

Chuyện mại dâm thời XHCN ở Đồ Sơn

Fist post:

Trải qua hơn 60 năm xây dựng, Nhà nước cách mạng Việt Nam tự hào vì đã đạt được nhiều thành tựu to lớn về mọi mặt kinh tế, xã hội, văn hóa, giáo dục, y tế... Trong đó, văn hóa là một mặt trận luôn được Đảng và Nhà nước ta quan tâm lưu ý. Chúng ta đã có thành tựu lớn là xây dựng bước đầu thành công một nền văn hóa văn minh, tiến bộ chưa bao giờ có trong lịch sử dân tộc.

Chúng ta đã và đang

Trích:

Xây dựng nền **văn hóa tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc để làm nền tảng tinh thần của xã hội**. Văn kiện Đại hội X khẳng định: "Tiếp tục phát triển sâu rộng và nâng cao chất lượng nền văn hóa Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc, gắn kết chặt chẽ và đồng bộ hơn với phát triển kinh tế - xã hội, làm cho văn hóa thấm sâu vào mọi lĩnh vực của đời sống xã hội".

Nguồn: [Báo Nhân dân](#)

Một thành tựu mà Đảng ta luôn tự hào các tàn dư của chế độ cũ (Mỹ ngụy hay phong kiến Pháp thuộc) **như mại dâm và văn hóa đồi trụy** đã được bài trừ một cách cơ bản. Sự xấu xa của văn hóa tư sản đồi trụy, của văn hóa phương Tây không có chỗ đứng trong chế độ XHCN tốt đẹp của chúng ta.

Tôi vừa nhận được email một bài viết về Đồ Sơn. Hình như bài này lấy từ một diễn đàn sex của các “tay chơi” trong nước. Đây là bài của một cây viết nghiệp dư, nên văn phong không được “nuột nà” cho lắm. Nhưng bù lại, chúng ta có thể tin tưởng vào tính chân thật của thông tin từ một “người trong cuộc”.

Trình độ tay nghề của các em Đồ Sơn có thể chia thành 3 loại: cử nhân, thạc sĩ và tiến sĩ...

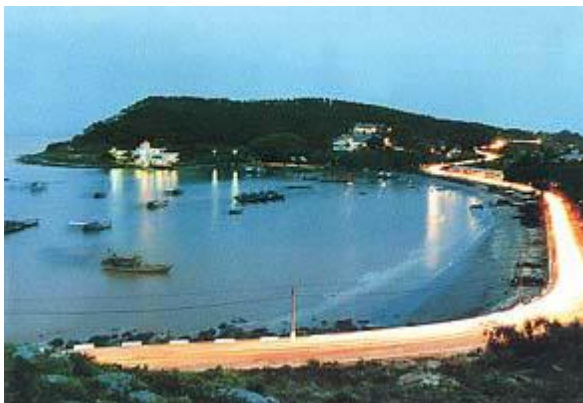
Mại dâm ở Đồ Sơn, Hải Phòng

Như đã hứa, tôi sẽ kể cho các bác chuyện một em hành nghề ở Đồ Sơn. Tên em là M.

Khi tôi gặp em, thì em đã ở Đồ Sơn được khoảng 6 tháng. Đó là khoảng thời gian đủ cho em tốt nghiệp cấp bậc **cử nhân**, sau 6 tháng đến 1- 2 năm mà tồn tại ở Đồ Sơn coi như hạng **Cao học**. Theo M, ở Đồ Sơn có khoảng vài chục em cấp học vị **Tiến sĩ**, đã ở đây 2-4 năm.

Em M. đến Đồ Sơn do một đứa bạn cùng xã rủ. Em đã phải suy nghĩ mất khoảng 1 tháng. Em học hết lớp 7, ham học và học giỏi, nhưng bố mẹ không cho đi học nữa. Quê em ở một huyện thuộc tỉnh Hoà Bình, toàn bộ là dân tộc Mường. Mường gốc gác luôn. Bố mẹ đều làm ruộng, có 4 anh chị em. Em nói: “*Quay đi quay lại, học có lớp 7, giờ làm được gì, làm ruộng thì cầm củi cả năm có việc 4-5 tháng, một năm cả nhà làm được khoảng 1 vài triệu, không đủ ăn, có đứa rủ đi rửa bát cho nhà hàng, một tháng mang về cho bố mẹ 500.000 đồng coi như đổi đời, sống trong mơ. Người thực việc thực. Nên em đồng ý*”.

Đồng ý rồi, gần ngày đi thì nó kéo riêng ra, nói úp mở bảo người xuôi khác lắm, phải chiều. Chiều thế nào? Thì đại khái động chạm nhau. Em M bắt đầu hơi hiểu ra. Rồi không muốn đi. Nhưng lúc đó thì bố mẹ bảo phải lấy chồng. Lấy 1 thằng bằng tuổi. Em chán quá, hỏi con chị kia thực ra là làm gì. Bà chị bèn nói thẳng. Em nghĩ ngợi mãi, rồi bảo với bố mẹ theo chị đi rửa bát, phục vụ nhà hàng, thế là đi.

Khu nghỉ mát Đồ Sơn, Hải Phòng

Lần đầu, bán trình, M được **3 triệu đồng**. Nói chung, ở Đồ Sơn luôn luôn có khoảng 5-10 em túc trực để bán trình. Đó là đội tân binh, mới nhập trường đời. Tôi đã hỏi thằng chủ, lý do tìm cho ông sếp một em trình, nó hát rằng: 7 triệu đồng. Nó nói thật. Cá biệt có ông phải mua đến 10-15 triệu, với những em xinh. Mua trình như đi mua nhà. Thích thì giá cả chả là gì, sân siu vô tội vạ. Nhưng các em thì chỉ có được 3 triệu mà thôi. Không biết giá cuộc chơi từ 80 lên 90 nghìn, các em có được tăng từ 3 lên 3 triệu rưỡi không?

Trời ơi, các em vừa bán trình xong thì coi như **thời kỳ vàng son** làm nghề. Em chưa biết gì, thái độ phục vụ kém, nhưng khách thì xếp hàng, ở Đồ Sơn gọi là “*ăn sái*”. Có một em vừa bán trình, lập tức các ông chủ ở Đồ Sơn thông tin cho nhau, chén trước. Nên bọn làm ở Đồ Sơn, bọn chủ và bọn làm thuê cho chủ thường soi món này. Sau đó, mỗi nhà hàng có 1 ít khách ruột thì ưu tiên cho “*ăn sái*”. Em M kể với tôi 1 nguyên tắc: “Không bao giờ chủ nuôi lại đi chén gái mình nuôi, mà nó chén tất cả bọn gái ở các nhà hàng khác”.

Đồ Sơn thấy hàng đi đầy rẫy, nhưng cũng có nhiều đẳng cấp, các bác phải hiểu điều này để phân biệt thân phận các em. Loại được nuôi bao, thường là các em mới chân ướt chân ráo ra, như em M tôi gặp. Loại nuôi bao cũng có 2 loại. Một là được ông chủ nhà nghỉ nuôi, ở tại nhà nghỉ. Trước kia Đồ Sơn chỉ có 1 loại hình thức này. Sau khi Đồ Sơn có chuyện giải toả một số nhà nghỉ làm đường, thì sinh ra loại nuôi bao thứ hai. Đó là những ông chủ vốn có kinh nghiệm nuôi gái, thuê hẳn 1-2 phòng của 1 nhà nghỉ nào đó, nuôi mấy đứa hàng. Tôi đã hỏi, biết 2 phòng thuê ở khu 2 là 6 triệu đồng. 2 phòng ấy nó nhét 5-6 em. Thế đấy. Tất cả các em hàng loại này đều gọi là “*nhân viên*”, có hợp đồng lao động hẳn hoi (rửa bát, phục vụ buồng...), ăn chia thì như sau: **90.000 chia nhà nghỉ 40, chủ nuôi 50. Chủ nuôi sẽ cho hàng 20, còn nó xoi 30**, chỉ lo cho các em 2 bữa cơm chính và chỗ ngủ mấy em chen nhau 1 phòng. Loại hàng thứ hai dĩ nhiên đại khái đã được giải phóng, không lệ thuộc thằng chủ nào. Những em này đã qua cử nhân ở Đồ Sơn, tự lo cho mình, tự trả tiền phòng ở. Những em này có cái hay là thường là xinh (mới tồn tại được), nhưng bọn chủ khi gọi hàng cho khách, thường ưu tiên gọi các em được nuôi bao, để giải quyết công ăn việc làm giúp nhau. Các em loại tự do thì chỉ được 40, nhà nghỉ 50. Dĩ nhiên các em phải thuê phòng ở, tự lo ăn. Thuê

phòng thì không có giá 3 triệu đ/năm như các ông chủ cho nhau thuê đâu. Có nhiều em ra tự do, rồi lại tình nguyện ở 1 nhà nghỉ nào đó với bác chủ, kiếm 20 nghìn/phát để sống hơn 40 nghìn/phát.

Em M. đã ở đó khoảng gần 1 năm rồi, nhưng giờ đây muốn phá ra ngoài không được. Lý do là Luật Lao động phải ký hợp đồng ít nhất 1 năm. Mya, bọn chủ ấy thạo luật lao động hơn tôi và các bác. Và, chủ thường chỉ đưa tiền cho nhân viên khoảng 50-60% để giữ chân.

Ảnh chỉ để minh họa

Em M. **sau khi có trình độ cử nhân rồi**, thì em đã tạo công ăn việc làm cho 4 em khác cùng làng. Có 2 em khác cùng học với em một lớp, cùng xóm cùng thôn luôn. Có 1 lần em bảo tôi: Anh có ăn sái thì ở lại, em vừa gọi 1 đứa ở làng em đến, vừa bán trình 3 ngày trước. Nhưng hôm đó tôi không thể ở lại được. Trong các em, hình thành một loại “**ái hữu giai cấp**”. Bọn chủ thường quát nạt, ăn chặn của các em mới. Nhưng nếu có 1 em cũ bao bọc, chỉ dạy thì các em mới cũng đỡ đi. Tôi đã gặp dần 5 em cùng làng này, làm việc 3 em. Các em mới ra đều sinh năm 86-87, ngờ ngác chân quê. Hình ảnh của em M gần 1 năm về trước. 1-2 tuần đầu là xem phim mát. Cứ xem liên tục, các kỹ thuật cũng làm quen trên phim. Các chị cũ về truyền đạt thêm vào. Sau đó là bán trình, rồi tự tức học nghề. Tôi có cảm tưởng, càng các em đẹp thì sự học hành càng chênh mảng. Có em xấu mặt thôi, nhưng nghề nghiệp lại tuyệt vời.

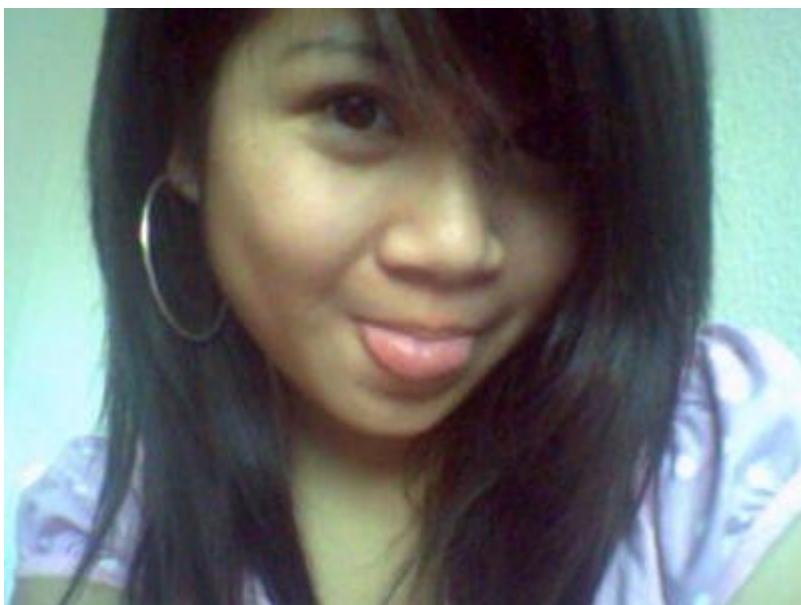
Một lần, em M xin nghỉ nửa tháng về gặt cho mẹ. Khi em ra, về đến bến xe Hà Đông, em đã điện tôi ra đón, vì đang ngủ ngợ, lại đi cùng 2 em khác (nhóm cùng làng), tôi đang định đưa các em đi Đồ Sơn, thì lập tức thấy một thằng khác đến đón. Nó được thằng chủ Đồ Sơn nhờ đi đón các em. Các em đều cảm động, vì thấy tôi đón các em không gạ gẫm tranh thủ vào nhà nghỉ, mà ân cần hỏi han, tính gửi xe đưa các em đi, đối xử như “người thương”. Từ đó, em M mới kể nhiều chuyện cho tôi.

Tất cả các em Đồ Sơn đều có dùng thuốc bôi trơn. Các bác không thể nào biết được. Trừ trường hợp gặp em buổi sáng, hoặc có anh làm cho em có hứng. Em M cũng có 1 tuýp thuốc bôi trơn, cho tôi xem, chữ Trung Quốc mờ mịt. Rõ là hàng đều. Nhưng các em vẫn phải dùng. Tôi rút ra kết luận, ở Đồ Sơn, các em vùng núi cao, dân tộc là hay nhất. Cơ địa các em khiến cho việc làm lụng ít ảnh hưởng. Cũng là làm việc ấy, 6 tháng dân Kinh, nhất là Kinh gốc thị thành sẽ toác toàng toang, nhưng các em Mường, Tày, Thái vẫn khá khít, tốc độ “cà-vát hoá” chậm. Một lần, tôi gọi cho sếp tôi em tên là Nông Thị Theo, Bắc Cạn, sau đó sếp đi cứ gọi em này suốt. Sếp bảo em có tài co thắt, một lần tôi đến tìm em này nhưng em lại bị “án treo”, nên chưa biết.

Em M kể cho tôi một chuyện này: Có lần, bố em tìm đến Đồ Sơn gặp em. Chuyện này là thường. Khi có bố đến, em sẽ được bọn chủ bố trí cho làm việc ở một nhà hàng nào đó, rửa bát thật. Bố xuống thấy con hùng hục vào bếp, rửa bát lớn ngớ thì thương lắm. Nào em có phải rửa bao giờ đâu mà biết. Bà chủ thấy thế thì bảo: *“Thôi mấy hôm nay cho cháu nghỉ chơi với bố”*. Bố em cảm động lắm. Nào ông có biết, bà chủ cũng có tiền thặng chủ cho, vì phải gửi em vào đó mà. Tất nhiên, các ông bố bà mẹ đến Đồ Sơn, có hàng ngàn lý do phải ra về ngay. Nơi làm việc, một ngày là đồng tiền, bố (mẹ) ở đây không được đâu. Đuối khéo. Em M. đã mang về cho bố mẹ một đợt **5 triệu đồng để sửa nhà**, nên bố em quyết đến tận nơi xem con mình làm gì mà nhiều tiền thế. Hời ơi, những ông bố nông dân Việt Nam tốt nết mà ngu ngốc. Đáng thương thay. Nhưng những ông bố bà mẹ này thường ở vùng sâu, vùng xa. Còn các em đồng bằng ở Đồ Sơn, thường là nói dối đi làm may, làm gì đó ở Hải Phòng, Hà Nội. Công ty May vốn Đài Loan trên đường ra Đồ Sơn cũng là 1 nguồn cung cấp hàng cho Đồ Sơn. Đầu tiên là làm thêm. Lương công nhân may 400-500.000 đồng/tháng, còn em làm thêm thế này, sau rồi bỏ việc, làm thêm thành làm chính.

Em M kể: **“Có đưa bố, mẹ ra, ở tầng 2, con vẫn tiếp khách ở tầng 3, tầng 4.”** Vì ông bố được chủ bố trí nghỉ ở tầng đó, còn con thì coi như dọn buồng, nấu ăn. Khách đến khách đi ông bố cóc biết gì đâu. Lúc đầu ông đến bọn chủ cho ông đợi dài cổ, bảo con ông ra Hải Phòng mua thực phẩm, thực ra nó cho con bé nằm cố định ở 1 phòng, hoặc có chạy thì loanh quanh trên đó, có thằng bảo vệ gác cầu thang rồi”.

Sau này, em M có sắm được 1 cái điện thoại đen trắng, nháy gọi cho tôi kêu **“Nhớ anh”**, sau rồi cóc thấy nữa, 1 lần em mượn máy khác, bảo thằng chủ nó vứt của em đi rồi. Tôi bảo em, em về HN đi, làm thuê ở 1 hàng làm đầu, rồi có nghề. Nếu muốn làm thêm thì cũng được khá hơn, rồi sau mở lấy một hàng làm đầu, thuê cửa hàng mà sống. Em bảo một thời gian nữa. Vì thằng chủ còn giữ **7-8 triệu** chưa trả, chưa hết hợp đồng. Em bảo làng em, sau khi em đi làm về, thì béo tốt hơn, đẹp hơn, có **5-7 thằng đến hỏi làm vợ**, em về làng là đất như tôm tươi, nhưng chưa muốn về. Nhưng từ nay đến tết sẽ về. Riêng cái khoản kế hoạch này tôi không tin. Các em, như em M đã quen kiếm tiền dễ dàng mất rồi. Tuy em chỉ được tiền bèo bọt thôi, nhưng được nuôi bao, không cần vất vả suy nghĩ. Kiếm 1 tuần bằng ở quê làm cả năm. Biết là hàng Hà Nội, Hải Phòng kiếm hơn cũng không đi ngay đâu, nói gì nghĩ đến chuyện làm 1 nghề nghiêm túc. Từ khi tôi quen em, đến nay mấy tháng, em chuyên nghiệp lên nhiều, vô cảm hơn nhiều. Tôi nghĩ, còn sống được là các em còn ở. Khi có đợt mới ra, các em trẻ hơn cạnh tranh mất khách, nhà chủ đuối hay đối xử thậm tệ các em mới tính chuyện hồi hương lấy chồng. Vả lại, mới 20 tuổi, còn trẻ chán mà.

Một em gái (ảnh chỉ có t/c minh họa)

Em M một hôm tỷ tê kể cho tôi về các hạng khách. Em coi tôi là người thân rồi, nên kể hết. Em kết luận **học sinh Đồ Sơn hư hỏng hết**. Nói chung học cấp 2 là đi chơi gái rồi. Dễ quá mà. 90 ngàn thì nó kiếm dễ, có khi tiết kiệm tiền bố mẹ cho ăn sang cũng nên. Có thằng, vào phòng không biết làm gì, gọi gái là chị, nói thẳng là em chỉ để biết nó thế nào thôi. “Thấy em cởi quần áo ra, nó run cầm cập. Nhìn mê mải vì chưa bao giờ nhìn thấy con gái khoả thân mà. Những đứa ấy em chỉ động vào chưa đến 1 phút đã bắn ra rồi. Nhiều khi cũng thương. Nó bảo chị ơi em thế có phải là hỏng rồi không”

Có 1 lần, em M gặp một ông khách, mà khi nhìn thấy chym, em liền cuốn gói chạy luôn. Đó là 1 con chym đại tướng, to không thể tưởng được. Theo em, gái hàng sợ những ông như vậy. Các em coi chuyện đó là việc làm. Càng làm ít càng tốt. Vả lại, sau khi đã đi mười ông khách, mà lại chịu một ông như vậy thì coi như đi buôn mất vốn nhiều lần. Em M kể rằng, các em đều thích đi những ông già có vẻ trí thức, hơn là đi thanh niên 20-35 tuổi. Vì sao? Ông già yếu, có ông không làm gì được, chỉ dùng tay vuốt. Nếu có chơi thì cũng rất nhanh. Các ông già trí thức thường có gia đình, sạch sẽ, sống được đến tuổi ấy chứng tỏ chưa có bệnh phong tình. Còn nhất là bọn nghiện thì các em phát hiện ra, dù bị phạt cũng chạy. Người 30-40 là em sợ nhất, bọn này dai sức, có kinh nghiệm, chơi lâu. Em M bảo: “Có thể những người đó làm chồng, làm người yêu thì thích, nhưng chúng em không phải loại có thể yêu hay lấy những anh ấy”. Thế đấy. Các bác đừng huênh hoang mình khoẻ, mình dai với gái. Hàng nói nó thích chẳng qua dối trá, làm... hàng mà thôi. Điều thích nhất của chúng là tiền, tuy nhiên, có đứa có hiểu biết, biết rằng kiếm được tiền thì cũng phải phục vụ thế nào, nên nó phục vụ tốt. Em M, tôi cho là cũng là loại phục vụ tốt, bây giờ nhiều khách, mặt đẹp, phải cái hơi thấp, nhưng người em đẹp, dù ở Đồ Sơn thế, nhưng mọi bộ phận xuống cấp chậm lắm. Tôi bắt đầu ít thấy thương em, hơi chán chán. Tuy nhiên, em vẫn tin tưởng tôi là người đối với em tử tế, gặp thì nói chuyện rất tự nhiên. Em bảo khi nào em về quê, qua Hà Nội rủ tôi về quê em chơi. Tôi cũng thích xem bản người Mường, đồng ý luôn. Theo lời kể của 5 em, tôi đã nhờ người hỏi đến nơi, đúng là các em ở đó.

Viết quá dài. Ngờ đâu thành người viết văn thế này. Mà thế này có phải văn không? Chào các bác. hẹn gặp lần khác chuyện về em làm phục vụ buồng ở Đồ Sơn.

Nếu cần, tôi sẽ cho riêng bác nào cần biết, tên, địa chỉ nhà nghỉ hiện nay các em này đang làm việc, nhưng chỉ có ý nghĩa nếu bác nào muốn thẩm tra sự thật, còn thì các em chìm nghỉm trong biển nhân viên ở Đồ Sơn, đi chơi thì không nhất thiết phải giới thiệu các em này.

Đồ Sơn, "bãi biển đòi người"

Post của Trung Tướng:

Lão Mạn bày đặt chuyện dâm dâm mà không gọi Trung Tướng là thế nào?

Trước khi kể chuyện Đồ Sơn, Quất Lâm, Gia Lâm, Cầu Đuống.. thì cũng cần phải chấn chỉnh chỉ bộ một số nhận định sai trái do ảnh hưởng của lối sống đều giả tư bản.

Thứ nhất là ở Thái mại dâm là bất hợp pháp, mà cũng không công khai như một số đồng chí nào đó nghĩ. Cái mà được công khai bên chợ tình Bạt Bông là trình diễn sêch (sex-show) chứ không phải mại dâm. Đánh rằng cả hai đều là các loại hình nghệ thuật, nhưng mại dâm mang tính chất **vị nhân sinh** nhiều hơn so với sex-show thuần túy nghệ thuật.

Muốn đi mua dâm bên Thái, thì cũng như ở Lừa ta thôi, phải kêu tài xế túc túc chở đi chạy vòng vèo, xong rồi rúc vào một chỗ mờ mờ ảo ảo, đại khái những chỗ như thế này thì thoáng cũng bị cảnh sát hốt một phát lấy lệ. Khác mẹ gì Đồ Sơn.

Geisha bên Nhật Bản cũng không phải mại dâm. Nó hao hao giống trò **ả đào** của Lừa hồi đầu thế kỷ trước, và na ná trò **karaoke** bi giờ. Nhưng trò nghịch ngợm có vẻ dâm dục như bông cô ca-ve trần truồng trên đùi rồi nhét miếng dưa hấu vào lỗ kín là một biến tướng đòi trụ do các quan chức vừa già vừa lắm tiền vừa được ăn chơi miễn phí nghĩ ra mà làm hỏng tính nghệ thuật của bản thân một trò chơi rất văn hóa.

Thứ hai là mại/mãi dâm là một sinh hoạt lành mạnh của cuộc sống, cũng như cày ruộng hoặc học hành. Ở chế độ XHCN tươi đẹp hay tư bản thối nát đều có và cần. Nếu chẳng may có bác lãnh tụ bốc đồng nào tuyên bố dẹp bỏ mại dâm, thì chỉ bộ cũng nên cười trừ mà cho qua. Thì bác ý cũng chỉ khoác loác như tất cả những lãnh tụ khác trong tất cả các lĩnh vực khác thôi mà. Không lẽ nói **Thắng giặc Mèo ta sẽ xây dựng hơn mười ngày nay** thì ít khoác loác hơn nói **Ngày mai em sẽ từ trong tối ngoài thơm như hương nhụy hoa lài** hay sao?

Bi giờ quay về bài viết của lão Mạn.

Phải nói ngay thẳng tác giả không phải là dân mua dâm chuyên nghiệp, thâm niên của hấn bắt quá 1-2 năm, hấn có ưu điểm là lần la bắt quen với một nữ công nhân tình dục rồi khai thác cô ta qua lời kể của chính cô ý. Nghe thì có vẻ chân thực, nhưng thật ra rất phiền diện. Ít nhất phải chơi một ngàn phát, hỏi một ngàn cô, rồi lọc ra lấy thông tin tốt nhất. Thế mới là người làm phóng sự chứ.

Không bao giờ có chuyện bắt ép hay ăn chặn của các ông bà **chủ chứa** hoặc ma-cô như ta tưởng.

Định nghĩa **chủ chứa**: là những người nuôi **nữ công nhân tình dục** (sau đây ta gọi là **gái** cho gọn) trong nhà. Tuyệt đại đa số các chủ nhà trọ tại các khu chế xuất tình dục (trong bài trên là Đồ Sơn) đều là chủ chứa. Chủ chứa nuôi gái để cung cấp cho khách của mình thì ít, mà cung

cấp cho toàn khu là nhiều.

Các chủ chứa thường kiểm tra kỹ các gái của mình và thông báo thông số kỹ thuật của gái cho toàn thể chi bộ khu, tức là các chủ chứa khác, để tiếp thị tới khách hàng. Ví dụ chiều cao, cân nặng, đặc điểm bộ phận sinh dục, kỹ năng sản xuất tình dục, gốc gác gia đình, học vấn... Nhờ đó mà khách mua dâm muốn gì thì cũng có thể được đáp ứng hoàn hảo.

Ví dụ có thằng đến order mua dâm với hai chị em ruột, một đứa không có lông còn một đứa lông màu hoe vàng, người Mường, đang là sinh viên đại học Sư Phạm, blah blah.. Lập tức sẽ được cung cấp đúng như thế.

Có lần Trung Tướng order một gái tuổi trên 55. Lão chủ chứa bần thần một lúc, chắc là con CPU trong óc lão đang phân tích dữ liệu, rồi quả quyết "Hôm nay chưa có, ngày kia chú xuống được không". Vặn vẹo hỏi thì lão tiết lộ gái này là chủ một tiệm may trên Phú Thọ, năm thì mười họa mới xuống ĐS nằm một vài tuần cho đỡ quên nghề, nếu không có khách thì dọn dẹp buồng trả tiền ăn ở. Lão cũng thú nhận là chẳng biết có phải gái ý trên 55 tuổi hay không, nhưng đảm bảo "Nó già hơn mẹ tao".

Thường thì chủ chứa tuyển gái theo dạng reference, tiếng ta kêu là *giới thiệu*, gái nọ giới thiệu gái kia cho chủ chứa, và được ăn hoa hồng sau khi **gái mới** có doanh thu, thường là vài trăm ngàn đồng.

Tất nhiên không phải **gái mới** bao giờ cũng là gái mới, mà rất nhiều trường hợp là **gái đặt**, nghĩa là chuyển công tác từ khu chế xuất này sang khu công nghệ khác, hoặc từ thị trường cao cấp (karaoke, vũ trường) sang thị trường bình dân (Đồ Sơn, Quất Lâm).

Gái mới xịn, cho dù đa phần mất trinh từ trước, được chủ chứa o bế rất cẩn thận, nhất là nếu cô ta chưa đồng ý bán dâm ngay. Đầu tiên là bố trí cho một công việc chân tay vất vả như rửa bát lau buồng giặt ga gối.. Chỉ sau vài ngày mệt rã, tiền không có, luôn luôn nhìn thấy tình địch dâm thủy bắn tung tóe khắp nơi, và nhất là thấy bạn mình (tức gái giới thiệu) rùng rình tiền bạc tối tối đi ăn bún tôm bên bờ biển sáng sáng bôi son Tàu phấn Thái rồi cưỡi xe mini đi lòng vòng.. thì dềch có gái nào chịu được. Đúng là giai cấp công nhân tình dục là giai cấp khác hẳn với bần nông mất toét. Thế là tự nguyện ký hợp đồng lao động. Nhắc lại: không có ma cô, không có bắt ép giam giữ. Các cô thích về thăm nhà lúc nào cũng được, thích bỏ nghề lúc nào cũng được, tất nhiên cũng phải tuân thủ một số điều khoản trong hợp đồng ta sẽ nói sau.

Ở các khu công nghiệp lớn như Đồ Sơn, tuy không có công đoàn của người lao động và hiệp hội giới chủ, nhưng quan hệ chủ thợ rất chi là sòng phẳng, và giá bán dâm cũng rất chi là nhất quán. Tổ chức thì vô cùng chặt chẽ.

Đúng như lão Mạn viết, giá bán dâm hiện nay là 90K/phát áp dụng cho tất cả các nhà nghỉ và tất cả các loại khách. Cả đêm tính bằng 2.5 phát, nhưng bi giờ ít có khách đi cả đêm. Nếu là khách thân thiết **chủ phòng** giảm giá còn 80K tự bớt khoản tiền phòng của mình, cũng đôi chỗ chủ phòng lấy 100K khi gặp khách lạ và cũng độp luôn 10k thặng dư. Chú ý rằng chủ phòng cũng là một chủ chứa, nhưng đứng trên mối quan hệ với gái, thì đây là đối tượng thứ ba.

Thế nhưng gái được hưởng 30K chứ không phải 20K như lão Mạn viết. Giá này được điều chỉnh sau khi có phong trào gái tự thuê nhà nghỉ ở các khách sạn rẻ tiền của nhà nước (ví dụ

khách sạn Xây Dựng hay Lâm Nghiệp, các chỗ này cấm mại dâm, phòng 12 giường to tổ bố) và tự tiếp thị hình ảnh với các chủ phòng, tạo nên một cuộc cạnh tranh sáng tạo mà kết quả là gái đã thành công.

Tất nhiên phần đông gái, xuất thân từ giai cấp bần nông được đảng ta tôn vinh là nòng cốt cách mạng, bị giới cho rằng ở với chủ chứa thì tốt hơn. Tạm làm một con tính: Ở với chủ một ngày bán được 8 phát, thu $8 \times 30 = 240K$, được nuôi ăn ở. Còn ở riêng chỉ bán được 5 phát (trừ những gái xuất chúng) do chủ phòng không ưu tiên gọi, thu $5 \times 50 = 250K$, lại phải chi khoảng 30K tiền ăn và 20K tiền share phòng. Gái nào kém tâm mà làm ăn kiểu freelance thế này thì chỉ có nước tèo.

Trung Tướng cũng biết một cha chỉ làm chủ chứa mà không kiêm chủ phòng. Đây là một nhà hàng khá lớn ở khu 1 Đồ Sơn. Cha này đích có phòng riêng để phục vụ khách, nên toàn bộ hơn hai chục gái của gã, dưới danh nghĩa là lễ tân nấu bếp chạy bàn, chỉ hoạt động khi các chủ phòng khác gọi. Thu nhập của gã từ gái cũng đạt khoảng chừng trên 2 triệu đồng/ngày, cho gái ăn uống cơm thừa canh cặn của khách, coi như lợi nhuận ròng của gã cũng chừng ấy luôn.

Các nhà hoạch định chính sách của Đồ Sơn cho rằng ở ĐS có khoảng 3 ngàn nữ công nhân tình dục chuyên nghiệp. Con số này chưa được kiểm tra kỹ, nhưng chắc chắn có sai sót. Con số đúng có lẽ gấp ba chừng ý vào thời điểm giữa hè, và gấp đôi vào mùa đông.

Tháng một lần các chủ chứa cũng đưa gái đi thăm bệnh, thường là chỉ để phát hiện các thứ bệnh hoa liễu vật như lậu, giang mai, mào gà, rận mu.. chứ còn bệnh ếch thì bó tay. Nên đảng viên nào tí toáy chơi bởi phải nhớ đến anh bạn condom. Nhá. Nhất là các đảng viên già khú như lão Sắn lão Mạn.

Dài quá rồi nhì. Kỳ sau sẽ viết về *phong cách gái*.

Quãng năm 1987-1988, khi quan hệ kinh tế với nước bạn (nay là nước mẹ) Trung Hoa bắt đầu được nối trở lại, 50% kim ngạch xuất khẩu của Lừa sang Tàu là mại dâm, 40% là tạm nhập tái xuất hàng cao cấp như xe hơi, máy móc của Nhật Úc Thái Âu, chỉ có 10% là hàng hóa khác trong nước sản xuất.

Khi ấy tất cả công dân Lừa già trẻ lớn bé sống ở các tỉnh biên giới đều phải thuộc nằm lòng câu hỏi tiếng Tàu "**A kổ hi Yue Nàn tsà a mui hây mẫu**" ("*Ông bạn đi Việt Nam chơi gái phải không*"). Tất nhiên là công dân nước mẹ cười toe toét gật đầu lia lịa khi được hỏi như vậy. Sau đó các cháu (các ông, các cụ, whoever..) sẽ dẫn công dân đảng viên nước mẹ đến đúng nơi anh ta cần.

Đã có một làn sóng khổng lồ nữ công nhân tình dục di chuyển về các tỉnh biên giới Lừa Tàu dạo ấy, theo ước đoán tới hơn nửa triệu gái. Gia đình nào ở mấy thị trấn giáp biên như lão Mạn kể đều chứa ít nhất 3-4 gái, người ta gọi là chăn trâu. Kinh tế các tỉnh như Quảng Ninh, Lạng Sơn, Lào Cai.. tăng trưởng mau chóng nhờ dịch vụ bán trâu. Các lão già khú hủn còn nhớ thời đó dân Hà Nội nhìn dân Hòn Gai mà ghen tức chảy máu mắt, khu Vườn Đào Bãi Cháy thời đó còn sầm uất hơn cả Hoàng Cầu Hà Nội bị giờ.

Các đảng viên Tàu đi chơi rầm rập ở vịnh Hạ Long khi ấy còn chưa là di sản thế giới, suốt cả ngày đêm. Tay họ lũng lằng bao condom, túi họ lấp ló tiền Mao Xềng. Thời ý Tàu chưa giàu

lắm, cũng chưa thoải mái lắm (đi chơi gái bị bắt sẽ bị phạt 3 ngàn tệ, gửi giấy báo về cho vợ..), nên dịch vụ tình dục của Xứ Lừa thực sự là một nguồn thuốc bổ cho cái cơ thể bệnh hoạn của nước mẹ.

Hãy cảm ơn bọn ta đi. Máy gã Tàu.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/archive/index.php/t-4592.html>

Giải thưởng Trí Tuệ Việt Nam 2006

Định bắt bài này bên Diễn Đàn Tin Học, nhưng lại ngại các đảng viên kiêu ngạo bên đó mắng là "đèo biết cái gì", nên bắt ở đây cho chỉ bộ chọc tiết.

Số là sau khi xem kết quả cuộc thi Trí Tuệ Việt Nam 2006, Trung Tướng chỉ còn nước giặt nãy cả mình. Không hiểu sao trí tuệ của công nghệ thông tin Lừa lại cao siêu kinh hoàng đến thế. Ý tưởng cực kỳ khủng khiếp (đa phần sản phẩm dự thi là web-based, phần mềm quản lý, thông tin cộng đồng), những cái có vẻ khác lạ được nhận giải thì lại không có tính thực tiễn, tóm lại là vô dụng.

Giải Nhất: Phần mềm nhận dạng công thức toán học viết bằng input-device (chủ yếu là chuột). Nói thẳng toẹt ra là ý tưởng ngu xuẩn tới mức trắng lẹ.

- Không có ai dùng chuột để viết công thức toán học. Đồ chi bộ viết nổi "*a mũ căn 2*" bằng chuột đó?

- Nếu dùng thiết bị digitalizer để viết bằng bút stylus, thì việc đưa biểu thức toán vào văn bản lại cực kỳ khó chịu. Vì thường thì các công thức toán chỉ chiếm một phần không lớn trong các bài học/giảng lập bằng Word hay PowerPoint, mà phần mềm thiên tài Giải Nhất kia lại không có cách giao tiếp với các công cụ soạn thảo thông dụng đó (tức là không biến biểu thức toán học thành thứ mà các phần mềm Office thông dụng này hiểu được, ví dụ ảnh bitmap JPG, GIF).

- Phần mềm chỉ sử dụng Latex Poscript Format để lưu ký các biểu thức toán, một định dạng không thích hợp với các ứng dụng internet. Đúng ra phải có thêm MathML Output, ngôn ngữ uỳnh dấu toán học (Math Markup Language).

- Phần mềm không thể dùng cho dân chuyên nghiệp, vì họ gõ Latex hay MathML đã quen tay rồi, đểch bao giờ thêm dùng input-device để nhập các công thức lằng nhằng. Nó cũng không thể dùng cho dân nghiệp dư, vì họ đào đâu ra máy digitalizer, càng không thể vẽ nổi những con giun hay dấu vô cực ngoằn nghèo bằng chuột. Nếu nó dùng phương thức kéo-thả các biểu thức thì có khi lại có tính ứng dụng hơn.

- Về mặt kỹ thuật, bài toán nhận dạng này cũng không có gì đặc biệt. Trên mạng có bán các DLL nhận dạng vector và chuyển ra ký tự, cái này dễ hơn nhiều so với OCR, tức nhận dạng quang học (Optical Character Recognizing). Và thậm chí các module OCR cũng dễ dàng tìm thấy trên mạng.

- Địt mẹ, tóm lại là Giải Nhất củ khẹc. Chắc chắn nó sẽ bị vứt vào sọt rác sau vài tháng. Lợi ích thiết thực của nó là đem lại giải thưởng và một tương lai ngon lành cho tác giả. Chấm hết.

Giải Nhì: Hệ thống sạc điện thoại di động kiêm sao lưu dữ liệu. Lại một phát minh có giá trị bằng Zero.

Các điện thoại đời mới và từ nay về sau chắc chắn sẽ có kết nối USB dễ dàng với PC/Laptop, thậm chí tích hợp luôn phần mềm Synchronizing thông qua bluetooth. Nghĩa là chỉ cần mang đến cạnh cái máy tính đang bật bluetooth, là dữ liệu của điện thoại đã được đồng bộ hóa miễn phí. Đây là chưa kể đến viễn cảnh đồng bộ hóa thiết bị di động với.. GMail.

Muốn dùng bộ máy hoàn hảo Giải Nhì này, quý vị buộc phải sang các cửa hàng đồ cổ bên Lào để lùng mua các model điện thoại di động ra đời năm 1990 hoặc sớm hơn nữa. Há há há.

Đồng Giải Nhì: Hệ thống ghi vé xe tự động. Há há há buồn cười phát khóc. Há há há.

Cái này thì không thể xuất khẩu. Đảng viên nào đã ở nước ngoài thì biết thừa hệ thống coi xe của người ta tự động từ dăm chục năm rồi. Tự lấy vé, tự đút vào máy, đéch cần ai ghi hết. Ở một số chỗ thì dùng thẻ từ.

Nghĩa là cái này buộc phải dùng nội địa. Há há há. Chắc là không phải để ghi vé coi ô tô, vì theo lộ trình của đảng, tới năm 2025 giá xe hơi của ta mới tương đương của Thái, khi ấy Trung Tướng mới thay Ủy Tàu thành Bim Vi để chạy xe ô-m, há há há. Có mà lấy khếch ra xe để ghi vé.

Thế thì nó chỉ để dùng ghi vé coi xe máy với cả xe đạp. Há há há. Ngoại trừ ở một số bệnh viện và cục Thuế, chưa có một chỗ coi xe máy nào được gọi là hợp pháp (xuất vé có thuế VAT). Há há há cứ tưởng tượng bãi đỗ xe trường trung học Quốc Tế đặt lù lù một chiếc Elead Pentium II 400Mhz kèm máy in kim Epson-1100 và bộ lưu điện UPS-2KVA, há há há, các em học sinh dắt xe qua và ghé *** vào cho các bác bảo vệ ấn nút ENTER in vé, rồi ghi số bằng phấn lên cái yên xe nhựa. Há há há há há.

Đèo thẻ nào nhìn được cười, đéch viết được nữa vì cười.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4489>

Người quá giang nổi tiếng nhất trần gian

Vào một ngày đông lạnh giá đầu năm 1976, lãnh tụ Sô Bang Bờ Rê Giơ Nép quyết định tổ chức đại hội lần thứ 25 của đảng ta tại Mạc Tư Khoa. Lãnh tụ của gần một trăm đảng ta trên toàn thế giới đã sốt sắng đến dự nhằm bày tỏ sự trung thành sâu sắc của giai cấp cần lao toàn thế giới với tư tưởng vô sản bất diệt được Lý Ninh khởi xướng và Lê Ô Nít Vĩ Đại (tên riêng Bờ Rê Giơ Nép) tiếp tục. Trừ hai đảng ta chó má là đảng ta Tàu và đảng ta Albania không chịu quy phục quốc mẫu dù vẫn trung thành với lý tưởng Mác Xít, tất cả các đảng ta khác đã đến hội nghị đúng giờ, vỗ tay đúng phương pháp, và không có ai ngủ gật.

Vào ngày gần cuối đại hội, trong một cuộc gặp ngắn của Lê Ô Nít Vĩ Đại và lãnh tụ Đức Đông Bang Em Thích Hôi Nách Cơ có lãnh tụ Lừa Bang Lê Duẩn đi theo hóng hớt ở hành lang đại hội trường Cẩm Linh, Hôi Nách Cơ ngửa mồm bảo Lê Ô Nít Vĩ Đại: Anh là nước lớn, khoa học công nghệ kinh tế thể thao gì gì cũng nhất nhất hơn Mẽo, sao không cho chúng em hưởng tí xái cho nó thơm lây, lên gười chẳng hạn, hay làm bom hạt nhân? Lê Ô Nít Vĩ Đại bảo: Ừ chú nói hay. Làm bom thì không nên, nhưng lên gười thì tại sao không? Mà thằng Mẽo đều cấm có cho đứa nào bọn nó đi nhờ lên gười, để anh bầu chúng nó vạch kế hoạch.

Nói là làm, Lê Ô Nít Vĩ Đại tức khắc giao cho Trung Ương đảng ta Sô Bang tiến hành gấp rút và bí mật nhiệm vụ cực kỳ nhạy cảm: Đưa toàn bộ các dân tộc vô sản anh em vào vũ trụ. Kiểu gì cũng phải trước khi bọn Mẽo cho bọn Anh Nhựt Pháp lên gười kè.

Chỉ hai năm sau, chỉ thị lãnh tụ giao đã được hoàn tất, anh hùng đảng viên Đức Quốc Jahn là công dân đầu tiên không phải người Sô hoặc Mẽo đã chính thức bay vào vũ trụ. Anh này tất nhiên cũng chỉ được lên tàu Xa Lút (Chào Mừng) để làm cái việc mà đảng viên ta ai cũng thạo là ngủ và đọc sách không phải của bọn tư bản. Thế cũng là ngon rồi. Bọn Mẽo đâu có dám cho ai lên tàu của chúng nó?

Cùng thời gian đó, đảng ta cử 2 chiến sĩ không quân có nhiều thành tích trong chiến đấu chống Mẽo là bác Tuân và bác Liêm sang Sô Bang với sự gửi gắm của đích thân lãnh tụ Lê Duẩn: các cháu sẽ làm rạng danh lịch sử chinh phục vũ trụ của dân tộc, gì gì cũng không thể kém Chú Cuội được. Thi hào Tố Hữu trong lễ tiễn đưa hai bác đã đọc câu thơ bất hủ "*Chân dép lốp mà bay vào vũ trụ*" và làm hai bác phi công rất cảm động. Kể ra bác Hữu cũng hơi hơi mừng, chưa gì đã ti toe rất chi là con nít, nên bài thơ của bác bị báo Nhân Dân giữ lại chưa đăng ngay như chúng ta thấy.

Sơ lược chút về tiểu sử hai bác phi công vũ trụ đầu tiên của đảng ta. Bác Tuân là thiếu tá, anh hùng quân đội, là người đã lái Mig21 bay tới độ cao 9km cách một máy bay B52 của đế quốc Mẽo chỉ vài cây lô méch, sau đó tránh ra cho một bầy tên lửa SAM2 từ dưới đất nhắm bắn máy bay địch. Chiếc B52 đó có bị rụng không thì đèo ai hay, nhưng đương nhiên ngay trước khi làm vụ này bác Tuân đã biết chắc mình sẽ thành phi công đầu tiên hạ gục B52 bằng chính loại máy bay phế thải Mig của quân đội Sô Bang. Bi giờ ta gọi chuyện đó là phịa, nhưng vào thời chiến thì đảng gọi đó là tuyên truyền. Chỉ vài bài báo và dăm bức ảnh đen mù mà khích lệ được tinh thần cả chục triệu Lừa nhân, thì cũng tốt chứ.

Bác Liêm là đại úy, không phải anh hùng mẹ gì cả, cũng chưa từng bóp cò phóng tên lửa trên không trung, thì cũng như một phi công Lừa kiểu mẫu thôi. Để làm cảnh ý mà. Ai lại cho Lừa lái máy bay có đạn bao giờ.

Sau hai năm kiên trì ăn mì sò (loại mì sợi giá rẻ có hình thù như con sò, rất hôi) và cá mòi

hộp tại mẫu quốc Sô Bang với mức lương 60 đô một tháng, rốt cuộc hai bác Tuân Liêm cũng được các đàn anh Nga Sô chấp nhận cho bay cùng. Ngay trước khi bay, hai bác được bác Tài xếp không quân đích thân sang Mạc Tư Khoa đọc diễn văn ủy lạo và phong ngay thêm một cấp, bác Tuân lên trung tá và bác Liêm lên thiếu tá.

Thực ra theo các bạn Nga nói, thì bác Liêm trình độ cao hơn, dung mà các lãnh tụ đã quyết rồi, dứt khoát bác Tuân phải bay chính, không thể nào người lên vũ trụ đầu tiên lại là người chả bắn được cái B52 mẹ nào cả. Nhục lắm nhục lắm. Và bác Liêm đồng ý làm dự bị cho bác Tuân.

Cùng trong buổi thăng cấp cho hai bác Tuân Liêm, bác Tài đã thay mặt lãnh tụ Lê Duẩn đưa cho bác Tuân một lọ thủy tinh nắp có đục lỗ như lọ nuôi cá chọi của trẻ con Bắc Kỳ thời bấy giờ trong đựng bèo hoa dâu, và một gói ny lon với chừng 50 gam thóc giống. Thóc này là thóc gạo tám trồng tại chính cái thửa ruộng xưa kia thân mẫu bác Hồ kính yêu từng cấy gặt ở làng Sen huyện Nam Đàn, còn bèo thì do viện khoa học nông nghiệp ương ngay tại chủ tịch phủ. Cái gì vào vũ trụ cũng phải đầy ắp sử liệu, thế mới khoái.

Tại sao phải mang thóc và bèo lên giới? À là vì rút kinh nghiệm các bác Đức Tiệp Ba Bun lên giới chẳng mang cái mẹ gì (có làm chó gì mà mang linh tinh) khiến bọn tư bản thối mồm khiêu khích lăng nhăng nghe rất tởm, bác Mèn Đét phi công Cu Bản, vốn là một bác sĩ, đã mang theo bộ dao mổ lên giới và tự tay mổ cái nhọt ở ống chân, rồi tuyên bố mổ xẻ trên vũ trụ cũng chả khác chó gì mổ ở bệnh xá xã. Lãnh tụ Duẩn cũng noi gương lãnh tụ Phi Đen, bắt bác Tuân phải mang đặc sản của quê hương lên cao cao, để làm gì thì cũng chả quan trọng. Đảng nào thì đảng ta cũng đã nghĩ ra được bao nhiêu kỳ tích rồi.

Đến giờ xuất cánh không có gì thay đổi, bác Tuân chả ốm đau gì để mà lộn xộn. Bác Liêm ngồi dưới ứa nước mắt nghe bùm một phát, rồi tên lửa to đoành phóng vọt lên không, mang theo bác Tuân, *người quá giang nổi tiếng nhất trần gian*, vì vu vì vút vào vũ trụ bao la bao la.

Tuần sau xong chuyện, bác Tuân tươi rói trở về. Và dù bèo hoa dâu bác mang lên giới chết quắt hết cả, còn thóc giống làng Sen cũng chẳng đủ thời gian nảy mầm, thì câu thơ của đại thi hào Tố Hữu cũng kịp chồm chệ trên các trang nhất báo đảng, còn bác Tuân nhận thêm một danh hiệu anh hùng, quân hàm thăng vọt hai cấp, và vợ con bụp phát về Hà Nội.

Bác Liêm chán đời, mọi vinh quang của *Người quá giang nổi tiếng nhất trần gian* bác Tuân chiếm hết còn đâu, chỉ ít hôm sau lao máy bay xuống vịnh Hạ Long tự vẫn.

Bác Tuân lủ khủ hưởng thành quả của *Người quá giang nổi tiếng nhất trần gian* từ bấy. Bác chẳng làm gì, chẳng lãnh đạo chỉ huy ai, chẳng tí tởn loe ngoe chính sự. Hàng tháng lĩnh lương Trung Tướng, thì thoảng được cấp vài mảnh đất, nhận đấm cái phong bì, cuộc đời của một người quá giang kể ra như thế cũng là mãn nguyện.

An Hoàng

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4134>

Các anh hùng Sô Viết

**** mẹ. Biết rằng vắng tục rất là bất lịch con bà nó sự, dung mà cứ phải vắng tục một phát khi viết bài này. Ở mà ở cuộc đời chúng ta đang sống đây, thật khôn nạn thay những thằng nào chưa từng vắng tục.

Chính ra trung tướng định viết này tiếp trong bích [này này](#), nhưng xem ra như thế thì thật không công bằng. Quyết định bớt mẹ nó bài mới.

Bài về các anh hùng Sô Viết.

Như một sự tất yếu, một đất nước thiên đảng luôn có nhiều cá nhân huyền thoại, và tất nhiên luôn cần phải có những biện pháp huyền thoại để tôn vinh nhưng con người đó. Không thể nào chỉ nói suông trên báo lá cải như bọn đế quốc Mẽo thổi nạt, hoặc phát suông mề đay Bắc Đẩu như bọn thực dân Phốp thổi mồm, dứt khoát thiên đảng phải có cái gì vừa là hiện vật vừa là cổ tích để những người con ưu tú của thiên đảng phải ở đẳng cấp khác so với bọn ưu tú chó chết tư bản.

Liên Xô mẫu quốc, thiên đảng của các thiên đảng, đã phát minh ra danh hiệu Anh Hùng trứ danh vào năm 1934 để vinh danh các công dân con người mới xã hội chủ nghĩa vĩ đại, và cách thức này được a-dua thâu thảo tại tất cả các thiên đảng khác, trong đó có thiên đảng Lừa của chi bộ chúng ta.

Như thế nào thì được phong là anh hùng?

Khác với mề đay thường của bọn tư bản, danh hiệu anh hùng chỉ được tặng cho những người chết hoặc sẵn sàng chết vì tổ quốc xã hội chủ nghĩa. Nếu sự nghiệp của một anh hùng không thực sự khốc liệt, thì anh chị ta không thể nào được phong anh hùng.

Trong số khoảng 12 ngàn anh hùng Sô Viết, có tới trên 11 ngàn rưỡi người được phong trong chiến tranh WW2, và mười ngàn trong số họ đến lúc chết vẫn tưởng mình là người bình thường, cái sự anh hùng của họ chỉ được bơm vá sau khi cấp ủy quyết định tấm gương của họ sẽ được lưu lại mãi mãi cho hậu thế.

Anh hùng thiếu nhi Ma Rốt Sốp (đã được đưa vào sách và phim, chi bộ tự tìm nhé, đừng có hỏi nguồn) một mình lao thẳng vào chiến lũy địch và lấy thân mình bịt họng súng máy của bọn tư bản khốn kiếp (giống anh Gì Gì Giót quá!) cho quân ta tràn lên bắn toét đầu tất cả bọn tư bản. Tấm ngực nát bét của anh ý tất nhiên không thể nào còn chỗ để cài huy chương anh hùng.

Anh hùng du kích Kết Mô Đem Mian Sờ Kai (ta quen gọi là chị Dôi A), nữ anh hùng Sô Viết đầu tiên, đã khẳng khái không khai các đồng chí bộ đội giấu trong đồng rơm khi bị quân địch tư bản khốn kiếp tra tấn (nó tra tấn thế nào thì không biết, nhưng khi đã được nhà văn đưa vào truyện rồi thì dứt khoát phải có màn dí thuốc lá vào âm vật, hoặc nhét chai bia uống dở cho đau đốn bi tráng nhưng không khóc.. chi bộ tự tìm nhé, đừng có hỏi nguồn), và rồi cắt tiết. Tất nhiên thì thể mảnh mai bị bầm dập của chị cũng không thể nào đeo được huy chương anh hùng.

Còn có một anh hùng kinh dị nữa trong cuộc chiến Vệ quốc, rất may là anh này không chết như những anh hùng khác, là dũng sĩ bắn tỉa Dai Xép. Anh này nghe đồn là bắn chết tới hơn

bốn trăm thẳng tư bản, và cũng được đưa vào phim ảnh.

Đại khái viết qua loa thế để chi bộ thấy các anh hùng rất là anh hùng, sự nghiệp của họ là hàng không. Vĩ đại không để đâu cho hết, thật giống y các anh chị Tám, Sáu, Trỗi blah blah của Lừa ta.

Có hai anh hùng ba lần (thrice-a-hero) là hai phi công lừng danh Póc Di Khin và Cô Rê Đúp. Hai anh này là tướng của WW2, không chết. May nhỉ.

Có hai người được phong anh hùng nhiều nhất thì lại hơi bị ngon, thế mới anh hùng chứ. Đó là nguyên soái Giu Cốp huyền thoại, và lãnh tụ kính yêu Bờ Rê Giơ Nép, cả hai đều có bốn danh hiệu anh hùng. Kinh không? Ngực của họ nở nang đẹp để tha hồ cài huy chương.

Còn quăng hơn trăm anh hùng hai lần (twice-a-hero) nữa sẽ là đối tượng Trung Tướng muốn nói ở đây, họ cũng còn sống khá nhiều.

Đó là các phi công vũ trụ.

Tại sao phi hành gia Sô Viết lại phải là anh hùng? Nông dân Thái Bình như bác Tuân Phạm cũng bay được. Nghiên cứu sinh Mèo gốc Lừa như bác Ố Giên Trịnh cũng bay được. Lại có bác gì triệu phú bỏ cả mấy chục triệu đô để bay theo tàu Tra Lân Giơ nữa, có gì khó thế mà phải là anh hùng, lại anh hùng mấy lần?

Đây là một sự bí hiểm. Hẹn chi bộ ở phần kế tiếp.

(Còn tiếp)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4188>

Con đường mang tên Lưu Quang Vũ...

Đôi vợ chồng giai tài gái ngọt Vũ Quỳnh là một bi kịch lớn lao của nền kinh tế tư bản chủ nghĩa theo định hướng vô sản.

Chị Quỳnh hơn anh Vũ một cơ số tuổi, tầm cỡ bạn Gien Ny vợ bạn Mác hơn bạn ý.

Trước khi về chung sống với nhau (không giá thú, tất nhiên, nghệ sĩ lớn ai lại sống có giá thú bao giờ), chị Quỳnh lấy một tay kéo nhị tây (một cái đàn gì nghe nói rất chi là thanh tao cao cấp, khi kéo thì kẹp vào mang tai trông rất phò), một mối tình sét đánh tầm phào không có hậu. Chị thì nóng bỏng say đắm da diết, anh thì cơm áo gạo tiền bù bưa. Tựa như chị Niệm bên Thụy Sĩ và Trung Tướng ở Lừa. Đại để khi chị đang bơ vơ thiếu người nói chuyện chiều thứ bảy thì anh hay chở chị bằng xe đạp đến A B C làm việc X Y Z, rất chi kém lãng mạn.

Anh Vũ thì không lấy một tay kéo nhị nào cả, mà lấy một siêu sao hần hoi. Chị này là Tố Uyên, dân Hà Nội, nức tiếng sau bộ phim trẻ con "Con Chim Vàng Khuyên" (đều nhớ Vành Khuyên hay Vàng Anh, nên phía mẹ ra cái tên Vàng Khuyên, chứ đều có nhầm nhọt chi sất). Sau phim đấy do nức quá chị ý chìm mẹ nó luôn chả đóng cái mẹ gì ra hồn nữa.

Dung cơ mà chị Uyên lại giống chị Quỳnh, nghĩa là cũng *nóng bỏng say đắm da diết* như mọi người đẹp chằm mắt tôm khác, còn anh Vũ tưởng nghệ sĩ hóa ra lại cũng bù bưa cơm áo gạo tiền như anh chồng chị Quỳnh. Thế mới phò.

Cuối cùng thì búp phát hai đôi bỏ nhau. Anh có một con giai và chị cũng thế. Hai người con này chi bộ đã biết qua lời kể của lão Yên Phò, không nói nữa. Cuộc sống của hai đôi đó sau khi bỏ nhau thì vô cùng bi hài, đề díp khác kể, đại để cũng giống như chuyện vợ chồng của thân sinh chị Lê Vân mà một thời bùng nổ khắp các báo chí, tưởng thơm ngan ngát hóa ra thúi cũng na ná xe ôm mí lại phò. Thời đại phò thì ai chả là phò?

Họ bỏ vợ chồng xong thì đéch đến với nhau ngay. Tất nhiên rồi. Báo chí của đảng ta thường tô vẽ cho cặp đó sở hữu một tình yêu sét đánh vĩnh cửu và dăng hiến. Thật là một định hướng cóc nhái.

Anh có vô số mối tình già trẻ nhón bé và chị cũng thế trước khi bập vào nhau một cách vô cơ vô lý và vô duyên. Là nghệ sĩ mà không ba lẳng nhăng hoa lá cành thì chất nghệ nó tiêu mẹ nó hết. Đừng có thằng nào mở mồm ra khoe bố tao nghệ sĩ nhưng chưa đi chơi phò bao giờ nhá. Nhá.

Đại khái một lần anh Vũ tới đài VOV chơi (hoặc báo gì đó, cứ phải lấp lửng nó mới sành điệu) giữa mùa đông mà phong phanh mỗi cái sơ mi cháo lòng. Đàn ông trắng niên tầm trên dưới 30 mà đói rách thì có một sức cuốn hút kinh tởm. Cả mệnh phụ lẫn phò phạch đều rất dễ lẫn cu đơ ra mê mết típ người này. Trông cái bắp thịt to to mà nổi đầy gai ốc run bắn sau lớp áo rách, và đôi môi thâm xít mím lại nhưng vẫn không che được hai hàm răng vồ va nhau đôm đốp, thì thật là khiêu dâm mọi nhẽ.

Chi Quỳnh lúc đó đang đan một cái áo len (chắc là nhận gia công cho một công ty xuất khẩu áo len nào đó) vừa vắn xong, thì lấy mẹ nó ra trao cho anh Vũ, đèo cần quan tâm đến chủ nữa. Giời ả bốn mắt nhìn nhau say đắm. Những thằng lãng mạn hay gọi thời khắc đó là tiếng sét ái tình. Sét sét cái mẹ gì. Sét mà cứ đùng đoàng suốt ngày thế thì bỏ mẹ.

Thế là họ búp nhau, thành vợ chồng.

Vợ chồng nào thì rồi cũng thế. sau ba hôm ăn thơ uống nhạc mê ly giường chiếu, tắt thở lại quay về quy luật: thằng chồng bù bưa cơm áo gạo tiền, còn con vợ ngúng nguẩy nóng bỏng say đắm da diết. Chẳng có hạnh phúc đâu ra mà lăm thế ở một chốn thiên đường đến giấy chùi *** cũng phải tranh nhau, và cơm không độn sắn là một ước mơ xa xỉ.

Chị bức bách quá, nhất là sau khi đẻ một đứa con chung. Thế là anh chột nghĩ ra trò viết kịch. Nên nhớ rằng thời 198x một bài thơ giá 20 đồng, một truyện ngắn giá gấp ba thế, cộng cả hai món cũng không đủ đãi nhau châu thịt chó, thì một kịch bản được dàn dựng có cả ngàn đồng tạo ra một sức hút tàn bạo. Mà món viết kịch là sản phẩm gia truyền của anh Vũ rồi. Anh phọt phát trở thành kịch tác gia số 1.

Thực ra các vở kịch của anh Vũ cũng chả có thủ pháp gì cao siêu, nhưng mà anh rất hay chịu khó đá đều những câu chọi búa vào. Và anh thành công ngoài sức tưởng tượng.

Thôi kỳ sau bớt tiếp, buồn ngủ vãi dấm.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=5665>

Vấn nạn thờ cúng bác Hồ

Đầu năm khai bút đã làm ngay một quả chữ bác kính yêu thì cũng không hay, dung cơ mà Trung Tướng lại đếch có chuyện gì mang ra tán gẫu trước chi bộ, nên cứ phệt một phát cái đã. Lão nào không khoái thì cứ việc xóa.

Như chi bộ cũng biết, kiếm tiền bằng các dịch vụ tín ngưỡng hiện đang rất hót. Có thể nói không ngoa rằng bi giờ nhà nhà làm chùa người người xây đền. Chỉ cần có một thửa đất không rộng lắm, nằm ở chỗ phong thủy kha khá (chân núi, triền sông chẳng hạn, đâu cũng được miễn đừng gần toa-lét xóm và ủy ban nhân dân xã), thêm tiền đầu tư khoảng 500 triệu xây tam quan, chùa chính, điện phụ, bể hóa vàng, mua vài ba ông tượng gỗ xanh đỏ tím hồng, dăm bảy câu đối nhũ vàng vàng chữ Lô m vẫn vện.. thế là có ngay một chốn thờ cúng linh thiêng.

Thế dung cơ mà nếu cứ thờ cúng khơi khơi Phật Phật Trời Trời thì thế nào cũng có ngày bị công an đến tụt quần ni cô ra mà gõ vào đầu sư bác, còn ông từ bà từ sẽ bị di lý lên huyện làm bản kiểm điểm, rồi chùa đền sẽ bị trưng dụng làm kho phân chuồng.

Mà bày ra trò thờ cúng một thánh nhân quá cố nào đó thì cũng không dễ. Ví dụ định thờ bác Trần Hưng Đạo thì cũng phải có luận chứng kinh tế kỹ thuật được Viện Sử học xác thực rằng quả nhiên trước kia bác Đạo có lần tới chơi gái tại chỗ đó chỗ đó. Đại để vậy, rất chi phiền phức.

Thế là phát sinh tệ nạn thờ cúng bác Hồ.

Đã thờ bác Hồ thì đồ thằng công an mả mẹ nào dám đụng đây? Trong Cà hình như vẫn còn bài bột của Trung Tướng về Nam Sơn Quốc Tự hay cái đền mả mẹ gì đó rộng gần trăm héc ta xây để rửa tiền cỡ mấy ngàn tỷ đồng của bác Dũng ở Bình Dương, cũng thờ bác Hồ. Ai tìm hộ cái.

...

Tết vừa rồi chót hứa với con vện ba bữa, Trung Tướng chiều nó đi theo lên thăm đền Mẫu Thượng Ngàn trên Tam Đảo.

Đền này thì có từ mấy chục năm rồi. Dung cơ mà gần đây có một bác sử gia bỏ mẹ nào đó phát hiện ra một sự bố láo. Số là ngay trước cổng đền có bia ghi rõ đền này thờ bà Chúa Thượng Ngàn, là con gái cả của Lạc Long và Âu Cơ. Thế mới phò.

Phò ở chỗ hai bác Quân và Cơ có một trăm đứa con nhưng tuyển con giai, chả có đứa con gái mẹ nào sất. Chi bộ cứ việc gúc Sự tích Âu Lạc Cái Mẹ Gì Con Tiên Cháu Zông, đảm bảo không có chỗ nào không nói về vụ đó.

Đáng tiếc cho cái bà phò nghĩ ra ý tưởng cho cái đền này, cứ nói mẹ nó là con dâu thứ mấy

thứ mấy của hai bác Quân Cơ thì đã chết ai, lại đưa đòi phịa ra cho bác Quân một cô con gái cả.

Thời cách đây ít năm đền chưa thiêng. Cả tháng mới có dăm ba ông khách đi săn bướm bắt rùa ở Tam Đảo tiện chân ghé qua chơi, cũng có đôi ông phúng góp chút tiền bạc, chỉ đủ cho gia đình thủ từ sống lay lắt.

Bỗng dưng hai ba năm gần đây có ông sếp nào đó tung tin Bà Chúa Thượng Ngàn mới là cán bộ cấp cao nhất cai quản đất đai vàng bạc của xứ Lừa chứ đếch phải Bà Chúa Kho nào đó dưới Bắc Ninh. Thế là ùn ùn lừa kéo nhau lên thăm Bà Chúa Đất. Thì giống lừa nào mà chả muốn tự dưng xin xỏ được những thứ miễn phí của Thánh.

Vợ chồng con cái bà thủ từ bỗng chốc lên hương. Mỗi ngày kiếm vài triệu là thường. Và bà cũng đã xây được quán trọ giữa thị trấn, những kẻ ghen ăn tức ở gọi đó là khách sạn Bà Chúa. Và chức danh Thủ Từ được thay thành Chủ Đền.

Tất nhiên khi một công ty tín ngưỡng làm ăn được, thì các cơ quan hữu trách cũng mau chóng đến hỏi thăm. Rốt cuộc thì bà chủ đền Chúa Thượng Ngàn cũng lòi ra cái điểm gian phò phạch. Một bác cán bộ văn hóa nào đó đã tham khảo ý kiến của sử gia nào đó, kín đáo đe rằng đền sẽ bị giải tỏa vì can tội thờ cúng bố láo mê tín dị đoan.

Đến đấy thì bà chủ đền hoảng hồn. Nguy cơ mất trắng cứ gọi là sát sạt.

Thế dưng mà đòi thiếu mẹ gì Khổng Minh. Bác cán bộ văn hóa mới rỉ tai bà chủ đền rằng cứ thế cứ thế..

Năm rồi (2006) bà cấp tốc di dời bàn thờ Ngũ Vị Tôn Ông (mà theo truyền thuyết được chính bà nói ra là năm vị tướng theo Mẫu Thượng Ngàn đi uýnh trận, đèo hiều là con gái cả của hai bác Long Cơ có uýnh nhau với ai mà đèo thấy sách nào chép?) sang gian thờ nhỏ, thay vào đó là tượng bác Hồ kính yêu bằng thạch cao sơn nhũ giả đồng to phạch.

Há há há cười thật khoái một phát.

Đáng tiếc là hôm Trung Tướng lên đó lại quên mang máy ảnh. Lão nào chụp được thì bớt hộ một chiếc.

Thế là đền thờ Mẫu Thượng Ngàn nay có thêm chức năng thờ bác Hồ. Há há há. Trong bài khấn thuê của bà chủ đền cho khách hành lễ, sau các câu "Nam Mô blah blah, con lạy chín phương giời mười phương phật blah blah.." thì có thêm câu "con lạy đức phật hồ chí minh". Há há há. Nghe tới câu đấy thì cái bã kẹo cao su phọt một phát khỏi mồm Trung Tướng. Trung Tướng phải nhảy bổ ra toa lét kéo xoạc phép-mô-tuya, khuỳnh chân không đái mà há há há cho thỏa chí.

...

Thực sự thì việc thờ cúng bác Hồ đã vượt quá một trào lưu mà đã thành vấn nạn. Tất cả chùa chiền miếu mạo ra đời không có giấy phép đều phải có tượng bác như một bảo bối. Đồ thằng nào dám đụng đấy?

Bác ôi thương bác quá.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=5075>

Đúng là anh hùng khùng bố Trỗi.

Những đảng viên chân chính nào chưa biết mặt anh Trỗi thì xem đoạn phim này sẽ biết. Tấm ảnh lưng danh in trong sách giáo khoa lớp 2, 4, 6, 8 và đại học năm 1, 2, 3 của các môn học Lịch Sử, Chính Trị Sơ Cấp, Giáo Dục Công Dân, Văn Học, Triết Học, và hơn một chục môn khác, là ảnh chụp một người tên Minh 23 tuổi sống tại Hà Nội (trẻ hơn anh Trỗi một ít, thấy bầu thế), rất đẹp giai và hùng tráng, với khoe môi danh thép và hai bàn tay chém gió phán xét tội ác chất chồng cao tướng của đế quốc Mẽo xâm lược và bè lũ tay sai. Bức hình đồ dù giả mạo (giống bức hình chị Thắng xinh đẹp bị đốt tay cháy bùng bùng) những cũng đóng một vai trò to lớn cho thành công của đảng ta trong công cuộc uýnh đuổi quân xâm lược Mẽo. Thì khác gì anh Tám anh Giót anh Đàn đâu?

Cuộc tử đạo diễn ra nhanh gọn và đúng kịch bản cho một cái chết gần đỡ lãng xẹt. Trói tay bịt mắt và dòm dòm dòm. Cái thân còm xệ xuống làm mất hết vẻ hào sảng của một sự tích bi tráng. Nào đâu *"Phút giây thiêng anh gọi Bác ba lần"*, và cũng chẳng bao giờ *"Có cái chết hóa thành bất tử"*. Chết tốt. Chết ngon. Vợ đi lấy chồng. Con đêch có. Và bi giờ đồng minh chiến lược (trước là kẻ thù) chỉ đích ra cái tên khùng bố.

Khùng bố Trỗi! Anh thật là bất hạnh.

Ngày xưa Kinh Kha đi hành thích Tần Vương cũng được mời đối ẩm, đọc bản án, rồi mới rút dao tính làm thịt đối thủ. Thật là oai oách ghi danh muôn kiếp. Nay anh Trỗi Trời Trơi nấp đâu đó cạnh chân Cầu Giấy, đợi đoàn xe đại sứ biển NG đi qua với bác quốc khách vẫy tay chào dân chúng, nhảy bổ lên quăng một quả lựu đạn xịt. Lựu đạn xì khói nhảy tung tung qua đoàn xe và lăn tới chỗ những thương dân hiếu kỳ, và không nổ. Chán vật. Anh bị đá hai phát vào mạng mỡ và trối gô nhập trại. Đúng là thằng khùng bố kém kinh nghiệm.

Khùng bố Trỗi! Anh thật là đáng thương. Mà thực ra anh cũng chưa bao giờ được phong Anh Hùng. Chẹp chẹp.

Lão Sản đảng vừa vừa thôi, đảng quá đêch ai chịu được?

- Chuyện ảnh anh Trỗi cũng như ảnh chị Thắng được mông má cho phù hợp mục đích tuyên truyền của đảng ta được chính con bác Hữu kể lại. Tất nhiên kể trong lúc bia bọt vui môm và không có nguồn (Trung Tướng ghét nhất thông tin có nguồn, nghe nó quê như lão Sản thiêu thối). Cái này thì đảng ta hơi bị *nhà nghề*, tây kêu là *bờ-rô*.

- Tiếng hô "Việt Nam Muôn Năm" của anh Trỗi là tuyệt nhiên không có, vấn đề này sẽ quay lại sau. Đôi lúc khi đối mặt với cái chết người ta cũng hay nhầm nhọt.

- Lão Sản chê tin nội bộ cung đình hử? Tốt thôi. Hàng chục triệu đầu lừa nghe theo sách báo đảng tướng đó là chân lý thì sao? Có cần đội mũ không? Nghe báo đảng thì khác chó gì nghe Trung Tướng lý luận?

- Tượng đài với cả tên phố tên phường tên đường tên trường thì là cái chó gì? Anh Lê Văn Tám có cả công viên to hoành. Đảng ta cũng chưa bao giờ công nhận truyện anh Tám là bịa. Thế mới đảng.

- Nhắc lại một lần nữa. Anh Trỗi chưa bao giờ được phong là anh hùng và cũng chưa từng có bằng liệt sĩ. Vấn đề này năm 199x đã được đưa ra tận một kỳ họp quốc hội, và bác chủ tịch Đức Anh khi đó đã gạt đi mà rằng, anh Trỗi cũng như anh Tự Trọng anh Hồng Thái, đảng nào cũng là anh hùng bất hủ rồi, lằng nhằng bằng cấp nữa mà chi.

Bi giờ quay lại chuyện anh Trỗi.

Thực ra anh Trỗi không phải là biệt động VC, tức là không hề có chân trong một tổ chức khủng bố nào do đảng ta quản lý. Cũng như anh Móc Lốp bị tướng Loạn bắn lủng sọ giữa Sài Thành, cả hai anh là những tay chơi có thù hận với bọn Mèo, và hoàn toàn độc lập khi tiến hành các dịch vụ khủng bố miễn phí của mình.

Khi báo chí thế giới rùm beng về việc gài bom của anh Trỗi, thì đảng ta cũng chưa có thông tin gì về anh. Và mấy tháng sau anh Trỗi bị hành quyết, đảng ta cũng vẫn mù tịt như thế. Tất cả các thông tin đưa về cho bác Tổ Hữu chỉ là các bài báo của Time, BBC, và bác ý dựa vào cái tên TROI không có dấu của anh Trỗi mà viết ra những dòng đau đớn

Nguyễn Văn Trôi
Anh đã chết rồi....

Bài thơ lên trang nhất báo Nhân Dân chỉ một hôm sau bữa anh Trỗi bị đòm đòm, thế là không thể nào sửa được nữa.

Ít tháng sau, đồng chí Phạm Hùng nhả tin ra, rằng đếch phải anh ý tên là Trôi, mà phải có dấu ngã, tức là Trỗi. Lập tức báo đảng tổ chức một chiến dịch cải chính. Đương nhiên anh Trỗi được đổi tên đúng là Trỗi.

Hàng chục năm sau, có người quen biết anh Trỗi ra bắc kể rằng anh ý đếch phải tên Trôi, cũng đếch phải Trỗi, mà tên là Tròi. Chết mẹ. Bi giờ thì không cải chính được nữa, anh Tròi ạ.

Than ôi anh hùng Trỗi. Dù oai phong liệt lẫm như vậy, nhưng mà anh vẫn vô danh. Cái tên chẳng đúng. Cha mẹ quê quán cũng không. Anh khác chó gì Lê Văn Tám, và tệ hơn, khác chó gì anh Móc Lốp bị bắn lủng sọ giữa Sài Thành.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4318>

Nã Phá Luân, danh tướng số 1 trần gian

Đét mẹ, không biết sách báo của đảng kể ra 10 danh tướng vĩ đại nhất trần gian gồm những đồng chí nào mà đảng đề cử có tới ba ông Lừa: Đạo, Huệ, Giáp?

Nói ngay cho khỏi băng khuâng, các danh tướng khủng khiếp nhất trần gian phải là các đồng chí: Nã Phá Luân (Phớp Thối), Thành Cát Tư Hãn (Mông Thiù), Á Lịch Dăng Đại Đế (Ả Mọi), ngoài đó ra là các đồng chí không kém phần kinh dị: Tần Thủy Hoàng, Khổng Minh, Xê Ra, Cu Tu Dốp, Ri Sa Sư Tử, Oe Linh Tôn, Xít Ta Lin, Giu Cốp.. và vô số các đồng chí khác mà nghe tên chúng ta đã tè hết ra quần đùi (quá mẹ nó 11 đồng chí rồi, mà vẫn chưa có tên ba ông Lừa, há há há).

Trong tất cả cái tên ấy, hầu như chẳng ai dám cãi là Nã Phá Luân không ở vị trí số 1. Tất nhiên là trừ những lãnh tụ hồn nhiên của đảng ta, những người cho rằng Bác Mao mới là nhà quân sự lỗi lạc nhất. Ở đây cũng ghi chú, bác Mao sẽ có bài ca ngợi ngay trong bích này sau ít hôm nữa, với thành tích lãnh đạo cuộc trường chinh lịch sử nường gần 4 triệu đồng bào ta (tức Tàu Khựa) vào thời kỳ mà bác ý chỉ tẹo nữa thôi là bị bác Thạch ban nịch vĩnh viễn.

Nã Phá Luân, theo cách nói của dân tộc ta, còn có tên gọi khác không chính xác theo kiểu của bọn tư bản thời nát là Napoleon. Chú ý phân biệt với điệu La Bô Lê Ông, một loại điệu mạnh do Thái Bình sản xuất và đóng nhãn Made In France hay bán giá 300K ở đầu phố Hà Trung.

Về tiểu sử và chiến tích của Nã Phá Luân thì thôi, Trung Tướng gí khếch vào kẻ, lão nào chả biết, nếu không biết thì hỏi thằng Gúc sẽ biết. Chấm hết. Bì giờ chỉ kể những thứ chưa mấy ai biết.

Nã Phá Luân, sau đây ta sẽ gọi là bác Luân, người thấp bé, chỉ cao chừng 1 mét 60, kém bác Hồ ta những 5 phân, đầu to, mắt to, bàn tay bé xíu, chân vòng kiềng. Đó là một thiên tài xấu trai. Ờ mà thiên tài nào mà chẳng xấu trai, trừ bác Hồ?

Bác Luân có củ khếch cũng bình thường như mọi người, nhưng có ba hột dái to vào loại khổng lồ. Trong tranh tượng của các nghệ sĩ Pháp thì ta thấy bác chỉ có hai hột nổi gồ trong quần, nhưng trong tranh của bọn Anh kẻ thù của bác, thì hột thứ ba trông khá bắt mắt.

Nhờ thiết bị tình dục độc đáo này, bác Luân có khả năng tình ái hơi bị thiện nghệ. Ngay từ thời còn là thiếu sinh quân mới mười mấy tuổi bọ, bác đã hãm hiếp một thiếu phụ đã có chồng già hơn bác mấy tuổi và rồi lấy người này làm vợ đầu tiên. Khi đã làm vua và say mê chinh chiến khắp châu Âu, bác cũng không bao giờ quên tự thưởng một vài cú làm tình hăng hái trước mỗi trận uýnh. Người tình của bác có thể là quý tộc hoặc cu ly chốc mép, không quan trọng. Thì bác Hồ ta cũng thế mà có sao đâu.

Bác Luân là người đom đống. Khi ra trận bác mặc quần chèn màu trắng, để những hột dái nổi bự lên cho bộ đội của bác thêm động lực và quân thù của bác thêm khiếp đảm. Bác bao giờ

cũng cỡi một con ngựa cái màu trắng có cái đuôi cực dài, toàn là các biểu tượng của tình dục. Bác bận một cái áo chèn bằng nhung tím đen với các tua rua vàng. Và không bao giờ bác rời một chiếc mũ đặc biệt bằng da lừa. Há há há Xứ Lừa lại có việc để tự hào nhé, cái mũ của bác Luân làm bằng da lừa. Há há há.

Chiếc mũ của bác Luân có hai vành cuộn lên, khi lật ngửa thì y trang một cái bẹn phụ nữ. Sếch xi đến thế là cùng. Nó dài gần một mét và rộng cỡ 40 phân. Giá bán một chiếc mũ của bác Luân hiện tại vào quăng 2 triệu bằng. Dung cơ mà đèo có ai bán. Khi chiếc mũ này đập dềnh trên cầu Ô Tét Lích, bộ đội của bác đồng thanh hô to: Hoàng Đế Bất Diệt, và dẫm đạp lên nhau để tiến lên phía trước chết có tới hàng ngàn chú. Thật vô cùng anh hùng lãng mạn.

Những trái đạn pháo của Nã Phá Luân

Luân xuất thân sĩ quan pháo binh, nên bác ý rất khoái lực lượng này, và khoái dùng món này. Thời ý pháo là nhứt, tựa như không quân bị giờ.

Khi vào các viện bảo tàng chiến tranh, các đảng viên có chú ý xem những trái đạn pháo cổ? Đa phần chúng tròn xoe, đúc bằng gang, trơn nhẵn. Những trái đạn như thế vừa rẻ tiền, vừa bay được xa.

Dung mà đạn của Luân thì khác hẳn. Vĩ nhân thì cái mẹ gì chả khác đời? Đạn của Luân đúc bằng đồng hun, hình trái lựu thuôn dài, trên đó in nổi những hình ảnh tinh vi, ví dụ vườn nho xứ Xâm Banh, đảo Coóc, Nhà thờ Gì Bà.., và nhất thiết phải có chữ N bên trong vòng nguyệt quế chiếm non nửa bề mặt trái đạn.

Ý tưởng của hoàng đế rất vĩ đại. Kẻ thù của bác sau khi nhận những quả đạn tới tấp mặt mày, thì lại phải nhặt chúng lên để mà thán phục. Có thằng dùng đạn làm bình hoa, có thằng mang về biếu bố vợ, bọn lính tráng thì lại đem treo như một kỷ niệm hoành tráng.

Tỷ như trong chiến tranh giữa hai quốc gia thù địch N và B (mẹ kiếp tên riêng trong bài chỉ có tính minh họa không ám chỉ cái mẹ gì mà hòa hợp hòa giải gì cả nhé), bọn Mèo đồng minh nước N ném xuống đầu dân nước B những trái bom đúc bằng vàng ròng chẳng hạn, thì có mà Bộ chính trị nước B ăn khạc, mọi giáo dục tư tưởng về một nước Mèo xâm lược thối nát sẽ đi vào chuồng trâu hết.

Ờ mà cũng có lần bọn Mèo thả *bom đài* xuống Thái Bình và Nam Định. Gọi là bom đài vì khi nổ, nó tung ra toàn đài với đài. Đó là những chiếc radio AM/FM nhựa màu đỏ, có sẵn bin, bật phát hát oang oang ngay. Lừa ta đập lên nhau để nhặt đài bắt chấp súng bom uyển oàng trên đầu. Những chiếc đài có giá trị hơn mọi lời nói.

Bộ chính trị ta, à quên Bộ chính trị nước B, cú lắm, mới ra lệnh cho các lực lượng phòng không nếu thấy bom đài thì bằng mọi giá tiêu diệt. Bom đài tất nhiên không ném xuống như bom thường, mà thả như thả dù, khi rot xuống đất thì nổ bịch một phát nhẹ nhàng thôi, thì đài

mới còn nguyên chứ. Bộ đội ta, à quên bộ đội nước B, khi thấy dù rơi mà địch có phi công, thì chống hết súng ống vào mà tăng tăng tăng. Thế là kế hoạch thả bom đài của Mẽo thất bại.

Sau đó bộ chính trị lại cho bộ đội đi tịch thu đài, đại khái cán bộ được cử đến vùng có bom đài buộc dân phải trả đài cho đảng phá hủy vì:

- Trong đài có thuốc độc, ai dùng nó sẽ bị ung thư sau 10 năm.
- Trong đài có máy truyền tin, ai dùng nó sẽ bị máy bay địch biết chỗ thả bom thật cho tan nát.
- Vân vân vân vân.

Há há há tất cả đều tin mới khoái chứ. Tuy nhiên ông nội Trung Tướng vẫn giữ được một chiếc, cho đến khi đói quá (đầu những năm 198x thiên đảng) thì bán đi lấy tiền ăn một tuần. Thật là tiếc đứt ruột. Việc tàng trữ chiếc đài đó có thể đã khiến ông đi tù, sự mạo hiểm của ông đáng ra phải có giá hơn mới phải.

Đây, Nã Phá Luân dùng đạn pháo như thế. Bác ý quả là một nhà quân sự vô tiền khoáng hậu, là mẫu mực cho hàng chục thế hệ chiến binh khắp hoàn cầu.

Nguồn62: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4953>

Nguồn gốc lừa

Đèo mẹ sinh hoạt trong chi bộ mấy năm mà nhiều đảng viên vẫn hư hỏng về chính trị lịch sử thế này ư?

Trung Tướng đã nói không biết bao nhiêu lần rồi mà chẳng chịu đọc cho kỹ nghĩ cho thấu. Bỏ khi đời. Phệt.

Tổ tiên chúng ta cũng chính là tổ tiên người Chăm. Tổ quốc chúng ta cũng chính là tổ quốc của người Chăm. Văn hóa của chúng ta (và văn hóa cả vùng Đông Nam Á luôn) là văn hóa Hòa Bình, thứ đã làm nên trống đồng và tháp Chăm, chọi trâu và chém lợn, sơn tinh và thủy tinh, blah blah. Ngôn ngữ của chúng ta là Môn Khơ Me. Nước da chúng ta là đen ngòm, bàn chân chúng ta là giao chỉ.

Cha ông chúng ta là Kunsamana, tức các bác Hùng, những người đã đẻ ra những Mayatima, tức Mai Ai Tiêm, hoặc Myachaua, tức My Châu.

Họ của chúng ta là Chaya (bi giờ gọi bố láo là Chê), hoặc Maya (giờ gọi kiểu Tàu là Mai), còn tên của chúng ta là Khamadichara hoặc Dunvadiva, chứ đếch phải Nguyễn Cộng Sản, Lê Đình Ngô, Phạm Rách Việc.

Cái mà chúng ta tưởng là tổ quốc, hóa ra là một vùng đất chó chết bị người Tàu đồng hóa. Thứ mà chúng ta tưởng là tổ tông, hóa ra là các ông các bà Tàu Khựa mà nhiều người chúng ta vẫn ghét cay đắng. Ngay cả cái tên nước, chữ "Việt" mà ta bấy lâu tự hào, là móc từ bên Tàu sang. Bách Việt Âu Việt Lạc Việt gì cũng là Tàu hết.

Vua Lê của chúng ta ụynh nước Chiêm, hóa ra là tên vua Tàu ụynh nước ta. Vua Trà Toàn của chúng ta bị giặc Lê xâm lược tiêu diệt giết một lúc năm chục ngàn lính và chặt cổ chừng ấy ngàn dân, hóa ra lại là tên giặc cỏ bố láo.

Tóm lại ta là ai? Đèo phải Tàu, đèo phải Chăm. Ta là Lừa. Chỉ có Lừa mới nghĩ mình là bố tướng như lão Văn Minh, giờ cái Chiến Thư vớ vẩn ra lừa dân chúng.

Từ cội rễ ta là Chăm. Nhưng bi giờ ta là Tàu. Tiếng ta 20% là Chăm, 70% là Tàu, 3% là Tây, còn 7% là khếch khếch chả biết là cái gì.

Cái mà ta đang tự hào toàn là Tàu, nhưng cái mà ta đem khoe lại là Chăm. Đit mẹ nhưng ta vẫn chửi Tàu là bọn giặc xâm lược, và vẫn chửi Chăm là bọn súc sinh bị tiêu diệt là chính đáng. Ta đếch phải là chính ta. Ta chửi luôn chính ta. Há há há lừa lúc nào chả mâu thuẫn và bù bưa?

Bác vua Hùng ta đích thị là dân một bộ tộc đã chiếm cứ gần như toàn bộ đông nam á từ gần chục ngàn năm nay. "Hùng" là một chức danh tựa tựa như "tộc trưởng", là phiên âm chữ "Khun" của nhiều thứ tiếng trong khu vực. Sau này bên Miến Điện có ông Khun Sa vua ma

túy (đã từng thuê tướng Mai Chí Thọ chở thuốc phiện sang Hồng Kông những năm Lừa bị cấm vận), và Thái Mã vẫn còn nhiều ông Khun khác rất chi nùi tiếng. Ai đến Me La Ca bên Mã Lai còn thấy dinh thự của ông Khun Cháp Gì Gì rất đẹp đẽ ngay bên bờ biển.

Tổ tiên của bác vua Hùng ở ngay sát biển đầu vùng Thanh Hóa Ninh Bình bi giờ, với bến En là trung tâm. Sau những cuộc du cư và chia rẽ, một phần dạt xuống nam hợp với bọn mọi Cẩm Mã, và một phần bung lên bắc thành Lừa. Phía bắc lạnh lẽo và ít thức ăn nên bộ phận này cũng không đông đảo mấy.

Đến đời bác Hùng, tự xưng phụ huynh bác ý không muốn du cư nữa, dừng mẹ nó ở chỗ bi giờ là thành phố Việt Trì, thời đó còn là bờ biển đông kinh tởm.

Sau một vài xích mích thế mẹ nào đó, một số em của bác Hùng tách ra sống ở sát biển bằng nghề chài lưới, còn một số em khác và chính bác thì ngược lên Phong Châu cách đó chỉ vài chục ký lô méch dựng chòi sinh sống. Làm đếch gì có vụ ly dị tồn kém nào đâu.

Loanh quanh thế bà nào mà bọn em bác Hùng ở biển dạt mãi dạt mãi xuống Ô Rí mà thành Lâm Ấp rồi Chiêm Thành về sau. Còn bác Hùng và bọn em ở cận thì cũng phá tán linh tinh cả.

Dòng dõi bác Hùng tận tuyệt khi bác Phán uỳnh Phong Châu, đuổi bác Hùng cuối cùng cời trường chạy nhong nhong. Bác ý phải thay tên đổi họ thành người Mường chui lủi trong rừng dú. Tiếng Mường một vài thế kỷ trước đây còn rất giống tiếng Thái Trắng, và tiếng Thái này chính là tiếng Lào, cũng là tiếng Thái ở tận bên Thái Lan. Nay thì tiếng Mường sắp thành tiếng Lừa mẹ nó rồi, đồng hóa mà.

Lúc bác Phán uỳnh xuống Lừa thì lừa xịn chỉ có độ vài trăm móng. Bác Phán dạt theo vài trăm trắng niên từ phương bắc, hiếp cho vài năm là đẻ ra rặt Tàu với Tàu. Tổ quốc của ta chính thức chuyển sang Tàu từ bấy.

Dưng mà bọn con cháu đàn em ở biển của bác Hùng rất đều. Chúng liên tục uỳnh lên nước ta (tức là nước Tàu) và tuyên truyền rằng chúng nó mới là cha bố chúng ta. Thế là chúng ta uỳnh cho chúng nó chạy vãi cứt, nhưng vẫn ngấm ngấm tin rằng chúng ta đếch phải người Tàu.

Để kết thúc câu chuyện kể cho lão Minh thiu thối, lão Minh cần được nhắc nhở rằng tiếng Việt còn cực nhiều từ na ná tiếng Thái Lan bi giờ, ví dụ Ông, Bà, Bác, Cơm, Thịt, Tôm, Cá. Cùng một gốc mà. Đó là phần 20% của tiếng Việt không mang gốc tích từ tổ quốc Tàu Phò.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4733>

Chuyện kể về ca sĩ Hà Thành Nguyễn Ngọc Tân

Lão Sản chỉ được cái hóng hớt là không ai bằng. Sau đây là chuyện kể về ca sĩ Hà Thành Nguyễn Ngọc Tân (đều biết có họ hàng gì với Nguyễn Ngọc Ngạn không).

Tân là người công giáo, Hà Nội gốc nhà quê, nhưng nhờ ơn đảng ơn chính phủ, anh đã thôi không sinh hoạt trong nhà thờ mà chuyển qua sinh hoạt trong chi đoàn thanh niên cộng sản từ khi còn bé tí. Tất nhiên anh cũng vài lần chửi Chúa. Chúa lòng lành cũng đã tha thứ cho anh.

Các nhạc sĩ đảng viên cách mạng phát hiện ra tài năng của Tân từ ban đồng ca nhà thờ, và anh đã được đảng bác chính phủ đào tạo thành một con người mới XHCN có ích cho công cuộc xây dựng CNCS của đảng. Anh được coi là giọng ca vàng của Hà Thành trong nhiều năm trời với giọng nam trung trong vắt sang trọng.

Đùng một phát không hiểu thằng phản động nào lôi kéo đoàn viên cộng sản Tân tính chuyện vượt biên. Tất nhiên là anh không có thù oán gì chế độ. Gia đình anh dù có bị tịch thu gia sản hồi 195x dung mà ai giàu mà chả bị tịch thu như thế. Anh dù không có tiền dung mà đã có danh xưng ca sĩ trẻ triển vọng hàng chục năm liền. Đảng ta đã ưu ái bố trí anh hát những bài hát cách mạng hào hùng như "Hồ Chí Minh đẹp nhất tên người" hay "Việt Nam trên đường chúng ta đi", vốn là những vinh dự chỉ dành cho những người ưu tú nhất. Đảng cũng sắp xếp cho anh mức lương 40 đồng cao ngang ngửa với lương một lao công giàu kinh nghiệm, lại cộng thêm 25 đồng phụ cấp bảo dưỡng thanh sắc, lại được hưởng những 21 ký lô gạo sổ (một tháng) ngang với thợ mỏ (người thường chỉ được 13 ký). Thu nhập của anh là đỉnh mẹ nó rồi. Anh chả có mẹ gì phàn nàn về kinh tế.

Thế mà anh lại đồ đốn vượt biên. Đúng là chỉ có bọn cực kỳ phản động nham hiểm như lão Người Cộng Sản mới có thể gây ra tội ác như ông ấy.

Bán hết tất cả gia sản ít ỏi của mình được 9 chỉ vàng, Tân rắp tâm đưa cả vợ, một nhà giáo xinh đẹp hiền hậu, và hai đứa con bé bỏng ngoan ngoãn thiên thần, lên một con tàu vượt biên rẻ tiền. Với 2 chỉ vàng cho mỗi đầu người, tàu của gia đình anh và những người cùng chuyến không được công an cách mạng áp tải ra phao số không như các tàu đóng 4 chỉ trở lên. Đó chắc là định mệnh.

Con tàu ọp ẹp dự định khởi hành từ một bãi sù ngập nước sát đảo Đình Vũ trên dòng Nam Triệu nổi tiếng vào một đêm đen ngòm. Tân cũng đưa con lớn bị tật chân, tay dắt vợ dịu dàng con nhỏ, cà nhả lội trong nước mặn chua sâu đến ngực ra con tàu cứu cánh. Tất thấy đều phập phồng hy vọng. Tân lẩm nhẩm đọc lại kinh Kính Mừng, bài kinh từ lâu anh quên mẹ nó đọc như thế nào "*Holy Mary Mother of God pray for us sinners now and...*"

Bỗng đèn pha chiếu loang loáng như đèn tàu chiến của quân xâm lược Mẽo quét trên cảng Cửa Tùng thời các chiến sĩ đặc công ta tấn công tàu hàng Úc. Đòm đòm đòm pành pành pành. Các chiến sĩ công an biên phòng của đảng ta đã phát hiện ra con tàu nghèo không có tiền nộp thuế vượt biên cùng tất cả những thuyền nhân khổ nạn của nó. Đạn cảnh cáo được

bắn thẳng vào vợ chồng Tân và đồng bọn. Lũ dĩ điểm được bắn như thế là phải đạo lắm.

Vợ Tân trúng đạn tức thì. Chị ta chìm xuống nước mang theo cả đứa con bé tẹo. Tân và những thằng phản động vượt biên khác lợi cuống cuống. Nhưng lũ dĩ điểm thì chạy đâu cho thoát. Chỉ trong nửa giờ các chiến sĩ công an ta đã tóm được cả lũ, không sót thằng chó nào.

Tân tức tốc bị tổng vào nhà lao Hải Phòng nằm bên bờ sông Lấp thơ mộng. Tại đây anh bị phát hiện ra nhân thân, bị trung tá chỉ huy trưởng vạch mặt chỉ tội ngay ở phòng hỏi cung, trong lúc mái tóc xoăn còn bết bùn, và cặp kính cận văng đâu đó mất.

Tân bị giam có một năm thôi vì sức khỏe của anh không được tốt lắm, sau đó bị đuổi khỏi biên chế nhà nước, cắt tất cả mọi chế độ, cấm biểu diễn vô thời hạn.

Trắng tay hoàn toàn, Tân vất vương ở Hà Thành thêm vài tháng nữa, rồi uýnh liều vay tiền nam tiến. Thành phố Hồ Chí Minh *rực rỡ tên vàng* đón anh như đón một thằng rác rưởi Bắc Kỳ bình thường.

Ồn đảng ơn bác ơn chính phủ. Tân chưa bao giờ chửi bới đảng bác chính phủ trên các phương tiện thông tin đại chúng. Tân cũng nhận thức rõ tội ác dĩ điểm của mình mà không bao giờ nhắc đến vụ vượt biển bất thành. Anh vẫn là một đảng viên chân chính ngoài đảng. Nếu anh thoát trong cuộc đào tẩu năm xưa biết đâu anh cũng trở thành một thằng phản động khét tiếng như Bùi Tín Ái Vân và những thằng cha khác như TQVN, 7604?

Tân đã sang thế giới bên kia được mấy năm rồi, nhưng cuộc đời anh vẫn như còn mới toe. Anh sẽ được ghi nhớ như là một tên dĩ điểm bất hạnh nhất.

Nói chung chưa có ai dám viết kỹ về Tân trừ Trung Tướng. Mặc dù đếch có quan hệ gì nhưng vẫn thích viết, vì Tân thực sự là một điển hình kinh điển về thân phận con người XHCN.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=3020>

Maket cho lăng ông Cự

Ma kết tinh kiểu trực quan cho nó nhanh nhé.

Ví dụ trung sĩ Boi muốn làm một marketing campaign nho nhỏ cho khu du lịch lăng bác Hồ.

1- Thứ nhất là phân tích đối tượng nội tại, cái này dùng SWOT:

- Đặc điểm: Lăng cùng xác ướp khô là độc nhĩ vô tam trên toàn thế giới, là biểu tượng của giai cấp vô sản.
- Lợi thế: Nhu cầu xem xác khô là có thực, và khả năng tồn tại lâu dài của xác là không lớn.
- Mãi lực: Hiện tại lượng khách xem khoảng 3,000 người/tháng, với 95% là du khách nội địa.
- Năng lực: Lăng có khả năng đón tiếp khoảng 1,000 người/ngày trong tất cả các ngày trừ chủ nhật, thứ bảy, thứ sáu, thứ năm, thứ tư, thứ ba, thứ hai.
- Tiềm năng: Có thể tăng thành 1,500 người/ngày nếu gia tăng hệ thống toa lét công cộng và giảm thiểu hệ thống loa phường công cộng.
- Mục tiêu: Tăng lượng khách xem thành 6,000 người/tháng, tăng giá vé từ miễn phí lên 30,000VND/người.
- Điểm yếu: Không có điểm yếu rõ rệt nào. Lãnh tụ kính yêu làm đêch gì có nhược điểm, kể cả cái lăng bác ý đang nằm.
- Ngân sách tiếp thị: Khoảng 400 tỷ cho một năm.

2- Thứ hai là cái vụ segmentation và targetting sách vở của mấy lão già, tức là phân khúc thị trường và nhắm bắn.

- Từ Đặc Điểm của lăng, suy ra đối tượng khách hàng là các bô lão răng rụng không dưới 24 chiếc và râu dài không dưới háng, huân chương đeo không ít hơn nửa ngực và ngũ chi còn lại không quá 3. Đừng có đại dột nhằm tới mấy cái bọn híp hóp tóc xanh mắt đỏ. Bọn này cứ phải xe to, áo đẹp, thuốc xịn, rượu thơm, băng vệ sinh Kô Tếch Oai mỏng tang sành điệu, kẹo sing gum Ku Le thơm hợng mát mũi, blah blah. Cũng không thể nhắm ra thị trường ngoài nước, vì bọn chó tư bản (có nước nào không là tư bản mà có tiền du lịch đâu nhĩ?) chỉ thích sang Thái xem câu chim búng bướm, mấy cái vụ xác xùng xem ra không hợp thị hiếu. Khách hàng tiềm năng loại này có chừng 3 triệu người (2 triệu cộng thêm vợ/chồng của họ).
- Từ Mục Tiêu dự kiến về giá vé, sẽ cuốn gọn đối tượng khách hàng vào những cựu công chức đang được nhận lương hưu mức 374,000 đồng trở lên. Số này còn khoảng 1,5 triệu.
- từ Năng Lực và Tiềm Năng của lăng (sau này sẽ gọi là Xí Nghiệp Dịch Vụ Du Lịch Lăng

Bác với tên quốc tế là XIDIDULABA cho nó hoành rất là tráng), thì thấy lăng có khả năng phục vụ tất cả các thượng đế tiềm năng trong khoảng 25 năm, nghĩa là bằng 5 kỳ đại hội, vượt qua quy mô của campagn này rất nhiều. Và kế hoạch tiếp thị hoàn toàn khả thi.

3- Thứ ba đến cái quả chính: lập kế hoạch chi tiết.

Đến đây thì dễ rồi, để có được 72 ngàn mạng xem xác bác mỗi năm với ngân sách 400 tỷ, thì cứ thế này mà làm:

- Cho in 144 ngàn tờ rơi thật đẹp mang hình Bác, mỗi tờ dán thêm đồng 10,000 bô-li-me ở phía dưới, đưa về các điểm phát lương hưu và chỉ nhằm tới các cụ lương trên 374 ngàn (khoảng 25 đô Mỹ). Các tờ rơi này đều in "Thơ chúc tết 1969" và ích lợi của việc vào lăng hưởng cái lạnh 4 độ rất chi là công, kèm hướng dẫn đăng ký xem lăng, kèm lời hứa sẽ tặng mỗi cụ 200 ngàn nếu đi xem đúng giờ bác mất (hứa thôi, không cần phải làm đâu, vì cái kiểu này là phong cách truyền thống rồi nha), kèm thông báo sẽ quay số sổ bằng số se-ri của tờ bạc 10 ngàn nói trên. Thực chi cho vụ này khoảng 4.3 tỷ.

- Cho phủ dán tất cả các toa lét công cộng khu vực lăng bằng vải lụa hồng, khách khứa xem lăng sẽ thấy cái khí thế hồng rực cách mạng mà quên đi sự thiếu thốn và tiện nghi. Đồng thời cho thay tất cả các loa phường công cộng khu vực lăng bằng dàn âm thanh surround loại nhập từ Quảng Tây xịn nhất. Chất lượng âm bố tướng của đám loa mới này sẽ làm giảm sự thiếu thiện cảm khi nghe những bài đọc ông ổng quá to còi và dững mãi. Thực chi cho hai vụ trên chừng 20 tỷ trong đó đã tính cả 18 tỷ chi phí khánh thành tuyên truyền và phong bì cho khách khứa.

- Giao cho 72 ngàn chiến sĩ công an mỗi chiến sĩ 500 ngàn đi bắt cho đủ mỗi năm 72 ngàn bô lão không cần biết có đủ tiêu chuẩn theo kế hoạch marketing hay không để xem lăng cho đủ số. Thực chi cho vụ này là 376 tỷ đồng trong đó đã tính cả 340 tỷ chi phí cho các hội nghị tổng kết và lễ ra quân, có mời tổng bí thư và thủ tướng tham dự.

- Tổng chi cho marketing campagn trong năm đầu tiên này là 400.3 tỷ đồng, chỉ vượt quá ngân sách có 0.3 tỷ thôi, quá ngon.

Đại để thế. Dễ dèo chịu được.

Các bài trên nick trung tướng là Guest_2670

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2983>

Tướng Nguyễn Ngọc Loan và chiến sĩ Việt Cộng Bảy Lốp

TƯỚNG NGUYỄN NGỌC LOAN TRONG BIẾN CỐ TẾT MẬU THÂN Tiền Sĩ TRẦN AN BÀI

Nhân kỷ niệm 40 năm biến cố Tết Mậu Thân 1968, người Việt quốc gia hẳn không bao giờ quên những cảnh tượng tang thương đầm máu do Cộng Sản Bắc Việt gây nên. Riêng ngành Cảnh Sát Quốc Gia (CSQG) Việt Nam Cộng Hòa (VNCH), có một câu chuyện thật, thật 100%. Câu chuyện ấy vang lừng khắp thế giới. Câu chuyện ấy được kết thúc với nhiều đau thương, nghiệt ngã, qua cái chết của cả cuộc đời một vị Tướng và đau khổ hơn nữa, qua cái chết của cả một chế độ, khiến VNCH bị bức tử, hàng triệu người phải lưu vong và hàng vạn quân cán chính phải trải qua bao nhiêu năm tháng tù đầy, tủi nhục.

Đó là câu chuyện về "Tướng Nguyễn Ngọc Loan Trong Biến Cố Tết Mậu Thân".

1. Tết Mậu Thân 1968 Mịt Mù Khói Lửa

Bằng Hiệp Ước Genève năm 1954, các cường quốc trên thế giới đã chia cắt nước Việt thành hai lãnh thổ với hai chế độ chính trị hoàn toàn khác nhau về ý thức hệ: Miền Bắc là nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, theo khối Cộng Sản quốc tế. Miền là nước Việt Nam Cộng Hòa theo khối thế giới tự do.

Tuy nhiên, ngay khi ký Hiệp Ước, miền Bắc đã có kế hoạch xâm chiếm miền bằng võ lực. Họ gài cán bộ để hoạt động du kích, chôn mìn, đặt bàn chông, tấn công quân đội VNCH và tiêu hủy các làng mạc của dân chúng miền . Sau đó, họ thiết lập đường mòn Hồ Chí Minh dọc biên giới Lào-Cao Miên để chuyển quân và vũ khí, đạn dược từ miền Bắc vào .

Cuối năm 1967, khi quân đội Hoa Kỳ đã gửi đến Nam Việt Nam khoảng 500 ngàn quân, Bắc Việt muốn chọn Khe Sanh làm địa điểm giao tranh thử hùng giống như mặt trận Điện Biên Phủ năm xưa. Đồng thời, Bắc Việt cũng muốn dùng mặt trận Khe Sanh để che giấu kế hoạch tổng công kích trên toàn lãnh thổ VNCH vào dịp Tết Mậu Thân 1968 để phô trương lực lượng.

Vì hai Đại Tướng Bắc Việt Nguyễn Chí Thanh và Võ Nguyên Giáp bất đồng quan điểm về trận chiến miền Nam, nên Đảng Cộng Sản giao cho Đại Tướng Thanh chỉ huy mặt trận miền Nam, còn Đại Tướng Giáp chỉ huy mặt trận miền Bắc.

Ngày 6-7-1967, đang khi chuẩn bị cuộc tấn công VNCH, Đại Tướng Thanh bất ngờ qua đời. Bắc Việt loan tin là ông chết vì bệnh tim ở Hà Nội, nhưng sau đó, báo chí Tây phương xác nhận Tướng Thanh chết vì trúng bom của Hoa Kỳ. Cũng có tin là ông bị thanh toán nội bộ. Sau đó, Tướng Giáp được Đảng Cộng Sản chỉ định tiếp tục lập kế hoạch tấn công lớn vào dịp Tết Mậu Thân.

Như các năm trước, vào các dịp Tết và lễ lớn, hai miền Nam Bắc đều đồng ý hưu chiến trong ít ngày. Dịp Tết Mậu Thân năm 1968, Bắc Việt đề nghị hưu chiến 7 ngày, nhưng VNCH chỉ đồng ý 3 ngày. Tin tưởng vào lệnh hưu chiến này, 50% quân nhân miền được phép về gia đình ăn Tết. Chính Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu cũng rời Saigon về Mỹ Tho để mừng Tết ở quê vợ. Trong khi đó, quân đội miền Bắc bất chấp lệnh hưu chiến, ngày đêm chuyển quân và vũ khí để chuẩn bị xâm lăng miền .

Giữa không khí linh thiêng của ngày Tết Mậu Thân, mọi người lũ lượt đến chùa và nhà thờ để cầu nguyện bình an cho Năm Mới. Tiếng pháo và múa lân mừng Xuân của miền bồng dung bị pha trộn bằng tiếng súng của Cộng Sản. Nhà cửa bốc cháy hòa lẫn tiếng đàn bà con nít khóc lóc thảm thương!

Bắc Việt đã tung vào trận đánh Tết Mậu Thân 80,000 lính từ miền Bắc vào, cùng với tất cả các lực lượng du kích và đặc công trong thành phần Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam để tấn công 36 trong số 44 tỉnh miền Nam và 6 thị xã, cùng với 64 trong số 242 quận lỵ. Các cán binh Cộng Sản chỉ được học tập tấn công, nhưng không biết đường rút quân. Tại những cộng sự đặt súng lớn, xạ thủ bị xích chân vào bàn súng. Điều này chứng tỏ Cộng Sản quyết tâm tử chiến: thắng thì sống, thua thì chết.

Đêm 30 rạng ngày 31-1-68 DL (tức đêm mùng Một rạng mùng Hai Tết), Saigon bị tấn công tại nhiều địa điểm quan trọng, như phi trường Tân Sơn Nhất, Bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực VNCH, đài phát thanh Saigon, Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ, Bộ Tư Lệnh Hải Quân, Dinh Độc Lập phía đường Nguyễn Du...

Thực sự, Cộng Sản đã chiếm được đài phát thanh Saigon và đài này đã bị tắt tiếng một thời gian ngắn, nhưng Tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tổng Giám Đốc CSQG đã phối hợp với quân đội để tái chiếm đài phát thanh và đã không hề có một bài hát hay lời tuyên truyền nào của Bắc Việt kịp phát đi từ làn sóng của đài phát thanh Saigon.

Nạn nhân tết Mậu Thân tại Huế Ký giả Don North của hãng NBC có mặt tại Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ lúc quân đội Bắc Việt tấn công đã kể rằng: Vào lúc 2g45 sáng ngày 31-1-68, 19 đặc công Cộng Sản đeo băng đỏ trên cánh tay dùng chiếc xe hơi Peugeot và taxi chạy thẳng vào cổng tòa Đại Sứ và nổ súng. Họ đã chiếm được một căn phòng trong tòa Đại Sứ, nhưng lực lượng canh gác phản công. Phía Hoa Kỳ, có 4 quân cảnh và một lính Thủy Quân Lục Chiến tử thương. Còn tất cả 19 đặc công đều bị giết chết sau 6 giờ giao tranh.

Cộng Sản tưởng rằng khi họ về thành phố sẽ được dân chúng tiếp đón niềm nở. Nhưng thực tế, Cộng Sản tới đâu, người dân đều bỏ chạy. Hơn lúc nào hết, các CSQG đã trở thành người bạn khắng khít nhất của dân. Họ canh gác nhà thương để bảo vệ bệnh nhân. Họ giúp đỡ dân chạy loạn và họ phối hợp với các quân binh chủng chiếm lại từng nhà, từng tấc đất đã bị Cộng Sản nhân tết Mậu Thân tại Huế quân chiếm giữ. Vì số lượng dân chúng, gồm đàn bà trẻ con, bị thương tích quá đông, các bác sĩ và y tá phải tràn ra các đường phố để cứu cấp. Các thương binh Cộng Sản được đối xử rất nhân đạo. Họ được cứu chữa giống như các thương binh VNCH và dân chúng.

Cố Đô Huế bị thiệt hại nặng nhất. 12,000 quân Cộng Sản tiến chiếm Huế vào đêm Mùng Một Tết. Cầu Trường Tiền bị mìn đặc công giật sập. Phải mất 26 ngày, quân đội VNCH, với trọng pháo yểm trợ từ chiến hạm Hoa Kỳ, mới có thể chiếm lại Huế. Nhưng buồn thảm và tang tóc phủ kín Cố Đô, với trên 7,000 thường dân và cán bộ bị chôn sống tập thể tại rất nhiều hố rải rác khắp hang cùng ngõ hẻm.

2. Tướng Loan Nổ Súng

Sáng ngày mùng Hai Tết, tức ngày 31-1-1968 (DL), Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan đang đích thân chỉ huy trận chiến khốc liệt tại khu vực Chùa Ấn Quang, Đại Úy đặc công Nguyễn Văn Lém ảnh của Eddie AdamsChợ Lớn, góc đường Sư Vạn Hạnh và Ngô Gia Tự thì hai nhân viên Cảnh Sát dẫn đến trình diện Tướng Loan một đặc công Cộng Sản đã giết người rất dã man trong hai ngày qua. Đó là Đại Úy Nguyễn Văn Lém, tự Bảy Lốp.

Đại Úy đặc công Nguyễn Văn Lém được dẫn tới trình diện Tướng Loan. Chỉ ít phút trước đó, Bảy Lốp đã giết hại vợ, các con và thân nhân của một sĩ quan Cảnh Sát VNCH. Theo tài liệu của ông Lão Ngoan Đồng, vào lúc 4g30 sáng hôm đó, Nguyễn Văn Lém đã chỉ huy một đơn vị đặc công cùng với xe tăng của Tiểu Đoàn 2 Cơ Giới VC tấn công trại Phù Đồng của binh chủng Thiết Giáp ở Gò Vấp. Sau khi kiểm soát được trại lính, Bảy Lốp bắt giữ gia đình Trung Tá Nguyễn Tuấn và bắt Trung Tá phải chỉ dẫn cách xử dụng các xe tăng còn để lại trong trại. Trung Tá Tuấn từ chối, thế là Bảy Lốp giết chết toàn thể gia đình Trung Tá, gồm cả một bà mẹ già 80 tuổi. Chỉ có một bé trai 10 tuổi tuy bị thương nặng nhưng được cứu sống.

Ảnh ", A Chronicle of the War",
Black Dog & Leventhal Publishers, Inc. 2003, pg.478

Đám tang gia đình Trung Tá Nguyễn Tuấn với 6 chiếc quan tài Nguyễn Văn Lém bị bắt gần một hố chôn tập thể 34 thường dân bị giết. Lém khai rằng y rất tự hào là tác giả hố chôn tập thể đám người này, vì đã hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó. Lúc bị bắt, Lém mặc quần xà lỏn, áo sơ mi cụt cánh, hai tay bị trói trệt về phía sau lưng, nhưng trong người vẫn còn đeo khẩu súng lục.

Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã được báo cáo về những hành động giết người dã man của Nguyễn Văn Lém và chính ông đã hành quyết Nguyễn Văn Lém ngay tại phạm trường.

Nhân chứng Nguyễn Tường Toại là một thường dân lúc đó kể lại:

Ảnh Eddie Adams - Tướng Loan hành quyết đặc công Đại Úy Nguyễn Văn Lém"

Chính tôi là người đã chứng kiến tướng Loan bắn tên cộng sản ấy, tôi biết hắn đã làm những gì. Năm 1968 ở Saigon , giữa cuộc chạm súng, hắn đẩy trẻ thơ vô tội ra như là một làn sóng người, để đồng đội tẩu thoát. Trong trận đánh khốc liệt này, hắn sử dụng trẻ con làm lá chắn, để các binh sĩ phải thôi bắn. Lúc ấy mọi thứ đang hỗn loạn. Là Tư Lệnh Cảnh Sát, Tướng Loan khi nhìn xác trẻ con chết, ông hỏi: "Tại sao vậy? Chuyện gì vậy?" Đến khi biết tại sao mấy đứa bé chết, biết ai chịu trách nhiệm về hành động này, Tướng Loan đã nổ súng hạ tên thủ phạm." Thế là Sáu Lèo đã loại Bảy Lốp ra khỏi cuộc chiến đầy nước mắt của trần thế!

3. Cuộc chiến Việt sang trang

Yếu tố bất ngờ luôn luôn được hoạch định trong bất cứ trận đánh nào. Bắc Việt mở cuộc tấn công vào dịp Tết linh thiêng của VN là một yếu tố bất ngờ, nhưng tại sao trận tấn công Tết Mậu Thân đã không diễn ra vào cùng một thời điểm trên toàn lãnh thổ VNCH? Sau này người ta mới được biết đó là do trục trặc kỹ thuật từ Bộ Tổng Tham Mưu Bắc Việt.

Quân lệnh về ngày giờ nổ súng trên khắp lãnh thổ Miền được giữ tối mật. Chỉ có cấp lãnh đạo quân sự cao cấp nhất mới nhận lệnh viết, còn các cấp dưới chỉ nhận khẩu lệnh. Lệnh đó như sau: "Đánh vào đêm 30 Tết Mậu Thân".

Khi hoạch định cuộc tấn công Tết Mậu Thân, Bắc Việt đã cảm hứng theo cuộc Đại Phá Quân Thanh của Quang Trung Nguyễn Huệ chiếm thành Thăng Long năm 1789. Vua Quang Trung thời ấy đã cho quân sĩ ăn Tết sớm hơn 3 ngày để rồi mở trận Đông Đa - Ngọc Hồi đánh đuổi quân Thanh vào đêm 30 Tết năm Kỷ Dậu.

Cũng vậy, Bắc Việt muốn làm lịch sử theo gương Tây Sơn: "Quang Trung Nguyễn Huệ chiếm Hà Nội đuổi giặc Thanh đêm 30 Tết Kỷ Dậu thì Cộng Sản Bắc Việt chiếm Saigon đuổi Mỹ ngày đêm 30 Tết Mậu Thân".

Một sự kiện rất đáng chú ý khác là bỗng nhiên, ngày 8-8-1967, Hà Nội công bố sửa lại Âm lịch, áp dụng múi giờ là GMT +7, khác với múi giờ của Trung Hoa mà Việt Nam đã dùng từ ngàn năm trước là GMT +8. Hậu quả của việc này là sẽ có một số năm, ngày Mồng Một Tết Âm Lịch đi sớm hơn Tết của Trung Hoa. Tết Mậu Thân 1968 là Tết đầu tiên bị ảnh hưởng do quyết định này. Thế nhưng, trong lúc miền Bắc sửa lịch thì miền vẫn tiếp tục theo lịch Trung Hoa, không chịu sửa. Thành ra, vô tình Việt bỗng dưng có hai đêm 30 Tết Mậu Thân tại hai miền Nam Bắc khác nhau. Lệnh của Bắc Bộ Phủ là "Đánh vào đêm 30 Tết Mậu Thân", nhưng quân Bắc Việt không biết khởi sự tấn công vào đêm nào. Đêm 30 Tết theo lịch Bắc Việt hay lịch Nam Việt?

Nếu đánh vào "Đêm 30 Tết Bắc Việt" thì quá sớm, vì các quân nhân VNCH chưa xuất trại đi phép nghỉ Tết. Tấn công trong lúc lực lượng VNCH còn y nguyên tức là tự sát. Còn nếu đánh vào "Đêm 30 Tết Nam Việt" thì binh lính Bắc Việt ăn Tết chưa đủ 3 ngày, không giống với Vua Quang Trung. Khi các cấp chỉ huy mặt trận khám phá ra lệnh tấn công mơ hồ thì đã quá muộn! Tướng Giáp không có cách nào gửi lệnh điều chỉnh được nữa. Do đó, mới xảy ra việc Saigon và các tỉnh miền bị tấn công không cùng một thời điểm.

Quân đội thuộc Quân Khu 5 của Bắc Việt nổ súng từ Quảng Nam đến Khánh Hoà vào đêm 30 Tết của miền Nam, tức đêm 29 rạng ngày 30-1-68 Dương Lịch. Còn tại các nơi khác, Cộng quân lại ăn Tết đủ ba ngày rồi mới khởi sự tấn công vào đêm 30 rạng ngày 31-1-68 Dương Lịch, tức là đêm Mồng Một Tết.

Về phía VNCH, cho tới năm ngày trước Tết, không có dấu hiệu gì chứng tỏ tình báo miền bắt được kế hoạch tấn công của Bắc Việt. Nhưng theo tài liệu riêng của Trung Tá Nguyễn Thiện, Trưởng Khối Đặc Biệt CSQG lúc bấy giờ, thì đến ngày 26 tháng Chạp, trong số các tin tức nhận được, có "nguồn tin Tây Ninh" sau khi đi họp với Trung Ương Cục miền Nam về, đã báo cáo rất chi tiết kế hoạch tổng tấn công của Việt Cộng. Chúng quyết định lợi dụng tinh thần "ngưng bắn" của Quân Dân Việt Nam Cộng Hòa để nổ súng, đặc biệt là nhắm vào Thủ Đô Saigon và các tỉnh ly. Tin tức này đã được chuyển cho cả 2 phía: Tổng Nha CSQG và Đại sứ Hoa Kỳ nội trong ngày 27 tháng Chạp Âm Lịch. Ngay sau đó, Tổng Nha CSQG cũng như

bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực VNCH đã ra lệnh cấm trại 100%. Nhưng lệnh này đã quá trễ, vì có một số quân nhân, công chức đã được đi phép từ 5 ngày trước. Đi phép luân phiên trước, rồi sau đó trở về đơn vị thay cho một số khác đi tiếp (tức là đi phép trước và sau Tết). Điều cũng nên nói ở đây, khi có một số người đi phép như thế, thì tại các trụ sở của CSQG, từ Tổng Nha đến các Ty và Chi Cảnh sát đã bắt đầu đào giao thông hào, sắp bao cát. Đó là lệnh của Tổng Giám Đốc Nguyễn Ngọc Loan được gửi tới các đơn vị CSQG.

Khi súng bắt đầu nổ ở một số tỉnh Cao Nguyên vào đêm 30 Tết, các tỉnh khác cũng vẫn bình thản vui Xuân, coi như không có gì xảy đến cho mình. Chính Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu vẫn không rời Mỹ Tho để về Saigon đối phó với tình hình. Đáng lẽ ra, nếu khi thấy một số tỉnh bị tấn công thì các tỉnh khác, kể cả Saigon, đều phải ngưng ăn Tết mới phải. Lúc đó, VNCH có tới 24 tiếng đồng hồ chuẩn bị nghênh chiến và bố trí. Thiệt hại của miền chắc chắn giảm đi rất nhiều.

Còn phía Hoa Kỳ, báo chí Mỹ chỉ trích cơ quan tình báo CIA đã bắt lực khi không biết được tin tấn công. Nhưng các chứng nhân tại miền Nam VN đã nhìn thấy quân Bắc Việt di chuyển gần sát các căn cứ quân sự Hoa Kỳ mà không gặp trở ngại gì, cũng như các quân nhân Mỹ bị cấm trại 100% trong lúc quân đội miền Nam đi chơi đây đường phố, người ta nghi ngờ rằng Hoa Kỳ thực sự có biết kế hoạch tấn công này. Có thể Hoa Kỳ đánh giá sai lạc tin tức tình báo, hoặc muốn giấu VNCH hoặc đã có sự thỏa thuận ngầm nào đó giữa Hoa Kỳ và Bắc Việt?

Ông Charles B. MacDonald, một nhà viết sử Quân Đội Hoa Kỳ, đã đoạt nhiều bằng tưởng lục, đã tiết lộ rằng: "Mặc dầu TT. Thiệu đã không hủy các giấy nghỉ phép cho quân lính, nhưng với áp lực của Tướng Westmoreland, ông đã cam kết rằng ít nhất 50% quân số - lúc đó là khoảng 732,000 người - sẽ phải ứng trực."

Qua tin tức này, chúng ta có thể đưa ra 2 nhận định: Thứ nhất, Hoa Kỳ biết chắc có cuộc tổng công kích. Thứ hai, TT. Thiệu đã không "nhảy cảm" trước sự cảnh giác của đồng minh Hoa Kỳ. Có thể vì lệnh của Ngũ Giác Đài, Tướng Westmoreland không được chính thức tiết lộ tin này cho VNCH, nhưng bằng một cách gián tiếp, ông đã cảnh giác tới mức "áp lực" TT. Thiệu đừng cho binh lính về phép, vậy mà ông Thiệu vẫn không hiểu được ý của Tướng Westmoreland, để rồi vẫn xả trại lính và chính ông cũng thân nhiên về quê vợ ăn Tết!

Cho dù VNCH bị tấn công hết sức bất ngờ như vậy, nhưng về phương diện quân sự, Cộng Sản đã chấp nhận thảm bại trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân. Chỉ trong vòng từ 2 đến 3 ngày, các lực lượng quân đội và Cảnh Sát miền Nam, cùng với quân lực Hoa Kỳ yểm trợ, đã dừng cầm đẩy lui bộ đội Bắc Việt ra khỏi tất cả các nơi chiếm đóng, ngoại trừ thị xã Huế phải mất gần một tháng trời.

Tổng kết thiệt hại của các bên tham chiến trong biến cố Tết Mậu Thân được ghi nhận như sau:

Phía Hoa Kỳ và Đồng Minh có 1,536 tử thương, 7,764 bị thương, 11 mất tích.

Phía VNCH, có 2,788 tử thương, 8,299 bị thương, 587 mất tích.

Phía Bắc Việt, có 45,000 tử thương, 6,991 bị bắt, còn bị thương và mất tích không rõ.

Phía dân chúng, có 14,000 tử thương, 24,000 bị thương và 630,000 người mất nhà cửa.

Tuy nhiên, phải thành thực nhận rằng Cộng Sản Bắc Việt đã thành công về mặt chính trị và xảo thuật.

Về xảo thuật, Bắc Việt đã mở cuộc tấn công này để dùng sức mạnh quân dân chính miền Nam thanh toán hết sức mạnh quân sự của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam (tuy chẳng có nhiều) để chuẩn bị cho ngày miền Bắc thống nhất đất nước. Điều này thực sự được chứng minh, vì ngay sau ngày 30-4-1975, các lực lượng của Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam bị Bắc Việt cho giải giới và nhận chìm trong quên lãng, khiến cho những người trong Mặt Trận này gợn tím mặt tím gan mà không đủ sức tạo ra một đề kháng nào cả.

Vy Thanh, một cán bộ Cộng Sản cao cấp miền đã thú nhận rằng "Miền bị nhuộm đỏ" và đau xót châm biếm Trung Ương Cục (TƯC) Miền :

"Đây là đất TỨC, đọc theo từng âm của mẫu tự thành "TỨC". TỨC là chỗ gây ra cái tức, như tức mình vì thấy quá nhiều chuyện trái tai gai mắt, tức học gạch vì ức lòng quá mà nói ra không được, máu trong tim muốn ộc ra, tức lộn ruột vì đang đứng gặp chuyện ngược đời thành thử đầu động xuống đất căng chống lên trời."

Còn về phương diện chính trị, Bắc Việt đã thành công nhờ các lực lượng phản chiến tại Hoa Kỳ nổi lên như vũ bão sau Tết Mậu Thân, khiến cho đương kim Tổng Thống Lyndon B. Johnson (Đảng Dân Chủ) không dám ra tranh cử nữa và Richard M. Nixon đã lợi dụng tình hình chính trị tại VN để thắng cử, rồi đưa Henry Kissinger vào chức vụ Tổng Trưởng Ngoại Giao, bán đứng VNCH cho Cộng Sản.

Chính Phạm Văn Đồng đã công khai tuyên bố cuộc chiến Việt đã thắng trên đường phố Hoa Thịnh Đốn.

Tóm kết, biến cố Tết Mậu Thân thực sự đã thay đổi toàn diện chiến tranh Việt . Và một diễn biến lúc đầu người ta tưởng là nhỏ, nhưng lại đã góp phần rất lớn trong việc thay đổi cuộc chiến. Đó là tấm hình Tướng Loạn hành quyết Bảy Lốp trên đường phố Saigon . Tấm hình đã gây oan nghiệt cho cả cuộc đời ông và hơn thế nữa, nó đã góp phần rất lớn trong diễn biến sụp đổ của chế độ VNCH.

Vậy ai là tác giả của tấm hình đầy oan nghiệt này?

4. Nhiếp ảnh gia Eddie Adams

Eddie Adams Eddie Adams sinh ngày 12-6-1933. Ông đã từng tham dự 13 cuộc chiến tranh, từ Việt Nam đến vịnh Ba Tư, với tư cách ký giả chụp ảnh chiến trường. Ông đã lãnh tới 500 giải thưởng.

Khi Cộng Sản Bắc Việt mở cuộc tấn công Tết Mậu Thân, nhiều ký giả chiến trường ngoại quốc được tung ra khắp miền để thu hình và loan tin. Bám sát bộ chỉ huy hành quân của Tướng Loạn ngày mùng Hai Tết Mậu Thân là nhiếp ảnh gia Eddie Adams của hãng AP và phóng viên quay phim người Việt Nam làm việc cho đài NBC, tên là Võ Sứ.

Tất cả các diễn biến về Tướng Sáu Lèo bắn đặc công Bảy Lốp đã được Eddie Adams và Võ Sứ thu hết vào ống kính, không sót một chi tiết. Tướng Loan biết rõ việc này. Nếu muốn, ông có thể ra lệnh tịch thu lại hết các cuộn phim, nhưng ông đã không làm như vậy. Có thể Tướng Loan nghĩ rằng ông đã làm một điều rất đúng trong quyền hạn của ông nên không cần gì phải che giấu. Ngay sau lúc bỏ lại khẩu súng lục vào bao, ông thản nhiên nói với Adams : "Tên Việt Cộng này đã giết nhiều người Hoa Kỳ và người của tôi."

Tuy ông Võ Sứ của đài NBC quay được cảnh Tướng Loan bắn Bảy Lốp, nhưng cả thế giới chỉ biết đến bức hình của Eddie Adams thôi.

Adams kể lại lúc Tướng Loan bắn Nguyễn Văn Lém như sau: "Lúc đầu, tôi tưởng Lém được dẫn đến để Tướng Loan thẩm vấn. Khi ông rút súng chĩa vào Lém, tôi cũng vẫn còn tưởng là ông chỉ dọa thôi. Hoá ra, ông bắn thật."

Còn phóng viên Võ Sứ kể lại rằng: Sau khi bắn, Tướng Loan nói với các ký giả: "Những tên này đã giết vô số dân chúng của tôi và tôi nghĩ Đức Phật sẽ tha thứ cho tôi."

Ngay đêm mùng Hai Tết Mậu Thân, bức hình của Adams được gửi từ Saigon ra ngoại quốc và rồi được in ngay trên trang nhất của các báo chí trên khắp thế giới.

5. Bức hình oan nghiệt

Bức hình Sáu Lèo bắn Bảy Lốp được các nhóm phản chiến đưa ra khai thác tận tình trên các báo chí, truyền thanh và truyền hình tại Hoa Kỳ để đạt tới mục đích mong muốn: Phải chấm dứt chiến tranh Việt Nam bằng mọi giá, vì theo lời họ - nó bắn thiêu, không có chính nghĩa.

Tom Buckley, bình luận gia của báo Harper nhận xét: "Đây là lúc công luận Mỹ quay lại chống chiến tranh Việt ."

Viện Gallup vào giữa tháng 3-1968 công bố rằng trước Tết Mậu Thân, có 1/5 người được hỏi đã nhận mình là "điều hâu" (tức ủng hộ chiến tranh), nhưng sau khi thấy bức hình Tướng Loan bắn Bảy Lốp thì họ tự đổi thành "bồ câu" (tức chống chiến tranh).

Đại Tướng Colin Powell, lúc đó mới mang lon Thiếu Tá đang dự khóa huấn luyện ở Fort Leavenworth, Kansas, kể lại quang cảnh lớp học quân sự sau khi bức hình oan nghiệt được đăng trên báo chí và truyền hình như sau: "Hôm đó, khi tôi đến lớp học, mọi người không ai tin được chuyện này đã xảy ra, y như vừa bị một cú thoi vào bụng."

Cũng kể từ tháng Ba 1968, các cuộc biểu tình chống chiến tranh Việt tại Hoa Kỳ đột nhiên rầm rộ khác thường. Tháng 10 năm đó, lực lượng Cảnh Sát Hoa Kỳ bắt đầu đụng độ với các cuộc biểu tình bạo động. Một năm sau, các cuộc biểu tình phản chiến tại Hoa Kỳ đòi rút quân ra khỏi Việt đã thu hút hàng triệu người tham dự. Chính phủ Hoa Kỳ bị Quốc Hội trói tay, cắt ngân sách viện trợ cho VNCH. Quân đội Hoa Kỳ bắt đầu xếp ba lô hồi hương vào năm 1973, để rồi hai năm sau (30-4-1975), miền Nam Việt tức tức tuyên bố đầu hàng.

Cộng Sản chiếm dinh Độc Lập, Saigon , ngày 30-4-1975

6. Adams hối hận

Adams kể lại rằng sau khi bức hình Tướng Loan bắn Bảy Lốp được gửi về trụ sở trung ương,

thượng cấp của ông khuyến khích ông ráng chụp thêm nhiều bức hình giống như vậy, nhưng Eddie Adams nói rằng ông bắt đầu suy nghĩ về việc này. Càng tìm hiểu về Tướng Loan, ông càng ngưỡng mộ Tướng Loan về tài đức. Tướng Loan là người đang được dân chúng Việt thương mến, ông là người làm tốt cho xứ sở ông. Ngay từ khi Cộng Sản tấn công vào Saigon, ông là vị Tướng duy nhất điều động lực lượng Cảnh Sát ngoài đường phố. Nếu không có Tướng Loan, không biết số phận Saigon sẽ ra sao? Vậy mà bức hình của ông lại gây ngộ nhận để công luận lên án Tướng Loan là tàn bạo.

Tên tuổi Adams bỗng nhiên nổi lên như cồn. Chỉ một năm sau, tức năm 1969, nhờ bức hình này, Adams lãnh luôn hai giải thưởng cao quý Pulitzer và World Press Photo. Nhưng thật lạ kỳ! Ông ta bắt đầu nhận ra có điều gì không ổn. Ông thuật lại rằng: "Tôi mặc bộ đồ dạ hội sang trọng để lãnh giải thưởng và tiền thưởng về bức hình đó tại Đại Hội Nhiếp Ảnh ở Hòa Lan. Khi ban nhạc thổi bài quốc ca Hoa Kỳ, tôi bật khóc. Không phải tôi khóc vì sung sướng, mà khóc cho Tướng Loan. Cho tới giờ phút đó, tôi vẫn chưa ý thức được việc tôi đã làm. Khi chụp tấm hình đó, tôi đã hủy hoại đời ông Tướng, vì ông bị dân chúng ở cả nước ông lẫn Hoa Kỳ lên án về tội giết tù binh chiến tranh. Trong bất cứ cuộc chiến nào, người ta cũng vẫn thường làm như vậy, nhưng hiếm có nhiếp ảnh viên nào chụp được mà thôi."

Năm 1983, Adams trở lại Việt và được biết tấm hình oan nghiệt của ông được trưng bày ở một chỗ rất trang trọng của Bảo Tàng Viện Chiến Tranh tại Saigon. Tuy nhiên, hiện nay không hiểu vì lý do gì, bức hình đã được gỡ bỏ, và chỉ được bày bán trong gian hàng bán đồ kỷ niệm tại Bảo Tàng Viện này thôi.

Sau năm 1975, có tới 8 người đàn bà đứng ra nhận là vợ của Nguyễn Văn Lém. Tuy nhiên, cho tới nay, xác của viên đặc công này vẫn chưa được tìm thấy. Bà Nguyễn Thị Lốp, 56 tuổi, quả phụ Nguyễn Văn Lém (Ảnh chụp năm 1988)

Trong nhiều dịp khác nhau, Adams tiếp tục bày tỏ niềm ân hận về hậu quả bất công của tấm hình: "Tôi nhận tiền để trình diễn cảnh một người giết một người. Tướng Loan đã bắn chết tên Việt Cộng đã giết rất nhiều người dân vô tội và tướng Loan chỉ dùng công lý để xử tội hắn mà thôi."

Vào năm 1994, Adams không muốn trưng bày bức hình oan nghiệt này nữa. Ông giải thích: "Nếu sự việc tái diễn, có lẽ tôi cũng lại chụp tấm hình như vậy, vì đó là nghề nghiệp mà! Nhưng tôi không còn muốn nói gì về bức hình ấy nữa. Tôi không trưng bày nó nữa. Tôi không xử dụng nó bất cứ tại nơi đâu."

Ông thường nói rằng: "Tướng Loan là một vị anh hùng của chính nghĩa. Bức hình tôi chụp đã lừa dối công luận. Ông chiến đấu cho cuộc chiến của chúng ta, không phải cuộc chiến của họ. Vậy mà mọi điều nhục nhã lại đổ trên đầu con người này."

Trong cuộc ty nạn của người Việt năm 1975, Eddie Adams cũng đã chụp được những tấm hình nổi tiếng về cuộc vượt thoát can đảm, đầy gian nguy của thuyền nhân Việt vào năm 1977. Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đã xin phép hãng AP để gửi sang Quốc Hội các tấm hình này. Nhờ vậy, gần 200,000 thuyền nhân Việt Nam được chấp thuận định cư ở Hoa Kỳ. Eddie Adams sung sướng nói rằng: "Tôi thả được biết đến qua những bức hình tôi chụp 48 người

Việt Nam ty nạn trên chiếc thuyền dài 30 foot, rồi bị hải quân Thái đuổi ra biển. Nhờ những tấm hình này, tôi đã làm được những điều tốt mà không gây đau khổ, oan nghiệt cho ai cả."

7. Tranh luận về bức hình

Tại sao bức hình Sáu Lèo bắn Bảy Lốp đã trở thành đề tài nóng bỏng?

Nhóm phản chiến Hoa Kỳ lập luận rằng: Đại Úy đặc công Nguyễn Văn Lém đã bị bắt, hai tay bị trói quặt về sau lưng, tức là Nguyễn Văn Lém đã thực sự trở thành tù binh chiến tranh, Tướng Loan không có quyền hành quyết một kẻ thù trong trường hợp đã bị bắt, không còn phương tiện tấn công. Hành động này trái với điều 3 Quy Ước Genève ngày 12-8-1949 về tù binh. Từ đó, họ kết luận cuộc chiến Việt là bẩn thỉu, người Mỹ không nên dính vào nữa.

Phóng viên chiến trường Neil Davids của Úc Đại Lợi, trong cuốn "In The Frontline", đã bênh vực Tướng Loan rằng tên đặc công mặc áo dân sự, tức là không phải "quân nhân địch" như đã quy định trong Quy Ước Genève về tù binh, y lại phạm tội quá rõ ràng là giết nhiều đàn bà con nít và ngoan cố không chịu đầu hàng thì Tướng Loan có gọi là "phiến loạn" để xử bắn trong thời gian "thiết quân luật" thì cũng không có gì để gọi là quá đáng.

Tướng William Westmoreland, Tổng Tư Lệnh Lực Lượng Quân Sự Hoa Kỳ tại Việt Nam đã nhận định rằng hành động của Tướng Loan là "không khôn ngoan, nhưng Tướng Loan đã làm dưới áp lực. Vấn đề này liên quan tới pháp lý mà ông không thể phán đoán được. Ông chỉ muốn nhấn mạnh đến áp lực vào thời điểm đó, tức là sự giận dữ về những hành động khủng bố của Cộng Sản." Và sau khi chiến tranh Việt Nam chấm dứt, Tướng Westmoreland đã phần nộ công kích báo chí vì đã tạo ra những nguồn tin thất thiệt, tăng bốc sự thảm bại của Việt Cộng thành một cuộc "chiến thắng tâm lý" của Cộng Sản.

Nhưng thực sự, cả thế giới đã mắc lừa phản chiến Mỹ: Lừa về sự kiện và lừa về pháp lý.

a) Về sự kiện: Chính tác giả tấm hình, ông Eddie Adams đã nói bức hình của ông mới chỉ nói lên được một nửa sự thực. Ông ân hận, ông khóc lóc, ông phân bua, ông gào thét trên truyền hình, truyền thanh, báo chí và trước quan tài của Tướng Loan để cảnh giác thế giới rằng họ đã hiểu lầm về ý nghĩa bức hình của ông. Một nửa cái bánh vẫn là cái bánh, nhưng một nửa sự thực là sự sai, sự gian xảo, sự lừa lọc, sự làm lẩn. Thế mà cả thế giới vẫn nhắm mắt, bịt tai và im lặng để cho Tướng Loan chết trong oan khiên và VNCH chết tức tưởi trong nhục nhằn.

Vậy cái nửa sự thực kia mà bức hình Adams không diễn tả được là gì?

Đó là:

1- Adams đã không ghi lại được những hình ảnh Nguyễn Văn Lém bắn giết và chôn sống đã man những người dân vô tội mà Tướng Loan có trách nhiệm phải bảo vệ. Họ là đàn bà, con nít không có phương tiện tự vệ trong tay. Sự việc này cũng đã được điều 4 Quy Ước Genève ngăn cấm các quân nhân tham dự chiến tranh không được làm như vậy.

2- Adams đã không diễn tả được cảnh Bắc Việt đã lợi dụng thỏa ước hưu chiến ngày Tết thiêng liêng như phương tiện để tấn công bất ngờ VNCH, gieo bao nhiêu tang thương, chết chóc, tui hờn cho dân chúng miền Nam.

3- Adams cũng đã không ghi được cảnh tượng hàng ngàn người dân Huế bị chôn tập thể do bàn tay các đồng chí của Nguyễn Văn Lém gây nên.

Tóm lại, cái nửa sự thực mà Adams không trình bày được là nguyên nhân dẫn đến cái nửa sự thực được diễn tả trong bức hình. Nói cách khác, Tướng Loan nổ súng kết liễu đời Nguyễn Văn Lém chỉ là hậu quả tất nhiên của chính việc làm của Lém đã giết hại những người dân vô tội mà thôi.

b) Về pháp lý:

1- Trong bốn phe tham chiến tại Việt Nam: Bắc Việt, Nam Việt, Hoa Kỳ và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, chỉ có chính phủ miền Nam (VNCH) đã không hề ký kết bất cứ phần nào của Quy Ước Genève về tù binh và còn công khai bác bỏ vào ngày 18-2-1974. Còn Hoa Kỳ ký ngày 2-8-1955; Bắc Việt ký vào các năm 1953, 1957 và 1976; và Mặt Trận ký vào các năm 1973, 1974.

Tại sao VNCH đã không ký Quy Ước này? Chúng tôi chưa tìm ra tài liệu để trả lời. Tuy nhiên, cần ghi nhận ngay rằng VNCH có quyền làm như vậy mà không ai có thể suy luận xấu cho hành động không ký kết này. Các Quy Ước quốc tế không phải là tài liệu gì cần thiết đến nỗi các quốc gia hội viên không ký không được. Liên Hiệp Quốc cũng không có quyền bắt các hội viên phải ký kết mọi Quy Ước quốc tế, như Quy Ước về tù binh. Tính đến năm 2005, mới chỉ có 192 quốc gia trên thế giới chấp thuận toàn thể Quy Ước về tù binh. Một số quốc gia chỉ thuận một phần. Số khác thuận với những giới hạn do họ đặt ra. Ví dụ: Hoa Kỳ chấp nhận toàn thể Quy Ước về tù binh, ngoại trừ Hiến Chế (Protocol) 1 và 2 ban hành năm 1977.

Như vậy, VNCH (1954-1975) chưa hề bao giờ ký kết chấp nhận Quy Ước Genève về tù binh thì làm sao có thể quy kết VNCH và Tướng Loan vi phạm Quy Ước này được?

2- Dù có phê chuẩn Quy Ước, nhưng mỗi quốc gia lại tự ý giải thích Quy Ước theo quan niệm và quyền lợi riêng tư của mình. Hãy lấy ngay trường hợp Bắc Việt và Hoa Kỳ làm bằng chứng.

Bắc Việt không tuân thủ Quy Ước dành cho tù binh Hoa Kỳ với lý do rằng Hoa Kỳ đã mở cuộc chiến tranh để quốc xâm lược Việt Nam, tức là một cuộc chiến không có chính nghĩa, cho nên tù binh Mỹ không đáng hưởng những đặc ân của Quy Ước tù binh.

Phía Hoa Kỳ lại cũng không cho quân lính Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam được hưởng Quy Ước, viện lý do là Bắc Việt và Mặt Trận đã áp dụng những chiến thuật du kích quá dã man, không thích hợp cho một cuộc chiến quân sự. Binh lính Bắc Việt và Mặt Trận bị bắt thực sự chỉ là những can phạm hình sự, chứ không phải đúng nghĩa tù binh.

Gần đây nhất, sau khi Hoa Kỳ đem quân chiếm đóng Afghanistan vào tháng 10-2001 và lật đổ chính quyền Taliban, Tổng Thống George W. Bush không cho các quân nhân của Taliban hưởng ân huệ của Quy Ước Genève, vì chính quyền Bush gọi họ là "chiến binh phi pháp luật" (unlawful combatants), chứ không phải tù binh chiến tranh (prisoners of war).

Đến tháng 3-2003, Hoa Kỳ lại mở cuộc chiến lật đổ chính phủ Saddam Hussein tại Iraq và không cho bất cứ chiến binh nào không có quốc tịch Iraq bị Hoa Kỳ bắt trên đất Iraq được hưởng quy chế tù binh.

Như vậy, dù có chấp nhận Quy Ước về tù binh mà lại cắt nghĩa Quy Ước theo ý riêng của mình, thì có

ký hay không ký cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Giả như VNCH có ký vào Quy Ước Genève thì có thể giải thích rằng Nguyễn Văn Lém không phải là tù binh chiến tranh, vì khi bị bắt, y không giao tranh với quân lực VNCH, mà lại đang lòng kiếm giết hại dân lành vô tội. Rõ ràng y là tội nhân hình sự, chứ không phải tù binh.

3- Việc ký kết đã vậy, còn việc vi phạm Quy Ước quốc tế cũng không phải là điều ít khi xảy ra. Ví dụ:

- Bắc Việt thỏa hiệp ngưng chiến trong dịp Tết Mậu Thân, nhưng công khai mở cuộc tấn công trên toàn lãnh thổ VNCH.

- Bắc Việt ký Hiệp Định Đình Chiến Genève 1954, nhưng vẫn ngăn cản, không cho đồng bào miền Bắc di cư và chuẩn bị đem quân xâm chiếm miền .

- Bắc Việt ký Hiệp Ước Hòa Bình Paris 1973, nhưng vẫn tiếp tục đẩy mạnh chiến tranh tại miền Nam Việt cho đến ngày thành công.

- Bắc Việt ký Quy Ước tù binh, nhưng không áp dụng. Thẩm Phán Quân Sự Hoa Kỳ, ông Ronald P. Cundick viết rằng: "Mặc dù Bắc Việt và Việt Cộng (ám chỉ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam) đã không chịu áp dụng Quy Ước Genève về tù binh, nhưng họ vẫn nói rằng họ đối xử nhân đạo với quân nhân bị bắt. Tuy nhiên, trên thực tế, các tù binh Hoa Kỳ bị Bắc Việt và Việt Cộng bắt giữ đã bị đối xử dã man và bị dùng như con tin chính trị và lợi khí tuyên truyền."

Thế giới đã không lên tiếng về việc hàng triệu sinh linh đã phải hy sinh trong các vụ Bắc Việt vi phạm các Hiệp Ước kể trên, mà lại làm âm ỉ vụ Tướng Loan bắn Nguyễn Văn Lém. Người ta đòi hỏi Nguyễn Văn Lém phải được hưởng quy chế tù binh theo Quy Ước Genève. Làm gì có Quy Ước đó trong cuộc chiến ở Việt ? VNCH không ký. Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng Miền ký, nhưng chính họ đã xé bỏ từ lâu. Quy Ước Tù Binh chỉ còn là mảnh giấy lộn, bị bom đạn đốt cháy. Còn đâu mà tìm?

4- Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam được khai sinh ngày 20-12-1960 với mục đích lật đổ chế độ chính trị miền bằng bạo lực. Bắc Việt luôn luôn chối là không hề tham dự gì vào các trận đánh ở miền . Đó chỉ là chuyện riêng tư giữa nhân dân miền nổi dậy chống nhà cầm quyền của họ.

Nếu lập luận này là đúng thì hai hậu quả được đặt ra cho vụ Tướng Loan:

Thứ nhất, Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức nổi loạn chống chính phủ miền Nam, nên không phải áp dụng Quy Ước Quốc Tế Genève, mà là luật lệ VNCH.

Thứ nhì, luật pháp của VNCH thời đó đã đặt Cộng Sản ra ngoài vòng pháp luật, nghĩa là các cán binh Cộng Sản chống lại VNCH bằng vũ lực không còn được luật pháp bảo vệ như một công dân thường. Nguyễn Văn Lém là một phần tử trong tổ chức bị luật pháp đặt ngoài vòng pháp luật, y lại còn bị bắt quả tang trong lúc phạm tội hình nguy hiểm. Vậy thì Tướng Loan, vị chỉ huy cao cấp nhất ngành Cảnh Sát, đang có mặt trên phạm trường có quyền thụ lý nội vụ và quyết định những biện pháp thích nghi. Tướng Loan đã hành xử đúng quyền hạn của ông khi quyết định xử tử Nguyễn Văn Lém ngay tại phạm trường, để chấm dứt tội ác của y. Quyết định của ông phải được coi là hợp luật. Cần ghi nhận rằng Tướng Loan không hề bị khiển trách hay điều tra bởi các cơ quan Giám Sát, Hành Pháp, Tư Pháp hay Lập Pháp của VNCH về việc ông đã hành quyết Nguyễn Văn Lém.

Tuy nhiên, sau ngày 30-4-1975, chiếc màn nhung tuyên truyền của Cộng Sản rách xuống, cả thế giới đều thấy rõ ràng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam chỉ là con đẻ của Bắc Việt. Bằng chứng quá nhiều:

- Con đường mòn Hồ Chí Minh do Hà Nội xây dựng,
- Vũ khí đạn dược từ Nga Sô và Trung Cộng từ Bắc đổ xuống ,
- Các cán binh đều nói giọng miền Bắc,
- Tướng Võ Nguyên Giáp chỉ huy trận đánh tiến chiếm miền ,
- Hà Nội công khai tuyên bố chiến thắng và tức khắc khai tử hai thể chế chính trị tại miền cùng một lúc: VNCH và Mặt Trận Giải Phóng Miền . Đúng là một phát súng, hai con chim ngã gục!

Phải đợi tới lúc này, cả thế giới mới nhìn thấy một sự thực hiển nhiên là Bắc Việt đã xé bỏ biết bao nhiêu Hiệp Ước Quốc Tế ngay khi chữ ký chưa ráo mực, miễn sao đánh chiếm được miền Nam. Vậy thì đưa Quy Ước Quốc Tế Genève về tù binh ra buộc tội VNCH và Tướng Loan rõ ràng chỉ là một công việc thừa thãi, đúng ra là một trò hề! Sau này, tất cả những bộ mặt phản chiến nổi danh tại Hoa Kỳ như nữ tài tử Jane Fonda, và nữ ca sĩ Joan Baez đều đã dẫm ngực ầm ầm.

Đây là lời thú tội của Jane Fonda: "Tôi xin được nói đôi lời, không phải chỉ gửi đến các cựu chiến binh Việt Nam ở New England, mà đến tất cả những người đã từng chiến đấu ở Việt Nam. Họ là những người bị tôi gây tổn thương, hoặc bị tôi gây thêm sầu khổ, do những lời tôi đã nói hay những việc tôi đã làm. Tôi cố gắng giúp chấm dứt sự chết chóc và chiến tranh, nhưng có những lúc tôi không chín chắn và thiếu thận trọng khi làm việc đó và tôi... rất hối hận vì đã làm tổn thương họ. Tôi muốn được xin lỗi họ và gia đình họ."

Nhưng mọi việc đã quá muộn màng. Đời con gái khôn ba năm đại một giờ! Lịch sử đã sang trang. Miền đã hoàn toàn bị nhuộm đỏ! Có hối hận cũng chẳng ích lợi gì nữa!

5- Sau cùng, vấn đề còn lại là việc Tướng Loan xử tử Bảy Lốp có đúng thủ tục pháp lý và nhân đạo hay không?

Lý lẽ quan trọng nhất người ta thường nêu lên để trách cứ Tướng Loan là đã xử tử Nguyễn Văn Lém mà không có án lệnh của toà án.

Không! Người ta đã lầm. Lầm hoàn toàn! Người ta đòi hỏi Nguyễn Văn Lém phải được bắt giữ đúng thủ tục tư pháp? Ai có quyền bắt giữ kẻ phạm pháp? Đó là Cảnh Sát. Nhưng Cảnh Sát là những người mà Lém đang tìm giết. Chẳng những giết Cảnh Sát mà Lém còn giết cả vợ con, gia đình Cảnh Sát nữa. Lém đâu có cần đến Cảnh Sát! Dù sao, thực tế Nguyễn Văn Lém đã bị Cảnh sát bắt đang lúc quá tang phạm pháp.

Người ta đòi phải đem Nguyễn Văn Lém ra toà án xét xử. Còn toà án đâu mà xử? Toà án cũng như các cơ sở công quyền đều là mục tiêu Lém và các đồng chí của y đang chủ trương đốt phá cho kỳ hết. Thảm phán là những người Lém đang tìm bắt để chôn sống.

Tất cả miền Nam Việt trong dịp Tết Mậu Thân là một bãi chiến trường khổng lồ mà Bắc Việt đã dựng

nên. Trong hoàn cảnh chiến tranh, chết chóc, lửa đạn như vậy mà lại còn đòi hỏi nào là Quy Ước, nào là Cảnh Sát Tư Pháp, nào là Tòa án, nào là Thẩm phán... Tất cả những thứ đó Nguyễn Văn Lém không cần. Điều mà y thực sự cần là chấm dứt tội ác và đền tội.

Nguyễn Văn Lém đã không mặc quân phục, đội nón cối, đi dép râu để giao tranh với quân đội VNCH như các bộ đội Bắc Việt khác. Nguyễn Văn Lém mặc thường phục, đi giết hại, khủng bố đàn bà con nít để bắt họ làm bia đỡ đạn. Bảy Lốp chẳng những đã không phủ nhận mà còn hãnh diện về các vụ giết và chôn sống đàn bà con nít của y. Hành vi này kết thành tội sát nhân với trường hợp gia trọng, bắt buộc phải bị tử hình.

Phương cách thi hành án tử hình vẫn được áp dụng vào thời đó tại Việt là các tử tội bị trói vào cột và một tiểu đội hành quyết nổ súng. Sau đó, viên tiểu đội trưởng đến gần bắn một phát súng ân huệ vào đầu tử tội để chắc chắn y đã chết. Nguyễn Văn Lém đã bị hành quyết đúng theo thủ tục: Tử tội bị trói đem ra pháp trường và hưởng phát súng hành quyết cũng chính là phát súng ân huệ của Tướng Nguyễn Ngọc Loan, Tổng Giám Đốc CSQG.

8. Cuộc Đời Tướng Nguyễn Ngọc Loan

Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan sinh ngày 11-2-1930 tại Huế, tốt nghiệp Khóa 1 Trường Võ Khoa Thủ Đức.

Năm 1953, ông thụ huấn khóa phi công tại Trường Không quân Salon de Provence tại Pháp và tốt nghiệp với bằng Kỹ Sư Hàng Không. Ông là một phi công lái khu trục cơ đầu tiên của Không lực VNCH. Khoảng đầu năm 1960, ông giữ chức Chỉ Huy Trưởng Phi Đoàn 2 Quân Sát, đóng tại Nha Trang.

Năm 1964, ông được vinh thăng Đại Tá và giữ chức Tư Lệnh Phó Không Quân Việt Nam Cộng Hòa.

Trong chiến dịch "Mũi Tên Lửa" (Flamming Dart), ngày 11-2-1965, Đại Tá Nguyễn Ngọc Loan đã dẫn đầu những phi đoàn Bắc phạt A1 Skyraider vượt qua vĩ tuyến 17 bắn phá miền Bắc Việt Nam.

Ngay sau chiến dịch này ông được bổ về làm Tổng Giám Đốc Cảnh Sát Quốc Gia kiêm Giám đốc Nha An Ninh Quân đội, phụ trách Đặc Ủy Trung Ương Tình Báo.

Kể từ ngày về chỉ huy ngành CSQG, các báo chí Saigon được gần gũi với Đại Tá Loan hơn và đã đặt cho ông hõn danh là "Sáu Lèo". Tác giả Phan Lạc Phước đã giải thích ý nghĩa hõn danh "Sáu Lèo" như sau:

"Sáu ở đây là quan Sáu theo danh xưng bình dân thời Pháp gọi các quan võ, mỗi một vạch trên vai là một cấp bậc (thiếu úy vạch một vạch là ông một, trung úy vạch hai vạch là ông hai...). Nhưng sau chữ Sáu của ông Loan còn thêm tính từ Lèo. Không biết nó xuất xứ từ đâu, nhưng khi nó đi vào ngôn ngữ dân gian thì nó mang một ý niệm bỉ thử, dèm pha, tiêu cực. Tiền lèo là tiền vô giá trị, hay là tiền chỉ có trong tưởng tượng. Hứa lèo là hứa xuông, hứa hão, hứa mà không thực hiện bao giờ. Vậy Sáu Lèo có nghĩa là một ông quan vô giá trị hay là một ông tướng hữu danh vô thực hay sao? Sở dĩ cái danh xưng này đứng vững, một phần là vì cái bề ngoài luộm thuộm của ông Loan. Ông rất ít khi mặc quân phục, mũ măng cân đai, nghênh ngang giàn giá. Ông thường mặc quần Trây-di xộc xệch, không đeo lon lá gì, chân đi dép cao su lẹp xẹp. Ra ngoài thì ông ngồi xe jeep bình thường, không có mang cò quạt, mà cũng không có xe mở đường, mô tô bảo vệ. Ông nhiều khi còn cỡi xe mobilet lạch xạch đi

làm. Có khi ông còn một tay cầm chai lade, vừa chửi thề loạn xạ. Bề ngoài của ông tướng Loan đúng là xập xệ, là lèo, nhưng việc làm của ông thì lại không lèo một chút nào... Ông hành động theo những điều mà riêng ông cho là phải. Ông là người bất quy tắc (non conformist) cho nên ông được gọi là Sáu Lèo."

Cách giải thích của tác giả Phan Lạc Phước khá lý thú. Tuy nhiên, chữ "Lèo" ngoài ý nghĩa khô hạn châm biếm như trên, còn có thể mang thêm một ý nghĩa khác đúng đắn và cũng hợp với hoàn cảnh Tướng Loan. "Lèo" thường đi chung với chữ "Lái": Lèo Lái. Từ sau cuộc đảo chánh 1963, các nhân viên ngành CSQG bị gán tiếng là thân cận với chế độ Ngô Đình Diệm, nên bị bạc đãi và mất tinh thần, nhưng khi Tướng Loan về lèo lái con thuyền Cảnh Sát thì tất cả đều đổi mới, bóng tối tự ti mặc cảm biến mất, ánh sáng bình minh lộ dạng và mọi người hăng hái ra khơi. Lúc đó, ngành Cảnh Sát có 70,000 nhân viên, chỉ chuyên chú về việc bảo vệ luật lệ. Đại Tá Loan đã quân sự hóa ngành Cảnh Sát để trở thành một lực lượng bán quân sự, vừa bảo vệ trật tự dân chúng vừa hành quân võ trang chống Cộng Sản với lực lượng Cảnh Sát Dã Chiến. Thành quả đáng tuyên dương là chính lực lượng Cảnh Sát đã chống trả cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân ngay từ giây phút đầu tiên, để rồi sau đó, các quân binh chủng khác mới tập trung tiếp sức.

Năm 1966, Đại Tá Nguyễn Ngọc Loan được chính quyền Saigon cử ra miền Trung bình định vụ biến động Phật Giáo miền Trung. Với thành quả rất mạo hiểm và xuất sắc này, ông được vinh thăng Chuẩn Tướng vào tháng 11-1967.

Sau Tết Mậu Thân năm 1968, ông được thăng cấp Thiếu Tướng.

Tác giả Phạm Phong Dinh trong cuốn "CHIẾN SỬ Quân Lực VNCH" đã viết rằng: "Công hiến lớn nhất của Thiếu Tướng Loan mà cũng là mối oan khiên mà ông phải gánh chịu nhục nhằn trong vòng mấy chục năm là cuộc chiến đấu trong những ngày Mậu Thân binh lửa..."

"Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan cùng lực lượng CSQG và Cảnh Sát Dã Chiến chịu trách nhiệm đánh địch tại lãnh thổ các quận 1, 2, 3, 4, 5. Các chiến sĩ Cảnh Sát liên tục mở những cuộc hành quân loại địch ra khỏi dân chúng. Tuy nhiên, khi mặt trận Hàng Xanh nổ lớn, Thiếu Tướng Loan đã điều động lực lượng Cảnh Sát Dã Chiến và đích thân ông chiến đấu sát cánh với các chiến sĩ Mũ Nâu Tiểu Đoàn 30 BDQ của Liên Đoàn 5 Biệt Động Quân. Các thám thính xa V100 của Cảnh Sát cũng được gửi tới tăng viện mặt trận. Quân ta tiến vất vả và chậm trên khắp mặt trận, là bởi vì bọn Việt Cộng man rợ, chúng lừa thường dân, đàn bà, người già và trẻ em làm bia đỡ đạn hoặc dùng súng bắn chặn không cho dân chúng di tản ra khỏi khu vực giao tranh. Các chiến sĩ Cảnh Sát Quốc Gia và Cảnh Sát Dã Chiến được Thiếu Tướng Loan điều động đến càn quét khu vực Thị Nghè. Gia đình của một Đại Úy Cảnh Sát trong khu vực này không chạy kịp đã bị tên Bảy Lốp, Đại Úy Đặc Công Việt Cộng tàn sát man rợ."

Cựu Đại Tá Trần Minh Công, trước khi giữ chức Viện Trưởng Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia, đã có thời làm việc sát cánh bên Tướng Nguyễn Ngọc Loan. Hồi Tết Mậu Thân, ông giữ chức Trưởng Ty CSQG Quận Nhì Đô Thành Saigon. Nhờ mặc chiếc áo giáp nên ông đã thoát chết, vì đạn Việt Cộng đã bắn nát áo ông.

Đại Tá Công đã khẳng định rằng: "Tướng Nguyễn Ngọc Loan là một vị Tướng trí thức trong hàng ngũ tướng lãnh VNCH. Tướng Loan là một người rất can đảm, một cấp chỉ huy tài ba và là một vị anh hùng dân tộc. Ít có vị tướng nào lại cùng cầm súng chiến đấu ngoài mặt trận như một người lính thường. Nếu không có Tướng Loan xông pha bảo vệ Thủ đô Saigon trong dịp Tết Mậu Thân, tôi nghĩ

Saigon sẽ tan hoang không khác gì Huế."

Chỉ bốn tháng sau, tức ngày 5-5-1968, Bắc Việt lại mở cuộc tổng công kích lần thứ hai. Lần này, Tướng Loan cùng với lực lượng Cảnh Sát can đảm của ông ngày đêm xông vào chiến đấu ngoài đường phố Saigon. Ông bị địch quân bắn trọng thương vào cả hai chân trên cầu Phan Thanh Giản. Một ký giả người Úc nhìn thấy và đã khẩn cấp dìu ông vào chỗ an toàn. Định mệnh thật lạ kỳ: Một ký giả Mỹ đã hủy diệt danh tiếng Tướng Loan thì một ký giả Úc đã cứu sống ông.

Sau đó, Tướng Loan được chở sang Úc chữa trị, nhưng vì bị công luận Úc phản đối, nên ông lại được chở sang bệnh viện Walter Reed Army Medical Center ở Washington, DC., Hoa Kỳ. Nhưng thật đau đớn cho Tướng Loan, các dân biểu phản chiến tại Quốc Hội Hoa Kỳ vào lúc đó cũng phản đối. Trở về Sài Gòn với đôi chân tật nguyền khắp khiềng, Tướng Loan được giải ngũ và dành thì giờ vào các công tác thiện nguyện giúp trẻ mồ côi.

Ngày 3-6-1968, 6 sĩ quan ưu tú của quân lực VNCH mà phân nửa là CSQG đã bị trực thăng Mỹ "bắn lầm" (?) tại một cao ốc ở Chợ Lớn trong cuộc hành quân đánh đuổi Cộng Sản. Người ta nói rằng nếu Tướng Loan không bị thương thì có lẽ cũng đã bị chết với bộ tham mưu hành quân này.

Năm 1975, miền sụp đổ, máy bay của Hoa Kỳ không đưa Tướng Loan và gia đình ông đi tản, nhưng các chiến hữu không quân của ông đã cứu ông.

Khi Tướng Loan đến Hoa Kỳ, nữ Dân Biểu Nữ Ước Elizabeth Holtzman yêu cầu trục xuất ông và cả Sở Di Trú và Nhập Tịch Hoa Kỳ cũng đồng quan điểm. Nhưng quyết định trục xuất Tướng Loan về Việt có nghĩa tương đương với bản án tử hình dành cho ông. Vì thế, chính Tổng Thống Jimmy Carter đã phải can thiệp và quyết định cho phép ông được định cư tại Hoa Kỳ.

Tướng Loan và gia đình đến lập nghiệp ở thành phố Springfield, Tiểu Bang Virginia, Hoa Kỳ. Ông mở một tiệm bán pizza mang tên Pháp là "Les Trois Continents" (Ba Đại Lục). Đã có lần, Eddie Adams đến tiệm pizza này thăm Tướng Loan. Khi nhắc đến tám hình oan nghiệt năm xưa, Tướng Loan không hề nói một lời oán trách tác giả tám hình. Ông còn yên ủi Adams: "Ông làm nhiệm vụ của ông, tôi làm nhiệm vụ của tôi. Chỉ có thể thôi!" Chính vì câu nói này, Adams càng thêm mến phục Tướng Loan và họ đã trở thành đôi bạn tri kỷ.

Trong một dịp có vài chiến hữu cũ đến thăm Tướng Loan tại quán ăn, bên những ly rượu hội ngộ, Thiếu Tướng Loan đã rung rung nước mắt thổ lộ hoài bão:

"Nếu cơ may một ngày nào đó tụi mình trở về, thì lúc đó tụi mình đều là nghĩa quân cả. Không Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân, Bộ Binh, Lực Lượng Đặc Biệt gì cả. Tụi mình chỉ là nghĩa quân. Nghĩa quân đây là nghĩa quân của thời Lê Lợi khởi nghĩa, của thời Cần Vương chống giặc ngoại xâm. Chỉ có đám quân đội của tụi mình mới có thể nói chuyện "phải quấy" với đám quân đội phía bên kia, vì hồi còn đánh nhau, hai bên đều bị bịt mắt cả".

Đến năm 1991, tướng Loan phải đóng cửa tiệm pizza này, vì dân chúng địa phương đã nhận diện được ông. Có kẻ đã vào nhà vệ sinh của tiệm và viết lên tường câu khiếm nhã này bằng Anh ngữ: "Chúng tao đã biết mày là ai." Nhận xét về cá tính của Tướng Loan, cựu Đại Tá Trần Minh Công nhận định như sau: "Nhìn phong cách và diện mạo của Tướng Loan, nhiều người cứ tưởng lầm ông là một bạo tướng, nhưng nhiều lần tôi đã từng chứng kiến ông ngồi khóc một mình. Tìm hiểu ra mới biết ông là người rất giàu tình cảm. Ông thương yêu thuộc cấp, sống chết với họ. Kể cả khi ông bắt gặp

đàn em làm bậy, ông cũng không nổi phạt họ, mà chỉ răn đe để họ cải sửa. Mỗi khi thuộc cấp hy sinh tử trận, ông khóc thương, nước mắt đầm đề. Có khi thượng cấp hiểu lầm ông, ông cũng khóc. Ông kể lể: "Tao phục vụ quốc gia, dân tộc, chứ tao đâu có phục cá nhân nào."

Ngay khi còn ở Việt vào lúc nắm giữ quyền uy trong tay, gia đình Tướng Nguyễn Ngọc Loan vẫn sống rất thanh bạch. Tiền lương đem về hôm trước, hôm sau ông lại lấy đi để giúp đỡ thuộc cấp. Khi bị thương, phải đi ngoại quốc chữa trị, ông không đủ tiền. Thuộc cấp xin đóng góp, nhưng ông không nhận.

Trong cuốn "Bốn Tướng Đà Lạt" của Lê Tử Hùng có kể lại vụ Tướng Nguyễn Ngọc Loan trả lại chiếc nhẫn kim cương cho một Hoa kiều giàu có, tên là Hoa Hồng Hỏa. Ông này là một trong những thương gia gốc Hoa lương thiện, nhưng đã trở thành nạn nhân của các tướng lãnh sau cuộc đảo chánh 1963. Ông ta bị vu oan để rồi chiếc biệt thự của ông ở Đà Lạt bị một ông tướng chiếm. Tới thời Tướng Loan chỉ huy ngành CSQG, họ Hoa mới được minh oan và tiếp tục làm ăn. Khi ông Loan gặp hoạn nạn, phải ra ngoại quốc chữa chân, Hoa Hồng Hỏa biết ông là người thanh liêm, gia cảnh thanh bạch, lại không có thân nhân ở ngoại quốc, nên đã trả ơn Tướng Loan bằng cách tặng ông một cái nhẫn kim cương. Sau này ông Hoà kể lại rằng ông không biết Tướng Loan phải chữa trị bao lâu và cuộc sống ở ngoại quốc khó khăn ra sao, nhưng ngày trở về Việt Nam, Tướng Loan đã đem trả lại chiếc nhẫn cho chủ nó. Vợ chồng Hoa Hồng Hỏa đã lay khóc và ca tụng Tướng Loan là bậc "Thánh"!...

9. Dòng Lệ Tiếc Thương

Linh cữu Cố Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan
Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã qua đời lúc 20 giờ ngày 14-07-1998 vì bệnh ung thư, thọ 68 tuổi. Ông để lại vợ, bà Mai Chính, 5 người con và 9 cháu nội ngoại.

Ngay sau khi nhận được tin này, Eddie Addams đã viết ra bản điều văn bằng nước mắt ngập tràn và từ con tim vỡ nát vì hồi hận. Tuần báo TIME đã đăng tải bài điều văn này ngay trong số phát hành ngày 27-07-1998.

"Tôi đoạt giải Pulitzer trong năm 1969 nhờ tấm ảnh chụp một người bắn vào một người khác. Trong tấm ảnh đó có đến hai người chết: Người nhận lãnh viên đạn và Tướng Nguyễn Ngọc Loan. Ông Tướng đã giết chết tên Việt Cộng, nhưng tôi giết ông Tướng bằng cái máy ảnh của tôi. Những tấm ảnh vốn vẫn là những thứ vũ khí kinh khủng trên thế giới. Người ta tin tưởng vào chúng, nhưng những tấm ảnh đó cũng có thể nói láo, thậm chí không cần phải ngụy tạo. Chúng chỉ nói lên được có phân nửa của sự thật. Những gì mà tấm ảnh này chưa nói lên được là: "Người ta sẽ hành động ra sao nếu họ ở vào vị trí của ông Tướng, vào cái thời điểm và nơi chốn của một ngày nóng bức, khi người ta vừa bắt được một tên gọi là ác ôn mà trước đó hắn đã bắn chết một, hai hay ba người lính Mỹ?"

"Tướng Loan là một mẫu người có thể được gọi là chiến binh đúng nghĩa và được thuộc cấp kính trọng. Tôi không nói rằng những gì ông Tướng đã làm là đúng, nhưng người ta phải tự đặt mình vào vị trí của ông. Tấm ảnh không hề diễn tả được rằng ông Tướng đã tận tụy dành nhiều thời gian đến các bệnh viện để thăm hỏi những nạn nhân chiến cuộc. Tấm ảnh này đã thực sự làm đảo lộn cuộc đời ông. Ông chẳng hề phiến trách gì tôi. Ông nói với tôi rằng: Nếu tôi không chụp tấm ảnh, thì sẽ có người khác làm việc đó, nhưng tôi vẫn cảm thấy bút rứt xôn xang về ông và gia đình ông trong một thời gian dài. Tôi vẫn thường liên lạc với ông, lần cuối cùng mà chúng tôi nói chuyện với nhau đã xảy ra hồi sáu tháng trước, vào lúc ông đã bị bệnh rất nặng."

Trong lúc các bạn hữu, các tổ chức người Việt tỵ nạn còn phải đắn đo, suy nghĩ, họp bàn về việc có nên đăng báo phân ưu và gửi vòng hoa đến phúng điếu cố Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan hay không thì Eddie Adams đã mau mắn gửi một vòng hoa lớn nhất đến phân ưu Tướng Loan với hàng chữ:

"Kính thưa ông Tướng, Lệ đã tràn đầy trong mắt tôi".

Dưới đây là bản dịch nguyên văn những lời nói của chính Eddie Adams, phát ra từ đáy con tim, với những cảm xúc ân hận vì đã chụp tấm hình oan nghiệt, làm hại đời của Tướng Loan:

"Trong đời tôi, bức hình này đã gây ra bao nhiêu lời chỉ trích. Bức hình đã làm tôi đau đớn. Tôi đã bắt đầu nghe được điều này ngay khi bức hình được tung ra. Như quý vị đã biết: Nó đã gây nên những cuộc biểu tình vào năm 1968 và đã tạo ra sự giận dữ và phẫn nộ tại Hoa Kỳ.

"Tôi không hiểu được điều này và cho tới giờ này tôi cũng vẫn không hiểu được, vì trong thời chiến, con người ta chết vì chiến tranh. Và điều mà tôi đã hỏi nhiều người rằng nếu quý vị là ông Tướng đó và nếu quý vị bắt được kẻ đã giết hại dân chúng của quý vị thì quý vị sẽ làm sao? Đây là thời chiến mà!

"Làm sao mà biết được nếu chính quý vị gặp hoàn cảnh này mà lại không bóp cò súng?

"Bởi vậy tấm hình này đã nói dối, đưa đến việc người ta kết án ông Tướng. Ông là một vị Tướng, nhưng thực ra, lúc đó ông là Đại Tá Tổng Giám Đốc Cảnh Sát QGVN. Ông đã tốt nghiệp trường chỉ huy tại Hoa Kỳ. Ông là người đậu thủ khoa. Tôi hiểu ông và kính phục ông. Tôi nghĩ rằng đã có hai người chết trong bức hình của tôi: Không phải chỉ người bị bắn, mà cả chính ông Tướng bắn nữa.

"Bức hình đã hủy diệt cuộc đời ông và tôi không hề có ý như vậy. Ý của tôi là chỉ muốn trình bày việc gì đã xảy ra. Sự thực là tôi không muốn gánh trách nhiệm là kẻ đã hủy diệt đời sống của bất cứ ai cả."

Eddie Adams đã đến tham dự đám tang của Tướng Loan và nói rằng: "Tướng Nguyễn Ngọc Loan là một anh hùng. Cả nước Mỹ nên khóc thương ông. Tôi không thích ông ra đi lặng lẽ theo cách này, để không ai biết đến".

Sáu năm sau đó, vào ngày 12-9-2004, Eddie Adams cũng qua đời. Hưởng thọ 71 tuổi.

10. KẾT LUẬN

Kẻ chiến thắng, uống mãi ly rượu mừng rồi cũng có ngày say sưa bất tỉnh. Người bại trận, nhấp mãi chén đau thương rồi cũng có ngày tỉnh giấc vùng lên. Không phải tất cả những kẻ chiến thắng đều là đúng đắn, giỏi giang hay ái quốc. Cũng không phải tất cả những người bại trận đều là sai lầm, dốt nát hay phản quốc.

Đã trên 30 năm qua, đây là lúc phải trả lại sự thực cho lịch sử chiến tranh Việt .

Sự thực của lịch sử là gì?

Sự thực không thể chối cãi là: Trong cuộc chiến Việt , kẻ chiến thắng không phải do tài ba của mình,

người bại trận không phải do yếu kém của mình. Kẻ thắng không ngờ mình thắng, người thua không hiểu tại sao mình thua. Anh giải phóng tôi hay tôi giải phóng anh? Anh và tôi, tất cả chúng ta chỉ là những con tốt thí trên bàn cờ quốc tế. Tất cả chiến thắng hay thất bại trong cuộc chiến Việt đều do bàn tay phù thủy, lông lá của ngoại bang vẽ ra.

Bởi vậy, đây là lúc phải xét định công tội cả bên thắng cũng như bên thua bằng tinh thần ái quốc đối với Quê Hương và Dân Tộc Việt .

Cuộc chiến Việt Nam không phải bản thù như người ta nghĩ đâu, vì đó là một trận thư hùng giữa Tự Do và Độc Tài, giữa Hữu Thần và Vô Thần, giữa Quốc Gia và Cộng Sản.

Phản chiến Hoa Kỳ lên án Tướng Loan bắn Cộng Sản là lạc hậu. Thế thì khi Tướng Loan bị thương, được đem đến nhà thương bên Úc, người ta từ chối không chịu chữa. Đó là văn minh chăng? Người ta lén lút vào nhà vệ sinh thuộc cơ sở làm ăn của Tướng Loan viết những câu hăm dọa, tục tĩu. Đó là văn minh chăng?

Phản chiến Hoa Kỳ rầm rộ biểu tình chống chiến tranh Việt Nam vì bức hình Tướng Loan bắn Việt Cộng ngay tại chiến trường mà họ gọi là "tù binh", trong khi họ lại yên lặng khi các quân nhân Hoa Kỳ lột trần truồng tù binh Iraq để làm trò giải trí, khi các tù binh Iraq bị xích như những con chó bò lê lét trên sàn nhà?

Trong vụ tấn công Tết Mậu Thân, Toà Đại Sứ Hoa Kỳ tại Saigon và Tướng Loan đều có cùng một chủ trương là những kẻ chủ mưu cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân phải trả giá ngay tức khắc tại phạm trường, không để sống sót bất cứ một tên nào, nhưng Tướng Loan đã áp dụng theo cách thể "ngạo nghễ" của riêng ông, hoàn toàn khác với phương pháp âm thầm kín đáo của Toà Đại Sứ Hoa Kỳ. 19 đặc công đánh vào Tòa Đại Sứ Mỹ, không ai bị bắt, không ai bị thương, tất cả đều chết.

Tại sao chúng ta lại buồn phiền, xấu hổ, mang tự ti mặc cảm, khi đám phản chiến Hoa Kỳ gọi Tổng Giám Đốc CSQG/ VNCH là "bạo tướng", trong khi chính họ gọi Tổng Trưởng Quốc Phòng Donald Rumsfeld và bà Ngoại Trưởng Condoleezza Rice ngày 4-5-2006 tại Atlanta là những "tội phạm chiến tranh"? Nếu đã là "tội phạm chiến tranh" thì phải lãnh hình phạt tử hình, chứ không thể ngồi điều khiển Ngủ Giác Đài và Bộ Ngoại Giao của siêu cường quốc Hoa Kỳ được.

Trong suốt cuộc đời, Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan đã chịu bao nhiêu oan khiên, nghiệt ngã: Phật Giáo ghét ông vì vụ Bàn Thờ Phật xuống đường. Công Giáo ghét ông vì ông bắt tên cán bộ Cộng Sản nằm vùng Phạm Ngọc Thảo, tự nhận là "con nuôi ông Diệm" ấn núp tại một giáo xứ ở Hồ Nai. Sinh viên tranh đấu ghét ông vì ông dẹp họ biểu tình. Tổ chức phản chiến trên thế giới ghét ông vì ông bắt kẻ sát nhân phải đền tội ngay tức khắc tại phạm trường.

Nhưng bây giờ lịch sử đã chứng minh: Tất cả những kẻ ghét ông đã sai, và ông đã hành xử đúng.

Tướng Loan đã đem sinh mạng và tất cả danh dự đời ông để bảo vệ đời sống của dân lành. Ông gieo rắc bình an cho dân chúng ở Saigon, Đà Nẵng, Nha Trang... và tất cả những nơi ông đặt chân đến.

Cầu mong Thiếu Tướng Nguyễn Ngọc Loan được an nghỉ bình yên trong Ánh Hào Quang Rạng Ngời, với lòng cảm mến, kính phục và biết ơn của tất cả những người Việt quốc gia.

Tiến Sĩ TRẦN AN BÀI
Nguyên Giảng Sư Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia
(Trích: Diễn Đàn Hoa Tự Do)
Theo Đẹp Weekly Magazine

(hình minh họa die sạch)]

Post Trung Tướng:

Bắn người giữa đường có cái điều gì mà kêu như bị trĩ?

Hồi năm năm còn nhỏ bé ngoan xinh hiền thảo, Trung Tướng được xem bộ phim chiến hình nhiều tập của Liên Xô kêu là "[Nơi Hen Gặp Không Thể Thay Đổi](#)", với tài tử chính là tay [Vladimir Vysotsky](#) một đồng chí đảng viên ngoan hiền hát khàn khàn rất mê. Bối cảnh là thành phố Mốt Xơ Cu thủ đô thiên đảng vô sản, thời hậu chiến WW2.

Ấn tượng nhất là cái tập gì mà bắt đầu, đồng chí Xít Ta Lin bạn thân Trung Tướng ra sắc lệnh an ninh khẩn cấp, theo đó bất kỳ thằng nào gây bất cứ chiến gì có ảnh hưởng đến chế độ và/hoặc đến người khác đều bị đòm đòm không cần xét xử.

Có một đồng chí công dân Xô Viết nhà đói quá đập cửa kính vào một tiệm bánh định trộm ít bánh mì mang về cho vợ, đồng chí Đại úy nhân vật chính nói trên đang đi rình phản động, bắt ngờ tóm được, và bắt đồng chí trộm chúi đầu vào tường, mặc đồng chí ý kêu khóc thảm thiết. Tất nhiên là một loạt đạn (súng gì điều nhớ, nhưng điều phải súng ngắn như của đồng chí Loan, bắn cũng không gần như vậy) vang lên đòm đòm đòm trong màn chiều mơ màng xư bạch dương. Đồng chí trộm ngã lăn đành dạch trông mê điều tả được.

Phim này dựng năm 1979, khi nền Chiên Chính Vô Sản còn đang ở đỉnh cao, nên điều thể nào bịa đặt. Nếu tên phản động nào biết tiếng Nga, tìm trên mạng sẽ thấy những tài liệu về thời kỳ sắt máu này, có đến hàng trăm ngàn người chết oan, đặc biệt là những người bị nghi ngờ hợp tác với phát xít trong WW2, tất thấy đều không qua xử án lôi thôi vớ vẩn.

Đồng chí Loan tội nghiệp. Ai bầu đồng chí không theo cách mạng? Nếu đồng chí là đảng viên cộng sản, đồng chí có thể bắn cả vợ mình cũng điều ai cảm ràm. Bản thân đồng chí lãnh tụ Lin cũng đá đập bọng đá người vợ trẻ 31 tuổi của Người. Đồng chí Xen (mới bị buộc dây thừng vào cổ và kéo dặt lên cách nay mấy năm bên nước bạn I Rắc), cũng tự tay bắn gần 20 chục thằng phản động dám mưu sát đồng chí ý chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ.

Nếu là Trung Tướng, thì đương nhiên Trung Tướng không bắn chỉ một thằng, xin thề đây. Vừa bắn vừa gọi bọn nhà báo đến quay phim chiếu trong trưng chính thời sự tối Chủ Nhật.

Đồng chí khủng bố Móc Lốp bị đồng chí Loan bắn bực gạo, cuối cùng cũng có thành Liệt Sĩ Cụ Hồ chó đầu.

Này cho các đồng chí xem các tấm gương "Diệt Ác Trừ Gian" của chiến sĩ cách mạng xem có giới gấp ngàn lần tên Loan Ngụy Quân hay không

Đây nè

<http://www.baophuyen.com.vn/Trangch%...5/Default.aspx>

Trích:

Đoàn Đi lại vào quán bà Đoán. Hấn vừa kéo ghế ngồi, bà Liễu từ phía sau nhằm thẳng vào đầu hấn nổ súng. Máu chảy xuống tờ giấy ghi số đề mà hấn đang cầm trên tay. Chưa yên tâm, bà bắn tiếp hai phát vào tim. Bà Hạnh cũng bồi thêm một loạt đạn nữa.

Chú ý dừng bài như thế này hiện nay bị xóa rất nhiều, nên tên nàu có điều kiện thì chụp lại đăng còn có cái kể cho con cháu không chúng nó điều tin.

Đây là từ bầu đảng nhé, điều chơi bầu Ngụy đầu.

Thêm quả giết ác ôn nữa nhé, ti nhiều điều biết đồng chí bộ đội ta giết bằng dao hay súng. Đây nè

<http://baoquangnam.com.vn/index.php?...d=749&Itemid=0>

Trích:

Tiếp đó, vào tháng 12-1949, Nguyễn Bùi tổ chức diệt gọn lý hương K.T, khi tên này vừa từ đồn Phú Mỹ mò về đến nhà riêng vào lúc 9 giờ sáng.

Về hấn nhà riêng nhé, khỏi bắn ngoài đường mất công

Điều thêm chơi đơn lẻ một thằng tướng Loan, đảng ta tổ chức thành hấn phong trào nhé:

<http://www.bentre.gov.vn/index.php?o...=285&Itemid=47>

Trích:

Trong những năm 1957-1958, trước sự tàn bạo của địch, nhiều trường hợp, nhân dân đã dùng vũ trang tự vệ để hỗ trợ cho đấu tranh chính trị. Những tên cảnh sát, công an, do thám, chỉ điểm, bị trừng trị ngày càng nhiều. Tình hình đó làm cho bọn ác ôn bắt đầu chùn tay. Nhiều cơ sở nội tuyến đã góp phần diệt ác ôn bằng thủ pháp riêng của mình.

Cho đến cuối năm 1958 đầu 1959, phong trào đấu tranh chính trị có kết hợp bí mật, diệt ác trừ gian đã phát triển đến đỉnh cao. Số đảng viên còn lại được tôi luyện đã tỏ ra già dặn trong lãnh đạo đấu tranh. Quần chúng cũng tích lũy được nhiều kinh nghiệm và có quyết tâm chiến đấu cao. Các tổ chức thanh niên vũ trang mật được tổ chức ở hầu hết các xã, có biện pháp khôn khéo trong hoạt động vũ trang tuyên truyền, diệt ác, trừ gian. Tất cả những nhân tố trên đã góp phần tạo nên tiền đề cho một cuộc nổi dậy giành quyền làm chủ về tay nhân dân.

Đấy nhé, ngay từ năm 1957 nhé, không thì lại bầu tại bọn chó Mèo xâm lược.

Có cần vác thằng điều nầu ra tòa đâu, cứ thấy ghét thằng nầu là đòm.

Phú Yên có rồi, Quảng Nam có rồi, này thì thêm quả Đồng Nai cho nó tươt tất điều kém chi kém em nhé:

http://www.dongnai-industry.gov.vn/a..._dovanthi.html

Trích:

Một Thi còn chỉ huy Quốc vệ đội đi diệt ác trừ gian bằng những hành động xuất quỷ nhập thần, làm cho địch không còn dám ra vùng tự do.

Điều phải chỉ ở Nam Lừa mới có trò giết điều cần xử, mà tiền lệ từ lâu đây này:

<http://www.vinhphuc.gov.vn/congantin...ngvandong.html>

Đồng chí nầu hồi bé đọc triện "Đội Du Kích Thiếu Niên Bát Xát" chưa? Tuyên trẻ con 12-13 được đầu tậu thành sát thủ mǎng non, thế mới oách chứ. Giết vụ nầu thành công vụ ý.

Dừng cuốn sách như thế có mà giấu đàng giời.

Buôn Dừa Lê viết: ➤

Chú Hoǎng này cũng không hiểu thế nào là úynh nhau trên chiến trường và giết 1 người không còn khả năng tự vệ! tư di của chú cũng bi nhiêu, toàn chuyện chơi gái, ăn cắp vật mĩ lệ chouri mà không biết ngượng mồm... thế mà có nhiều tên nâng bi chú được cũng tài! Đúng là "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã!", các cụ dạy cấm có sai...

Đit mẹ chết cười Thằng Lê, xem lại cái vụ này đi:

<http://www.baophuyen.com.vn/Trangch%...5/Default.aspx>

Người ta đang ngồi xem số đề trong quán cà phê, lên từ phía sau nǎ đòm một phát vầu gáy, sau đó điều an tâm nǎ thêm mấy phát vầu tim cho nghèo hǎn.

Thế là ở chiến trường, hay có khả năng tự vệ?

Trích nhé:

Chuyện về người phụ nữ diệt ác trừ gian ngày ấy

Nhà số 62 Lương Tấn Thịnh (TP Tuy Hòa) có một thẩm phán đã về hưu. Đó là một phụ nữ gần 60 tuổi, cởi mở và bộc trực. Người phụ nữ này cất giữ những câu chuyện oanh liệt của

đội biệt động thời kháng chiến chống Mỹ mà cô là một thành viên.

Đoàn Đi lại vào quán bà Đoán. Hấn vừa kéo ghế ngồi, bà Liễu từ phía sau nhằm thẳng vào đầu hấn nổ súng. Máu chảy xuống tờ giấy ghi số đề mà hấn đang cầm trên tay. Chưa yên tâm, bà bắn tiếp hai phát vào tim. Bà Hạnh cũng bồi thêm một loạt đạn nữa.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13564>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Mở

Kể chuyện ăn cắp của Trung Tướng.

Hồi ý Trung Tướng mới chừng mười một tuổi mấy tháng. Nói thể để thấy công nghệ hiện thực XHCN toát ra từ từng chữ của câu chuyện sau đây, điều thể nào phía được.

Điều hiểu do đâu mà Trung Tướng lại quen với Đại Ca.

Đại Ca là một thằng cùng phố, cách mười mấy dãy nhà, kém Trung Tướng chừng một tuổi mấy tháng, nhẹ hơn Trung Tướng chừng ba ký mấy lạng, thấp hơn Trung Tướng chừng năm phân mấy ly, không biết đá cầu và làm thơ lục bát, đặc biệt là học dưới Trung Tướng đứng ba lớp, một khoảng cách được cho là khổng lồ.

Tả thể để thấy Đại Ca là một thằng phò thua kém Trung Tướng mọi nhẽ về ngoại thất. Nói chung là điều thể so được.

Dung cơ mà Đại Ca lại là con trai duy nhất của bác Giám đốc Xí nghiệp Chiêu bóng Thành phố, một doanh nghiệp phải nói là to đảnh trong nền kinh tế thiên đàng XHCN. Tất nhiên bác ý góa vợ, bởi nếu bác không góa thì Đại Ca phải có ít nhất hai đứa em nữa. Đại Ca cũng sẽ phải hằng ngày nấu cơm và ghính nước, quét sân và học bài, ăn vụng và bắt nạt hai đứa em, điều thể nào thành Đại Ca được.

Tả thể để thấy Đại Ca là một trượng phu lắm liệt hơn đứt Trung Tướng mọi nhẽ về nội thất. Nói chung là điều thể so được.

Đây là chưa kể đến chuyện Đại Ca đã biết *xóc lọ*, biết *móc lớp*, biết *rình bóp*, những thuật ngữ văn hóa bình dân Trung Tướng học được đầu tiên từ Đại Ca và nhớ mãi đến giờ. Trung Tướng sẽ phân bua kỹ lưỡng về các thuật ngữ đó vào dịp khác.

Đại Ca gọi Trung Tướng bằng đệ và xưng huynh, rất chi tiểu thuyết. Còn Trung Tướng gọi Đại ca bằng mày và xưng tao. Kể ra cũng vô lễ, dung mà cứ hơn tuổi thì phải xưng tao thôi.

Rồi Trung Tướng đột nhiên chuyển phòm gọi Đại Ca bằng anh xưng bằng em. Đit mẹ đó là cả một câu chuyện dài.

Đit mẹ đó là cả một câu chuyện dài.

Bữa ấy Đại Ca bỗng dung mời Trung Tướng một chùm vải thiều vỏ nhẵn nhẵn thâm thâm như quả dái thầy giáo Hường, một ông thầy chuyên đá bậy ở vườn trường nơi Trung Tướng và Đại Ca từng học. Đit mẹ nhắc đến thầy Hường là cứ buồn cười, dái điều gì mà thâm thâm nhẵn nhẵn như hai quả vải ử đất đèn.

Đit mẹ nói dài như vậy là có ý diễn tả rằng cái chuyện được ăn vải là chuyện hết sức trọng đại

trong đời một công dân nhí nơi Thiên Đàng. Thực ra ở Thiên Đàng thì ăn cái điều gì mà chả trọng đại, từ tốp mỡ tới râu tôm, từ ca la thầu tới nhau bà đẻ. Chỉ có năm điều Bác dạy là điều bao giờ trọng đại thôi.

Đại khái bỗng dung Đại Ca mời Trung Tướng chén một chùm vải. Thôi không tả cái sự sung sướng ngon nghề nữa nhé. Đã tám năm Trung Tướng chưa được đớp quả vải nào. Điều phải vì nước ta điều giống được vải, mà vì đảng ta điều muốn dân ta ăn vải. Mọi sự ăn ngon mặc đẹp đều thuộc về giai cấp tư sản. Mà đit mẹ gì chứ tư sản thì kinh lắm hải lắm.

Sau khi nuốt xong chùm vải tốp tốp ực ực ngon điều nhin được, thì Đại Ca mới bầu Trung Tướng rằng tiền mua vải là do Đại Ca kiếm, chứ điều phải tiền xin của Ông Bô, dù Ông Bô của Đại Ca điều thiếu gì tiền, giám đốc xí nghiệp quốc doanh mà.

Khâm phục tới lời cả mắt, Trung Tướng mới hỏi Đại Ca rằng kiếm tiền ra sao có khó không vụn vụn rất chi hào hứng.

Đại Ca mới giả nhời rằng kiếm dễ thôi bằng cách dễ thôi.

Đó là đi *mỏ*.

Trung Tướng vốn học sinh ngoan hiền, biết làm thơ lục bát và đá cầu, nên điều biết cái từ *mỏ* đó có nghĩa gì. Đại Ca kiên trì giải thích rằng đó là hành vi dùng bàn tay xinh xinh khéo léo học trò móc túi một tên tiểu tư sản. Vật cần móc là ví, là kính, là cái điều gì cũng được. Cái gì ở Thiên Đàng mà chẳng đáng tiền, trừ nhân phẩm lương tâm và những thứ khăm khăm tương tự?

Dù ngoan hiền lắm lắm, thì sau khi được Đại Ca diễn giải lòng vòng, Trung Tướng cũng nhận ra việc *đi mỏ* là việc không có nhiều sự trong sáng như đi học hay đi tập thể dục. Dung mà con trai một của bác Giám đốc mỏ được, thì Trung Tướng, là con trai vợ vịn của một ông vớ vịn, cũng có thể *mỏ*.

Đại Ca bầu rằng thật ra rất dễ nhé, đệ cứ luôn tay phải qua nách trái, hoặc tay trái qua nách phải, rùi nhẹ nhàng lướt phát trước ngực tên tiểu tư sản, là *mỏ* ngay được một *hiện vật*, huỳnh sẽ *cảnh giới yểm trợ* đệ rút lui.

Đại Ca diễn tả cái sự *mỏ* rất phức tạp và hàn lâm như một kế hoạch tác chiến, khiến Trung Tướng rất nghi về cái sự *rất dễ nhé* của việc *mỏ* máy.

Để minh họa, Đại Ca nhét vô túi ngực Trung Tướng một cái khăn mù xoa mùi rất khăm. Kênh cánh tay trái lên chút, Đại Ca luôn tay phải qua nách trái như kiểu người ta chống rét. Ờ mà mùa đông ở Thiên Đàng lúc điều nào chả rét xoắn dái với một chiếc sơ mi vải diêm bầu, chiến thọc tay vô nách là chiến rõ cần lắm. Đại Ca nghiêng người cho Trung Tướng thấy hai ngón tay ngoe nguẩy của y thị dưới cái nách thối, rùi đi sát trước Trung Tướng trong khoảng phân tư giây. Thánh thật, cái khăn mù xoa khăm biến mất. Đúng là rất dễ.

Sau đây Đại Ca cập nhật giá cả cho các hiện vật sẽ mô. Đại để bút máy *Kim Tinh* bằng 25 bát phở, kính lão gọng nhựa thì 60 bát, khăn tay thêu con bùa 5 bát, xà phòng thơm Liên Sô 7 bát. Tại sao có xà phòng trong danh sách? Là vì ở Thiên Đàng công dân không xài nước hoa, các ông bự thường lặn trong mình một bánh xà phòng khi đi tán gái cho người ngắm lúc nào cũng ngát hương như Luận cương của đảng. Mô được một bánh xà phòng còn nguyên giấy gói thực sự là một thử thách lớn lao, dù giá trị thanh lý của nó chỉ bằng 7 bát phở. À quên chưa nói một tháng lương Giám đốc bằng 40 bát nhé.

Ví thì không có giá cố định. Ví của bọn xích lô nhiều khi ngang một chiếc *Mi-pha*, còn ví của giáo sư thường chỉ có giấy cuộn thuốc lá, nói toẹt ra thì mô được ví của giáo sư là sự sỉ nhục tài năng của mô viên.

Để quán triệt tư tưởng Trung Tướng về viễn cảnh thành công tốt đẹp của công cuộc mô, Đại Ca đưa ra một số phân tích có vẻ đáng tin phết.

Một là tên tiểu tư sản chỉ chú ý đến cánh tay ta *ngghi binh* ở gần y thị mà chẳng chú ý cái tay *tác nghiệp* còn lại, nên dù ta có lục soát y thị thật lực thì y thị cũng điệu nghi, trừ phi y thị từng là mô viên chuyên nghiệp.

Hai là tên tiểu tư sản cũng điệu ngờ một đứa con nít trông rất ngoan hiền lại đang thực hiện hoạt động mô, nên y thị thường không lưu tâm, trừ phi y thị đã một hoặc vài lần bị mô, bởi những đứa con nít trông còn ngoan hiền hơn ta.

Ba là nếu có bị bắt quả tang tại trận, ta cứ khóc rống lên rằng cháu không cố ý, rằng cháu là Cháu Ngoan Bác Hồ là Học Sinh Tiên Tiến vụn vụn, thì bọn tiểu tư sản cũng mũi lòng mà bỏ qua.

Bốn là.. Năm là.. Nhiều lắm, điều nhớ nữa. Thì sách giáo khoa cũng răn giảng bao nhiêu thứ bao nhiêu năm mà Trung Tướng cũng có nhớ cái chó gì đâu.

Đại Ca cũng quán triệt một số nguyên tắc mô cơ bản.

Một là không mô mấy bà lão. Các bà vừa ít thứ *ra gì*, vừa cẩn thận cảnh giác, vừa già mồm chua ngoa, tóm lại là rất bự.

Hai là không mô mấy thằng din, tức là bọn tầm ngang tuổi ta. Bọn này khi phát giác bị mô sẽ chơi ta bất khuất như dũng sĩ diệt Mèo. Gì chứ các món chơi nhau thì sách giáo khoa dạy dỗ kỹ lắm, điều có bài nào nhẹ đâu. Móc móc, bóp dái, bẻ giật tay, lên gối nát mỗ ác, đit mẹ bài nào cũng kinh tởm trở lên, đến bọn lính Mèo còn điều chịu được thì học sinh ngoan hiền chịu thế điều nào.

Ba là không mô thằng tro chữ *Hận Đời* ở cổ tay. Hỏi tại sao thì Đại Ca chỉ nhăm nhắng, rằng đệ điều cần biết, biết nhiều thôi mồm.

Bốn là khi bị bắt thì chỉ được khóc, cầm khai tên Đại Ca và tên ông bà cô, cầm khai địa chỉ nhà và trường lớp, nếu bị ỳnh ỏ lò thì tay che gáy tay che mắt, không để hai bộ phận này bị xâm hại. Mãi về sau Trung Tướng mới biết nguyên tắc che mắt che gáy quan trọng mức nào, khi chứng kiến một tráng niên đẹp trai bị đá đập mắt trong một cuộc ẩu đả đường phố, y thị ngã sập phát như thể bị phạt một đao đứt rời cả hai cổ chân, mắt lòi ra tuyến lòng trắng, mà mồm chả kêu được tiếng mẹ ời vợ ời giò ời gì sất.

Thế thôi, nguyên tắc mỗ chỉ có mấy phát. Cũng dễ nhớ.

Đại Ca thưởng Trung Tướng một bát phở chín, rồi quyết định tổ chức trận mỗ đầu nhằm một tối Chúa nhật.

Địa điểm trận mỗ cũng được ấn định luôn, đó là quầy bán vé trước rạp chiếu bóng C, một chỗ luôn chen chúc bọn tiểu tư sản. Ở quên chưa nói, thời Thiên Đảng thì làm điều gì có quán nhậu, hát tay vịn, với cả vũ trường thuốc lắc đua xe, nên rạp chiếu bóng phải là chỗ thể hiện sáng chói nhất sự giàu có ga lăng của bọn tiểu tư sản. Đit mẹ đúng là giai cấp phản động.

Đúng như Đại Ca dự kiến, quầy vé đặc kị người, toàn tiểu tư sản không.

Dòm dòm tí, Đại Ca bầu Trung Tướng, rằng đệ có thấy cái thằng lùn áo kẻ không? Thấy chứ. Thằng đó rất lùn, túi ngực dất một chiếc bút máy có vẻ như mác Anh Hùng, một loại bút Tàu cực kỳ đắt tiền nắp nhôm cán nhựa ngòi sắt, mỗi khi cài vào người thì phải bơm xả kỹ và lau bằng khăn mặt, tránh mực phòi ra nhoe nhoét trang phục. Đại khái cái bút này nếu đã đeo làm cảnh thì điều viết được, còn nếu dùng để viết thì điều đeo được.

Đại Ca quả quyết, rằng chơi thằng lùn nhá. Huynh len phía trước nó, đệ lẩn sau mỗ ngay con Anh Hùng, có động thì huynh la làng phá đám cho đệ tẩu. Trung Tướng gật gật, cảm giác hết sức kích động và tự hào. Thảo nào mà trung ương đảng ta khoái tuyển trẻ con ra trận hơn mấy lão già già tuyển ăn bốc nói leo, nhỉ?

Trung Tướng loay hoay tác nghiệp theo đúng chỉ dẫn, dựng điều hiểu tại sao mãi điều rút được cái bút, như thể nó đã dính mẹ nó vào ngực thằng lùn. Lúc lúc Đại Ca sốt ruột nghiêng đầu nhòm.

Đùng phát Đại Ca quay hẳn lại, túm áo Trung Tướng lôi xệch khỏi hàng người chen mua vé.

Hai đứa chạy phát khá xa, Đại Ca mới dừng, đùn Trung Tướng phịch vào tường một ngôi nhà cổ, rằng thì đit mẹ mày, ngu thế hử. Chả có huynh đệ mẹ gì nữa.

Đại Ca thở hào hển, rằng đit mẹ mày, bầu mày lấy con Anh Hùng, mày đi lôi xu-chiên con nhà ta, thì lôi cái lồn mẹ mày à?

Có nhẽ đâu thế? Có nhẽ đâu Trung Tướng nhằm thẳng lùn thành một cô nào đó? Quá bựa.

Em xin, em điều cố ý. Và Trung Tướng đã gọi Đại Ca bằng anh.

Đoạn kết

Vài năm sau Đại Ca được cha gửi đến một *trại cải tạo thanh thiếu niên chậm tiến*, rồi sau khi ra trại thì Đại Ca lại tự nguyện vào trại mà chả cần cha can thiệp. Tiếp sau trại là nhà tù, đến giờ dường như Đại Ca cũng vẫn đang ở tù vì Trung Tướng điều nhận được tin gì về y thị.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=7076>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Nước Lào còn có một Vàng Bao

Nhân vật đặc biệt nhất nước Lào anh em điều phải là hoàng thân Xu Pha Nu Vông, điều phải là tổng bí thư Cay Xôn Phôm Vi Hăn, cũng điều phải là một thằng Lào nguyên bản Thum Thum Không Ai Ngủ nào cả, mà là tướng quân Vàng Bao.

Vàng Bao, còn có tên gọi không chính xác khác được thừa nhận trên trường quốc tế là Vang Pao. Đáng ta thì gọi bạn Bao là phi Vàng Pao.

Bạn Bao sinh nhằm năm 1931 tại Sơn La, thật tẻ hại đó lại là một địa danh của Lừa, khi ấy còn nằm trong xứ Tông Kinh thuộc Pháp.

Bạn Bao là người Hở Mông, dân Lừa ta hay gọi xách mé là Mèo, hoặc Mẹo.

Thật dị thường khi biết dân tộc Mẹo còn to hơn cả dân tộc Mèo, sinh sống ở hàng chục quốc gia, mà đông nhất là ở Tàu, Thái, Mễ, Lào, Lừa.

Ở bên Tàu tổ quốc ta, thì dân Mẹo được xem là dân tộc lớn hàng thứ 5 trong tổng số 56 dân tộc anh em, với khoảng 3 triệu mạng.

Ở Lừa, dân Mẹo được xếp hạng lớn thứ 3 trong tổng số 54 dân tộc anh em, chỉ sau Kinh và Mường, với chừng 800 ngàn mạng.

Ở Lào thì dân Mẹo chiếm chừng 6%, quăng trên 300 ngàn mạng, Lừa ta quen gọi là Lào Sùng thay vì Mèo hay Mẹo.

Ở bên bọn Mễ thoỉ nát, thì dân Mẹo có tới ngót 300 ngàn thằng phản động, là một cộng đồng dân cư khổng lồ, lớn hơn cả Tàu Nhật Hàn cộng lại.

Thành tích dễ ngập nước Mễ của dân Mẹo chính là ân đức của Vàng Bao, bạn thân Trung Tướng. Bao hiện là lãnh tụ tinh thần của tất cả các đồng chí Mẹo trên toàn thế giới. Sức mạnh tài chính của Bao đã vượt xa nước Lào XHCN anh em.

Năm 1942, lúc mới qua tuổi lên mười, bạn Bao của Trung Tướng đã xách súng kíp vô rừng úynh nhau với bọn quân phiệt Nhật Bản tại Hòa Bình, Lai Châu, Sơn La, vùn vùn, thật chả kém gì anh Lê Văn Tám của chúng ta. Bạn cũng đã đòm chết một số tên Nhật, nhưng chắc chắn không thể nhiều bằng bạn Cơ Ba Cơ Long mà lão Sản Thối đã hết lời ca ngợi với đòn xuyên tảo một phát giết 7 thằng Mễ.

Sau khi người Nhật cuốn xéo khỏi Lừa, thì đáng tiếc bạn Bao lại không nghe theo lời kêu gọi của bác kính yêu đi làm cách mạng XHCN giải phóng Miền Nam thống nhất tổ quốc, mà lại theo chân bọn Pháp Thối Mồm chống lại đảng bác. Mới 18 tuổi Bao đã được bọn Pháp thăng chức Quan Hai (tương đương Đại Úy), chỉ huy một tiểu đoàn lính Mẹo khét tiếng thiện chiến trong quân đội viễn chinh Phú Lang Sa.

Trong chiến dịch Điện Biên Phủ lừng danh, lính dưới quyền Bao đã úynh nhau kiên cường với Việt Minh của tổ quốc Tàu ta trong suốt hơn 50 ngày đêm, và kết cục là bị tướng quân

Trần Cao hoặc Trần Mẹ Gi ra lệnh cho đồng chí Giáp giết gần như toàn bộ. Tất cả những thằng Mẹo ra hàng đều bị đòm chết.

Nhưng bạn Bao thì bắt tử.

Chiến dịch ĐBP kết thúc, bọn Phốp thua đau, loay hoay ký tá hiệp định Giờ Ne Mẹ Gi rồi rút quân khỏi Lừa.

Thế là bạn Bao, khi ấy mới hai mấy tuổi, hoàn toàn bơ vơ trên đất mẹ.

Bao rút toàn bộ tàn quân lên miệt biên giới Lừa giáp Lào, tổ chức thành chiến khu quyết tâm kháng chiến để lập nên một xứ Mẹo tự trị. Khi ấy số lượng người Mẹo tại Lừa vào quãng 1 triệu mạng, còn đông hơn bị giờ.

Bao được người Mẹo tôn xưng là Vua Mèo, còn đảng ta lại gọi là phi Vàng Pao và cho quân tiểu trừ rất kinh. Những cuộc đọ súng xảy ra liên miên. Bao không chịu nổi nhiệt đã rút hẳn sang Lào. Lượng người Mẹo ở Lào khi đó cũng xấp xỉ nửa triệu mạng, đông hơn bị giờ.

Khi ấy thì vương quốc Lào cũng vừa được bọn Phốp trả độc lập với vốn vện 2 triệu dân, tức là cái đám Lào Sùng của bạn Bao chiếm tới 1/4 bự. Ý tưởng về một tổ quốc Mẹo độc lập thống nhất và non- chủ nghĩa xã hội chính thức hình thành.

Tất nhiên vua Lào khi ấy phải lấy lòng Bao, lực lượng quân sự hùng hổ nhứt đất Lào, mặc dù biết Bao chả có tí ti lòng trung thành nào. Bao được phong Thiếu Tướng, y như lão Dếp Lê được Trung Tướng Xe Ôm phong vậy.

Giữa Bao và chính phủ hoàng gia Lào cũng có điểm chung, đó là điều chịu được âm mưu xâm lược của Việt Lừa. Họ cùng nhau chiến đấu chống lại Lừa dưng mãnh.

Năm 1958, nhà nước Ba Thét Lào, một chính quyền XHCN 100% được thành lập tại Lừa, thủ đô chính thức đặt tại.. Hà Nội, chính xác là đặt tại một ngôi nhà 3 tầng nằm trên phố Bà Trẹo.

Chính quyền Ba Thét Lào đương nhiên là hoạt động dưới sự lãnh đạo anh minh sáng suốt của đảng ta, phát triển từ một tổ chức lưu tù có lịch sử từ năm 1950, được đảng ta khéo léo bố trí một nhân vật của hoàng gia là Hoàng thân Xu Pha Nu Vông làm lãnh tụ, được xo-bốt quân sự bởi đại đoàn 959 Tây Tiến lừng danh.

Bạn Vông là một người béo ục ịch, đầu óc như trái nho khô, một tên khếch bự vô tích sự. Tất nhiên rồi.

Quân Ba Thét của bạn Vông khác với bạn Bao là ở chỗ không cần một mảnh đất tự trị nào hết, mà muốn toàn bộ nước Lào. Rất nhiều thị trấn tại Lào khi đó được tuyên bố là do Ba Thét kiểm soát, nhưng lại phải treo cờ đỏ sao vàng của Lừa, và được chính phủ Lừa bảo rằng

chúng chính là của Lừa từ thời Mạc Đăng Dung chứ điều phải của Lào cái mẹ gì sất.

Thế mới cú.

Bạn Vông chơi với Lừa thì bạn Bao phải chơi với Mẻo thôi. Thì lịch sử thế kỷ 20 là thế mà. Đã điều bầu vúi được thằng anh em hàng xóm, thì đương nhiên phải bầu vào bọn Mẻo thôi nát.

Vài hình ảnh minh họa cho bài viết thêm phần xôm tụ

1- Tướng quân Vàng Bao, bạn thân Trung Tướng, một thuở lấy lòng.

Các quân hiệu và huân huy chương trên người bạn đều do Quốc Vương nước Lào độc lập và hợp pháp ban tặng:

Lời bình: Điều hiểu sao đảng ta cứ phải nhất quyết gọi chính phủ hợp pháp của Lào là Ngụy Quyền? Để rồi đảng phải bầm bụng hỗ trợ các đồng chí Ba Thết Lào giải phóng hoàn toàn tổ quốc của họ khỏi ách bọn tay sai bán nước vào đúng cái ngày mà quân dân nước Bắc Lừa ta chiếm đóng xong xuôi nước Nam Lừa. Kịch bản này diễn ra y hệt tại nước bạn Căm Bốt. Và sẽ cũng y hệt tại nước bạn Phi Luật Tân nếu nước này cách chúng ta không phải là một khoảng biển Đông rộng mênh con mẹ nó mông.

2- Tướng quân Vàng Bao hoành tráng trên công sự chống quân xâm lược.

Ảnh này hơi to, xin mời kích vào link để xem:

<http://www.laoveterans.com/images/vp1.jpg>

Lời bình: Hãy nhìn phía xa, bạn Bao cũng tịch thu được chiến lợi phẩm của quân địch để đem lại bọn chúng, đó là một khẩu Ba Đô Ca do chính Thiếu Tướng Trần Đại Nghĩa thiết kế chế tạo.

3- Bạn Bao đã phải bắt tay với bọn Mẻo thôi nát để chống lại quân xâm lược phương đông:

Lời bình: Người đứng cạnh Bao là tên gián điệp Mèo Fred Sass mang danh *cố vấn đặc biệt*. Lúc này Bao mới có 29 tuổi. Thật là một bậc anh hùng của toàn xứ Đông Dương.

4- Cánh đồng Chum Xiêng Khoảng, nơi diễn ra chiến công vang dội của bạn Bao úy nh cho quân xâm lược phương Đông toi bởi không còn mảnh giáp:

5- Thuốc phiện, nguồn tài chính quý báu của bạn Bao trong cuộc kháng chiến trường kỳ chống quân xâm lược:

6- Thần dân xinh đẹp của bạn Bao:

Lời bình: Dân tộc Hờ Mông là một dân tộc lớn và có lịch sử lâu đời ngang với dân tộc Khờ Me hoặc Môn trên bán đảo Đông Dương, đương nhiên là lâu hơn Lừa, nếu như Lừa không dám nhận tổ quốc chính là nước Tàu ta.

Tiếng Hờ Mông thanh thoát và có biến đổi ngữ pháp như tiếng Tây.

Kho tàng truyện cổ của Hờ Mông cực kỳ phong phú. Một số đạo sĩ (ý Trung Tướng muốn nói là mấy tay hàn sĩ chuyên đạo văn) Xứ Lừa rất khoái ăn cắp văn học Hờ Mông và gán cho Lừa. Gúc để biết thêm chi tiết.

Cám ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ tuyên truyền công cộng của Hãng Quảng Cáo Xe Ôm toàn cầu.

Một số nhân vật cùng thời bạn Bao

1- Hoàng thân Xu Pha Nu Vông, tên bù nhìn vô tiền khoáng hậu, chống lại cả vua anh để theo một thể lực bù bựa:

Bạn Vông vô cùng điển trai, hơi giống bác Cao Kỳ của Lừa, nhưng trí óc thì còn tệ hơn cả

cút trâu. Bạn cũng được đảng ta cho làm chủ tịch nước Lào trong mấy năm, giống như bác Nguyễn Hữu Thọ cùng thời kỳ đó. Sau khi chết bạn cũng được đảng ta (tức là Đảng Lào, không phải đảng Lào) cho xây một cái lăng nho nhỏ giữa thành Viêng Chăn.

2- Tổng bí thư bù nhìn Cay Xỏn Phôm Vi Hăn, có nhiều tin đồn bạn này là con lai một ông tây và một bà mẹ Lào:

Đúng là một khuôn mặt trí thức đẹp giai ngời ngời, trông giống hệt bác Nhi Ki Ta Khò Rút Sốp bên nước mẹ Nga. Bạn Hăn là đối thủ chính thức của bạn Bao, nhưng về tài đức thì chẳng có một mảnh nào để so sánh.

3- Tổng bí thư ngụy quyền Lôn Nôn Xi Lịch Ma Tắc bên nước bạn Căm Bốt thời chiến tranh Việt Lào. Trung Tướng sẽ có bích riêng về anh bạn rất thân này của Trung Tướng:

4- Quốc vương ngụy quyền Nô Rô Đôm Xi Ha Núc cùng bên nước bạn Căm Bốt. Đồng chí này cũng cần có bích riêng:

5- Còn đây là ảnh bạn Bao những ngày này, sau khi bị bọn Mèo thổi nát tóm vì tội chuẩn bị hàng chục triệu đô-la vũ khí tấn công Viêng Chăn.

Chi bộ đón đọc phần sau, còn ly kỳ gấp bội.

(hình die quá nửa)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6614>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Ngệ thuật quân sự - một viên đạn diệt dâm-bảo tên Mỹ

Post Trung Tướng

Chuyện vật. Anh hùng cờ Dâm Bô ở Lừa ta có mà đây trong thời kỳ chiến tranh xâm lược nước Miến Nam.

Có ai còn giữ trường ca về [Nguyễn Văn Hòa](#) của đại thi hào Tố Hữu không:

*Tên em là Nguyễn Văn Hòa
Mẹ em thường gọi em là cu Theo
Cha đi tập kết nhà nghèo
Sớm khuya tay mẹ chống chèo nuôi con
Chị thì hái củi trên non
Em thì mưa nắng bãi cò chẵn trâu
Đêm nằm hỏi mẹ cha đâu
Mẹ rằng mau nhón năm sau cha về...*

Hiện bạn Hòa này là phó bí thư Huyện ủy Hương Thủy, Huế. Đề nghị đồng chí Phốc tới đó hỏi thăm về bạn Hòa.

Trong trường ca của bác Hữu, bạn Hòa ngay từ lúc 11 tuổi đã thành dũng sĩ diệt ác ôn. Bạn dùng cán chổi phóng vào bánh xe hông-đa của tên quận trưởng Ngụy khát máu cho hắn ngã lăn quay, rồi nhao tới dùng dao bầu chọc phát giữa tim tên Ngụy. Đại khái thế.

Tới năm 13 tuổi thì bạn Hòa đã giết được mấy trăm thằng địch cả Ngụy lẫn Mẽo lẫn Hàn. Thật là kinh khủng. Một cái máy xay thịt người thì cũng chỉ có thành tích như thế là cùng.

Sau đó thì tất nhiên là bạn Hòa được ra bắc gặp bác Hồ, được bác vuốt đầu thưởng kẹo khen "Sao cháu giết giỏi thế", và được vào học trường Trỗi cùng với lão Sản, và thành người có ích cho xã hội như ta thấy bi giờ.

Bác đại văn hào Tú Nam thì lại ca ngợi bạn Kơ Ba Kơ Long 10 tuổi. Ở mà bạn Long này thì toàn thể sách báo của đảng đều ca ngợi vì bạn ý là thiếu nhi mọi, Ba Na hay Ê Đê gì đó. Bạn này thì giống hệt anh Hai Thiêng, đôm phát là chết tươi ít nhất 7 thằng Mẽo. Đáng kiếp quân xâm lược.

Bạn Long khác anh Thiêng ở chỗ bạn ý không úynh Mẽo trực diện. Bạn này khôn lắm, chỉ chờ lúc bọn Mẽo xếp hàng điểm danh buổi sáng là đứng trong rừng đôm một phát, cả hàng lính rụng tẹt một phát như những khúc xúc xích thiu thối. Ngày nào cũng thế mà bọn Mẽo đèo làm gì được. Số Mẽo bạn Long giết phải đến cả ngàn.

Sau đó thì tất nhiên là bạn Long được ra bắc gặp bác Hồ, được bác vuốt đầu thưởng kẹo khen "Sao cháu giết giỏi thế", và được vào học trường Trỗi cùng với lão Việc, và thành người có

ích cho xã hội.

Chỉ có điều đáng tiếc là Trung Tướng đèo biết bạn Long giờ làm chức gì ở đâu, có tiếp tục giết phun-dô không. Tiếc thật.

Đại khái những dũng sĩ diệt hàng trăm tên Mèo như các đồng chí dũng sĩ kể trên có đến hàng ngàn. Anh hùng Núp chỉ bằng cái nỏ bắn tên thuốc độc mà cũng giết được mấy trăm thằng giặc cả Phốp lẫn Mèo mà. Anh này mới chết gần đây thôi.

Rồi phụ nữ thì có chị Hồng Gấm, bi giờ hãy còn tên phổ trong Xè Goòng. Chị này thì kinh khủng hơn cả cô nàng La Da trong cái phim Mèo mẹ gì mà săn tìm mộ cổ đó, tay dao găm tay súng trường bắn Mèo như bắn gà.

Lại còn anh hùng phi công Cốc (hoặc Hanh, hoặc Bảy gì đó quên rồi) tự tay bắn rơi 13 chiếc máy bay Mèo nữa. Đúng là anh Cốc. Đit mẹ vãi dấm với anh Cốc.

Khiếp khiếp.

Mới chi bộ tham khảo ca khúc đỉnh cao:

Tiếng Đàn Ta Lư - Huy Thục

*Đi chiến trường, gùi trên vai nặng trĩu
Đàn Ta lư, em hát tiếng ca vang cùng núi rừng
Mừng thắng trận quê em.*

*Từ trên đỉnh núi cao chon von thánh thót nhịp nhàng vang lời em ca
Theo nhịp bước quân đi trong tiếng đàn Ta Lư*

Tính tính tính tính tính tính tính tính tang tang tình

*Con chim chrao xinh hót trên cành vui mừng công anh
Bộ đội giải phóng quân ơi, anh thắng trận miền Tây Khe Sanh*

*Đồn Tà Con hôm nào bốc cháy, đồi Đồng Chi xác Mỹ chất đầy
**Kìa trông 1,2,3,4,5, 6 chục tên lính thủy đánh bộ Mỹ kia
Nó bị bắt trên rừng***

*Bộ đội giải phóng ơi, các anh đánh hay hung ! Hu ! Hú !
Đàn em reo ca, ơi đàn Ta lư.
Rừng núi quê ta, tung bừng reo ca.*

*Tiếng trống trận từ Gio An vọng tới
Rừng núi ta ơi! Hãy hát vui chung cùng bản làng
Mừng thắng trận Gio An.*

*Từ trên đỉnh núi cao chon von thánh thót nhịp nhàng vang lời em ca
Vọng về đất Gio An vang tiếng đàn Ta lư*

Tính tính tính tính tính tính tính tính tang tang tình

*Ơi anh pháo binh, pháo ta bắn đạn nở như hoa
Đồn quân giặc bốc cao cao trong tiếng đàn Ta lư em reo*

*Hoà cùng anh tiếng kèn chiến thắng từ Trại Thiên khải lửa anh hùng
Kìa trông 1,2,3,4,5, 6 ngàn tên lính thủy đánh bộ Mỹ kia
Nó bỏ xác trên rừng*

*Bộ đội giải phóng ơi, các anh đánh hay hung ! Hú ! Hú !
Đàn em reo ca, ơi đàn Ta lư
Rừng núi quê ta, từng bừng reo ca.*

Bài này nguyên bản mấy câu đo đờ là "**Kìa trông 1 2 3 4 5 6 7 tên lính thủy úy nh bộ Mễo kia**".

Không hiểu sao mãi hàng chục năm sau chiến tranh, các bác tuyên huấn mới phát hiện ra: điều gì sao cả một trận mà có nhỡn 7 thằng Mễo bị giết và 7 thằng khác bị bắt, hóa ra đảng ta toàn phịa ra thành tích à? Thế là con số "7" được nhà xuất bản và các ca sĩ thay thành "chục" ở đoạn đầu và "ngàn" ở đoạn sau, không thấy nói phản ứng của nhạc sĩ sáng tác ra sao (Ghi chú: bác Huy Thục là sếp to khi đó, nên chắc điều có chuyện thối mất).

Hồ hồ hồ hồ.

Cười điều thể ghim được.

Cái điều gì mà giết được 6 ngàn thằng, mà lại bắt được có 6 chục thằng thôi. Hồ hồ hồ. Lão nào kiểm tra xem trận đồi Đồng Chi hoặc cả chiến dịch Tây Khe Sanh xem có bao nhiêu thằng Mễo thối châu giời và bị bắt sống cái.

Điều mẹ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6454>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Thiếu tướng Hữu Ước

Mới vào VieTimes lại thấy bài về thiếu tướng nhà văn Hữu Ước [Tôi là người đàn ông nhiều nước mắt](#). Lại có hình thiếu tướng cầm thuốc lá như dũng sĩ cầm đao trông vô cùng hoành tráng:

trong bài có nhắc tới việc bác Ước kính yêu bị mất quyền công dân Lừa ba năm. Nhấn tin cùng Trung tướng Titatitoe, Trung tướng có biết chuyện hậu trường này là như thế nào, chia sẻ cho anh em biết chút. Cảm ơn Trung Tướng.

Post Trung Tướng

Đồng chí Ước tuổi Dân, sinh vào quãng thời gian bố đồng chí đi chiến dịch biên giới lòng danh sau đận về quê cấp tập 9 tháng trước.

Đồng chí thuở bé không có điều kiện học hành chi cả vì bố đồng chí đi làm cách mạng điều thể chăm nom no nắn, một mình mẹ đồng chí làm việc đó với cố gắng hết sức của một bản nông. Đit mẹ đúng là đã dẫn thân làm cách mệnh mà không nên công hầu danh tướng thì con chó nuôi xó nhà nó cũng chẳng buồn nhìn vì cái tội vô trách nhiệm vô thời hạn.

Tuy không được học hành gì (không học tí ti gì thực sự, chứ không phải là có đến lớp nhưng điều có bằng cấp), đồng chí Ước vườn là một tay khá. Tất nhiên là khá về văn nghệ văn gừng rồi, từ xưa tới nay Lừa bao giờ chả thế, cứ thất học thì thành nhà thơ hết cả.

Đầu tiên viết triện ngắn, sau viết tiểu thiết, rồi viết báo, rồi viết thơ, rồi viết kịch.. Cuối cùng thì đồng chí quay sang vẽ tranh.

Căn phòng riêng của đồng chí ngay cạnh phòng làm việc ở phố mẹ gì gần bộ Công An bị giờ là một ga-lơ-ri khổng lồ. Đit mẹ vẽ toàn sơn dầu thể mới máu. Một họa sĩ thuộc loại sùng sỏ của Bắc Lừa khi vào thăm căn phòng này đã buột miệng "*Ông Ước ơi, tụi tôi có thằng nào dám làm thơ đâu mà ông nở vẽ tranh*" nghe bùi ngùi điều thể chịu được.

Kịch của đồng chí hơi bị ăn khách, toàn là nói về công an cảnh sát ma cô dĩ điểm, do đoàn kịch công an dàn dựng và trình diễn khắp nơi nơi. Đồng chí có tác phong sáng tác kịch rất hay, đại để chụp một loạt các bài báo (Công An và An Ninh, đương nhiên) có nhiều pha cướp giết hiếp, rồi đưa cho một tay biên kịch chưa có tiếng tăm gì chấp bút. Tay này viết xong thì mang lại cho đồng chí chỉnh sửa, và tất nhiên, ký tên.

Đồng chí được coi là kịch tác gia lớn nhất kể từ Lưu Quang Vũ. Nếu so về số lượng và độ nủi tiếng thì cũng không sai, rõ là hơn đứt những tên bựa khác.

Thơ của đồng chí thì có vẻ không hay lắm, bọn thói mồm thì cho rằng thơ đồng chí rất thói. Chuối không dám lạm bàn vì thực ra thơ của đồng chí đại thi hào Bác Kính Yêu còn thói hơn nhiều.

Vụ đi tù của đồng chí thì rất hài hước. Số là đồng chí xúi tên đồ đệ trung thành của mình là Như Phong (bồi bút khét tiếng, phó tổng biên tập của đồng chí Ước sau này) viết mấy bài động chạm tới sách lược đổi mới của đảng, nhưng lại ký tên mình vì đồng chí Phong điều

dám, mà chính đồng chí thì lại máu để lại tên trong sử đúng vào cái thời khắc giao thời quan trọng 1986 với hàng loạt khai quốc công thần bị hạ sát (nổi bật nhất là hai đại tướng úy nh đồng đẹp bắc thân Liên Xô họ Hoàng và họ Lê) và hàng loạt tên cơ hội bị bẻ cổ (ví dụ đồng chí nhà văn Trần Mạnh Hảo) vì tội cầm đèn chạy trước Vôn Ga.

Kết cục là đồng chí bị kết án tiết lộ bí mật an ninh quốc gia mà chẳng cần tòa án điều nào sát, bị đi tù ba năm mà chẳng có một lần nào đứng trước vành móng ngựa.

Trong tù đồng chí được các bạn tù dạy cho cái thú thuốc Lào đến nay vẫn chưa bỏ.

Đit mẹ trông đồng chí hút thuốc Lào mà chết cười. Cổ tay thì đeo đồng hồ Rô Léch loại "Đây Giắt" vàng giá khoảng 18 ngàn đô, túi hút lòì điện thoại Mô Bi Đô vỏ bằng gỗ tếpch Mễ Tây Cơ giá 3 ngàn (bì giờ có thể đồng chí đã dùng loại Vẹc Tu Li Mi Tịt giá 32 ngàn cũng nên).. cầm cái ống điều gỗ bộp bộp vào ghế trước xe Mọc Xa Đì biển trắng giá 65 ngàn (đồng chí điều thêm đi xe biển xanh đâu nhá, cũng điều thêm thuê lái xe đâu nhá), rồi châm châm mút mút phộp một phát dài khoan khoái. Chết cười.

Dung mà đồng chí lại rất máu cho con cái được học hành. Há há đúng là cái phận của người thất học. Cả hai con của đồng chí đều bị tổng sang các nước tư bản thôi nát cho biết bọn chúng khốn nạn thế nào, chứ không được điều sang thiên đàng Cu Ba hay Bắc Hàn tươi đẹp. Giống ba-ba quan Tuấn A thế nhỉ?

Về chuyện gái mú của đồng chí, xin để dịp khác.

Bài này viết theo yêu cầu của đồng chí Vĩ Thối gửi qua bi-em, tiên sư đồng chí, phản động vừa vừa thôi chứ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=10215>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Philippines

Đit mẹ trước tiên phải chửi lão mả mẹ khôn bựa nào dúm ních của Trung Tướng xuống khếch làm Trung Tướng vào Cà mấy lần đèo được, khiến cho một số binh nhì đảng viên quốc xã thì nhau phá quấy chi bộ đến mấy chục bột liền.

Mẹ kiếp nói chuyện Phi Luật Tân mà cứ nói khơi khơi như nói chuyện Bà Rịa. Tởm. Phệt.

Phi Luật Tân có lịch sử thế mẹ nào trùng mẹ với lịch sử Lừa. Một trong 50 em xuống biển theo cha của đồng chí Hùng bị bão ụynh thế mẹ nào mà trôi sang tận cái quần đảo khi gió đó.

Ở một chỗ biển cả xa xôi cách trở, với bảy ngàn hòn đảo rải rác, trên một ngàn núi lửa, một năm hứng dăm chục cơn bão nhỏ nhất cũng cấp 10 nặng nhất cấp đèo biết, diện tích bằng 1/3 Lừa và dân số hơn Lừa chút ít, với các sắc tộc cực kỳ xa cách về văn hóa và tín ngưỡng: bản địa (tức Việt Cổ), Tàu Khựa (tức Việt Lừa), Tây Ban Nha, Ả Rập.. thì Phi Luật Tân sướng hơn Lừa mới là chuyện bù bựa.

Tuy thế Phi cũng đã có những tháng năm hào sảng, vì suy cho cùng chúng nó cũng là anh em nhà Lừa, mà Lừa nào mà chả hào sảng. Hả?

Chính Phi Luật Tân là nơi đẻ ra công nghệ trồng lúa nước làm nòng cốt cho cách mạng nông nghiệp toàn vùng ASEAN. Ở Phi còn những thửa ruộng tối cổ được gieo trồng từ cách nay 3000 năm. Phi cũng lừng danh bởi những cánh ruộng bậc thang hùng vĩ cao tới 2 cây lô méch (đit mẹ tự gúc lấy ảnh, đừng hỏi vợ vtn Trung Tướng chửi cho đấy).

Và tự hào nhất, Phi Luật Tân là vùng đất đầu tiên của châu Á trở thành thuộc địa, và hiện đang giữ kỷ lục về thời gian làm thuộc địa, dưới ách một tên thực dân củ khếch, bọn Tây Ban Nha bừn.

Bọn chó chết Tây Ban Nha sau ba thế kỷ hãm hiếp dân Việt Cổ Phi, đã làm cho dân Phi thay đổi nhiều. Phi có trường Đại học đầu tiên của châu Á (đùng có so với Văn Miếu nhá, Trung Tướng cười cho không dám ti toe nữa đâu), có phần lớn ông bà bô mang cả tên lẫn họ của người Tây, có 90% dân số theo Thiên Chúa Giáo (nước Thiên chúa giáo lớn thứ hai thế giới), có chữ viết văn minh y như của Lừa, và từng có một nền kinh tế chỉ thua Nhựt Bản.

Đầu thế kỷ trước, bọn Mẻo thế chó nào cướp được Phi từ tay bọn Tây. Đúng là cái bọn thối nát, trong nửa thế kỷ chúng nó làm Phi giàu lên như tự rụng rơi xuống đồng vàng. Phi đã từng được xem là nước phát triển. Hệ hệ bù bựa. Phát phát cái khếch. Giàu có mà không tự ụynh đuối được bọn Mẻo thì giàu làm mẹ gì?

Phi Luật Tân đang phát triển ầm ầm, thì đoàn một phát bọn chó chết Mẻo thối nát trả mẹ nó nước Phi cho nhân dân Phi vào tháng 4 năm 1946, chỉ vtn vtn 6 tháng sau khi bác Hồ kính yêu của chúng ta cướp được chính quyền của bác Kim mà bác hay nói vổng lên là *làm cách mạng tháng Tám vĩ đại* bằng cách nướng 2 triệu sinh linh bản nông, và sớm hơn bác Hồ tận 8

năm nếu so với thời điểm bác cướp được Bắc Kỳ từ tay bọn Phốp thổi mồm.

Ngay sau khi bọn chó Mèo khước từ xâm lược Phi, đất nước Phi rơi vào cuộc khủng hoảng dài lâu và sâu sắc bởi các chia rẽ sắc tộc đã nói phía trên. Từ hơn nửa thế kỷ qua chưa bao giờ Phi im tiếng súng. Các nhóm nổi loạn hoạt động khắp nơi, và chỉ cách thủ đô 100km đã có những căn cứ du kích mà quân chính phủ chưa bao giờ thò mặt tới. Thời bình yên nhất lại chính là thời mà hoàng đế độc tài Mác Cốt cai trị quốc đảo, và trả giá cho sự im ỉm giả tạo đó, là một nền kinh tế thụt dốc không phanh, tăng trưởng âm nhiều năm liền, và không có lối thoát.

Ngay từ khi bọn Mèo dè dặt xâm lược Phi nữa, và cho tới mãi nhiều năm sau, chính phủ dân cử của Phi cứ tha thiết xin Mèo cho làm một bang của chúng nó. Đúng là bọn nô lệ mặt kiếp, làm chủ dè dặt cứ thích làm đầy tớ. Há há há. Nhưng lại đoảng một phát, hai viện quốc hội Mèo tuyên bố sẽ không nhận thêm một bang mới nào nữa sau Ha Oai, để cho số sao trên quốc kỳ Mèo chẵn tròn cho đẹp.. Thế là khát vọng làm nô lệ cho bọn chó Mèo của Phi và một số vùng đất khác như Gu Am, Pu Éc Tô Ri Cô.. bỗng chốc thành ý nguyện cứt trâu. Các tổng thống Phi ngậm ngùi từ bỏ ý định trở thành công dân Mèo, và loay hoay khôi phục tổ quốc.

Đất hẹp người đông lại toàn đảo là đảo. Bao tổ tiên miên mỗi năm mấy chục con, bằng non nửa số con bão lớn của toàn thế giới. Núi lửa động đất liên tục, mà đỉnh cao là vụ Pi Na Tu Bô khiến cho mây bụi bao phủ toàn bộ Phi trong năm năm liền và phải trên 100 năm nữa mới tan hết. Tất cả những cái oái oăm trời phú đó cùng với sự mâu thuẫn sắc tộc kinh hoàng, khiến cho nước Phi dè dặt thể nào mà phát triển vượt bậc như nước Lừa của bác kính yêu. Người Phi chẳng có lựa chọn nào khác là xuất khẩu nhân công giá rẻ ra toàn thế giới. Với 10% dân số lao động thường xuyên ở xứ người, đóng góp mỗi năm trên hai chục tỷ kiều hối bằng tiền mặt, chiếm chừng 20% GDP, thì con đường mà chính phủ Phi chọn coi như là cứu cánh.

Cũng vì chẳng có thời cơ kinh tế ngon lành như Hàn Quốc hay Đài Loan, nên việc chơi bém *** một thằng anh cả giàu có và ga lăng là thằng Mèo thổi nát được nhận định là hoàn toàn chính xác. Trong các cuộc viễn chinh của Mèo, người Phi bao giờ cũng tham gia rất nhiệt tình và đông đảo. Khi quân Mèo tham chiến trong cuộc uýnh đấm hai nước Bắc Kỳ và Nam Kỳ, Phi cũng luôn góp đều đặn chừng vài ngàn lính thường trực, chủ yếu làm lái xe, y tá, cấp dưỡng.. và cũng có mấy trăm liệt sĩ được nước Mèo trả tiền tuất. Đit mẹ đúng là cái thằng Mèo dở hơi.

Tuy phọt phẹt như thế nhưng mấy năm nay kinh tế Phi có dấu hiệu khả quan. Tăng trưởng đã ngang ngửa với Thái Lan, và có khả năng tăng tốc nhanh hơn nữa nhờ định hướng đầu tư vào ngành công nghệ cao. Các linh kiện máy tính trước vốn làm tại Thái hay Mã bi giờ chuyển qua Phi (hoặc Nam Dương, và sắp tới là Lừa) nhờ lợi thế giá nhân công. Và công nghiệp phần mềm của Phi cũng đã đạt 500 triệu doanh thu, gấp gần bốn lần Lừa. Chuyên viên lập trình Phi hiện có giá cao hơn Lừa, chỉ kém Ấn và Tàu.

Kết quả thấy ngay: trong số 10 người giàu nhất ASEAN có hai thằng Phi (tự gúc số liệu, Trung Tướng chúa ghét thằng nào hỏi nguồn, lười vừa vừa thôi). Kể cũng sung sướng cầm trong tay nửa tỷ đô la khi mà tổ cuộc Phi mến yêu của họ cũng chưa lấy gì làm giàu đẹp, sao so được với tổ cuộc Lừa của bác Hồ chúng ta.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=4839>

Nick Trung Tướng: 4219

Hoa Quân Nhập Việt

Cứ làm quả rắc thính cái đã, viết sau. Lão nào thích bớt gì thì bớt, điều cấm cái điều gì sát.

"Hoa Quân Nhập Việt" là một chủ trương quyết liệt của đảng ta Tàu trong thời kỳ chiến tranh Bắc Lừa xâm lược Nam Lừa, với trọng tâm là việc đưa 500 ngàn hồng quân Trung Hoa tham chiến tại chiến trường Nam Lừa, đối trọng với 500 ngàn quân Mẽo thối nát, đúng bằng lượng quân Nguyên thời xa xưa đã nhập Lừa theo lời truyền mồm của các bô lão (chính xác hay không thì điều nên biết, biết nhiều sẽ mắc bệnh thúi mồm).

Chủ trương này nhận được sự ủng hộ sốt sáng của bác Kim Cha bên nước bạn Bắc Hàn. Bác Kim kính yêu đã khẳng định sẽ cử 50 ngàn đặc công thuần thực võ Tề Cùn Đô sang Lừa theo sau các bạn Tàu để tay bo với cái lũ Nam Hàn Bắc Chung Hy bán nước.

Bộ chính trị đảng ta Liên Xô cũng khoái phương án này, tuy không khỏi lo ngại về ảnh hưởng của tổ quốc Tàu ta tới Lừa sau khi cuộc chiến kết thúc.

Theo quân sử Tàu được phương Tây thừa nhận, thì đã có 1,446 đồng chí chiến sĩ hồng quân Tàu đã hy sinh lại chiến trường Lừa và 4,200 đồng chí khác bị thương, cùng với quãng hơn trăm đồng chí mất tích không lý do.

Xin mời chi bộ tự nhiên. Trung Tướng còn nhiều bích đang dở chưa viết xong, sẽ quay lại sau.

Đồng chí Tuấn là nhân tài lịch sử từ phương xa cất công sang đây sinh hoạt với chi bộ mà yếu tư liệu thế? Trung Tướng rất chi là buồn rầu.

Các bạn Tàu ở Lừa lúc đông nhất là vào năm 1967-1968, có lúc lên đến 200 ngàn đồng chí, đến năm 1971 thì rút nhiều. Sau sự kiện Thượng Hải thì hầu như chả còn mống nào.

Hồng quân Tàu chủ yếu trấn các khu vực Việt Trì, Thái Nguyên, Bắc Giang, Thanh Hóa. Ở Hà Giang thì ít thôi chứ không như đồng chí nói.

Không tính đến việc họ xây dựng và bảo dưỡng cầu cống nhà máy, mà trong bích này ta chỉ nói đến việc họ tham chiến thực thụ tại Lừa.

Các đồng chí Tàu không được đảng ta đưa vào thâm nhập Nam Lừa theo đường Trường Sơn hay Cầm Bốt do một số lý do tế nhị chưa được tiết lộ, nhưng lại có sang chiến đấu bên Lào (gọi là đi C). Tại chiến dịch Cánh đồng Chum và Cù Kiệt năm 1969-1970, có ít nhất 2 tiểu đoàn pháo binh Tàu tham chiến trực tiếp. Bọn này bắn pháo y như bọn Mẽo, cứ choảng phạm phạm phạm rất chi là khủng khiếp.

Tại Lừa thì các đồng chí Tàu chủ yếu tham gia phòng không. Vũ khí ưa thích của các đồng chí là pháo cao xạ 37 ly và 75 ly. Các đồng chí cũng tham gia bảo vệ bờ biển Quảng Ninh và Ninh Bình, hiện giờ vẫn còn dấu tích của các trận địa Tàu, bởi họ đổ cả bê tông để làm bệ đặt pháo hạng nặng đất đôi hải, trên đó đục chữ Tàu loằng ngoằng.

Các đồng chí Tàu bắn máy bay Mẽo rất chùy chứ không phải mặc áo trắng chờ máy bay Mẽo thả bom xong ngóng đầu lên thì bắn một loạt vuốt đuôi như đồng chí Tuấn hóng hót. Nhìn chung hóng hót cũng là cái hay, nhưng phải biết phân tích một tý. Chiện hóng hót này ta sẽ quay lại sau, rất chi thú vị, tí như chiện dân quân dùng súng trường bắn rơi F4h, hoặc Mig17

đậu trong mây chờ F105 thò ra là phóng tiêu đoành đoành đoành.

Gần như trong toàn đợt ném bom lần thứ nhứt tại Bắc Lừa, thì Việt Trì Thái Nguyên Bắc Ninh Bắc Giang do các đồng chí Tàu bảo vệ tất. Các đồng chí Bắc Hàn cũng tham gia nhưng ít thôi (sân bay Sơn Tây chính là dành cho các đồng chí này, bi giờ vẫn còn dấu vết). Nhìn chung các chí nguyện quân này sống khá kín đáo, ngoại hình cũng khá giống Lừa, nên rất chi khó phân biệt. Dân đen khi úynh nhau thì rúc vào hầm, chỉ nghe thấy đùng đùng chứ có biết ai bắn ai chó đâu mà huyền thuyên.

Đồng chí Tuấn nói nhiều cái đúng và nhiều cái cần phải chấn chỉnh.

Các bạn không quân Tàu và Bắc Hàn ở ta không nhằm nhiệm vụ chính là huấn luyện, mà thực chất là lấy kinh nghiệm để úynh nhau với Đài Loan và Nam Hàn khi có dịp sau này. Thực ra việc úynh bằng không quân là do phía Tàu ép buộc chứ Lừa ta cũng liệu sức mình là điều có cái của mẹ gì.

Việc huấn luyện đã có phi công Liên Xô và Đông Đức, Tiệp lo rồi. Các đồng chí Tàu (include Bắc Hàn cho nó ngắn gọn nhá) mỗi khi có không chiến thì đều bay yểm trợ, nhưng lại cất cánh từ một chỗ khác với máy bay Lừa ta, chịu sự điều khiển riêng, thế mới lạ, không hiểu hiệp đồng tác chiến kiểu chó gì.

Cũng có một số đồng chí phi công Tàu Hàn tèo, nhưng không nhiều, theo mấy tướng tá cao cấp thì chỉ quăng chục đồng chí là cùng. Thực ra số trận *dộn dàng tung cánh bay phi đội ta xuất kích* cũng chỉ đếm được trên mấy đầu ngón tay.

Cổ vấn Tàu Nga và linh tinh ở Nam Kỳ cũng khá nhiều, nhưng họ ít trực tiếp cầm súng. Chết cũng khối.

Còn trận chiến Đồng Chum thì đồng chí nên nhớ đảng ta đã nhận công lao về mình trong cả mấy lượt kể từ năm 1961 đó nha, sao đồng chí lại lờ tịt chiến tích úynh Lào của đại đoàn 959 thế?

Ba Thét Lào thì là cái quái gì, bắt quá góp được dăm trăm thằng bựa ôm súng hết đạn nằm rạp góc công sự. Úynh trực diện chết như phin Liên Xô chỉ có Lừa và lính của bạn Bao bạn thân Trung Tướng mà thôi. Bọn Mèo thì cũng chỉ chơi máy bay máy bò và pháo phiéc vòng ngoài là chính, các bạn Tàu cũng thế. Những bạn này chết không nhiều lắm.

Các bạn "Hoa Quân" thường "Nhập Việt" một cách trầm lặng theo hai ngã chính. Một là tàu hỏa liên vận qua cửa khẩu Hữu Nghị, hai là bằng tàu thủy há mồm qua cảng Hải Phòng. Cứ khoảng 1-2 giờ sáng một đoàn tàu lừng lững tiến vào, nhả xuống cơ man binh lính súng ống, rồi một đoàn xe Giải Phóng hay Din buộc lá sẽ đưa các chiến binh tới một trại nào đó.

Nhìn chung các bạn Tàu được kể là sống bình dị, không hút sách rượu chè gái mú gì sất. Kể cũng tội, mang tiếng đi viễn chinh mà không được cướp giết hiếp thì chán vật vãi.

Thi thoảng các bạn cũng đi chơi theo từng nhóm dăm ba người, mặc thường phục giản dị, và nói được tiếng Lừa. Cũng ít thấy các bạn mua bán áp phe hay gây gỗ gì. Nhìn chung là các bạn dễ chịu, chắc là đảng ta sợ mang tiếng rước trâu về dầy mà bỏ đây.

Các bạn Tàu cũng thích đóng trại ở các vùng rừng núi như Bắc Giang Thái Nguyên chứ không khoái các vùng bán sơn địa như Sơn Tây Vĩnh Phúc. Đây chắc hẳn là một âm mưu bí

mật. Các tướng lĩnh của ta thì cho rằng các bạn ý làm vậy để lên xây những hầm bí mật trong lòng núi phòng cho các cuộc chiến sau này. Vấn đề này cũng khó xác định, kể ra đa nghi quá thì cũng không có lợi cho sức khỏe.

Đại khái thế.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6664>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Nghĩ về lá cờ 3 que và những người thực hiện dân chủ!

Post Trung Tướng:

Trung Tướng nhiệt tình cổ vũ cho hai bạn trẻ Phóc và Phong xông phi tới tấp vào a-lô của nhau. Nhiều khi nhìn người ta ịch nhau thì có hứng hơi tự mình ịch.

Dung mà bạn Phong có vẻ đang núng thế. Bạn có cái tật từ tiểu tiết hình dung ra đại cuộc. Chỉ từ một cái vụ hòa thượng tự thiêu mà bạn phóng ra hình ảnh một chế độ. Đại để cũng giống như có thằng tư bản nghe chuyện bác Lương Quốc Dũng mà suy ra toàn bộ đảng viên cộng sản đều mua trinh hết. Đây là một sai lầm nghiêm trọng, Trung Tướng xác nhận đảng viên ta thì ai cũng dâm ô thôi, nhưng mua trinh thì cũng không có nhiều người. Đại khái thế.

Bạn Phong muốn ví dụ của bạn có sức nặng, thì nên ví dụ ra khoảng 200 ông hòa thượng tự thiêu. Nếu thiếu thì có thể thay tự thiêu bằng tự thiên dái, hoặc tự treo cổ bằng khăn mặt, hoặc tự chích điện vào bẹn, hoặc nhảy lầu.. Gì cũng được, miễn là đưa ra một tập hợp các hình tượng điển hình.

Nhìn chung chế độ VNCH cũng không phải là một chế độ dân chủ tốt. Nó chỉ ở dạng sơ khai thôi. Nhất là đệ nhất cộng hòa của bác Diệm, nó chả khác gì Đài của bác Thạch hoặc Hàn của bác Hy. Thời đó toàn châu Á là như thế, tránh thế mẹ nào được.

Nhưng kiểu gì thì kiểu nó cũng là một chế độ dân chủ, nhất là nền đệ nhị cộng hòa. Bác Thiệu được bầu bán đảng hoàng, còn bác Diệm cũng thông qua trưng cầu dân ý nghiêm chỉnh.

Cái dở nhất của bạn Phong cũng là cái dở của những người yêu đảng: luôn gán cho các nhà dân chủ một cái đích là khôi phục chế độ VNCH. Cho Trung Tướng hỏi khí không phải, bạn đã học hết cấp 2 chưa? Nếu chưa thì nên về nhà chăm chỉ học hành, chứ mất thời gian vào Cà thì không hay đâu. Đại khái là cuộc đời của bạn còn rộng mở, hãy tìm những thú vui như thủ dâm hoặc nhậu nhẹt thay vì chửi nhau với những người mà khả năng thua của bạn là 100%.

Những người hải ngoại khi đi biểu tình thường chẳng cờ vàng. Đó là biểu tượng đoàn kết của họ, cũng giống các em đi đua xe máy giương cờ đỏ, chẳng có gì đặc biệt cả. Họ chẳng cờ Mèo thì Trung Tướng cũng thấy bình thường, hoặc chẳng xì líp phụ nữ thì cũng không sao. Cá nhân Trung Tướng khi đi cổ vũ dân chủ thì không phát cờ gì cả. Mấy nhà dân chủ có hạng thì cũng không thấy ai cờ quạt gì.

Cái quan trọng là một chế độ dân chủ cho Xứ Lừa, chứ đèo phải cái lá cờ. Chế độ kặc gì cũng được miễn không phải là cái chế độ nhập lậu của một Liên bang Xô viết đã chết nghèo. CNXH đã là một quái thai vĩ đại nhất của lịch sử.

Bạn Phong nên đi mua một lọ lít-tơ-rin mà xúc miệng buổi sáng. Giá cũng đâu có mấy ngàn thôi. Nhiều khi bệnh thối mồm cũng gây ra một số khó khăn cho các bạn trẻ. Trung Tướng

biết. Trung Tướng rất thông cảm. Bạn không có lỗi trong việc bạn mắc chứng bệnh đó.

Tội nghiệp.

Vậy chứ tui nói rằng VNCH đàn áp phật giáo thì có đúng không?

Sai. Phải nói cho rõ là bác Diệm, rộng hơn thì nói nền Đệ nhất cộng hòa, chứ không phải là VNCH. Đây là một lý do khiến bác Diệm bị ịch.

Nói "đàn áp" cũng sai nốt, đây là ngôn ngữ của đảng. Bác Diệm chỉ bất công với phật giáo thôi, vì bác ý là dân công giáo. Ví dụ trong một chùa phật có một hai tên khủng bố ẩn nấp (đây chính là đảng viên cộng sản nằm vùng, đảng ta rất thích trò này, đồng chí còn lạ gì), thì bác Diệm tóm cả chùa để tìm cho ra. Còn nhà thờ (Công giáo) nếu lỡ có tên khủng bố nào thì bác thường bỏ qua. Đại khái thế. Nhưng cũng phải nói rõ là khủng bố của đảng ta rất khó mà chui vào nhà thờ. Có lửa thì mới có khói chứ.

Nhà chùa thời bác Diệm cũng khá thoải mái chứ không bị o ép gì tới mức gọi là đàn áp. Chính bác Đức tự thiêu hồi đó cũng trụ trì một ngôi chùa khá giàu có. Bác có riêng một chiếc VW rất oách. Bác đã cỡi cái xe này tới nơi tự thiêu. Thời 1960 thì bác Hồ ta chỉ dám cỡi Bô Bét Đa quạt mát bằng tay thôi đấy.

Việc xin đất đai để xây chùa thời bác Diệm cũng gặp một số phiền phức, bất lợi hơn hẳn xin đất xây nhà thờ công giáo. Thế nên các bác phật tử mới cú.

Tuy nhiên nếu so với chế độ ta, thì phật tử dưới thời bác Diệm vẫn coi như được ở trên Niết Bàn. Cùng thời gian đó tất cả các loại tôn giáo đều bị bóp trên toàn nước Miền Bắc. Nhà chùa bị trưng dụng làm kho hợp tác xã, nhà thờ thành trường học.

Chắc các đồng chí không lạ gì Chùa Trăm Gian núi tiếng Hà Tây cách nay mấy năm vẫn còn một cái kho nông cụ vốn là thư viện đầy kinh sách suốt hàng thế kỷ trước khi đảng ta lên ngôi. Chùa Thầy thậm chí còn được tận dụng làm doanh trại Quân đội Nhân dân một thời gian dài, có hẳn một cái hầm chứa đạn dược to tổ bố. Tượng Phật cụt tay cụt chân vạ vật quăng quật khắp nơi.

Đền Lê Thái Tổ ngay cạnh Hồ Gươm Hà Nội thì bị cắt đất chia cho cán bộ lão thành, tới nay mấy căn nhà bự đó vẫn sừng sững, chiếm hết đất ngôi đền linh thiêng một thuở, không có cách nào đuổi đi được.

Nhà thờ Lớn Hà Nội giữa thủ đô bị chiếm một khu đất 3 héc ta làm câu lạc bộ, tới nay thì bỏ hoang vì Vatican can thiệp dữ quá. Nhà thờ Hồi Giáo Hải Phòng bị tịch thu làm hội nhà văn rồi nhà xuất bản, nay vẫn thế..

Đồng chí có cần kể thêm nữa không?

Nói chung là em góp ý rằng không nên mang theo lá cờ của chế độ cũ mà đi biểu tình, em không đồng tình khi cho rằng nó là 1 biểu tượng mà nó chẳng khác gì sự hận thù (đi biểu tình đòi dân chủ cho VN thì mang theo cờ đỏ sao vàng là đúng sách nhất

Cái này là ý của đồng chí. Trung Tướng ghi nhận. Cũng giống như những người đó coi cờ đỏ là sự hận thù. Trung Tướng cũng ghi nhận.

Bác nói em hơi bị nặng đấy, dù sao cũng cảm ơn bác

Nặng gì mà nặng. Sợ nặng thì sang TTVNOL mà chơi.

Trung Tướng biết a-dua là một nếp đẹp bày đàn mà dân Lừa ta rất khoái dùng trong các phorum quốc doanh như TTVNOL, VNN..

Đồng chí Phong mới từ đó sang nên cũng cho qua luôn cái bản tính nguyên thủy mọi rợ này. Dưng cơ mà Trung Tá Mai, tức Nhất, một cận thần của Trung Tướng, chỉ huy lực lượng thái giám Cà Quốc, mà lại cũng thích trò a-dua, thì thật là tệ.

Tự đi rửa *** rồi chồng mông lên. Trung Tá Mai.

Trở lại vấn đề đang nói, tức là vụ đàn áp Phật giáo năm 1963, đỉnh cao của cái gọi là kỳ thi Phật giáo của gia đình bác Diệm. Vụ này thực ra cũng đơn giản, nhưng theo cách diễn giải của những chuyên gia TTVNOL như đồng chí Võ Quốc Tuấn, tức Tuấn Phò, thì nó vô cùng phức tạp và đi theo đúng đường lối chỉ định của đảng.

Theo luật VNCH, thì cờ tôn giáo chỉ được treo trong địa phận của cơ sở tôn giáo. Cái này thì bình thường, ở ta bị giờ vẫn vậy.

Đèo hiểu sao năm 1963 giáo hội công giáo lại chuyển đức cha Thục, anh trai tổng thống, ra xứ Huế.

Ai cũng biết là Huế là xứ của Phật. Dân Phật ở đây rất máu lửa, rất đông, và rất mạnh. Các vụ chống đối chính quyền cách mạng cũng xảy ra ở Huế là nhiều, trong đó có các vụ tự thiêu tại chùa Thiên Mụ năm 1996, 1999 mà đảng ta đã kết luận những tay tự thiêu đều mắc bệnh tâm thần.

Nhân vụ cha Thục ra Huế, dân công giáo cây thế treo cờ lung tung khắp nơi, trước đại lễ Phật Đản đúng 3 ngày. Nghĩa là đám này đã sai trước.

Tức khắc dân Phật nổi điên.

Ngay sau hôm người Công giáo treo cờ Chúa ngoài đường, dân Phật đem hết cờ quạt treo khắp nơi, với lý do là kỷ niệm lễ Phật Đản 2 ngày sau đó.

Đây thực sự là một sự thách thức, chứ không có đòi hỏi công bằng chi cả. Đáng ra chỉ cần yêu cầu chính quyền bắt người công giáo dẹp cờ là xong. Lừa mà. Lừa theo Phật thì vẫn là Lừa.

Tất nhiên là bác Diệm thì cũng đa nghi như bác Hồ thôi. Mọi sự chống đối dù nhỏ nhất đều

có thể gây hậu họa. Thế là bác Diệm bắt dân Phật hạ cờ Phật xuống.

Tất nhiên lúc đó cờ Công Giáo đã bị hạ từ hôm trước rồi. Thế chứ không phải như tuyên truyền là **Hạ cờ Phật treo cờ Chúa**. Bạn Phong thấy cái sai chưa?

Việc mới hôm trước dân Công giáo còn treo cờ Chúa đầy đường, mà hôm sau dân Phật đéch được treo cờ Phật, đã bắt đầu cho sự thất sủng của đồng chí Diệm, người ghét Phật giáo thật, nhưng cũng không đến nỗi chìm nó xuống bùn như người đồng nhiệm phía Bắc, tức bác kính yêu của tất cả chúng ta.

Việc đồng chí Diệm bị hạ bệ vì cái này, cũng cho thấy mầm mống dân chủ ở VNCH thời đó đã định hình. Tôn giáo có quyền chống lại chính phủ một cách quyết liệt.

Bì giờ đó bạn nào dám treo cờ Phật ở Hồ Gươm mà không xin phép đó?

Đồng chí tổng bí thư Hai Bà Trưng từ 2500 năm trước đã nói rất đúng rằng:

Vì lợi ích mười năm phải trồng rừng
Vì lợi ích trăm năm phải trồng người

Thế nên dù đồng chí Phong tỏ ra ngây ngô trên cả mức tưởng tượng, Trung Tướng vẫn cảm thấy phải có trách nhiệm với đồng chí.

Trước tiên, để hiểu thế nào là "tự do tôn giáo" hoặc "tự do tín ngưỡng" thì đồng chí cần phải tự gúc trên mạng thôi, chẳng hạn có chỗ này khá dễ hiểu này

http://en.wikipedia.org/wiki/Freedom_of_religion

Khắp thế giới nó khẳng khái là Lừa chưa có tự do tôn giáo. Còn đảng ta khẳng khái khẳng điều ngược lại. Nếu đồng chí là người có tí tri thức và tự trọng, thì đồng chí phải tự tìm hiểu tại sao lại có sự trái khoáy đó, thay vì nhắm mắt nghe theo lời dạy của thầy cô, đúng không?

Chẳng lẽ cả thế giới nó vu khống Lừa ta à? Đó đồng chí tìm thấy một thông tin nghiêm túc nào của ngoại quốc bảo vệ Lừa trong vấn đề này đó?

Vấn đề là cái sự định nghĩa "tự do tôn giáo" của đảng ta và thế giới là khác nhau. Cũng như "dân chủ" của đảng khác với "dân chủ" của bọn mọi da trắng.

Đảng ta cho rằng cứ xin phép đảng hoàng, rồi thì sau khi được phép như thế này

http://www.quan6.hochiminhcity.gov.v...x?news_id=1278 thì tha hồ giảng đạo hành lễ. Còn con nhang đệ tử thì vô tư đi chùa đi thờ, ở nhà thì vô tư lập ban, hương khói tượng óc cũng vô tư luôn, thế là tự do tôn giáo. Phải vậy không?

Nếu đồng chí hiểu đúng như thế và không muốn hiểu khác đi, thì thôi, chả còn cái chó gì để nói. Chúc đồng chí đọc báo Nhân Dân mạnh giỏi.

Đúng là đảng ta chưa ra một chính sách cụ thể nào để tiêu diệt tôn giáo. Nhưng các hành vi của đảng thì rõ ràng là có ý thức đè bẹp tôn giáo tới tận gốc rễ.

Mọi tôn giáo đều phải theo chỉ đạo của đảng như lão Mo nói trên. Tất cả những giáo phái nào không tôn trọng sự lãnh đạo tuyệt đối sáng suốt của đảng đều bị coi là tà giáo. "Giáo Hội Việt Nam Thống Nhất" của đồng chí Quảng Độ là một dẫn chứng. Các giáo phái Tin Lành trong

Tây Nguyên là một dẫn chứng khác.

Đảng cấm truyền đạo trên mọi phương tiện thông tin đại chúng, trong đó có cả Internet. Tất nhiên là báo giấy, báo hình, báo tiếng bị cấm là đương nhiên. Cái này ghi rõ trong Luật chứ không phải nói mồm. Đề nghị lão Mo cho cái nguồn.

Đảng cũng tổ chức tận những hai cơ quan quản lý tôn giáo cao cấp là "Ban Tôn giáo Chính phủ" và "Ban Tôn giáo Trung ương". Nhiệm vụ của nó ở chỗ này này

<http://www.caicachhanhchinh.gov.vn/V...0409292001000/>

Chính sách của nó thì ở chỗ này này <http://qppl.egov.gov.vn/congbao.nsf/...9?OpenDocument>

Quy định cũ thì ở đây này <http://vbqppl.moj.gov.vn/law/en/1951...712100001/view>

Muốn xem sự thanh minh của đảng với thế giới thì vào chỗ này

<http://www.voanews.com/vietnamese/ar...04-25-voa4.cfm>

Công giáo Lừa có khoảng 8 triệu giáo dân, nhưng mới chỉ có 2410 linh mục. Nghĩa là một cha phải cai quản tới trên 3 ngàn con chiên. Quả là một thành tích đáng nể của đảng. Đảng cần chú ý quản lý con chiên đâu, thế nên đồng chí Phong mới cho rằng ở ta thì tôn giáo cứ thoải mái mà chơi, đúng không?

Còn tôn giáo bị coi như nằm ngoài rìa cuộc sống thời kỳ thiên đảng (khoảng sau 1955 và trước 1985) như thế nào thì có nói đồng chí cũng chẳng tin. Chỉ có một cách là đồng chí phải tự tìm hiểu. Hãy đến các xứ đạo, các chùa chiền nài tiếng. Hãy hỏi các cụ già.

Không biết thì hỏi, không nên phản ứng cứ như là mình biết rồi. Tật xấu này của các đoàn viên trẻ tuổi là rất trầm trọng.

Tội nghiệp.

Trích:

ips viết:

Nhưng nếu có diễn ra thì bác xvtc cho tôi hỏi liệu có cơ quan truyền thông nào dám thông tin hay không hay lại bị bộ máy tuyên truyền của Đảng bưng bít.

Trả lời thật tình theo suy nghĩ của bác đề. Cắm vòng vo nhá 🙏

Lão Ét này chẳng nắm thông tin gì cả.

Tại chùa Thiên Mụ Huế có hai vị sư tự thiêu nài tiếng vào các năm 96 và 99. Hai vị này làm y hệt thầy Đức khi xưa: ngồi chấp thay đọc kinh một lúc, rồi bựp phát cháy đùng đùng. Cả hai đều được công an dập lửa và đưa vào nhà thương, dung cơ mà cả hai đều chết vì đã khá già, một vị bốn mấy, còn vị kia quãng sáu chục. Tìm lại trên báo cũ (báo giấy, vào thư viện ý) là thấy ngay.

Dung cơ mà đảng ta đã chỉ đạo cho các báo đăng tin hai vị này có bệnh tâm thần, một vị xích mích bạn bè tiền nong chi đó, còn một vị lại bức xúc với hàng xóm dân cư khếch khếch gì. Há há há.

Không phải sư mà tự thiêu thì khá nhiều, thế dung đảng ta cũng quen rồi, tất cả đều đổ cho

căn bệnh tâm thần quái ác, hoặc đổ cho mâu thuẫn gia đình.

Năm 1988 có vụ tự thiêu ngay trước bưu điện Hà Nội, trên bờ hồ Gươm nhằm một ngày chúa nhật tươi sáng. Người tuân tiết là một thanh niên đẹp trai gốc Hải Phòng 25 tuổi, cựu sinh viên DH Bách Khoa, có vợ và con gái, sống vất vưởng không hộ khẩu tại một xóm liều nào đó. Anh này đốt bằng dầu hỏa nên không cháy phùng phùng như bác Đức, anh quần quai rất chi là đau khổ và la hét kinh hồn, có lẽ do chưa thử tự thiêu lần nào. Trước khi đốt anh ý tuyên bố lý do rõ ràng là căm hận chế độ, người xem rất đông, nhưng công an lại không đến kịp.

Tất nhiên là đảng ta cũng tìm ra lý do chính đáng cho quả tự thiêu đó: anh nọ bị vợ sàm sùng nên bức xúc quá tìm đến cái chết thương tâm.

Thích thật. Đảng vĩ đại thật.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=5416>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

An-nam tù tội chuyện.

Post Trung Tướng:

Trích:

Nguoi_yeu_nuoc_84 viết: [▶](#)

...

còn cách xưng hô mới khủng. gọi các đội bằng "thầy" xưng "con"

Ở cái chỗ đèo nào có chuyện "thầy" xưng con? Chỉ có "bố" xưng con, hoặc "ông" xưng con, hoặc "quan" xưng con thôi.

Đôi khi các cụ phạm già, ví dụ cái đồng chí gì 89 tuổi giao hợp với em bé 12 tuổi có thai án 8 năm ý, thì được phép gọi "cán bộ" xưng con. Nhưng trường hợp này hẳn hữu. Các đồng chí phản động Đài Nhân Lý cũng không phải ngoại lệ, buộc phải gọi các thầy quản là "bố" xưng con, nếu không gọi thế thì rất dễ đến bữa phải húp một bát canh rau muống trộn nước đái bò, hoặc nhai miếng cơm có con dán chết. Tự dưng nó thế, đèo ai cổ ý?

Nhìn chung đi tù cũng có nhiều cái hay. Thì tất nhiên rồi, chế độ ta lúc nào chả ưu việt, ở đâu mà chả hạnh phúc.

Đám bạn Trung Tướng từng ngồi tù đũa nào cũng mập ú trắng trẻo. Trắng vì ít phải bêu nắng, mập vì ít phải ịch ịch. Cũng dễ hiểu nhỉ.

Vào tù xong đũa nào cũng có thêm một hai nghề vặt. Đại khái trước khi vào khám chỉ có mỗi nghề ăn cắp giết người hoặc hút hít, thì sau khi hết án thường có các nghề thủ công như đan lát thêu thùa, nặn tượng bác Hồ, vẽ rồng vẽ phượng, chữa khóa sửa đèn.

Các nghề đó do phạm dạy cho nhau. Miễn phí thôi mà. Nghề có giá nhất chính là nghề chữa khóa. Không có gì lạ khi ở Cửa Nam có 7/10 thằng thợ khóa có tiền án. Chỉ với một đoạn dây thép và cái kìm, chỉ sau hai phút một thợ khóa cự phạm có thể mở được một cái két Hòa Phát giá 6 triệu bạc, nhận công 200 ngàn.

Một thằng bạn Trung Tướng thì học được nghề thư pháp. Hiện hẳn có cửa hàng không nóc không quầy trên vỉa hè phố bà Trẹo (đôi khi cũng bị đuổi chạy lung tung) với doanh thu gấp rưỡi chạy xe ôm, mà vốn liếng chỉ bằng non nửa.

Một thằng khác lại học được trò nặn tượng. Hiện giờ tượng của hẳn hay bày trên phố Nhà Chung giá trung bình 150 ngàn/chiếc. Thế mẹ nào mà bỗng chốc hóa thành nghệ sĩ mới bựa chứ. Dưới đế tượng có úynh dấu hẳn hoi. Tất nhiên hẳn không nặn tượng Bác. Bác thì chó nó mua.

Đấy, đừng có bầu nhà tù của đảng biến ăn cắp thành ăn cướp, ăn cướp thành giết người. Số này có nhưng ít thôi, không tới 80% đâu. Đại khái đi tù xong thì một phần lớn sẽ hoàn lương.

Ở tù thì đương nhiên thú vị nhất là vấn đề sinh hoạt tình dục, mà bọn phản động Cà hay gọi là ịch ịch đó.

Các thầy quản thi thoảng dặt mấy em ca-ve vô trại. Những đồng chí phạm nào có tiền (do người nhà cung cấp, hoặc thắng bạc) thì cứ ra mà ịch ịch, giá chỉ có 300 ngàn. Lầu ịch đơn giản chỉ là cái phòng thăm nuôi chần một tấm ri đô vàng ệch. Gái ịch, tức ca-ve, thường tuổi khoảng U40, nằm phưỡn bụng ếch hút thuốc trần nồng nồng. Phạm cứ thẳng nọ theo thẳng kia nhảy lên đóng gạch phộp phộp phộp, gái cứ thân nhiên rít thuốc rồi thu tiền, sau đó giả hoa hồng phí cho các thầy, tỷ lệ thông thường là 50/50, rất chi sòng phẳng.

Một điều rất hay là các thầy không bắt các phạm nữ làm gái ịch. Đây chắc là luật bất thành văn. Nếu có phạm nào ngon thì các thầy cũng xoi, nhưng không bán đại trà như kể trên cho bọn phạm nam.

Để tận dụng tối đa khoản tiền 300 ngàn mỗi lần ịch, các đồng chí phạm thường bày ra các trò hành hạ gái ịch, ví dụ móc tay, thúc đầu gối. Món khoái nhất của các phạm là trò làm mất cá vàng. Trò này không chỉ hành hạ gái ịch một cách lãng mạn, mà còn có rất nhiều cái lợi về sau.

Concept của trò này rất đơn giản. Rạch hai bên chim chồ gần đầu khắc hai rãnh nhỏ, sau đó nhét vào hai hạt sỏi hoặc cái mẹ gì đó tròn tròn nhẵn nhẵn. Để mấy tuần thì vết rạch liền miệng, hai hạt sỏi hóa thành hai cái mắt lồi của cái chim, trông như cái đầu con cá vàng.

Cũng có thằng máu me nhét tới năm sáu hạt sỏi. Như thế cái chim của hấn không giống con cá vàng nữa, mà giống củ khoai sọ. Không hề gì, chúng ta vẫn nhất trí gọi đó là con cá vàng.

Những thằng có mất cá vàng sau này khi mãn hạn thường rất hãnh diện. Chũng dùng những cái mất cá đó phục vụ vợ hoặc bồ, khiến các nữ đồng chí này không sao mà dứt sướng được. Một thằng bạn Trung Tướng kể rằng đã 5 năm rồi sau ngày hấn ra tù mà vợ hấn vẫn bầu thũng cả chiều mỗi lần hành sự, mồ hôi vã ra tính bằng bát. Tóm lại là rất hoành tráng.

Tất nhiên cũng có chỗ các thầy khá cứng nhắc (chẳng hạn những trại gần thành phố, thường dùng để tạm giam), phạm ít có điều kiện ịch gái. Vấn đề này được xử lý dễ thôi, chắc chi bộ cũng đã đoán ra: phạm phải ịch nhau và tự ịch.

Thông thường thì các sếp buồng và các đại bàng ịch phạm thường dân và phạm viên chức. Tất nhiên là ịch vào lỗ ***, chỉ thi thoảng mới có thằng ịch vào mồm. Không phải mồm thì bản hơn ***, mà ịch vào *** có khoái cảm hơn, được bầu vú đàng hoàng, và rất giống ịch gái.

Cũng đôi khi có sếp hoặc đại bàng cho phép thường dân ịch mình. Không phải là vấn đề công bằng, mà bị ịch cũng đem lại những cảm giác hưng phấn nhất định.

Những thằng phạm hay bị ịch kể lại đau đớn nhất là những lần đầu tiên, tức là khi bị phá trình. Đau kinh khủng, nhưng không được khóc. Ngày xưa anh Trỗi bị đòm đòm đòm còn gọi bác ông ổng, hà có gì mà các chú khóc?

Rồi thì cũng quen. Cũng thấy bình thường. Ăn tối xong thì cùng hát một bài, sau đó kể chuyện bậy để lấy kích thích, rồi đi rửa *** qua loa, chống mộng lên cho mỗi đồng chí lãnh tụ làm một choác. Cũng chả khác mẹ gì đi làm việc ở sở thuế hoặc phòng công chúng.

Trích:

Trịnh Hy viết:

Theo tôi hiểu những trò này xuất hiện trong tù từ sau giải phóng miền nam 1975 . Trước đó ở miền bắc không có các thứ như vậy . Sau 75 , tù miền nam và miền bắc lẫn lộn nhau nên dần dần phổ biến ra . Các bạn xem phóng sự tù tội dài kỳ trên báo An Ninh thế giới thì biết . Hình như là chuyện về Dũng chín ngón và Đại Ca thay gì đó .

tôi đã xem một phim Holyut Mỹ mô tả chuyện này . Không quay cận cảnh nhưng chỉ kể và quay cách điệu từ xa đã thấy khiếp rồi .

Cái này có từ thời Phốp, ít nhất là như vậy.

Bác Nguyễn Hồng đại văn hào lớp 1 trường làng, từng bị kiểm duyệt Phốp cắt mất một đoạn tả chim anh Năm Sài Gòn trong Bì Vò. Bác này thì không thể sai được vì bác đã tự ví mình với bạn Mác Xim Gốc Ky bên nước mẹ. Trong các buổi nói chuyện bên cốc bia Cỏ Tân, bác kể những chuyện này rất tài tình.

Thời thiên đảng nước Miền Bắc trước năm 1975 đảng ta cấm tiệt các chuyện tù thối cướp giết hiếp, vì tất cả cho tiền tuyến lớn chống Mèo cứu nước, đèo thề nào còn thời gian cho những chuyện tiêu cực ảnh hưởng đến tinh thần chiến đấu của cả dân tộc Miền Bắc. Thế nên các chuyện như của lão Phệt không được phép lọt ra ngoài. Mới lại thời đó mà các thầy quản ngựa mất với mấy cái bị cái kiểm thì có thể lôi luôn ra giao thông hào đòm cho phát chết tốt, lấp vèo đất lại, rồi vào làm báo cáo phạm nhân bị cảm gió. Những người đi tù thời đó phần lớn không về.

Đi tù thời thiên đảng cũng nhẹ nhàng hơn bị giờ. Phạm thường xuyên được lao động miền công ở ngoài nhà tù. Ví dụ một trường cấp 3 chưa có cây xanh, thì làm cái đơn gửi cho bác trưởng công an quận (ngày đó gọi là Khu). Bác này phóng xe đạp sang bên quản lý trại giam. Chỉ hôm sau đã có 4-5 xe Giải Phóng chở 100-200 tên phạm mặc áo xám quần xám tới nơi trồng cây. Bộp bộp bộp phạm đào đất chôn cây suốt ngày, không thằng nào bị xiềng xích gông cùm chi hết, đến tối thì điểm danh về trại.

Đi tù thời đó thì còn khôn nạn hơn con bọ cái dòi. Đừng có mơ được phép gọi quản bằng bố xưng con như bị giờ, bởi đơn giản là phạm không được phép mở miệng. 7 giờ tối là giờ đi ngủ bắt buộc, chỉ một tiếng dấm phát ra không kiểm chế có thể dẫn đến chiện hôm sau "bị cảm gió bất thường". Hát là tội cực nặng, kể cả hát ca ngợi công ơn đảng bác. Đèo ai ban ơn

cho bọn đòi bộ mà chúng nó dám kể ơn hã? Còn thủ dâm thì dứt khoát bị coi là phản quốc, bắn ngay tức thì.

Tì nhiên phạm vẫn tìm ra cách giải khuây. Xem tiếp phần sau.

Trích:

Phot_phet viết:

Khệch tiên sinh đâu rồi, vào bắt nốt quả đặc xá đề!

Mẹ cái điều gì mà chơi bỡn thế hờ hờ?

Đúng là tên Phệt bựa.

Chuyện đặc xá

Ở bên Mẽo có 715 tù nhân cho mỗi 100,000 dân, tỷ lệ chừng 0.7%, gấp khoảng trên chục lần so với Lừa. Kinh thật.

Nhưng điều hiều sao bọn Mẽo lắm tội phạm như thế mà lại điều có chính sách đặc xá khoang hồng của đảng và nhà nước. Nếu bị kêu án 49 năm thì năm thứ 48 vườn thấy anh tù già Giôn Xơ Mít đọc sách sau chấn song, cái mẹ gì mà *Chẳng ngoài khe cửa ngắm nhà thơ*.

Việc đặc xá chỉ diễn ra khi tù nhân mắc bệnh nặng lúc đã gần mãn hạn, hoặc phát hiện ra sai sót trong tố tụng, hoặc cái gì đó rất thi là thối tha. Em Ba Lít Hin Ton vin có bị tâm thần định xin đặc xá trước 20 ngày, thế mà bị quan tòa gọi ngược trở lại nhà tù ngay lập tức nếu không muốn tăng án lên gấp đôi.

Có vẻ như bọn Mẽo thối nát rất thích nuôi tù, mặc dù để nuôi một thằng tù thì các công dân Mẽo phải nộp tới 750 ngàn đô tiền thuế mỗi năm. Kinh thật. Chính vì thế mà Mẽo có chính sách outsource tù nhân ra ngoài nước Mẽo, mà cụ thể là các trại tù bên Guan Ta Na Mô (thuộc Mẽo, nhưng chi phí rẻ hơn nhiều), một số trại tù khác ngoài đại dương như ở Gu Am, hoặc thậm chí mượn các trại bên Mẽ Tây Cơ. Lừa ta cũng nên nhận gia công cho bọn Mẽo cái khoản này, đảm bảo thu nhập chả kém gì gia công phần mềm.

Nói về Mẽo trước để chi bộ có cái nhìn thấu đáo về việc coi tù ở Lừa ta.

Do một số lý do tế nhị khó tiết lộ (không phải do chính phủ ta nghèo đâu nhá, ta thì dứt khoát phải giàu hơn Mẽo, và tù ở ta thì sướng hơn tù Mẽo, đồng chí Chính Nghĩa đã chứng minh rồi mà), mà đảng ta rất không thích nuôi tù. Tất nhiên là chính sách khoan hồng của đảng luôn được nhắc đến mỗi khi đảng ta thả tù để thay thế các lý do tế nhị trên.

Tên khủng bố Lý Tổng án mấy chục năm (đáng ra là chung thân chứ nhĩ?) nhưng thụ án chưa được 6 năm thì đã ra mẹ nó rồi. Tên gián điệp phản động Vũ Bình án cũng dài ngoẵng nhưng mới chỉ 2 năm đã bai bai nhà lao Nam Định. Thấy đảng ta nhân đạo không?

Rồi bạn Tiên Dững bạn thân đồng chí Nghĩa sắp xử nữa. Chắc là đảng ta sẽ kêu án chừng 4 năm (khoan hồng mà, úynh kẻ chạy đi ai úynh người chạy lại), rồi sau chừng một năm trồng cây nuôi chó tại Đông Anh, thì bạn Dững lại tung tẩy trên con đường đời tự do tấp nập tràn ngập xe máy Tàu.

Chính sách đặc xá tù nhân trước thời hạn

Vì không thích có nhiều tù nhân như nước Mẽo thói nát nên đảng ta rất không muốn bắt bất kỳ ai đi tù (chuyện này sẽ kể sau trong bích khác), và rất muốn tha tù càng nhanh càng tốt để lấy chỗ cho các tù nhân tiếp theo.

Thế nên mới có chính sách đặc xá khoan hồng của đảng.

Trừ những tên tù đặc biệt nguy hiểm được quản lý trong sở thiên tào cấp cao nhất mà việc đặc xá chỉ được quyết định bởi Bộ chính trị như các tên Lý Tổng Vũ Bình kể trên, thì tù nhân nào cũng có thể được đặc xá nếu như chưa bị kết án dựa cột.

Mỗi năm có 3 đợt xét đặc xá là ngày chiến thắng 1/5, ngày quốc khánh 2/9, và trước tết nguyên đán cổ truyền.

Không kể những tội nhân đặc biệt, thì các tù nhân thông thường được chính các thầy quản thầy đội nghiên cứu xét duyệt, gút danh sách trước khoảng 2-3 tháng, sau đó chuyển lên cho cấp trên trên Cục quản lý trại giam kiểm tra trong vòng 1 tháng nữa, cuối cùng thì đưa danh sách đặc xá lên cho Chủ tịch nước ký lệnh ân xá. Mỗi năm thường có khoảng 3-7 ngàn phạm nhân được nhận ơn khoan hồng của đảng, tức là chiếm khoảng 5-10% số tù thường trực.

Như vậy có thể thấy việc xét duyệt đặc xá diễn ra quanh năm luôn. Thế mới tài.

Vậy thì ai sẽ được xét đặc xá? Việc xét duyệt tiến hành thế nào? Xin mời chờ đợi. Bì giờ Trung Tướng cũng phải học phép đi kiết bắt thường của lão Phệt cho sướng cái lỗ dưới.

(Còn tiếp)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6157>

Nick trung tướng: Guest_4219

Nguyễn Bắc Truyền, chân dung một người trẻ dẫn than

Post Trung Tướng

Các đồng chí trong chi bộ không nên và dậm dóp vào a-lô của bạn Tư như thế. Bạn ý thấy gì nói vậy. Không sai. Chẳng có gì đáng buồn cười cả. Nào chi bộ giải tán, cứ xúm xít thế thì cấp ủy kết thúc công tác thế mẹ nào được. Có phải cứ khen đảng là pha trò đâu. Có phải ai cũng như lão Sản lão Việc đâu.

Trung Tướng biết rõ nhiều vùng ở Hải Dương hơi bị giàu. Thôi thì cứ cho Hải Dương với cả Hưng Yên là một nhá, chứ nói lung tung tình nọ qua tình kia nhiều đồng chí lại buồn phiền.

Cái vùng mẹ gì ở gần cầu vượt Bàn trên đường 5 (có thể thuộc Hưng Yên, đã dáo trước rùi nhé) đất cực rộng. Nhà nào cũng 3-4 sào vườn. Cây ăn quả cực nhiều, đa phần là sấu, nhãn, vải, bưởi.. trong rất mát mắt. Đường làng lát gạch mộc trông rất thích. Thi thoảng có những con đường bê-tông mới toe.

Dân các vùng giàu đó nói chung không làm nông (chính xác thì làm nông là nghề phụ). Cái xã mà Trung Tướng nói tới làm nghề bó rác. Chi bộ đừng có cười. Làm gì thì cũng chính đáng trừ làm đảng viên.

Rác ở đó được dân bó rác chuyên nghiệp mang về từ Hà Nội. Chi bộ có thấy các cô bác xinh tươi đi xe đạp Tàu tay cầm cái que sắt vung va vung vẩy mỗi khi thấy túi rác ai đó bỏ quên bên lề đường thì thọc ngay que vào thao tác không? Đó là dân tìm rác **sơ cấp**. Họ nhặt tất cả những thứ gì không phải thức ăn và thức ỉa trong các túi rác Hà Nội, đại khái như là giấy vụn, vỏ lon bia, mẫu đồng, mảnh vải.. và đem đến cho dân bó rác **trung cấp**. Đám dân này cũng quê quán tại mấy cái làng Trung Tướng nói trên, nhưng cư trú ngay tại Hà Nội.

Sau một hai ngày đồng rác to dần, thì đám bó rác trung cấp sẽ đóng nén rác vô bao tải và chở về làng vào ban đêm. Tại sao lại ban đêm? Tại vì cái thứ rác Hà Nội dù đã được sơ lọc vẫn có mùi rất ghê gớm, và các bao tải rác đều rất to, thường dài tới trên 2 mét, và nặng cả tạ.

Về đến làng, thì đám các ông chủ rác, mà ta tạm gọi là dân bó rác **cao cấp**, sẽ nhận các bao rác của đám trung cấp, tập trung lại thành những quả núi con con tuyền rác là rác.

Lúc này quá trình tinh chế rác mới thực sự bắt đầu. Rác được phân loại và sắp xếp gọn ghẽ, thả đều bằng tay và không cần khẩu trang. Công nhân xử lý rác chính là con cái của các ông chủ rác.

Tiếp theo thế nào thì chi bộ tự đoán nhá. Tốt nhất là thuê cái xe đến tận nơi mà xem.

Thu nhập của các xí nghiệp bó rác gia đình đó rất cao, có khi đạt tới 40 triệu đồng một năm. Khoản này là lãi ròng luôn, vì các xí nghiệp hầu như không phải chi thêm một khoản chi phí nào cả. Trong chuồng lợn gà vô tư, ngoài ruộng rau lúa vô tư. Khoản chi đáng kể nhất có lẽ là khoản 2 triệu đồng mỗi tháng gởi cho thằng con học trường đại học dân lập Gì Gì ngoài Hà Nội, trong đó đã tính đến 100 ngàn tiền Nét mỗi tháng để nó vào một địa chỉ rất phản động là Chi Bộ Cà Dái Dê tán phét.

Nhìn chung với mức thu nhập chừng ấy, thì cứ sau một mùa bó rác, nhà nào cũng sắm được

ti-vi bờ-lát-ma Tàu hoặc xe máy Uây Tàu hoặc tủ lạnh En Gi sản xuất tại Đông Anh hoặc đâu đó quanh đây. Cái chiện nhà ngói sân gạch ao cá bó vỉa thì nhà nào cũng coi là chiện vật.

Dựng cơ mà không phải làng mẹ nào cũng làm được như thế. Nó còn do vị trí địa lý, truyền thống, kinh nghiệm, vốn liếng.. của mỗi vùng. Cho nên phần đông dân chúng Hải Dương (và cả Hưng Yên đây nhé) đều phấn đấu theo cái mức mà lão Đình Ngô phân động đã nêu ra. Quảng 2 triệu một năm cũng là đỉnh cao nhân loại mẹ nó rồi.

Trích:

Nguoi_yeu_nuoc_84 viết:

...

em chả có biết ai đòi ai khổ ra sao. có cho em tiền em cũng chả biết đấu tranh để làm cái chết tiệt j? hix...

bố mẹ em đi làm công nhân viên chức. tháng nhiều bù tháng ít xêm xêm gần chục tê. chị em đi làm rồi lương 2,5 tê cộng với tiền xăng và điện thoại công ty nó cho.

bố mẹ em khoán cho em ~ 2 tê 1 tháng.

em đi xe máy hết tầm 3trăm/ tháng. điện thoại em dùng hết tầm 200.tháng. ăn em hết tầm 1t/ tháng còn lại em đi uống cà phê cà pháo, hút thuốc, trà đá, đóng quỹ đội bóng... sáng em ngủ trưa mất lớp ngáp đi học. chiều em đi đá bóng độ tiền sân nước. hôm nào thắng quả lớn thì đi uống bia. thua thì nước mía.. xôm xênh vãi lều.....

thế thì hỏi các bác chúng em phải đấu tranh làm cái điu gì trong khi mà mới gần chục năm XH thay đổi như chong mặt như thế?????...

Tư duy của đồng chí Tư được nhận dạng là loại **Tư Duy Bần Nông**. Đây là lỗi nghĩ của giai cấp thông dụng nhất tại Lừa, chiếm quảng 80% dân số.

Những người như đồng chí Tư thuộc thể loại a-dua. Nghĩa là không chủ động nghĩ ra được cái mẹ gì cả, mà chỉ trông người khác làm sao thì ta ráng vậy.

Chi bộ không được cười đồng chí Tư.

Nếu sống chỉ vì 2 triệu mỗi tháng, sáng sáng gà gât trên giảng đường, chiều chiều độ bóng uống bia, tối tối rủ con vện đi làm một ly trà đá rồi rúc vào góc công viên ịch một phát miễn phí.. Thì kể như cuộc đời đồng chí cũng mãn nguyện, đồng chí có thể về hưu ngay hôm nay.

- Nếu đồng chí không cần biết tại sao cái thằng Thái Lan mặt bần bần ngu ngu mà nó có xe Pho Rên Giơ phóng trên đường cao tốc, rồi thi thoảng sang Hà Nội mua một con chân dài về ịch tan nát cả huệ lan nhài cúc...

- Nếu đồng chí không cần quan tâm đến những thằng bé ngủ dưới chân cầu Long Biên đến trà đá cũng đèo có mà húp, bóng da cũng đèo có mà đá độ, mái nhà giấy dầu cũng đèo có mà chui vô...

- Nếu đồng chí cho rằng các bác đảng viên bụng mướt như bác Gì Gì Dũng úynh bạc mua trình thu nhập gấp 1000 lần thu nhập của cha mẹ đồng chí mà công hiến chả hơn gì là chính đáng và công bằng...

Thì đồng chí cứ vui lòng sống và suy nghĩ theo kiểu của đồng chí.

Không ai bắt đồng chí phải nghĩ khác, nhưng chân thành mà nói, Trung Tướng cảm thấy

nhục nhã khi có các đồng bào như đồng chí. Học làm gì cho phí 2 triệu mỗi tháng của cha mẹ. Đi chạy xe ôm cho nó rồi. Mà ra đầu cầu Chương Dương nhảy tùm một phát xuống đó thì cũng là may mắn cho dân tộc.

Cái đồng chí Tư này tư duy bần nông rõ ràng mà cứ cố cãi là sao? Cãi nhiều sẽ mắc bệnh thói mồm, sẽ rất tốn tiền mua lit-tơ-rin súc miệng mỗi sáng, sẽ thâm hụt khoản lương 2 triệu của đồng chí đó. Cần thận nha.

- "*Bọn Thái Lan đi xe Pho Rên Gio*" là một hình ảnh ẩn dụ đặc trưng. Xe Pho Rên Gio (Ford Ranger, ở ta cũng có, một loại xe pick-up rẻ tiền) là thứ phương tiện đi lại phổ biến ở bên Thái giống như xe đạp Tàu của ta, giá trung bình khoảng \$7000-\$9000 tùy theo option. Ở bên bên nếu không sĩ diện thì thằng sinh viên quèn ăn lương bu bá như đồng chí, hoặc thằng xe ôm như Trung Tướng đều dễ dàng mua được theo kiểu trả góp 10 năm, đèo cấn gì phải là bác Dũng. Bì giờ đi Thái chỉ mất có \$120 thôi, rẻ hơn đi Huế, chịu khó sang một lần cho biết. Trong Cà này cũng có bích về Thái, đầy đủ ảnh ung hoành tráng, chịu khó đọc lại nếu tiếc tiền đi du lịch. Vấn đề này cho thấy đồng chí không chỉ bần nông, mà đồng chí còn là bần nông phò. **Mông ở lủ tre làng, mồm ở nhà thờ tổ.** Tóm lại là đồng chí chẳng có tương lai mẹ gì cả. Nhảy lầu ký túc xá mà chết đi cho rồi.

- "*Các bác cứ ca ngợi Mèo*" làm cho đồng chí tức tối sao? Rõ ràng Mèo hơn Lừa, ca ngợi một tí thì có chết ai? Phê bình Lừa thì đương nhiên sẽ phải khen một số thằng khác để so sánh, có thể đó là Cầm Bốt. Mà Trung Tướng cũng đèo ca ngợi Mèo, Trung Tướng có hẳn một bài chửi Mèo đầy đủ ảnh ung hoành tráng. Tìm lại mà đọc.

Đồng chí Tư có cái may mắn là quê ở một vùng giàu có. Trung Tướng đã nói rồi. Ở nông thôn có khá nhiều vùng giàu, những vùng này thường là:

1- Có nghề thủ công đắt khách, ví dụ chế biến rác ở Hải Dương như Trung Tướng kể, hoặc làm đồ gốm đồ mộc đồ mây tre xuất khẩu như một số vùng Bắc Ninh, Thái Bình, hoặc xây dựng dân dụng Nam Định, hoặc kinh doanh chế biến máy móc cũ Vĩnh Phúc như báo đảng đã có lần nói.

2- Có diện tích canh tác chăn nuôi trồng trọt và sinh hoạt rất lớn và thuận lợi từ xưa. Ví dụ dân vùng Cần Thơ. Ở đây các bác nông dân có cả xe Lexus chạy âm âm, dân Sài Gòn nhìn thấy còn chóng cả mặt. Nhà nào cũng có hàng mấy héc-ta ruộng ao đầm.

3- Có lợi thế du lịch như các trung tâm tình dục ven biển kiểu Quất Lâm (Nam Định), hoặc những vùng có suối nước nóng hoặc phong cảnh đẹp như Kim Bôi (Hòa Bình) Thác Đa (Hà Tây), có chùa chiền nổi tiếng như Bà Chúa Kho (Bắc Ninh) Yên Tử (Quảng Ninh) Núi Bà (Tây Ninh).

4- Có ơn mưa móc của các nhà đầu tư như các vùng quê cạnh các khu công nghiệp lớn hoặc cạnh các nhà máy lớn. Ở Hải Dương thì hẳn đồng chí thấy rõ chênh lệch mức sống của dân cư quanh các nhà máy và vùng còn lại. Thường thì họ có tiền đền bù giải tỏa mặt bằng, có công ăn việc làm trong các nhà máy (thành mẹ công nhân nó rồi chứ có là nông dân nữa đâu), và kinh doanh phục vụ các nhà máy đó cũng rất ngon lành.

5- Có truyền thống lấy Đại Hàn hoặc ra phố làm ca-ve như miền Tây Nam Bộ.

6- Có những khả năng đặc biệt như ăn mày Thanh Hóa.

7- Có nhiều người nhà làm sếp lớn trên trung ương. Làng quê bác Nguyễn Văn Linh tại Hải Dương của đồng chí chính là làng đầu tiên ở Hải Dương có đường nhựa, đồng chí có biết không?

8- Và một số khác.

Đại đa phần còn lại của giai cấp nông dân đều khôn khổ. Rõ ràng là đồng chí đã phịa một cách trơ trẽn là "***đã đi đc gần hết dân tộc vùng sâu xa***", thật tội nghiệp. Nói thì cứ nói chứ cần gì phải bịa đặt. Có ai trêu đồng chí đâu mà cố bịa cho nó sang trọng thế? À mà viết thì cố gắng xem lại chính tả ngữ pháp nhé. Câu cú gì mà lủng cà lủng củng.

Họ khôn khổ như thế nào? Thì tốt nhất là đồng chí tự đi mà xem. Ngồi một chỗ đọc báo suông thì không tốt đâu. Và nhất là đừng có phịa. Chưa đi được nhiều thì cứ mạnh dạn học hỏi. Hãy noi gương bác Hồ kính yêu của chúng ta.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?p=67329>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Chiến tranh Việt Nam là một cuộc nội chiến

Post trung tướng:

Nhân có đồng chí Lôn Phò thắc mắc về các vùng đất bên ngoài nước Mễ, mà lão Cướp Nước đã nói vắn tắt, xin bổ xung thêm tý cho đồng chí Lôn mở cái não bựa ra một chút.

Mễ, thật buồn cười, là cường quốc có ít thuộc địa nhất thế giới. Nghe thì ngạc nhiên thật, nhưng nước Mễ lại đúng là nước ít đi xâm lược nhất, ngay cả so với những quốc gia tí hon như Hà Lan, Bỉ, Áo, Bồ Đào Nha...

Vùng đất thuộc địa lớn nhất mà Mễ xâm lược thành công, là nước bạn Phi Luật Tân của chúng ta. Dưng mà đến năm 194x, khi cụ Hồ Lừa đang chật vật đòi chính quyền bằng máu xương của đồng bào đệ tử, thì Mễ trả mẹ nó độc lập cho anh bạn Phi. Sau này Phi nỗ lực xin nhập liên bang Mễ theo gương Ha Oai suốt nhiều năm ròng, dung mà hai viện quốc hội Mễ đềo cho, thế mới chó. Gúc thêm để biết rõ hơn nhá.

Vùng đất thuộc địa hiếm hoi còn lại của Mễ là quần đảo Virgin. Đáng tiếc cho bạn Lôn là nó không được chiếm bằng cách xâm lược, mà được bọn Mễ mua với giá 25 triệu đô từ tay bọn Đan Mạch thối nát của lão Tê Cu. Quần đảo này là một quốc gia hần hoi, dù bé tẹo. Và dù công dân quần đảo này là công dân Mễ nghiêm chỉnh, họ lại đếch có quyền bầu cử tổng thống Mễ. Lên Gúc mà tìm "Virgin Islands" nhé. Lười thì đềo bao giờ có tri thức cả.

Một vùng đất nữa nằm ngoài nước Mễ nhưng cũng của Mễ là đảo Gu Am, với cơ chế chính trị na ná quần đảo Virgin, theo đó công dân Gu Am được đi bầu tổng thống Mễ, nhưng phải thông qua một trò kỳ quái gọi là Straw Poll (Gúc để biết thêm nhé). Thật vô cùng sung sướng cho bạn Lôn là đảo này thuộc về Mễ từ sau cuộc chiến Mễ-Tây vào cuối thế kỷ 19, cùng với nước Phi đã nói ở trên. Nhưng sau này do nó quá bé và không thuộc ai cả, nên bọn Mễ đềo biết trả độc lập cho thằng chó nào (không lẽ trả cho Tây hay Phi, hay cho bọn thổ dân còn sót lại mấy trăm mống), tức thì Gu Am bất hạnh trở thành một phần của Mễ, bị Mễ bóc lột tới tận xương tủy, thấy đảng ta bầu thế.

Về căn cứ Guantanamo trên đất Cuba thì Trung Tướng đã có bài viết dài ngoẵng rồi. Chỉ nhắc lại là bọn Mễ cũng chơi trò mua mảnh đất này từ tay nước bạn Cuba chứ đếch xin xỏ cướp bóc của thằng nào cả, thế mới chó chứ. Bán rồi thì đòi thế mẹ nào được?

Bang Ha Oai thì chi bộ chắc biết rõ chứ nhì. Trông có vẻ như là thuộc địa bị xâm lược nhưng thực ra bọn chó Mễ chỉ chiếm đóng quần đảo này trong đúng 2 năm (1898-1900) cùng thời kỳ với Gu Am. Ngót 60 năm sau, với nhiều nỗ lực của dân mọi bản địa, bọn mọi đã buộc chính phủ Mễ phải chấp nhận đảo của chúng nó trở thành một bang của nước Mễ, tới nỗi dân Mễ xịn cay cú quá phản ứng tùm lum khiến quốc hội Mễ quyết định không nhận thêm bất kỳ một bang mới nào nữa. Giờ đây Ha Oai cũng giống một bang Mễ bình thường, công dân Ha Oai được bầu tổng thống Mễ như công dân Mễ xịn, khác với Virgin và Guam.

Mở ngoặc ở đây là có một số tên tay sai bản thiêu rất muốn theo gương Ha Oai xin làm một bang nô lệ của Mễ nhưng đếch được bọn chó Mễ chấp nhận là Puerto Rico, Panama, và Cuba (thật là buồn cười đúng không, Trung Tướng sẽ quay lại vụ này vào dịp khác), tất nhiên là có cả anh bạn Phi Luật Tân của chúng ta nữa. Bọn hèn, làm sao đủ được với dân tộc Lừa anh hùng không bao giờ luồn *** ngoại bang.

Trên kia đồng chí Lôn còn nhắc đến Alaska nữa, nhưng Trung Tướng biết chắc bạn Lôn chẳng có khái niệm mẹ gì về tiểu bang băng giá này. Đây là lãnh thổ ngoài nước Mèo cuối cùng.

Trước năm 1867 đó là một miền đất vô dụng của nước Nga, chả khác mẹ gì các tảng băng to đoàn ở Nam Cực. Sau một bữa rượu, Sa Hoàng ngửa tay bán mẹ nó cho lão ngoại trưởng Mèo với giá vền vện 7 triệu đô. Tất nhiên là cái gã Nga mù đó còn lâu mới thành anh hùng dân tộc như bác Hồ chúng ta.

Nói tóm lại, bọn Mèo đúng là bọn chó thực dụng, toàn phải bỏ tiền ra mua đất cát, chứ mang tiếng bình hùng tướng mạnh mà chả chiếm được cái thuộc địa mẹ nào. Đảo Gu Am thì quá bé và vốn chẳng thuộc ai cả, khác mẹ gì đảo Hoàng Sa của Lừa ta, nên cũng coi như vô tích sự.

Lịch sử mở mang bờ cõi của bọn Mèo là hết sức tồi tệ, chẳng thể nào so được với công cuộc xâm chiếm nước Miền Nam của đảng ta.

Trích:

TelexVN viết:

...TT Diệm đã biết được nếu Mỹ đem quân vào Nam VN thì thế nào cũng bị CS đưa vào cái cớ Nam VN bị xâm lược cần đem quân qua giải phóng.....

Đồng chí này nói chán kinh. Ngay trong kỳ đại hội đảng ta lần III năm 1960 đồng chí Lê Duẩn đã trình bày phương án cưỡng chiếm Miền Nam bằng vũ lực và được Bộ chính trị chấp thuận. Cần chó gì phải chờ các đồng chí Mèo cho quân vô.

Và cũng ngay từ cuối những năm 195x tại nước Miền Nam đã có phong trào đồng khởi chống lại chính quyền bác Diệm. Bác Diệm cũng phải đối phó với trò **úynh dẫm trong chẵn chiến sĩ** của VC bằng bộ luật 10/58 sắt máu.

Khi chưa có một đồng chí Mèo nào vác súng đi trên đất Nam thì các lực lượng tinh nhuệ Bắc Kỳ đã lần theo đường Trường Sơn, đường Cầm Bốt, đường biển để vào hỗ trợ các chiến sĩ mũ tai bèo úynh cho bác Diệm ứa máu mắt.

Đọc các tác phẩm như Hòn Đất và Bất Khuất để tham khảo cuộc chiến đấu anh dũng của đảng ta chống lại nước Nam Kỳ khi bọn Mèo thối tha còn chưa tham chiến nhá.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=5014>

Nick Trung Tướng: Guest_4219

Kinh tế học vỉa hè

Đồng chí hạ sĩ Bạch Bơ Bôi To Bát Nhị này học mát tơ ở đâu mà chúng nó dạy tẻ thế hử?

Nguyên nhân chính yếu trực tiếp của lạm phát ở bất kỳ thời điểm nào tại bất kỳ quốc gia nào, bao giờ cũng là do lượng tiền trong lưu thông tăng đột ngột. Những cái khác luôn là thứ yếu (hàng hóa khan hiếm, giá cả thế giới tăng), kể cả khi có những tác động bất thường như thiên tai dịch bệnh hay chiến tranh, mặc dù chúng là nguyên nhân gián tiếp gây ra hiện tượng "tăng tiền".

Tại sao lại có sự tăng tiền đột ngột? Có nhiều lý do, mà các lý do quan trọng từ cao xuống thấp là:

1- Do mất cân đối thu chi ngân sách (chi nhiều hơn thu). Vì mất cân đối, nên phải in thêm tiền hoặc xuất dự trữ (ở Lừa thì chỉ in thêm tiền thôi, chứ có dự trữ điều đâu mà xuất), thế là tiền được đổ ào phát vào thị trường.

Thế tại sao lại mất cân đối thu chi đột ngột? Thực ra sự mất cân đối này đã diễn ra trong một thời gian dài rồi, nguyên nhân thì có nhiều như bộ máy hành chính quan liêu kém hiệu quả hay tham nhũng khiến cho tiền nong bị xà xẻo hoặc đảng triển khai quá lăm nhữn dự án "chùa" dễ thất thoát..., nhưng được xử lý theo kiểu chụp giựt thùng đầu che đó, nên đến thời điểm chín muồi thì nó bùng phát. Sự "chín muồi" đó thường xuất hiện do các yếu tố khách quan, mà năm nay đích thị đó là sự suy thoái toàn cầu với quả mất giá nặng nề của đồng đô Mẽo, cùng lúc với quả đão hạn một loạt khoản vay nợ từ cách nay một thập kỷ rưỡi.

Từ đó có thể suy ra một điều dễ hiểu là ở các quốc gia có chính quyền yếu kém, quản lý công không minh bạch, tham nhữn..., thì khi có tai nạn kinh tế, mức độ bao giờ cũng trầm trọng hơn các quốc gia khác liên quan nhữn sạch sẽ hơn. Ví dụ trong cuộc khủng hoảng tài chính Đông Á 1997, các nước như Hàn, Mã, Thái chịu mức mất giá đồng nội tệ 50-100% (Mã 50%, Hàn 70%, cao nhất là Thái 105%, nơi cuộc khủng hoảng xuất phát), còn chỉ số này tại In Đô lên tới 900%, hậu quả là đồng chí chủ tịch kính yêu muôn đời Su Hác Tô bị đá bực ngai vàng sau ba thập kỷ chễm chệ. Nhân đây xin đá đểu đảng ta một câu, rằng đảng luôn ba hoa đã thoát khỏi cuộc đại khủng hoảng một cách ngoạn mục, nhưng đảng lại lờ đi cú mất giá đồng VND tới 80% (từ khoảng 7,000 cho một USD nhảy phát lên trên 12,000) và mức lạm phát 40%, mặc dù nền kinh tế mà đảng đang chèo lái năm đó chưa phải là KT thị trường thực thụ, chưa có TT chứng khoán, đồng VND hoàn toàn không có khả năng chuyển đổi, luật doanh nghiệp và luật đầu tư chưa hoàn thiện, và GDP vẫn chưa tăng trưởng đều.

2- Do lệch cán cân xuất nhập khẩu (nhập nhiều hơn xuất một lượng lớn, trong một thời gian dài). Thoạt tiên nghe cái này cứ tưởng phi lý, vì nếu nhập nhiều, thì tiền phải chi ra nhiều, tức là lượng tiền lưu thông phải ít đi chứ? Có nhẽ đâu thế, có nhẽ đâu nhập xe Mọc Xa Đì bằng tiền VND? Vươn đề là phải nhập bằng ngoại tệ. Ngoại tệ lấy chó đâu ra trong khi xuất khẩu được có tí tẹo? Đếch thế in USD như VND rồi, mà phải móc từ chỗ nào đó, ví dụ từ khoản tiền gửi về quê của các khúc ruột thối ngàn dặm. Lấy điếu đâu ra một xấp tờ cụ Hồ bản bản đổi vài tờ bác Tôn xinh đẹp từ tay bọn thân nhân lũ đăm mê bơ thừa sữa cặn? Lại phải in thêm bác Hồ thôi. Xem lại từ đầu nhé.

Thế tại sao lại để nhập nhiều hơn xuất? Cái này đi hỏi đồng chí vua Hùng bạn thân Trung Tướng nhé. Từ trước tới nay tuyền nhập siêu, có cái điếu gì lạ đâu. Đến cái băng chùi bướm

của các bạn phò Gia Lâm còn phải nhập, thì có cái điều gì mà không cần nhập? Công bằng mà nói đây chưa chắc đã là lỗi của đảng, dung mà nhẽ ra đảng phải biết khắc phục chứ? Nếu đảng không làm được thì cứ bầu Trung Tướng thay bác Mạnh, Trung Tướng sẽ chỉ lỗi làm, mà lỗi đầu tiên sẽ là đuổi cổ bác Mạnh và các bạn thân của bác về Bắc Kạn chặn dê núi.

3- Do chính sách thuế bất hợp lý. Buồn cười nhỉ? Chính sách thuế thì liên quan chớ gì đến lượng tiền? Ấy thế mà có đấy. Đảng ta hiện chủ yếu thu các loại thuế gián thu (nhập khẩu, VAT, tiêu thụ đặc biệt, vụn vụn) ụynh vào giá bán hàng hóa dịch vụ. Thuế mà thu ít quá sẽ dẫn đến việc điều có tiền chi tiêu ngân sách, xem lại Mục (1) phía trên. Còn nếu thuế thu nhiều quá, bần nông và đảng viên sẽ phải ép nhau để có tiền đóng thuế. Bần nông sẽ bán rau muống đắt hơn cho đảng viên (giá một bó rau muống tại Hà Nội hôm nay là 1 đô, tăng 8 lần so với tháng trước, bằng chỉ tiêu một ngày của 30% dân Lừa, xem lại bài viết của Trung Tướng về quả 1 đô này nhé) để lấy tiền mua tivi TCL Tàu, còn đảng viên (4 triệu mạng lận), vì điều thể bán điều lệ đảng hoặc đạo đức bác Hồ lấy tiền mua rau muống, sẽ phải cầu vào chính cái khoản thuế thu quá của bọn bần nông trong con tivi nọ, cả hợp pháp lẫn bất hợp pháp. Cuối cùng thì lại quay về Mục (1), nghĩa là lại mất mẹ nó cân đối thu chi ngân sách.

Vậy thì mức thuế bao nhiêu là hợp lý? Nếu cứ nghiên rằng ụynh thuế gián thu như hiện nay, thì có thể nói điều mức nào hợp lý hết. Thuế ít thì bán giá rẻ, thuế nhiều thì bán đắt, kiểu gì cũng kém hiệu quả.

Vườn đề là phải tăng cường thuế trực thu, trong đó quan trọng nhất là thuế thu nhập cá nhân, thuế thu nhập doanh nghiệp, thuế bất động sản, rồi thuế thừa kế, thuế khi mẹ.. Một khoản cực kỳ quan trọng bị sao nhãng nhiều năm nay là thuế bất động sản. Việc này bị trì hoãn có lý do của nó, sẽ đề cập trong bài khác, đại để là lại dính đến quyền lợi của các đồng chí kính yêu thôi.

Đã thành quy luật, ở các nước lạm phát luôn ở mức cao thì chắc chắn là chế độ thuế rất phò.

4- Do hoàn cảnh khách quan: chiến tranh, thiên tai, này kia. Thôi cái này chán quá, điều muốn nói. Đại để như ủng phát Lừa ăn quả bảo nhơn động đất, nhà cửa hàng hóa tan nát, đảng điều lấy đầu ra tiền cứu trợ ví lại phục hồi sản xuất thì in mẹ thêm vài thùng cụ Hồ mang phát cho anh em.

5- Ngành thương nghiệp quá bừa. Tại sao chỉ có thương nghiệp, mà điều có dịch vụ, vận tải, xây dựng, tài chính, công nông nghiệp này kia? Có hết chứ, nhưng ảnh hưởng của nó không rõ nét bằng thương nghiệp. Việc cân đối quan hệ tiền - hàng hoặc sản xuất - tiêu dùng (trực tiếp ảnh hưởng đến sự lạm phát) đa phần phụ thuộc vào một nền thương nghiệp linh hoạt và năng động. Giai cấp bị khinh bỉ nhất trước kia (xếp cuối trong Trí Công Nông Thương) hóa ra lại là cứu cánh cho đảng bị giờ.

6- Do đảng ta muốn thế. Ở cái này sẽ động chạm đến mấy đồng chí đảng viên chân chính lắm đây, dung nó lại đúng mới đều chứ, ngay cả bên Mẽo cũng thế.

Thôi hẹn dịp khác nói tiếp.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13461>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Hoàng Trung Hải

Trung Tướng đang bận biên tập và đăng tham luận về Võ Nguyên Giáp nên tạm chưa can thiệp vào chủ đề này của các đồng chí. Ti nhiên nếu các đồng chí thích nghe thì khi nào xong vụ Giáp, nhắc Trung Tướng một câu Trung Tướng sẽ viết nốt.

Chỉ cần biết sơ sơ rằng:

1- Bạn Hải là một bần nông chính hiệu, con của một bần nông chính hiệu khác, quê tại xứ Cầu Tôm (nhà xí làm trên mặt ao, mỗi lần ỉa thì cứt rơi lổm tổm), thuộc tỉnh Thái Bình.

2- Có chút tư chất, bạn Hải đã trúng tuyển ĐH Bách Khoa Hà Nội (nay là ĐHCN) năm 1975, sớm hơi tuổi 1 năm. Nên nhớ bạn không phải là loại suất xác, vì nếu suất xác bạn đã được đảng gửi sang Liên Xô. Thời ý chỉ cần thi ba môn đạt 21 điểm là được du học bên các nước anh em, tất nhiên với điều kiện gia đình không phải là phản động.

3- Bước ngoặt cuộc đời bạn Hải là yêu được cô bạn gái cùng khoa trong thời gian ăn mồm húp dôi tại ký túc xá nhà trường. Cô này là con gái một vị khi ý mới là Thành Ủy Viên, Phó CT Tỉnh Nam Định.

4- Điều rất không may cho bạn Hải là bố vợ tương lai của bạn là đồng hương và đàn em của tể tướng Phan Đình Khải, mà bọn tư bản và Trung Tướng vườn gọi sai là Sáu Thọ, hay Lê Đức Thọ.

5- Trong chế độ ưu việt của chúng ta, thì Ban Tổ Chức Trung Ương là cơ quan có thế lực nhất. Dù chẳng bao giờ được gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Ban, nhưng mà tất cả tinh lực của đảng đều nằm gọn ở đó. Đồng chí Sáu Thọ trước khi chào đời đã chủ tâm đưa bạn bố vợ của bạn Hải vào nằm Ban này. Thật xứng là Khổng Minh Thế Kỷ 20. Nên nhớ vợ của bạn bố vợ bạn Hải là bà con ruột thịt của vợ của bạn Khổng Minh Sáu Thọ.

6- Năm 1987 khi bạn bố vợ nắm được chức Phó Ban Tổ Chức Trung Ương, thì cánh điều Trung Hải bay thốc lên gòira tựa như bị đứt dây trong cơn bão táp.

7- Từ một nhân viên vận hành tại một tổ máy nhiệt điện vớ vẩn, bạn Hải nhảy đùng đùng qua các chức quản đốc, phó giám đốc, rồi giám đốc nhà máy điện.

8- Có một thời gian ngắn (chừng vài tháng) bạn Hải sang Ai Len tu nghiệp theo gợi ý của bạn bố vợ. Thời gian này không đủ cho bạn lấy được bằng Thạc Sĩ, nhưng mà bạn vườn có tấm bằng ý. Thì cũng giống Trung Tướng có bằng Tiến Sĩ Xe Ôm thôi.

9- Đúng 37 tuổi bạn Hải nhậm chức Thứ Trưởng cùng lúc bố vợ bạn nhậm chức Trưởng Ban Tổ Chức Trung Ương. Đây là vị thứ trưởng trẻ nhất Bắc Lừa kể từ năm 19 Lâu Lắm. Thời gian này cũng là thời mà cha đồng chí Dẹp Lê (đảng viên kỳ cựu Cà Phê), người tiền nhiệm của bạn Hải, bị đòm đòm oan ức. Bạn Hải nhảy vèo qua đầu các Chuyên Viên, Vụ Phó, Vụ Trưởng, Cục Phó, Cục Trưởng.

10- Tròn 5 năm sau bạn Hải đăng quang ngôi Bộ Trưởng bộ nắm nhiều tài sản công nhất của Xứ Lừa, cùng lúc bố vợ bạn trở thành một tứ trụ triều đình.

11- Lại thêm một chu kỳ 5 năm nữa, bạn Hải leo tới đỉnh danh giá, cũng là lúc bố vợ bạn tụt

khỏi cái đỉnh của bạn ý. Dưng bị giờ Hải đủ lông đủ cánh rồi, còn vị phụ trách Tổ Chức lại không phải ai khác ngoài một đồ đệ thân tín của bạn bố vợ bạn..

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=15046>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Diễn tập phòng không & phòng không VN

Post Trung Tướng (bàn về Bom-lade và Mĩ được gì ở CTVN)

Trích:

fall2005 viết:

Bác search hộ cái vụ cầu hàm rồng ở thanh hóa, Mỹ dùng bomb gì đánh sập nhỉ.

Đồng chí Phôn kiến thức được mấy xu mà có vẻ hung hăng nhỉ? Đã chào Trung Tướng chưa mà dám bột tham luận vậy?

Bom la-de (bạn tư bữn Mẽo gọi sai là laser-guided bomb) mới được dùng hai lần tại Lừa và Vùng Vịnh.

Bom la-de được thử nghiệm đầu tiên tại chiến trường là bom do hãng TI chế tạo năm 1968, đầu xót thay lại chính tại Lừa. Đit mẹ Xứ Lừa khôn khổ, chả có cái điều gì tự hào sao mà phải kể đến chiến ăn bom thử của bọn chó Mẽo?

Bom này có cánh trông như quả rốc két, cũng treo ngay dưới cánh máy bay bỏ bom như rốc két chứ điều đưng trong khoang bom.

Bom chỉ nặng có 200 ký, nên khả năng sát thương hay phá hủy của nó rất kém. Bọn Mẽo chỉ dùng bom này tấn công những mục tiêu quan trọng nằm lẫn trong khu dân cư để tránh giết người (đit mẹ tiên sư bố bọn Mẽo, đã uýnh nhau tàn độc lại còn đạo đức giả).

Tại Lừa bom la-de chỉ được thả nhõn hai quả nhằm ngày mười mảy tháng 5 năm 1972 vào cầu Hàm Rồng, một tháng sau khi bọn Mẽo phát động cuộc tấn công không quân tổng lực để ép Bắc Lừa vào bàn đàm phán Ba Lê. Tại sao chỉ chơi nhõn 2 quả? Vì cầu Hàm Rồng là cầu không nhịp, bom trúng phát là ra đi luôn. Thế thì cần điều gì tới 2 quả? À quả thứ hai là ném dự phòng nếu quả thứ nhứt điều nổ. Kết cục là gì thì bạn Phôn biết rồi. Cầu Hàm Rồng, mà đồng chí Lê Duẩn khẳng định với đồng chí Bờ Rê Giơ Nhép sẽ không bao giờ bị uýnh sập vì nó là biểu tượng của Liên Bang Xô Viết, đã bị rụng xuống sông ngay sau cú bom đầu tiên.

Quá kinh hoàng vì cú bom, tất cả các bạn Trung ương đảng bạn thân Trung Tướng đã rút lên Thái Nguyên chỉ đạo kháng chiến.

Chỉ có thể thôi.

Lão Mê Ta Mốp làm một bài về chế tạo bom la-de tại nhà nhé.

Nói thêm trong vụ này đảng ta rất khéo nhé. Đảng ta thay cái tên dài ngoằng "bom dẫn đường bằng tia la-de" thành "bom la-de", nghe rất chi là khủng bố. Kiểu như lão Tìn Mán thay câu "Giao trách nhiệm tập hợp các thanh niên yêu nước hải ngoại cho bạn Viu" thành câu "Giao hợp bạn..".

Chán nhỉ?

Trích:

fall2005 viết:

Khổ, bác này chậm hiểu quá, tớ viết tắt mà không chịu hiểu. Thôi đành vậy: BOMB điều khiển bằng tia laser. Giờ thì thùng chưa ạ?

Mỹ tiêu tốn bao nhiêu \$\$\$ vào chiến tranh VN và sau đó nó được gì ạ? bác tổng thống Thiệu phát biểu gì ý nhỉ:

học đi đã rồi hăng xung phong làm mod bác nhé.

Bạn Phôn có phong cách rất bựa nhé. Nghĩa là bạn phát biểu cái điều gì cũng dựa trên những tiên đề sai bét nhé.

Bọn Mèo tốn bao nhiêu vào cuộc chiến Lừa thì ai cũng biết. Giá như số tiền đó chúng nó đổi thành đô lẻ rồi thả xuống Bắc Lừa như truyền đơn thì chắc cuộc chiến đã kết thúc năm 1964 mẹ nó rồi.

Rốt cuộc cả chục tỷ đô, bao nhiêu súng ống đạn dược, 50 ngàn mạng tư bản thối, cũng chả bằng cuộc đi đêm của bạn Giơ bạn thân Trung Tướng tại Bắc Kinh năm 1972.

Rốt cuộc là mục đích của bọn chó Mèo cũng thành công: tổ quốc Tàu ta cam kết không phát triển tiếp CNCS ra toàn đông nam á ngoài ba quốc gia đen đủi nhất thế giới Lừa Lào Cấm.

Thế bạn Phôn muốn bọn chó Mèo được cái gì ở cuộc chiến đó? Dầu mỏ điều có, vàng bạc cũng không, chả có mẹ gì chia chác, mà tổn thất vô biên.

Cuộc chiến Lừa khác mẹ gì cuộc chiến Hàn đầu 195x?

Tại Hàn, 260 ngàn bộ đội cách mạng Cụ Kim cùng với 780 ngàn chiến sĩ quốc tế vô sản đội mũ vải có ngôi sao đỏ Cụ Mao và 26 ngàn hồng quân Sô Viết Cụ Lin (tổng cộng trên 1 triệu quân ta) uýnh nhau khét lẹt với 590 ngàn tên Ngụy Nam Hàn cùng với 480 ngàn tên xâm lược Mèo và hơn trăm ngàn tên chư hầu uýnh thuê (Anh, Ca, Úc, Phi, Thổ, Hòa Lan, Phốp, Tân Tây Lan, Thái, Hy Lạp, Bỉ, mọi đen, vụn vụn, tổng cộng trên 1.2 triệu quân địch).

Uýnh ba năm ròng, quân ta (phe Bắc Hàn) nướng 1.2 triệu liệt sĩ, còn quân địch (phe Nam Hàn) cũng nướng gần nửa triệu thằng giặc. Cũng tựa như cuộc chiến Lừa, uýnh hai chục năm, nướng 5 triệu Lừa vô lý và đau đớn.

Rốt cuộc thì bọn chó Mèo cũng thành công ở Hàn, khi tổ quốc Tàu ta cam kết không khuếch trương chủ nghĩa CS sang phía đông. Hô hô thế là tèo chiến công hiển hách thắng Mèo.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=12872>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Vụ giao trả tù binh năm 1973

Mấy tên cả phản động cả ngoan hiền này điều biết cái khặc về vụ giao trả tù binh năm 1973 cả.

Bạn thân Trung Tướng, tên Chính Lùn, làm phiên dịch cho các đợt giao trả này. Lưu ý tên riêng chỉ nhằm minh họa và điều nhất thiết khác tên thật.

Ngay sau khi hiệp định Ba Lê được ký kết (biết kỳ ngày nầu hôn, tự gúc nhể), thì có màn giao trả tù binh chiến tranh.

Quân Mẻo có khoảng 1 ngàn thằng, trong đó một nửa là phi công nằm tại Hin Tôn Hà Nội.

Quân Nam Lừa có khoảng trên 1 ngàn thằng. Cũng có thể là 1.5 ngàn hoặc 2 ngàn, tên Chính Lùn điều nhớ chính xác, vì hấn chỉ phiên dịch cho bọn tù binh Mẻo là chính. Các tên Ngụy này bị bắt hành quân bộ đến nơi giao trả như kiểu tù binh Phốp thời Điện Biên Phủ. Bọn này được tập kết từ trước dọc bờ bắc sông Bến Hải.

Quân Bắc Lừa, thật đáng ngạc nhiên, lại có khoảng gần 20 ngàn đồng chí được mang ra Bến Hải trả cho đảng ta. Các tù binh này được chở bằng tàu há mồm, tàu hỏa, ô-tô. Rất chi là đông vui.

Điều hiểu sâu, khi bộ đội Bắc Lừa ta về với đảng ta, thì lột mẹ hết áo quần, vút mẹ tư trang, cứ thế chạy thông thốc xuống bờ nước để lao vào vòng tay đồng đội, với mỗi cái quần tà lớn. Cứ như thể mặc quần áo do bọn Ngụy phát thì bị tử hình. Anh nầu anh nẩy béo mẫm, trắng lớp, khác hấn các đồng đội đen đúa gầy nhom đang chờ với sự nghi ngờ rõ rệt.

Bọn Pháp có quay được cảnh này, đã từng chiếu trên VTV. Trích đoạn video và ảnh trên mạng cũng có khá nhiều.

Tự gúc lấy nhể.

Lại nói về bạn Chính Lùn bạn thân Trung Tướng làm phiên dịch.

Thời giao trả tù binh 1973, chỉ có khoảng 1 ngàn thằng Mẻo được giao trả, và khoảng ngàn ý quan sát viên quốc tế, và quăng gấp đôi chừng ý lính Mẻo tiếp nhận tù binh, thế mà đảng ta tuyển cấp tốc khoảng 1500 phiên dịch tiếng Mẻo để phục vụ.

Hầu như tất cả các giáo viên Anh Ngữ tuyển Miền Bắc, và các sinh viên năm cuối khoa tiếng Mẻo ĐH Ngoại Ngữ, ĐH Sư Phạm, ĐH Tổng Hợp..., nếu lý lịch không có vấn đề, thì đều được động viên đi làm phiên dịch đợt này.

Có nhể bất cứ tên Mẻo nầu nói cái gì cũng có phiên dịch đứng cạnh. Thế mới oách.

Chính Lùn là một giáo viên tiếng Mẽo loại liu tù, lúc ý mới 23 tuổi...

Thôi không kể nữa, lúc nầu vầu blog mà xem.

Lại nói về các chiến sĩ ta được về với tổ quốc và đồng đội từ địa ngục của bọn Ngụy Quân Ngụy Quyền.

Như đã nói, gần như 100% các anh bộ đội trần như nhộng chạy ào về bờ Bắc, trên mình chỉ có mỗi tà lòn. Giấy tờ hầu như điều ai giữ được.

Thế mới khôn nạn.

Các anh được đưa ngay vào trại tập trung. Nó cũng giống như trại cải tạo sau này đảng ta dành cho bọn Ngụy.

Các anh được cấp tốc tái giáo dục chính trị tư tưởng. Được tái nghiên cứu các nghị quyết trung ương và chủ nghĩa Mác Lê bách chiến bách thắng. Và chờ.

Chờ cái điều gì?

À chờ để bề trên liên lạc với đơn vị cũ của các anh, gọi chỉ huy cũ của các anh đến nhận mặt xem các anh có đúng là bộ đội cụ Hồ không, hay là gián điệp Ngụy cải ngược ra Bắc.

Nói chung là gian nan lắm.

Phải mất đến mấy năm, thì số tù binh cời trần này mới được phân loại xong.

Kết quả: hầu như không có anh nầu là "gián điệp", dung "phản bội" thì té ra có vô khối. Anh nọ tố cáo anh kia rất khốc liệt.

Chỉ cần bị tố giác có một lần cúi chào thẳng Ngụy trong trại giam thôi, là có thể bị kết án phản quốc, phải ra tòa án binh, bị tước quân tịch, bị đuổi về quê với chẳng cái mẹ gì. Chẳng lương hưu chẳng sổ gạo chẳng trợ cấp thương tật.

Đáng cay lắm lắm chứ không đùa đâu. Phản đảng mà. Chả có tội điều gì nặng hơn.

Trung Tướng có một thằng bạn thân đã là một kẻ phản bội như thế. Hấn tên là Khải Bò...

Thôi lúc nầu vầu blog mà đọc thêm.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=19538>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

(Note: vào blog chả thấy gì????)

Tay chứng khoán vĩ đại nhất Xứ Lừa đã bị đòm đòm

Giật quả tít cho nó hoành tráng tí thôi, chứ "tay chứng khoán vĩ đại nhất Xứ Lừa", ý Trung Tướng nói đến đồng chí Hưng SSI, chưa bị tóm cho đến thời điểm này.

Suốt mấy hôm nay các chợ chứng Lừa truyền tai nhau thông tin <http://vnexpress.net/Vietnam/Kinh-do...8/03/3BA002CD/> nói trên.

Vứn đề là đồng chí Hưng bạn thân tên thiếu tá Già bạn thân Trung Tướng, đã bị công an kinh tế đến gặp trực tiếp. Thông tin này chính xác trăm phần trăm.

Ở Lừa có hai chữ "Lờ" phải tiết đối tránh, đó là "Lớn" và "Lộ".

Đồng chí Hưng, thế chó nào, lại dính luôn cả hai chữ. Công ty SSI của đồng chí thành lập với chưa đến 2 tỷ vốn, thế chó nào, dùng phát có giá ngót một tỷ đô Mèo. Và đồng chí Hưng, theo đó, có lúc đã trở thành người giàu gần nhất Xứ Lừa với tài sản lên tới 300 triệu đô Mèo.

Thế là LỚN chứ còn gì. Đến bác Lương Trần (cựu tổng thống Lừa, cựu kỹ sư địa chất) mà cũng chỉ dám khai có ngàn nấy tiền thôi. Láo quá.

Đã thế lại LỘ mới bỏ mẹ. Có tới 3/4 trong số 700 tờ báo đảng đều bầu đồng chí Hưng là thằng giàu có bậc nhất Lừa, và là người nâng TTCK Lừa lên tầm cao mới.

Chạy đi đâu cho thoát.

Không chóng chừ chày đồng chí Hưng sẽ phải công hiến cho các đồng chí công an điều tra ngoan hiền và các thể loại viện kiểm soát khoảng 1 ngàn tỷ đồng (đoán mò theo cách thức vật tiền thông thường của các bạn công an) nếu không muốn ra trước toà án nhân dân của đảng ta.

Tội của đồng chí Hưng sẽ chính thức được xét là "Lợi dụng sự tín nhiệm lũng đoạn thị trường gây hại nghiêm trọng đến an ninh quốc gia".

Với 2/3 số chứng của các nhà đầu tư Lừa được ký gửi tại SSI, tổng số tiền luân chuyển hàng tháng tới cả vài ngàn tỷ, thì đồng chí Hưng không thể cưỡng được mưu toan lái TTCK non trẻ của đảng theo hướng có lợi cho mình. Vốn của SSI được đồng chí phù phép lớn gấp 30 lần đăng ký kinh doanh, và bán ra thị trường với giá gấp 450 lần, đồng chí thả sức buôn bán chứng theo phong cách mẹ già mà bọn tư bản kêu là Insider Trade.

Chỉ riêng trong vụ làm giá Thủy điện Sông Hinh, một dự án dân sinh thuộc loại phò phạch, đồng chí đã lời được khoảng 1 ngàn tỷ đồng, và trở thành nhà đầu tư lớn thứ hai của công ty này, sau Đảng.

Chấm hết. Đó là chân dung nhà đầu tư vĩ đại nhất Xứ Lừa.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13828>

Tại sao bọn Malaysia, Phi, Bruney không biểu tình?

Ờ cái dzụ lịch sử Hoàng Trường lúc nào hết dư âm biểu tình thủ dâm thì Trung Tướng sẽ thiết trình cụ tỷ trước chi bộ phò.

Còn tại sao bọn dân tư bần thối nát không làm âm ỉ, thì các đồng chí cần hiểu cái tâm lý, rằng bọn dân tư bần chỉ chú ý đến những vụn đề thiết thực sát sườn, ví như chính phủ có úynh thuế bất hợp lý không, quyền lợi của công nông binh thế nào.., chứ chúng nó điều cần quan tâm đến cái vĩ mô, ví như chiếm thêm Nam Cực thì có lợi gì, bán thủ đô Nông Cống cho bọn Mèo đóng quân thì hại ra sao.., vì theo mặc định chúng nó bầu ra các lãnh tụ mấy năm một lần là để giải quyết các món phức tạp này hộ chúng nó.

Hồi Thái Bùn đảo chính ỉ xèo năm ngoái, bọn bạn Thái của Trung Tướng còn bảo rằng thậm chí chúng nó chẳng thèm ra đường xem xe tăng nữa, nhiều đứa làm ở Hà Nội thì đéch thềm về Băng Cốc coi sự thể ra sao, vì chúng nó biết thừa những vụ bựa đó kết cục thế nào rồi, đại để là dân đen chúng nó chẳng có cái lộc mẹ gì sắt mà involve cái mồm thối vào.

Rồi báo đảng hay nhắc nhở nổi hờn căm của dân Anh Cát Lợi và dân Á Căn Đình qua cái vụ tranh chấp đảo gì úynh nhau đã man năm 1982 đó.

Sự thực thì sau khi trò chiện với nhiều thằng Anh và Á, trong đó có cả thằng hiện đang làm giám đốc Viễn Đông Bắc Cổ tại Hà Nội, Trung Tướng thấy chúng nó chả quan tâm gì, thằng nào cũng chỉ nói đó là việc của chính phủ. Mấy thằng như Crespo, Tevez, Heinze.. vườn đá bóng âm ỉ ở đảo mà có thằng chó nào kỳ thị đâu? Bọn tỷ phú Anh thì còn sang Á tấp nập mua nông trại nuôi bò nữa.

Đúng là bọn tư bần thối nát.

Đúng là công dân XHCN tươi đẹp mới thực sự ngoan hiền.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, hóa ra cái tác phong vĩ mô đó của công dân thiên đàng có được chính là nhờ định hướng của Đảng. Đảng ta luôn khéo léo đùn dân chúng quan tâm đến mặt giăng mặt giời và những vùng miền xa tít thậm chí chưa có cả dấu chân khi, còn thì cấm tiệt việc đụng đến ông gì chủ tịch tỉnh cuối năm ngàn con trâu đi lễ chùa, hoặc bà gì thẩm phán huyện tát méo mồm công dân khiếu kiện vượt cấp..

Để chốt lại bài viết, Trung Tướng kể một chiện buồn.

Đại khái có anh nọ cứ bị mang tiếng sợ vợ. Anh ý mới phân trần rằng sợ là sợ thế điều nào, trong nhà tao chỉ quan tâm việc nhón, còn vợ tao chỉ phụ trách ba cái lẻ tẻ.

Mới hỏi việc nhón việc nhỏ cụ tỷ thế nào, anh ý nói đại khái việc nhón là những việc như ai sẽ làm thủ tướng nhiệm kỳ tới, Mèo úynh I Ran hay không, còn việc nhỏ là lương tháng này nộp đủ không, có đầu tư mua chứng nữa thôi, vụn vụn.

Hồ hồ hồ các công dân Lừa, các vị đang là vị chồng gia trưởng trong câu chuyện trên mà cứ ti toe nghĩ mình thánh tượng.

Đây, nhìn thất tâm hình này chưa:

Các đồng chí công an ngoan hiền Cầm Bốt vung rùi cui "đàn áp" bọn biểu tình củ chuối. Khác mẹ gì các chiến sĩ cảnh sát Lừa mấy hôm vừa rồi đâu, hoặc cảnh sát Tàu mấy năm trước đe nẹt bọn biểu tình kháng Nhật đâu. Dọa tí thôi mà.

Hóa ra đích phải chỉ có mấy đồng chí công dân thiên đảng Tàu, Lừa mới có trò **yêu tổ quốc chằm chọng**, mà cả bọn Cầm Bốt dân chủ tư bản bắt ngát cũng thế.

Chốt lại, đặc tính đó là của tàn dư của một cái gì đó rất chi phản kích phức tạp.

Nhưng cũng phải công nhận bọn Cầm Bốt mới là bọn únh măt đất đai của cha ông nhiều nhất.

Thời đế chế Chế Mân còn hưng thịnh bảy tám trăm năm trước, lãnh thổ của Cầm Bốt phía đông dài tới Thanh Hóa bi giờ, còn phía Tây tới sát Băng Cốc. Thế chó nào mà trong vài trăm năm còn lại nhõn tí tẹo.

Dung mà bọn dân Cầm Bốt nói chung không bức xúc vụ này lắm. Mười mấy triệu thằng chúng nó còn thừa ồi đất để mà yêu thương.

Lúc nào rảnh Trung Tướng bớt cho loạt bài về Cầm Bốt, có cả ảnh minh họa rất chi hoành tráng.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=11279>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Những chiến sỹ Triều Tiên yên nghỉ ở Bắc Việt Nam. (cả về F111)

Post Trung Tướng

Mẹ khi, trong hay bài bầu này thì bài nàu bốc phét:

Bài này <http://www.vnexpress.net/GL/Xa-hoi/L...7/12/3B9FDA32/> viết phi công của đảng ta lần đầu tiên bắn rơi 1 chiếc máy bay Mèo vào ngày 3/4/1965. Thông tin này tất nhiên điều có ai kiểm chứng, đừng bỏ qua, coi như đúng.

Đến bài của tên Văn Minh vừa trích này

<http://www.tuoiitre.com.vn/Tianyon/In...&ChannelID=119> thì viết:

Trích:

Với những chiếc Mig 17, Mig 19 được cải tiến của Liên Xô, các chiến sỹ không quân VN đã hạ gục hàng loạt máy bay chiến đấu hiện đại của không lực Mỹ thời đó như F4, F111...

Tiếng vang về chiến công diệt máy bay Mỹ của quân dân miền Bắc đã bay khắp thế giới, trong đó có đất nước CHDCND Triều Tiên ở phía đông mặt trời mọc. Ngưỡng mộ thành tích của VN, ngay trong năm 1965, 12 sĩ quan và hai chiến sỹ không quân Triều Tiên đã được cử sang miền Bắc VN học hỏi kinh nghiệm chiến đấu.

Chưa nói đến chiến F111 hầu như chưa tham chiến ở Lào mà các bạn Tuổi Trẻ nói vổng lên rằng đã bắn được từ 1965, điều hiểu "tiếng vang" bay kiểu gì mà nhanh hơn cả ánh sáng thế nhờ?

Lại nữa, trong suốt 3 năm, các bạn Triều cử 14 phi công "sang miền Bắc VN học hỏi kinh nghiệm chiến đấu" mà điều thấy đồng chí nàu về truyền đạt lại kiến thức cho tổ quốc Triều, đến nỗi để chết sạch cả 14 thằng? Mà bạn Kim cũng đều, chết hết học viên rồi cũng chẳng thèm đưa người thêm sang học tiếp?

Chỉ từng ấy đã đủ nhỏ toẹt vào chiến chiến tranh của bầu đảng chưa? Hay là để Trung Tướng phải tìm ra tuyển bộ hơn 100 phi công Triều đã ngóm?

Mà bọn Triều này chó đẻ, Mig17 với cả Mig19 tuyển bay một thằng, thế thì chúng nó nướng của đảng ta 14 chiếc liền cơ à? Đảng đâu có công nhận chiến này bầu giờ?

Trích:

libdem viết:

Bạn Hoảng lại nói linh tinh rồi.

Thứ nhất, bạn đúng khi nói F111 chưa tham chiến tại VN năm 1965, nhưng lại sai khi nói F111 hầu như chưa tham chiến ở VN. Thực ra là có tham chiến, hơn 4000 phi vụ năm 1972 và bắn rụng mất 6 chiếc. Trước đó rụng 3 cái vì lỗi kỹ thuật!

Thứ hai, theo đoạn sau thì phải hiểu lúc đầu là sang VN học hỏi, nhưng rồi máu quá nên 'xung phong ra trận'!

- Thằng Đấng mày kiếm cái nguồn ngon hơn Wiki cái coi? Tháng 10 Mèo cho F111 tăng cường HD7, tháng 11 mới qua Lừa lượn phượn tí tí để thử khả năng chiến đấu, tháng 12 thì hết con mẹ nó ụp nhau. Bay chừng hơn trăm vụ là nhiều, lấy điều đầu ra 4000 vụ? Chắc tính cả bay tập ở Thái Bình Dương? Mà bay 4K vụ (tham chiến?) rơi nhỡn 6 chiếc thì mày và vầu a-lô chiến thắng của đảng à? Đồ mày kiếm đâu ra một mảnh F111 ở Lừa đó?

- Hóa ra mày định hướng cả cách hiểu bầu đảng nữa à? Giỏi nhể? Lung ling nhể? "Xung phong ra trận" điều gì mà phải "tự xích chân vầu ghề bay"? Rùi "máu quá" mà quên mẹ nó nhiệm vụ học hành của tổ quốc à? Rùi chết hết mà chẳng cho thằng nàu sang "máu tiếp" nữa à? Tất nhiên dừng chiến này tuyên là bốc phét rùi, đừng mà mày đừng có giúp các quan nhớn si nghĩ thế nhể.

Trích:

NguoicongSan viết:

Chú Tương (An Hoang Trung Tuong) làm gì mà chửi chú Đấng ghê thế? Có giỏi thì chú Tương thử giải thích bài này xem sao:

<http://vietnamnet.vn/psks/2007/12/760582/>

Đấy, báo Đảng đăng hẳn hoi đó, không tin Đảng thì tin ai? Chẳng lẽ lại tin bọn phản động?

Hồ hồ cười lẫn lộn với lão Sản Thối.

Có đoạn súng 14.5 bắn rơi máy bay trong đêm cao mấy cây số mới tài chứ. Tên nàu đã từng bóp cò súng phòng không cần phom cái coi?

Hàng ngàn khẩu súng cùng bắn, thế chó nàu trung ương lại biết chính xác súng của mấy chị gì bắn rơi? Mà lại biết chính xác F111 bị trúng 22 viên đạn? Hay là trung ương đã nhặt được xác máy bay trên đó có 22 vết đạn, mang lên viện khoa học hình sự xác minh thì thấy đó chính là đạn của các chị tự vệ? Hay là đêm đó chỉ có mỗi loạt đạn đó được bắn lên rùi thấy máy bay rơi cái rầm?

Bi giờ hôm nàu buồn buồn thì nhờ lão Sản Thối kiếm bầu đảng mà giải sầu nhể.

Đảng bộ phê bình các đồng chí Vỹ, Vận, Cà tuyên loanh quanh luẩn quẩn xa rời vườn đề chính.

Máy bay của không quân Mẽo (USAF) tham chiến tại Bắc Lừa hầu như chỉ có Thần Sấm F105 và Pháo Đài Bay B52 từ căn cứ U Ta Bao và Gu Am.

Còn máy bay của hải quân (USN) chủ yếu là Con Ma F4 và Rồng Lộn A37. Bọn này hay dùng tàu sân bay tiến gần vào bờ biển Lừa để cất hạ cánh. Tên ứng cử viên tổng bí thư Mẽo hiện nay thuộc bọn này.

F111 được thông báo là có bay ở Lừa, cũng có rơi cháy nổ, nhưng thực tế là điều có chiếc nàu ăn đạn súng tầm thấp cả, càng điều có chiến bị không quân Lừa bắn rơi để mà tiếng vang vọng sang tận Bắc Hàn. Đơn giản vì chúng bay quá ít.

Các bộ lão Lừa thời 1972 cứ thấy máy bay nàu loang lổ rần rì thì bầu đó là F111. Hỏi nó có chụp cánh không, thì các bộ lão bầu lúc thấy nó bay thì nó tuyền dạng cánh, chưa thấy chụp cánh bầu giờ, chắc khi nó tăng tốc thì mới chụp. Hổ hổ hổ hóa ra các cụ đều đoán mò cả. Đó chỉ là F105 thôi.

Trích:

Bao Bất Đồng viết: ➤

Đúng ra tên Võ phải giải thích rõ ràng thêm một chút, có nhiều người hay lẫn lộn giữa "binh chủng" và "quân chủng". Đa số quân đội các nước đều được biên chế thành các quân chủng như sau: Hải Quân, Không Quân và Lục Quân. Gọi tắt là Hải, Lục, Không quân.

Binh chủng chỉ là một thành phần của Quân chủng. Ví dụ như trong Lục Quân có các binh chủng như Bộ Binh, Pháo Binh, Thiết Giáp Binh,... Còn Quân chủng Không Quân và Hải Quân thì hầu như không chia thành các binh chủng riêng biệt như Lục Quân.

Giữa các Quân chủng vẫn có sự hỗ trợ lẫn nhau. Ví dụ Thủy Quân Lục Chiến thuộc Lục Quân nhưng lại sử dụng tàu của Hải Quân. Còn Nhảy Dù thì sử dụng máy bay của Không Quân mặc dù thuộc biên chế Lục Quân.

Có lẽ đ/v Vận nhảm, vì Quân đội Mẽo vẫn có Quân chủng Không Quân. Nhưng vẫn có thêm binh chủng Không Quân thuộc Quân chủng Hải Quân vì Mẽo là một quân đội lớn.

Cảnh cáo tên Bất Đồng em ruột tên Cao Su chưa xin phép Trung Tướng đã giơ tay phát biểu trước hội nghị.

Cái chiến quân binh chủng tên Đồng nói là ở Lừa và một số nước mà Lừa bắt chước, chứ điều phải ở Mẽo mà hội nghị đang thảo luận.

Ở Mẽo Thủy Quân Lục Chiến là quân chủng riêng (Marine) chứ không thuộc Lục Quân (Army). Còn Không Quân (Airforce) mới tách từ Lục quân sau thế chiến II.

Bọn Thủy Quân Lục Chiến chơi tàu riêng chứ không dùng tàu của Hải quân (Navy). Cũng như thế Hải quân dùng máy bay riêng chứ không dùng của Không Quân, ti chúng nó có thể hợp đồng tác chiến.

Vì cái trò này nên trong chiến tranh Bắc Lừa, có sự phân biệt rõ ràng. Khi bắn được tàu bay có chữ USAF (Không quân) thì oai oách hơn tàu bay có chữ USN (Hải Quân). Các phi đội bay cũng theo từng tập của quân chủng mình mà vào ụynch Lừa. Hải Quân Mẽo bay từ bể đông (Hạm Đội 7, Phi Luật Tân), còn Không Quân Mẽo bay từ núi tây (Thái). Chiến này là rất buồn cười.

Trích:

h_saranghe viết:

Vậy thì cũng có thể hiểu là chính báo Tây cũng chỉ là đưa tin vít vít đúng không? Chẳng có gì là có thể đáng tin tuyệt đối ở đây cả.

Bên thua cuộc, vốn là chủ sở hữu những chiếc F111 dĩ nhiên là họ phải lên tiếng bảo vệ danh dự cho đứa con tinh thần của mình rồi, rằng thì là F111 không thể bị hạ bởi blah blah, có chăng chỉ là vấn đề cơ khí (mà hình như cũng chưa nói đến vấn đề cơ khí đó như thế nào mà).

Bên thắng cuộc, gì gì thì họ cũng nhìn thấy những con F111 bị hạ.

Em yêu Hê cứ nói leo. Bên rân chủ tư bản tôn thất chiến tranh không chỉ là danh dự, mà là tiền thuế của dân, điều có chiến lập lờ mà giấu nhem.

Chỉ có điều nếu nguồn từ dừng trang GOV thì có thể tin tưởng luôn, còn mấy cái trang tự nghiên cứu của bọn khoa học gia bữ, thì còn thua xa blog của Trung Tướng, thông tin phải cẩn thận (tên Đẳng là trùm lấy thông tin từ mấy cái giẻ rách này).

Chiến máy bay bị rơi do trúng đạn hay do kỹ thuật là vườn đề đáng giá bạc tỷ, điều có chiến nói linh tinh. Bọn sản xuất như McDonnell, Boeing nó mà nghe thấy nói bậy (bị bắn mà lại bầu cầu tự rụng rơi) nó chả cho đi bằng ***. Máy bay F111 mà thực sự ngon, không thể bị hạ, cũng không có trục trặc gì thì việc chó gì chúng nó phải dừng sản xuất sau có vài năm hử.

Chiến máy bay lao vào viên đạn lạc rùi thùng toác là chiến thường.

Dưng mà chi bộ cần nhớ, máy bay nói chung, máy bay chiến đấu nói riêng, nếu vỏ bị thùng bằng cái rỏ thì vườn bay tốt hàng vài trăm cho đến hàng ngàn cây số, thừa sức mò về căn cứ. Chỉ khi nó bị bể thùng nhiên liệu hay động cơ thì mới có chiến. Về vá vúi xong lại bay tiếp.

Nếu máy bay bay thấp (kiểu như F111 bay cách sông Hồng chỉ 100 mét như bọn Mèo khoe), ăn đạn súng bộ binh đom đom, thì chắc chắn là nó chỉ thùng một lỗ bé tí. Lúc này tiết diện của viên đạn mới quan trọng, còn vận tốc của nó thì không. Máy bay dính đạn 14.5 thì cứ bay vô tư, còn nhẹ hơn lao vào một con chim sẻ.

Em Hê cố tình trêu Trung Tướng phỏng? Trung Tướng bảu không có F111 rơi tại chỗ trong chiến tranh Bắc Lừa là có lý do, bởi không hề có một mẫu F111 nào còn tồn tại. Đẳng ta dù cố hết sức dung cũng điều mò ra một mảnh nầu.

Tại sao F111 lại quan trọng với đảng ta dư thế? Đơn giản là nó đắt gấp rưỡi B52 thôi mà (15 triệu so với 11 triệu đô). Xác B52 thì Trung Tướng sờ rùi, chứ F111 thì nô-uây.

Lão Minh Thôi có nói cũng vô ích, vì F111 hầu như không được dùng ở Bắc Lừa, và không có một chiếc nào được xác nhận đã bị bắn rớt một cách người thực việc thực, càng không thể bị không quân Bắc Lừa bắn rớt trong các trận không chiến oai hùng, từ 1965 hay 1972 đều thế.

Có thể F111 cũng chưa thả được một quả bom nầu ở Lừa. Chốt lại, đó là một vũ khí chiến lược vô dụng, ngoài mục đích khoe mẽ với Liên Xô thì chả làm mẹ gì. Điều có gì ghê gớm.

Thôi mời chi bộ quay về chiến các chiến sĩ Bắc Hàn. Trước kia nghĩa trang Bác Kim có trên 100 mộ, gồm cả phi công và nhân viên này kia, có người chết trận và có người chết bệnh, có cả Lừa lẫn vầu (ít thôi), và quan trọng nhất là nó nằm ở dưới đồng bằng (chính xác là chân núi) xã mẹ gì quên rồi. Thế mà thế điều nầu sau khi Bác Kim Con sang lấy xương về, nó lại vọt lên tận đỉnh núi? Giá đất bên đó cũng sốt thế à?

Ho Guom viết:

..Thông thường thì mới bay tới vùng biên giới Lào Việt là ở HN đã chuẩn bị báo động, yếu tố bất ngờ không còn nữa.

Nếu Mèo bay từ Thái, trước 40 phút đã có bầu động (nghĩa là tàu bay Mèo vừa cất cánh đảng ta đã biết). Nếu Mèo bay từ bể, thì trước 20 phút có bầu động (nghĩa là tàu bay Mèo cách bờ bể 3-400 cây số đảng ta đã biết).

Đảng ta bầu đó là chiến công của các chiến sĩ tình bầu sống bên Thái và các chiến sĩ biên phòng ngoài Cồn Cỏ. Xét về thâm niên và tay nghề bốc phét của đảng, thì Trung Tướng hoàn toàn có căn cứ cười hổ hớ rằng đảng vườn đang bốc phét như một thói quen nghề nghiệp.

Các tướng lãnh Lừa bạn thân Trung Tướng thì bầu đó là thông tin do các bạn Nga cung cấp. Có thể lắm nhờ.

Ti nhiên bọn Mèo cũng đều, chúng nó rất hay bay nghi binh. Đại để vèo vèo một tý, thả một đồng nhieu, rồi chuôi. Thậm chí có hôm cả phi đội lao ầm ầm vầu chả mang bom biếc mẹ gì, bay rõ cao đến gần Hà Nội thì quay *** vọt mất, làm đảng ta tốn khối đạn bắn lia chia.

Nói chung thời đó cứ 4-5 lần bầu động thì mới một lần có tàu bay Mèo tới, mà vài lần thấy tàu bay Mèo thì mới có một lần ăn bom.

Một bữa cơm gia đình phải bỏ dở vài phát vì keng bầu động rồi bầu yên là thường. Một giấc ngủ cũng thế. Nên bọn Lừa xa xa thành phố khi nghe keng xeng xeng thì mặc kệ bà bọn Mèo. Đúng là anh hùng Lừa.

Tên Minh Thôi sau ba quả nổ như dấm mít đã cho thấy y là một gã 8x chả biết cái điều gì về chiến tranh quân sự này kia, thế mà y tuyên khoe là kỹ sư xe tăng. Tăng tăng cái khặc ý.

(1) Chả có một bộ tham mưu bừa nầu bừa tới nỗi giữ nguyên hành trình chiến đấu trong một thời gian liên tục để đến nỗi bị đón lõng. Ngay cả trong Tam Quốc Chí cũng không có thằng nầu ngu như thế.

Ví dụ hôm nay F111 bay theo lối Sông Đà, thì hàng tuần sau nó mới lại bay theo lối đó, ngày giờ bay phải thay đổi liên tục. Con chuột muốn ăn trộm hết một lọ mỡ thì cũng điếu dăm đi mãi một đường để bị dính bẫy. Bản năng loài cầm thú đã vậy, nói điếu gì người.

(2) Vì F111 không lên xuống tàu sân bay ngoài biển được, mà phải bay từ Thái, nên nó điếu có chiến bay dọc sông Hồng (hay bất cứ sông mẹ gì) theo ngã hạ lưu, mà phải theo ngã thượng lưu, nếu như nó thích bám sông.

Tên Minh ở chỗ này bịa ra cái trò trận địa trên núi để đón cái máy bay cách nhón 100 thước hổ hổ. Tên Minh chắc chưa bao giờ lên miền ngược? F111 có phải là Điện Biên Phủ điếu đâu mà đảng ta cho Tô Vĩnh Diện vác pháo lên đỉnh núi nã vầu đầu giặc Mẽo? Điếu hiểu tên Minh làm cách điếu nầu mà có súng phòng không trên hẻm/đỉnh núi? Mà phải cực nhiều trận địa thì lối bắn chặn hú họa mới có tác dụng.

Nếu đặt trận địa ở hạ lưu sông thì dễ hơn, dung mà như đã bầu, làm điếu có F111 nầu bay theo lối đó? Mà đảng cũng điếu hề nói có F111 rơi phía đó. Đảng khôn phết, điếu như Minh Thối đầu.

Cụ tỹ đảng ta bầu súng bắn F111 ở ngoại ô Hà Nội (chính mồm đảng bầu là Mai Động), có ở chỗ trận địa tên Minh phía chó đâu.

(3) Tóm lại nếu F111 có rơi tại Bắc Lừa, thì chắc chỉ là hú họa. Dung mà, cái máy bay duy nhất bị rơi đó đâu? Hay nó bay sang đến đất Thái rồi mới rơi? Hay là đảng ta bí mật vác sang Liên Xô trình quan thầy? Sao không để lại một mảnh vầu bầu tàng cho máu?

Kết luận: tên Minh là tên bựa 8x chồm hồm nghe chiến chiến tranh ngoài quán cóc vỉa hè. Đúng thôi, y vốn có biệt danh Minh Thối mà.

Bài này có một số vurusan đề:

(1) Nguồn không đáng tin. Theo Cà Phò thì lấy từ QuanSuVn, một trang có độ tin cậy ra sâu thì ai cũng biết. Cứ nhìn khẩu hiệu của nó là thấy. Đọc QuanSuVn thì đọc mẹ nó bầu Quân Đội Nhân Dân cho nhanh.

Còn QuanSuVn lấy từ đâu? Hóa ra nó lấy từ TTVNOL. TTVNOL là cái gì thì con phò nó cũng biết.

(2) Sau khi chất vấn bạn Gúc bạn thân Trung Tướng bằng từ khóa "Linebacker 2", thì chỉ có di nhất bài này <http://www.airpower.maxwell.af.mil/a...7/werrell.html> trên mạng viết về vụ đó một cách cặn kẽ, dung đáng tiếc, tác giả của nó cũng phải ướn một dấu hỏi chấm vầu tiêu đề, vì thực sự giả thiết đó chỉ là nghi vấn "The Decisive Use of Air Power?" (tạm dịch "Có Sử Dụng Cứng Nhắc Không Lực?").

(3) Dung cái quan trọng, là việc "Decisive Use of Air Power" đó được viết rất mơ hồ, chẳng hề chi tiết ngon lành như bản phóng tác của TTVNOL. Tên Vỹ thói dịch lại nhể.

(4) Đến đây thì mọi việc rất gay cấn, Trung Tướng tiếp tục truy vấn bạn Gúc về Đại úy Drenkowski. Hoàn toàn vô vọng, bạn này chả có liên hệ gì với chiến dịch Linebacker 2.

(5) Vấn đề một đồng chí ảo kiện chính phủ Mẽo là hoàn toàn không có. Bởi nếu có thì vụ này cực âm ỉ, và số tiền sẽ lên tới 9 con số (trăm triệu đô la) như các tiền lệ kiện chính phủ khác. Cựu chiến binh Mẽo nó mà kiện thì chắc chắn thắng kiện khỏi bàn cãi.

(6) Ti nhiên cũng quay lại bài phóng tác của TTVNOL, thì có thể thấy, sự máy móc cứng nhắc chỉ trong một phi vụ (hai chiếc nối đuôi nhau theo cùng một đường) cũng khiến quân địch ăn đòn, chứ cần điều gì phải lặp lại ngày này tháng khác?

Trích:

phonphot viết: ➤

cái bác này, đọc kỹ lại đi , tôi nói Sam chứ có nói súng đâu. Ý tôi là bắn theo sát xuất vì lộ trình điều quân của Mỹ quá máy móc, cái này chính Cà của bác đăng nhá. Có thể chống f111 cũng theo cách này

link này

<http://v1.x-cafevn.org/forum/archiv...p/t-14706.html>

trích

: Phi công B-52 kiện SAC về chiến dịch Linebacker 2

Giữa năm 1977, Drenkowski, đại úy phi công B-52 tìm thấy trong hồ sơ lưu trữ của Bộ Không quân Hoa Kỳ văn kiện mang số A/100RD về chiến dịch ném bom bằng B-52 xuống Hà Nội – Hải Phòng mang tên Linebacker 2. Drenkowski đã phát đơn kiện Bộ chỉ huy không quân chiến lược Mỹ (SAC – Strategic Air Command) về sự tồi tệ trong việc vạch kế hoạch và điều hành chiến dịch này

Mọi hoạt động của B-52 trong chiến tranh Đông Dương đã biến thành một thứ dây chuyền sản xuất. Hết ngày này sang ngày khác, các máy bay B-52 đi đánh mục tiêu đều bay theo cùng một đường bay. Trước khi thả bom vài phút, các máy gây nhiễu được bật lên. Trước khi bom rơi 90 giây, cánh cửa khoang bom mở ra làm cho tiết diện B-52 rộng hẳn lên, radar dễ quan sát và bám chặt lấy nó. Các máy bay B-52 tiếp tục bay với cùng tốc độ, cùng độ cao. Sau khi bom rơi, tất cả đều ngoặt 90 độ để bay ra khỏi mục tiêu. Lúc này, ăngten máy nhiễu lắp dưới bụng máy bay hướng ra khỏi khu vực mục tiêu trong khoảng từ 30 đến 60 giây. Đơn vị cơ bản được sử dụng trong chiến tranh VN là tốp 3 chiếc. Nếu cần oanh tạc nhiều lần vào một mục tiêu thì đặt kế hoạch dùng nhiều tốp vào đánh phá.

Cuối những năm 60, máy bay B-52 đã bắt đầu ném bom các khu vực bên ngoài Nam Việt Nam, nhất là quãng đường mòn Hồ Chí Minh qua Lào. Lần đầu tiên, B-52 vấp phải pháo phòng không cỡ lớn, điều khiển bằng radar của đối phương. Đôi khi chúng gặp cả tên lửa SAM. Phi công biết rằng, kiểu đánh theo lối dây chuyền sản xuất sẽ không có hiệu lực khi tiến công các mục tiêu có các phương tiện bảo vệ tinh vi. **Chiến thuật này của B-52 làm cho bộ đội Bắc Việt Nam có thể đoán trước mục tiêu và thời gian bị ném bom.** Vì vậy, nhiều cuộc oanh tạc bị mất hiệu lực vì đối phương đã di chuyển trang bị và người ra khỏi khu vực hoặc xuống hầm trú ẩn. Tiếp đó, các trận địa phòng không có nhiều thời gian chuẩn bị đối phó.

Các phi công B-52 phản đối việc không chịu thay đổi chiến thuật. Nhất là khi một số B-52 đã bị vũ khí phòng không đối phương gây thiệt hại

Ngày 17 tháng 12 năm 1972, các phi công B-52 được lệnh báo động. Tối hôm sau, chiến dịch Linebacker 2 bắt đầu. **Các máy bay F-111 bay trước tiên vào Bắc Việt Nam với tốc độ siêu âm ở độ cao thấp**, tiến hành oanh tạc vào các sân bay. Máy bay F-4 bay theo rải nhiễu kim loại thành một hàng lang bằng nhôm kéo dài từ Đông Bắc sang Tây Nam thung lũng sông Hồng nhằm bịt mắt radar. Phía cuối hàng lang song song với rặng núi Tam Đảo, bắt đầu xuất hiện các tốp B-52. Theo sau chúng là hơn 100 chiếc F-4 để đánh chặn MiG và 4 chiếc F-105 trang bị tên lửa đánh radar để chế áp tên lửa SAM. Các tốp B-52 giãn cự ly rộng hơn để mỗi tốp 3 chiếc có thể qua mục tiêu chỉ trong từ 2 đến 3 phút. Khoảng cách giữa mỗi tốp mở rộng tới 4 phút bay. Như vậy, một lực lượng 18 chiếc B-52 bay qua mục tiêu hết độ nửa giờ, bay cùng một đường bay, một tốc độ, một độ cao như nhau. Vài tốp đầu tiên không bị hỏa lực phòng không đối phương bắn, điều này khiến người ta nghĩ đối phương bị bất ngờ. Nhưng khi các tốp liên tục bay theo cùng đường bay thì trận đánh sôi nổi hẳn lên. Hàng lang nhiễu kim loại bị gió thổi bạt đi từ từ. Nhưng kế hoạch của SAC không cho phép B-52 linh hoạt. Các phi công không được phép điều chỉnh đường bay để lợi dụng sự che chở của hàng lang nhiễu. Tuy nhiên, họ vẫn phải bay vào mục tiêu.

Đầu tiên, các trắc thủ điều khiển tên lửa SAM của Bắc Việt đã phóng những quả đạn không điều khiển, hy vọng may ra đánh trúng máy bay. Nhưng khi các B-52 âm ỉ bay vào, giữ nguyên một tốc độ, một độ cao trên cùng một đường bay thì các trắc thủ đã tìm ra ngay cách đánh. Các pháo thủ cao xạ và nhân viên điều khiển SAM dễ dàng giải quyết được vấn đề tính toán các phần tử bắn và điều chỉnh ngòi nổ. Họ bắt đầu đánh trúng B-52.

Sáng hôm sau, máy bay ném bom của không quân và hải quân tiếp tục đánh phá các mục tiêu. Một số mục tiêu đó được máy bay A-7 cùng với máy bay F-4 tiến hành đánh phá bằng bom điều khiển lade. Một công thức được đặt ra cho 10 ngày tới: B-52 sẽ oanh tạc ban đêm, đánh các mục tiêu rộng như sân ga, kho xăng dầu, doanh trại. Đường bay của chiếc B-52 đi đầu sẽ là đường bay cho mọi chiếc B-52 khác trong suốt đêm đó. Ban ngày, các máy bay chiến đấu chiến thuật mang vũ khí có điều khiển sẽ đánh các nhà máy điện, cầu.

Vào đêm thứ hai, các máy bay B-52 từ phía Tây xông vào ném bom ga Gia Lâm, sân bay Bạch Mai và đài phát thanh Hà Nội. Các phi công B-52 biết rất rõ rằng động tác lẩn tránh cũng chẳng có hiệu lực gì. Pháo phòng không và tên lửa SAM phóng lên dày đặc hơn. Các phi công dùng các động tác lẩn tránh kịch liệt để đánh trả cả hai loại hỏa lực này. Chiếc B-

52 đầu tiên bị bắn rơi ở thung lũng sông Hồng. Sân bay Gia Lâm và bệnh viện Bạch Mai bị đánh do nhầm lẫn vì các phi công mãi quan tâm đến việc bảo vệ sinh mạng mình hơn là việc ném bom sao cho chính xác. Hỏa lực đối phương đã đánh trúng một số B-52. **Đêm đó có ít nhất 2 chiếc B-52 bị bắn rơi. Những người điều khiển tên lửa SAM khôn ngoan đã quan sát ngay vị trí chiếc B-52 đi đầu ngoặt khỏi mục tiêu. Họ phóng lên một SAM để tên lửa bay theo đường đạn khoảng 45 giây tới gần chỗ B-52 phải ngoặt. Họ dùng 5 đến 10 giây để điều khiển quả tên lửa “khóa” vào điểm ngoặt, sao cho khi tên lửa tới đó vừa đúng lúc chiếc B-52 tiếp theo cũng bay tới. Thật ngon xơi.**

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=17427>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Về Tổng công ty Đầu tư và Kinh doanh vốn nhà nước - SCIC

Tôi không rành về kinh tế lắm, tình cờ theo link của Thanh niên Già, mới biết nhà nước ta có công ty kinh doanh vốn nhà nước gọi là SCIC.

Vốn đã mờ mờ lại càng mờ mờ hơn về cái cương lĩnh tầm nhìn và chức năng của cái Tổng công ty này. Nên nhờ các bác ai có am tường về lĩnh vực này thì giải đáp cho.

Các câu hỏi như sau :

1. Mục đích thành lập Tổng công ty này có phải dùng vốn nhà nước để can thiệp hoạt động kinh doanh của các tập đoàn, công ty nhà nước chuẩn bị cổ phần hóa hay không? Nghĩa là, trên danh nghĩa là nhà nước ta chủ trương cổ phần hóa tất cả những công ty quốc doanh hoạt động không hiệu quả, thì anh SCIC này nhảy vào chiếm 51% vốn cổ phần để đầu tư vào đây cả. Rồi cuối cùng làm một cú ảo thuật biến từ 51% cổ phần của nhà nước thành của tư nhân, ví dụ như trường hợp Công ty FPT chẳng hạn?

2. Khi thị trường chứng khoán rơi vào tình cảnh bế tắc như hiện nay thì Tổng Công ty này làm một cuộc cách mạng lòng tin bằng cách tung dư luận và chuẩn bị mua vô cổ phiếu để cứu thị trường chứng khoán. Động thái này có giống dạng kinh tế của nhà nước độc quyền mà chúng ta đã được học trong kinh tế chính trị Mác Lê, đó là độc quyền nhà nước chỉ có ở bọn tư bản thôi nát biến thái thành "chủ nghĩa đế quốc". Nếu được như vậy thì rõ ràng chúng ta đã trở thành chủ nghĩa Đế quốc rồi chẳng? Bỏ qua các giai đoạn tư bản chủ nghĩa? Khả Khả như vậy là dân ta sướng nhá.

3. Vốn điều lệ của Tổng Công ty này là bao nhiêu? Hữu hạn hay vô hạn. Chẳng nhẽ hể có khủng hoảng kinh tế hoặc một biến động về kinh tế là có công ty nhà nhảy vào cứu trợ chẳng? Cần thì ngân hàng nhà nước in tiền để tăng vốn điều lệ chẳng? Không thể hiểu nổi.

4. Một số công ty thuộc ngành tôi làm việc, trên danh nghĩa là cũng đã cổ phần hóa, nhưng thực chất 99% là vốn nhà nước. Sau đó tỉ lệ vốn nhà nước giảm dần, cuối cùng thì vốn tư nhân chiếm đa số. Vậy cho hỏi, các công ty nhà nước chuyển lên cổ phần có sự tham gia của Tổng Công ty này không?

Dốt quá, mong các bác chỉ bảo.

Cám ơn nhiều.

Post Trung Tượng:

Đồng chí Ết này không chịu tìm hiểu kỹ rồi, thể nào cũng bị tên Già nó đá cho phát thọt dái vào cuống phổi.

Khi cổ phần hóa các doanh nghiệp nhà nước, thì thể nào nhà nước cũng còn một tỷ lệ kha khá vốn (thường là 51%), mà trước khi có SCIC, thì số vốn này do một tên trong ban giám đốc cũ làm đại diện pháp lý, lải từ nguồn vốn đó nạp thẳng vào kho bạc.

Để quản chặt và có kế hoạch các khoản vốn sau cổ phần này, thì SCIC được thành lập. Đây cũng là chủ trương hợp lý.

SCIC chẳng có vốn pháp định mẹ gì cả, khác với các công ty bình thường. Từ giờ trở đi tất cả các doanh nghiệp có vốn nhà nước mặc nhiên coi SCIC là chủ của lượng vốn đó. Và khi đảng có thừa chút tiền, thì lại cấp cho SCIC một tí để tăng vốn lưu động. SCIC cũng có quyền vay Ngân hàng vô tư, tiền xức thẳng từ kho bạc luôn.

Như vậy có thể thấy SCIC là một siêu công ty, tiền túi của nó bao la luôn. Và các câu trả lời cho các câu hỏi của tên Ết là:

1- Không

2- Đúng

3- Xem phía trên. Vốn của SCIC là không có giới hạn. Nếu thích thì đảng in thêm mấy hòm tiền bô-li-me cho SCIC làm vốn.

4- Có. Từ giờ SCIC sẽ tham gia vào tất cả các công đoạn CPH một doanh nghiệp nhà nước.

Trong bích này Trung Tướng hoàn toàn nghiêm túc.

Nếu các nhà hoạch định chính sách của đảng đọc được, thì hãy cố nhớ lấy rồi xem lại khi mọi sự đã qua.

Việc đồng ý để SCIC tung vốn mua một số cổ phiếu trong cái gọi là giải pháp cứu thị trường là một hành động ngu xuẩn, nếu không nói thẳng ra là đần độn nhất mà một tên buôn cò con có thể nghĩ được.

Chức năng của SCIC là gì, nếu không phải là **bảo toàn** vốn nhà nước? Cái tên "Đầu tư và kinh doanh vốn NN" là một cái tên đầy ẩn ý, chứa đựng những toan tính của những kẻ lập ra nó.

Việc **kinh doanh** vốn NN (tức là vốn của dân đó) dứt khoát không phải là nhiệm vụ chiến lược của SCIC, nếu lập lờ điều này, SCIC sẽ dễ dàng bị thao túng cho các mục đích đen tối.

Là một siêu tập đoàn quốc doanh với nguồn vốn không giới hạn, đáng ra SCIC phải có chức năng tương đương Ngân Hàng Nhà Nước trong hệ thống Ngân hàng, nghĩa là chỉ quản lý mà không kinh doanh.

SCIC chỉ cần thò tay vào thị trường CK, là nền kinh tế lại quay về thời bao cấp, nói theo chữ bình dân là **vừa đá bóng vừa thổi kèn**, giống như các Bộ ngày trước.

Ai có thể khẳng định được khi mua chứng khoán thì SCIC không bị lỗ? Việc mua CK ngoài thị trường khác với việc cổ phần hóa một doanh nghiệp. Khi công ty CP có vốn của SCIC bị thua lỗ, SCIC có thể can thiệp bằng cách thay đổi nhân sự, và cái quan trọng là sự thua lỗ chỉ xảy ra sau một thời gian dài hàng năm. Mua CK thì khác nhiều.

Nhưng đây chưa phải là mấu chốt. Mấu chốt ở chỗ cái sự lỗ của SCIC trong thời điểm này có thể bị lợi dụng. Mấy thứ trường còn bị đi tù vì tham nhũng (đấy là công khai trên báo), thì giám đốc SCIC có chắc sẽ sạch hơn? Hơn nữa sự tham nhũng trong vụ này sẽ cực kỳ tinh xảo, hầu như không thể kiểm soát được.

Đơn giản chỉ cần thông tin cổ phiếu nào được mua, và mua với số lượng bao nhiêu lọt ra ngoài, là thị trường sẽ có một vụ tháo chạy kinh hoàng gấp nhiều lần trước đó. Liệu SCIC có đủ tiền mua tất cả cổ phiếu dư bán trên sàn niêm yết?

Mà ai dám chắc thông tin đó sẽ được giữ kín? Chỉ cần đồng chí Lai ký xong danh mục CK sẽ mua, là các nhân viên thân tín của đồng chí ý (và vợ con đồng chí, và cả vợ con cấp trên đồng chí, tất nhiên) sẽ gom các CP đó lại, rồi hôm sau tất cả bỏ xung thêm dăm tỷ vào hầu bao vốn đã ngập ngựa ty tỷ tỷ tiền.

"Dường như giữ bí mật đêch phải là thói quen của Lừa". Có tên Tây nào đó đã nói vậy. Thông tin mật sau khi được các nhân vật tay to tận hưởng, thì thể nào nó cũng bắn ra chợ giời, hoa thơm mỗi thằng hít một tí chứ.

Những CP nào không được mua sẽ chính thức ra đi không hẹn ngày về. Kho giấy chùi *** của mỗi nhà đầu tư lại có thêm một chút hiện vật.

Vậy thì NN phải làm gì?

Thực tế cho thấy mọi liệu pháp sốc cứu thị trường trong khủng hoảng đều vô ích, trừ các biện pháp phát xít kiểu đổi tiền hay tịch thu gia sản. Vươn đê là phải làm từ từ theo kế hoạch nhất quán.

Làm như thế nào? Hẹn bài khác nhé.

Quả như Trung Tướng dự đoán, trung ương đã thấy rõ sự đưa SCIC vào quét thị trường là một giải pháp phò phạch không thể nghĩ được.

Nếu không có cái gọi là "cú hích SCIC" thì TTCK Lừa còn nhúc nhích lâu ở cái mức VNI 550-600, chứ như thế này thì VNI tụt xuống 400 là chuyện ngày một ngày hai.

Vì cái điều gì mà TT tụt nhanh hơn khi thằng phò SCIC nhúng cái tay thối của nó vào? Đơn giản vì các nhà đầu tư thấy rõ cái khả năng phò của đảng, nói rõ to đừng chả làm được cái điều gì sất. Kiểu như uỳnh dấm thì cực thối nhưng đến lúc ỉa thì toàn rặn ra nước té re.

Đảng lấy điều đâu ra tiền mà bơm cho SCIC để SCIC bơm vào thị trường? 1 tỷ đô bơm vào cái chợ ba bốn chục tỷ thì có như bỏ rặn vào bẹn ca-ve, chả xi nhê mẹ gì. Còn nếu in tiền thêm thì tức khắc lạm phát tăng vọt, vì đảng từ đầu năm đã in quá nhiều tiền rồi, mà cái này mới ảnh hưởng đến đảng kinh nhất.

Chưa kể đến chuyện các nhà đầu tư nhỏ lẻ thấy bị đối xử bất bình đẳng (SCIC mang tiếng là bỏ

tiền mua chứng, đừng đám đầu tư nghèo điều có thằng nào bán được quả nào cho SCIC), thế là đồng loạt rút khỏi cuộc chơi.

Gì chứ chó nó cũng biết thị trường bất động sản mỗi năm tăng trưởng 20-25%, trong khi nếu mua chứng loại Blue-chip như FPT thì chỉ số P/E cũng tới 15, nghĩa là mỗi năm được lãi vồn vện 6%, còn kém cả gửi ngân hàng. Chỉ có điên mà giờ này đi mua chứng thay vì mua nhà.

Năm ngoái giá đất khu An Khánh ngoại thành Hà nội rao bán mãi giá 5 triệu/mét. Bì giờ giành giật nhau giá 20 triệu. Lãi bốn lần nhìn thấy trong tầm tay, chứ còn mấy cái chứng STB, SSI, VNM.. thì có cái vị mẹ gì?

Hà hà hà VNI không xuống 400 trong tháng này mới là chiện lạ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13670>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Đời sống nhân dân Miền Nam dưới thời Việt Nam Cộng Hòa

Post Trung Tướng:

Trích:

GiaiCapTienPhong viết:

Kính gửi các bác x-cà,

Tôi đã có thời thơ ấu ở miền nam dưới chế độ VNCH. Xin không nói đến chính trị, mà chỉ xin kể về đời sống người dân thời đó:

Thời đó, bất cứ ai, ở đâu, làm nghề gì cũng đều có thể CHẾT bất đắc kỳ tử bất cứ lúc nào.

Bình sỹ 2 phe thì khỏi nói, nay còn mai mất là bình thường. Cứ vài hôm là tôi thấy trong xóm có 1 quan tài phủ cờ vàng. Đặc biệt, có khi cả chục cái cùng lúc! (nghe mấy người lớn kể lại, thanh niên trong xóm đột đó đăng lính cùng 1 đơn vị, lọt ổ phục kích tại Hồ Bò, chết sạch cả đơn vị). Thời đó, mỗi khi ba tôi về nhà, tôi biết ông sống tới lúc đó! Dân thường cũng chẳng khá hơn. Ở trong vùng giải phóng thì bị bom, ở Tp hay thị xã thì bị pháo kích, đặt mìn, quăng lựu đạn...Nói chung, cái chết luôn rình rập mọi người!

Về kinh tế, thật sự thì không lo đói, kể cả khi ở trong trại tỵ nạn (ở BD khi đó có trại tn Phú Văn, đồ ăn không hết đem đi bán). Hàng hóa nhiều và rẻ, nhất là loại hàng có cái logo 2 bàn tay nắm (USAID). Tuy vậy, nét ưu tư và lo lắng vẫn hằn sâu trên mặt mỗi người. Bởi vì ngày nào người ta cũng nghe tiếng máy bay gầm rú, tiếng ken két của xích xe tăng, và tiếng đại bác ru đêm đi đoànng.

Thời thơ ấu của tôi là vậy. Nó là quãng thời gian đáng nhớ, nhưng cũng không vui về gì mà hy vọng ngày nào đó nó sẽ quay trở về!

Cái này Trung Tướng khen là khá chân thực.

Trung Tướng từng nhiều lần ngủ ngáy cơm cháo phò phạch từ cao nguyên tới miền tây, từ cổ đô xuống ô cấp.. Bạ chỗ nào Trung Tướng cũng tìm cách dò hỏi và loại đi dừng thông tin có vẻ thiếu trung thực, thì còn lại đúng như tên Phòng nói.

Trừ ở vài thành phố nhớn như Sài Gòn Đà Nẵng Huế Nha Trang Cần Thơ.. cuộc sống ổn định và kinh tế nảy nở, dù thi thoảng quần chúng vườn giật nảy mình vì những cú ném lựu đạn nhà hát hay đặt mìn trường học, thì cuộc sống ở nông thôn Nam Lừa là địa ngục.

Bất kỳ lúc nào quần chúng cũng có thể xơi lựu đạn hoặc pháo của bên này hay bên kia. Nhoảng phát quân cách mạng xông ra chiếm đất, bắt tất cả thanh niên vầu du kích bầu vệ quê hương xã hội chủ nghĩa. Hôm sau đến lượt bầu an với cả bình định đưa cả tiểu đoàn xuống càn quét dành lại. Nếu cách mạng không giữ được mảnh đất vừa chiếm, thì các thanh niên du kích hôm trước thành dân vệ, làng thành ấp chiến lược thành lũy tự do. Mấy tráng niên vừa đêm qua còn thề trung với đảng hôm nay vác tiểu liên Mễo đi tìm Vi Xi gộc.

Đừng nói quần chúng Nam Lừa yêu Quốc Gia hơn hay Cộng Sản hơn. Họ làm điều gì có nhiều sự lựa chọn đến thế, tận 2 thứ? Họ chỉ cần lo cho cái mạng của họ. Bên nào tới sớm thì họ theo. Nếu bên đó chạy thì họ theo bên kia. Nhà nào kha khá thì tìm cách vào thành phố.

Kịch bản những cuộc chiến ở nông thôn Nam Lừa bây giờ cũng thế. Bọn Mễo và bọn Ngụy

Quân xông vào một ngôi nhà lá, nơi một bà cụ nhai trầu và một thằng bé ở trường đang gãi ***, và hỏi, Vi Xi đâu Vi Xi đâu?

Bà cụ thản nhiên lắc đầu, Nô Vi Xi Nô Vi Xi, chả thấy thằng Vi Xi mẹ nào cả. Có thể bà cụ nói thật. Dưng cũng có thể bà nói dối, vì nấp ngay trong buồng là đồng chí Vi Xi với họng súng AK chĩa ngay vào gáy hai bà cháu. Trong tình huống ấy sự lựa chọn cũng sẽ khó tăng thành 2.

Bọn Mèo và bọn Ngụy Quân rút. Các đồng chí Vi Xi quần tà lỏn bỏ ra đầy làng. Những tên chỉ điểm sẽ bầu cầu, rằng nhà ý nhà ý đã nói chiến gì đó với bọn Mèo. Điều cần kiểm chứng, cách mạng sẽ lợi bọn tình nghi phản quốc ra giữa đồng đom đom đom và phơi xác ở đó cho địa xoi no. Trong thời chiến cần điều gì công bằng.

Đặc điểm của các đồng chí Vi Xi là trông như dân thường. Chiến tranh du kích mà. Nếu các đồng chí cũng quần phục súng ống dàn trận thì như đò như ở Khe Sanh thôi. Thế nên anh Móc Lốp giống hệt Trung Tướng Xe Ôm, còn chị Võ Thị Thắng thì ngoan hiền như một trinh nữ. Nhoảng phát xe ô tô trinh nữ rút lựu đạn chơi giữa đám Mèo Ngụy.

Bọn nhà bầu Khoai Tây rất khoái kịch bản chiến tranh Lừa vì nó kích thích thú tính con người cực cao. Một bà mẹ nhăn nhoe bị kẻ dao vào cổ? Xem ảnh của Khoai Tây thì thấy bọn Mèo Ngụy man dợ thể nhờ. Dưng mà có điều gì, bà mẹ vừa mới bắn vỡ sọ một tên Ác Ôn.

Một thanh niên gần như trần truồng bị bịt mắt trói giữa đường làng chuẩn bị xoi án tử. Ủi xoi Mèo Ngụy tàn độc thể nhờ, giết dân thường như lợn. Có cái điều gì đâu, thanh niên đó vừa moi gan một tên Mèo.

Chiến tranh lúc nào chả thế. Bùn thiu và phi lý trong mọi hoàn cảnh.

Vừa khi cuộc nội chiến phò phạch kết thúc, có thể nói chắc chắn đa số quần chúng Nam Bắc Lừa vui mừng. Chỉ sau đó nhiều năm, người ta mới nghĩ lại và ao ước, giá như..

Kiểm nói đúng. Vi Xi ở Nam Lừa là Lừa chứ điều phải là Mèo rồi.

Cái tài liệu chính thống đều cho rằng tới 1973 (thời điểm án binh bất động theo hiệp định Ba Lê) đất của Vi Xi (tức Cộng hòa Lâm thời Nam Lừa, hậu thân của Mặt trận Giải phóng Nam Lừa) nhiều hơn đất của Bọn Ngụy, quãng 65% tổng diện tích Nam Lừa. Theo đó tất cả các vùng không có người ở như cao nguyên biên giới.. đều thuộc Vi Xi hết.

Thế dung dân số thì ngược lại, Bọn Ngụy dù sở hữu đất cát ít hơn, dung lại chiếm 80% số dân, riêng Sài Gòn (4 triệu) và Đà Nẵng (1.5 triệu) đã chiếm 1/3 dân số toàn cõi Nam Lừa.

Về kinh tế thì khỏi nói, Bọn Ngụy chiếm 99% luôn.

Vi Xi, tức nước Cộng hòa Lâm Thời được 14 quốc gia thừa nhận bao gồm cả Bắc Lừa, cũng

có một cơ quan ngang bộ kinh tế, đó là Ban Kinh Tài. Ban này cũng in tiền, gọi là Đồng Giải Phóng, có thể tiêu được ở các vùng của Vi Xi, thậm chí mang vào Sài Gòn đổi cho ngân hàng hoặc mang qua Cầm Bốt đổi tiền Lôn Nôn Xi Lích Ma Tắc. Ngoài ra Ban cũng bày nhiều khoản thuế nông lâm nghiệp để thu thuế.

Dù có thu thuế, nhưng như các đồng chí thấy, dù thế chớ nầu được cho một quốc gia, dù chỉ là một quốc gia cảnh vệ. Và Bắc Lừa của chúng tớ nai lưng ra bòn tiền của các bạn quốc tế mang biếu Nam Lừa Vi Xi các cậu. Các lão già Bắc Lừa có thể kiểm chứng, rằng trước 1964 cuộc sống khá ổn, dù điều có đài đóm máy khâu, thì cũng điều đói mẩy. Tới sau 1964 thì bỏ mẹ, đói kinh hoàng nên mới có huyền thoại Thiên Đàng.

Rốt cuộc là cái gì? Là khi chúng tớ chiếm được các cậu, chúng tớ phải đi cho các cậu ra bã. Bâu nhiều của cải bọn Mèo cho các cậu, chúng tớ cứ phải cướp hết. Còn người nhà các cậu? Vui lòng cút mẹ ra biển theo bọn tư bản.

Về chiến thuật xâm lược Nam Lừa, phải nói đảng ta đứng đầu là đồng chí Đại tướng Võ Nguyên Giáp hơn hẳn bọn Ngụy. Khi chỉ đạo đồng chí Tạ Quang Bửu ký hiệp ước Giơ Ne Vơ, đảng ta cũng biết mình điều bâu giờ tuân thủ nó y như khi ký cái Ba Lê sau này.

Theo hiệp định, bọn nầu thích tư bản thì cút hết vào Nam. Hai triệu thằng đã cút, gọi là di cư.

Cũng theo hiệp định, đồng chí nầu ghét tư bản thì mời ra Bắc. Có ba trăm ngàn đồng chí đã ra, gọi là tập kết.

Tại sao số ghét tư bản lại ít vậy? À vì các đồng chí ý được lệnh ở lại nằm vùng để cướp chính quyền.

Bài học: đừng bâu giờ tuân thủ thỏa ước chính tay mình ký với trung ương Bắc Lừa.

Vì số Vi Xi ở Nam Lừa quá đông đảo, chuyên gây ra những vụ khủng bố dã man (xem chiện "Một Chuyện Chép Ở Bệnh Viện" nhá), hoặc tổ chức những nhóm ly khai khát máu (xem tiếp chiện "Hòn Đất" nhá), nên chính quyền Nam Lừa đưa Vi Xi ra khỏi vòng pháp luật, và đòm đòm bởi tòa án binh. Nếu là Trung Tướng, sẽ điều có chiện nhẹ tay như thế với Vi Xi, Trung Tướng sẽ cho cảnh sát toàn quyền bắn trước bâu cầu sao. Đit mẹ gì chứ một thằng trần như nhộng vác lựu đạn tính liệng vô rạp xi-nê mà còn phải ra tòa xử cái mẹ?

Súng ống đạn dược được tiếp tế vào Nam liên tục ngay sau khi bạn Duẩn ra Bắc giao lại Vi Xi cho các bạn Hùng Linh Kiệt. Đường mòn HCM trên biển chính thức khai trương năm 1959, nhưng trong bầu tâng triền thống hải quân, chiếc tàu không số đầu tiên lại khởi hành trước tết 1956.

Với chủ trương xâm chiếm Nam Lừa sắt đá như thế, thì thành công của đảng là hợp lý. Có điều, cái giá của nó là quá đắt, mà người phải trả chính là quần chúng Lừa yêu dấu của chúng

ta. Đặc biệt là quần chúng ở dừng cái chỗ gọi là Vùng Răng Lược, nơi có nhiều ảnh của bọn Khoai Tây mô tả cuộc chiến nhất.

Ban Kinh Tài của Vi Xi từng có một đòn cao tay là khuyến khích dân vùng Giải Phóng (tức vùng răng lược) buôn ma túy từ Lào vào vùng Tạm Chiếm (tức các thành phố). Dừng người này sẽ được cấp một căn cước màu xanh để khi qua các trạm kiểm soát của Vi Xi sẽ được miễn thuế và tạo điều kiện kinh doanh.

Nhờ quả sáng kiến táo bạo này mà tài chính của Vi Xi cũng được cải thiện.

Sau này vào thời đói kém 198x, tướng Thọ cũng giở lại bài cũ bán ma túy sang Hồng Kông. Điều mẹ nếu không dừng cảm thế thì đảng ta rụng cha nó từ hồi nào.

Chốt lại cái chủ đề này, thì cần mặc nhiên công nhận, rằng dưới thời VNCH:

- Đời sống quần chúng ở Vùng Tạm Chiếm là ngon. Cái này thì điều cần bằng chứng, cứ xem sách báo phim ảnh của đảng là thấy rõ. Ti nhiên đó là sự phồn vinh giả tạo. Tiền nhiều điều làm nên hạnh phúc.

- Đời sống quần chúng ở Vùng Giải Phóng thì tệ hơn. Dưng có hề gì, thắng giặc Mẽo ta sẽ xây dựng hơn mười ngày nay. Vùng này có các loại hình kinh tế Nông Nghiệp, Lâm Nghiệp, Ngư Nghiệp, không có Công Nghiệp, còn Thương Nghiệp thì rất kém, XNK bằng không. Nói chung mức sống của Lừa các vùng này không hơn nông thôn Bắc Lừa mấy.

- Đời sống quần chúng ở Vùng Giáp Ranh (tiếp giáp giữa hai vùng trên) thì kinh hoàng. Đó là cuộc sống của các con vật.

Tóm lại, phải chửi, đit mẹ bọn Mẽo. Tại sao chúng mày chuẩn để bọn Ngụy Quân Ngụy Quyền khổ thế chứ, đến bố mày đây còn mũi lòng.

Nói chung là Trung Tướng chấp nhận bỏ thời gian vàng ngọc kể chiến Kiếm nghe vì Kiếm là HVB hiếm hoi của Cà Phê. Dưng thằng khác mới đầu nói cứ như HVB, sau hóa ra phản động hết, ví dụ Thằng Lài (Cá Phe Đảng) hay Thằng Bơn (Xon Bơn) chẳng hạn. Mất mẹ nó hứng, kiểu như cầm đũa ngoáy đồng phân trâu mà cứ tưởng nời cháo vịt.

Dưng thú thực, Kiếm làm ơn viết ngắn gọn xúc tích ý của Kiếm được không? Trung Tướng đọc mà chả hiểu điều gì.

Còn chiến Mậu Thân, hóa ra Kiếm chưa từng nghe bô lão kể về tổ chức của nó à? Làm gì có chiến ém quân trong dân chờ giờ G hử Kiếm? Chết thật.

Kế hoạch của trung ương là "trong uỳnh ra ngoài uỳnh vô". Các Vi Xi nằm vùng bí mật nhận vũ khí từ trước, còn bộ đội chủ lực chạy thẳng từ chiến khu xuống thành phố ngay trong đêm (đọc Di Cảo của bạn Chế Lan Viên nhé). Nhắm đúng giao thừa mọi người vừa ịch nhau xong ngũ phê lòi thì huych phát quân ta nổ súng. Vi Xi nằm vùng thì cứ thấy chốt nào có gác thì đom phát chết tươi. Bộ đội ta nhào vô bắn lia lịa.

Kinh đô Huế thất thủ vì quân đội Ngụy về nghỉ Tết hết, còn lại tuyên cảnh sát Ngụy, uỳnh thế điều nầu lại với bộ đội giải phóng.

Ti nhiên say đây thì quân ta vườn thua chạy de kèn, vì uýnh nhau quy ước với bọn Mèo thể chó nầu được, giống như chó liếm dái hổ vậy.

Trung Tướng đã nói thế mà tên Kiềm vườn điều chịu động não tìm kiếm văn bản tài liệu sao? Trung Tướng ghét nhất cái bọn Lười. Nếu muốn làm loài Quạ Trắng, nghĩa là chống lại đám đông, thì phải ở đẳng cấp trên. Cái điều gì cũng hỏi thì làm phản biện thể chó nầu được phỏng?

Đây là một trong các chiến khu sát nách thành Huế này

<http://vietnam.ictglobal.net/modules...rticle&sid=235>

Sài Gòn thì cũng thế. Du kích Thủ Thiêm đi ghính nước sông về ăn còn thấy bọn Ngụy ỉa tồm tồm bờ bên kia.

Đó, ngay cả Lăng Gia Long, Lăng Minh Mạng cũng nằm trong tay Vi Xi, cần điều gì ếm quân ở đâu? Đã bầu Vi Xi nắm 65% đất đai mà cứ điều chịu tìm hiểu là sâu? Kém như thế mà cứ thích đi cãi vã là sâu?

Từ Dương Hòa về thành nội Huế chưa đầy 5 cây số, nếu tính đường chim bay thì khoảng chưa tới 4 cây.

Kiểm chưa biết thì nói toẹt ra trình em chỉ có thể, đừng giả vờ mồm loa mép giải, buồn cười lắm.

Năm 1967 địa đạo cho tỉnh ủy Bình Trị Thiên được đào tại chính nơi đây. Nghĩa là năm 1968 nó hoàn toàn thuộc Vi Xi, sau này vườn thế. Viết mà điều hiểu mình viết gì à? Nếu chưa biết thì có thể mở câu hỏi, chứ đừng làm ra vẻ tranh cãi như thế. Học tập theo lối đó là học tập kiểu bản nông, kinh lắm.

Thủ Thiêm là vùng giáp ranh. Ban đêm du kích đi lại nong nong, phò Sài Gòn lúc ế khách thì cỡi xe lam sang đây kiếm chút. Vùng này lúc nào cũng có nguy cơ cả hai bên giã pháo cho bét nhè để dẫn mặt nhau.

Kiểm ạ, ở Cà thì phải giỏi, chứ Kiểm cứ bê nguyên phong cách của Lichsu.info sang đây thì tốt nhất quay về đó mà chơi. Nói phải có người nghe. Ỉa phải có người ngửi. Kiểm không thấy phí thời gian à?

Thôi nhé, chào, cuối tuần đi chăm chút cho blog nầu.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=572>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

100 tấm ảnh quý hiếm của Sài Gòn khi còn mang tên "Sài Gòn"

Post Trung Tướng:

Trích:

topol viết:

Mỹ với Ngụy tổ chức bao nhiêu lần tấn công, càn quét vào đây nếu không được nhân dân che trở thì VC sao tồn tại được? Sao bà con nhân dân không đi báo cho Mỹ, Ngụy hằm để lĩnh thưởng hả? hay VC tài quá đào đến 200km hầm mà nhân dân không biết? thế thì đào hầm ở búng trung tâm Sài Gòn mà kháng chiến cho nó máu.

Hic hic, Nghe bạn "nguoiitretoi" nói ngô nghê quá hả, đúng kiểu trẻ tuổi -> trẻ con không biết gì dễ bị người lớn xúi ăn cút gà. haha

Đây gọi là Chiến Tranh Nhân Dân, một phát minh vĩ đại của đảng ta mà Trung Tướng đã nói trong một buổi gần đây.

Các chi bộ nằm vùng của đảng ta ở Nam Lừa nếu muốn chiếm một khu vực nào đó thì thường chọn chỗ hơi nghèo một tý, hơi xa đường cái phố thị và các căn cứ quân sự Mẽo Ngụy một tý, và phải không có dân công giáo.. rồi cử các đảng viên đến mua chuộc những người có thù hận gì đó với chính quyền, ví dụ các đồng chí có tiền án tiền sự hoặc người nhà có án có sự, tóm lại là mua chuộc bọn cặn bã, để làm hạt giống cách mạng.

Những hạt giống này được gọi là du kích, sẽ được chi bộ đảng cấp súng ống và đạn dược, cả chút xíu tiền nữa, và được hứa sẽ nên ông nọ bà kia khi cách mạng chiếm được nước Nam Lừa.

Du kích thì ban ngày vườn đi cấy cấy hoặc vào thành chạy xe ôm hay làm phò kiếm sống, tối về lại cùng nhau sinh hoạt chi bộ, cùng hát vang "Tiến Về Sài Gòn", hoặc cùng múa "Bộ Đội Khe Sanh", rất máu lửa.

Nhiệm vụ của du kích thì ít thôi, chả mấy khi phải úynh đâm giết sát (đây là việc của quân chủ lực, hoặc đặc công, hoặc biệt động), mà thông thường chỉ phải làm:

1- Tìm, vận động hoặc ép buộc những người khác cùng làm du kích.

2- Ám sát những người không làm du kích mà lại tỏ ra không thích du kích. Không cần lấy ví dụ đâu xa, các đồng chí cứ xem những tiểu thuyết của đảng là thấy, cứ vài chương là thể nào cũng có một đoạn mô tả "quân ta" giết một tên "Tề" hoặc "Ngụy", thường là xã trưởng, ủy viên hội đồng, hoặc những tên tham tiền tố cáo du kích. Đừng có nói đó là chiến phịa nhé, vì tuyên sách báo của đảng kể lể rõ như vậy.

Mà giết không phải theo cách thông thường đâu. Tuyên là cắt cổ họng hoặc mổ bụng, rồi găm một tờ giấy cảnh cáo vô ngực tỷ như "*Chi bộ xã Gì Gì trừng phạt tên Gì Gì tội làm tay sai cho giặc*" rồi phơi xác trên bờ đê. Đại khái thế.

Đọc những đoạn văn kiểu ý thì phê vô cùng tận. Nhờ có sự giáo dục tinh tế của đảng mà Trung Tướng rất thích giết người, đảm bảo nếu đồng chí Thủ tướng Tấn Dũng trối tên phản động Tê Cu mang cho Trung Tướng rồi kêu Trung Tướng tử hình hắn, thì Trung Tướng chẳng ngại ngần mà làm các việc sau:

- (a) Cắt dải tên Cu rồi nhét vào mồm hắn.
- (b) Mồi con mắt bên trái của hắn rồi nhét vào lỗ *** hắn.
- (c) Xéo quả mông bên phải của hắn rồi úp lên sọ hắn..

Đại khái thế, khoái điều chịu được.

Tóm lại là khi "vùng giải phóng" lan đến đâu, thì điều có chiến nó quay ngược trở lại thành "vùng tạm chiếm", tức là "tê nguy". Một khi đồng chí được đảng ta xác định là phản bội hoặc "đỉnh tê", thì coi như đồng chí đã ký vào án tử hình của mình và cả dòng họ mình.

Trong văn chương thì tất nhiên đảng ta phải được nhân dân che chở nâng đỡ rồi. Đit mẹ hồ hồ hồ, cứ thử không che chở đảng xem? Vụ chôn sống bọn Ngụy ở Huế mà Cà Phô hay cãi nhau là một minh chứng, ai bầu chúng nó điều theo đảng?

Thấy đảng ta bầu bọn chó Mèo ở đâu thì ở đấy toàn điểm. Mẹ Trung Tướng tin ngay, điều tin đảng thì tin ai?

Mà cũng đúng, bọn chó Mèo tiền nhiều như thế, chim to như thế, sức vóc tõe loe như thế, thì không phục vụ chúng nó thì phục vụ cái điều gì hử? Mèo ở Phi thì Phi có 2 triệu điểm, Mèo ở Đài thì Đài cũng có mấy trăm ngàn. Mèo ở Thái thì thôi rồi khỏi cần bàn.

Nghề điểm (phò) là một nghề tuy không vinh quang tiền nhiều như nghề đảng viên nhưng lại là nghề lương thiện và chính đáng.

Nếu Trung Tướng được bầu làm Tổng Thống Lừa, chắc chắn phần trăm Trung Tướng sẽ hợp pháp hóa nghề làm phò, cho phép bất kể Lừa thuộc sắc dân nào, giới tính nào, đảng phái nào, tuổi từ 15 tới 95, làm phò.

Đit mẹ. Làm phò có bừa đến mấy thì vườn sạch hơn làm đảng viên.

Dung mà báo đảng bầu thời Mèo Ngụy thì phò Sài Gòn nhiều hơn bi giờ có nhẽ điều đúng. Báo đảng có dẫn chứng tám hình chụp đồng chí Bôn Bờ Rai Nợ, trung vệ đội phó đội tuyển bóng đá Tây Đức vô địch thế giới năm 1974 sang đấu giao hữu tại Sài Gòn đang ôm lưng một cô rất xinh, để minh họa cho cái vụ "Sài Gòn tuyển phò", khiến Trung Tướng mê quá.

Mấy tên cựu Ngụy Quyền bạn của Trung Tướng có kể lể rằng phò hồi đó cũng nhiều, dung mà chúng nó tuyển đi với Mèo, đứa nào xấu lắm mới lựa nhau với Lừa. Và chúng nó cũng

điều đứng đường mấy, mà tuyền ở trong bar, tên nào già già sống ở Sài Gòn thời Ngụy căn phom cái coi?

Giá phò Sài Gòn loại trung bình thời Ngụy thấy bầu là khoảng 20 đô một shot và khoảng 50 đô một đêm.

Còn bi giờ chơi phò Sài Gòn hơi bị rẻ và dễ. Buổi tối đi bộ ở Tao Đàn thì chúng nó chèo kéo phát hoảng loạn. Trung Tướng hay bị nhầm là Hàn Quốc, thường được nghe những câu chào mời thế này *"Hey sir, go fuc lady, 500k overnight, 200K one shot, nice lady, go fuc lady"*. Trung Tướng nhờ thằng bạn tư bưng dịch thì nó dịch là *"Này thằng kia, chơi phò đi, 500 ngàn tàu chậm, 200 ngàn tàu nhanh, nào chơi phò đi"*. Điều biết có dịch đúng không?

Đây là nó chào Hàn Quốc, chứ Trung Tướng nhân danh Lừa đi chơi phò thì chỉ mất nhõn 120K một choác tàu nhanh, còn điều bao giờ đi chơi qua đêm tàu chậm nên điều biết giá.

Thế điều nào mà giá phò sau 30 năm XHCN lại giảm đi nhờ?

Thế hóa ra có "giảm phát" phò à? Mà tại sao giảm phát hỏ hỏ hỏ.

Tiến sĩ kinh tế Tìn Mán đã chứng minh rằng khi cung vượt cầu, thì cái sự mất giá ắt xảy ra.

Tiên sư anh Tìn Mán.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=14055>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Mỹ bảo hiểm và những thứ đi theo

Post Trung Tướng:

Ờ có cái bích này để nói chuyện chứ nhai mãi cái chiến biểu tình biểu tung chán điệu chịu nổi.

Trung Tướng tránh xa vụ biểu tình vì sau khi ngẫm nghĩ kỹ, thì thấy sẽ rất không có lợi cho Trung Tướng nếu xía vô cái vụ ba xu đó.

Vẫn còn đông nghèn nghẹt những đồng chí côn đồ chân chính độc quyền yêu nước cho rằng không ai ngoài bọn họ được quyền thể hiện lòng yêu nước. Tên phản động nào hôm nay lảng vảng ở khu ĐSQ Tàu thì hẳn thấy rõ điều này, đặc biệt là tên nào đã từng sinh hoạt với đám hồng vệ binh Tathy, binh đoàn phò vĩ đại, và nhìn thấy sự lác cắc của các đồng chí đó. Sẽ vỡ bụng đại vì cười.

Trung Tướng nói vụ biểu tình đó là ba xu, và không thay đổi ý kiến, cho dù có vẻ như có vài đồng chí thanh niên ngoan hiền đã bị công an hỏi thăm thậm chí mời về đồn, và cũng có vài chiến sĩ công an ngoan hiền đã hung hăng giờ rùi cui nạt nộ các thanh niên ngoan hiền nọ.

Hóa ra nó chẳng khác mẹ gì vụ biểu tình của dân Tàu mấy năm trước chống Nhứt Bần. Công an Tàu cũng đàn ngang "đàn áp", dung mà mồm thì cười cười. Đèn xanh bật sáng chung khắp nơi rồi mà. Rốt cuộc thì quan hệ Tàu Nhứt chẳng có gì thay đổi. Dân hài lòng. Đảng hài lòng.

Đó là lòng yêu nước a dua. Một thứ tình cảm phát sinh theo hội chứng. Và tất nhiên đó là một kiểu yêu nước độc quyền.

Thôi các đồng chí cứ tự nhiên, cứ yêu nước theo định hướng cho vui vẻ. Trung Tướng kiêu.

Nghiêm cấm đồng chí quan lại nào múp bài này sang bích biểu tình, vì Trung Tướng không muốn đụng chạm vào nó.

Đây là Trung Tướng đang nói về vụ đội mỹ bảo hiểm.

Hiệu quả thấy rõ, từ 2 ngày qua số lượng xe máy lưu thông trên địa bàn Hà Nội có lẽ đã giảm 1/3, bi giờ đi lại sướng hơn nhiều, cứ như là Tết vậy.

Hầu như không thấy những đôi giai gái ngoan hiền tha thẩn dạo nhau phố nọ phố kia vào bất kỳ thời điểm nào trong ngày. Một nét văn hóa man rợ, văn hóa dạo phố trên xe máy, có vẻ sắp hết chỗ sống.

Cũng không thấy những vụ rò ga bắt tử và lao vòn vọt giữa phố đông ken như lông ***, bởi đơn giản là những đồng chí ngoan hiền thích làm trò đó chẳng có thú gì khi phải biểu diễn trong cái mũ Hôn Đa bần bần.

Và vô cùng ít thấy những đám đông tụ bọ xe máy nâng cốc chè chất bốc phét chiện ba xu. Chắc đi phét lác mà lại vác theo mũ cối thì mất mẹ nó sướng.

Trước đây độ ba bốn năm trên diễn đàn Việt Lét Trung Tướng đã khẳng định nếu bắt dân chúng đi xe đội mũ đeo găng thì số lượng xe máy ngoài phố sẽ ít đi ngay, có mấy chú hồng vệ binh cứ xúm lại chửi bới rất bố tướng. Hà hà bi giờ thấy mình có nhãn quan ra phết.

Chính phủ nên ra tiếp luật bắt xe máy khi đi trên đường phải treo quốc kỳ phía bên phải, phố xá chắc sẽ ngon lành lắm.

Ủng hộ phát. Mũ xe máy vạn tuế.

Đồng chí Thăng Ton.

Đồng chí nói đúng đấy, các đồng chí Tathy là bọn yêu nước đú đờn. Đại khái chúng nó cũng yêu nước (Trung Tướng đã nói ở đâu đó rồi, tình yêu quê hương là một cái gì đó rất bản năng, con chó nó còn biết yêu cái chuồng của nó nữa là Lừa), dung mà lòng yêu nước của chúng nó bị lòng yêu đảng chi phối, điều còn là lòng yêu nước nguyên bản nữa. Đó là một thứ tình yêu cao cả bị làm cho trở nên ti tiện và man dợ.

Có thể đồng chí Sơn cũng vậy thôi, nhưng ít ra là đồng chí ý cũng đã muốn sát cánh cùng các bọn khác, và không có ý định xé biểu ngữ của bọn chúng. Có thể trong lòng đồng chí Sơn cũng chả trong sạch gì, nhưng ít ra đồng chí ý đã không thể hiện như thế.

Trung Tướng đã thấy bọn Tathy trong ngày đó, nhưng chỉ ngó qua vài kiểu hành sự của chúng nó, Trung Tướng đã không muốn đi cùng bọn chúng. Không thể hạ mình như thế, mặc dù những thằng Tathy ngoài cái chất hồng vệ binh đều rất là "chơi được", kể cả thằng Sen Phò, hoặc em đồng cô Oản.

Chốt lại, để Trung Tướng kể cho Thăng Ton nghe một chiện vui.

Cách nay ít năm, đại để là trong một buổi lễ gì đó bên Văn Miếu sáng chúa nhật, Lừa rất chi đông đúc.

Tự xưng có hai con chó mải lẹo nhau rồi dính không dứt được ăng ăng chạy ra từ một ngõ nhỏ. Bọn trẻ con vừa đuổi vừa cười rất phấn khích.

Mọi Lừa đều có vẻ rất bất bình. Các ông các bà đều bảo, chà mất mỹ quan quá, ai đuổi hai con chó đi cái, đang nghiêm túc thì lại tởn tít chẳng ra thể thống gì. Dung mà nói vậy mà chả ai làm vậy, lừa nào lừa nấy miệng cứ tùm tùm rất chi diên dáng.

Rút cuộc có một bà vẻ như là chủ quán nước cầm một cái chổi dài chạy ra quật hự một phát xuống lưng hoặc chỗ khác của hai con chó. Hai con chó văng khỏi nhau rồi chạy biến.

Đồng chí Thăng Ton thấy chưa? Sự nghiêm túc của bà bán quán là sự nghiêm túc đích thực. Còn sự nghiêm túc của bọn áo đẹp váy đẹp vừa nói vừa cười vừa nghĩ bậy là sự nghiêm túc a dua.

Đồng chí Thăng Ton, chân thành khuyên đồng chí, có phò thì cũng phò vừa vừa thôi.

Sự phò của đồng chí Thăng Ton đã lên tới đỉnh cao, cái này ai cũng biết. Dù đồng chí Mạng cũng phò, nhưng cái phò của đồng chí ý trí thức hơn nhiều lần, tại sao Thăng Ton không biết học lấy chút ít? Hử?

Để cho đồng chí Thăng Ton hiểu rõ vùm đề phương tiện và mục đích, thì Trung Tướng kể ra một vài câu chuyện.

Chiến thứ nhất.

Vài năm trước ở khu nhà của Trung Tướng có thằng X (đọc là Ích nhé, đừng đọc là Tê Cu, tên chỉ có tính chất minh họa) rất chi bữn tưởi. Đại khái là Trung Tướng ghét nó không để đâu cho hết và nó cũng vậy. Cả hai ngấm ngấm thề không đội giong chung với nhau.

Cứ cuộc họp hành gặp mặt nào có nó ở đó trước là Trung Tướng quay *** không thèm vào, và ngược lại nó cũng thế. Trong mắt nó Trung Tướng cũng bữn tưởi mà. Trung Tướng đã nói rồi, cả hai đứa ngấm ngấm thề không đội giong chung với nhau.

Thế rồi bỗng dung một hôm có thằng trộm vào định cuỗm xe máy của ai đó trong khu bị phát giác. Thằng trộm chạy nháo nhào nhưng chạy đâu cho thoát, Trung Tướng vác kiếm ra, còn thằng X cũng lâm trận với một cái tuýp sắt dài ngoằng.

Hự hự hự thằng trộm bị Trung Tướng và thằng X đã toi bời trong sự cổ vũ của một số đồng chí hàng xóm khác. Lúc ý Trung Tướng chẳng quan tâm chớ gì đến việc thằng X là một thằng rất bữn tưởi và nó chắc cũng vậy.

Thôi kể đến đó thôi, vì nếu kể tiếp thì Trung Tướng sẽ bị chửi là đã man như ông tướng Loạn đờm đờm anh Móc Lốp giữa phố Sài Thành năm 1968. Ở mà có Lừa nào lại không đã man chứ?

Đại khái sau chiến này thì Trung Tướng vườn thấy thằng X là bữn và vườn không chơi với nó, nhưng suy nghĩ về nó cũng khác đi đôi chút. Ít ra thì nó cũng đã sát cánh với mình trong một đoạn đường đời ngắn ngủi, và sự bữn của nó bỗng trở nên chấp nhận được.

Có thể thằng X cũng nghĩ vậy chẳng? Có khi nó lại đang đọc Cà cũng nên? Hay có khi nó chính là Thăng Ton phò bất hủ?

Chiến thứ hai xảy ra bên Tàu, xưa rồi.

Thôi để kể sau nhé. À mà chi bộ lạ chớ gì chiến Trung Tướng định kể. Động não đi, não không dùng sẽ rất mau hư hại chẳng khác gì đồng phốt phát.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=10806>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Kêu gọi tẩy chay hàng hóa Trung Quốc

Post Trung Tướng:

Tẩy chay hàng hóa Tàu thì tốt thôi. Trung Tướng ủng hộ. Gì chứ sản xuất trong nước được lợi thấy rõ, trong đó có cả hàng hóa của Trung Tướng (tức là dịch vụ xe ôm đó mà).

Dung cơ mà cảnh cáo các đồng chí, rằng ở tầm vĩ mô thì việc tẩy chay không giống như tuốt phạch cái quần xịp Kinh Hua của Tàu và diện vào cái Trai Ấm của Thái. Ai thích xài thì xài, ai không thích thì thôi, quy luật thị trường sẽ quyết định. Đứng trước lợi nhuận thì mọi lời trót lười đầu môi đều chả có cân lạng mẹ gì sất.

Hỏi chiến kinh tế mà khơi khơi cái vấn đề tẩy chay hay không thì giải đáp thế chớ nào được?

Riêng Trung Tướng tẩy chay Tàu bằng cách tăng cường sang Tàu và tăng cường chi phí hiếp phò Tàu.

Hồ hồ ở cách Quảng Giâu độ trăm cây lô méch có một vùng ăn chơi gọi là Tung Quảng, phi tàu điện cao tốc tới đó, bỏ ra "Liu bạc khoai" (sáu trăm tệ) là có thể bắt gái Triều Châu chống mộng lên cho ta trả thù dân tộc. Cứ mỗi phát hự xuống, Trung Tướng lại gào lên, rằng, này thì trả thù đồng chí Trần Bình Trọng bị chặt đầu này, rằng, này thì trả thù đồng chí Trưng Trắc bị đuổi rớt xuống Hát Giang này.. Đại khái thế, khi trả thù tới Lê Đình Chinh bị đòm đòm ở Móng Cái, thì công chiến tẩy chay cũng hòm hòm. Trả quần cho bố về Uýt Nản, bỏ điều thêm trả thù nữa. Con phò cười cười, rằng, "lầu bản" sướng lắm hay sao mà gào như động kinh?

Ủng hộ ủng hộ ủng hộ.

Có một thời gian dài Lừa không xài hàng Tàu.

Đó là quãng hơn chục năm từ 1976 tới 1986. Thời mà hai dân tộc khăng khít môi hở răng lạnh bỗng dưng giờ chúng rằng cần nát môi môi ngậm thối rằng, chỉ vì đảng của hai dân tộc đã xáng xuất trĩ đạo như thế.

Đùng một phát những tờ tạp chí Trung Quốc tuyệt đẹp hay được cắt từng trang dán trang trí phòng tân hôn, những chiếc xe Phụng Hoàng vành mạ kền ghi đông gắn chuông kêu kính coong, những hộp kem úynh rằng Bạch Ngọc Nha Cao ngọt lịm, những chiếc chân bông Con Công Thượng Hải đỏ chói.. biến mất như thể chúng là các phai trong ổ cứng máy tính Mèo bị ăn một quả vi rút Tréc Nô Bùn.

Thậm chí những miếng táo Tàu khen khét trong gói mút tét Lừa cũng ra đi không dấu vết. Biên giới Lừa Tàu bị đóng cửa, và mọi mưu toan chiên chờ hàng lậu bên nọ qua bên kia đều bị lính biên phòng của cả hai quốc gia thù địch đòm đòm không thương xót. Chỉ một bánh xà phòng thơm cũng có thể đáng giá một mạng Lừa. Chấm hết hàng Tàu.

Chục năm không có hàng Tàu mà dân Lừa cũng chẳng sao cả, chả có ai chết, chỉ đói thôi, những cơn đói đã đi vào lịch sử mà người ta hay gán cho nó cái tên "thảm kịch bao cấp". Dù là một quái thai, nhưng nền kinh tế bao cấp không đáng bị kết cho cái tội tày đình đó.

Từ 1987, dù vườn còn bắn nhau đi đoàn ở một vài chỗ, nhưng biên giới Tàu Lừa đã được

nói lỏng, hàng hóa ì xèo giao lưu, và dần trở thành ***một phần tất yếu của cuộc sống*** như hiện nay.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=10893>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Xác Bác Hồ Chí Minh

Post Trung Tướng:

giangholangtu viết:

Nếu đó là sự thật thì tôi không còn gì để nói. Tôi nói thật tôi không ưa, tôn thờ hay thần thánh hóa gì ông Hồ cả nhưng đối với chuyện này thì không thể chấp nhận được. Từ trước cho đến giờ thủ thật là tôi chưa bao giờ bước vào cái lăng của ông Hồ ở Ba Đình cả cho dù đi Hà Nội rất nhiều lần. Từ trước cho tới nay tôi vẫn tin rằng người ta đã bỏ ra rất nhiều tiền để giữ cái xác của ông Hồ và tôi luôn chửi vì sự lãng phí đó và giờ tôi thực sự mới biết được sự thật phũ phàng này. Nếu thế tại sao người ta không chôn ông ấy hoặc hỏa táng đi cho đúng với nghĩa tử? Thật không còn gì có thể tưởng tượng ra sự việc như thế được nữa.

Bạn Tử này là HVB hay sâu mà kém thế?

Trung Tướng đã viết một bài về xác đồng chí Bác rồi kia mà? Bài này đi hơi lệch bên trái nên Trung Tướng điều đưa vô blog được, chịu khó tìm lại.

Khi quyết định ướp Bác, trung ương quyết định ướp cùng lúc hai đồng chí già khác có độ tuổi tương tự để làm thí nghiệm trước khi áp dụng lên Bác. Một trong hai cái xác lạ này đã hỏng và đem chôn, một cái vườn được bầu tôn y như Bác nhưng điều biết tên tuổi điều gì.

Ướp được nửa năm, hai tai của Bác (và của hai đồng chí lạ) rụng luôn. Vườn đề này đã làm đau đầu các khoa học gia Sô Viết vì tai của đồng chí Nin bạn thân Trung Tướng cũng bị rụng như thế, còn tai của các giáo hoàng nằm trong Thánh Đường Phê Rô bên La Mã thì không.

Sau đó chừng một năm rưỡi, chim đồng chí Bác (và chim hai đồng chí lạ) rụng nốt. Lưu ý là dái Bác (và dái hai đồng chí lạ) đều bị vật ngay khi tắm ướp. Công nghệ ướp xác cổ kim đều bó tay trước việc lưu giữ cái mà ta vườn gọi là hai quả ngọc hành.

Thêm chừng ba năm, tóc Bác rụng dần, và luôn phải trồng lại. Mặt Bác mọc ra nhiều mụn trông rất hãi.

Tiếp thêm năm năm nữa, chừng khoảng 1980 gì đó, trung ương quyết định nhờ nước mẹ Sô Viết làm một cái tượng sáp (chứ không phải thạch cao) để nằm chườn ườn trong thùng kính cho khách viếng thăm và khóc nức nở. Tượng này khá sạch sẽ và chân thực, dung mặt điều có nhiều mụn như cái xác xịn.

Ti nhiên, xác Bác vườn được lưu giữ đúng quy trình. Đó là một thân thể người ngắn choằn bị moi ruột, tẩm vô số loại hóa chất, có một cửa rộng ngoác mở từ mồm tới chim.

Trung Tướng hứa lúc nầu Cà Phê không còn bị coi là phản động sẽ cho các đồng chí xem ảnh mấy tên Nga Sô lôi Bác từ bể ướp để bầu dưỡng định kỳ, trông Bác trắng bệch y hệt con cá hồi đóng hộp, không tai và không chim.

Đưa hình Bác ra bị giờ có thể gây sốc cho cả một dân tộc. Thôi thì đưa hình bạn Nin bạn thân Trung Tướng thay vậy.

Nên nhớ khi những tấm hình này được công bố lần đầu. Hàng triệu người Nga rú lên khiếp đảm, và đòi chôn bạn thân Trung Tướng cho bằng được.

Hình rất man dợ. Cầm trẻ em dưới 30 tuổi và người già trên 40 tuổi, cầm liền bà, cầm đồng tính giai

& gái, cầm dừng đồng chí làm nghề nhân văn xem hình. Mọi sự cố về tinh thần và thể xác nếu có điều thuộc phạm vi trách nhiệm của Trung Tướng.

Đây: http://current.com/items/89133678_lenin_s_mummy

Chú ý cái giẻ che cái chim bạn Nin. Dù bức hình chỉ có tính chất khảo cứu, dung quả chim trống hoác cũng không thể khiến người ta không rùng mình, nên phải đẩy lại.

Trích:

KIM CHÂNG IN viết:

Sao xác Bác NIN vẫn có tại mà ? Nhìn cũng ko đến nổi tẻ lắm trong hoàn cảnh gần cả trăm năm trong thùng hóa chất.

Tại bạn Nin hiện tại chế tác bằng câu su, rùi khâu vầu màng tạng, trông cũng không khác thật mấy. Tại Bác chúng ta trước kia cũng thế, bị giờ thì tại Bác bằng sáp, vì tuyên thân bằng sáp hết mà.

Công đoạn mông má bạn Nin trước khi mang ra tủ kính cho khách tứ phương xem và khóc nức nở rất cầu kỳ. Bác chúng ta cũng thế.

Trước tiên bạn được sấy khô bằng máy chuyên dụng có chiếu tia hồng ngoại, sau đó uỳnh phấn son, rùi bạn quần áo. Quy trình này kéo dài khoảng 4-5 tiếng.

Công đoạn cuối cùng là sửa sang tư thế cho bạn. Tóc và ria mép được chuốt lại bằng một loại mỡ tương tự sáp ong. Đầu được nâng cao hơn tư thế nằm trong bể ngâm chút bằng một cục chất dẻo dưới gáy. Hai bàn chân xỏ tất đoàng hoàng chứ không để trần. Quan trọng nhất là tạo hình đôi bàn tay.

Thói quen của bạn Nin là khi ra đường thì nắm chặt bàn tay phải, như thể sợ bị ai đó giật cái gì đó. Tội nghiệp. Còn tay trái thì hay chỉ trở lung tung.

Thế nên xác bạn Nin bày trong tủ kính có bàn tay phải nắm chặt, còn bàn tay trái duỗi tự nhiên, tạo cho người xem cảm giác bạn đang nắm chỉ đạo trung ương tiêu diệt bọn phản cách mạng.

Xác Bác chúng ta thì hơi khác. Hai bàn tay Bác úp lên bụng, ngón đan vầu nhau như đang thiền. Bác là ông tiên mà. Bác cũng nắm chỉ đạo trung ương tiêu diệt bọn phản cách mạng, dung điều cần ra tay. Dung có một cái dở là Bác đeo găng. Cái này là một sai lầm. Cả đời Bác có đeo cái mẹ gì đâu chứ. Trung Tướng đã yêu cầu trung ương sửa, dung mà các bạn bầu Bác đeo găng mấy chục năm rùi, bỏ ra sợ khách khứa tưởng có thay đổi gì trên thượng tầng nguy hiểm lắm.

Việc nhỏ thế thôi, dung mà nhân văn lắm đấy.

Mẹ đang nói chuyện khoa học thì tên Uy chòi đầu ra đá sang chiến chính trị sến ời sến, chán thấy mẹ. Thôi để Trung Tướng thiết trình về xác ướp.

Thú vui ướp xác có từ lâu mẹ, cái xác ướp cổ nhất có lẽ khoảng 7000 tuổi lưu tại điện Lúp Vơ Rơ nước Pháp.

Bên Châu Âu đường thành phố điều nầu cũng có Catacomb (xem ở <http://en.wikipedia.org/wiki/Catacomb>) trong đây dừng xác ướp đủ các kiểu. Hầm của các nhà thờ hầu như cũng là Catacomb luôn.

Một trong các xác ướp hoàn hảo nhất là cái này:

Đó là xác một thiếu nữ Bò Đầu Nha tuổi 20 xinh đẹp còn nguyên hàm răng đều tắp và mái tóc mây mượt mà.

Xác ướp nổi tiếng nhất lại là cái này:

Lịch sử của nó cực kỳ thơ mộng. Lúc nàu rãnh Trung Tướng kể.

Cái xác kinh nhất là cái này:

Đó là xác một tên Ai Cập vô danh, điều hiều ướp bằng cái điều gì mà 5 ngàn năm chưa hỏng?

Còn xác ướp đẹp nhất thì đây:

Đó là một bé con người Ý mới chết cách nay 90 năm. Trông tuyệt vời như một đứa bé ngủ trưa. Nếu Bác của chúng ta được ngăm ướp thể này thì có điều gì để chê đâu.

Trích:

no_bi_ta viết:

Ai nguyện rửa hủ bạn,có chẳng chỉ là các chấy sĩ hải ngoại mang nổi hận ôm càng máy bay mà thôi!

Bạn về Hà Nội mà xem,1 ngày có bao nhiêu đoàn khách trong nước cũng như quốc tế vào lăng viếng bác Hồ .Bạn có ở các vùng nông thôn miền bắc đâu mà hiểu,có những bà mẹ già chỉ mong cả đời có 1 lần được ra Hà Nội viếng lăng bác.Khi xã tổ chức đi thăm,mọi người dậy từ 4 giờ sáng ,tập trung ở sân kho ủy ban xã chờ xe ca đến đón.Ai cũng háo hức ,cũng mong chờ.Bạn trẻ thì chờ đợi từ nhiều tuần trước đó,chuẩn bị quần áo đẹp,để dành tiền,đi đâu cũng khoe rói rít cả lên.

Các bác hải ngoại chả hiểu đêch gì,chỉ nói cho sướng miệng thôi,có nghĩ đến người khác mịa gì đâu.

Cái này thì đồng chí binh nhì Tả nói trật à nha.

Ở vùng sâu vùng xa Lừa, chỉ có một hình thức du lịch duy nhất là Du Lịch Công Đoàn. Các đồng chí biết rồi, Lừa điều có nhu cầu đi du lịch. Một lần du lịch, dù chỉ đi cách nhà hai trăm cây lô méch, cũng móc túi khổ chủ khoảng nửa năm thu nhập.

Du Lịch Công Đoàn thì thường một đời người chỉ được hưởng một hai lần. Dư vậy hành trình của Du Lịch Công Đoàn đa phần là về thủ đô yêu dấu.

Mà đã tới thủ đô yêu dấu thì Lăng Bác là điểm đến đầu tiên trong lịch trình, sau đó tới Chùa Một Cột, Bể Tàng Hồ Chí Minh, Hồ Gươm, Văn Miếu, Nhà Hát Nhỏ, Đường Thanh Niên, Chợ Đồng Xuân. Chấm hết. Thì thủ đô ta có cái điều gì khác?

Dư vậy việc đến xem Bác là bắt buộc.

Xem Bác cũng không dễ vì không phải ngày nầu lãng cũng mở cửa và xác Bác cũng sẵn sàng cho khách xem.

Trung Tướng đã có bài về hoạt động xem Bác rồi, chịu khó đọc lại. Đại để thú vị nhất là khách xem Bác được phát một chiếc bánh mì thịt và một chai nước ngọt miễn phí. Khách chờ nối đuôi nhau có lúc cả ngàn người ở phố Ngọc Hà, mặt mũi ai nấy căng thẳng vì unction son Tàu tô phấn Tàu lẻo loẹt gặp lúc nóng bức bỏ hôi chảy túa lỏi cả son phấn theo rất kinh.

Trẻ con dưới 10 tuổi bị cấm xem Bác, vì đã có trường hợp một vài thằng bé khóc ngất ngư khi thấy Bác nằm đỏ lỏm như con ma với bốn anh vệ binh đứng im phắc bốn góc tủ kiếng.

Đồng chí Tả chắc chắn chưa xem Bác bao giờ nên nói liên thuyên. Đồng chí nên vào một lần cho biết.

Trích:

no_bi_ta viết: ➤

Bốc phét nó vừa thôi đồng chí Ắn Hại ạ!

Đồng chí xuyên tạc nó vừa vừa thui, bắt buộc là bắt buộc thế nào, bắt buộc mà bỏ ra nửa năm thu nhập để đi hủ? (đồng chí tự mâu thuẫn đấy nhá)

Đồng chí chỉ lừa mấy tên hải ngoại, nó nghe thấy sướng nó nâng bi cho thui, chứ 1 thằng ở VN nó mà nghe thấy nó cười vào mặt, nó khinh cho như

Mà hải ngoại có vài mống bọ, có ý nghĩa mịa gì với sự nghiệp khai sáng của các đồng chí đâu.

Du Lịch Công Đoàn đa phần miễn phí đồng chí ạ. Ví dụ các nông trường, các trường học, các đơn vị quân đội vụn vụn.. Họ trích từ một tài khoản gọi là "Kính Phí Công Đoàn" ra để lấy tiền. Tên nầu học kế toán cần phơ cái coi?

Còn nếu có phải nộp phí (ví dụ các trường phổ thông ở các thành phố nhỏ, cha mẹ học sinh cũng có tí tiền) thì phí thu cũng rất nhỏ, chừng 100-200 ngàn mỗi cháu. Đi đông thì bao giờ chả rẻ hơn tự đi phở?

Ti nhiên ở vùng sâu vùng xa, thì 200 ngàn cũng là một gia tài. Điều ai dám bỏ ngàn ý để đi nếu không có người bao?

Hóa ra bạn Tả cũng điều có khái niệm về Du Lịch Công Đoàn hử? Giời ạ hiểu biết có ngàn ý thì cãi nhau làm cái điều?

Trung Tướng cứ nhớ mãi bộ phin tài liệu mẹ gì "Các Cô Gái Lệ Thủy" (hoặc gì gì quên mẹ tên) nói về khẩu đội dân quân gái từng phụ trách cả một ụ đại bác bắn tàu Mèo trong Quảng Bình.

Khi anh dẫn chương trình hỏi một chị, rằng chị có ước mơ gì, thì chị ý thần nhiên bầu, rằng chỉ có ước mơ được ra Hà Nội thăm Bác Hồ. Thật là một mơ ước cao cả, vì chị sống một mình trong cái lều rạ rách bươm (thằng đạo diễn phản động Văn Thủy cố tình quay cận cảnh này), tài sản chỉ có một cái nồi nhôm méo mó, trong có một thứ thức ăn gì như thể khoai lang nghiền.

Rốt cuộc sau khi phin công chiếu, trung ương đã tài trợ cho tuyên bộ các chị ra Hà Nội thăm Bác. Quá tuyệt.

À quên, còn có đoạn MC hỏi một chị về tình hình thể giới, chị ý kể vanh vách về nước bạn Liên Xô đang hoành tráng tiến vào chủ nghĩa cộng sản (năm ý là cuối 199x rùi nhé). Đit mẹ thằng đạo diễn thâm nho thật, đúng là bạn thân Trung Tướng.

Trích:

no_bi_ta viết: ➤

...Các lão Stalin, Mao, Kim có thể tàn ác, hám gái, ham quyền nhưng ông Hồ lại khác. Các chấy sĩ có phân biệt được điều này, công nhận nó...

Mẹ Trung Tướng đang học thói ngoan hiền không muốn chưởi ai dung mờ nghe câu này thì chó nó cũng phải bật chưởi chứ đừng nói Trung Tướng.

Mẹ thằng nói câu này mà ở Liên Xô trước 1953, ở Tàu trước 1977, và ở Bắc Hàn ngay bây giờ, thì dân chúng nó chả móc mắt cắt chim ngâm dấm quăng cho quạ.

Tư duy hẹp như thế thì cãi nhau làm cái điều gì? Giải tán. Khắc. Toẹt.

Đồng chí Bác chúng ta công nhận là nham hiểm tới độ kỳ tài, dung vườn thua bạn Duẩn bạn thân Trung Tướng.

Kinh khủng nhất là Bác hạ độc đồng chí Bùi Bằng Đoàn, bạn thân Bác (nên Bác đui tên đồng chí thành Bùi Tri Kỷ), cựu quan lại nhà Nguyễn, bố đồng chí Bùi Tín, đương chức chủ tịch nghị viện Lào, vì dám mưu toan định hướng dân biểu Bắc Lào phản đối xâm lược nước Nam Lào.

Sau đến vụ Bác gạ đồng chí Ngô Đình Diệm ra làm thủ tướng chính phủ liên hiệp, dung bạn Diệm là tay lão luyện, từng sống với điệp viên CIA, nên bạn biết thừa nếu ra làm với Bác thì thể nào Bác cũng đom chét, từ chối. Quả nhiên sau đấy anh và cháu bạn Diệm bị Bác cắt tiết. Bạn Diệm chạy té sang Mèo qua ngả nhà thờ.

Giết bạn thân, giết đồng minh (dù chỉ dự định) mà Bác còn làm được, thì giết mấy thằng lê tẻ như Phạm Quỳnh thì nghĩa lý chó gì.

Ngay cả bạn Bầu Đại bạn thân Trung Tướng, cựu vương, khi được Bác mời ra Hà Nội làm cố vấn, cũng bị Bác phái luôn hai đặc vụ theo hầu, mặc kệ bạn vùng vằng không chịu. Bác chỉ cấp cho bạn

Đại một tuần 20 đồng để sống, giao cho đặc vụ giữ. Với một công tử tuổi mới ngoài 30 từng có cả máy bay riêng, thì bạn Đại chịu thể điều nầu được, phải viết thư cho người thân về Huế xin tiền bà già rất nhọc nhằn. Cuối cùng thì hết chịu nài, bạn Đại nhân chuyển sang Tàu hợp chạy mẹ luôn.

Vụ Ôn Như Hầu là vụ Bác chơi bủn nhất. Bác lên kế hoạch giết cùng lúc hai đảng DVQD và VNQD đối lập (gúc trên mạng là thấy hồi ký của các đảng viên ta nhể, điều phải của bọn phản động), rồi cố tình sang Phốp để bạn Kháng Già bộ trưởng nội vụ hồ quyền chủ tịch hồ ký tên đóng dấu cho công an ta ập vào trụ sở Quốc Dân Đảng giết cả lũ, bày ra cả trò gian dối vu khống tìm thấy xương cốt máy in tiền này kia. Thật chó đẻ, điều ai để máy in tiền giả với cả chôn người ngay trong trụ sở đảng? Kháng Già xong quả này thì chán đời sinh bệnh, đòi vào Nam chứ điều ở Bắc nữa, rồi chết một cách rất đáng ngờ ở nhà một người quen vài tháng sau.

Tất nhiên chính trị kiểu độc tài thì phải bủn thủi lừa lọc. Bác làm thế cũng là thường. Bác chơi gái rồi quảng cho đàn em hưởng sai cũng là thường (Trung Tướng chuyên làm thế, sau này mà lên chủ tịch như Bác thì Trung Tướng điều giấu đâu nhể). Dung mà cái bủn nhất của Bác là Bác cứ cố giấu. Giấu thể điều nầu được. Lê Nin hoành tráng dư thế, ở ngôi vên vẹn 6 năm, mà cũng bị bọn Nga moi ra hết tuyền chiện tuyền mật.

rích:

Đạinamtamkiem viết: ➤

Kiểm hỏi thăm chút ngoài lề cái, những cái đựng trong mấy cái hộp đá trong đường hầm ở nhà thờ San Pietro ở Vatican là cái gì vậy? Hỏi thiệt đó nha, không phải hỏi đểu (vì K là chiêm ra hỏi đểu mờ, nên lần nào hỏi thiệt phải đóng dấu thiệt, hị hị).

Cái đấy gọi là Catacomb, Trung Tướng vừa kể rồi còn hỏi là sâu? Không biết đọc hay cố tình trêu người?

Dưới hầm mộ của Tòa Thánh, thì các xác ướp phần lớn đã cũ và gần như hỏng, đen và khô quắt. Theo sách vở thì cả Giáo Hoàng đầu tiên là Thánh Phê Rô cũng có xác (ướp?) tại đó.

Các xác ướp Giáo Hoàng còn mới thì để ngay trong Thánh Đường St Peter, chính mắt Trung Tướng thì nhìn thấy hai Thánh Bi Ô 10 và Giôn 23. Cả hai trông giống tượng đá nằm hơn là xác ướp.

Thánh Giôn 23 có màu trắng, tuyệt đẹp:

[http://en.wikipedia.org/wiki/Image:Petersdom_\(203\).JPG](http://en.wikipedia.org/wiki/Image:Petersdom_(203).JPG)

Còn Thánh Bi Ô 10 màu đen như đồng hun:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Image:Piusxtomb.jpg>

Sau vài chục năm nữa, xác các Ngài sẽ được đưa xuống hầm mộ, thay thế họ là các vị kế tiếp. Đây là một truyền thống lâu đời của Tòa Thánh.

Trích:

Đạinamtamkiem viết: ➤

Thế có được trưng bày cho pà con xem ko trung tướng, vào xem có mất tiền không trưng tượng?

Đấy là ý nguyện của các ngài hay là các ngài chỉ muốn được chôn cất bình thường hoặc đem thiêu rụi lấy tro trả về với cát bụi?

Kiểm đã nghiêm túc thì Trung Tướng giả nhời.

Vào Nhà thờ Thánh Phê Rô thì không mất tiền, dung phải xếp hàng rất lâu, đến cả tiếng đồng hồ, và phải chịu sự khám xét của Security, phải mặc quần chùng áo dài, phải bỏ mũ kể cả khi trời lạnh. Lần Trung Tướng đến đó hàng xếp dài hơn 300 mét. Nghe nói vào ngày Chúa Nhật hay lễ tết thì đông kinh khủng nữa.

Sau khi thăm Nhà Thờ, nếu muốn vào Tòa Thánh xem tiếp (tỷ như leo lên mái vòm Mi Ken Lăng Giơ, hay vào bầu tâng Tòa Thánh, hay qua tu viện Xít Tin có tranh tường của Ra Pha En ban thân Trung Tướng) thì phải mua vé. Xếp hàng cũng rất dài. Quanh năm suốt tháng.

Xuống hầm mộ thì cực khó. Trung Tướng rất muốn xuống dung điều biết mua vé ở đâu.

Hai xác ướp Trung Tướng kể trên để ngay trong Nhà Thờ, mọi người đến viếng và cầu nguyện ngay cạnh. Nếu muốn chụp ảnh thì không được nháy đèn.

Kiểm nhìn kỹ tấm ảnh chụp Thánh Giôn 23 sẽ thấy hoa tươi của du khách cắm ngay vào bên cạnh quan tài kính. Nhắc lại, cả hai vị hiện nằm trong Nhà Thờ (Thánh Đường, không phải dưới hầm mộ) đều trông giống các bức tượng cẩm thạch hơn là xác người.

Các Giáo Hoàng không có di chúc như đồng chí Bác bạn thân Trung Tướng nên không biết việc ướp xác có phải là ý nguyện của các Ngài không. Ti nhiên vài trăm năm giờ lại đây, các Ngài sau khi tịch đều được ướp phóc-môn trước rồi quàn dưới hầm mộ (catacomb), sau đó Hội Đồng Hồng Y sẽ quyết định chọn mang xác ai lên Thánh Đường cho con chiên thăm viếng.

Khi một Giáo Hoàng được nhất trí đưa lên Thánh Đường, thì Tòa Thánh thuê một gia đình ở Rô Ma (gia đình độc nhất, và không làm nghề gì khác ngoài nghề ướp xác Giáo Hoàng, cha truyền con nối) tiến hành xử lý thân thể Ngài. Gia đình này tiêm vào Ngài một loại hóa chất gì đó khiến da thịt Ngài như thể hóa đá, cứng đanh luôn.

Phải đến tận nơi mà xem Mummy của Giáo Hoàng khác mummy của bạn Nin bạn Bác thế nào. Nói khơi khơi thì chả ăn thua gì đâu.

Trích:

Dạinamtamkiem viết:

Không hiểu sao chứ khi Kiểm đi xem thì được đi dưới đường hầm, hai bên có rất nhiều xác ướp của các vị thánh, tuy nhiên chỉ đứng xa xa thôi, không có được lại gần để sờ vào cái ...chẳng biết gọi là gì, quan tài chẳng hạn, đa số bằng đá, chỉ có vài cái mới thì mới có nắp bằng kính thì phải, lâu quá quên rồi.

Còn mọi chiện khác thì y như trung tướng nói.

À leo lên cái mái vòm đất chi là kinh khủng, nếu mua vé rẻ, không có thang máy đưa lên thì còn kinh dị hơn nữa, Kiểm đã được thang máy đưa lên một đoạn mờ còn leo mới cả gỏi.

Hóa ra Kiểm biết rùi dung tỷ đều Trung Tướng à? Lần sau còn thể thì tự và vào a-lô nhé.

Trung Tướng chưa xuống hầm mộ, dung xem phin tài liệu thì thấy tuyệt đại đa phần quách của các Giáo Hoàng (và một số vị Thánh, tỷ như bà hoàng hậu gì bên Thụy Điển bỏ cung đi tu đó) được đặt thấp dưới nền hầm chứ không cao như quách Bác để mà sờ mó. Nắp quách

bằng đá tảng có đề tên tuổi chức tước. Hay Kiểm nhớ nhầm?

Có thể Kiểm xuống cái Catacomb chung của Roma? Trong đây thì nhiều vô thiên lủng mummy.

Mái vòm Kiểm nói là vòm Mi Ken Lăng Giơ, do chính bạn Giơ bạn thân Trung Tướng thiết kế và xây dựng trang trí. Sau khi đi thang máy một khoảng cao bằng cỡ tòa nhà 13-14 tầng, thì phải leo 296 bậc cầu thang bộ nữa mới lên tới vòm. Cầu thang bộ chỉ vừa một người lom khom. Kinh thật 400 năm trước mà bọn tư bản đã xây được công trình đại khủng. Leo tới nơi mới thấy thân phận của mình đích thị là thân phận con Lừa.

Trích:

Dainamtamkiem viết:

..Ở mà cũng có chỗ để TRung tướng nghiêm túc nhé, Kiểm chưa đọc được mấy câu kiểu như là ông Giáo Hoàng xxxx bạn thân trung tướng 🤔🤔🤔

Thế các Giáo Hoàng và Đức Hồng y là những vị thánh hay là những con người vậy Trung tướng?

Dù có bựa mấy, thì Trung Tướng cũng không gọi các Giáo Hoàng là bạn thân, dù Trung Tướng có thể gọi chính Chúa Giê Su là bạn thân. Đây là một tâm niệm ngoan đạo.

Thường các Giáo Hoàng sau khi chết vài năm thì được phong Thánh. Giáo Hoàng gần nhất Giôn Phao Lô 2 sắp được phong rồi. Tất nhiên thủ tục cũng rườm rà. Gúc mà xem nhé.

Các Hồng Y thì không phải là Thánh. Tuy nhiên một số vị cũng được phong sau khi tịch nếu công trạng của các vị được công nhận là của bậc Thánh.

Trong đạo của Trung Tướng không có Thánh Sống. Mọi Thánh đều chỉ được phong sau khi chết. Thánh Tử Đạo ở Lừa có 117 vị, đều được phong bởi Giáo Hoàng Giôn Phao Lô 2 thời 198x. Có vị khi tử vì đạo chưa đầy 20 tuổi.

Trích:

VN2006A viết:

hì hì...chuyện ướp xác thì có khắp nơi trên thế giới, riêng gì ở Dzịt nam ta đâu!!! có nên làm hay không lại là chuyện khác.

các đỉnh cao (chỉ tệu) chẳng cộng cứ thích đá xiên, đá xỏ để lòi cái bộ mặt rân chủ giả hiệu ra 🙄

À, nhân có Chung tướng ở đây hỏi chiện Giáo hoàng nào là người chuyên tổ chức các Orgy với các em trẻ đẹp trong tòa Thánh ấy nhớ??? hình 1 bức tượng của Maria ở Rom là được dựng theo mẫu 1 cô bồ của Giáo Hoàng này. Có 1 bộ Film về chuyện này, trong có cảnh cô này chỉ vào ... bướm bảo Giáo Hoàng là muốn có cái này thì phải cho anh cô ấy 1 suất Kardinal 😊

Ý của tên Sáu là bần tươi, dung Trung Tướng cũng giả nhời.

Cả ngàn năm thời đầu Giáo Hội Thiên Chúa Giáo, các cha cố cho đến các Giáo Hoàng đều có thể có vợ con gia đình bình thường. Nhiều lúc các Giáo Hoàng sinh hoạt như các vua chúa.

Sau này các Giáo Hữu nhận ra rằng, việc các bậc chủ chiên có gia đình là rất bất lợi, vì có thể có sự lợi dụng thu vén cá nhân. Xét cho cùng, Giáo Hội sống bằng tiền của Giáo Hữu, thì sự thu vén cá nhân sẽ phá hủy Đạo. Thế là có một Công Đồng quy định người đi tu phải từ bỏ cuộc sống riêng. Là Công Đồng nầy thì tên Sáu tự tìm.

Mãi sau này thì đồng chí Lu Thơ lại thấy việc chủ chiên có vợ con thì tốt hơn, thế là Tin Lành ra đời. Tin Lành là gì và hoạt động thế nầy thì tên Sáu tự tìm.

Cũng thế, Thiên Chúa Giáo nguyên thủy chỉ cho con chiên lấy một vợ một chồng. Có một ông vua người Anh nọ lại thích lấy nhiều vợ dung không muốn bỏ Đạo. Thế là Anh Giáo ra đời. Anh Giáo là gì và hoạt động thế nầy thì tên Sáu tự tìm.

Dư vậy có thể thấy, hai ngàn năm lịch sử Thiên Chúa Giáo là một quá trình phát triển qua nhiều giai đoạn phù hợp với từng thời kỳ lịch sử nhân loại. Có những điều bí giờ ta thấy là bất thường, thì ngàn năm trước là bình thường, và ngược lại.

Tên Sáu, trình của đồng chí mới chỉ đến bẹn Trung Tướng. Chả có vị mẹ gì đâu.

Trích:

vận đấng > vận nước viết:

Giáo hoàng loạn luân VI cai trị Hội Thánh 11 năm (1492-1503) là thuộc thời kì nào vậy trung Tướng?. Ông này nghe nói loạn luân với cô con gái Lucrezia, và hai cô em ruột, rồi cuối cùng cũng bị đầu độc chết vì ác ôn quá. Không biết ông này có bị vật chym khi ướp xác không chung tướng.

Trung Tướng đã nói rồi, thời đó Giáo Hội hoạt động khác bí giờ, Giáo Hoàng chả khác gì một siêu quốc vương, uy quyền tột đỉnh, thậm chí còn được phê chuẩn chức vị hoàng đế của nhiều nước.

Giáo Hoàng A Lếch Dẫn 6 (gốc Tây Ban Nha, gúc Alexander VI để đọc thêm nhế) là một người hơi đặc biệt. Ngài là người không phải gốc Ý áp chót làm Giáo Hoàng cho mãi đến thời Giô An Phao Lồ 2 (gốc Ba Lan) trong suốt hơn 450 năm, sau Ngài chỉ còn có Adrian VI (gốc Hà Lan) nữa thôi. Việc Giáo Hội chỉ chọn người gốc Ý làm Giáo Hoàng trong nửa thiên niên kỷ có lẽ cũng xuất phát từ chiến của Ngài.

Sự nghiệp của Ngài mang nặng tính gia đình trị, cái mà Giáo Hội đã phải tiêu diệt sau đó vì nó không còn phù hợp với trách nhiệm tinh thần của Giáo Hội trên tầm cỡ toàn cầu. Chú ngài, cũng là một Giáo Hoàng, đã bổ nhiệm Ngài làm Hồng Y một cách trái nguyên tắc. Về sau Ngài bổ nhiệm các con trai mình cũng theo cách ý.

Giai thoại về sự loạn luân của Ngài là đồn thổi của quần chúng, chưa được xác nhận bởi bất kỳ nhà nghiên cứu nghiêm túc nầy, thì cũng như chiến loạn luân cung đình của nhiều vị vua cổ kim. Dung việc Ngài có nhiều vợ nhiều con và chăm chút quá đáng cho gia đình là có thật, ví như đám cưới xa hoa của cô con gái Lucrezia ngay tại Tòa Thánh được người ta kể mãi đến giờ.

Việc Ngài bị đầu độc cũng chưa được xác định. Theo suy nghĩ của người Công Giáo hiện nay, Ngài bị Chúa phạt. Sử sách chỉ chép rằng, sau khi ăn tối cùng một Hồng Y, thì Ngài đau nặng và qua đời, còn Hồng Y kia không sao cả. Cái chết của Ngài cũng hết sức kỳ bí vì đến tận bí giờ người ta vườn không tìm ra loại chất độc nầy tương tự khiến da người có thể bị tróc từng mảng lớn, bụng phình to rồi chảy nước.. như Ngài.

Còn hỏi gì nữa không?

Trích:

Kiwi_vn viết: ➤

Bác Hoàng chả đọc mấy cái links của em mà đã phát biểu nói càn. Bác vào đây mà đọc xem ngày xưa người ta bị đối xử khổ cực, thân phận không bằng con chó như thế nào. Mà đây là người thực việc thực đấy nhé....

Đọc về mấy ông Thánh của bác em thấy nhiều vị cũng có hơn gì cụ Hồ đâu. Nhưng em biết đó là Đạo của bác nên bác sùng kính là điều tất nhiên. Em hiểu và em tôn trọng...

Ngược lại, bác và các bác dân trừ phọt phẹt trong này cũng thử xem mình dùng những lời lẽ thô thiển học của các bác để mà nói về người đã khuất như vậy có nên không....

Trong số các bác post bài trong cái thớt này em thấy nề mỗi bác Nước Non. Dù bác ấy cùng quan điểm với các bác, nhưng cách nói chuyện của bác ấy khác hẳn.... Vì vậy, khi em nói là các bác dân trừ phọt phẹt thì không bao gồm bác ấy đâu đấy nhé.

@ bác Quê: Bác nên về chợ làng mà nói chuyện nhé. Đây là forum chung, ai thích nói gì thì nói nhé... Có sai thì có mình với mod chứ chưa đến lượt bác có ý kiến. Còn loài quý hiếm như em thì càng phải nên bảo tồn và trân trọng, động vào là em mổ cho rách mỡ...

Chú còn liu liu lăm lăm thì lao vào chiến chính trị làm gì hở? Đi về căn thuốc lắc đưa xe bốc đầu có phải ngon hơn không?

Mấy vị Giáo Hoàng đặc biệt Trung Tướng kể không có được phong Thánh. Chú chưa biết gì về Đạo thì đừng nói càn được không? Trong Đạo của Trung Tướng kể cả khi phong Thánh rồi, vẫn có thể bị rút phép lại. Như kiểu "truy phạt" ý mà.

Dung cái quan trọng nhất, là Giáo Hội không có giấu chiến của các vị. Sử Giáo Hội còn chép rõ ràng. Và không ai cấm các đồng chí xi và các vị đó. Trung Tướng cũng không bầu vệ đứng vị như A Léch Dăng 6. Dù là Giáo Hoàng, Ngài vườn có vẻ không ôn trong si nghĩ của Giáo Hữu, ti nhiên sai nhảm của Ngài chỉ được xác định là lạm quyền mà thôi, dừng chiến khác không thấy chép.

Còn đồng chí Bác? Thái bỏ mẹ ra còn cố giấu. Giấu rùi bắt dân coi như Thánh, cấm nói thật bằng mọi kiểu. Chính cái thói bịt mồm đó làm người ta bí bách. Sự bí bách đó khiến nhiều người uất ức nói càn văng mạng (gọi Bác là dê này kia). Việc này Trung Tướng công nhận là chẳng hay ho gì, dung mà Trung Tướng thông cảm. Nhân nẫu quả ý mà.

Đây là chưa kể chiến Bác còn sống nhảm đã hô muôn năm vạn tuế hà rầm, lấy tên đặt cho thành phố này kia, viết sách phịa tạc công lao các kiểu.

Chó nó ngửi được.

Lại nữa, mấy ông Thánh trong đạo của Trung Tướng (không có giáo hoàng A Léch 6 nha cưng) là của riêng đạo hữu Công Giáo, các đồng chí nếu không phải là tín đồ, thì ai bắt các đồng chí sùng kính, ai cấm các đồng chí ghét bỏ đâu? Thậm chí các đồng chí còn điều biết các vị đó là ai nếu Trung Tướng không kể kia mà?

Dung đồng chí Bác thì khác, Bác là của chúng ta, cả của các đồng chí, và của Trung Tướng. Trung Tướng bị ép buộc sùng bái Bác y hệt các đồng chí, thế nên Trung Tướng mới tức.

Nếu khi đi học Trung Tướng không cần bình thơ thối của Bác. Nhà không bắt buộc treo ảnh Bác. Kể chiện hài về Bác không bị công an đập cho bét mủ. Bức Bác thì có thể ra phổ đốt hình nộm Bác như đốt tên Bút.. Và nhất là nếu Bác không làm gì khiến Trung Tướng mãi sống trong thân phận con Lừa. Thì Trung Tướng có lý do điều gì mà phải ngày ngày bóc mẽ cuộc đời Bác?

Rõ chưa?

Trích:

Nguyễn Tất Cả viết: ➤

Đến đất Thánh mà không xuống hầm mộ Giáo hoàng thì tiếc cho Trung Tướng. Xếp hàng chờ lâu thì có, nhưng việc khám xét và qui định quần áo, mũ thì không chặt chẽ như Trung Tướng nói. Khách đến Vatican lúc nào cũng đông, đi ô tô từ Rome vào qua 1 đoạn đường hầm là vào Vatican. Nghe nói Giáo hoàng Benedick 16 hay làm lễ vào ngày thứ Tư trong tuần.

Lính gác Vatican là lính đặc biệt (hình như người Thụy Sĩ theo truyền thống, Trung Tướng còn phơ cái coi), mọi người cũng hay chụp ảnh cùng mấy chú lính gác này.

Đi Vatican thì có 3 nơi cần xem là Đại Thánh đường Peter, xuống hầm mộ các Giáo hoàng và lên nóc Thánh đường.

Đại Thánh đường không chỉ có 1 phòng lễ mà có nhiều phòng lễ ở xung quanh. Phía đầu phòng lễ chính là 2 cột trông như đồng đen hoành tráng lắm.

Xuống hầm mộ Giáo hoàng thì mua vé ở cái cổng phía bên phải Thánh đường, cứ thấy xếp hàng dài ở đó thì ra mua. Trong Thánh đường Peter lúc nào cũng đông nghịt người nhưng xuống hầm mộ là không khí tôn nghiêm. Không biết có phải truyền thống của Tòa thánh không nhưng hầu hết hầm mộ các Giáo hoàng đều bằng đá, không kể mộ vài Giáo hoàng được đặt ngay trong Đại Thánh đường.

Từ trước đến nay có tất cả hơn trăm Giáo hoàng nhưng hầm mộ chỉ có vài chục Giáo hoàng. Giáo hội có truyền thống hay là có tranh vẽ tất cả các Giáo hoàng, từ khoảng năm 140-160 AC đến giờ. Vatican cũng bán tập tranh vẽ đó, khoảng 15-20 EUR. Người ta cũng nói có 3 vị Giáo hoàng cùng dòng họ như Trung Tướng nói, nhưng họ không nói việc Alexand chết như thế nào.

Trong Thánh đường có 1 tấm bia, trên đó ghi tên tuổi, khoảng thời gian làm Giáo hoàng của tất cả các vị. Mũ quả dưa và cây trượng sau này mới có, những vị Giáo hoàng đầu vẫn mặc quần áo bình thường, để đầu trần, râu tóc dài, trông giống như tu sĩ Tắc trong truyện Robin Hood.

Hồi Cả qua đó lúc Giáo hoàng Joan Paul 2 mới mất. Mộ của Giáo hoàng Joan Paul 2 rất đơn giản, là vị Giáo hoàng được nhiều người đương thời sùng kính, rất nhiều khách đến thăm đã quỳ trước mộ Ngài.

Trong Thánh đường cũng có đường riêng đặc biệt để đưa Giáo hoàng xuống hầm mộ. Người hướng dẫn có giải thích cách đưa Giáo hoàng xuống nhưng lâu quên rồi. Mộ các Giáo hoàng đặt trong Thánh đường có ngăn kính trong, không biết họ ướp thế nào nhưng nhìn vẫn còn nguyên vẹn tươi tắn. Các vị này vẫn mặc bộ quần áo Giáo hoàng, đội mũ quả dưa.

Lên nóc Thánh đường không có thang máy như Trung Tướng nói. Đi cầu thang bộ theo đường xoắn ốc bao quanh vòm Thánh đường, càng lên càng dốc và hẹp. Đến chỗ mái vòm trên thì chỉ 1 người đi được. Thỉnh thoảng người ta trở 1 lỗ để thông gió. Trên đỉnh cũng chẳng có gì đặc biệt.

Cái Catacomb bên ngoài Rome là dành cho dân chứ không có Giáo hoàng nào ở đó hết.

Trong đó cũng chẳng còn Mummy, hay nói đúng hơn là chỉ còn những vụn đất không rõ hình hài.

Điều chỉnh một số thông tin của tên Cả.

- Vầu Tòa Thánh chính xác là phải quần chùng áo dài. Chẳng nhẽ hôm Trung Tướng vầu (thứ 5-6 trong tuần) lại bắt buộc còn các hôm khác thì không? Con vện của Trung Tướng mặc áo hai dây, bị bắt ra mua một cái khăn Rome để quàng vầu vai che bớt thịt Lừa. Mấy cô Nga Ngổ mặc díp cộc đến thất lưng thì bị bắt ra mua tạm cái áo choàng mỏng để khoác vầu. An ninh có máy dò đưa một phát từ chim lên cổ Trung Tướng đoàng hoàng.

- Đi ô tô qua cái gầm cái đường gì đó chứ không phải hầm, ngắn tẹo thôi, sau đó phải đi bộ là chính để vầu Tòa Thánh.

- Giáo Hoàng chỉ dẫn Thánh Lễ dừng dịp lễ quan trọng chứ không phải hàng tuần. Lễ do Giáo Hoàng dẫn tổ chức ngay ngoài quảng trường chứ không làm trong Thánh Đường.

- Lính gác Tòa Thánh bắt buộc phải mang quốc tịch Thụy Sĩ, chiều cao bắt buộc từ 1m85-1m87, cân nặng cũng có quy định luôn. Lính này phải còn tân (dư Trung Tướng ý mà), mặc quần bông áo bông thiết kế từ thời Trung Cổ với hai tông màu xanh-cam, cầm kích chứ không bông súng. Thăng nầu thăng nẩy đẹp giai dã man y như Trung Tướng.

- Ngoài 3 nơi cần xem tên Cả nói, còn phải vầu Tu Viện Xít Tin, Bẩu Tàng Tòa Thánh nữa.

- Trong Thánh Đường thì dừng cái khoang nhỏ không gọi là "phòng lễ", tuy cũng có nhiều hàng ghế. Tín đồ chỉ vầu đó cầu nguyện xưng tội chứ không hành lễ, nên có thể gọi là "nhà nguyện" hoặc "phòng nguyện". Mỗi phòng là một công trình kiến trúc do một kiến trúc sư thuê riêng thiết kế. Đẹp không thể tưởng tượng được nếu không nhìn tận mắt.

- Vương cung Thánh Đường St Peter có 4 cột đồng đen chứ không phải hai, cột này chạm hoa văn như thể vầu rỗng phương đông rất lạ. Các cột đồng cao khoảng 50 mét, cỡ tòa nhà 15 tầng, đường kính khoảng gần 2 mét.

- Từ khi có Giáo Hội bắt đầu từ thánh Phê Rô (st Peter) đã có gần 300 Giáo Hoàng chứ không phải chỉ hơn trăm như tên Cả nói.

- Một Giáo Hoàng Giô An Phao Lô 2 vốn là mộ của GH Giô An 23 (hiện nằm trong Đại Thánh Đường, xác màu trắng Trung Tướng đã kể), nói chung Ngài là người giản dị. Ngài có lẽ là một trong những Giáo Hoàng được phong Thánh sớm nhất sau khi tịch. Chắc chỉ 1-2 năm nữa thôi. Ân đức nhón nhát của Ngài chính là góp phần quan trọng tiêu diệt thể chế Cộng Sản khát máu trên toàn cõi Đông Âu.

- Lên nóc Thánh Đường có thang máy, tên Cả chọn cách đi bộ (tiết kiệm 2 Oi thì phải) nên không biết đó thôi. Nếu đi bộ thì leo xa kinh khủng luôn (từ dưới mặt đất mà), còn nếu đi thang máy thì chỉ phải leo 296 bậc theo đường xoắn ốc vòng quanh nóc Thánh Đường như tên Cả mô tả thôi.

- "Trên đỉnh vòm không có gì đặc biệt" là nhờ của tên Cả chứ không phải của Trung Tướng nhé. Ở đó Trung Tướng được sờ tay vầu tranh của chính ông bạn thân tên Giơ vẽ cách nay 5 thế kỷ bằng cách treo mình trên độ cao hơn trăm mét trong hai năm ròng, được nắm cái lan can cũng do ông bạn đó đúc bằng đồng mà mỗi nan của nó là một hình khác nhau, được dòm xuống bốn cột trụ đồng đen khổng lồ vừa kể lúc nãy. Nếu ra ngoài thì nhìn trọn vện thành Rô-ma luôn.

- Catacomb thành Rô-ma thì không nằm trong chủ đề này.

Trích:

Diên Vỹ viết:

Điêu, Trung Tướng toàn từ chương sách vở. Phải hiểu ngoài lẽ rằng Điếu Táng tức là để cho điếu tha quạ mổ, chứ ai lại đi dịch từng chữ một thế. Thất vọng Trung Tướng.

Trung Tướng nói mà cãi như phá, hư lắm nhể.

Cái chiện Thiên Táng (mà tên Vỹ mà một số bọn bựa tự phía thành Điếu Táng) không phải là một nét văn hóa qen thuộc hoặc do thiếu đất thiếu củi đâu nhó.

Người chịu thiên táng đa phần là người có bệnh tật, người bị cô lập, tù nhân tội nhân, hoặc ở dưng chỗ rất ít người mới hay dùng.

Đề vụ táng này xảy ra mau chóng, có lúc người ta còn chặt cái xác ra cho chim chóc để chén.

Theo phong tục tổ quốc Tàu mình, thì có các loại táng sau:

- Thiên táng: phơi xác giữa giời cho chim chén

- Địa táng: chôn xác vào đất cho giun chén

- Nhân táng: người thân tự chén xác chết

- Kim táng: bọc xác vào ống đồng làm tượng gì đó

- Mộc táng: đục xác vào hốc cây rui bịt lại cho sâu chén

- Thủy táng: thả xác trôi dưới nước cho cá chén

- Hỏa táng: đốt xác, chả cho con mẹ gì chén

- Thổ táng: bọc xác vào đất sét, giống như kim táng nhưng rẻ hơn. Mấy cái xác sư ông chùa Đậu mẹ gì là làm kiểu này. Thường thì đất sét này có trộn thêm sáp hay vôi gì đó, và bên ngoài phủ sơn cho nó lờ lợt.

Trích:

h_saranghe viết:

Trung tướng thật,

"Nhân táng" là thân nhân chén thì "Điếu táng" là có thể hiểu là dành cho chim chén được chứ?

<http://www.thuvienhoasen.org/phathanhphatgiao-33.htm>

Còn các vị sư chùa Đậu được táng theo kiểu Thiên táng.

<http://www.phattuvietnam.net/index.p...ticle&sid=3863>

Trung Tướng đã nói là như giới nói, cảm có sai. Em yêu Hê đừng có mà cãi Trung Tướng. Đừng có tin sách của mấy học giả giả cầy như kiểu Đào Duy Anh, Ngô Tất Tố... Mấy bạn này ngoài tầm chương trích cú kiểu cổ điển (nghĩa là moi trong thư viện, rất khó tổng hợp và đối chiếu này kia như gúc) thì chả biết mẹ gì đâu. Cái Thu Viện Hoa Sen của em còn nói chỉ có 5 loại táng đấy thôi.

Theo quan điểm thế giới quan của người Tàu ta, thì vũ trụ bao gồm: Thiên, Địa, Nhân. Từ đây phát sinh ra các loại Thiên táng, Địa táng, Nhân táng.

Để tậu nên Thiên, Địa, Nhân thì phải có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Thế nên phải có các loại Kim táng, Mộc táng, Thủy táng, Hỏa táng, Thổ táng nghe chưa.

Còn dừng thứ bù bưa như Nhà Táng, Thiên Táng, Sơn Táng.. tuyền là thói ăn tục nói phét của mấy học giả Lừa nêu trên. Không Táng thì cũng coi như Thiên Táng nên bỏ qua, tuy dùng từ như thế là không đúng. Sau này có thể có Không Gian Táng (táng trên vệ tinh nhân tạo) hoặc Vũ Trụ Táng (táng trên Mặt Trăng) thậm chí Thiên Hà Táng (táng ở chỗ nào điều biết nữa) đừng dừng cái này sẽ không còn nằm trong thế giới quan nguyên thủy.

Trích:

Gampo viết:

Dear Trung tướng,

Quả thật vinh hạnh, hôm nay tớ được chứng kiến tài năng cãi chày cãi cối, chữ nghĩa liến thoắng, nước bọt lèo phèo của Trung tướng. Trung tướng bảo gúc đáng tin cậy hơn là thư viên, thì tớ gúc. Có điều, tìm mãi không ra kiểu "nhân táng" nào như Trung tướng bầu.

Không biết tục lệ văn minh này thuộc về vùng nào trên đất Tung của thế nhẩy???

Hơn nữa, Trung tướng bắn ra một mớ triết học Trung của, mà quên rằng như đã nói ở trên, điều táng là tục lệ của người Tạng. Cho dù có hâm mộ, quý mến bạn Mao, bạn Đặng mà hô hào đất Tạng là mảnh thịt không thể cắt rời gì gì đó của Tung của thì Trung tướng cũng nên nhớ rằng người Tạng có văn hoá rất riêng biệt, liệu họ có thêm đếm xía tới thiên địa nhân hay kim mộc thủy hỏa thổ hay không???

Điều táng được áp dụng cho tất cả mọi người, không riêng gì bệnh hoạn hay tù tội chi cả, chỉ cần họ đã đi chầu bà hai rồi mà thôi. Còn lý do vì sao có tục đó, tớ đã bàn trong pót trước. Thân.

Loe ngoe đảng viên mới kết nạp đã đòi cãi nhau với Trung Tướng. Cãi cãi cái khặc.

Việc phân loại này kia của dân tộc Tàu ta không chỉ áp dụng cho dân Tàu, mà áp dụng cho tuyền nhân loại. Chỗ chớ nào chả có Thiên Địa Nhân mà đồng chí cãi? Cái điều gì không từ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mà ti toe?

Thiên Táng không chỉ thịnh hành ở Tây Tạng, mà cách nay vài trăm năm ở Nhựt Bản vốn đất hẹp người đông cũng rất được chuộng. Họ không quăng xác cho chim rĩa (vì có thể ở Nhựt ít kền kền chẳng), mà cứ để đó cho đến khi tan biến vào Giời Đất. Nghĩa bóng của chữ Thiên là như thế, nó rộng hơn cái mẹ gì mà Điều Điều của các bạn Tibet.

Bên Mèo Châu kỳ Mai A cũng thế. Và thời nguyên thủy thì tuyền nhân loại như thế. Có nghĩa là hình thức mai táng này là cổ xưa nhất, bản năng nhất. Chả có gì ngăn trở nó sẽ không giữ lại trong tương lai theo lý thuyết trôn ốc.

Nhân Táng có trong tàng thư của người Tàu ta, đừng chính người Tàu lại ít dùng cách thức

này. Mà bên Châu Phi dùng nhiều. Nên nhớ cái đồng chí điều biết điều phải là cái điều có. Tư duy và trí nhớ của đồng chí là hữu hạn, còn vũ trụ thì không.

Nhân Táng dường như là cách mai táng nhân văn nhất người ta có thể làm. Có gì hay hơn khi được táng trong bụng chính đấng người mình yêu hử?

Vầu Cà Phê thì phải tâm niệm hai điều: (1) Không được cãi lại Trung Tướng, và (2) Nếu muốn cãi lại Trung Tướng thì phải nghĩ Trung Tướng điều bâu giờ sai, rồi quay về điều 1.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=17218>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Phát hiện 5 hài cốt liệt sĩ bị địch giết hại dã man

Post Trung Tướng:

Tên Iu kể chuyện hầy nhì? Đúng là bạn thân Trung Tướng.

Chú Trung Tướng tên Bạ, cũng làm lính trinh sát như chú Phò của tên Iu. Lưu ý chú Bạ này điều phải chú Bạ công an hình sự nhể.

Bạ hiện nay là một đại gia có tiếng ở Hà Nội, làm nghề gì thì Trung Tướng phải giấu, vì kẻ ra là lộ mặt ngay.

Bạ điều thích treo chai nước trên đầu bọn Ngụy như Phò, mà thích quăng bọn Ngụy vào tổ kiến lửa. Kiến trong rừng Miền Nam thì chi bộ lạ gì, nhiều vô thiên lủng.

Bạ đi trinh sát thì thường nhằm vào các đồn lẻ, khi có tên Ngụy nàu đi đái đêm hoặc trốn trại đi chơi gái về khuya, thì nhảy bổ giăng một giăng cật lực vào gáy, rùi chụp siết cổ, nhét quả chanh vô mồm, trói ghẹo tay đưa ra rừng để khai thác thông tin, gọi là Bắt Nhái.

Đồn của bọn Ngụy buồn cười lắm nhể. Chúng nó thiếu mẹ gì dây thép gai, dung mà do lười biếng hoặc ăn cắp chỉ đó, chúng làm dừng cái hàng rào lỗ rộng ngoác, con bò chui lọt. Lại chẳng thêm gài mìn đặt chông mẹ gì. Ngu thế. Đúng là Ngụy.

Bọn Bạ thường xuyên đi theo tổ 2-3 đồng chí, bận quần tà lỏn, chui qua hàng rào kẽm gai, rùi lần mình chờ bắt nhái. Nhiều đêm chờ đến 3-4 giờ sáng vườn không có nhái, lại chui rào về căn cứ dễ ợt.

Có tên nhái khỏe, sau khi bị Bạ uỳnh chết ngất, thì mau chóng tỉnh lại. Số thằng này tàn, nó sẽ bị cắt cổ ngay để tránh hậu họa. Chỉ một nhát dao găm Đức là cái họng thằng Nhái Ngụy đứt lìa. Đáng kiếp bọn Ngụy.

Nhái yếu, thì khi lòi vào đến rừng mới tỉnh. Lúc này nó khóc lóc van xin thê thảm. Đúng là bọn Ngụy hèn hạ. Xem trận của các văn hào ta làm điều có chiến sĩ cách mạng nàu lại hèn thế chứ?

Vườn đề là tên nhái đó cần phải khai bầu kế hoạch tác chiến, hoặc tổ chức đơn vị, hoặc gì đó.. của chúng nó cho Bạ. Mà điều phải nhái nàu cũng nắm hoặc nhớ thông tin Bạ cần, nên Bạ phải cho nó vào tổ kiến lửa để chúng nó nhớ ra và khai bầu thành khẩn.

Các đồng chí bị kiến cắn trong rừng cần bâu giờ chưa? Nếu chưa thì nói làm điều gì. Đàn hầy tai trâu nầy giờ chán vật.

Sau một hồi bị kiến cắn, thì tên nhái sẽ khai ra một số thứ. Có thể là nó phịa, vì nó có thể biết điều gì đâu. Không hề gì. Nó sẽ được bóc khỏi tổ kiến, được uống nước, và được ngủ tí chút.

Để xác thực tên nhái không phịa, vài tiếng sau Bạ quăng nó giờ lại tổ kiến. Nếu nhời khai sau đây khớp với nhời khai đầu, thì nó là thằng thực thà, ngược lại nó là thằng gian dối.

Bạ nói chưa có một tên nhái nàu cương quyết không khai như bộ đội cách mạng. Vì thế Bạ cũng chả cần đóng đinh lên óc nhái hay ép ván cho phòi rắm nhái làm cái điều gì.

Sau khi biết chắc tên nhái chả còn mẹ gì để khai bầu, Bạ cho nó ăn một bữa ân huệ, thường là một thanh lương khô Tàu.

Tên nhái ăn xong sẽ làm gì thì chi bộ biết rồi. Bạ lôi nó ra bờ suối, kê AK vào gáy, đòan phát thanh thân lên giới, điều kêu khóc tiếng nầu. Cũng có khi Bạ giộng cho tên nhái một báng AK thay vì bắn, nếu căn cứ ta gần đồn địch quá.

Trung Tướng hỏi, thế bọn chú không bắt tù binh à? Bạ cười khà khà, quân ta chỉ có chính sách bắt tù binh Mẽo, mà bí quá thì cũng đập chết luôn, điều ai đi bắt bọn Ngụy, có thừa cơm điều đâu.

Lúc giao giả tù binh năm 1973, quả thực tù binh Ngụy ít thật, có chưa đến bảy trăm thằng, Trong khi quân ta hai chục ngàn đồng chí, đông như kiến càng luôn.

Bạ khoái nhất là khi bắt sống được bọn Phụng Hoàng. Cái này thì Bạ giống hệt thằng cháu, là Trung Tướng đó.

Khi bắt được Phụng Hoàng, bọn Bạ quật ra bờ suối làm thịt ngay. Các chú bộ đội cả năm hoặc cả đời chưa được ịch phát nầu, vừa kê chim lên mép bướm con Phụng Hoàng đã phun tóe loe rất tởm. Tội nghiệp, các chú dứt cái chim nhũn nhều vào thêm được một tí thì chim xoắn tít, lại phải rút ra chờ lượt sau.

Loại khoe khỏe như Bạ một ngày có thể ịch con Phụng Hoàng 7-8 nhất. Cá biệt có chú chơi được mười lăm nhất, vô địch luôn. Chơi xong nằm bẹp cả tuần.

Con Phụng Hoàng mà được tụi Bạ chơi thì cứ việc nằm in như chết. Mà bọn này rất khỏe, chịu liên tiếp hàng trăm phát ịch mà điều đũa nầu chết như trong chiến.

Lúc bọn Bạ chán chê, thì cái bướm con Phụng Hoàng như thể cái lỗ hổ xí, bứt thúi kinh khủng. Tất nhiên nó sẽ được Bạ cho đi châu giới sớm sủa như tên nhái trong chiến trước của Trung Tướng. Nếu không đòan nó lờ nó thoát về thành, rồi làm um lên thì chết mẹ.

Nhiều đạn mót ịch quá dung điều có Phụng Hoàng, bọn Bạ thường kiếm bọn gái thổ dân đi lạc thay thế. Nếu con này tỏ ý là Ngụy, thì thôi rồi, bọn Bạ lại được bữa no nê. Cần nhớ, Ngụy điều phải là đồng bầu ta, còn Mẽo điều phải là người, đảng dạy thế mà.

Trích:

Diên Vỹ viết:

Chính TT phát. Điều ai gọi nữ tình báo Ngụy là Phụng Hoàng cả. Phụng Hoàng là "chiến dịch Phụng Hoàng" hoặc "Phụng Hoàng", chiến tảo thanh các bác VC nằm vùng.

Còn các nữ tình báo VNCH thời ấy thì gọi là "Thiên Nga" nhớ. Các nữ tình báo này luôn lấy bí danh chim: Hoàng Oanh, Hải Âu, Hoạ Mi, Sơn Ca, vùn vùn...

Hất cì hơi phát, đoán có thằng chười mình. Vào Cà Phê thấy ngay tên Vĩ Đều.

Không Phụng Hoàng thì là cái gì đây: <http://vietnamnet.vn/psks/2007/10/749784/>

Người của đảng thì gọi bọn đó là Phụng Hoàng, còn ai gọi là Thiên Nga thì mặc kệ. Theo sách bầu của đảng thì Gái Thiên Nga là một tên gọi khác của Gái Phụng Hoàng mà thôi nhờ.

Trích:

h_saranghe viết:

Một hành động hết sức nhân văn.

Trong cái khắc nghiệt của cuộc chiến, cuộc sống tưởng chừng như không có ngày mai thì tình dục sẽ giúp con người ta quên đi cơn sợ hãi.

Câu chuyện Bác kể ở đây còn có hậu hơn chuyện "Người sót lại của rừng cười".

Nhân văn điều gì nhân văn. Người ta đang kể chiến hãm hiếp xong rồi giết phi tang, tên lu lại kể chiến ịch nhau, chán vãi.

Thích nghe chiến đó lúc nấu rồi qua blog Trung Tướng kể chiến các chị thanh niên xung phong bị vật tình kinh khủng luôn.

Có chị nhét cả chuỗi dao vào bướm tới nỗi rách toang hoang phải ra bắc nhập viện chữa chạy hàng năm giờ.

Có chị ra suối nhét sỏi đút vào bướm tới nỗi điều móc ra được, cũng thế.

Ban đêm các chị gào thét thì thôi rồi, mèo hoang chưa là cái gì nhể.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=17253>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Xe tăng PT76

Post Trung Tướng:

Chết mẹ nó vì cười với giáo sư Quân Sử Võ Quốc Tuấn lừng danh của TTVNOL và Quansuvn, chiến gia thảo tăng vác bộ.

Mẹ kiếp tăng của Bắc Lừa sử dụng trong chiến tranh xâm lược Nam Lừa có nhõn hai lần, lần thứ nhứt là trong bài báo mà tác giả bốt này đã trích, tức là trận Khe Sanh, cụ thể là tại Làng Mẹ Gi Vây đó.

Lần thứ hai thì ai cũng biết, lúc ý tăng chạy thông thốc theo đường cái vô Nam, điều cần che đây, chứ nói gì đến chiến thảo vác bộ.

Một cái tăng, thì dù là T54, cũng không to hơn một chiếc Gaz bâu nhiêu, về nghiên tắc nó có thể chạy thoải mái (có nguy trang, tất nhiên) trên đường mòn Trường Sơn như là xe tải.

Ti nhiên tăng quá nặng, nên khi chạy trên trường Trường Sơn thì bị Cây Nhiệt Đới phát hiện tức thì. Hơn nữa đường mòn quá lờm khờm, tăng mà chạy cố thì khả năng tiến công xuống vực là cao hơn tiến công Sài Gòn.

Bởi vậy nên đảng ta uýnh nhau trong Nam Lừa điều cần tăng. Mà thực sự có chơi kiểu dàn trận chó đâu mà cần đến tăng? Vũ khí tốt nhất là dùng con rô-bốt thịt có hai tay hai chân không có đầu, kèm với súng bộ binh.

Trong trận Khe Sanh thì đảng dùng tăng như là một cách thể hiện "bố mày cũng uýnh quy ước chữ sợ chó gì", với chủ yếu là tăng hạng nhẹ PT76. Hiện trong bầu tăng Quân Đội vườn còn một chiếc được cho là đã tham chiến ở Làng Vây.

Tăng PT76 chạy theo lối Lào, và xuôi sông Xe Bôn là có thật chứ điều phải bịa. Và đây là một sáng tạo bất ngờ, dung mà cũng chỉ dùng được có đúng lần đó thôi.

Ti nhiên kết cục của nó là một sự bi đát, với 2/3 số tăng của đảng ra tro ngay trong mấy ngày đầu hùng hổ uýnh đám. Thử và sai là thói quen của đảng mà. Sau thất bại thì đảng rút ra kinh nghiệm: điều dùng tăng với bọn chó Mèo nữa.

Còn chiến thảo tăng vác bộ đương nhiên là chiến trào phúng. Các đồng chí đừng giả vờ. Thiếu mẹ gì chiến trào phúng mà các đồng chí được dạy ngày này qua tháng khác, tỷ như du kích Ba Na dùng AK bắn xiên tảo tám thằng Mèo, hay cụ già Quảng Bình chơi CKC bắn rơi A37, và thậm chí MIG17 đuổi theo F4H như chó đuổi vịt.

Cái lạ là đồng chí Giấu Sư Tuấn luôn dè bieu những tên phản động lại là người thốt ra câu đó. BỐ KHỈ NỢ.

Nguồn : <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13434>

Nhận thức ngớ ngẩn về quan hệ giữa Nhà Nước ta và Công giáo

Nhận thức ngớ ngẩn về quan hệ giữa Nhà Nước ta và Công giáo

Thưa các đồng chí cấp ủy kính mến

Thưa toàn thể các đồng chí đảng viên chính thức thân mến và

không chính thức thân mến của chi bộ.

Thưa các vị khách quý.

Trung Tướng thường không muốn nhắc đến vấn đề tôn giáo trong các bài viết của mình vì không muốn gây nên những bất đồng không đáng có giữa các đảng viên trong chi bộ, dù bản thân là một tín đồ Công Giáo. Mục đích của Trung Tướng khi tham gia Cà và các diễn đàn khác là kêu gọi một sự hiểu biết đúng đắn và nghiêm túc về dân chủ và tự do, qua đó góp chút sức cò mò thúc đẩy tiến trình dân chủ trên đất nước chúng ta, mà Trung Tướng hay gọi bông lơn là Xứ Lừa.

Thế nhưng qua vụ việc Tòa Khâm Sứ thời gian gần đây, Trung Tướng thấy có một số đảng viên, chả biết có phải là Hồng Vệ Binh hay không, có những khiếm khuyết trong nhận thức thật đáng trách, mà Trung Tướng không ngại nói thẳng là đàn độn.

Đó có thể là hậu quả của một thời gian cực dài không được tiếp cận thông tin đa chiều của các đồng chí, cũng có thể chỉ là nhiệm vụ phát ngôn mà đảng kính yêu của chúng ta ủy quyền. Thì ai cũng công nhận đảng ta tuyên làm chuyện điểm nhục, nhưng điểm nhục cỡ như hai việc kể trên (một là nhồi nhét vào đầu các đồng chí một thứ không thể gọi là cốt trầu vì nó quá điểm nhục, hai là bắt các đồng chí làm một việc cũng không thể gọi là cốt trầu vì nó cực kỳ điểm nhục) thì quả là bất hủ. Lịch sử nhân loại sẽ ghi nhận đảng ta như một thế lực điểm nhục tiềm năng nhất, có khả năng theo sát sự điểm nhục vô địch của đảng bạn Trung Hoa, đứng đầu là chủ tịch Hồ vô cùng kính mến.

Bỉ giờ Trung Tướng sẽ đi vào các luận điểm chính, mà mở đầu là hai chủ đề mà mấy hôm nay đang nóng hôi hổi như bánh mì Ba Vĩ vừa rút khỏi lò vì sóng I Ta Lì:

1- Sự chiếm hữu bất hợp pháp các cơ sở tôn giáo nói chung và Công Giáo nói riêng, mà các đồng chí cho rằng đó là hợp pháp vì Luật hoặc Hiến Pháp nước CH XHCN Việt Nam định ra và không thể đảo ngược.

2- Chủ sở hữu của Tòa Khâm Sứ là Phật Giáo và chỉ có Giáo Hội Phật Giáo mới có quyền đòi lại.

Các đồng chí đã lĩnh hội chưa?

Vấn đề thứ nhất, việc chiếm giữ các cơ sở tôn giáo là hợp pháp và không thể đảo ngược?

Ồ vâng thưa các đồng chí.

Các đồng chí thật là dần dần khi cho rằng đảng ta chiếm các cơ sở tôn giáo vì muốn dùng chúng phục vụ nhân dân, hoặc vì đảng thiếu thốn. Đảng ta quả là điểm nhục vô tiền khoáng hậu, nhưng không thiếu năng hoặc dối kém đến thế.

Mục đích của việc chiếm giữ này là để hạn chế quyền lực và bóp nghẹt khả năng tự chủ tài chính của các tổ chức tôn giáo, qua đó dần dà loại bỏ hoàn toàn tôn giáo khỏi đời sống xã hội, đúng như đồng chí Mác Râu bạn thân Trung Tướng đã sáng suốt chỉ dẫn.

Theo đó, thì cơ sở vật chất của Công Giáo bị đảng ta chiếm đoạt một cách thần nhiên không là gì so với Phật Giáo. Không phải vì đảng ra yêu Công Giáo hơn, mà vì tổ chức của Giáo Hội Công Giáo rất chặt chẽ và thực sự mạnh mẽ.

Số các chùa chiền Phật Giáo bị biến thành nhà kho, hoặc ủy ban xã, hoặc phòng học.. nhiều không thể đếm được. Cái này mời các đảng viên Phật Giáo lên tiếng cho nó công bằng. Nếu các đồng chí ngại thì cứ nói, Trung Tướng sẽ viết tham luận khác.

Còn các trường dòng tu viện Công Giáo hoặc các tôn giáo khác bị chiếm đóng một cách trái phép thì cứ lộ ra đó, đi đâu chẳng thấy.

Chỉ riêng ở hai thành phố miền Bắc mà Trung Tướng quen thuộc nhất là thủ đô Hà Nội và thành phố cảng Hải Phòng, đã có thể kể ra một số đại diện:

1- Bệnh viện Xanh Bôn Hà Nội, từng là nhà thương làm phúc lớn nhất Đông Dương do Tòa Tổng Giám Mục xây dựng nên, tất nhiên là bằng tiền đóng góp của giáo dân và sự trợ giúp của chính quyền thực dân. Cho đến tận những năm 197x nơi đây vẫn còn có những sơ người Pháp hoặc các cựu thuộc địa của Pháp làm việc. Họ sống và phục vụ tại đó vì lòng thiện nguyện nơi cửa Chúa, chứ không vì ai bắt ép, mà đảng ta cứ quàng xiên rằng đã thu phục được cả những ma sơ ngoại quốc (lại một nét điểm nhục đáng yêu). Một điều đáng nói là trên website chính thức của bệnh viện hiện nay cố tình bỏ trống phần lịch sử, một thông tin tối quan trọng đối với các tổ chức tương tự. Xem ở đây nhé

<http://www.xanhponhn.org.vn/home.asp?ID=102>. Rất may là đảng ta đã không trơ trên tới độ đổi tên Xanh Bôn (St Paulus) thành ví dụ Nguyễn Lương Bằng.

2- Ngoài bệnh viện Xanh Bôn, còn ít nhất hai bệnh viện nữa tại Hà Nội vốn là cơ sở của Giáo Hội Công Giáo bị đảng ta chiếm cướp, đó là bệnh viện Đống Đa (trước là nhà thương Chúa Cứu Thế, tại phố Thanh Nhàn) và bệnh viện Việt Cu (nhà thương St Mary, tại phố Trần Hưng Đạo). Trong hai trường hợp này thì lòng khát khao được trơ trên của đảng ta đã không thể kìm lại, cả hai bệnh viện đã bị đổi tên, mà buồn cười nhất là cái tên Việt Cu, đặt thế để ghi

nhớ công ơn nước bạn Cu Ba đã gửi tặng 20 cái giường sắt vào năm 196x.

3- Sân vận động Quần Ngựa Hà Nội to khủng bố, trước kia là Đại Chung Viện uy nghi.

4- Một tòa nhà thuộc hàng đẹp nhất thủ đô, là tòa soạn báo Hà Nội Mới nằm ngay bờ Hồ Gươm, số 44 Lê Thái Tổ, vốn là nhà in Terexa trực thuộc Tòa Tổng Giám Mục. Tòa nhà này về giá trị thương mại còn cao hơn nhiều so với khu Tòa Khâm Sứ, ước tính quãng 100 ngàn cây vàng (100 triệu đô Mèo).

5- Trường phổ thông Việt Đức Hà Nội, vốn là trường Thánh Phăng Xi Cô dành riêng cho con nhà bình dân, bị cướp chiếm chỉ 6 tháng sau khi đồng chí Bác Kính Yêu và thuộc hạ tiến vào thủ đô tháng 10 năm 1954. Hãy xem những tên trổng choai của ngôi trường này biết gì về nơi chúng được dạy làm người tại địa chỉ http://www.vietduc.org/faq.php?faq=gtc_vd.

6- Nhà thờ Hồi Giáo duy nhất Hà Nội ở 27 Hàng Lược bị giờ vườn là một chốn hăm bà lằng chả biết gọi là gì. Đảng ta cướp cơ sở này từ các tiểu thương gốc Ấn và Tây Á để làm thư viện, nhưng cái thư viện này đã chết cách nay hai chục năm bà nó rồi.

7- Trường phổ thông Hoàng Văn Thụ và Đinh Tiên Hoàng tại trung tâm thành phố Hải Phòng, rộng ngót hai héc ta, nằm đối diện Chính tòa Hải Phòng, vốn là trường Dòng Chúa Cứu Thế. Bức tượng Đức Mẹ trên nóc tòa nhà nay là trường Đinh Tiên Hoàng bị một tên ác ôn bắn vỡ mặt từ năm 1955 đến giờ vẫn chưa được hàn lại.

8- Nhà thờ Hồi Giáo Hải Phòng biến thành trụ sở Nhà Xuất Bản HP rồi Hội Nhà Văn HP từ nửa thế kỷ nay. Điều hiểu nhà văn với cả nhà thờ có mối quan hệ gì nhỉ?

9- Và còn nhiều nữa, ví dụ giáo xứ Thái Hà hay Thịnh Liệt, vùn vùn.

Tại sao Trung Tướng lại nói đảng ta chiếm các cơ sở tôn giáo kể trên một cách bất hợp pháp? Chẳng khó hiểu, vì đảng không hề có một văn bản nào quyết định quốc hữu hóa các cơ sở đó, hoặc đưa vào trong Hiến Pháp, hoặc làm văn bản mượn dài hạn, hoặc tịch thu vì lý do bán nước cầu vinh và các lý do điểm nhục khác mà đảng rất thích áp dụng.

Việc trả lại các cơ sở tôn giáo bị cướp đó, nói thẳng ra là chả có chỗ gì khó nhọc với đảng. Đất, dù đáng giá bạc tỷ, cũng có phải của đảng điều đâu mà tiếc. Đảng trả lại đất Tòa Khâm Sứ và/hoặc tất cả các chỗ khác dễ như Trung Tướng lột chiếc quần đùi khi đứng trước Ba Lít Hìn Ton (tức nàng Paris Hinton, bạn thân Trung Tướng).

Dưng mà nếu trả lại, thì đảng sẽ phải ngẫm công nhận mưu đồ tiêu diệt tôn giáo của mình đã phá sản. Cái này thì đảng có vẻ hơi cố chấp. Đảng nào thì tôn giáo cũng không thể bị tiêu diệt.

Vấn đề thứ hai, đất của Tòa Khâm Sứ là đất của Phật Giáo, cụ thể là chùa (hoặc tháp)

Báo Thiên, mà chỉ có Giáo Hội Phật Giáo mới có quyền đòi?

Cái này Trung Tướng nói mãi rồi mà sao các đồng chí điều chịu nghe? Thằng nào nói đất Nhà Thờ Lớn là đất chùa Báo Thiên, trong khi Chùa nằm phía đông Hồ Gươm (nay vườn còn di tích là ngọn tháp gạch sát bờ hồ), còn Nhà Thờ nằm phía tây? Tự nhét cút trâu vào mồm khản trương. Rõ ốm.

Đất của tháp Báo Thiên lại càng không phải, vì tháp bị phá từ thế kỷ 15 khi đồng chí Lê Lợi bạn thân Trung Tướng tấn công Hà Nội, khi ấy còn mang tên khác.

Khi giám mục Bu Ni Ê xây Nhà Thờ Lớn, thì nghe đồn ở đó còn một dấu tích Phật Giáo, là một nền móng gì đó được cho là vết tháp Báo Thiên xưa. Cái này thì còn phải nghiên cứu vì ít có khả năng tháp Báo Thiên lừng danh lại được xây phía ấy, ngược hẳn với chùa. Nếu giới Phật Giáo có đòi, thì nên đòi tòa nhà Bưu Điện và nhà Triển Lãm thì sẽ hợp lý hơn.

Tuy nhiên nếu có những chứng cứ nghiêm chỉnh rằng Nhà Thờ đã chiếm đất của Nhà Chùa (ở đây không nói vụ Nhà Thờ Lớn và chùa Báo Thiên, vì mọi sự đã rõ ràng), thì một sự thỏa hiệp nhẹ nhàng có vẻ sẽ dễ dàng được thống nhất, vì Đức Phật cũng như Đức Chúa chưa bao giờ dạy anh em đối xử với đồng loại theo cái cách điểm nhục mà đảng ta vẫn thường áp dụng một cách kiên nhẫn lên đồng bào mình.

Trung Tuong.

Hồ hồ Trung Tướng có nhời ngợi khen đồng chí Tiên dũng cảm.

Ở Cà này thì ai cũng biết, rằng chỉ cần dám cãi nhau với Trung Tướng, thì cũng là đáng anh hùng kiêu ngạo rồi, tợ như con gà trống choai dám dang đôi cánh cụt ngoài xa lộ chặn xe rẽ mọc loại 24 tấn.

Dung mà đồng chí cần xác định tư tưởng, rằng nếu sự đam mê được cãi nhau với Trung Tướng chưa đủ mạnh át nổi nhục mà chắc chắn đồng chí sẽ phải hứng chịu sau đấy, thì tốt nhất khuyên đồng chí hãy rút nhời. Với những kẻ lu-dờ (loser, là tiếng Mẽo bắt chước Trung Tướng đó) đàn độn, thì việc bị Trung Tướng bóc mẽ cũng không có gì đáng xấu hổ.

Việc thứ nhất là nếu đồng chí đã muốn trích lời những văn bản quan trọng như Hiến pháp của một quốc gia, kể cả những hiến pháp điểm nhục như của Xứ Lừa, thì cũng phải tiết đối đúng. Theo đó đất đai được quy định là Sở Hữu Toàn Dân chứ điều phải Sở Hữu Nhà Nước. Cũng theo bản hiến pháp điểm nhục mà Trung Tướng đang nói tới, Nhà Nước Xứ Lừa đã được xác định đại khái như là Của Dân Do Dân và Vì Dân y hệt ở các quốc gia ngon lành khác, nên chả sở hữu cái mẹ gì cả, mà chỉ quản lý hộ Toàn Dân, dưới sự lãnh đạo anh minh của đảng, phòng?

Dung mà đất đai Xứ Lừa không chỉ chịu ảnh hưởng của quyền Sở Hữu, mà còn chịu hai quyền nữa là quyền Sử Dụng và quyền Định Đoạt (tức là mua bán sang nhượng và cho thừa kế đó, cái này chắc cũng khó hiểu với đồng chí, rất thông cảm).

Thật tiếc cho đảng ta, lại vô tình công nhận mẹ nó quyền Sử Dụng và quyền Định Đoạt cho

cá nhân thông qua các loại Sổ Đỏ Sổ Hồng, mà đỉnh cao là nghị định con mẹ gì năm 1993 đồng chí biết chưa, thế là đảng lại tự đá thốc vào dái mình. Thật điểm nhục. Vưỡn biết đảng ta tuyên làm chiến điểm nhục, nhưng sự tự đá vào dái thật khó giải thích với cách hiểu thông thường về một hành vi điểm nhục có tư duy.

Thế đã hết đâu. Đất Đai được hiến pháp xác định là Sở Hữu Toàn Dân, dung những Tài Sản trên Đất Đai, bao gồm cả nhà xưởng và vật kiến trúc, lại được công nhận là sở hữu hợp pháp của thể nhân hoặc pháp nhân. Thế là thêm một lần nữa đảng lại đá thốc vào dái mình. Ừ thì cũng chả sao cả, đảng nào thì đảng ta chả quá sung mãn những sự điểm nhục?

Trở lại vườn đề Tòa Khâm Sứ. Cứ cho rằng Nhà nước ta dưới sự lãnh đạo anh minh của đảng ta có quyền tịch thu đất Giáo Hội làm việc khác, thì ít nhất cũng phải có một văn bản thu hồi nghiêm túc, ví dụ muốn dỡ nhà Thăng Tiên để làm đường cao tốc, thì cũng phải dẫn công văn ABC, đưa ra quyết định XYZ, và sau hết là phải đền bù một khoản tiền thoả đáng. Nếu không thế thì cũng phải ép chủ nhân (tức là cá nhân có quyền Sử Dụng hoặc Định Đoạt) hiến tặng hoặc cho mượn vô thời hạn.

Những cái đó đâu?

Tòa đại sảnh xây theo lối Rô Măng từ năm 192x được dùng làm chỗ chơi phò mấy chục năm nay có được mua bán đảng hoàng không?

Cả một khuôn viên tuyệt đẹp bị phá nát thành bãi cát hoang như hiện nay thì sao?

Rất tiếc là các báo và đài của đảng ta suốt hàng tháng qua chưa hề trình ra một tờ giấy nào về vấn đề này. Có điều đâu mà trình hổ hổ hổ.

Tóm lại, đồng chí Tiên, dám cãi nhau với Trung Tướng là điều đáng khích lệ, nhưng thà như đồng chí, trình độ lý luận và kiến thức nghiệp vụ chưa bằng cái lông bẹn của lão Tôn bung phở đã bỏ Cà chạy không một lần ngoái lại, thì đua đòi làm cái điều gì? Rõ nỡm.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=12620>

Thời bao cấp

Post Trung Tướng:

Trích:

haha viết:

Đọc bài chủ này xong thấy đúng là nhà chủ xây hố xí 2 ngăn không đúng cách hay là do thói quen ăn ở mất vệ sinh bám lâu trong óc nên mới làm thế.

Hố xí 2 ngăn là thành tựu y tế lớn của VN được WHO ca ngợi, vì sao: nếu 2 hố đào xong (2 hố không thông nhau) thì ta dùng một hố, đầy hố này xong ta đập kín nắp lại và dùng hố kia, sau 4 tháng do quá trình sinh biogas + phân hủy phân tạo nên 2 sinh phẩm: phân đã tự hoại dùng bón ruộng, còn biogas dùng nấu nướng.

Đó là mô hình V.A.C nổi tiếng của cố GS Y học Từ Giáy.

Biết thì nói, đừng thiếu hiểu biết nói cà xàm mà dân họ bảo chẳng lẽ những anh ăn nói phàm phu tục tử như thế lại đi làm CM

Đồng chí này nói vừa đúng vừa sai, trứng tổ cũng là hạng nghe hơi nòi trờ.

Đồng chí nói đúng ở cách dùng hố xí hai ngăn, nói sai ở chỗ biogas. Làm điều gì có biogas thời Thiên Đàng.

Hố xí hai ngăn cũng như hố xí thường, dung rộng hơn, quãng 2 mét vuông. Trên mặt hố có hai lỗ tròn đường kính chừng 20cm mỗi cái. Đây là "lỗ ỉa" để công dân Thiên Đàng nhắm vào và ỉa cho trúng, theo đúng tinh thần câu ca dao bất hủ thường được kẻ nắn nót trên cửa nhà xí:

Ỉa cho đúng lỗ mới tài

Nếu ỉa ra ngoài kỹ thuật còn non

Cạnh mỗi lỗ ỉa có hai hòn gạch mộc, vừa làm chỗ để kê chân ngồi ỉa, vừa làm mốc để người đi ỉa ban đêm rê chân tìm chỗ ỉa tránh thụt xuống lỗ. Lưu ý đèn trong hố xí hai ngăn chỉ được trang bị từ những năm 1990, nên việc đi ỉa ban đêm tối thui là chuyện vặt.

Trong hố xí hai ngăn tiêu chuẩn bắt buộc phải có một hoặc hai cái nắp, làm bằng xi măng có gắn một cái tay cầm gỗ. Cái nắp này dùng để đập lỗ ỉa cho bớt thối hoặc để ủ một trong hai ngăn xí theo đúng thiết kế kỹ thuật. Cái tay nắm của nắp lỗ ỉa thường được trẻ con kê *** vào chùi mỗi khi đi ỉa quên mang giấy, gọi là "uỳnh chịn".

Thường thì hai lỗ ỉa cùng quay về cửa nhà xí, dung cũng đôi khi gia chủ cố tình làm quay mặt vào nhau. Nhiều đôi giai gái thời kỳ nông nhiệt rất thích đi ỉa cùng hố xí để tha hồ bình phẩm chim bướm của bạn tình.

Đọc tiếp trong bờ lốc nhé.

Chỉ bọn cựu Ngụy Quân Ngụy Quyền thèm khát bơ thừa sữa cận tư bản đế quốc mới xài xe máy than, nhớ.

Ở nước Bắc Lừa XHCN yêu dấu Thiên Đàng, làm điều gì có xe than? Đơn giản là "xe" chúng tớ còn điều thêm dùng. Đi gần trong nội thành thì chơi "đôi cẳng", đi xa khỏi thành phố thì điều có nhu cầu. Đi lắm cho chúng mày thành phản động hết à? Thấy trung ương bầu thế.

Tất nhiên bọn tớ điều phải ai cũng xài xe "đôi cẳng". Bọn có quan hệ mờ ám với bọn Ngụy

Quân Ngụy Quyền, hoặc bọn Kiều Bán Nước, hoặc bọn Tư Bản Thối Tha.. thì xài xe đạp. Riêng các đồng chí cán bộ cao cấp của trung ương, để phục vụ Lừa tốt hơn, mới xài xe hơi. Dưng rất tiếc cho bọn Ngụy Quân Ngụy Quyền, xe này không chạy bằng than.

Tàu thời Thiên Đàng đúng là chạy hơi chậm, để tránh tai nạn ý mà. Thấy đàng ta bầu thế, không tin đàng thì tin ai?

Có lần Trung Tướng tiễn con vện đi tàu điện từ Ngã Tư Sở về Hồ Gươm (tất nhiên hồi ý hai vợ chồng Trung Tướng còn bé tí chưa ịch ịch gì nhau đâu nhé). Con vện ngồi trên tàu, thò cổ ra nói chuyện với Trung Tướng đi bộ cạnh tàu, hai đứa liên thiên rất chi thắm thiết.

Đi được đến quãng chỗ Văn Miếu, con vện kêu ầm, mày ăn gian, mày lên ngồi cho tao đi bộ với chứ. Và nó nhảy xuống tàu, đi bộ, bắt Trung Tướng leo lên chỗ của nó trên tàu, hai đứa lại liên thiên rất chi thắm thiết.

Rốt cuộc sau 2h thì hai vợ chồng Trung Tướng (khi ý quãng 10 tuổi) cũng đi xong đoạn đường dài 6km. Lúc quay về Trung Tướng điều đi tàu điện nữa, thì mất 1.5 giờ, vừa đi vừa đái vừa nhảy tung tăng vừa hát "Á có bác Hồ đời em được sướng vui" khoái điệu chịu.

Tám hình tòa chung cư tên Bảy bát phía trên là hình tòa tháp nghiêng A12 nổi tiếng, hiện đã được trung ương dỡ bỏ dựng chưa xây nhà mới.

Tòa tháp chọc trời này xây quãng 197x, sau 1 năm thì nó bắt đầu nghiêng. Tới đầu 199x thì tầng một (trệt) của gần nửa tòa tháp biến mất vào lòng đất.

Có cái hay là tòa tháp dù nghiêng dữ như thế (khoảng 20 độ), nhưng chỉ có vài gia đình sống trong tầng ngầm (tầng trệt cũ) là thiên chiến đi nơi khác, còn lại vườn bình an tin tưởng ở đây. Cũng chẳng có thằng mẹ nào kêu ca. Lừa vườn vậy, bây giờ cũng hạnh phúc nhất thế giới.

Mãi đến 200x, khi bầu chủ của đảng được đảng cử trối, thì mới có vài tiếng nói than phiền. Đồng chí bí thư đến tận nơi xem, khóc òa. Thì lãnh tụ ta lúc nào chả thương Lừa.

Quyết định dỡ bỏ được ban hành, mất 3 năm thì các hộ thiên chiến xong. Hóa ra sống trong tháp nghiêng cũng quỵến rũ phết.

Trích:

Nguyễn Tất Cả viết:

Nghề ấy Bắc Lừa gọi là nghề bán chè chén. Đồ nghề bán nước chè gồm có 1 cái hộp gỗ có nắp đậy và tay cầm hẵn hoi, bên trong có giành tích được bọc ủ cẩn thận, mấy cái chén thủy tinh nhỏ nhỏ màu xanh. Những tên bán chè chén trên tàu thường bán luôn cả thuốc lá lẻ. Đồ nghề là 1 hộp gỗ vuông, mặt trước là kính có thể kéo lên kéo xuống. Ngoài thuốc lá có tên còn kèm theo cả ống điếu phục vụ quần chúng Lừa hút thuốc lào.

Giai cấp bán chè chén quen mặt hết với nhân viên ở các ga nên lên xuống tàu như đi chợ, lên ga này xuống ga kia điếu bao giờ bị hỏi vé.

Thuốc lá ở đâu ra?

Thuốc lá ngoại hồi ấy vẫn có, là hàng hiếm, điếu biết ở đâu ra. Ngon nhất là Smith của Mèo, hút thơm lừng, sau đó đến No.1, Viên Chăn của Lào, Mo dài ngoẵng bé tí cũng có. Thuốc nội có Tam Đảo, Con Gà, Sông Cầu...

Điếu mua được thuốc lá của Đảng thì phải tự làm kinh tế gia đình. Làng Đình Bảng, Bắc Ninh ngày nay là làng sản xuất thuốc lá giả nổi tiếng Bắc Lừa.

Tên Cả cứ chọc vào nỗi đau Trung Tướng.

Điếu có thuốc Smith, chỉ có Samit, của Thái chứ điếu của Mèo.

"Mo" là thuốc More của Anh sản xuất tại Thái.

Thuốc ngoại có các loại: Marlboro, Palmal, Rothmans, Dunhill, Camel, StMorrits (như More), 555, Salem (cho liên bà)..

Thuốc nội cao cấp có Điện Biên, Thủ Đô. Gọi là cao cấp vì nó có bao bạc tránh ẩm.

Thuốc nội trung cấp có Tam Đảo, Tam Thanh, Nhị Thanh, Sông Cầu, Bắc Sơn..

Thuốc nội liu tiu có thuốc cuộn, là loại thuốc dân gian tự cuốn lấy bằng sợi thuốc bán lậu ăn cắp từ nhà máy Cao Xà Lá.

Tất cả thuốc nội đều không có đầu lọc. Thế mới oách, ở Thiên Đàng hút thuốc là có lợi nên đảng chủ trương điều chơi đầu lọc.

Trích:

lethiconghan viết:

Mại kíp , thời đó xứ Lừa vữn còn ngâm nga mấy bài ca rao về thuốc lá như sau :

" Sa mít nói ít hiểu nhiều " , " Sông Cầu là đầu câu chiện " , " Ba con năm (555)vừa nằm vừa kí " .

*Định chính với tên Chung tướng là thời đó vữn có thuốc lá nội có cán (tư bản làm được vậy sao Đảng ta không làm được), đó là loại thuốc lá Bông Sen sản xuất tại Thanh Hóa quê bác VN06 . Có hai loại thuốc Bông Sen ,loại in chữ **Bông Sen** rẻ hơn loại in chữ **Bông Sen** thì phẩy ???*

Tên Nhân là liền bà hay liền ông hử? Nếu là liền bà thì cho qua. Chứ là liền ông thì tự vả vầu a-lô đi.

Thuốc Bông Sen là sau thời bầu cấp rồi.

Từ 1986 về trước gọi là Bầu Cấp.

Từ 1986-1988 gọi là Quá Độ Đùi Mới tư bản.

Sau 1988 mới là Đùi Mới.

Dưng mà hình như Bông Sen vưỡn điều có đầu lọc? Chỉ từ Vinataba mới có cái món tư bản này?

Nguồn <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=16225&page=23>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Nước sông Hồng xuống đến mức thấp nhất trong vòng 100 năm qua

Post Trung Tướng:

Việc đồng ý cho tổ quốc Tàu ta tùy ý sử dụng thượng nguồn Mê Kông đã được xác nhận từ lâu.

Đây chỉ là một trong số các bằng chứng không thể chối cãi cho thấy nhà cầm quyền của chúng ta, dưới sự chỉ đạo tài tình sáng suốt của đảng ta, vì quyền lợi cục bộ của họ và tập đoàn chính trị do họ cầm đầu, luôn sẵn sàng ngồi xổm trên lợi ích của Đất nước, Dân tộc, và Nhân dân.

Trung Tướng đang tập trung các văn kiện quan trọng để lập ra dự án nghiên cứu về các hành vi tội tệt của đảng ta, trong đó đương nhiên có những vụ như công nhận chủ quyền của Tàu tại Hoàng Sa, nhích mốc biên giới hàng trăm cây số vuông về phía Lừa, mặc xác Tàu xâu xé sông Cửu Long và Sông Hồng bất chấp các thông lệ quốc tế, và còn có:

1- Nhường một phần lớn thu nhập khác thác dầu ở Biển Đông cho phía Liên Xô trong công ty liên doanh Vietsovpetro. Số tiền thiệt hại lên đến hàng tỷ đô la mỗi năm nếu so với một liên doanh khai thác tài nguyên thông thường.

2- Bán rẻ vịnh Cam Ranh cho hạm đội Thái Bình Dương Liên Xô, làm thất thoát hàng trăm triệu đô la mỗi năm, chỉ vì muốn lấy lòng Liên Xô trong lúc bốc đồng.

3- Câu kết với chính phủ và các nhà tài phiệt Tàu phát triển xe máy chất lượng kém tại Lừa. Tổn thất từ vụ việc này là không thể đo đếm, và sẽ để lại di chứng hàng chục năm nữa.

4- Rửa tiền cho các nhà tài phiệt nước ngoài, chủ yếu là Đài Loan, Hồng Kông, Hàn Quốc. Riêng tiền đầu tư chui của Đài Loan tại Lừa được ước đoán khoảng 15 tỷ đô la, tập trung chủ yếu trong các lĩnh vực bất động sản, may mặc, thủy hải sản. Rửa tiền cho cả Bắc Hàn đến nỗi bị Mèo dọa mới thôi.

5- Nghe xúi dục của các chuyên gia kinh tế Xô và Tàu để tập trung phát triển công nghiệp nặng nhằm mục đích khoe mẽ, bỏ qua phát triển hạ tầng và môi trường trong nhiều năm liền, dẫn tới sự thụt lùi trầm trọng của toàn bộ nền kinh tế và môi sinh, đến giờ vườn chưa gượng lại được.

6- Cố tình định hướng giáo dục và y tế theo lối Tàu, trì hoãn xã hội hóa hai lĩnh vực tối quan trọng này, làm tha hóa tư duy và thể chất của cả mấy thế hệ Lừa, làm cho tỷ trọng chi phí giáo dục và y tế cho mỗi gia đình Lừa lên tới mức kinh hoàng: 40%.

Vụn vụn.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=12016>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Cuộc biểu tình tại TP.HCM vượt ngoài mong đợi (TS- HS)

Trích:

sakoda viết:

Chú em quả thật vô duyên hết cỡ. Cứ thế lấy làm hay lắm sao?!

Thần kinh con non yếu thì chậ tự đi, hạ sĩ.

Vườn đề các đồng chí Tàu tiên bố này nọ là một vườn đề duỗi bầu. Dưng mà vườn đề các công dân Lừa đã biết tự họp kêu gào lại là một động thái trính chi xâu xắc.

Quần đảo Hoàng Sa (tên Tàu là Xisha, tức Tây Sa, còn tên Tư bản là Ba Ra Xeo Ai Làn), bao gồm khoảng dăm chục mồm san hô và đá ngầm rải rác, được ít nhất 3 quốc gia tiên bố nắm chủ quyền, là Tàu, Lừa, Đài, và chỉ có duy nhất một "hòn đảo" có thể dạo bước được, trên đó, đáng tiếc, lại toàn là các chú lính Tàu, trụ lại từ sau cuộc chiến ghê lở năm 1974 với đội quân dêu đã của bác Thiệu dưới sự ngấm ngấm đồng thuận từ bác Duẩn.

Hoàng Sa không có diện tích cố định. Bảy tháng trong năm nó hẹp bằng 1/3 so với năm tháng còn lại. Tài nguyên di nhất hiện có là san hô. Dầu mỏ khí đốt phân gio là những ước mơ hoành tráng mà ba mươi ba năm nay các đồng chí Tàu điều thể nào biến thành hiện thực nổi, kể cả khi công ty dầu mỏ Tung Kua của các đồng chí ý đã chở thành công ty nhớn nhất thế giới.

Ti nhiên giá trị quân sự và trính chi của nó là không cần bàn cãi.

Nếu chỉ nhìn chên bản đồ quốc tế, thì có vẻ Hoàng Sa thuộc về các đồng chí bạn bè Tàu, dung mà nếu soi lại lịch sử, thì nó lại thuộc về Lừa, trong đó công lao nhớn nhất lại về tay bọn Phốp thối với công hàm nủi tiếng năm 1932, theo đó lãnh tụ Bảo Đại chính là chủ nhân của quần đảo dưới sự bảo chợ của nước mẹ Đại Phốp. Nước Tàu khi ấy thì khác chó gì nước Lào, dọa phát thì dái thụt hết vào thực quản, bảo sao tất phải nghe vậy, bởi cũng như Nam Bắc Lừa, các bác Mao Miéc Tường Tiếc còn mải ịch nhau, quan tâm chó gì tới lãnh thổ quốc gia.

Tất nhiên nếu theo một số văn bản triền mồm từ nhiều thế kỷ, thì Hoàng Sa lại còn thuộc về Lừa nhiều hơn nữa, bởi nó do các chúa Nguyễn tìm ra. Dưng mà mấy ông chúa này rất dở hơi, miệng thì nói đất đó của ta, nhưng lại chả cho thẳng lính mẹ nào canh giữ, hóa ra có cũng như không. Thời đấy đất cát chỉ có giá khi có Lừa sinh sống và kéo cày. Nếu không có Lừa lao động và nạp cống, thì Hoàng Sa khác chó gì mặt giếng?

Quần đảo Trường Sa (tên Tàu là Nansha, tức Nam Sa, còn tên Tư bản là Xò Bát Li Ai Làn) thì xôm tụ hơn, với 6 quốc gia cùng tiên bố chủ quyền, trong đó có cả thẳng em Bờ Ru Nây bé bằng cái lông dái.

Trường Sa cũng có vẻ màu mỡ hơn Hoàng Sa, vì có một số đảo cây cối có thể mọc được, ti

nhiên vườn không có nước ngọt, và đương nhiên cũng chưa có thằng mẹ nào tìm thấy tí ti tài nguyên gì ở đó.

Trường Sa rộng khủng bố với trên một trăm hòn đảo, trong đó khoảng một nửa không bị chìm toàn phần trong một phần nhón thời gian trong năm và đã được một trong sáu quốc gia nói trên canh giữ. Có đảo có người, có đảo có đèn biển tự sáng, có đảo lại chỉ có nhón cái cột cờ mà lá quốc kỳ trên đó lúc nào cũng rách tướp như cái khổ hành kinh thời bao cấp.

Cũng như Hoàng Sa, giá trị kinh tế của Trường Sa coi như bằng dê rô, còn giá trị quân sự và trính chi thì vô cùng to nhón.

Như vậy có thể thấy, việc lập một đơn vị hành chính quản lý mấy cái đảo đó cũng chẳng có mẹ gì hệ trọng, cũng như huyện Trường Sa thuộc về tỉnh Khánh Hòa, có ủy ban nhân dân nằm ở Nha Trang, còn huyện Hoàng Sa thuộc về Thừa Thiên, rùi sang Quảng Nam, rùi sang Đà Nẵng, cũng có UBND hẳn hoi, và tất nhiên cũng đặt tại Đà Nẵng. Các quan lại của hai huyện đảo này chả có cơ sở kinh tài gì, nhưng cũng chăm mút được kha khá, đại để mỗi dự án khảo sát này kia các đồng chí ý cũng rút độ vài ba chục phần trăm tiêu xài vô tư.

Nhắc lại phát, việc các đồng chí Tàu tiên bố này kia là việc vớ vẩn, dung mà việc các công dân Đại Lừa biết cùng yêu cái mẹ gì đó dính đến tài sản của cha ông và dám ra mặt xuống đường là một dấu hiệu khả quan. Trung Tướng hy vọng sau lần xuất quân này các Ông Lừa Bà Lừa sẽ trở nên ngoan hiền và khó bảo, hớ hớ hớ không có gì mâu thuẫn đâu nhé.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=10827>

Nick Trung Tướng: : Guest_8532

Lại Thêm Vụ Đám Cảnh Sát Giao Thông

Post Trung Tướng:

Mây đồng chí binh nhất binh nhì này quê đâu mà chả biết gì hết trơn?

Quả tai nạn này trăm phần trăm do anh chiến sĩ công an áo vàng đứng cảm đứng chặn trước xe máy của tên phản động.

Các đồng chí chắc chưa rõ.

Công an giao thông trấn ở đường lớn có xe tải (là lớp đàn anh, hoặc rất có máu mặt, hoặc thân thiết với sếp, hoặc chung chi hạng khủng.. mới được ra đấy) thì chỉ cần đứng vệ đường cạnh một con xe jép trắng. Bâng quơ chọc gậy một phát là xe nhón xe bé phải dừng và chú lơ xe khúm núm chạy xuống đưa cuốn sổ lưu hành trong có kẹp một khoản tùy theo hàng hóa chiền chở và lộ trình. Ví dụ xe công-te-lơ chạy QL5 là 200K. Bắt di bắt dịch. Đố thằng nào dám ít hơn.

Ở Lừa thì xe hơi không có cách nào trốn được. Cách nay lâu rồi có lần Trung Tướng mượn cái xe cà tàng chạy loanh quanh thế chó nào quệt vào *** một xe đang chở một vị quan lại đi mát xa. Dĩ nhiên là Trung Tướng to mồm xuống chửi cái thằng lái xe một trận. Ở Lừa thằng nào hung hăng thì thằng ý có lý. Và tên lái xe nọ đành nhịn.

Dưng mà đồng chí quan lại đi trên xe điều chịu nhịn mới khốn nạn chứ, dù xe ý là của đồng chí ý đi thuê hoặc mượn sao đó.

Hai tuần sau một chiến sĩ áo vàng phone cho Trung Tướng bắt lên cái đồn gì gần Cầu Giấy. Đụ mẹ phải phọt ra 700 cho thằng lái xe hôm trước mình vừa chửi, thêm 300 kẹp vào sổ cho chú công an. Mất mẹ nó tròn trệu.

Tóm lại là đi xế nổ thì điều trốn được.

Nhưng đi xế điếc thì khác. Nếu chú công an không đứng hiên ngang giữa phố chặn thằng lái, thì nó vèo qua tỉnh bơ. Có biết biển số xe cũng chả ai hơi đâu mà bắt. Mà cũng chưa chắc đã bắt nổi. Chắc các đồng chí hải ngoại chưa biết, rằng một cái xe Lừa thường qua tay dăm bảy ông chủ Lừa, nên tìm ra thằng cần bắt không dễ tí nào.

Đại để là những chú công an non tiền hoặc non tuổi không có cơ hội chặn xe hơi lột tiền mãi lộ, thì thường phải đưa cái mạng cùi của mình ra để chặn xe máy vậy.

Các đồng chí công an ngoan hiền loại này mới đầu thì cũng dặt bỏ mẹ, nhưng chỉ sau vài tháng tiền nó vật cho trở nên can trường kinh khủng. Không ít lần các đồng chí này trừng mắt nhìn thẳng cái thằng phò lao xe vào mình mà không hề run gối, khiến cho khối thằng dừng xe hoặc lảng xe đột ngột ngã lăn quay lông lóc, có thằng đã tử nạn. Chiện này

không hiểm, cứ ra cạnh các đội giao thông là nghe được vô khối.

Ti nhiên cũng không ít đồng chí công an ngoan hiền đã phải trả giá bằng đôi ống chân, vài dẻ xương sườn, hoặc cả mạng sống của mình. Đúng thôi, ở đời đâu phải ai cũng cảm cũng chiến thắng. Đời còn có những thằng khùng nữa. Khùng mới là kẻ bất bại. Cái vụ này những ai nhạy cảm dễ liên tưởng đến cuộc chiến tương tàn hai quốc gia thù địch Nam Bắc Lừa, bên khùng hơn thì phải ịch được bên kia thôi.

Công an áo vàng Hà Nội có đồng chí thiếu úy Hiếu Đùn.

Đùn từng là tuyển thủ bóng đá quốc gia lòng danh, vài lần vô địch nội địa, hai ba lần huy chương bạc Si Ghêm hoặc Tai Gơ Cúp, là cầu thủ đẳng viên duy nhất của một đội bóng công an.

Nhờ những thành tích thể thao trót lọt trên, mà Đùn sau khi giải nghệ được khoác tấm áo vàng danh giá, ra đứng đường.

Cách nay hai ba năm Trung Tướng thấy Đùn lần đầu vác dùi cui canh phố, lơ lảo ngó xe qua, trông bờ ngõ đến tội nghiệp. Mỗi ngày Đùn được anh em chia cho đôi trăm về nộp vợ. Vất vả lắm. Có lúc Trung Tướng theo dõi Đùn đứng nửa tiếng liền mà đéch dăm vẩy con xe nào vì chúng nó phóng kinh quá.

Ti nhiên gần đây gặp lại Đùn cũng vườn ở một tuyến phố hạng hai (nghĩa là chỉ có xe máy chứ không có xe hơi), đồng chí ý rần rỗi hẳn. Da đen xì (dù trước kia đi đá bóng da cũng đen ngòm rồi), đứng dạng háng cách hè phố cả mét (đẳng cấp của công an áo vàng phụ thuộc vào khoảng cách từ chỗ đồng chí ý đứng tới vỉa hè gần nhất, loại công an siêu đẳng thì đứng giữa phố luôn), dùi cui vung vẩy sau ***.

Trung Tướng gật đầu chào, này Đùn, dạo này khá không.

Đùn cười rõ tươi.

Hỏi mà không cần giả nhời. Đã đứng được xưng xưng oai hùng như thế, thì hẳn cũng ngon lành rồi. Ti nhiên, khả năng xói nguyên cả một con xe Uây Tàu vào mạng mỡ cũng lớn hơn nhiều lắm.

Sin trúc mừng.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=11378>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Tòa khâm sứ Hà Thành, nỗi đau công giáo Bắc Lừa

Năm 1950 Đức Giáo hoàng Bi Ô 12 chính thức đặt Tòa Khâm Sứ Đông Dương và Thái Lan tại Hà Nội thay vì tòa cũ ở Huế có vẻ không còn hợp với nhu cầu của Tòa Thánh và Giáo Hội Đại Việt.

Đây là một phần của tòa Tổng Giám mục Hà Nội bao gồm một đại sảnh xây từ năm 1920 theo lối kiến trúc Lô Măng và một khuôn viên tuyệt đẹp cùng một số gian phụ. Toàn bộ tòa Khâm Sứ HN rộng cỡ 4 héc ta, nằm cách trụ sở Báo Nhân Dân chừng 500 mét, cách Tạp Chí Cộng sản còn ít hơn thế.

Hoạt động chưa đầy thập kỷ, vào quãng năm 1959 gì đó, Đức Cha Khâm Sứ bị mắc một chứng bệnh đường ruột khó hiểu, và bị cấp tốc trả về Tòa Thánh. Một tuần sau tất cả các nhân viên tòa Khâm Sứ bị trục xuất, lý do cũng đơn giản như với cha Ta Đô Lý: tội lợi dụng tự do tín ngưỡng chống chính quyền cách mạng. Quan hệ ngoại giao của Bắc Lừa và Tòa Thánh chính thức đứt đôi.

Sự việc không chỉ có thế. Ngay từ năm 1957-58 tòa Khâm Sứ đã được đảng ta dùng vào các việc khác nhau: ủy ban khu phố, trường học, kho văn thư, quán phở..., các nhân viên Khâm Sứ bị dồn cả vào một góc và bị coi như kẻ cướp.

Từ giữa những năm 196x, tòa Khâm Sứ trở thành câu lạc bộ thanh thiếu nhi khu phố Hoàn Kiếm, nơi các đảng viên ngoan hiền ngày đêm dạy dỗ lớp trẻ rằng tôn giáo là thuốc phiện của nhân dân, rằng mọi thứ tín điều chỉ là dị đoan đả bựa. Chiện này quá thường, nhưng không do đảng hay bác nghĩ ra, mà lấy từ sách giáo khoa của nước bạn Liên bang Xô viết.

Tới nửa cuối những năm 198x, khi đảng ta chủ trương đuổi mới xây dựng nền kinh tế tư bản theo định hướng thiên đảng chủ nghĩa, thì câu lạc bộ tòa Khâm Sứ cũng được bổ xung thêm nhiều chức năng tư bản.

Đầu tiên một rạp chiếu phim hình tròn trông na ná rạp xiếc quốc gia được xây dựng giữa khuôn viên Khâm Sứ. Nó được dùng làm nơi kinh doanh phim chương Hồng Công chạy băng video VHS với màn hình 25 inch thời đó là to vật vãi. Các khán giả cời trần nhể nhại xúm xít cả ngàn người trong tòa rạp đó, nghênh nghênh những cái cổ lùa xem Lý Tiểu Long với cả Quách Mạn Ngọc úynh đăm và làm tình, rất chi hào hùng phấn chấn.

Chỉ vài năm ngón video băng từ dần dần ngớt khách, cái rạp tròn biến thành sàn nhảy, rồi câu lạc bộ thể hình, rồi bán hàng linh tinh kể cả bao cao su và bìa Vụn Lợn.

Đằng sau tòa đại sảnh cũng được xây một tòa nhà trát đá rửa, là một xịn nhất thời đó, ba tầng, rất nhiều gian, và dùng vào một công việc sinh động: tụ điểm mát xa. Bì giờ nó có thêm nhiệm vụ làm quán nhậu, phòng nghỉ bình dân một sao.

Lần lượt những phần đất khác nhau của tòa Khâm Sứ HN được trưng dụng. Ờ, đất Hà Thành mỗi ngày một tăng giá, làm gì có chuyện để cả héc ta trống không như thế? Máy sân ten-lít vì vậy đã ra đời, rồi bãi gửi xe, bể bơi mini, nhà xí công cộng.

Không dừng ở đó, vào quãng năm 1993 đảng ta quyết định đập cái rạp tròn để xây một tòa bin-dinh được xem là sẽ cao nhất Hà Nội, những 15 tầng. Nên nhớ khi ấy ở HN chỉ có hai tòa tháp chọc trời, một cái 11 tầng là khách sạn Hà Nội bên hồ Giảng Võ, và một cái 9 tầng là

khách sạn Bàn Cờ phố Nguyễn Gù Học.

Thế là tức nước vỡ bờ. Tòa Tổng Giám Mục HN chính thức phản kháng. Tòa Thánh cũng gửi công hàm phản đối. Quan hệ Lừa Va căng thẳng tới nổi suýt nữa thì có thêm một cú cấm vận nữa dù cú cấm vận cũ vừa mới được đồng chí Tôn (Tôn Tổng Thống, đéch phải Tôn Bưng Phở) gỡ bỏ.

Đảng kính mến, hãy trả tòa Khâm Sứ cho nơi mà nó thuộc về. Ăn tạp thì cũng nên chừa cái lót nôi chứ. Nhiều khi chỉ vì những lợi ích tũn mủn mà phải trả những giá đắt không ngờ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=12745>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Công an ép nữ sinh vào nhà nghỉ...

Thêm nữa này, bác nào có đoạn băng ghi âm thì post lên luôn nhé.

<http://www.tienphong.vn/Tianyon/Inde...53&ChannelID=2>

Trích:

Thứ Hai, 07/04/2008, 15:30

Công an xã "tổng tình" nữ sinh

Mấy tuần nay, dư luận xôn xao về một số đoạn băng ghi âm cho thấy một công an xã thuộc huyện Từ Liêm - Hà Nội đã "tổng tình" nữ sinh viên đang ở trọ trong địa bàn mình quản lý.

Post Trung Tướng:

Chị Vui nói đúng rồi lão Ét còn kêu ca cái gì?

Chiến nào cũng có mặt trái mặt phải. Nghe một chiều thì đích thị là Ông Lừa chứ còn gì nữa. Chiến thắng một chiều của báo đảng điều thể nào thay đổi sớm được, kể cả khi có dân chủ, thì việc nghe báo đài phải cân trọng mãi mãi.

Làm đàn ông thẳng nào thấy bướm đôi chả đều cẳng? Là công an thì càng đều cẳng vì nó có nhiều thứ để thể hiện sự đều cẳng, và vì bản chất của nó là đều cẳng.

Dung các cô em nhà kê cũng chả thánh thiện cái mẹ gì đâu. Hồi trước đã có em ghi âm tiêu diệt lão cán bộ giáo vụ trường mẹ gì âm ỉ cả đấy.

Kịch bản là thế này:

1- Hai cô cậu sinh viên nhà kê tin nhau hờ hênh nhau trong nhà trọ, đồng chí công an ngoan hiền mẫn cán sơ ý bắt gặp thích quá điều chịu nổi. Lưu ý là đồng chí công an này quen biết cả hai cô cậu sinh viên nghèo ngoan hiền hiếu học kia.

2- Đồng chí công an mới tìm gặp cô bé, buông giọng ồm ồm. Dung mà thay vì nói toẹt ra là anh thích cháu, anh sẵn sàng trả cho cháu nửa trọ (hoặc một trọ, hoặc bầu nhiều tùy tâm) để được ngủ với cháu, thì đồng chí công an lại tiếc tiền, bầu rằng sẽ báo cáo chiến cháu ngủ với giai lên cấp ủy.

3- Nữ sinh viên nghèo hiếu học cũng hơi hoảng, về nhà trọ chui lên giường bàn bạc cùng bạn giai (aka chồng).. Cậu này cũng chả phải tay vừa, thế là một kế hoạch được vạch ra, mà việc đầu tiên là hai cô cậu chạy ra chợ giời sắm một chiếc máy ghi âm USB của Tàu giá 150 ngàn

đồng loại 256Mb ghi được 6 tiếng MP3 lận.

4- Ngày hôm sau đồng chí công an ngoan hiền tiếp tục nhắn tin hoặc phon cho cô bé hiếu học. Cô bé này sau khi đã bàn bạc cũng chồng đã có chiến thuật lái câu chuyện của hai người theo hướng có lợi, và tất nhiên nội dung của nó được ghi âm.

5- Để tăng phần kịch tính, cô bé hiếu học chủ động hẹn đồng chí công an ngoan hiền đi nhà nghỉ. Tất nhiên là điều đưa nào đại đột cho đồng chí công an cái mẹ gì sớm thế, mà chỉ đơn thuần ghi thêm chút ít âm thanh của cuộc tình cho nó thêm hấp dẫn.

6- Sau vài buổi tác nghiệp, đoạn ghi âm đã được cậu sinh viên hiếu học, tức chồng cô bé hiếu học, biên tập cho nó khúc triết mùi mẫn và hợp lý.

7- Đến lượt cô bé hiếu học phon lại đe dọa đồng chí công an xin tí tiền còm cho hai vợ chồng, với vật chứng là đoạn ghi âm đã biên tập ngon lành. Thông cảm đi, sinh viên mà hiếu học thì đưa mẹ nào chả nghèo.

8- Đồng chí công an ngoan hiền điều phải tay mơ, lớn tiếng dọa nạt, rằng anh thách các cháu làm tiền anh đó, anh thì đi các cháu nôn bằng lỗ ***, đại khái thế.

9- Thế là cậu sinh viên hiếu học, chồng cô bé hiếu học, mới lên mạng kể lể chuyện vợ mình như là một nạn nhân đáng thương của một tên công an bữn. Thì đảng viên có thằng điều nào sạch đâu cơ chứ.

10- Kèm theo nhời kể, đoạn ghi âm được ắp-lót lên một xơ-vơ miễn phí nào đó cho cộng đồng mạng thưởng lãm.

Hồ hồ hồ thế là câu chuyện được triển khai lâm ly bi đát như các đồng chí đã thấy.

Hết phin phần một.

Dung mà cấp ủy thấy khán giả vườn còn thòm thềm và có nhiều công dân ngoan hiền chưa khoái cái kết không hậu của phin, nên quyết định chi tiền cho Trung Tướng làm tiếp kịch bản phần 2.

Phần Hai dư sau:

11- Đoạn ghi âm được ắp-lót lên mạng gây nên một làn sóng dữ dội của dư luận Lừa. Phần đông dân chúng ủng hộ hai cô cậu sinh viên nghèo hiếu học, dung phần ít và tinh tú của xã hội, tức là các đảng viên ta, lại phê phán lối sống sa đọa của hai đứa, và ủng hộ đồng chí công an ngoan hiền.

12- Liên lúc ba bốn tờ báo mạng của đảng tham gia đồ xăng vô lửa. Hàng loạt phóng viên được cử đến hiện trường xác minh. Kết quả báo về là ngôi nhà trọ nơi hai cô cậu sinh viên

nghèo hiếu học tin nhau là có thực, đồng chí công an tên Nờ tại xã Mờ huyện Tờ cũng có thực, và câu chuyện ghi âm tình cảm cũng có thực nốt. Đit mẹ nếu không có thực thì hai đứa con bà nó hiếu học kia sẽ vô nhà lao của đảng mà đếm rận bẹn cho qua ngày đoạn tháng.

13- Lúc này đồng chí công an ngoan hiền mới cuống lên, và một cuộc hẹn giữa hai bên đã diễn ra, tất nhiên điều phải trong nhà nghỉ.

14- Đồng chí công an ngoan hiền đưa ra cái giá 20 triệu đồng để vụ này chìm xuống.

15- Cô sinh viên nghèo hiếu học điều đồng ý, rằng cái ngàn vàng của cháu, thế điều nào mà chỉ được giá nhón mười triệu, làm sao cháu lấy được chồng? Hừ anh? Anh phải cho cháu đúng trăm triệu.

16- *Cò kè bớt một thêm hai. Giờ lâu ngã giá triệu ngoài tám mươi.* Thấy đồng chí Du bạn thân Trung Tướng bầu thế. Hợp đồng giá chốt là 80 triệu đồng tiền Cụ Hồ. Tội nghiệp Cụ Hồ, đến việc đi điểm mà cụ cũng phải tham gia.

17- Cô bé sinh viên hiếu học giả vờ xin về suy nghĩ. Tất nhiên sau đó cô tọt quần nhảy lên giường cùng cậu bạn ngoan hiền tụt áo cởi trần lúc trước (aka chồng) bàn thảo các điều khoản thực thi hợp đồng tổng tình trong tiếng cười hô hô của cậu bạn chồng vườn đang ngồi thiền ở giường bên cạnh.

18- Kết cục là giữa hai cô cậu (aka vợ chồng nghèo hiếu học) có sự đồng thuận cao độ y như hợp chi bộ. Cả hai giờ chân nhất trí kế hoạch sử lý tình huống.

19- Đồng chí công an ngoan hiền sau khi nhận được phen của cô bé hiếu học liền mang đến 70% giá trị hợp đồng, tương đương 56 triệu đồng, giao tại một nơi kín đáo và đảm bảo không có cam Tàu hay máy ghi âm Tàu theo dõi.

20- Ngay sau ý cậu sinh viên hiếu học, tức bạn (aka chồng) cô bé hiếu học xông lên mạng, xóa các bài bôi, kêu rằng xin lỗi các bạn em chỉ chơi trò cá tháng Tư thôi mà, có chó gì các bạn bỏ qua hồ hồ.

21- Đồng chí công an ngoan hiền mang thêm 200 triệu đến tòa soạn các báo đảng Tờ, Dờ, Nờ.. là các báo đã đăng tin xấu về chàng, gặp các tổng biên tập ngoan hiền, mà không ít chàng trong đó cũng đã từng bị tổng tiền theo cách tương tự.

22- Đồng chí công an ngoan hiền lại mang tiếp 300 triệu lên cho thủ trưởng, một cán bộ cấp sở oai oách, hàm đại tá gì đó. Đồng chí này nhắc phen lên phen cho các tổng biên tập ngoan hiền, vốn là bạn thân của chàng, nói rằng thằng Nờ đó là em tao, tụi bay ỉa gì thì cũng chừa cái mặt tao hộ nhé.

23- Kết cục là gì thì chi bộ cũng thấy. Các tờ báo đảng đồng loạt tắt lịm cái đề tài đáng ra là nóng bậc nhất Xứ Lừa. Tất cả các bài báo về đồng chí Nờ đều bị thủ tiêu chỉ còn lại vết trong

Google Cache.

Hết mẹ nó phần hai rồi.

Nếu khán giả quý mến, thì chờ vài hôm sẽ có phần ba.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=14577>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Tổng bí thư Đỗ Mười

Sau khi CS Liên Xô và đông âu sụp đổ 1991 và cũng là lúc ông Đỗ Mười được bầu làm Tổng bí thư với đường lối kinh tế thị trường theo định hướng XHCH. Tôi thật sự không nghe nói nhiều về những thành tích của ông Đỗ Mười mà chỉ biết là ông ta đã làm tan rã hệ thống kinh tế thị trường trong 10 năm đầu thống nhất đất nước. Bác nào có thêm thông tin về ông thì xin bổ xung thêm.

Đồng chí Đỗ Mười tên thật là Nguyễn Duy Công, sinh ngày 2-2-1917 tại xã Đông Mỹ, huyện Thanh Trì, thành phố Hà Nội.

Là một thanh niên yêu nước sớm giác ngộ cách mạng, năm 19 tuổi, đồng chí đã tham gia hoạt động trong phong trào Mặt trận bình dân. Năm 1939, đồng chí gia nhập Đảng Cộng sản Đông Dương.

Năm 1941, đồng chí bị thực dân Pháp bắt và kết án 10 năm tù giam tại Hoả Lò - Hà Nội. Tháng 3-1945, đồng chí vượt ngục và tiếp tục hoạt động cách mạng, tham gia Tỉnh uỷ Hà Đông, trực tiếp lãnh đạo cuộc Tổng khởi nghĩa giành chính quyền ở Hà Đông. Sau tháng Tám 1945 đồng chí giữ chức Bí thư Tỉnh uỷ Hà Đông. Trong cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp, đồng chí Đỗ Mười lần lượt đảm nhận các công tác khác nhau tại các tỉnh đồng bằng Bắc bộ và Liên khu III; Bí thư Tỉnh uỷ Hà Nam; Bí thư kiêm Chủ tịch Uỷ ban kháng chiến hành chính tỉnh Nam Định; Khu uỷ viên Khu III kiêm Bí thư Tỉnh uỷ Ninh Bình; Phó Bí thư liên Khu uỷ III kiêm Phó Chủ tịch Uỷ ban kháng chiến hành chính liên khu III; chính uỷ Bộ Tư lệnh Liên khu III; Bí thư Khu uỷ tả ngạn Sông Hồng kiêm Chủ tịch Uỷ ban kháng chiến hành chính và Chính uỷ Bộ Tư lệnh Khu tả ngạn Sông Hồng.

Năm 1955 đồng chí là Bí thư Thành uỷ kiêm Chủ tịch Uỷ ban quân chính thành phố Hải Phòng.

Tại Hội nghị Trung ương lần thứ 7 (tháng 3-1955) đồng chí được bầu bổ sung làm Uỷ viên dự khuyết Ban Chấp hành Trung ương Đảng khoá II.

Năm 1956, đồng chí được cử giữ chức Thứ trưởng Bộ Nội thương.

Năm 1958, đồng chí được cử giữ chức Bộ trưởng Bộ Nội thương. Đồng chí là đại biểu Quốc hội khoá II nước Việt Nam Dân chủ Cộng hoà.

Tháng 9-1960 tại Đại hội Đại biểu toàn quốc lần thứ III của Đảng Lao động Việt Nam, đồng chí Đỗ Mười được bầu là Uỷ viên Ban Chấp hành Trung ương Đảng.

Từ năm 1961 đến 1969, đồng chí lần lượt đảm nhiệm các chức vụ: Chủ nhiệm uỷ ban vật giá Nhà nước, Trưởng phái đoàn thanh tra của Chính phủ.

Từ 1969 đến 1971 đồng chí được cử giữ chức Phó Thủ tướng Chủ nhiệm Văn phòng kinh tế Phủ Thủ tướng.

Năm 1971, đồng chí được bầu là đại biểu Quốc hội khoá IV, được Quốc hội bầu giữ chức phó Thủ tướng Chủ nhiệm Uỷ ban kiến thiết cơ bản. Từ tháng 6-1973 đến tháng 11-1977 đồng chí được cử giữ chức Bộ trưởng Bộ Xây dựng, đại biểu Quốc hội khoá V, VI.

Tháng 12-1976 tại Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ IV của Đảng, đồng chí Đỗ Mười được bầu vào Ban Chấp hành Trung ương và Ủy viên dự khuyết Bộ Chính trị tiếp tục giữ chức Phó Thủ tướng Chính phủ nhiệm kỳ 1976-1981.

Tháng 7-1981, đồng chí là đại biểu Quốc hội khoá VII và được bầu giữ chức Phó chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

Tháng 3-1982 tại Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ V của Đảng, đồng chí được bầu vào Ban Chấp hành Trung ương, Ủy viên Bộ Chính trị tiếp tục giữ chức Phó Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng.

Tháng 12-1986, tại Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ VI của Đảng, đồng chí được bầu vào Ban Chấp hành Trung ương, Ủy viên Bộ Chính trị và Thường trực Ban Bí thư. Đồng chí là đại biểu Quốc hội khoá VIII.

Tháng 6-1988, Quốc hội khoá VIII bầu đồng chí giữ chức Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng.

Tại Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ VII và VIII đồng chí Đỗ Mười được bầu vào Ban Chấp hành Trung ương, Ủy viên Bộ Chính trị, giữ chức Tổng Bí thư Ban Chấp hành Trung ương Đảng (6-1991 - 12-1997). Đồng chí là đại biểu Quốc hội khoá IX.

Tháng 12-1997 đồng chí Đỗ Mười được Hội nghị Ban Chấp hành Trung ương Đảng lần thứ 4 (khoá VIII) suy tôn làm Cố vấn Ban Chấp hành Trung ương Đảng.

Post Trung Tướng:

Sau đồng chí tổng bí thư kính mến Lê Duẩn, bạn thân Trung Tướng, Xứ Lừa chỉ có duy nhất đồng chí Mười là con người trung thành sắt đá với lý tưởng cộng sản.

Và trên thực tế, cũng chỉ có 3 con người hoàn toàn cộng sản trên cõi Lừa 8 ngàn năm văn hiến (đit mẹ cứ phóng gấp đôi gấp ba cho hợp với phong cách của đảng ta), đó là đồng chí tổng bí thư huyền thoại Trần Phú, đồng chí tổng bí thư kính mến Lê Duẩn, và đồng chí, tổng bí thư thân thiết Đỗ Mười.

Ba người này giống nhau đến mức ngạc nhiên. Cùng xuất thân bần tiện, cùng không chịu học hành, cùng tin tưởng sâu sắc vào tài kinh bang tế thế của bản thân, cùng đi theo đồng chí bác kính yêu nhưng cùng điều coi bác kính yêu ra cái chó gì, và cùng có một tâm hồn sắt máu quái kiệt.

Đồng chí Phú húng sớm quá, nên bị bác kính yêu xì cho mật vụ tóm gọn và đom đòm đom chết tốt khi mới xấp xỉ tuổi tên Bạch tức Bơ vĩ nhân Cà Phê.

Đồng chí Duẩn thì khỏi nói, với chiến công vĩ đại vô hiệu hóa cả Thánh Sóng của đất Lừa 8 ngàn năm văn hiến (đit mẹ cứ phóng gấp đôi gấp ba cho hợp với phong cách của đảng ta), tức là đồng chí bác kính yêu đó.

Đồng chí Mười là hạng đàn em, kém hai ông anh tới cả chục tuổi, và lấy các anh ra làm chuẩn mực.

Đồng chí Mười bắt chước đồng chí Phú về nội thất, với mái tóc chẻ đôi độc đáo được coi là

bất hủ, từng được lấy làm tiêu chuẩn để chọn chó cảnh những năm 198x "Mặt Thanh Hoa, da Ái Vân, chân Hồ Kiểng, trán Đỗ Mười". Hồ hồ thể điều nào trán (túc mái tóc chẻ) của đồng chí Mười bạn thân Trung Tướng lại được sánh ngang với mặt và da của mấy chị liu tiu và căng của một anh bựa nổi tiếng xí giai? Ngoài ta giọng nói của đồng chí Mười cũng là của đồng chí Phú truyền cho, một thứ giọng do cố tình nâng thanh độ lâu ngày mà thành, nghe như của người đang ngâm tảo tâu.

Đồng chí Mười bắt chước đồng chí Duẩn về ngoại thất, với bộ đại cán Tôn Trung Sơn bất ly thân cài lên tận cổ, chân dận giày môka nâu.

Vì thất học như hai ông anh, nên đồng chí Mười vô cùng căm thù những thành phần giai cấp nào không hợp với đồng chí. Cái này cũng như đồng chí Phú với tiên ngôn núi tiếng "Chí Phú Địa Hào Đào Tận Góc Chóc Tận Dể", và như đồng chí Duẩn với những vụ thám sát kinh hoàng khắp nước Nam Lừa rồi sự trả thù những kẻ thất trận Ngụy Quân Ngụy Quyền.

Với khả năng đó, đồng chí Mười được đảng ta bố trí về tiếp quản thành phố Hải Phòng vào năm 1955.

Khi ấy Hải Phòng là một thành phố bát nháo na ná Quảng Châu 1949 hoặc Ô Đét Xa 1945. Chỗ điều nào cũng có gián điệp. Thành tích của đồng chí Mười là chỉ trong một năm thủ tiêu gần như sạch sẽ bọn phản động này, số còn lại đuổi vào nam theo Ngụy. Năm đó các cán bộ công an thành phố cảng bắn người mỗi cả tay. Câu châm ngôn "Riết Lầm Hơn Bỏ Xót" là chính đồng chí sáng tạo nên.

Thế điều nào mà đồng chí bác kính yêu lại tin tưởng một người rừng cảm như thế sẽ làm kinh tế rất rồi. Đồng chí Mười mau chóng được cất nhắc lên làm bộ trưởng nội thương.

Ngắm đi ngắm lại thì thấy thiện chí của bác kính yêu là rất rõ ràng rõ hiệu: bác cần tiêu diệt bọn tư bản ăn bám hơn là làm kinh tế cho rân rầu nước mạnh xã hội công bằng rân chủ văn minh.

Đồng chí Mười đã thực hiện xuất xắc nhiệm vụ đó của bác và đảng giao phó. Các chính sách ngăn sông cấm chợ, đột ngột bắt người, tem phiếu sổ gạo.. được đồng chí triển khai rất ruăn ruyễn từ ý tưởng sơ khởi của cấp trên.

Sau này, tức là lúc đã xâm lược xong Nam Lừa, thì đồng chí Mười lại vác luôn những kinh nghiệm nội thương của mình Nam tiến.

Điều thể tưởng tượng được một đồng chí bựa như thế lại nhảy lên được đỉnh cao trí tuệ đúng vào lúc công cuộc đổi mới vừa mới bắt đầu. Chắc là do các thể lực bảo thủ trong đảng vườn còn mạnh vào thời cuối 198x?

Rốt cuộc là kinh tế Lừa đậm chân tại chỗ suốt gần chục năm dưới thời của đồng chí. Chỉ từ 1997, khi đồng chí chính thức bị bạn Phiêu bạn thân Trung Tướng chọc phát, thì kinh tế Lừa mới khởi sắc. Và sin nhắc lại, tốc độ tăng trưởng được cho là cao nhì thế giới cũng chỉ mới bắt đầu từ năm đó thôi.

Hơn ai hết, đồng chí Mười biết chắc chắn rằng tên Lừa bị căm thù nhất kể từ Lê Duẩn chính là đồng chí, rằng nếu có biến động cực đoan, thì có lẽ đồng chí sẽ là cá nhân duy nhất bị đưa ra tòa, và rất có thể bị lôi ra đom đòm đom tại một góc phố nào đó như đồng chí đã làm với

những tên gián điệp bán lực tào phả Hải Phòng nửa thế kỷ trước.

Năm nay đồng chí đã vượt qua tuổi đại lão. Đồng chí đã yếu lắm rồi, nhưng cũng đã có thể thở phào. Bị đom đóm hoặc lôi ra tòa xi nhục vào tuổi này thì cũng không có gì tiếc nuối, sẽ bản thân phút chốc như bạn Hồ Nềch Cơ bên Đức Lợn thôi.

Trích:

Diên Vỹ viết: ➤

Dung sao em đọc sách lại thấy bầu đồng chí Trần Phú xuất thân là giáo viên thể Chung Tướng? Chả nhẽ đồng chí ấy cũng là giáo viên thể dục như tên phản động Tôn à?

Tên đại phản động Vĩ Phò này lại đọc báo đảng hử? Ăn không nói có là một triền thống tốt đẹp chúng ta kể từ ngày 3/2/1930 mẹ nó rồi còn than van rì hử?

Đã có những nhân chứng học ở cái trường mà đảng ta bầu đồng chí Phú từng đỗ thủ khoa khẳng định điều biết đồng chí này là đồng chí nào, và người đỗ đầu đó là là một người khác (ai thì quên mẹ nó rồi, đề đi hỏi lại tư liệu). Đại khái là kiểu như đồng chí Đức Anh từng làm phản động sau về với ta mà trong lý lịch còn sạch bong nữa là đồng chí Phú nghèo từ những năm 193x.

Tất cả đảng viên lứa đầu điều có thằng nào biết chữ trừ đồng chí Phú biết một tí, thế là đảng ta phong cho đồng chí ý là giáo sư. Cũng như đồng chí bác kính yêu khoe là dạy học ở cái trường Rục mẹ gì Thanh đó mà điều có một thằng bựa nào được phát hiện là học sinh của bác. Không lẽ bác cũng dạy môn thể dục, hoặc tệ hơn, bác làm lao công? Suy diễn này rất có lý vì sau đó bác sống tàu Tây vượt biên làm cu ly rửa chén ngon lành.

Giáo sư cái điều gì.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=12137>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Z30, Đảng ta ăn cướp như thế nào?

Nhân dịp báo Pháp Luật Tp.HCM đăng loạt bài về Z30 để vỗ mông ngựa nguyên chủ tịch quốc hội Nguyễn Văn An, xin phép được mở hồ sơ về vụ Z30 của Đảng ta.

Z30 là tên một chỉ thị mật của Đảng ta nhằm tịch thu nhà 2 tầng trở lên, bất kể to nhỏ, giá trị vào năm 1983. Đọc về Z30 mới hiểu được mức độ tráo trở của Đảng và lý giải được tại sao Đảng được một bộ phận nhân dân trù mến gọi tên Đảng cướp.

Bài của báo Pháp luật về Z30:

http://www.phapluattp.vn/news/can-ca...news_id=210851

http://www.phapluattp.vn/news/can-ca...news_id=210939

Z30 trích từ hồi kí "Làm người là khó" của Đoàn Duy Thành.

Trích:

...Trong khi đó bất ngờ ở Hà Nội có chỉ thị “Z30” rất mật, tịch thu nhà từ 2 tầng trở lên, bất kể to nhỏ, trị giá bao nhiêu. Chỉ thị “Z30” không được phổ biến cho các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, chỉ có chỉ thị bằng “miệng”. Hải Phòng cũng được 1, 2 đồng chí Bộ Chính trị nhắc nhở rằng Hà Nội làm trước, Hải Phòng theo Hà Nội mà làm. Bên Sở công an cũng được mấy đồng chí Thứ trưởng nhắc Giám đốc Sở Công an Hải Phòng triển khai, đề nghị Thành uỷ thông qua chủ trương cho làm...

Tôi triệu tập Ban Thường vụ Thành uỷ để bàn việc này. Tôi đề nghị mọi người suy tính thật kỹ mọi mặt, vì vấn đề này liên quan đến pháp luật, không thể tùy tiện tịch thu nhà của dân được, nếu họ không phạm pháp. Hải Phòng cần đợi chỉ thị chính thức bằng văn bản của Trung ương hoặc Chính phủ sẽ làm cũng không muộn. Mà tiến hành cũng phải có phương pháp. Trung ương chỉ thị rõ nguyên nhân tịch thu... mới tiến hành được.

Tôi trực tiếp lên Hà Nội xem việc tịch thu một số nhà. Tôi thấy chẳng khác gì Cải cách ruộng đất. Cải cách ruộng đất còn đấu tố rồi mới tịch thu, nhưng Z30 chỉ đọc lệnh là tịch thu, bốc cả gia đình gia chủ lên xe đi ở chỗ khác. Tôi đi 3 lần xem được 3 nhà. Tôi đến Văn phòng Trung ương Đảng và Văn phòng Chính phủ xin xem chỉ thị Z30. Hóa ra chẳng ai biết cả và tỏ vẻ giữ bí mật, thái độ người được tôi hỏi cũng sợ sệt, e dè nói “nước đôi”, không bảo làm, cũng không bảo không! Tôi thấy rất lạ lùng. Đang thời buổi hòa bình xây dựng, mọi người đang phấn khởi làm ăn, có sao lại có việc làm “kỳ lạ” này? Nhất là tôi thấy tận mắt một gia đình bị tịch thu, cả nhà đội khăn tang bị đẩy lên xe, khóc suốt mướn...

Về đến Hải Phòng tôi lại thấy dân chúng xao xuyến lo sợ. Nhiều người chạy đến Bí thư Thành uỷ hỏi han... Còn những gia đình đang xây dựng thì dừng lại không xây, hoặc thu nhỏ lại, định xây 2 tầng thì rút còn 1 tầng thôi v.v... Ngày nay, khi tôi đi từ Hải Phòng sang Kiến An, tôi vẫn thấy buồn phiền về “Z30” đã làm cho con đường này mất đẹp. Nhà cửa hai bên, xây dựng thời kỳ “Z30”, không xứng với con đường mở rộng!

Tại các cuộc Hội nghị lớn của Thành phố, tôi nói: “Đây là vấn đề quyền công dân, thành phố sẽ không làm việc này với bất kỳ gợi ý của ai. Chỉ khi có chỉ thị chính thức, đóng “dấu son” búa liềm, hoặc dấu Quốc huy, thì Hải Phòng sẽ thực hiện nghiêm chỉnh”...

Dư luận sức ép 4 phía với Hải Phòng. Thành phố Hồ Chí Minh điện ra hỏi: “Hải Phòng có làm không?”. Tôi trả lời: “Đợi chỉ thị chính thức”. Trong khi đó Hà Nội đã lịch thu tới 105 nhà. Có những đồng chí phê bình Giám đốc Sở Công an Hải Phòng mất lập trường, mất quan điểm, vì đồng chí Giám đốc Sở Công an Hải Phòng trả lời: “Hải Phòng chưa làm, vì Hải Phòng có cách làm khác...”.

Một buổi chiều sắp hết giờ làm việc, đồng chí Nguyễn Văn An, Bí thư Tỉnh uỷ Hà Nam Ninh (nay là Chủ tịch Quốc hội) gọi điện thoại cho tôi nói: “Có việc cần, tôi và đồng chí Thuật, Chủ tịch UBND tỉnh muốn ra Hải Phòng trao đổi với anh. Anh chuẩn bị cho chúng tôi ăn cơm tối, xong việc là về ngay...”.

Tôi chuẩn bị cơm tối và đón đồng chí An, đồng chí Thuật ở nhà khách số 13 Trần Hưng Đạo. Đến 20 giờ, hai đồng chí đến Hải Phòng. Chúng tôi bàn công việc ngay.

Đồng chí An, đồng chí Thuật trao đổi với tôi về việc tịch thu nhà ở thành phố Nam Định, thị xã Ninh Bình, thị xã Hà Nam... Qua trao đổi phân tích việc Hải Phòng không làm, nếu không có chỉ thị của Ban Bí thư, hoặc chỉ thị của Thủ tướng Chính phủ, hai đồng chí tỉnh bạn rất tâm đắc. Tôi lấy tình lấy lý phân tích mọi mặt cho hai đồng chí nghe. Thứ nhất là phi đạo lý, sai pháp luật. Cuộc sống của nhân dân còn khổ sở, tích góp được ít tiền làm nhà cho cha mẹ, con cái ở không dễ dàng gì. Nay ta tịch thu, thế thì CNXH, người dân ở vào đâu? ở bằng cái gì v.v. và v.v.

Hai đồng chí rất đồng tình với quan điểm của tôi. Tôi nói: “Tháng 6-1983 họp Hội nghị Trung ương tôi sẽ phát biểu về vấn đề này...”.

Hai đồng chí vui vẻ, yên tâm ra về, sau khi ăn cơm xong. Đồng chí An bảo đồng chí Thuật đưa cho tôi xem 100 quyết định ký tên, đóng dấu sẵn để ngay hôm sau tổ chức các đoàn đi tịch thu nhà ở 3 địa điểm trên. Anh An nói: “Tôi thấy không yên tâm nên điện ra trao đổi với anh. Chúng tôi sẽ đốt ngay các quyết định này tối nay”. Các đồng chí ra về.

Tôi tiễn các đồng chí, khi quay lại, nghĩ ngợi bồn chồn vô cùng. Thành phố Nam Định, hai thị xã Ninh Bình và Hà Nam mà có tới 100 quyết định tịch thu nhà, hỏi lấy đâu ra nhà mà tịch thu? Tôi phân vân quá! Các đồng chí mình đơn giản thật! Coi sinh mệnh chính trị của người dân như thế nào mà lại có “Z30”. Hai cuộc kháng chiến trường kỳ, bao sự hy sinh, nay “ký cóp” xây dựng được căn nhà, bị tịch thu với quan điểm cho rằng “làm ăn bất chính”, tài sản không rõ ràng... Nghĩ mà rơi nước mắt!...

Trích:

...Cuộc họp nội dung kiểm điểm công tác 6 tháng đầu năm và đề ra nhiệm vụ hoàn thành kế hoạch 1983 do Tổng Bí thư Lê Duẩn chủ trì. Đồng chí Tổng Bí thư đọc lời khai mạc xong, phiên họp đầu tiên do đồng chí Phạm Hùng, Ủy viên Bộ Chính trị, Bộ Trưởng Bộ Công An điều khiển. Báo cáo tình hình 6 tháng đầu năm và kế hoạch thực hiện 6 tháng cuối năm, Văn phòng Trung ương đã gửi cho các Ủy viên Trung ương đọc, nghiên cứu trước, đến Hội nghị là phát biểu ngay.

Đồng chí Phạm Hùng chỉ định tôi phát biểu trước.

Tôi phát biểu một số ý kiến ngắn gọn về Dự thảo báo cáo, còn dành thì giờ cho vấn đề “Z30”, về tịch thu nhà ở Hà Nội. Tôi nói “Z30” đã ảnh hưởng rất lớn tới các mặt chính trị, tư tưởng của Đảng bộ và nhân dân Hải Phòng, nhất là nội thành.

Tôi nói một mạch 2 giờ liền.

-Rõ ràng không có cơ sở gì đặt ra việc tịch thu nhà của người dân, khi họ không phạm pháp luật, không bị pháp luật xử. Chỉ một Quyết định của Chính quyền địa phương là xông vào đuổi người chủ ra khỏi nhà, rồi tịch thu. Trong lúc này nhà cửa cho dân ở thiếu thốn, ngay cán bộ CNVC cũng không thuê được nhà ở, hoặc có thuê được nhưng nhà hỏng không có tiền sửa chữa. Đối với những khu nhà Nhà nước quản lý thì dân xin sửa không cho, dân xin mua không bán, càng để càng dột nát, xuống cấp... Nay người dân (chủ yếu là cán bộ công nhân viên chức ở một số ngành đi công tác nước ngoài, như thủy thủ tàu viễn dương, cán bộ đi công tác nước ngoài) tích góp được ít tiền để dựng gian nhà cho vợ con ở, thực sự phải nhìn nhận là việc tốt. Đất chật, người ta làm nhiều tầng, nhưng cũng không to tát gì. Tôi đã trực tiếp xem tịch thu 3 nhà ở Hà Nội thì thấy thảm thiết lắm. Họ kêu khóc, đội “khăn tang”, khi đội công tác đẩy họ lên xe chở đi. Tôi xin đặt ra một câu hỏi với Trung ương: “Chúng ta làm cách mạng để làm gì? Người cộng sản hy sinh suốt đời cho nhân dân, đem lại hạnh phúc cho nhân dân, thử hỏi ta đã đem lại cho nhân dân cái gì, sau khi đất nước đã được thống nhất 8 năm? Những việc của chúng ta làm là trái đạo lý. Bác Hồ trong di chúc đã nói: “Sau khi nước ta được thống nhất, chúng ta sẽ xây dựng đất nước ta to đẹp hơn, đàng hoàng hơn...” “Ta chưa xây dựng thì để cho dân xây trước, còn ta sẽ xây dựng lớn hơn, cả nước thành công trường, xây dựng Chủ nghĩa xã hội. Thành ủy Hải Phòng chủ trương “ngôi hóa nông thôn”, mai đây sẽ xây nhà 2, 3 tầng, lại bị tịch thu hay sao? Năm 1950 khi tôi làm Bí thư Quận ủy Ngô Quyền, cơ quan đóng ở huyện Kinh Môn, địa phương mời tôi nói chuyện về Chủ nghĩa cộng sản để chuẩn bị Đảng ra công khai hoạt động vào đầu năm 1951, tôi đã nói với nông dân xã Châu Xá: “Khi kháng chiến thắng lợi, bà con sẽ hết cảnh nghèo khổ, không còn ở nhà tranh vách đất, mà ở nhà xây”. Họ vỗ tay hoan hô không ngớt. Nay độc lập thống nhất rồi, mình không có tiền xây nhà cho dân ở, họ xây ta tịch thu, hỏi còn đạo lý gì nữa?

Hội trường im phăng phắc. Tôi nhìn anh Ba, anh Hai Hùng... Cả hai anh tỏ thái độ suy nghĩ, theo dõi ý kiến của tôi. Cuối cùng tôi đề nghị: “Hải Phòng chờ ý kiến chính thức của Bộ

Chính trị, Ban Bí thư và Thủ tướng Chính phủ sẽ thi hành nghiêm túc. Còn điện thoại nhắc nhở của một số đồng chí bảo nên bắt chước Hà Nội mà làm để có phong trào, thì chúng tôi không làm. Chúng tôi chịu trách nhiệm trước Đảng và trước dân. Có một đồng chí phê bình Hải Phòng không làm theo là vấn đề quan điểm, lập trường, chứ không phải cách làm. Tôi cho những lời phê bình đó “hồ đồ”. Tôi đề nghị Hội nghị Trung ương cần bàn rõ, để thực hiện thống nhất cả nước. Hiện nay nhân dân đang do dự, suy nghĩ về chính sách của chúng ta...

Sau khi phát biểu xong, đồng chí Phạm Hùng đứng dậy thông thả, hươm, hươm vài cái, cười và nói: “Rất sáng tạo, rất sáng tạo!”

Tôi ủng hộ ý kiến anh Thành... Có đồng chí nào phát biểu gì, cứ nói...”

Mấy phút im lặng, rồi anh Ba đứng dậy phân tích đạo lý của Đảng ta, của dân tộc, nguyện vọng của quần chúng nhân dân. Sau đó anh hỏi: “Có đồng chí nào phân tích đạo lý hơn thì phát biểu tiếp...”.

Tôi hồi hộp.

Không ngờ hai anh lại ủng hộ mạnh mẽ ý kiến của tôi đến thế. Tôi sợ quá! Nếu cứ nghe theo mấy đồng chí làm “Z30” thì thật chết, sai cả ý Đảng và lòng dân. Không hiểu cái chỉ thị “Z30” ấy ở đâu mà ra? Bây giờ Tổng Bí thư, Ủy viên Bộ Chính trị phụ trách nội chính lại đồng tình một cách triệt để với tôi. Biết bao suy nghĩ về vấn đề này...

Sau đó một số đồng chí Thành phố Hồ Chí Minh và phía Nam, đồng chí Quất, Bí thư Hà Bắc... phát biểu, hoan nghênh, ủng hộ ý kiến tôi. Thế là hết cái “Z30” mà sau này Hà Nội phải giải quyết hậu quả đến năm 1992–1993 mới xong.

Hội nghị Trung ương năm 1991 đồng chí Phạm Hùng, Chánh án Tòa án nhân dân tối cao đã đặt cho sự kiện “Z30” cái tên mới là “Chết rét”... Khi phát biểu xong ngồi xuống, trông thấy đồng chí Hồng Hà, Tổng biên tập báo Nhân dân ngồi ghế sau, tôi quay lại nói với đồng chí Hồng Hà: báo Nhân dân ngày... 6-1983 có đăng 6 bài phê bình các địa phương không tịch thu nhà. Trong 6 bài đó có 5 bài phê bình Hải Phòng, một bài phê bình Hà Bắc... Tôi xin nhắc anh Hồng Hà, anh có đăng một triệu bài, nhưng không có chỉ thị đóng dấu búa liềm và quốc huy tôi cũng không làm đâu...” Anh Hồng Hà đính chính: “Đó là Tổ ý kiến bạn đọc cho in, tôi không biết...”.

Giữa thời kỳ hòa bình xây dựng đất nước mà có những việc làm kỳ lạ như vậy, thật đáng làm một bài học cho các thế hệ cấp ủy mai sau suy nghĩ và thận trọng. Khi sai sẽ gây ra bao oán thù, nó sẽ tích tụ chồng chất dần lên, thành những hận thù sâu xa đến tận đời con, đời cháu... Khi có biến cố chính trị, những người bị xử sai này dễ ngã về phe chống đối cách mạng mà ta không thể coi thường.

Khi chúng ta ở thế “thượng phong”, phải nghĩ đến lúc “hạ mạt”. Trách nhiệm của người đi trước, phải biết để lại “hồng phúc” cho người đi sau. Chớ để xảy ra chuyện: “Cha ăn mặn, con khát nước” như dân gian thường nói. Những người cầm cân nảy mực một quốc gia càng phải nắm lấy những điều răn dạy của tổ tiên, và của các bậc hiền triết đã để lại cho nhân loại biết bao châm ngôn, tục ngữ... Chúng ta cần đọc kỹ, suy ngẫm kỹ. Bất kỳ hoàn cảnh nào cũng có thể ứng dụng, cho chuẩn mực, cho đúng đạo lý.

Kinh nghiệm sai lầm trong Cải cách ruộng đất, rồi chinh đồn tổ chức, cải tạo công thương nghiệp tư bản tư doanh, tưởng rằng những bài học lớn lao đó chưa xa lắm. Tôi vẫn thường nghiêm khắc xem xét chính mình việc vận dụng học thuyết của Marx-Lénine, tư tưởng Hồ Chí Minh, với quan điểm chính trị, lập trường giai cấp cho nhuần nhuyễn, phù hợp với đạo lý muôn thuở mà tổ tiên ta để lại.

Có như vậy mới hy vọng tạo nên sự hòa hợp đoàn kết với tâm cao hơn, sâu rộng hơn, không chỉ có lý trí mà còn tình cảm của người đối với người... xây dựng một nước giàu, đủ sức bảo vệ lỗ quốc, không bao giờ để ngoại bang xâm chiếm, nô dịch bằng bất kỳ hình thức nào...

Thế cuối cùng cái chỉ thị này ở đâu ra, phải có một thằng nào ra chỉ thị này chứ? Gã hợm lợm chẳng? Những người đã bị tịch thu nhà cửa ngày đó đã trôi dạt về đâu hay đang còn vất vưởng ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng? Ôi, Đảng quang vinh, Đảng thần thánh!

Post Trung Tướng:

Trích:

Thanh Niên Già viết:

1. Tất cả các đơn vị nào của quân đội hiện nay đang làm kinh tế chủ đều có thể lên một chỗ gọi là Tổng Cục Hậu Cần để hỏi. Để các bạn anh ở đấy khẳng định chắc chắn là uy tín hơn anh

2. Đã nói ở trên: Không có gì đảm bảo. Đừng có lặp lại câu hỏi, anh chán

3. Nó là cái chợ cbn rồi, thắc mắc gì nữa?

4. Đã trả lời ở trên. Bổ sung thêm là lợi tức của các đơn vị kinh tế quân đội không thuộc Bộ Tài Chính quản lý mà là thuộc Bộ Quốc Phòng.

Anh trả lời thế đã đầy đủ chưa?

Tên thiếu tá phản động Già bạn thân Trung Tướng vô cùng nhâng nháo nhắng nhít không chịu cải chính mấy câu trên mặc rù Trung Tướng cố tình lờ đi không bắt bẻ.

Việc cho phép quân đội công an kinh doanh là một hình thức phân chia quyền lợi giữa các phe phái trong đảng. Không chia cho nó thì khủng lên phát là bỏ mẹ. Địch bao giờ nguyên có là "lính thời bình thì phải thế nọ thế kia..".

Cái này điều phải sáng chế của đảng ta, mà các đảng bạn anh em Sô (thời xưa), Tàu, và các bạn cựu XHCN khác đều như vậy. Dưng mà các bạn đã ỉa vào CNXH thì cũng bỏ luôn trò này. Quân đội mí cả công an phục vụ nhân dân thì có nhân dân lo, mắc mớ chó gì đảng phải lo?

Nói rộng ra, các chế độ phi dân chủ hoặc dân chủ nửa vời đều muốn như vậy. Bên Diên Điện quân đội còn được tự do buôn ma túy ấy chứ, Lừa đã là cái chó gì. Ngay cả đồng chí Thiệu bạn thân Trung Tướng ngày xưa ở nước Miền Nam cũng cho quân đội kinh doanh xả láng, mà đây là thời chiến nha. Tòa nhà cao nhất nước Miền Nam ngày xưa (đã bị cháy năm 199x trên đường Nguyễn Huệ) chính là một tài sản của Bộ Đội Cụ Thiệu.

Thế dung mà cách nay chừng dăm năm, thì tổ quốc Tàu ta đã dân sự hóa hàng loạt cơ sở kinh tài của quân đội, và hiện tại thì quân đội Tàu còn rất ít doanh nghiệp. Cũng là xu thế không thể đảo ngược. Gúc đi cho biết, đừng có lười. Lười thì Súng sẽ răn reo rất chi có hại.

Ở Lừa thì ngoài Ngân Hàng Quân Đội là doanh nghiệp quân đội (chính xác là "có phần lớn vốn của QĐ") hoạt động theo luật doanh nghiệp, các công ty xí nghiệp khác của quân đội đều hoạt động theo hình thức Hành Chính Sự Nghiệp Có Thu. Các đơn vị này có hóa đơn đỏ đảng hoàng do Bộ tài chính cấp, dung điều phải nộp thuế thu nhập (ti nhiên vườn phải nộp thuế VAT vì đây là thuế gián thu, khoản nạp thuế VAT được coi là chi phí hợp lý), bao nhiêu lãi thì để đó có cấp trên giải quyết.

Công an thì cũng na ná vậy.

Các doanh nghiệp của loại này kinh khủng lắm. Hàng về cảng là xe biển đỏ chạy thốc vào tận cầu, bốc đi thẳng, coi các chú hải quan chẳng bằng cục cứt trâu. Tiền xà xẻo thì thôi rồi kinh khủng. Ngày xưa Trung Tướng từng chạy xe ôm cho một công ty quân đội ở H, các đồng chí đoán xem hoa hồng là bao nhiêu? Cỡ 60% đó.

Cũng nói thêm, chiếc xe Mọc Xà Đì S600 mới toe đầu tiên ở H chính là xe của đồng chí đại tá thủ trưởng đơn vị đã từng xài dịch vụ xe ôm của Trung Tướng, chứ điều phải của một tên tài phiệt nào.

Một đại tá làm doanh nghiệp khác, cũng ở H, bạn thân Trung Tướng, thì lại có cái nhà 6 tầng đầu tiên trên phố DN, và có cùng lúc hai bà vợ sống cách nhau chưa đầy nửa cây số. Đáng tiếc là đồng chí này bị điện giật chết cách nay mười mấy năm rồi, khi mới ngoài bốn chục, thật đáng tiếc.

Thằng nào dám chọn bọn quân đội làm đối tác làm ăn, hẳn cũng phải vai vế lắm, hoặc liều mạng lắm. Cái này Trung Tướng hẹn dịp khác kể.

Nhìn chung đến bị giờ vườn để cho Bộ Đội Cụ Hồ đi làm kinh tế là một hành vi điểm nhục, một sự điểm nhục be bé trong kho tàng điểm nhục của đảng ta.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=13625>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Góc Chiến trường Xưa: Tường thuật của ông John McCain về việc tra tấn của Việt Cộng

Post Trung Tướng:

Các đồng chí biết điều gì về chiến tranh không quân của Mẽo ở Bắc Lừa mà cứ như biết rồi ý nhỉ? Đặc biệt là đồng chí Uốt, kẻ nài danh Cà Phê với lời tiên bố chỉ biết Công Giáo qua một bộ phim Mẽo mà dám tranh cãi về Thánh Kinh hớ hớ hớ.

Trung Tướng đã có không dưới một bài về chủ đề này, kể cả chiến úy nh nhau của các chỉ nghiệm quân Tàu Ta (phòng không) và bộ đội Cụ Kim (không quân) từ Bắc Hàn sang giúp ta chống lại quân chó Mẽo dám cản trở sự xâm lược vinh quang của tổ quốc Bắc Lừa ta vào nước Nam Lừa tay sai đế quốc.

Bọn Mẽo này trong cuộc chiến đó cực kỳ ngu. Giả như Trung Tướng là trung ương đảng Mẽo thì Trung Tướng làm gọi toàn bộ Hà Thành.

Hà Thành khi ý rộng 18 cây lô méch vuông, lừa số 150 ngàn, nếu cứ úy nh bình thường như đảng ta từng úy nh Sài Gòn năm 1968, thì chỉ cần 36 cuộc không tập B52 là mọi thứ thành gio bụi.

Thế dung mà bọn chó Mẽo lại cứ tìm mục tiêu quân sự để úy nh phá.

Thế là đảng ta tương kế tựu kế, cho tất cả các căn cứ quân sự vào nếp ở trong dân. Vào bảo tàng quân đội thì các đồng chí thấy ngay các tấm hình chụp quân với dân như cá với nước, trận địa cao xạ pháo 37ly đóng ngay sau đình làng, bộ phóng tên lửa SAM2 đặt giữa sân kho hợp tác xã, hoặc ụ phòng không tầm thấp 12ly7 mát rượi dưới vườn quả Bác Hồ.. Đồng chí nào từng tham quan Chùa Thầy, một di tích Phật Giáo lừng danh, hẳn cũng thấy một cái hang được sửa thành một kho đạn, bi giờ vườn còn tầm biễn bê tông ghi rõ "Cấm Vào".

Kế lược đó được đảng ta gọi là **Chiến Tranh Nhân Dân** (CTND).

CTND được đảng ta rêu rao bao nhiêu năm như là một quyết sách vĩ đại nhứt của cuộc chiến, dung mà thực sự nó là sự điểm nhục lớn lao nhứt trong vô vàn những sự điểm nhục mà đảng chế tác ra.

CTND cũng được áp dụng tại Nam Lừa, nơi mà các du kích quân ban ngày đi làm cho Nguyễn Quyền kiếm tiền nuôi vợ con còn ban đêm chụp nón tai bèo buộc khăn rằn đi úy nh đồn và tập kích thành phố.

Chiến lược CTND đã được đảng ta thừa nhận nội bộ là nghiên nhân chính khiến cho tổn thất dân sự trong 20 năm nội chiến lên tới 3 triệu mạng Lừa. So với 2 triệu mạng binh sĩ cả quân ta và quân Nguyễn, thì con số đó quả là bất hủ.

Cũng vì thế, mà bọn giặc lái Mẽo như tên Kên ứng viên tổng thống Mẽo mà các đồng chí đang thảo luận ở bích này điều thể nào tìm ra một mục tiêu quân sự nào mà lại điều dính gì đến dân chúng vô tội. Thế mới chó. Dân tộc Lừa khốn khổ. Vinh quang cái điều gì khi được chính lãnh tụ "**của mình do mình vì mình**" móc ra làm bia đỡ đạn trong một cuộc chiến không cân sức với tên sen đầm quốc tế đạn nhiều bom lăm tiền đông như lá rừng?

Mục tiêu únh bom của bọn chó Mẽo, vì vậy, được ưu tiên như sau (trình tự từ nhiều tới ít):

1- **Cầu cống**, để vận chiến vũ khí đạn được xin/vay của Sô Tàu đi xâm lược Nam Lừa. Các cầu nhơn như Long Biên, Lai Vu, Phú Lương, Việt Trì bị únh sập không chỉ một lần. Riêng cầu Hàm Rồng phải cần đến 2 quả bom điều khiển la-de để únh vào tháng 5/1972 mới hạ gục thành công.

2- **Bến cảng**, để nhận vũ khí đạn được xin/vay của Sô Tàu đi xâm lược Nam Lừa. Cảng Hải Phòng tuy không bị únh bom tới nỗi sập những chiếc cầu cảng xây đầu thế kỷ, dung lại bị thả ngư lôi phong tỏa chặt chẽ điều tàu nào vào ra được.

3- **Kho xăng dầu**, cũng để dùng cơ bản vào việc vận chiến vũ khí đạn được xin/vay của Sô Tàu đi xâm lược Nam Lừa. Kho dầu Quán Toan là bị únh kinh hoàng nhất. Đây thực sự là túi bom Bắc Lừa. Suốt những năm chiến tranh, nơi đây chả lúc điều nào ngớt khói.

4- **Nhà Máy Điện**. Cái này để duy trì sự sống của Lừa, và rất được bọn Mẽo chuộng únh, vì cứ phá hỏng là đảng ta lại nhờ các bạn Tàu hoặc Sô khôi phục. Nhà máy điện Yên Phụ bé tí mà mấy lần bị giã như tử. Tuy khu máy chính từ thời bọn Phốp tận tới hôm nay vườn còn, dung mà thực sự nhà máy này gần như tê liệt suốt chục năm. Tương tự là nhà máy nhiệt điện Ưông Bí. Còn nhà máy thủy điện duy nhất của Bắc Lừa khi ý là Ba Bể thì dù chưa khởi công xây dựng đã hai lần bị únh bom cảnh cáo, và lần nào cũng trúng.

Lần duy nhất únh mục tiêu dân sự của bọn chó Mẽo là lần dùng B52 rải thảm khu Khâm Thiên, dung chúng nó lại đàn độn tới mức thông báo trước.. 4 tháng. Những tên Lừa nhát cáy trong đó có nhà thơ Phan Vũ, tên gì mà viết **Hà Nội Phố** đó, đã tẩu thoát kịp thời trước cả tháng và cười hớ hớ khi mấy trăm tên Lừa bướng bỉnh khác điều chịu sơ tán và ăn đòn chí mạng.

Còn lần bệnh viện Bạch Mai ăn một quả bom sót thả lệch (chắc tên giặc lái bị bắn giữ quá cuống lên cắt nốt bom) khiến một tòa nhà 2 tầng bị sập một góc được đảng ta tuyên truyền khắp thế giới như là chiến tích bắt quả tang bọn Mẽo rắp tâm únh cả bệnh viện, đương nhiên là chiến rất hiếm.

Nếu tên phản động nào chưa tin bọn Mẽo điều thêm san phẳng Hà Nội thì cứ xem khu phố cổ (quận Hoàn Kiếm) và khu phố cũ (quận Ba Đình) thì biết. Các biệt thự Phốp còn nguyên xi, 100% luôn, kể cả tòa nhà gì mà đồng chí Bác Kính Yêu hay ngủ cũng không xi xiển. Không một ngôi nhà cổ nào bị tốc mái.

Thế mới biết bọn Mèo ngu đàn.

Phải tay Trung Tướng thì..

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=14171>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Mại dâm trẻ em Việt Nam ở Campuchia

Nguồn: [Blog Vàng Anh](#)

Cambodia Child Prostitute Shock Clip

[ame="http://www.youtube.com/watch?v=4SxNsSkkem8"]YouTube - Cambodia Child Prostitute Shock Clip[/ame]

Thank Hoàng Dược Sư đã gửi link

Ai nghe cái tựa đề: "Mại dâm trẻ em Campuchia clip gây sốc" cũng đều bàng hoàng. Nhưng khi xem clip kinh hoàng hơn khi chính những đứa trẻ này nói tiếng Việt.

Lần đầu tiên VA không thể nhận ra tiếng nói của quê hương. Tai ù đi, không phân biệt được các ngôn ngữ.

Phải nghe lần thứ 3 VA mới nghe rõ được những câu đối thoại của những đứa trẻ bằng tiếng Việt... những tiếng background và í ới gọi nhau... cũng bằng tiếng Việt... nghe sao chua chát quá.

Nếu như quê hương theo ai đó là chùm khế ngọt thì những tiếng nói VN trong video này là những quả đắng... thật sự cay đắng và uất nghẹn...

VA sẽ cố gắng chuyển ngữ phần phóng sự Tiếng Anh sang tiếng Việt.

Chuyển ngữ phóng sự sang Tiếng Việt

Do VàngAnh thực hiện

Đây là một địa điểm du lịch được phân biệt ở Campuchia khi đàn ông Campuchia tìm tới để thỏa mãn tình dục với những “cô gái” rất trẻ.

Đây cũng là một địa điểm rất phổ biến những khách nước ngoài trả tiền để tìm đến:

“Tìm gái trẻ?”

“Đúng vậy, Tìm gái trẻ”

“Tôi có những cô gái trẻ”

“Được”

Thị trấn nhồn nháo này không hẳn dành cho người du lịch lớn tuổi, chỉ dành cho những người đến tìm kiếm tình dục và những người “tìm mối” để bán.

Những người trẻ như thế nào với những “giới hạn” được bán trong một gian phòng ngổn ngang những đồ tồn kho của một cửa hàng?

Một trong những người đến là 1 cô gái trẻ, được “giới thiệu” là 14 tuổi nhưng nhìn trẻ hơn rất nhiều...

Tiếp đến là một cô trẻ 10 tuổi, rõ ràng còn rất non nớt và ngây thơ trong cách ngã giá.

Trong ngôn ngữ “đặc biệt” của Campuchia để trả giá tình dục là:

Yum Yum = tình dục bằng miệng

Boom Boom = 2 người cùng sinh hoạt tình dục.

Đứa trẻ lặp lại lời của người đàn ông dắt mỗi:

“One girl one boy do together”

“Cái gì?” (VA cũng nghe không rõ...)

“1 gái 1 trai làm cùng nhau”

1 vài phút sau... vô thêm 1 cô gái 10 tuổi nữa... được gọi khi đang chơi trên phố để mời mọc bán dâm.

Mặc dù cô bé thật sự quá nhỏ nhắn nhưng đã làm cho đoàn làm phim sững sốt khi đứa bé hiểu những gì người khách “mong đợi”

Chỉ cần 10 đô la cô bé sẽ thực hiện tình dục bằng miệng.

Người đàn ông dẫn mỗi nói:

“chỉ yum yum” (bằng tiếng Campuchia)

Trong một con đường ngoằn ngoèo được dẫn mỗi mại dâm từ sáng tới tối...

Những đứa trẻ đã sẵn sàng và đang mè nheo, được kéo tới phía trước và cạnh tranh lẫn nhau để ngỏ lời bán dâm.

Người đàn ông dẫn mỗi:

“Yum yum...”

“10 tuổi?”

“không 11 tuổi!”

“11 tuổi?”

Những đứa trẻ dơ bẩn đang cố gắng đạt được mục đích. Đây là đoạn kết của cuộc chơi: tiền bạc là Phần thưởng!

Lần lượt chúng tôi tìm cách rút rui...

Một mối lái 15 tuổi tên Po đã dẫn chúng tôi đến gặp những cô gái trẻ mà anh ta nói là đang hành nghề bán dâm.

Cùng đi với Po là nhân viên điều tra của tổ chức nhân quyền. Chúng tôi theo Po đến Svay Pak vô một nhà thổ đã hẹn sẵn.

Chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi đã nhìn thấy “tất cả”... nhưng có ai có thể chuẩn bị được để nhìn những cảnh như thế...

Những đứa con gái, vài đứa quá nhỏ có thể đang độ tuổi ở nhà trẻ, đang được “bán”.

Đi theo con đường, chúng tôi thấy cùng một cảnh tượng từ nhà thổ này đến nhà thổ khác.

Mọi người ở đây có vẻ biết được 1 chút tiếng Anh. Khi họ nói về tình dục họ đều dùng chữ tượng trưng "yum yum và boom boom" cho mọi người dễ hiểu.

“Cô bé Boom Boom....yum yum?”

“Đúng vậy...Boom Boom...yum yum!”

Chúng tôi gặp hàng tá những đứa trẻ.

Cô bé này nói cô 9 tuổi.

Người dẫn mối: “yum yum”

Chúng tôi hỏi: “Boom boom?”

Người dẫn mối: ”No... too young, yum yum”

Chúng tôi hỏi: “she knows how?”

Người dẫn mối: "yum yum!”

Thằng bé dẫn mỗi đêm 1 cô bé khác vào cho biết cô bé này 10 tuổi.

Hai cô gái nói cả hai đều biết thực hiện tình dục bằng miệng. Ngay cả việc 2 cô bé nói với chúng tôi phải trả bao nhiêu về giá cả.

“1 gái, 30”

“1 gái 30, và 2 gái?”

“60”

Đó là giá cả tính bằng 60 đô la Mỹ.

Giả định 2 cô gái vẫn chưa đủ, thử giá 3 cô xem?

“3 gái. Sung sướng, sung sướng.

Chúc mừng năm mới. Sướng, sướng.”

“Bao nhiêu 3 gái?”

“90”

“Đem lại bao nhiêu sung sướng ?”

“Tùy ông, nếu ông không thích, không phải trả tiền.” cô bé nhỏ trả lời.

Đội chúng tôi ra đi với lời hẹn có thể trở lại sau đó.

Post Trung Tướng:

Cắm Bốt cái điều gì, ngay cả ở Lừa cũng có, ti nhiên điều thằng nậu dám nói vì sợ bị quét ngay.

Cách nay chục năm hồi còn ngoan hiền Trung Tướng có theo một tên giang hồ cỡ Hải Phòng đi chơi phò ở Xóm Liều, khi ý vườn còn nằm ở chân Cầu Rào (hiện giờ đường liên tỉnh đã làm xuyên khu này, nên điều biết Xóm đã chuyển đi đâu).

Tên giang hồ vừa thả Trung Tướng xuống, đã có hàng chục ma cô tầm tuổi tin tin chạy bỏ đến chào kéo. Đứa nậu cũng kêu "hàng 15 anh ơi", "hàng 16 xếp ơi". Cuối cùng Trung Tướng theo một tên với nhời quảng cầu có "hàng 16 ngon tuyệt".

Trung Tướng đi bộ một hồi, được dẫn đến một cái chòi cắm trên mặt sông, rộng chừng 5-6 thước vuông, tối thui.

Bật điện thoại một lúc, thì mới thấy lò mờ con phò nằm trần truồng đợi.

Nó câu khoảng 1m4, nặng quăng chỉ 25kg, điều thể đoán được tuổi.

Nếu cứ nhìn cặp vú chưa hề có quầng với núm tí hìn, thì nó y hệt mấy con bé 9-10 tuổi vườn tằm trường ngoài phố.

Bướm nó còn bé hơn nữa, chỉ bằng bầu diêm, hoàn toàn chưa có lông, cũng chưa có môi trong.

Dung nó uỳnh phần trắng bốp, môi tô đỏ bết, quá tởm.

Vào xem tiếp ở blog nhé. Dung cũng kể luôn đoạn kết: Trung Tướng hoảng quá chạy mẹ, điều dăm um um bum bum gì sất, đến hàng năm sau vườn còn sồn da gà.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=16547>

Nick Trung Tướng: Guest_8532

Dị trùng

Hoàng Tuấn Dũng

Truyện ngắn

I. Dẫn truyện

Trần Sĩ Hải là cháu nhiều đời của Trần Sĩ Di. Di là con trai võ tướng họ Phạm có công to với đời vua Trần gần cuối cùng.

Vốn nhạy bén, Phạm tướng quân từ quan sớm, trước hồi nhà Trần thất thế. Cùng ba gia nhân, hai vợ, Phạm ghánh con bỏ kinh đô nhằm một đêm mừng năm, tới đất Quế-liên dọn biển lập ấp.

Hải mới sinh hai chân cặp lên cằm, hạ bộ tím lịm, nốt ruồi đỏ mọc ở hậu môn và mép, xem như có quý tướng.

Chín tháng biết nói, một tuổi đòi ngồi mâm cha chú, ba tuổi cưới hai cô vợ to khỏe, Hải coi mình là kỳ vọng của họ tộc.

Năm tuổi, Hải đi học.

Lười học, Hải hay lừa thầy, ra vườn gọi lũ trẻ ranh, kể chuyện ăn nằm của mình với hai vợ, xong sờ hạ bộ từng đứa. Chuyện của Hải được cả người lớn nấp trong bụi lắng nghe.

Hải mười một tuổi, thì hai vợ cùng có chửa. Hải bắt cha đóng cho cái giường vuông, và cưới cô vợ thứ ba. Vợ Hải đẻ hơn chục bận, nuôi lọt ba: hai trai tên Trần Sĩ Đoản, Trần Sĩ Đạm, một gái tên Thị Điền.

Mười tám tuổi, cha Hải bắt Hải thi làm quan. Năm gia nhân hầu Hải đi thi, cũng đám gia nhân đó vờng Hải trở về say khướt, quần sưng nước đái, mồm lẻo bẻo chửi mọi trò thi cử.

Một lần bão dữ, có chiếc thuyền buôn bật lên áp họ Trần Sĩ, thuyền nhân chết gần hết. Chủ thuyền tên Siêu, trung niên, béo, lông ngực rậm. Siêu vui tính, cha Hải cứu sống và cho y tá túc sửa thuyền. Siêu khoe y là khách của Đức Vua.

Siêu nuôi một con vật giống con thạch sùng trong nách, bốn chân con vật bám chắc như được khâu vào da Siêu. Bão đánh Siêu tuột áo quần mà con vật không rời chỗ. Nó không ăn gì. Siêu nói nó sống bằng mùi hôi nách. Suốt những bữa nhấm, Siêu kể về nó quá kể về gia đình. Siêu bảo nó là linh vật, con lai của dơi và tắc kè. Hoàng đế một nước Siêu từng qua nuôi hai vạn dơi cái và năm ngàn tắc kè đực nơi hang kín không lúc nào thiếu thức ăn gồm trứng hạc và hoa hoàng sâm bốn mươi sáu năm mới ra hai con như thế. Siêu được tặng con linh vật lúc nó hai tuổi, không lớn hơn cọng tỏi. Siêu nuốt rễ cây kỳ ngải rồi kẹp chiếc cốc ngọc ở nách ba ngày lấy bỏ hôi, xong nuôi con linh vật trong cốc bỏ hôi đủ một năm, mới cho nó rúc cái

nách lông lá.

Siêu nói, rằng lúc người ta chôn y, thì con vật sẽ vẫn ở đó, rằng nhờ nó y đã thoát bao cơn biển ghê khiếp, rằng chịu xẻo thịt hơn rút nó ra, vân vân.

Một ngày, Siêu nếm biển, xong tìm cha Hải, vái ba vái. Siêu nói sắp đi, rất biết ơn, và hỏi cha Hải ước muốn gì. Cha Hải nói đời ông đã tận, cuộc sống đủ đầy, không ước lộc thọ, chỉ lo hậu duệ thành đạt khỏi hổ với tổ tông.

Siêu nói Siêu khó đỡ Hải đỡ những cuộc thi thơ văn lắm người dự và lắm lệ rơi rắm, nhưng Siêu dễ giúp Hải một chức quan trong Triều.

Cha Hải vái Siêu năm vái, nói hết lòng nhờ cậy.

Siêu thề sẽ tiến Hải tới Đức Vua. Y lấy thanh củi cháy đốt con linh vật. Mỡ Siêu chảy dọc lườn, con vật mới rời nách y. Nhặt nó đã thành than, Siêu bẻ đôi tống một nửa vào mồm, nửa kia đưa Hải. Cha Hải xách qua vò rượu ngang, Hải vừa tợp rượu vừa nuốt phần đuôi con linh vật cùng dòng đờm dớt chực vọt khỏi họng. Cái sự tởm của cuộc thề thốt khiến Hải vững tâm làm theo ý Siêu hòng luôn tắt cửa danh.

Nhằm một trưa rất nắng, Siêu gài con dao hoạn lợn, bắt Hải ngâm khúc tre ngà, nằm nhìn thẳng mặt trời, lại cài mi mắt không cho rắm. Bốn gia nhân giữ chặt Hải. Hải nghe nhói như chó cắn ben, đã thấy Siêu nâng một cục trắng lẩn đỏ giống tròng mắt không người. Hải hiểu đây là một trong hai hòn dái của mình. Thoáng cái, hòn dái biến màu sang tím xỉn, Siêu thận trọng gói nó vào vuông lụa đỏ.

Chổng mông trên chiếc võng do mấy gia nhân thay nhau ghính, Hải theo Siêu lên đèo Lớn.

Đến đỉnh đèo Lớn, gia nhân dìu Hải ngồi bên Rốn thần. Hải biết cái lỗ bé sâu hoắm đó, lúc nào cũng vắng tiếng sáo vu vu. Siêu đọc một câu chú, ép Hải tự tay buông gói dái xuống Rốn. Chốc lát, Rốn ngưng thổi sáo, và tốp tốp kiểu người chép miệng. Siêu nói thần Biển đã nhận vật tể.

Vết hoạn lành. Siêu nói Hải có cơ thể của hoạn quan. Lần hạ bộ, Hải thấy quả mình không còn ngọc hành, nhưng người không khó chịu. Hải vẫn giữ thói ngủ truồng trên bụng vợ, đòi day xương cụt và hát ru.

Siêu chào cha Hải, thẳng hướng kinh đô, hai năm sau mới quay lại.

II. Vào truyện

Trần Thị Diên có máu văn nghệ, biết đặt thơ song thất lục bát, vừa ngâm vừa gảy đàn hồ, thành hát chèo. Dân Quế-liên giờ còn truyền miệng một bài chèo của Thị Diên, không tên, đại ý kể người thiếu phụ chờ chồng đi trận, chờ mãi hoá mù. Mô-típ rất cũ, truyện dân gian nước nào cũng nhắc, nhưng nông dân ngư dân ít học, nhớ bài chèo do người của mình đặt,

nhớ lâm ly tả trắng tả sồng, nên coi nó như kiệt tác.

Ít đàn bà chơi văn. Đám nam sĩ xui nhau tặng bốc thơ Thị Diễm, không phải không tham một cú sờ tay, vuốt gáy, hoặc hơn nữa.

Thị Diễm đâm tự cao, xem đàn ông không ai xứng mặt, hoá ế.

Một thư sinh, thuê mối dẫn đến ghẹo Diễm, mong làm chồng thực sự, bị thị bắt đối câu Áo giống cái chẵn, đòi tìm người nâng khăn sửa gối, ra ý khinh y gầy. Thư sinh vén áo, chào, ra đường vỗ *** mấy cái, quít tiền bà mối.

Một trọc phú, thích cưới Diễm làm lẽ, như bây giờ dân vùng không điện thích sắm đài Nhật-bồn đặt dưới ban thờ, bị thị hỏi: Người đòi mấy hạng? Trọc phú trả lời hai. Thị hỏi tiếp: Những gì? Trọc phú đáp: Đòi, có thằng giàu, thằng nghèo! Thị vặn: Tôi KHÔN, vậy coi tôi hạng nào? Trọc phú đáp: Hạng không lấy được ai, không ai thèm lấy, thèm không ai lấy! Rồi vỗ túi, chào, trọc phú ra đường rút chuối tiền chinh ném xuống ao.

Một quan huyện, vờ Diễm tới quan đường, sàm sỡ: Nàng đồng ý làm vợ ta không? Thị đáp: Nếu ông đáng làm chồng! Quan huyện lại nói: Đọc sách nhiều, ấy mọt tợ nhưng? Thị đáp: Sờ cảm ông khắc biết! Quan huyện cau mày: Nàng lão, kẻ khác ta cho tụt quần quật ba mươi hèo. Thị đáp: Hèo ông quật quan bà mấy ngàn? Quan huyện đấm gối, đuổi thị, ra đầu sảnh dọa hiếp cả làng.

Không chồng, Thị Diễm háo. Ngủ phải cặp cái hũ vào đùi, gặp người ta xi con đái thì hé nhìn, đặt thơ lăm bài rất bậy.

Cha Hải nghe Siêu bảo Vua đòi Hải, thời cả mừng, đưa Siêu ba túi bạc. Siêu không nhận, bảo đại đế: Ông cũ chưa đền, nhận tiền mà ngượng, nghĩa xưa chưa giả, chết Giời không cho, tôi cầm tiền ông có hoá con rận!

Siêu đưa Hải nhập kinh, dặn đại đế: Thành quan thị, phải tập giọng trẻ con, đừng mông tròn rắm mắt, bận áo rộng quần chật, ai vờ ngủ không khoe.

Vua kiểm tra Hải. Hải được phong quan thị.

Siêu từ biệt Hải, nói đại đế: Giờ ông quan nhón, vừa ý mẹ cha, thi thoảng thăm nhà, nhắc vợ đừng để trộm.

Hải ở quan vinh hiển, hiếp cung nữ trong nhà tắm, chờ Vua đi vắng mò giường vương phi, mẫn nguyện, không nhớ đất tổ quê cha gò.

Cha Hải bỏ tiền sửa từ đường cho ra dáng dòng quan lại.

Trần Sĩ Đoản có máu xê dịch, kết bạn với một lái buôn Tây, tên Phi.

Đoản bảo Phi: Không cần con cái, cần thiên hạ.

Phi nói: Có chí hẵng xem thiên hạ, không chí xem vợ gù gù.

Đoản đáp: Tôi xem vợ đã chán.

Phi hỏi Đoản thạo nghề gì, Đoản nói biết chọn cá.

Phi hỏi: Đuôi to, vây bản, cổ ngắn, mắt vàng. Cá gì?

Đoản: Cá Xúi, câu bởi dây cước nghìn thước, mắt mù, chọc gai sùi máu. Ăn đuôi cường dương ba mùa!

Phi tiếp: Đầu rắn, đuôi công, chân rồng, mũi thỏ. Cá gì?

Đoản: Cá Rồng-sao, giống Nam-dương, sống lên bờ đẻ trứng, chết đuôi ngậm trong mồm. Ăn mũi cường dương mười mùa!

Phi khen: Bác học! Ông theo tôi, sẽ biết thiên hạ.

Đoản xin ông nội mười lạng vàng, khâu ở cặp quần, chào mẹ chào vợ, đi buôn cá.

Phi đưa Đoản đến Ba-lê. Đoản hỏi Phi: Thiên đàng chăng?

Phi đáp: Thiên đàng chơi, không phải thiên đàng ăn. Đặt Thượng-hải chỗ này, ấy thiên đàng tận nghĩa.

Đoản: Da Vàng chúng tôi, chưa qua thời dã man, lấy ăn làm nhất.

Phi: Da Vàng các ông, dẫu qua thời dã man, vẫn ăn là nhất.

Ở Ba-lê, Đoản mắc tim-la, sút cân, tóc rụng, mụn khắp chỗ kín.

Đoản bảo Phi: Giời phạt, tội không dễ.

Phi nạt: Ai phạt? Tại ông chơi xong không rửa.

Đoản hỏi: Còn dễ được không?

Phi đáp: Dễ cóc!

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/archive/index.php/t-7186.html>

"Em Thích Chiến Tranh"

Lời tòa soạn: Bài này để trong bóc này có thể cũng không thích hợp lắm, dung cơ mà nó có sử dụng những tư liệu lịch sử sống động đã được đảng ta kiểm chứng, nếu điều có chiến mang nó sang chỗ khác. Tiên sư bố mấy lão C. bựa hay V. đại gian đại ác đừng có bầu là sai bóc mà múp đi nhé. Tên riêng chỉ có tính chất cảnh báo và minh họa, không nhằm vào một cá nhân đảng viên nào đâu nhé.

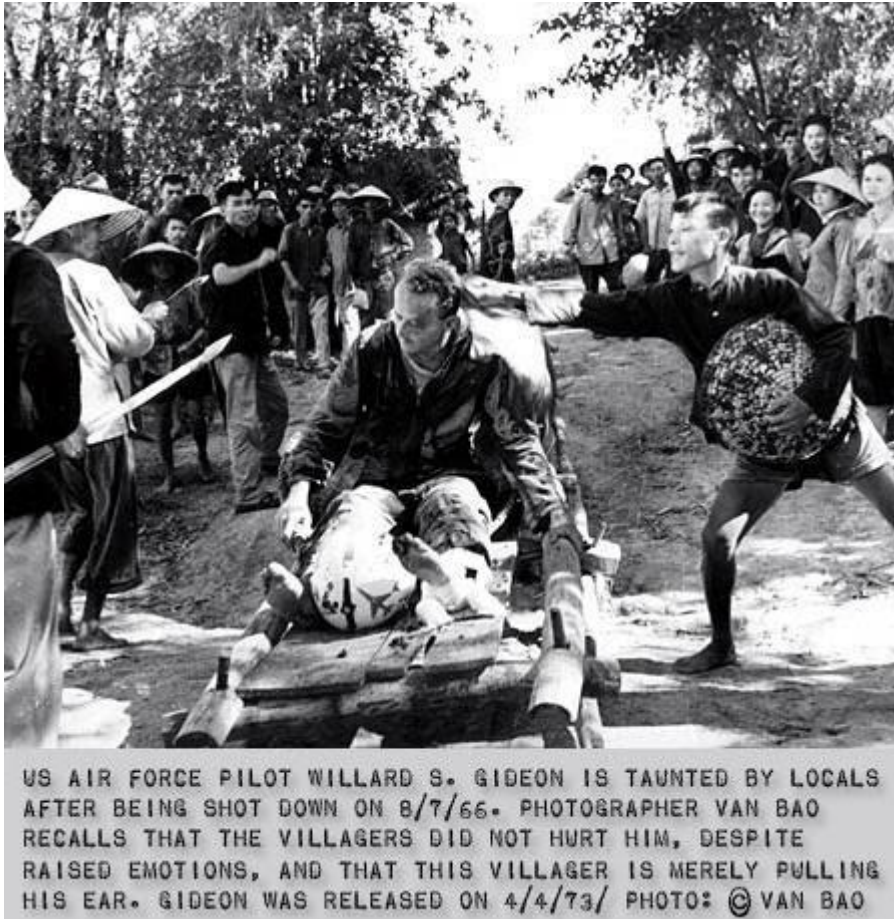
Đây là bài văn được giải nhất trong một kỳ thi học sinh giỏi văn toàn quốc năm nào thì điều nhớ, dung dứt khoát em học sinh viết ra nó tên là Sản Thối. Tên riêng chỉ có tính chất cảnh báo và minh họa, không có ý ám chỉ cụ thể một cá nhân đảng viên nào đâu nhé.

Bài văn xuất sắc nhất thế kỷ

Đề bài: Em hãy sử dụng những tư liệu lịch sử của nhà sử học Nhật Bản Kanishi mà chúng ta tạm gọi là bác Xi để mô tả cuộc chiến tranh thần thánh của dân tộc ta chống lại đế quốc Mẽo xâm lược chó chết. Hãy làm cho cuộc kháng chiến vĩ đại của dân tộc ta trở nên thánh thiện đáng yêu đáng nhớ như một biểu tượng bất diệt của tình yêu tự do.

Bài làm của em Sản Thối

Em là một người sinh ra sau chiến tranh, khi tổ quốc thân yêu của chúng ta đã sạch bóng quân thù. Chúng em vô cùng sung sướng khi được biết cha ông chúng em đã từng được phép cầm súng bắn thẳng vào đầu những con chó tư bản mà chả bị kết án tử hình cái mẹ gì cả. Như thế này này:

Chà chà đúng là các chiến binh hạnh phúc.

Em mơ ước lại có chiến tranh một lần nữa. Úynch nhau với thằng điều nào thì điều quan trọng, dung tốt nhất là úynch nhau với thằng sen đầm đầu xỏ Mèo, chứ úynch bọn Cầm Bốt Ai Lao thì chán vệt vãi.

Em yêu chiến tranh.

Thực sự em khao khát được úynch nhau. Được cầm súng AK do nước bạn XHCN sản xuất, kê vào thái dương một tên địch tư bản đã ra hàng băng bó đầy mình, và làm một phát đòm. Thật sung sướng khi thấy thằng địch ngã lăn quay ra máu chảy ồ ạt óc não văng tung tóe như phân ỉa té re.

Không cần chờ lệnh bắt lính của Bộ chính trị, học sinh sinh viên thanh niên ngoan hiền chúng em sẽ vui tươi phấn khởi xung phong lên đường giết giặc như thế này này:

Khi ấy gia đình chúng em sẽ sửa soạn những tấm chân dung như thế này này:

để đặt trước lên bàn thờ phòng khi chúng em được hy sinh cho tổ quốc thân yêu. Trời ạ nếu mà được quyết tử cho tổ quốc quyết sinh thì hạnh phúc vô cùng nhỉ. Con vện của em sẽ viết hồi ký về em như thế này này:

Đảm bảo nó sẽ in được hai mươi vạn cuốn và bán được rất nhiều tiền. Gì chứ tiền thì em thích lắm.

Ừ thì em thích tiền. Dung cơ mà em thích chiến tranh hơn nhiều.

Bởi vì em cần bảo vệ những đồng bào đau khổ như thế này này:

Em cần giải phóng họ khỏi sự áp bức tàn bạo của quân xâm lược khốn kiếp bú kặc. Đit mẹ quân xâm lược bú kặc. Em sẽ được chửi tên Bút là thằng bú kặc, tên tổng thống bù nhìn điếu được Mặt trận tổ quốc giới thiệu gì cả. Đúng là xã hội nhor bần.

Con vện em ở nhà thì ra đường đào hầm chông như thế này này:

YOUNG NORTH VIETNAMESE MILITIAWOMEN PREPARE BAMBOO BOOBYTRAPS AT A TRAINING CAMP OUTSIDE HANOI IN 1970. MANY THOUSANDS OF YOUNG MEN AND WOMEN "YOUTH VOLUNTEERS" WERE SENT TO THE HO CHI MINH TRAIL AND FRONTLINES, NEVER TO RETURN. PHOTO: © VIETNAM NEWS AGENCY

Và cất lên những lời ca sục sôi khí thế hào hùng cách mạng:

***Ai nhanh tay vót bằng tay em
Bao mũi chông nhọn hoắt cắm thù
Xiên bao quân cướp nào vô đây***

Những tên giặc nào không bị em bắn bể sọ ở tiền tuyến thì cũng bị con vện em cho ngã thụt xuống hầm chông của nó ở hậu phương. Giời ạ, cứ tưởng tượng một tên Mèo xâm lược bị chông tre tằm cốt gà sát của con vện em đâm sọt một phát vào bẹn. Cái chim to tổ bố của y thì sẽ xù xuống nhăn núm như khúc lòng lợn thối, không thể nào đi hãm hiếp các phụ nữ vô tội được nữa.

Ờ mà phụ nữ không được ai hiếp thì chắc cũng buồn lắm nhỉ. Cái này là em tào lao một tí thôi, cảm thán ý mà. Xin các thầy cô đừng trừ điểm.

Chiến tranh thật là khoái lạc.

Không khoái sao được khi toàn thế giới yêu chuộng hòa bình đều đứng sau chúng ta. Từ ông già râu ria xồm xoàm như ông này này:

CUBAN LEADER FIDEL CASTRO CARRIES VIETNAMESE VICTORY FLAG JUST OUTSIDE KHE SANH IN 1973. WHEN VIETNAMESE TROOPS FINALLY OUSTED AMERICAN FORCES CASTRO HAD A HOTEL BUILT IN HANOI, WHICH IN THE 1980'S BECAME A BROTHEL. PHOTO: © NGOC KHANH/VNA

đến cô diễn viên xinh đẹp như thế này này:

AMERICAN ACTRESS JANE FONDA WALKS WITH NORTH VIETNAMESE SOLDIERS IN NGHE AN PROVINCE IN 1972. PHOTOGRAPHER LE MINH DIEN RECALLS THAT SHE ASKED NOT TO BE TREATED ANY DIFFERENTLY THAN THE SOLDIERS SHE STAYED WITH, AND ATE THE SAME FOOD. PHOTO: © LE MINH DIEN

đều tán thưởng cho sự nghiệp bắn giết của em và các bạn em.

Thích nhất là nếu em bị quân giặc bắt và đem ra xử tử. Em sẽ khẳng khái giật mảnh băng đen bịt mắt như bác Tố Hữu đã bầu thế, và vạch tội bọn đế quốc sài lang như thế này này:

Nguyen Van Troi Moments Before His Execution

Em sẽ bị bắn đòm đòm đòm đòm đòm đòm đòm, đúng bảy phát vào tim. Sẽ trở thành liệt sĩ anh hùng cách mạng, thành tấm gương cho các thế hệ thanh thiếu niên ngoan hiền. Tên của em sẽ được đặt cho các đường phố công viên nhà hát cầu cống. Con vện em tha hồ hưởng tiền tuất mỗi tháng 200 ngàn đồng và đi cưới một thằng chồng phò phạch. Gì chứ nghĩ đến 200 ngàn một tháng là em thích lắm. Em thích tiền mà. Dưng cơ mà thực ra em vẫn thích chiến tranh hơn. Em thề đấy. Em thích chiến tranh thật mà.

Đương nhiên nếu con vện em không thích ở nhà, thì nó cũng có thể viết đơn xin ra chiến trường.

***Đi chiến trường
Gùi trên vai nặng trĩu
Đàn ta lư em cất tiếng ca vang lừng núi rừng
Mừng thắng trận quê em..***

Nó sẽ chụp một bộ ảnh xinh tươi gửi cho em như thế này này:

A young woman's rediscovered war diaries are a publishing sensation 36 years after her death. The raw emotion is manifest in the diary, which served myriad purposes for Thuy Tram, just like a journal did for Anne Frank, to whom Thuy Tram is now regularly compared even though she was 27 when she died.

Kể ra nếu nó bị chết thì cũng không hay. Nhìn chung là em không muốn gái chết sớm. Gái cần được sống lâu để cung phụng cánh đàn ông chúng em. Dưng cơ mà trong chiến tranh thì gái cũng chết âm ỉ, như các cô này này:

Trẻ thế mà đã chết ngỏm. Ở nghĩ đến đây thì em cũng đồng ý cho con vện em được hy sinh anh dũng. Nó cũng sẽ nủi tiếng như em. Bình đẳng mà. Thấy đảng ta bầu thế. Giai gái gì thì cũng có quyền chết cho độc lập tự do như nhau.

Chiến tranh thích thật.

Ở chiến trường thì không chỉ úynh nhau là hay, mà chiến tình cảm chắc cũng lâm ly lắm. Em cứ ước ao thế. Ví dụ em bỗng nhiên có thêm một con vện tươi tắn như cô này này:

Cặp mắt căm thù quân xâm lược sáng quắc như thế này này:

Nhìn thấy bộ ngực không? Cứ gọi là nước dãi chảy ông ộc. Rất chi là xéch xi nhá.

Dung cơ mà em với cô ý sẽ không làm tình. Chúng em sẽ chiến đấu bên nhau thánh thiện như các đảng viên cộng sản chân chính. Em sẽ ngủ cùng cô ấy trên một chiếc võng dù, dung cơ mà dứt khoát không làm chuyện đó. Dứt khoát em sẽ cho tay vào bẹn và nghiền chặt răng để không sợ sênh tụt mẹ nó quần ra. Thấy đảng ta bầu người cộng sản nào cũng thế cả. Tại vì chúng em chưa cưới nhau mà. Ai lại vi phạm luật hôn nhân gia đình đã được quốc hội thông qua bao giờ. Em không thể mắc tội hủ hóa trước khi trở thành anh hùng liệt sĩ. Công nhận là chiến tranh thật lằng mạn.

Dung cơ mà nhân đây em cũng có lời phê bình nhà sử học [Kanishi](#). Cái tấm hình này mà bác ý bầu là Khâm Thiên thì đúng là bựa quá:

Cả đây nữa này:

Nhìn thấy dòng sông bên tay phải không? Khâm Thiên điều gì đâu. Đây là Việt Trì.

Đây mới đúng là Khâm Thiên này:

Toàn phố Khâm Thiên sau mấy vụ không kích chỉ chết có nhỡn 2 ngàn người. Mà cái bọn Mèo ngu thật, đả bỏ bom lại còn thông báo trước cho người ta sơ tán, ngu thế thua là phải. Tất nhiên là dân ta anh hùng điều ai lại đi tin thằng Mèo, thế là có hai ngàn chú ra đi oanh liệt.

Hai ngàn mạng Lừa thì ăn thua chớ gì so với lính chiến chúng em ở chiến trường. Bác Nguyễn Chí Thanh chỉ phẩy tay một cái, là chúng em tha hồ hy sinh. Bằng tổ quốc ghi công cứ gọi là xếp cao như núi.

Mà hy sinh ở chiến trường mới gọi là thích chứ. Lãng mạn lắm cơ.

Em yêu chiến tranh quá.

Đi únh nhau thì thích lắm, thấy đảng ta bầu thế:

***Đường ra trận mùa này đẹp lắm
Trường Sơn Đông nhớ Trường Sơn Tây..***

Sau khi giết được vô số tên địch bảo vệ trận địa, chúng em sẽ xả hơi như thế này này:

Tất nhiên là cũng có thể tươi tắn ngồi trên tháp pháo cho các cô chú phóng viên chụp hình như thế này này:

Chiến lợi phẩm thì có mà đẩy bừa ra như thế này này:

Em sẽ mang về cho ông già em một khẩu M19 hay cái mẹ gì đó mà có băng đạn dài thông để ông đi bắn chim vào ngày chủ nhật thay cho đi hát tay vịn và mát xa không lành mạnh.

Tất nhiên là chúng em sẽ không cướp giết hiếp. Nếu lỡ có làm thế thì các cô chú phóng viên cũng không nên vạch lá tìm sâu bới bèo ra bộ. Đit mẹ gì chứ trong chiến tranh thì chiến cướp giết hiếp nhỏ như con thỏ.

Sau khi chụp ảnh xong thì chúng em lại ôm súng cồi như thế này này:

Đit mẹ em nói khí không phải. Trên đồi này lại có cái thằng điều nào mà ôm súng như ôm em bé thế thì bắn nhau thế điều nào được, trong lúc khói lửa còn ngút giời.. Há há há xin phép các thầy các cô cho em cười cái tay nghệ sĩ nhiếp ảnh này cái. Cười tẹt cả răng ra khỏi lợi. Làm hàng gì mà phô thế.

Cuối cùng thì tất nhiên quân ta cũng chiến thắng như thế này này:

Em đang bê hoa đỏ. Con vện em cũng góp một tay bê hoa đỏ. Tên lửa ta chổng lên giờ cao như con chim thanh tân ứ nhựa của một anh bần nông chưa bao giờ ra Đồ Sơn ịch phò trong một đêm thao thức nhớ về đảng bác.

Còn quân địch thì bị bắn tan nát như thế này này:

Tất nhiên đây là tranh cổ động, chứ có cái B52 chớ nào như thế đâu. Tranh mà, hư cấu một tí thì chết điều ai.

Đại khái thế. Quân ta chiến thắng quân địch thua to bị bắt đi cải tạo. Cái bác sử gia Xi này cũng chuối, chả có tấm hình chụp trải cải tạo nào cho em lấy hứng bình luận tiếp.

Đất nước ta sẽ trở lại thanh bình như thời đồ đá thế này này:

Thật là hạnh phúc. Tất cả chúng em sẽ được ở trên thiên đường. Liệt sĩ thì ở thiên đường sách

giáo khoa, còn không liệt sĩ thì ở thiên đường trần gian hạ giới. Được tiếp tục sử dụng tem phiếu và sổ hộ khẩu mặc dù kẻ thù của chúng ta không muốn thế. Được cùng nhau xếp hàng hát vang bài ca *Vùng Giời Đông Ánh Hồng Tươi Sáng Bình Lên*. Và nhất là được sát cánh bên nhau dưới ngọn đuốc soi đường của đảng tiến lên chủ nghĩa xã hội.

Còn các bạn nước Miền Nam tư bản thối nát, nhờ sự hy sinh anh dũng của em và đồng đội, sẽ cũng được hưởng những thành quả XHCN như chúng em. Điều này quả thực cũng không công bằng, nhưng cơ mà cứ nghĩ đến câu *Nhiều Điều Phũ Lắc Giá Gương* thì chúng em cũng phần khởi. Tư dung các bạn đang là tư bản được thành XHCN thì cũng phải biết ơn tụi em chứ nhờ.

Em yêu chiến tranh.

Bài văn của em Sản Thối đến đây là kết thúc

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6706>

New Century - lời kể người trong cuộc...

Bài viết này được đăng trên blog của Mr. Lee, nhưng sau khi được BBC link đến thì blog này đã đóng cửa. Còn một bài nữa gồm có cả ảnh về vụ tạm giữ, nhưng không kịp lấy về. Không biết có bác nào có thì gửi lên cho trọn bộ 🙏

Đây cũng là một vụ đáng chú ý. Nghe đồn vũ trường bị đập và "dân chơi" (cứ đi nhảy buổi đêm, mặc váy ngắn bây giờ là dân chơi thác loạn) bị dồn về đồn vì phía cao cao óanh nhau trước quốc hội. Các bác thạo tin vào bình luận xem nào!

Đọc cho biết!

Vừa trở về từ nơi tạm giam giữ thuộc đội Cảnh Sát Đặc Nhiệm PT14 tại Cầu Diễn cùng với gần 1160 người trong vụ tập kích vũ trường New Century đêm 27/4/2007 hôm qua. Một mệt mỏi, đói, khát, người hơi hám và bần thiêu là những gì mà sau khi rời khỏi nơi tạm giam mà tôi cảm thấy. Ra đến cổng trại dễ có đến hàng trăm người đang ngồi chờ đợi để đón người nhà thật đông đúc. Chui vào trong xe bật máy lạnh nhiệt độ thấp hết cỡ, nằm khoan khoái thư giãn thả mình sau gần một ngày trời bị phơi nắng và đói khát. Rẽ qua cổng New thấy bao nhiêu Công An và CSCĐ vẫn đang canh giữ trước cửa. Vào bãi lấy chiếc xe máy gấp ngay a. Khôi - quản lý bãi xe hỏi thăm có sao ko rồi than thở rằng cũng bị giữ chân từ suốt đêm qua đến giờ chưa được ăn và chưa được ngủ. Lắc đầu ngao ngán bảo "Anh còn tốt số hơn bọn em" xong phóng xe đi mất.

Về đến nhà chỉ muốn lăn ra ngủ nhưng không hiểu sao lại cứ suy nghĩ về vấn đề hôm qua, một vấn đề nóng bỏng mà có lẽ nhiều người chỉ biết đến một mặt của nó qua báo chí hoặc thông tin mạng. Nên quyết định thức, viết và post những gì ghi được, những gì mọi người không nhìn thấy và share cho mọi người cùng xem. Tường Thuật Chi Tiết Vụ Việc Tại NewCentury Vì là ngày nghỉ và lại đang nhân dịp lễ nên tôi thứ 6 hôm qua chúng tôi lên New khá sớm. Phải nói rằng hôm qua nhạc New đánh rất hay, rất cuốn hút. Lượng khách vừa đủ đông chứ không đến nỗi quá đông như mọi khi vẫn có. Chúng tôi không dùng chất kích thích, chỉ ngồi chơi, uống rượu và say mê dancing với nhau.

Khoảng 1h tự dưng đèn bật sáng chói, dấu hiệu của sự cố vấn đề và thông thường chỉ để báo hiệu khi có sự ẩu đả đánh nhau. Hướng về phía bàn DJ tôi thấy một người đội mũ lưỡi trai tay đeo băng bảo vệ đỏ (mà về sau tôi mới biết đây là CSHS chìm thả rong New) Anh ta nhảy lên bàn DJ chạy bên nọ chạy bên kia chỉ tỏ quát tháo luôn mồm "Đm bọn này ngồi hết xuống" Một vài security trèo lên định kéo xuống liền bị đánh thẳng vào mặt. Trong khu DJ xuất hiện thêm hai người tự dưng ủa vào đánh cả DJ và đánh nằm bệt xuống sàn. Họ đập vỡ giàn DJ và yêu cầu tắt nhạc. Thoạt đầu ai cũng tưởng có đánh nhau và còn ồ lên vỗ tay tán thưởng vì chẳng hiểu lấy đâu ra quả nào bộ đội nào mà gấu thế. Nhưng ngay sau đó là những tiếng la ó, tiếng chửi thề và tiếng nổ "tạch tạch" liên tục xuất hiện - tiếng của dùi cui điện, một tiếng động khá dễ để nhận ra và ngay khi kịp hiểu ra vấn đề, tôi liền chạy ra phía cửa định né tránh một sự phiền phức nhưng ko kịp.

Đã có vô số những CSCĐ mặc đồ đen, đeo mặt nạ chạy lùa vào, vừa đi vừa quát tháo, mắng chửi, và không chừa bất tất cả mọi người ngồi xuống bằng cách... dùng dùi cui đánh vào đầu vào người họ Tôi trở về chỗ ngồi, châm điếu thuốc hút một cách bình tĩnh và không quên với tay cất mấy chai rượu vào một nơi an toàn. (Một thói quen khi xảy ra ẩu đả ở New) Có tiếng

súng nổ, súng bắn lựu đạn cay hay đạn giấy thì không rõ nhưng chỉ biết là hơi cay bắt đầu tràn ngập. Và càng lúc lực lượng CSCĐ tràn vào càng nhiều. Có 2 người trong số họ trèo lên bàn DJ tay cầm Aka nòng dài gắn đèn laze xanh chĩa xuống phía dưới sân. Có tiếng loa phóng thanh phát lên rè rè rằng : "Hiện vũ trường NewCentury đã bị bao vây. Tất cả ngồi im để chúng tôi làm nhiệm vụ. Ai chống cự sẽ bị trừng trị thích đáng"

Ngay lập tức cả vũ trường như nhốn nháo, một số người đang giữ "hàng" liền móc vội ra ném tứ phía và chạy búa xua. Tôi không phản ứng, chỉ vẫy tay bảo mấy người bạn ngồi hết xuống, tự động đưa tay lên đầu và ngồi tránh xa những chỗ có "hàng" bị rơi vãi. Bởi những ai càng bỏ chạy la hét thì lại càng bị đánh đập bất kể dù gái hay là trai. Quản lý New Son Pikachu cũng không ngoại lệ, chỉ vì ngồi chậm và cái tội ngược mắt nhìn mà ăn liền mấy cái dùi cui liên tục vào đầu vào mặt. Sau khi đã khống chế toàn bộ, mọi người lần lượt bị khám. Có một số người bị đánh đập khá nặng, tôi không nhìn được hết bởi đầu phải cúi xuống nhưng tôi biết là có một thanh niên bị đánh ngay gần tôi và một phụ nữ bị đánh phía ngoài khá đau. Anh thanh niên kia khổ cái cứ thanh mình nhiều, rằng cả đời mới lên New chơi lần đầu không ngờ bị tập kích, rằng các anh có khám cứ khám nhưng đừng đánh em. Nói chưa xong liền bị vụt cho mấy phát vì "Cái đmm thích nói nhiều ah" Anh ta càng kêu to la lớn rằng "cảnh sát đánh người, các ông cứ nhớ là các ông đánh tôi nhé..." Chưa kịp dọa xong liền có người ra lệnh "lôi thằng đấy ra ngoài đánh" và liên tục tiếng đập đập xuất hiện ngay sau khi lời nói dứt cùng với tiếng anh kia gào thét cứ xa dần...Nghe đầu gẫy cả răng. Choáng !

Một lúc thì có tiếng phụ nữ la hét, khóc lóc rằng mất túi phía bên ngoài nhưng liền bị cảnh cáo bắt im miệng, không im lại có tiếng đập đập, tạch tạch đến giật mình. Rồi đến em Ngọc dancer khóc lóc kêu mới bị kiểm tra túi mà sao mất luôn điện thoại. K.Anh em ruột HKA cũng bị vụt cho mấy cái bầm tím người, đã thế lại đúng lúc điện thoại kêu liền bị "tịch thu" ngay cái Siricco mà nguyên văn cũng không biết là anh nào tịch thu để mà đòi cả, chỉ vì đầu có ngẩng được lên đầu mà thấy ai thu. Và xin thưa là con số điện thoại bị mất và bị thu còn lên đến số hàng chục chưa kể việc mất túi xách và mất tiền, rồi cả những thứ lặt vặt như bật lửa zipo, thuốc... và các thứ linh tinh khác nữa... "Em là ca sĩ ah" Ồ ca sĩ àh, Bóp! Ngồi xuống ... "Oh sorry. Im foreigner..." Bóp! Ngồi im... (Thế mà thằng Tây nó cũng hiểu) "Anh vừa vào tìm con anh, anh có biết gì đâu" Bóp! Bóp! Con này nói ít thôi... Bóp ! Mẹ mày thích nói nhiều ah? (Khổ thân em Vân Cong)

Hơi cay sặc sụa, ai cũng mũi sứt sịt, mắt cay nheo, ho xù sụ không ngớt... Tiếng đập phá bàn ghế, tiếng đổ vỡ của cốc chén, tiếng quát, tiếng mắng, tiếng chửi xen nhau làm hình dung ra khung cảnh như đang xem một trận khủng bố trên phim. Và khi đã khống chế hoàn toàn, từng người bị gọi đứng dậy để lục soát. Những ai vô phúc đứng gần hoặc dưới chân có "hàng" bị rơi liền bị xếp vào diện tình nghi và còng tay ngay lập tức. Và tất cả chúng tôi bị áp giải ra xe thùng, tay bị còng khóa số 8 và cứ 2 người bị còng chung một cái. Số lượng CSCĐ bên ngoài và trong lên đến hàng trăm người. Hai đầu phố Nhà Chung và Phủ Doãn cắt với Tràng Thi bị bao vây và cấm qua lại. Họ đưa chúng tôi về Cầu Diễn, đi quá Hỏa Lò một chút và cho tất cả ngồi trong cái sân bóng của đội CSDN PT14 - có lẽ đã có cả chuyến xe thùng được chạy liên tục như thế để chở người... Và tất cả về chung một chỗ "nơi tạm giam giữ"

Post Trung Tướng:

Trung Tướng mắc việc không định hướng cho chi bộ thế là chi bộ lập tức ngập tràn phò với phò.

Việc vũ trường Niu bị ịch ịch là nằm trong kế hoạch của một số lãnh tụ từ lâu lắm rồi.

Bạn Dê chủ Niu là bạn thân của bạn Hờ con trai của cựu thủ tướng Khờ, từng cùng đầu tư một số địa điểm ăn chơi nhay cảm khác, và cũng bị các thế lực thù địch đập đi đập lại mấy lần, có gì lạ đâu.

Vấn đề nằm ở 2 chỗ. Một là các lãnh tụ ịch nhau trước kì bầu cử tranh giành ảnh hưởng. Phe bạn thủ tướng đương nhiệm rõ ràng là bị ảnh hưởng nghiêm trọng sau quả tập kích này. Hai là vấn đề ăn dày của một số bạn khiến một số bạn khác ngứa mắt.

Vũ trường Niu mỗi ngày có chừng 3-5 ngàn lượt khách, chi tiêu bình quân 200K mỗi người, trong đó một nửa là lãi ròng của chủ vũ trường. Sơ sơ mỗi đêm bạn Dê thu về cỡ 4-5 trăm triệu đồng lãi. Thuế không đáng kể.

Mỗi tháng bạn Dê lãi chừng chục tỷ. Tất nhiên bạn Dê không được hợp toàn phần khoản tiền đó. Bạn phải chi ra chừng một nửa tới hai phần ba để nuôi nấng một số bạn oai oách.

Bạn Dê không chỉ có chiếc Hummer đầu tiên của Hà Lợi như báo chí mô tả, mà bạn ý còn có chiếc AMG Coupe cũng đầu tiên luôn. Hai chiếc này đêm nào cũng đậu ở sân thư viện quốc gia đối diện Niu. À mà ghi chú là sau vụ này các bạn lãnh đạo Thư viện quốc gia cũng mất đi một khoản thu đáng kể chừng 5-70 triệu đồng mỗi tháng là tiền coi xe cho Niu, đây là khoản thu rất quan trọng cho cái cơ quan chết đói này.

Bạn Dê cũng suýt nữa bị bạn Gì Gì con bạn Minh Râu Thẻ Thao (từng đi thi hoa hậu bên Hồng Kông, bị âm ỉ vì trở con rông ở chỗ kín) đưa vào tròng bắt cưới, dung cơ mà với bản lĩnh vững vàng của một dân chơi lịch lãm, bạn Dê đã thoát quả này, bạn Gì Gì đã đi với đại gia khác, và bạn Dê cũng có bạn gái khác.

Việc chia chác thành quả lao động của bạn Dê tất nhiên là có một số khuyết điểm, thế nên các bạn lãnh tụ chưa được đối xử bình đẳng muốn ịch cho một phát. Và nhiều bạn lãnh tụ đã được chia bình đẳng rồi thì cũng ủng hộ việc ịch bạn Dê, vì chanh đã vắt khá kỹ, vớt vò đi là phải rồi.

Thế nên vụ ịch bạn Dê đã dành được sự ủng hộ nhất trí khá cao của trung ương, tất nhiên có một vài bạn rất bức mình.

Nhờ sự đồng thuận này, mà tất cả các tờ báo đảng đã nhận được chỉ thị phải mô tả Niu như một chốn ăn chơi gớm ghiếc với 100% nghiện ngập giang hồ cướp giết hiếp, với thuốc lắc và tếp hê-rô-in tẩu tán vút khắp sàn nhà quét lại được hơn một thùng. Há há há. Đúng là bọn chưa bao giờ vào Niu.

Hà hà hà hóa ra bạn Gõ Lẹm là lão Rách Việc đui tên.

Lão Việc sau khi được Trung Tướng kiên trì dạy dỗ nhiều tháng ròng, tưởng đã quay về với chính nghĩa quốc gia, ngờ đâu ngựa quen đường cũ chó kiếm lồi mòn, lại chứng nào tật nấy, néo phát đổi nịch lao vào úynh dấm giữa chi bộ.

Trích:

golem viết:

...Khi mở cửa quá giờ qui định, CA có quyền khám xét. Khi ập vào khám xét, phát hiện thấy dấu hiệu sử dụng ma túy, CA có quyền bắt giữ. Vậy đã hợp lý chưa....

Đồng chí Lẹm bênh công an mà lại đèo hiểu luật pháp, đèo nắm tình hình, thế mà cũng đòi tham gia phá án. Tám năm nay không có ngày nào Niu đóng cửa đúng giờ quy định, sao không bắt từ trước? Đẻ vào khám xét rồi "ngẫu nhiên" phát hiện ra ma túy tại một tụ điểm 1000 thằng lừa ăn chơi đàng điếm, thì đâu cần dùng đến 500 cảnh sát đặc nhiệm áo giáp mũ sắt súng la-de?

Đây là một đòn dẫn dắt bình thường. Vụ này đã xảy ra nhiều lần rồi. Trước đây ít năm hồi Nét còn là thứ xa xỉ và lão Tê Cu còn đang ở trường chưa đẻ ra Cà Quốc, có vụ bắt khách sạn Lưu Ly cũng gần như thế. Hơn một trăm em ca-ve được mô tả là "lôi từ dưới hầm ngầm lên như lôi chuột", vài trăm khách chơi phò được chụp hình rồi bắt viết kiểm điểm, và tang vật là mấy thùng bao cao su cả còn nguyên và đã sử dụng. Báo chí toàn Lừa được dịp gào thét to rằng một tụ điểm đồi trụy như thế sao mà công an phường quận chả biết gì, để bần đến tận các anh đặc nhiệm của Bộ.

Rồi vụ bắt bạn Tin Ba Lét trong Khánh Hòa, bắt Cu Nền dưới Hải Phòng, bắt anh Khánh Trắng, bắt chị Phúc Bò, thấy đều theo một kịch bản: **BẮT LẦM HƠN BỎ SÓT**. Tất nhiên bạn Đại Dương rồi cũng được đảng ta thu xếp cho một tội lỗi hoành tráng tương ứng với chừng chục năm tù giống như những nhân vật kia. Nên nhớ bạn Tin là đoàn viên thanh niên cộng sản, con trai sếp nhón, còn bạn Nền là cựu bộ đội cụ Hồ, các bạn khác cũng đều có quá khứ đẹp đẽ hết và chưa bao giờ trực tiếp nhúng tay vào tội ác.

Xa hơn nữa là các vụ bắt sinh viên Giao thông, Hàng Hải. Chuyện này bình thường mà, có gì phải thanh minh hả đồng chí Lẹm Phò?

Trích:

golem viết: ➡

....Xóm liều nào? Nói có sách mách có chứng bác thử chỉ ra xem? Nếu bác có thông tin xóm liều mà "đảm bảo sẽ ra khỏi chủ dương tính" sao ko báo cho CA. Biết mà ko tố cáo tội phạm cũng bị liên đới trách nhiệm đó 🙄.

Đồng chí Lẹm lại giả vờ rồi. Bắt Xóm Liều thì quá dễ, nhưng được cái mẹ gì? Tiền không có đã đành, có khi lại bị bọn cùng đường chọc kim tiêm HIV vào mông.

Hà Nội có những xóm liều nổi tiếng như xóm Liều Thanh Nhân, nơi 95% dân số có dính líu tới ma túy. Bạn Lẹm có thể đến tận nơi để kiểm chứng, rằng mua một tép he-rô-in giá 20K ở đó còn dễ hơn mua một cái kẹo cao su giá 0.5K.

Hoặc xóm Liều Trần Khát Chân nằm đối diện Thanh Nhân qua đường Trần Khát Chân, ngay cạnh ký túc xá đại học dục. Bạn Lẹm cứ thử phóng xe từ trên đê xuống một ngõ bất kỳ vào lúc 8h tối mà xem, không thì lại bảo phịa. Ở đây thì những cuộc đời như **Người Ngựa Ngựa Người** của bạn Nguyễn Công Hoan còn hạnh phúc chán.

Hoặc xóm Liều Giáp Bát nằm sau ga Giáp Bát. Chỗ này thì kiểm chứng dễ nhất mà không quá nguy hiểm. Cứ tầm 8-9h tối bạn phóng xe chậm chậm dọc đường Giải Phóng ngang khu Giáp Bát mà xem. Không có đêm nào mà khu vực này không có thằng nằm chết thẳng cẳng (hoặc sốc thuốc dỏm, hoặc bị ếch giai đoạn cuối, hoặc bóp nhau chết, ai biết được). Công an thì thoảng đi tóm vài đứa lấy lệ, được vài ngày thì thả về chỗ cũ.

Rồi xóm Liễu Thanh Xuân, xóm Liễu Gia Lâm, xóm Liễu Cầu Giấy... Đèo mẹ nhiều không sao kể xiết. Tất nhiên những xóm đó cũng chả có thứ gì đặc biệt ngoài phò và ma túy.

Dung cơ mà các Xóm Liễu đã là một nét văn hóa đặc trưng của Xứ Lừa, không thể nào đập đi được, mà cũng chẳng có hơi sức đâu mà đập. Đập là phải đập đúng thẳng có tóc, trường hợp này là bạn Dương Niu.

Thế nhá, bạn Lẹm Phò. Bệnh là phải bệnh cho đúng. Chửi cũng phải chửi cho ngon. Chứ như bạn người ta gọi là vô lễ và hỗn. Vô Lễ. Hỗn.

Lão Mạn chơi trò nhét cứt vô mồm Trung Tướng nhá.

Trung Tướng bảo bạn Dê *sâu đậm nhất* với bạn Hồng Hà bao giờ?

Bạn Dê cùng lúc cặp với vô số bạn, nhưng hạng con nhà gia thế nhất lại chỉ có bạn Hà Nguyễn con bạn Minh Râu, còn thì toàn loại ca sĩ người mẫu lưu tù. Bạn Hà Võ là ca sĩ kém nhất ban nhạc Tích Tắc một thuở hàn vi, nhưng lại có khuôn mặt khá "tin" nên được bạn Dê giúp đỡ cũng nhiều, lên truyền hình vô số lần, ra vô số đĩa riêng.. tất thấy đều củ khếch, và mau chóng bị quên lãng.

Đến bi giờ thì hình như bạn Dê vẫn cặp với bạn Hà Võ, vì gần đây Trung Tướng còn thấy bạn Dê chở bạn Hà trên chiếc AMG mui trần lang thang ở Ba Vì.

Xe Mây Bách của bạn Dê đã được đi ngày nào chó đâu, vì nó còn chưa về tới Hà Nội.

Cái hay của bạn Dê là tất cả các bạn gái của bạn ý đều xinh đẹp và đều muốn cưới bạn ý nhưng bạn ý không thích. Quái lạ Trung Tướng vừa đẹp giai vừa trẻ trung mà chỉ có mỗi con vện thích. Trung Tướng ngoài tiền ra thì có cái mẹ gì kém bạn Dê đâu cơ chứ?

Có thằng thối mồm bảo bạn Dê là dân hai-phai giống như bạn Khải Siu nên tuy cặp kè nhiều nhưng chẳng cưới đứa nào. Chẳng biết đâu mà lần.

Bạn Lẹm khảm ở chỗ không phải bạn ý khảm, mà ở chỗ bạn ý không bao giờ nhận mình khảm. Bạn là một đồng chí đảng viên bù bưa.

Sao bạn lại so Niu với các đồng chí buồn ma túy? Buồn ma túy mà để bị lộ thì coi như xong phim. Một cục bằng quả trứng là bị đòm đòm rồi đấy.

Trong khi Niu thì sao? Cả mấy năm nay ai cũng biết có vấn đề. Sở công an Hà Nội lại chỉ cách dăm trăm mét. Công an phường thì còn gần hơn nữa. Chính bác phó bí thư cũng giả vờ ngây ngô mà thanh minh thế này: <http://vnexpress.net/Vietnam/Xa-hoi/2007/05/3B9F5A5F/> nguyên văn như sau "*Lãnh đạo thành phố xấu hổ về vụ việc tại New Century. Công an Hà Nội không hay biết gì, dù vũ trường chỉ cách trụ sở Công an quận vài trăm mét. Chúng ta không phát hiện ra, hay không muốn làm vì lý do nào đó*".

Đồng chí rõ chưa?

Vấn đề chính đích phải là Công an làm sai hay đúng, mà từ trước đến nay các đồng chí ý luôn làm như vậy, và sẽ vẫn làm như vậy. Với các lý do muôn hình vạn trạng tùy theo sở thích và thời điểm. Rõ chưa đồng chí khảm?

Còn xóm Liễu Thanh Nhân mà bị ịch, thì chỉ có tiểu thuyết gia mới tưởng tượng ra chuyện đó. Bạn Lẹm mà vác máy ảnh đi loanh quanh vùng đó, thì chúng nó đập cho nát cái mạng khảm. Há há há.

Các đồng chí nghiệp Thanh Nhân vẫn bình an vô sự như từ trước đến nay vẫn thế.

Tất nhiên giải thích cho đồng chí khảm thì rất chi là phò, bởi đồng chí có khả năng tới đó để kiểm chứng đâu. Cái xứ bù bựa của đồng chí thì đi giới lăm cũng chỉ mon men tới Hàm Rồng là cùng, làm sao tới được Thanh Nhân há há há. Vô lễ. Hồn.

Đồng chí Lẹm cứ tưởng bản bựa hóa ra cũng phò phết nhỉ?

Hóa ra chi bộ ta hiện nay có khá nhiều phò đấy chứ: Bọn Phò, Sơn Phò.. Và bi giờ thêm Lộn Phò.

Nhìn chung các đồng chí Phò có một điểm giống nhau là nói cái gì cũng chung chung, ngoằn ngoèo, tóm lại là rất bí đất, và rất hay bắt chước vì đèo đám nghĩ ra cái gì của riêng mình cả. Thử tìm trong mấy chục bài viết của đồng chí Lộn xem có mấy ý đáng được ghi nhận? Tội nghiệp những con phò vì có cái tên chung lại bị đem gán cho đồng chí Lộn này.

Cũng phải nói luôn với đồng chí Lộn rằng các chiến sĩ công an cách mạng ta trong vụ tập kích Niu chẳng làm cái mẹ gì phạm pháp cả. Địch có điều khoản nào trong hàng chục bộ luật của Lừa cấm các chiến sĩ công an xông vào vũ trường bắt người. Mà không cấm có nghĩa là được phép. Đúng không mấy lão bựa đang ở tư bản thối nát?

Thế nhưng cái đầu của cuộc đời này là ngoài luật pháp, con lừa cũng cần tuân thủ một số thứ khác như tập quán, truyền thống, thông lệ, công ước..., và một số vấn đề đạo đức hoặc khoa học khác.

Ví dụ chẳng có luật mẹ nào cấm các đồng chí để quốc Mèo bắn giết dân làng Mỹ Lai sát, thế nhưng các đồng chí ý vẫn dòm dòm dòm. Hậu quả ra sao thì bạn Lộn chắc cũng đã biết.

Cũng chẳng có luật mẹ nào cấm đồng chí công an ngoan hiền Tân bịt mồm đồng chí Cha Lý trong vụ xử án mới đây tại Huế. Thế nhưng hành động của đồng chí Tân vẫn bị thế giới lên án. Nó đi ngược lại những chuẩn mực dân quyền thông thường và khảm không thể nghĩ được.

Dễ hiểu hơn với những cái đầu Lộn Phò, là ví dụ sau đây. Chẳng có luật mẹ nào cấm bạn Lộn ỉa trong lăng Hồ Chủ tịch, dung cơ mà bạn Lộn cứ thử vào đó ỉa mà xem hai cái hàm răng bựa của bạn bị vệ binh động cho tan nát bằng báng súng AK nhanh như thế nào.

Đại khái thế. Hành vi của các chiến sĩ công an ta là rất chi bù bựa. Chẳng phạm luật mẹ gì, nhưng đập lên mọi giá trị đạo đức tư tưởng văn hóa. Cũng như chuyện các chiến sĩ công an

ngoan hiền bên nước Tàu ta bắt bớ các học viên Pháp Luân Công vậy thôi, hoặc như các chiến sĩ hồng quân ngoan hiền Tàu ta cho xe tăng nghiền sinh viên ở Thiên An Môn thời 198x. Đơn giản đó là loại súc vật. Tất nhiên là ta tạm chưa nói đến những loài súc vật thực sự ra lệnh cho các chiến sĩ ngoan hiền làm những việc khảm bura đó.

Nhìn chung luật pháp Lừa là như thế. Có luật nhưng đèo cần ai thực hiện. Đèo ai thực hiện nhưng công an thích phịch ai thì phịch. Đó là một nghịch lý của thiên đàng như mọi nghịch lý khác. Ví dụ dễ hiểu nhất với đồng chí Lôn là các vụ vượt đèn đỏ trên đường phố. Xe đạp hay xe thô cứ vượt vô tư, các chú công an nhìn thấy coi như đèo biết, còn xe máy hoặc nhất là xe hơi thử vượt đèn đỏ xem, bố mày sẽ đọc luật cho mày biết tay.

Đại khái thế. Các chiến sĩ ta làm việc phải khác với bọn tư bản. Cứ cái gì chúng nó làm thì ta đêch làm, và ngược lại. Và luật pháp của ta sẽ biết chọn đối tượng để thi hành. Công bằng là một khái niệm hài hước.

Cấp ủy rất phiền lòng vì đồng chí Lôn Phò đã bura mà còn hay cãi. Ở mà thằng bura nào mà chả hay cãi. Nhỏ.

Còn chuyện Thanh Nhân thì đèo thêm nói với đồng chí Lôn nữa cho phí nước bọt thôi. Đồng chí đèo biết cái xóm đó nằm ở thành phố nào, dài rộng bao nhiêu mét, có bao nhiêu ngàn lừa.. mà cũng ti toe. Đúng là tên bù bura. Một tên bù bura hoành tráng.

Trích:

golem viết:

Anh đã nói với chú rồi. Chú nên đọc cho kỹ một chút và nhất thiết phải dùng cái đầu. Anh đang nói với một số NGƯỜI ko phải chú rằng CA nó làm như thế là đúng nguyên tắc, ko phải với chú, thằng xeom. Chú hiểu chưa? Chú nhận thức được những gì anh nói là đúng thì anh rất mừng. Nhưng chú làm ơn be bé cái mồm lại. Rõ chưa? Nên chú ý chỗ nào là ý anh nói với chú, chỗ nào là ý anh nói với người. Xong nhé. Còn vấn đề xóm liễu Thanh Nhân. Chú đã ko biết gì mà cứ bi bô. Cái bọn tư bản thói nát nó có cái công cụ rất hay là google. Anh chỉ ra đây 1 cái link cho chú thấy. Nhớ đọc kỹ nhé.

<http://vnexpress.net/Vietnam/Xa-hoi/2001/09/3B9B4AC9/>

Há há há hỏ hỏ hỏ cười ngã lẫn quay ra với bạn Lôn. Bắt quả tang bạn Lôn Phò chưa bao giờ đến Thanh Nhân, cũng chưa hề biết thực chất của cái gọi là Xóm Liễu Thanh Nhân. Há há há. Lão nào sống khu vực đó kể cho bạn Lôn Phò nghe cái coi. Thật không hỏ danh Lôn Phò. Cái chỗ người ta giải tỏa đó để xây cái gì Lôn có biết không? Và cái xóm đó nó rộng hơn cái chỗ giải tỏa đó bao nhiêu lần Lôn có biết không? Đã đến bệnh viện Đống Đa lần nào chưa? Đã vào chơi công viên Đưa Người chưa? Há há há ông bạn Nông Công ti toe chuyện Hà Lợi.

Riêng cái vụ Alaska mới lại Guantanamo bên bích gì gì kia đã cho thấy tầm vóc của bạn Lôn dù kiểng đến mấy cũng chưa tới bẹn Trung Tướng, thế mà dám đứ đờn với chi bộ. Già như lão Sắn vào đây cũng phải nói khê đi nhẹ. Nhá. Nhá. Đúng là điếc không sợ súng. Phò không ngán SIDA.

Thảo nào mà mấy bạn Phò giống bạn Lôn này không bao giờ dám tranh luận cái gì có dính đến học thuật. Nói cái mẹ gì cũng chung chung "hình như" "có thể". Hà hà hà. Bạn Lôn Phò vô lễ và hỗn. Vô lễ. Hỗn. Úynh dăm ít thôi, và nhớ che miệng cho lịch sự.

Trích:

golem viết:

*Anh nói thật trình chủ *** khá lên được. Chủ toàn nói suông chả có chứng cứ cũng như đầu óc suy nghĩ gì cả. Mà sao chủ cứ thích liếm *** anh là thế nào. Cái post đâu đâu anh đã nói rồi anh post cho người đọc có phải cho chủ *** đâu mà chủ lao vào. Chỗ nào anh post bài là chủ cứ ngẫu nhiên phi vào thì phải. Môm chủ lúc nào cũng thở ra cứt đái với dăm. Anh ngại lắm, có lẽ anh hơi nặng tay với chủ quá dăm ra chủ lú lẫn mẹ nó rồi.*

Nhưng anh có lời khen chủ đã biết nghe lời anh bỏ cái signature thể hiện tính hèn hạ. Làm như thế là đúng. Ở đời việc đek gì phải van xin, lạy lục thằng nào. Nó treo nick thì vứt bỏ nó đi, tiếc quái gì.

*Còn 1 điều nữa chủ cần khắc phục là đừng đi theo bám *** người khác nữa nhé.*

Bạn Lôn Phò thân yêu.

- Cái chữ ký chỉ xuất hiện một lần trong một trang. Có thể bạn chưa có kinh nghiệm trong việc chơi mạng nên Trung Tướng bỏ qua vụ kém mắt này của đồng chí.

- Việc sử dụng dăm dít là một thói quen của Trung Tướng. Xe ôm mà, phải có cá tính chứ. Còn bạn Lôn thân yêu thì có cái mẹ gì của mình vậy?

- Trung Tướng có 40 ních ở Cà, thiếu mẹ gì. Nhưng cái việc đòi lại các ních bị hãm chết một cách bỏ láo thì vẫn phải làm. Trung Tướng đang thực thi dân chủ và pháp quyền mà. Tất nhiên đòi xong thì cũng đèo chắc đã dùng, dung cơ mà vẫn phải đòi. Đây là cái khác biệt của Trung Tướng với một thằng Phò. Bọn mấy lão assmin đèo cần phải ban ơn gì cả, thích thì Trung Tướng tự thiện đi một ních chơi, ví dụ **AnHoang_trolai**, nhưng vẫn khăng khăng đòi hai cái bị giết.

- Bạn nói Trung Tướng "liếm ***" bạn là không hay. Nên dùng những từ ngữ có cá tính hơn, ví dụ "cắn ben", hoặc "hửi dái". Đại khái là tục tằn thì cũng phải có tư chất. Hạng như bạn chưa đủ tầm để nói tục. Thật uổng công Trung Tướng chỉ dạy.

- Bạn bảo cái gì Trung Tướng nói suông không chứng cứ? Vấn đề kiên thức của bạn quá kém trong vụ Alaska với Guantanamo thì rõ ràng rồi còn gì? Còn chuyện Thanh Nhân thì Trung Tướng nói mãi mà bạn cũng đếch nghe thì chỉ có cách mời bạn qua đó mà xem, chứ chụp cho bạn mấy cái hình thì bạn thế nào cũng nói "xóm ở đâu mà chả thế". Thanh Nhân cũng giống các xóm phò hèn hạ khác khắp nước Lừa thôi, chỉ có điều phò và ma túy nhiều hơn chút đỉnh.

Trung Tướng rất khoái chửi bạn, vì cũng lâu lâu chưa tóm được thằng phò nào để chửi. Xin cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ nghe chửi của công ty chúng tôi.

Trích:

omega viết:

Chính ra mình thấy các bạn khoe mình nắm thông tin trong nhà ta rất hoành tráng nhé. Cơ mà các bạn chỉ nghe hơi nổi chỗ bà bán nước chè cổng trường mẫu giáo nhón BK, thành ra

bập bõm đếu đầu vào đầu. Minh là mình phê bình các bạn lắm. Em Hà con bác Minh râu phát hiện ra bạn Dê yếu sinh lý, lại chỉ được cái nói phét mà chả bao giờ dùng tay nên em ý mới bỏ, chứ cái đếu gì là ép cười hả bạn ahhoang_khecbua??

Nghĩ lại vẫn chết cười các bạn ở C17. Cái đếu gì mà điều 500 chiến sĩ vai u thịt bắp mò hôi đầu xông vào Liu đề ngừa con gái người ta ra thu nước tiểu. Trộm nghĩ không khéo sau này mình ăn bún ST, cũng có đặc nhiệm nó xông vào bắt mình ị tại trận để kiểm tra mẫu phọc môn thì quả là éo le. 🤔

Bạn Dương thôi đã thôi rồi, nước mây man mác ngậm ngùi lòng ta.... Bạn Liu đi rồi, bạn APO cũng sắp tiếp bước cha anh thôi. Kể cũng hời, 1000 thằng dân chơi đếu có chỗ xả hằng đêm, khéo HN lại có thêm mấy anh Cho thì bỏ mẹ, các bạn nhỉ. 🤔

Gớm lão Gà này là ních cũ nào mà ra mắt gớm nhỉ. Chuyện em Hà bỏ bạn Dê là chuyện của bọn ca-ve ở Niu kể cho lão chứ gì? Nghe mà không biết đoán à? Làm gì có em chó nào đủ can đảm bỏ bạn Dê, dù bạn ý liệt dương toàn phần chẳng nữa.

Dung mà quả bạn Dê yếu sinh lý công nhận có lý. Bốn mươi mấy rồi có thằng mẹ nào khỏe được đâu. Bạn Hà chân dài đến vai lòng lá xôm xòm thế thì cứ phải tám nhất một ngày mới là trung bình khá. Cái yêu cầu này thì bạn Dê có mà khóc thét.

Nhưng cái yếu này chả quan trọng mẹ gì cả. Bạn gì vú to bên Mèo mới chết lấy ông chồng tỷ phú 90 tuổi đó, vẫn yêu đương nồng nhiệt như thường đấy thôi.

Cái vụ công an làm bậy thôi không nói nữa, vì lúc nào mà chúng nó chả làm thế.

Ờ mà lão nhắc đến A Bô mới nhớ ra, thằng này trông bên ngoài phò phạch tởm tởm thế thôi, chứ vào trong thì Niu còn gọi bằng sư tổ. Đây mới là chỗ của dân giang hồ cướp giết hiếp, chứ Niu có vẻ hơi thượng lưu nhỉ.

Trích:

Mig29 viết: ➡

Đọc báo Đảng (chi bộ tự tìm) thấy nói trên sàn có vớt cả 'BCS đã qua sử dụng' tớ thấy bố lão thế nào ấy. Các bác hay đi sàn đã bao giờ thấy thằng nào con nào phắc nhau tại chỗ chưa nhấy...

Ở Niu thì Trung Tướng chưa thấy cái bao nào, chứ ở Queen Bee ngày xưa Trung Tướng đã thấy rồi, nhưng là ở trong toa-lét chứ không phải trên sàn nhà. Công nhận thằng nào phịch cả trong toa-lét vũ trường thì vô cùng dũng cảm. Anh Nguyễn Văn Trỗi sống lại cũng phải kêu bằng tổ sư.

Trích:

Mig29 viết: ➡

....Dương liền mua ngay chiếc Maybach cho khỏi đứng hàng. Loại xe này chỉ dành cho các triệu phú đôla và nếu tính cả tiền thuế nhập khẩu, mỗi chiếc Maybach khi về tới Việt Nam trị giá cả triệu USD.'
có đắt tiền thế thật k các bác?...

Đắt thật đấy lão ạ. Bên Đức nhơn giá một chiếc MB62 tiêu chuẩn đã ngót nghét \$400K, cộng thêm thuế nhập khẩu, thuế VAT, thuế TTDB.. thì lên trên triệu đô là đúng rồi. Dung cơ mà

bạn Dê đã mang con này về đâu? Lão nào trông thấy cái xe ấy ở đâu thì mách phát Trung Tướng đi chụp mấy tấm hình kỷ niệm. Nếu bạn Dê mua xe mới thì phải đặt hàng cả năm trời mới có xe ấy chứ.

Trích:

Mig29 viết: ➡

....Theo xác minh của báo chí, gần 8 năm qua, vũ trường này không hề có giấy phép kinh doanh mặt hàng trên.

Nghe thối quá các bác nhĩ, vũ trường mà k có giấy phép kinh doanh rượu thuốc lá thì khách vào đó uống nước suối hút thuốc phiện à....

Cái này đúng đấy lão ạ. Đi xin phép mỗi vũ trường thì có thằng chó nào xin phép kinh doanh rượu bia thuốc lá đâu. Mà theo luật Lừa thì không xin phép nghĩa là lậu, dù chẳng có điều luật nào cấm vũ trường kinh doanh rượu bia, cũng chẳng có điều luật nào bắt buộc vũ trường phải xin phép kinh doanh rượu bia thì mới được hoạt động.

Tất cả các quán cóc ven đường bán rượu nếp Bắc Ninh bia cỏ Thái Bình thuốc Lào Tiên Lãng.. cũng tất nhiên đều có quán nào có giấy phép kinh doanh rượu trà sắt. Hà hà hà thế đáng ta mới khôn chứ. Thích bắt thằng nào là bắt ngay được, chỉ cần nó to to một chút, tiền vào tiền ra nhộn nhịp một chút.. là phải lên thót ngay.

Thì chính lão cũng nói là luật Lừa lúc nào cũng có tình để cho toàn dân vi phạm còn gì?

Cấp ủy nghiêm khắc phê bình lão Mạn cả vú lấp miệng tướng nhá, lợi dụng có quả máy đi-di-ton hoành tráng chụp ảnh Hồ Gươm lên hồng lung lạc sự ủng hộ của chi bộ cho Trung Tướng.

Đúng là bạn Dê thích gái nào mà chả được, nhưng khôn nổi con các quan lãnh tụ hoặc xấu quá (tất nhiên rồi) hoặc tinh tướng quá (như em Phờ con gái bác Dê đương kim thủ tướng chẳng hạn) nên bạn Dê đếch kiếm được đứa nào. Đồ lão tìm ra bạn nào oai oách hơn bạn Hà Minh Râu trong đám cung phi của đại tá Dương đó?

Tai nghe nhạc của lão Mạn thì thực sự già nua rồi. Bạn Hà Vỹ trong nhóm Tích Tắc hát yếu nhất, giọng rất chua. Sau khi bạn ra đi thì nhóm Tích Tắc thành công hơn hẳn, thậm chí tự sáng tác đề hát, được lên tốp của Nàn Xống Xanh nhiều lần.

Bạn Hà Vỹ người bé tí, từng bị con vệ hiện nay của Trung Tướng đã *** mấy năm trước vì bé quá, mặt mũi cũng chẳng xinh, nhưng có cái nét gì rất "tin tin" nên cũng có một số anh thích. Nói chung là thua con vệ của Trung Tướng mọi nhẽ trừ việc đã có chồng.

Trung Tướng đúng là mới thấy bạn Dê chở bạn Hà Vỹ thật, nhưng cũng có thể nhìn nhầm. Gái sau một năm là đã già thêm 10 tuổi, nhảm nhọt cũng không phải là chuyện không thể. Mà cũng chưa chắc đã nhầm. Không lẽ ca sĩ lấy chồng rồi thì không thể có bồ?

Còn cái Hồ Gươm Đen của lão Mạn, thì Niu chưa sập nó đã đông tấp tễnh rồi, nó đeo cần phải cướp khách của Niu đâu. Đeo mẹ khách Niu mà chạy sang đó thì đeo biết ngồi xem nhạc kiểu gì? Hiện giờ mỗi người vào HGX chỉ có nửa mét vuông thôi đấy.

Ha Le cũng na ná. Đây là các tụ điểm kinh doanh rất thành công.

Trích:

omega viết:

Mình đính chính cho bạn Anhhoang, là em Ph. con bác D. là doanh nhân trẻ thành đạt hiện nay nhé, và đê'o tinh tướng tí nào ;). Em xinh tươi & xì tin, thêm quả trả lời trên Tuổi Trẻ rất hoành tráng, cộng với bố làm lãnh tụ nên được các đại gia săn như săn vàng. Tuy nhiên, vì lí do chính trị của lãnh tụ bố nên em giờ vẫn lính phòng không.

Em Ph. là một điển hình về sự giản dị & dễ gần, tiếp xúc với em ý mà đê'o để ý đến tiểu sử của em thì công nhận, nhiều bạn cũng muốn xông vào sờ bướm rồi. Chính em Hà mới gọi là thật sự kiêu con bà nó căng. Lần cũng lâu rồi, gặp em ở mạn Đống Đa, mặt cứ nghếch lên tí nữa đụng con mẹ nó dây điện. Ngon thì ngon thật, cơ mà động vào gãy tay lúc nào đê'o biết.

Lão Gà thù ghét gì Trung Tướng mà cứ nhắm dái Trung Tướng mà song phi thể nhờ?

Trung Tướng đêch bầu bạn Phờ là tinh tướng theo cách thông thường (đã ôm ấp bạn ý bao giờ đâu mà biết), mà bầu bạn ý tinh tướng theo kiểu "bồ mày dào thềm cưới đại gia, bồ mày cứ phải lấy thằng nào vừa dài vừa to". Thế chứ. Con lãnh tụ mà xinh xinh thì dào lấy đại gia hàng khủng đâu, chỉ lấy con đại gia là cùng thôi.

Dường như các đại gia Lừa cũng hiểu điều đó, nên cũng chả có thằng già giàu giàu nào đâm đầu vào các tiểu thư. Bọn này thường chỉ định hướng cho con cái lao vào các chỗ đó. Mà điển hình là cái tay phi công đang cặp với em Phở, nhà thằng này có vẻ giàu nhất phố Bà Trẹo? Lão Gà cơn phom lại coi.

Thế nên bọn đại gia toàn chơi với người mẫu ca sĩ hoa khôi vụn vụn. Chơi bọn này thì an toàn, đỡ lo bố vợ ngứa tay đập cho phát bẹp dí.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=21035>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Biệt Cách Dù Post Trung Tướng:

Trích:

không biết viết:

Đang nói về biệt cách dù sao lại lôi chuyện gián điệp nước miền Nam ra nước miền Bắc đòi bỏ mẹ đó làm gì ?

Mẹ kiếp dưới sự lãnh đạo anh minh của đảng ta ở miền bắc mà dân chỉ có "biên chế" 1 tô phở mới đau chứ !

Thế mà đảng cứ bắt trong nam dân chúng bị "Mỹ-Ngụy" xâm lược rất là đời khổ !

Nói cũng được chứ sao đồng chí Biệt.

Biệt kích và gián điệp là hai lực lượng khác nhau, cho dù bọn chúng đều dùng cách nhảy dù để thâm nhập sâu vào lòng đảng ta.

Sách báo của đảng nói về gián điệp ngụy rất nhiều. Hầu như tất cả các "**Câu Chuyện Cảnh Giác**" mỗi tối thứ bảy (một chương trình truyền thanh được cho là ăn khách nhất thời chiến tranh xâm lược nước Nam Kỳ) đều kể về chiến công của đảng bác chính phủ và quân dân ta phá tan một âm mưu gián điệp nào đó của bọn Ngụy. Lão nào già già thử cơn-phơ xem có đúng không?

Một số bộ phim nổi tiếng của điện ảnh nước Bắc Kỳ cũng có chủ đề **công an bắt gián điệp** như "Không Nơi Ẩn Nấp" với các tài tử gạo cội Lâm Tới và Thế Anh thủ vai chính, hoặc "Cuộc Chiến Đấu Vẫn Còn Tiếp Diễn" với nữ minh tinh giỏi nhất trần gian Trà Giang vào vai cô công an xinh đẹp tài ba dũng cảm gặp trăm lần bọn Ngụy.

Nếu chi bộ đã từng xem các phim này thì đều thấy một mô típ giống nhau, là các đồng chí gián điệp nước Nam Kỳ hay nhảy dù vào một vùng núi nào đó, cởi bỏ bộ quần áo Ngụy, rồi mới thay bộ quần áo đảng (?), rồi đi hoạt động cách mạng, sau đó đều bị quần chúng nhân dân phát giác từ những sai lầm ngớ ngẩn như ăn hai bát phở mà có lão đã kể, hoặc ngày nào cũng giặt quần áo (Làm đèo gì phí phạm xà phòng thế?), hoặc vào quán gọi bia (Bia là thứ chỉ bán ở các cửa hàng quốc doanh cao cấp thôi), hoặc ăn ổi lại gọt vỏ (Truyền thống của nước Miền Bắc là ăn ổi cả vỏ chứ không gọt), hoặc lỡ mồm xưng "con" với người già (Phải xưng "cháu" chứ).. đại khái thế.

Nhờ sự tuyên truyền thâu thảo chi tiết và cẩn thận như thế của đảng ta, mà dân ta được giáo dục một tinh thần cảnh giác cao độ. Đồng chí đại thi hào Nhân Văn Giai Phẩm phản động Quang Dũng từng bị dân quân bắt giam hai ngày vì.. cao to quá trông như Tây lai. Đồng chí Xuân Diệu cũng bị du kích hỏi giấy chỉ vì.. đi đái xong thì rửa tay. Mặc một cái áo ủi quá phẳng cũng có thể bị công an ách lại giữa phố. Vừa đi vừa ngó thì rất dễ bị tam giam chờ bảo lãnh của các cấp lãnh đạo.

Thế cho nên các đồng chí gián điệp Ngụy hầu như chẳng có cửa chiến thắng ở Thiên Đàng Bắc Kỳ sung sướng gấp trăm lần bọn Nam Kỳ húp bơ thừa sữa cặn ghê tởm.

Chỉ có đúng một vụ mà gián điệp (lần này thì lại chính là biệt kích dù, chứ không phải gián điệp thông thường) làm đảng ta thất kinh vãi đái hết cả ra quần, là vụ tập kích giải thoát phi công Mèo tại Sơn Tây. Trung Tướng sẽ quay lại vào dịp khác. Đit mẹ trả ních cho Trung Tướng đi chứ, viết bằng cái ních này có vẻ thiếu nghiêm túc.

Trích:

308division viết:

...Đặc công ăn uống kham khổ, như đặc công Rừng Sác phải sống trong rừng ngập mặn, đến nước cũng thiếu thốn. Hành quân bằng đôi chân trần (ko hề có giày dép gì hết), mặc trên người chỉ có manh áo với quần cụt. Không có yểm trợ hỏa lực nhiều. Vũ khí trang bị đơn giản, chỉ có thủ pháo, B-41 và AK (xịn nhất là AK báng gấp). Nói chung đặc công thua kém BCD nhiều mặt, chỉ được trang bị hiện đại hơn BCD ở tinh thần dũng cảm.

Cái này lão Sơn Phò nói đúng.

Đặc công Bắc Việt khi đi úynh nhau thường là đơn thương độc mã (chính xác là từng tổ vài ba người), hoàn toàn độc lập và không có yểm trợ (chứ không phải chỉ là "Không có yểm trợ hỏa lực nhiều" như lão Sơn nói). Trước khi vào trận là đọc điều văn truy điệu sớm, ai chưa là đảng viên chính thức thì kết nạp đảng luôn, gói ghém đồ đặc nhật ký để khi cấp ủy nhận hung tin thì gửi về hậu phương, và nhất là phải giơ tay thề trước vong linh đồng đội.

Về trang phục thì lão Sơn Phò nói thừa cái áo. Đặc công trong kiệt tác Sao Mai của đại văn hào Gi Gi chỉ có mỗi cái quần đùi chứ không cần áo. Đảng nào cũng chết thì để lại cái áo đồng (áo bộ đội may bằng vải ka-ki Tàu) và đôi dép cao-su cho anh em đồng chí có cái dùng.

Về vũ khí thì lão Sơn Phò lại nói đúng. Đa phần đặc công ta dùng thủ pháo, đôi khi dùng lựu đạn chiến lợi phẩm. Trong chiến dịch Mậu Thân hoặc các trận úynh lớn mới có thêm AK hoặc B41. Nhưng lão Sơn nói thiếu là các đồng chí đặc công bao giờ cũng có ít nhất hai con dao găm, một con buộc ở thắt lưng và một con buộc ở cổ chân hoặc chỗ nào đó thích hợp.

Điều này dễ kiểm chứng, là khi bắt được đặc công ta thì các đồng chí nguy nước bạn chỉ thấy các xác chết lỏa thể nát bét do họ tự sát bằng thủ pháo hoặc bị thủ pháo nổ banh xác. Không quân phục, không quân trang, không giấy tờ, không có mẹ gì cả. Những đồng chí này cho đến tận bây giờ vẫn được coi là mất tích. Không có một cơ quan nào của cả hai phía ghi chép về sự hy sinh dũng cảm của các đồng chí ý, cũng không có cơ quan nào của cả hai phía xác nhận là các đồng chí ý đã nghèo hay chưa, vì có giấy má mẹ gì đâu.

Tám gương đồng chí Móc Lốp bị tướng Loan bắn lủng sọ giữa Sài Thành là một minh chứng cho sự hy sinh vô danh của các lực lượng đặc công. Thậm chí cái tên Móc Lốp cũng chưa chắc đã là đúng, và sổ sách của đảng thì hoàn toàn đèo biết đồng chí này từ đâu ra.

Nhưng phải nói là các chiến sĩ đặc công ta cực kỳ dũng cảm. Cái này lão Sơn Phò lại nói đúng. Thường thì trước mỗi trận úynh, đồng chí chính ủy bao giờ cũng nhắc đến cái chết thảm thương của các đồng chí cùng đơn vị, và những người ra trận chỉ còn mỗi tâm niệm phải trả thù. Họ vào cuộc như những con thú hoang, hoàn toàn mất hết tính người. Lúc này *trung với đảng hiếu với dân* là điều nhăng cuội vô nghĩa, mà chỉ còn vấn đề nợ máu. Đây là một phương pháp tâm lý hữu hiệu mà hình như phía bên Biệt Kích Dù nước bạn Nam Kỳ ít áp dụng.

Nhìn chung nói đặc công là lực lượng thiện chiến thì cũng không chính xác. Họ chỉ chiến đấu máu lửa như những anh hùng cảm tử, chứ chẳng có tư duy mẹ gì, chẳng có bài bản chiến thuật mẹ gì. Tập có 3 tháng đã vào chiến trường thì cũng không nên đòi hỏi nhiều ở các đồng chí ý.

Và đặc biệt lực lượng đặc công chỉ lựa chọn thành phần bần cố nông. Dân thành phố ít khi được nhận vào lực lượng này. Lý do gì thì chi bộ tự lý giải.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6047>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Chuyện ăn cắp

Hồi ý Trung Tướng mới chừng mười một tuổi mấy tháng. Nói thể để thấy công nghệ hiện thực XHCN toát ra từ từng chữ của câu chuyện sau đây, điều thể nào phịa được.

Điều hiểu do đâu mà Trung Tướng lại quen với Đại Ca.

Đại Ca là một thằng cùng phố, cách mười mấy dãy nhà, kém Trung Tướng chừng một tuổi mấy tháng, nhẹ hơn Trung Tướng chừng ba ký mấy lạng, thấp hơn Trung Tướng chừng năm phân mấy ly, không biết đá cầu và làm thơ lục bát, đặc biệt là học dưới Trung Tướng đứng ba lớp, một khoảng cách được cho là khổng lồ.

Tả thể để thấy Đại Ca là một thằng phò thua kém Trung Tướng mọi nhẽ về ngoại thất. Nói chung là điều thể so được.

Dụng cụ mà Đại Ca lại là con trai duy nhất của bác Giám đốc Xí nghiệp Chiếu bóng Thành phố, một doanh nghiệp phải nói là to đàng trong nền kinh tế thiên đàng XHCN. Tất nhiên bác ý góa vợ, bởi nếu bác không góa thì Đại Ca phải có ít nhất hai đứa em nữa. Đại Ca cũng sẽ phải hằng ngày nấu cơm và ghính nước, quét sân và học bài, ăn vụng và bắt nạt hai đứa em, điều thể nào thành Đại Ca được.

Tả thể để thấy Đại Ca là một trượng phu lắm liệt hơn đứt Trung Tướng mọi nhẽ về nội thất. Nói chung là điều thể so được.

Đây là chưa kể đến chuyện Đại Ca đã biết *xóc lọ*, biết *móc lớp*, biết *rình bóp*, những thuật ngữ văn hóa bình dân Trung Tướng học được đầu tiên từ Đại Ca và nhớ mãi đến giờ. Trung Tướng sẽ phân bua kỹ lưỡng về các thuật ngữ đó vào dịp khác.

Đại Ca gọi Trung Tướng bằng đệ và xưng huynh, rất chi tiểu thuyết. Còn Trung Tướng gọi Đại Ca bằng mày và xưng tao. Kể ra cũng vô lễ, dung mà cứ hơn tuổi thì phải xưng tao thôi.

Rồi Trung Tướng đột nhiên chuyển phỏm gọi Đại Ca bằng anh xưng bằng em. Đit mẹ đó là cả một câu chuyện dài.

Đit mẹ đó là cả một câu chuyện dài.

Bữa ấy Đại Ca bỗng dung mời Trung Tướng một chùm vải thiều vỏ nhẵn nhẵn thâm thâm như quả dái thầy giáo Hưởng, một ông thầy chuyên đái bậy ở vườn trường nơi Trung Tướng và Đại Ca từng học. Đit mẹ nhắc đến thầy Hưởng là cứ buồn cười, dái điều gì mà thâm thâm nhẵn nhẵn như hai quả vải ủ đất đèn.

Đit mẹ nói dài như vậy là có ý diễn tả rằng cái chuyện được ăn vải là chuyện hết sức trọng đại trong đời một công dân nhí nơi Thiên Đàng. Thực ra ở Thiên Đàng thì ăn cái điều gì mà chả trọng đại, từ tốp mỡ tới râu tôm, từ ca la thầu tới nhau bà đẻ. Chỉ có năm điều Bác dạy là điều bao giờ trọng đại thôi.

Đại khái bỗng dung Đại Ca mời Trung Tướng chén một chùm vải. Thôi không tả cái sự sung sướng ngon nghề nữa nhé. Đã tám năm Trung Tướng chưa được đớp quả vải nào. Điều phải vì nước ta điều giống được vải, mà vì đảng ta điều muốn dân ta ăn vải. Mọi sự ăn ngon mặc đẹp đều thuộc về giai cấp tư sản. Mà đit mẹ gì chứ tư sản thì kinh lắm hải lắm.

Sau khi nuốt xong chùm vải tộp tộp ực ực ngon điều nhin được, thì Đại Ca mới bầu Trung Tướng rằng tiền mua vải là do Đại Ca kiếm, chứ điều phải tiền xin của Ông Bô, dù Ông Bô của Đại Ca điều thiếu gì tiền, giám đốc xí nghiệp quốc doanh mà.

Khâm phục tới lời cả mắt, Trung Tướng mới hỏi Đại Ca rằng kiếm tiền ra sao có khó không vụn vụn rất chi hào hứng.

Đại Ca mới giả nhời rằng kiếm dễ thôi bằng cách dễ thôi.

Đó là đi *mổ*.

Trung Tướng vốn học sinh ngoan hiền, biết làm thơ lục bát và đá cầu, nên điều biết cái từ *mổ* đó có nghĩa gì. Đại Ca kiên trì giải thích rằng đó là hành vi dùng bàn tay xinh xinh khéo léo học trò móc túi một tên tiểu tư sản. Vật cần móc là ví, là kính, là cái điều gì cũng được. Cái gì ở Thiên Đàng mà chẳng đáng tiền, trừ nhân phẩm lương tâm và những thứ khăm khăm tương tự?

Dù ngoan hiền lắm lắm, thì sau khi được Đại Ca diễn giải lòng vòng, Trung Tướng cũng nhận ra việc *đi mổ* là việc không có nhiều sự trong sáng như đi học hay đi tập thể dục. Dưng mà con trai một của bác Giám đốc mổ được, thì Trung Tướng, là con trai vợ vịn của một ông vớ vẩn, cũng có thể mổ.

Đại Ca bầu rằng thật ra rất dễ nhé, đệ cứ luồn tay phải qua nách trái, hoặc tay trái qua nách phải, rùi nhẹ nhàng lướt phát trước ngực tên tiểu tư sản, là mổ ngay được một *hiện vật*, huynh sẽ *cảnh giới yểm trợ* đệ rút lui.

Đại Ca diễn tả cái sự mổ rất phức tạp và hàn lâm như một kế hoạch tác chiến, khiến Trung Tướng rất nghi về cái sự *rất dễ nhé* của việc mổ máy.

Để minh họa, Đại Ca nhét vô túi ngực Trung Tướng một cái khăn mùi xoa mùi rất khăm. Kênh cánh tay trái lên chút, Đại Ca luồn tay phải qua nách trái như kiểu người ta chống rét. Ờ mà mùa đông ở Thiên Đàng lúc điều nào chả rét xoắn dái với một chiếc sơ mi vải diêm bầu, chiến thọc tay vô nách là chiến rõ cần làm. Đại Ca nghiêng người cho Trung Tướng thấy hai ngón tay ngoe nguẩy của y thị dưới cái nách thôi, rùi đi sát trước Trung Tướng trong khoảng phân tư giây. Thánh thật, cái khăn mùi xoa khăm biến mất. Đúng là rất dễ.

Sau đấy Đại Ca cập nhật giá cả cho các hiện vật sẽ mổ. Đại để bút máy *Kim Tinh* bằng 25 bát phở, kính lão gọng nhựa thì 60 bát, khăn tay thêu con búp câu 5 bát, xà phòng thơm Liên Sô 7 bát. Tại sao có xà phòng trong danh sách? Là vì ở Thiên Đàng công dân không xài nước hoa, các ông bựa thường lặn trong mình một bánh xà phòng khi đi tán gái cho người ngợm lúc nào cũng ngát hương như Luận cương của đảng. Mổ được một bánh xà phòng còn nguyên giấy gói thực sự là một thử thách lớn lao, dù giá trị thanh lý của nó chỉ bằng 7 bát phở. À quên chưa nói một tháng lương Giám đốc bằng 40 bát nhé.

Ví thì không có giá cố định. Ví của bọn xích lô nhiều khi ngang một chiếc *Mi-pha*, còn ví của giáo sư thường chỉ có giấy cuộn thuốc lá, nói toẹt ra thì mổ được ví của giáo sư là sự si nhục tài năng của mổ viên.

(hết giữa chừng)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=6147>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Tại sao Trung quốc không tấn công giải phóng Đài loan?

Post Trung Tướng:

Đồng chí Na nếu muốn tham gia chi bộ một cách nghiêm túc chứ không chỉ phá khuấy như bọn liu tiu thì cần phải học qua loa một khóa sơ cấp chính trị do cấp ủy tổ chức hàng tháng.

Nhìn chung Trung Tướng thấy đồng chí có thực tâm học hỏi dù còn rất ngây thơ, nên Trung Tướng ủng hộ đồng chí.

Bài học vỡ lòng về chính trị là *Chỉ có nhân dân mẹ gì hết, lịch sử là do lãnh tụ tạo ra*. Làm đèo gì có cái nào gọi là "Lựa chọn của nhân dân" khi mà cái gọi là "dân chủ" chưa bao giờ tồn tại?.

Làm đèo gì có "*Nhân dân Pháp nổi dậy xử tử vua blah blah..*". Cũng làm đèo gì có "*Nhân dân Việt Nam đấu tranh chống Pháp blah blah..*". Những câu cú sang trọng có từ "nhân dân" đó chỉ là món cháo lừ của các bậc lãnh tụ vĩ đại thôi.

Nhân dân chỉ là bầy a-dua, là con sâu cái kiến. Lãnh tụ nào nói ngọt hơn thì lũ sâu kiến đó bu theo nặng cả lên hông có chút cháo com mật bựa. Lãnh tụ nào nói kém hơn thì bị lũ sâu kiến không theo.

Nghe lạ phải không? Chỉ có gì lạ, khi mà báo đảng ta vẫn ngày ngày rêu rao rằng chỉ có *chính phủ điều hâu Mèo mới đi úy nh nước khác, còn nhân dân Mèo thì chống lại kịch liệt (?)*. Đây đảng ta phân biệt rất rành rẽ nhân dân và lãnh tụ ở các nước tư bản đế quốc, thế nhưng đảng lại tách phân nhân dân và lãnh tụ ở ta (hoặc những vùng/thời mà đảng ta cho là chính nghĩa như cách mạng Pháp hoặc nước mẹ Tàu). Có nghĩa là Nhân Dân và Lãnh Tụ (hoặc Đảng) của ta và các bạn ta là một?

Đồng chí lại còn nói *Nhân dân Tàu tin tưởng hoàn toàn đảng ta Tàu blah blah*. Chết cười. Có ai cho nhân dân Tàu bầu bán mẹ gì đâu mà đồng chí lại phát biểu thế chứ. Mà ngay cả việc "không tin tưởng đảng" cũng bị cấm, thì còn cái chó gì để hót hay thế hả đồng chí? Thời nay kinh tế Tàu tăng khá nhanh thì thôi châm chước cho tư duy trẻ con của đồng chí, chứ cái thời Cách mạng văn hóa mà đồng chí nói thế thì cũng đâu có sai, vì đảng ta vẫn vững vàng đó thôi? Chỉ có điều chi bộ sẽ cười to hơn, tới thùng mẹ nó bụng.

Đồng chí còn non lắm. Mà đã non thì chịu khó lắng nghe chi bộ cãi nhau trước đã. Chịu khó đọc lại các bài cũ. Ai lại nhận thức thế này mà cũng dám bắt bài bao giờ. Rất phục sự dũng cảm của đồng chí, nhưng sự dũng cảm không phải lỗi sẽ là sự liều mạng. Một thằng liều mà chết thì chắc cũng không nhiều người thương.

Bạn Na còn yếu kém thì nên cầu thị khiêm tốn học hỏi. Trung Tướng không trách bạn về sự kém hiểu biết, vì các sinh viên ngoan hiền ở Lừa ta thì thằng mẹ nào chả như thế (hà hà hà xin lỗi mấy lão cấp tiến như trung úy Quang thiếu úy Phốc..) mà Trung Tướng trách bạn ở chỗ không có tư tưởng cầu thị như bác Hồ kính yêu đã dạy:

Không biết thì hỏi tự ti làm gì?

Đảng cộng sản Tàu không thể đại diện cho tất tạt 1.3 tỷ dân Tàu được.

Ở Tàu ngoài đảng cộng sản (Trung Hoa Cộng sản Đảng), có 8 đảng phái chính trị được cấp

phép gồm:

- Trung Hoa Quốc Dân Đảng Cách mạng Hội đồng
- Trung Hoa Dân chủ Đồng minh
- Trung Hoa Dân chủ Kiến quốc Hội
- Trung Hoa Dân chủ Xúc tiến Hội
- Trung Hoa Nông-Công Dân chủ Đảng
- Trung Hoa Trí Công Đảng
- Cửu Tam Tổ chức (tức Đảng Mông 3 tháng 9)
- Đài Loan Dân chủ Tự trị Đồng minh

Ngoài ra có một đảng bị cấm hoạt động là Trung Hoa Dân chủ Đảng, và một tổ chức tương tự một chính đảng là Đảng Xanh.

Đương nhiên là các đảng này do đảng ta (tức đảng CS Tàu) giật dây giống như các đảng Dân chủ và Xã hội ở Lừa trước năm 1988. Các đảng viên của các đảng đó đều bị coi là phản động và đều bị theo dõi xít xao. Các đảng viên của các đảng này không bao giờ được bố trí vào các cơ quan công quyền trừ khi họ là đặc vụ của đảng cộng sản. Xem thêm các bài viết của Trung Tướng về hai đảng Dân chủ và Xã hội tại Lừa.

Đảng cộng sản Tàu hiện có khoảng 70 triệu đảng viên, chiếm chừng 5% dân số. Tỷ lệ này được đảng ta rập khuôn tại Lừa với chừng ngót 4 triệu đảng viên. Thế có nghĩa là đảng CS không thể nào đại diện cho 1.3 tỷ con bò được.

Dù đảng CS Tàu là chính đảng lớn nhất thế giới, nhưng tại Tàu có một thế lực với số thành viên đông hơn hẳn đảng lẫn át ảnh hưởng của đảng, đó là phong trào Pháp Luân Công, với trên 100 triệu thành viên và đang phình to thêm. Chính vì thế mà các lãnh tụ đảng Tàu ta có chủ trương tiêu diệt Pháp Luân Công bằng mọi giá. Hãy gúc "Fa Lun Gong" để biết thêm chi tiết. Dù Pháp Luân Công chẳng phải là một đảng phái hay phong trào chính trị, nhưng sự đông đảo của nó khiến đảng ta lo ngay ngáy.

Bạn Na đã nhận ra cái kém cỏi của mình chưa? Trung Tướng là ưu ái với bạn lắm đó. Nếu là người khác như bạn Lôn Phò thì đã ăn chửi lâu rồi. Rất thông cảm với sinh viên nghèo ngoan hiền hiếu học.

Vấn đề cường chiếm Đài Loan tưởng chừng phức tạp nhưng hóa ra rất đơn giản. Đó là tổ quốc Tàu ta sẽ không úynh Đài Loan, ít nhất là trong nửa thế kỷ nữa.

Ngày xưa bạn Thạch rút quân sang Đài Loan cố thủ, bạn Đông cũng muốn úynh sang ngay giải quyết dứt điểm, nhưng ngặt nỗi lúc ý bạn Đông đếch có không quân, còn hải quân thì quá phò, mà nhờ bạn Liên Xô thì bạn ý đếch giúp.

Sau đó hàng mấy chục năm liên đại lục úynh nhau tranh giành ghề, kinh tế bằng 0, nên cũng

đèo mới đầu ra tiền để úynh Đài, cho đến tận khi con trai bạn Thạch chết đi, thì tình hình cũng vẫn như vậy.

Tới tận cuối 198x nước Tàu ta mới giàu lên chút ít. Nhưng đã quá muộn. Tiềm lực hải quân và không quân của Đài đã vào hàng tốp thế giới. Xin mời gúc R.O.C Army Force để biết thêm chi tiết.

Mà từ trước đến nay chiến lược của tổ quốc Tàu ta mãi mãi vẫn là lấy thịt đè người, chứ đã úynh trận nào thắng trên biển đầu, kể cả úynh với Lừa. Thế là tèo. Đài ơi đi nhé Tàu ở lại.

Đại khái thế. Nhưng đề tỏ ra ta đây là nước lớn, tổ quốc Tàu ta ép các bạn Đài phải tuân theo một số điều kiện tinh thần kiểu AQ, chẳng hạn không được xưng là R.O.C (Trung Hoa Dân Quốc) mà phải xưng là "Taipei of Taiwan", hoặc trong một cái vụ hội hợp nào có bạn Tàu ngồi, thì các bạn Đài phải xuống chiếu dưới. Ví dụ tại hội nghị APEC vừa qua, đại diện của bạn Đài cũng phải được đối xử ngang hàng với Hồng Kông và Ma Cao.

Bạn Na có một sự yếu kém đáng tiếc nữa là tưởng người Đài với người Tàu là một. Sai to đấy bạn ạ. Dân tộc Đại Hán là một dân tộc to lớn gồm nhiều sắc tộc nhỏ trong đó Đài Loan và Lừa là một bộ phận không thể tách rời, nhưng vẫn độc lập. Các bạn Đài nói tiếng Phúc Kiến chứ không phải tiếng Phổ Thông. Tất nhiên hai sắc dân này khi nói chuyện với nhau phải dùng phiên dịch, chứ không thì khác chó gì Nga nói với Mèo.

Việc Tàu úynh chiếm Đài thì cũng hợp lý thôi, tương tự Tàu úynh chiếm Lừa cũng là hợp tình hợp lý. Làm dân Tàu cả ngàn năm ròng, thì coi như tổ quốc ta là Tàu rồi còn gì. Cũng như nước Miền Nam thuộc về Lừa ta vài trăm năm nay, thì bác Hồ bác Duẩn cứ việc mang quân Bắc Việt vô Nam mà ạch bác Diệm bác Thiệu để chiếm lại. Thế giới có chửi bới gì thì chuyện cũng xong rồi.

À hà hà hóa ra bạn Na yêu đảng theo trường phái lão Sắn. Thôi xin lỗi nhé. Trung Tướng cứ tưởng bạn nói thật nên Trung Tướng mới vạch cho bạn xem thôi.

Nhưng cũng xin nhắc nhở bạn nếu học theo lão Sắn thì nên học cả cách đặt vấn đề nghiêm túc của lão ý. Trung Tướng rất căm thù lão Sắn nhưng mà thấy lão ý làm chuyện này cũng không tệ.

Bạn cũng nên chú ý rằng tất cả 8 đảng chính trị Trung Tướng kể trên đều là các đảng hợp pháp của tổ quốc Tàu ta, được đảng cộng sản ta chấp nhận, và có ghế trong quốc hội, chứ không phải là giống bọn phản động Việt Tân ở Lừa đâu nhé (thấy đảng ta bầu đảng này phản động lắm, thì cũng biết vậy).

Nhắc lại là các đảng này là hợp pháp giống đảng Dân chủ và Xã hội ở Lừa trước năm 1988, trong đó đồng chí phản động Trần Đăng Khoa từng giữ chức Phó chủ tịch quốc hội trước khi hai đảng trên bị giải thể trong êm ái.

Cũng nhắc nhở thêm rằng chẳng có người dân Tàu nào "bầu ra đảng cộng sản Tàu" như đồng chí tuyên bố cả. Pha trò thì cũng cần phải tôn trọng một số nguyên tắc nhất định. Nhá. Nhá. Nguyên tắc vào đảng thì rõ rồi: Phải được vài người trong cấp ủy giới thiệu, sau đó phải làm đơn, sau đó chỉ bộ hợp và xem xét cho ý kiến, sau đó đi học cảm tình đảng, sau đó cho làm đảng viên dự bị một hai năm, cuối cùng mới được kết nạp đảng.

Nhìn chung là đồng chí còn phải học lão Sãn nhiều.

Trích:

Luna viết:

@congdanaten: có thể cuộc biểu tình phản động ở Thiên An Môn lôi kéo được vài trăm ngàn, nhưng dân số Trung Quốc để cả tỉ. Vậy rõ ràng một tỉ người kia đâu có ủng hộ đám người ở Thiên An Môn. Đó là chưa kể trong đám người đó có bao nhiêu người thực sự phản đối còn bao nhiêu người bị lừa gạt tham gia cuộc biểu tình?

Hoàn toàn chính xác.

Thật là nực cười. Một loạt các tổ chức khủng bố trên có tổ chức nào được nhân dân Trung Hoa bầu ra không mà đòi đại diện cho nước này?

Còn đảng Cộng sản chính là do nhân dân Trung Hoa đưa lên nắm quyền, cho phép tại vị trong suốt 60 năm qua. Nên nghiêm nhiên là đại diện hợp pháp của đất nước Trung Hoa. Đâu phải cứ toàn bộ dân chúng theo Đảng thì Đảng mới có quyền đại diện. Chỉ cần dân chúng cho phép Đảng đại diện họ thì Đảng có quyền đại diện họ. Ấu thế mới là dân chủ. Như trên đã nói, nếu nhân dân Trung Hoa thực sự không đồng ý với các chính sách của Đảng, thì bất chấp Đảng Cộng sản Trung Hoa có trì kéo hay không, họ cũng sẽ lật đảng mà thôi. Sự thật là họ vẫn để Đảng nắm quyền, có nghĩa là họ nhất trí với các chính sách của Đảng.

Còn lý do nào hợp lý hơn để khẳng định quyền đại diện cho Trung Quốc của Trung Hoa Cộng sản Đảng nữa không?

Ngày trước Liên Xô dưới sự lãnh đạo anh minh của Lê-nin một mình đánh bại sự can thiệp của 14 đế quốc, Trung Quốc nay dưới sự lãnh đạo anh minh của Đảng ngày càng lớn mạnh, tính ra trong 10-20 năm tới Trung Quốc còn mạnh hơn cả Liên Xô ngày xưa nữa. Có gì mà không làm được.

Hơn nữa, nước Nga đã là 1 đồng minh của Trung trong cuộc đấu tranh gỡ ách thống trị của Mỹ, dĩ nhiên là ủng hộ Trung rồi.

Còn Mỹ càng ngày càng lụn bại, sa lầy ở Trung Đông, dần dà sẽ bị Trung qua mặt. Tây Âu là 1 lũ kèn kèn bạc nhược chỉ giỏi ăn hôi, có làm được gì? Và lại đến lúc ấy không chừng Tây Âu sẽ bắt tay với Nga-Trung để lật đổ thế đơn cực của Mỹ đấy chứ.

Còn bọn tư bản Á Đông làm sao sánh nổi với sức mạnh của Trung Hoa.

Nhưng điều quan trọng hơn cả là bọn tư bản chẳng có cơ sở pháp lý gì để can thiệp cả. Nhân dân thế giới sẽ giúp Trung Hoa đánh bại các thế lực đế quốc và thống nhất Đài Loan.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=5794>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Cựu hoàng Bảo Đại qua góc nhìn của một tác giả phương tây

Post Trung Tướng:

Trích:

NguonGioMoi viết:

Ai đọc bài này xong mà chả muốn làm vua? Vua nước Việt cũng hào hoa, phong nhã ra phết đấy chứ!

[Cựu hoàng Bảo Đại qua góc nhìn của một tác giả phương tây](#)

Bài này trích dẫn nhiều của bọn Tây, dung cơ mà có dụng ý bêu xấu bác Đại bạn thân Trung Tướng rõ ràng.

Không phải chiến gái mú. Bác Đại vô địch về khoản này và cũng rất hào hứng phô trương điều ý.

Mà là chiến bác ý coi vợ chả ra gì và chiến đêch lo toan gì vận nước với cả chiến cuối đời bác ý sống nghèo nàn.

- Với vợ

Bác ý không yêu mấy nhưng lại vô cùng nể vợ, làm gì cũng hỏi. Ngay cả chiến có bồ thì bác ý cũng hỏi vợ. Vợ bác là người công giáo rất khắt khe chiến ý, dung cơ mà cũng đành chịu. Người ta xác định bác Đại có tổng lượng dự trữ tinh trùng lên tới 21 lít, ngang ngửa với bạn ca sĩ Bôn Mắc Cát Ni bên Anh Quốc, gấp 3 lão Sảm Thối, nên buộc phải ịch nhiều, thậm chí rất nhiều nếu không muốn bị ứ tinh mà chết sớm.

Ngoài có hiếu với vợ, bác Đại cũng rất có hiếu với mẹ và thương con. Hoàng tử Bảo Long có lần đá ngay trên bàn làm việc của bác tại Đà Lạt. Khi đi xa không bao giờ bác quên nhắn tin thăm hỏi mẹ. Giá như bác có mobile phone thì chắc cũng tốn nhiều tiền cước quốc tế lắm, vì bà Từ Cung mãi đến năm tám mẩy mới chết ở Huế.

- Với vận nước

Bác biết là sức mình cũng chả có mấy, chế độ quân chủ đã tới hồi tèo trên toàn thế giới, nên bác ý chỉ gắng sức làm một tấm gương mẫu mực cho quần chúng thôi, tí như vua Gióc Giơ bên Anh Quốc, hoặc hoàng đế Gì Gì Tô bên Nhật Bản.

Và thế nên bác ý luôn tỏ ra phong lưu mã thượng. Dân chúng cứ thế mà noi gương. Bác ý cũng điều thêm tiêu tiền thuế của dân như một số bác xây lăng to hoành hoặc bật đèn cho đệ tử ăn cướp suốt năm chục năm ròng. Bác có những phi vụ áp phe kỳ tài mà Trung Tướng sẽ kể sau. Tiền mua sắm lung tung là do bác kiếm được và do vợ cung cấp (vợ bác con nhà giàu nhất Nam Bộ thời đó).

Khi bị chèn ép bởi ban đầu là bác Hồ kính yêu và sau là bác Diệm bố lão, thì bác cũng chẳng tham quyền cố vị tập trung lực lượng gây sự đổ máu úynh đấm cái mẹ gì cả. Cái này thì hai bác Hồ Diệm phải khen chứ chê là chê thế điều nào? Nếu bác ý cũng lại hung đồ như hai bác kia, thì cái xứ Lừa này chắc là ịch nhau đến giờ chưa xong.

- Về cuối đời

Bác ý chẳng hề túng bần như bọn mọi Công An Nhân Dân mô tả. Bác ý được nhà nước Pháp cấp 200 ngàn quan mỗi năm thời giá 196x, chưa kể đi đâu thì cũng có tiền công quỹ. Chị Mô Ních vợ cuối của bác cũng là người làm kinh tế giỏi giang. Chị lập nguyên một cái bảo tàng mini tại gia có bán vé, chị cũng cho in bột-tơ quảng cáo cho cựu hoàng của một quốc gia một thời hoành tráng. Ai muốn ăn tối với chị và bác thì phải trả 20 ngàn quan, nếu chụp ảnh thì trả thêm 5 ngàn cho mỗi bộ. Thi thoảng chị lên tận điện Ê Li Dê hay cái mẹ gì đó với danh thiếp Hoàng Hậu An Nam và đòi chính phủ Pháp phải quan tâm hơn đến chồng mình. Chả gì thì bọn Pháp thời cũng đã có ngót trăm năm đớp hít của nả từ vương quốc của chồng chị.

Vợ cả của bác Đại, hoàng hậu Nam Phương, trước khi mất trong một trận đấu bóng bàn bí hiểm vào tuổi 49 vẫn là một người rất giàu có và luôn tỏ ý sẵn sàng cung phụng bác Đại bất kỳ lúc nào bác muốn. Nhưng bác Đại, vốn là bạn thân của Trung Tướng nên rất khí khái, điều chịu nhận cái điều gì từ vợ.

Sau khi bác chết, anh Bảo Long cũng hùng hổ xông vào nhà bác đòi chị Mô Ních trả các thứ đất tiền của cha trong đó có cái ấn vàng nặng ngót chục ký lô nhưng bị chị đuổi thẳng cổ. Nhìn chung thì anh Long là một tên hãm tài, không thể nào so được với cha, cựu hoàng hào hoa một thuở.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=14482>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Chủ tịch Hồ Chí Minh, hình ảnh dân tộc Post Trung Tướng:

Trích:

Mig29 viết:

Kính gửi cậu lục bình :

Đánh giá việc ông Sắc học hành và đi làm nên thoág một tý.

- Ông Sắc đỗ phó bảng cũng kể như là to rồi. Hình như thứ tự là : Quyền đình (trước đó là trạng nguyên) - thám hoa - bảng nhãn - phó bảng. Quyền đình thì k phải khoa nào cũng có, thế thì phó bảng cũng ngang với á hậu 2 rồi còn gì, có ai dám bảo á hậu 2 không phải hoa khôi đâu. Thi đại học bây giờ mà được thế là đi Tây rồi.

- Quan thừa biện bộ lễ là cũng to rồi, là cấp trưởng phòng của bộ còn gì. Bác nào thạo về hệ thống hành chính thử cho biết thừa biện thì ngang với chức gì bây giờ nhé.

Chuyện ông Sắc làm quan là đương nhiên, trong chuyện Búp sen xanh do NXB của Đảng ta in cũng nói rõ, và cũng giải thích rõ là cụ làm quan tốt để giúp dân nhá, không nhận phong bì nhá.

Về gia phả ba đời bác Cung thì chẳng tin bác Vượng thì tin ai, vì có tài liệu gì rõ ràng nữa đâu. Cũng như sử An nam 4 nghìn năm vậy, đây là hôm bốn bác sử gia gì gì nhậu với nhau để bàn chuyện ra cuốn sách sử, bác Vượng nghiên cứu có 1 nghìn năm thôi, định bảo sử An nam 1000 năm, ba bác kia không chịu, mỗi bác thêm 1 nghìn năm nữa.

Đồng chí thiếu úy phi công máy bay siêu tốc Chín làm Trung Tướng rất phiền lòng nhá.

Theo đúng sách báo của đảng ta thì:

"Học vị Phó Bảng ở dưới Tiến sĩ, trên Cử nhân. Người đi dự thi Hội mà không đủ điểm đỗ tiến sĩ, được lấy đỗ thêm để khuyến khích, tên ghi vào một bảng phụ, nên gọi là Phó bảng. Học vị này có từ năm 1829 bởi vua Minh Mạng (trích Đại Nam thực lục)"

Như vậy là đồng chí thân sinh ra bác kính yêu đếch trụ được tới cuộc thi Đình, tức là cuộc thi chung kết lấy ra Bảng Nhãn với lại Thám Hoa (Trạng Nguyên bị bỏ rồi nhá) và các Tiến sĩ để đục tên vào bia đá, mà chỉ đỗ vớt kỳ thi Hội, trong số hàng ngàn người tham dự.

Đỗ tiếp sau Thám Hoa là Hoàng Giáp, tiếp sau Hoàng Giáp là Đồng Tiến sĩ, đây là trong cuộc thi Đình nhá, chứ đếch phải thi Hội.

Làm sao mà phong cho đồng chí Phó Bảng ý thành hoa khôi được?

Còn Thừa Biện là nhân viên văn phòng, nếu nói quá mồm thì nó tương đương "Chuyên Viên", chứ có phải Trưởng Phòng đâu. Đồng chí Phan Chu Trinh cũng được bổ đúng chức vụ đó như đồng chí Sắc.

Đit mẹ lão Tin phản động nhĩ. Dưng cơ mà lão ý nói cũng có phần đúng. Những cái chuyện bác kính yêu giản dị hóa ra lại chẳng có mẹ gì giản dị.

- Về nhà ở thì đúng rồi. Ở như thế thì chắc chỉ có vua là sang hơn thôi. Đèo thềm nói nữa.

- Về mặc cũng đúng nốt. Thuở nhân dân anh dũng mặc áo phin nâu quần lụa đen Nam Định, thì bác mặc ka-ki Tây Mẽo là quá khủng khiếp, tương tự như bị giờ mặc áo bằng vàng ròng. Lão Tin mà mặc Ạc Ma Nì thời đó thì có khi bị xử bắn mẹ nó rồi ấy chứ.

- Về hút thì khỏi nói. Ngay trong những thời điểm bọn tư bản thói nát ịch chúng ta dữ nhất thì bác vẫn chơi Cà Mên và Rốt Man hoặc Beo Meo mỗi ngày 2-3 bao. Tất nhiên quần chúng cần lao thích hút thuốc cuộn, hoặc Nhị Thanh Tam Thanh Điện Biên Bao Bạc hơn.

- Về ăn thì quả thực bô lão dào dạt. Đèo ai chụp được cái ảnh nào mà có bác kính yêu đang cắn quả cà pháo cho hột của nó bắn phọt vào mặt bác Lê Duẩn chó đâu. Mà cũng dào ai dám cho chủ tịch ăn cà nhiều. Lỡ ốm phát thì lấy ai dẫn đường lên chủ nghĩa xã hội? Ở mà bác Hít Le bên phát-xít còn ăn chay liền 15 năm thì sao. Đit mẹ dào có chuyện thẳng phát-xít lại cũng ăn uống giản dị như bác kính yêu được.

- Về cái món xe hơi thì cũng bỏ mẹ. Thuở cả nước (tức là nước Miền Bắc) chỉ có chừng vài ngàn cái xe tất cả các loại, trong đó sang nhất là Côm Măng Ca với lại Bắc Kinh (hai loại xe quân sự màu xanh rêu sản xuất tại Liên Xô và Trung Quốc, khi chạy phải quay Ma Ni Ven tám vòng thì máy mới nổ, ghế gỗ hai hàng, có cái quạt giấy cắm ở cửa xe để thủ trưởng quạt khi nóng...) thì xe Bô Bét Đa của bác kính yêu chả khác mẹ gì Rôn Roi mui bạch kim.

Bác giản dị ở chỗ khác:

- Bác dào có tiền. Cái này chắc là đúng. Vì bác không có con trong giá thú nên cho dù bác có tiền thì cũng coi như hết mẹ nó rồi.

- Bác xung hô thì cực kỳ xuề xòa giản dị. Với ai cũng bác bác chú chú, kể cả với bác Tôn hơn bác mấy tuổi cũng thế, với tiền nhân như Đạo Trãi Kiệt cũng thế, với cựu hoàng Bảo Đại cũng thế, kể cả với các bác sư sãi tu hành cũng không có ngoại lệ. Nghe bác Kỳ kể có nhà sư vào thăm bác, cứ một điều cụ hai điều con, còn bác thì xoa đầu bác sư rất thân mật, khen "chú là hạt giống của đảng".

- Bác để râu tóc cũng vô cùng giản dị. Khi cắt tóc xong thì bác chọc bàn tay vào bới lên phát cho nó bụi bặm chứ không vuốt ộp mượt mà như bác Mao. Râu bác không xén tỉa mấy, chỉ hay chải và tuốt keo.

- Bác uống bia rượu mới gọi là quần chúng. Đồ uống dờ bác không bao giờ bắt cảnh vệ hoặc các bác Giáp Đồng uống nốt, cũng không cho bọn phục vụ đồ đi phí phạm, mà bác đem ra tưới vào mấy cây bụt mọc bên bờ hồ trong phủ. Đôi khi uống xong mót đái, bác thân nhiên đái vào gốc cây vú sữa nhân dân nước Miền Nam tặng, đại khái rất là dân dã.

Thế chứ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=63>

Nick Trung tướng: Guest_4219

Tư liệu mới về chủ tịch Tôn Đức Thắng

[VietnamNet ngày 9-9-2007](#), trong trang ảnh của mình đã đưa tin như sau nhân dịp đoàn của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng thăm chiến hạm Rạng đông là tàu đã tham gia vào cuộc cách mạng tháng 10 Nga:

Trích:

Sau khi thăm toàn bộ chiến hạm, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng hỏi vị chỉ huy tàu có biết khi tàu nổ súng mở màn Cách mạng tháng Mười, trên tàu có một người Việt Nam. Vị chỉ huy thú thực không biết và cảm ơn Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã cho ông biết thông tin về người Việt Nam này.

Sự kiện vị cố chủ tịch nước Việt nam là thủy thủ trên chiến hạm Rạng đông trong thời gian cách mạng tháng 10 Nga cũng đã được đăng trên trang web của [bộ ngoại giao như sau](#):

Trích:

Đoàn đến thăm Chiến hạm “Rạng Đông” lịch sử. Đây là Chiến hạm lịch sử đã tồn tại 300 năm, nơi khởi nguồn của hai phát súng mở đầu cuộc Cách mạng Tháng Mười Nga nã vào cung điện Mùa Đông ở Petrograd.

Trò chuyện thân mật với sĩ quan và thủy thủ đang làm nhiệm vụ bảo tồn Chiến hạm Rạng Đông, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nêu rõ: Cố Chủ tịch nước Cộng hòa XHCN Việt Nam Tôn Đức Thắng từng là thủy thủ của Chiến hạm và tích cực tham gia những hoạt động của Chiến hạm nhằm ủng hộ cuộc cách mạng Tháng Mười Nga. Thủ tướng mong muốn nhân dân 2 nước tiếp tục giữ gìn, phát huy những truyền thống quý báu đã có trong mối quan hệ lịch sử tốt đẹp của 2 dân tộc.

Theo lịch sử chính thống cho đến nay thì từ năm 1914 cố chủ tịch Tôn Đức Thắng bị thực dân Pháp bắt đi lính và phục vụ trên một tàu chiến của Pháp tại biển Hắc hải. Năm 1919 chủ tịch đã tham gia phản chiến chống lại sự can thiệp của Pháp vào nước Nga mới.

Có lẽ năm 1917 cụ chủ tịch sang Nga một thời gian ngắn để tham gia cách mạng, sau đó về Pháp trở lại tham gia phản chiến???

Post Trung Tướng:

Thế mới biết không phải mọi sự ngẫu thơ đều trong sáng đáng yêu.

Đồng chí Tôn Kính Mến, bạn thân của đồng chí Bác Kính Yêu, chưa bao giờ thêm đặt *** lên cái chiến hạm Dạng Đông đáng rửa đó.

Năm 1910, đồng chí xin được một chân thợ học việc tại Xí Nghiệp Quốc Doanh Ba Son, một doanh nghiệp nhà nước tiên tiến có lịch sử ngót nghét hai trăm năm và phát triển mạnh sáu chục năm trước đó.

Sau hơn ba năm miệt mài làm việc, bọn thực dân chó chết vẫn không chịu tăng lương và tuyển đồng chí vào biên chế. Đồng chí phần nộ lắm, nhưng chưa đủ gan vượt biển như đồng chí Bắc Kính Yêu.

Đùng phát đại chiến thứ nhứt bùng nổ, bọn Phốp Phủng háo hức tiễn quân thuộc địa đi úynh nhau với cả bọn Đức Đùng, với mức lương khởi điểm 120 quan một tháng, một khoản thu nhập khổng lồ thời bấy, kèm theo lời hứa hẹn gắn huân chương nếu chiến đấu dũng cảm và chăn nuôi mẹ già con dại đến mãn kiếp nếu chẳng may hy sinh anh dũng.

Quá là ngon lành, đồng chí Tôn Kính Mến xung phong ngay đợt đầu, *đi đầu quân đi trong mùa động viên* đó mà. Làm gì có chiến ai bị bắt lính?

Đồng chí Tôn sau đó được sang Pháp, được bổ trí làm thợ chằm dầu (lính thợ, không có quân hàm mà chỉ có quân hiệu) trên chiến hạm WALDECK-ROUSSEAU, một trong những chiến hạm tốt nhất của hải quân Phốp thời WW1 với lượng chiếm nước 1.3 vạn tấn, tốc độ 23 lý, thủy thủ đoàn 860 người.

Ừa phải, chiến hạm mà đồng chí Tôn phục vụ là của bọn Phốp Thối, mới toe (hạ thủy năm 1911), và là chiến hạm hàng đầu thế giới.

Còn cái tuần dương hạm Dạng Đông nọ là một hạm tàu cũ kỹ hạ thủy năm 1897, tuy còn lâu mới đủ 300 tuổi như báo đăng loan tin, nhưng cũng đã hai chục tuổi vào thời điểm nó làm nên lịch sử.

Tàu Dạng Đông này bé đúng bằng nửa tàu của đồng chí Tôn với lượng chiếm nước 6.7 ngàn tấn, tốc độ tối đa 19 lý, và thủy thủ đoàn 590 người, đương nhiên trong số đó điều có thằng lừa điều nào cả.

Vào ngày 25 tháng 10 năm 1917, khi tuần dương hạm Dạng Đông đùng đùng nã pháo vào cung điện Mùa Đông khởi đầu cuộc khủng bố tháng Mười đỏ, thì chiến hạm Rousseau của đồng chí Tôn đang lang thang ở Bắc Phi, điều thể nào chỉ huy hạm tàu này lại cử đồng chí thợ chằm dầu Thằng họ Tôn sang Bê Tét Bua tham gia chiến sự được.

Mãi hai năm sau, chiến hạm Rousseau mới lọ mọ sang Biển Đen nhằm hỗ trợ các đồng chí Bạch Vệ chống lại các đồng chí khủng bố. Tại đây đồng chí Thằng họ Tôn mới cùng vài đồng đội đình công ủng hộ phe cánh đồng chí Lê Nin. Chấm hết.

Chi bộ mau mau chụp lại hình bài báo về thủ tướng Dững họ Nguyễn và câu chuyện Dạng Đông, kéo nó bị xóa mất tiêu, như một dẫn chứng nho nhỏ thêm vào bài học vỡ lòng dạy cho con cháu: đừng bao giờ nghe đảng nói.

Các tài liệu tham khảo chính:

- [Về đồng chí Tôn](#)

- [Về chiến hạm Dạng Đông](#)

- [Về chiến hạm Rousseau](#)

- Về vụ sì căng đàn kiến thức sử của thủ tướng Dũng

Nhìn chung thì cái vụ kiến thức giả cây của đồng chí đương kim thủ tướng đã bị vạch mặt chỉ tên, nhưng không thể không nói thêm về đồng chí Tôn Kính Mến.

Đồng chí Tôn, cùng với đồng chí Bằng họ Lương, là những con người nghiêm túc hiếm hoi trong hàng ngũ cộng sản đảng Xứ Lừa. Hai đồng chí tránh xa các xung đột quyền lực và không tham gia phe phái nào hết trong suốt những năm tháng máu lửa cả nghĩa đen và bóng của Bắc Lừa.

Cũng vì thế mà cả hai đồng chí, dù đã làm đến chức nguyên thủ và phó nguyên thủ quốc gia, chưa một lần được đề cử vào chính trị bộ, chưa bao giờ được cấp một chiếc xe Vôn Ga đen riêng.

Đồng chí Bác Kính Yêu và đồng chí Lê Duẩn Yêu Quý, dù lúc nào cũng nhắc nhở rằng hai đồng chí Tôn và Bằng là những tấm gương chói ngời của đảng viên chân chính, là hai bạn đầu tiên được tặng huân chương Sao Vàng, vẫn chẳng coi hai đồng chí này ra cái mẹ gì.

Chính trị có những nghi thức riêng của nó, mà những tên phản động không thể nào hiểu được.

Vào thời điểm kỷ niệm sinh nhật lần thứ 70 của đồng chí Tôn, đảng ta chính thức đưa công hàm ngoại giao lên chính quyền của đảng bạn Liên Xô, yêu cầu một địa danh tại thành phố cảng Ô Đét Xa hoặc Xê Vát Tô Bôn phải được đổi tên thành Tôn Kính Mến, viện cớ rằng đồng chí Tôn đã góp công sức đáng kể vào việc bảo vệ một trong hai thành phố này thoát khỏi sự tàn sát của bọn hải quân đế quốc trong những năm đầu đảng bạn cướp được chính quyền.

Dù cái sự việc tham gia binh biến Hắc Hải của đồng chí Tôn là hết sức mờ mờ và không có một người nào xác nhận kể cả chính những người lính năm xưa chẳng cờ đỏ búa liềm lên mũi chiến hạm Oa Đếch Lút Xô của đồng chí, thì đảng bạn Liên Xô cũng chẳng có cách nào từ chối đề nghị nhả nhận của đảng ta.

Kết cục là con phố mang tên Gì Đó tại Ô Đét Xa đã được đổi thành Tôn Đức Thắng vào đầu năm 1958. Đây là một phố nhỏ dài quãng dặm trăm thước nằm sát công viên lớn nhất thành phố mang tên Xếp Chen Kô (một nhà thơ Uy Cờ Ren vợ vịn, không phải là đại thi hào vì bạn này không phải là công dân XHCN), ngôi nhà đầu phố vốn là một giảng đường đại học đã được gắn một biển đồng trên đó có hình phù điêu nhìn nghiêng mũi tẹt trán gồ của đồng chí Tôn và vài dòng tóm tắt sự kiện Hắc Hải. Tấm biển nay vẫn còn nguyên dù vào thời biến động đầu những năm 1990 thì chính quyền thành phố Ô Đét Xa đã đổi lại tên phố Tôn thành phố Gì Đó nguyên thủy. Sự việc này giống như sự việc tượng đài đồng chí Bác Kính Yêu ở cự quảng trường Hồ Chí Minh tại Mốt Cu đã không bị đập phá sau khi quảng trường Tên Bác đổi sang tên khác cùng thời gian đó.

Đồng chí Tôn lên đường theo cụ Mác cụ Nin thế giới người hiền vào năm đồng chí chín mươi ba tuổi. Còn trước đó vài năm dù đứng không vững nhưng người ta vẫn bắt đồng chí đi vỗ tay ở vô số hội nghị đến nỗi một hai lần đồng chí đã bị ngã lăn quay ngay trên bục danh dự. Và cứ mỗi giao thừa, người ta lại bắt đồng chí ngồi chễm chệ trước máy thu thanh đọc một câu chúc tết bất di bất dịch "*Năm Mới Thắng Lợi Mới*" tới công chúng. Đồng chí bị cấm làm thơ lục bát con cóc như người tiền nhiệm đã từng, vì đồng chí không thể nào được phép bắt chước đồng chí Bác Kính Yêu của dân tộc Lừa vĩ đại.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=9813>

Nick Trung Tướng Guest_5209

Tại sao TGM Kiệt nói "rất nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu VN"?

Lời TGM Ngô Quang Kiệt:

"Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét, chúng tôi buồn lắm chứ, chúng tôi mong muốn đất nước mình mạnh lên. Làm sao như một anh Nhật nó cầm cái hộ chiếu là đi qua tất cả mọi nơi, không ai xem xét gì cả. Anh Hàn Quốc bây giờ cũng thế. Còn người Việt Nam chúng ta thì tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng. Thế nhưng chúng ta không phải chỉ có tình cảm mong muốn là được mà phải có lý luận xây dựng thật là vững chắc trên nền tảng pháp lý".

Để cho khách quan, các bạn có thể nghe hoặc đọc toàn bộ bài phát biểu của TGM Ngô Quang Kiệt sau đây trước khi vote (dùng proxy khi bạn cần vượt tường lửa).

<http://vietcatholic.net/News/Html/58896.htm> (chuyển ngữ)

<http://www.fileden.com/files/2008/9/...304/ductgm.mp3> (gốc)

Đây là cuốn tape của cuộc họp, mời các bạn lắng nghe:

<http://vietcatholic.net/mp3/80920TGMKietphatbieu.mp3>

Nếu bạn nào gặp trở ngại tường lửa xin vào trang sau:

<http://haokan.bounceme.net/dmirror/h...etphatbieu.mp3>

Mod Thương Dân: Đoạn sau đây là bài gốc của bác danquemua:

Tại sao TGM Kiệt nói "rất nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu VN"?

Sau những thất bại nặng nề từ việc vu khống, đơm đặt của truyền thông lẻ phải với Giáo dân GX Thái Hà và Linh mục Tu sỹ DCCT Hà Nội. Báo chí phía nam ngay sáng nay 21/09/2008 đã bắt đầu nã phát đạn 'lép' đầu tiên trên tờ báo Thanh Niên vốn được xem là của hội liên hiệp TNVN.

Việc báo thanh niên và các tờ báo đi theo lẻ phải phía nam mặc nhiên im lặng vì cộng đồng GDCGVN tại phía nam có dân số chiếm tỉ lệ không nhỏ trên cả nước, và vì muốn bịt kín tin tức trên mặt trận phía nam. Nay để cổ vũ cho hành động phi chính nghĩa của chính phủ nước CHXHCNVN, của UBND TP Hà Nội, cho ngành an ninh mật thám Hà Nội, và cho lực lượng

phản ứng nhanh của CA đầu gấu, báo Thanh Niên ra đòn đầu tiên đánh thẳng vào vị chủ chăn của Tổng Giáo Phận Hà Nội, Đức Cha Giu-se, vị lãnh đạo bất khuất của TGP Hà Nội, TGM Ngô Quang Kiệt.

Còn nhớ mấy tháng nay tờ Báo chiếm nhiều tình cảm của độc giả trong phong trào đầu tàu chống tham nhũng của Việt Nam, từng chịu oan khuất khi nhà báo kỳ cựu phụ trách mảng nội chính bị bắt đi tù vì phanh phui vụ tham nhũng nguồn vốn ODA của PMU 18, phó tổng biên tập của tờ báo này cũng bị tước thẻ nhà báo và bị đuổi cổ về vườn do có hành động bênh vực công lý.

Chắc chắn để lấy điểm với vị chỉ huy trưởng - Bộ Thông tin truyền thông từng làm mất mặt tờ báo luôn phải tuân thủ 'lề phải' là Ngài Lê Dỗan Hợp. được chỉ thị từ trung ương, báo Thanh Niên chằm ngoi nỗ đánh công giáo từ phía mạn nam của tổ quốc. Việc xào nấu tin tức và cắt dán thông tin là căn bệnh thường thấy của báo chí kách mệnh. Việc dùng câu nói trong ngữ cảnh Đức TGM Kiệt trình bày thẳng thắn trong tinh thần cởi mở với mấy vị tai to mặt lớn của UBND TP Hà Nội mà báo Thanh Niên lợi dụng để đơm đặt, và làm hạ uy tín của vị chủ chăn can đảm, anh hùng của TGP Hà Nội, của GHCGVN.

Đây chắc chắn sẽ tạo ra phản ứng ngược tức thời của đồng bào GDCG phía nam, đặc biệt đồng bào GDCG Sài Gòn, TP Hồ Chí Minh vốn rất yêu quý và luôn tin tưởng vào vị chủ chăn khả kính của mình. Chúng tôi, những người công giáo Sài Gòn xin thông báo với đồng bào cả nước rằng: chúng tôi cảm thấy nhục nhã ê chề khi làm công dân của nước CHXHCNVN!. Một chế độ, một nhà nước lừa bịp dân chúng. Một chế độ, một nhà nước mỉ dân. Một chế độ, một nhà nước ăn cắp niềm tin.

Đến lúc này chẳng đáng dừng, cuộc chiến giữa cái thiện và cái ác sẽ đặt gánh nặng trọng trách trên vai mỗi cá nhân đồng bào giáo dân cả nước. Đặc biệt, Đức HY JB, TGM giáo phận Sài Gòn TP Hồ Chí Minh sẽ buộc phải can thiệp. Tiếng chuông nhà thờ trong TGP đang chờ đợi để cất lên tiếng bi tráng kêu gọi lương tâm người công chính nói không với ác tà thâm độc và xảo trá của chính quyền này. Thánh giá nền cao và hàng vạn, hàng triệu ngọn nến sẽ sắp sửa được thắp lên cho công lý tỏa sáng trên quê hương Việt Nam.

"Sự thật sẽ giải phóng anh em"

Post Trung Tướng:

Trích:

congnhan21 viết:

Bác Toe nên nhớ là đi ra nước ngoài thì phải có cái hộ chiếu để chứng minh là người Việt nam . Nó chỉ là cái để dân nước khác biết (một cách chính xác) mình là Việt nam chứ không phải người nước xxx nào đó . Nếu cầm cái đó mà nhục thì nghĩa là nhục vì người Việt nam rồi . Cũng như cái chứng minh trong nội bộ đất nước thì cũng chỉ là chứng minh mình quê ở đâu, tên tuổi là gì chứ có phải chỉ công dân thuộc chính quyền mẹ nào đâu . Chẳng lẽ vì ghét chính quyền tỉnh - quê của mình- mà bầu cầm cái chứng minh là nhục à ???? Nếu nhục thì

đừng vác cái mặt làm đơn xin cấp . Biết nhục mà vác cái mặt đi xin cấp thì đúng là không còn lời nào để nói nữa ...

Đây là si nghĩ của quan, điều phải của chuỗi. Chuỗi không cảm thấy nhục mấy khi là Lừa, dung vô cùng nhục nhã khi tầm cái hộ chiếu CHXHCNVN.

Cầm cái chứng minh thư cũng thế, giá nó đề loằng ngoằng rằng mình quê ở Nông Bênh, quốc tịch Cao Miên, thì hãnh diện biết bao.

Làm đơn xin cấp là vì bắt buộc để có cái hộ chiếu để đi Khoai Tây. Quan nói như cái khặc ý. Cũng như mua cái nhà muốn sang tên thì phải "Làm đơn xin cấp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất ở và sở hữu nhà ở". Nếu điều cần cái này mà vườn có đủ quyền sở hữu không bị chính quyền ắp cướp, thì có mà chó nó thềm xin.

"Đơn Xin" là một sự thỏa mạ quyền công dân nặng nề mà chỉ chế độ XHCN mới có. Cái điều gì mà làm giấy khai sinh cho con cũng phải "Đơn Xin", đăng ký lấy vợ cũng phải "Đơn Xin", lấy tiền bảo hiểm của chính mình đã đóng bao nhiêu năm cũng phải "Đơn Xin".

Quần chúng bố mầy đây cần điều gì Xin Xỏ thằng trung ương nầu? Bố mầy đây nạp thuế cho trung ương chúng mầy sống. Trung ương chúng mầy được làm quan thì chúng mầy phải phục vụ quần chúng bố mầy. Lấy cái điều gì mà bắt bố mầy làm "Đơn Xin"?

Bọn điếm nhục.

Trung ương chúng mầy phải có trách nhiệm cấp Hộ chiếu cho quần chúng chúng bố để chúng bố đi sang Khoai Tây. Nếu không muốn cấp thì phải nêu ra lý do A-B-C.

Điều có chiện chúng bố nạp thuế nuôi chúng mầy, mà chúng mầy đến cấp cái Hộ Chiếu cũng khoe công. Chúng bố cần điều gì xin của chúng mầy? Thời Phốp chúng bố cũng có căn cước đi Khoai Tây thoải mái, chỉ chúng mầy mới có hộ chiếu thôi à?

Chúng bố nhục nhã khi cầm cái Hộ chiếu mà chúng mầy cấp. Thế đây. Nếu chúng mầy điều thích cấp thì tại sâu hủ? Tại chúng bố nhục nhã hủ?

Bọn điếm nhục.

Có lần chuỗi đi máy bay từ Sing về Hà Nội.

Thế điều nầu mà hết mẹ nó tiền (cash và cả trong thẻ) để nộp mấy trăm đô tiền hành lý quá cân.

Đành mang hai chục triệu Đồng Cự Hồ ra quây đủ tiền, bầu nó đủ cho mấy trăm đô Sing. Chúng nó nhất quyết không chịu, trong đó tiền Ring Ghít, tiền Bạt, tiền Bê Sô, tiền Riên nữa,

cũng đủ được.

Chuối bầu chúng nó mảy tra giá trên mạng, rồi đủ cho tao tỷ giá bâu nhiêu cũng được. Năm triệu đồng ăn 100 Sing cũng OK (giá thị trường lúc đó khoảng 100 ngàn đồng một đô Sing), nếu mảy thích thì lần sau tao quay lại tao giả tiền Sing rồi lấy tiền Lừa của tao về.

Lúc ý mới thấy tủi hận cho cái kiếp công dân XHCNVN. May quá sau có thằng cảnh sát (hay hải quan gì đó) tốt bụng nó xin cho chuối vào phòng chờ làm thủ tục hoàn thuế mua hàng, rồi nó quay ra nạp hộ tiền quá cước.

Đấy cái nhục nó tinh xảo như thế.

Trích:

Phan Anh viết: ➤

Tôi thấy chính bạn mới chuối. Cứ cãi cùn mãi. Dĩ nhiên là các giấy tờ đó mang tính chính trị chứ còn gì nữa ? và đó là một điểm nhục.

Xin nói thêm để bạn rõ, các bằng cấp, học vị của CHXHCN Việt Nam cũng không được quốc tế công nhận. Một bác sĩ có bằng của CHXHCN Việt Nam cấp không được công nhận ở bên Pháp. Tuy nhiên bằng cấp của chế độ Việt Nam Cộng Hòa lại được công nhận.

Đó lại thêm một điều nhục nữa cho chế độ CHXHCN Việt Nam !

Chả riêng gì bằng cấp Lừa, mà bằng của Liên Xô, Đông Âu cũng thế nốt. Một tiến sĩ Liên Xô 10 năm kinh nghiệm sang tìm việc bên Tây điều được offer lương bằng thẳng kỹ sư quèn Ấn Độ.

Trích:

tieudiemgay viết: ➤

*Đồng chí TGM Ngô Quang Kiệt nói trong lúc "say" thì tôi không chấp nhưng nếu bình thường mà nói vậy thì không thể chấp nhận được. Nó động chạm đến **tinh thần dân tộc**.*

Thực sự mà nói dân VN không được coi trọng bằng dân nước ngoài nhưng điều đó không có nghĩa nó ông TGM có thể hạ thấp giá trị con người VN. Tôi không phủ nhận VN có rất nhiều tính xấu và thực tế người nước ngoài cũng như người VN ở nước ngoài kém tôn trọng người trong nước. Nhưng ông NQK là người đại diện cao nhất cho công giáo ở VN lại dám phát ngôn ra câu như vậy thì chứng tỏ ông rất kém tôn trọng đồng bào trong nước nói chung và cả những người dưới ở công giáo nói riêng. Nếu ông ta cảm thấy nhục nhã thì hãy sang nước khác (cụ thể là nước Mễ vì có rất nhiều người ủng hộ ông ấy mà) nhập quốc tịch nước đó. Ông ta không cần VN thì VN cũng đâu cần ông ta. Ông ta phải nghĩ xem mình đã đóng góp được gì cho đất nước hay chưa ? Hay chỉ làm cho tình hình đất nước thêm rối loạn

Tinh thần cái điều gì. Đấy là "tinh thần dân tộc" theo định hướng XHCN. Việc điều gì phải thế. Hãy giáo dục dân chúng tinh thần dân tộc bằng chính những hành động bất hủ, chứ điều phải bằng sách vở học vẹt.

Giả dụ Tàu ịch Hoàng Sa, bạn Lê Dũng nhảy chồm lên phản đối, bạn Tấn Dũng bay ngay sang Mễ xin viện trợ vũ khí, bạn Đức Mạnh cho con giai nhập ngũ vào lính hải quân.

Thử làm thế xem tinh thần dân tộc có lên cao hay không, mà cứ tự thử râm nghe chán thấy mẹ.

Con giai bà ứng cử viên PTT Mèo cũng xung ra chỗ ác liệt nhất rùi đó. Ông ứng cử viên TT thì xin cha (là đương kim đô đốc hạm đội, tức là chỉ huy tối cao hải quân tham chiến ở Lừa) bay ngay đợt đầu ụnh Lừa. Hãy thử một lần được như họ.

Ở Lừa thì có mỗi bác Kiệt có con chết thời chiến, dung mà anh ý bị bệnh chết trong rừng, chứ có ụnh trận nầu chó đâu.

Trích:

anonymous viết:

Bắt giờ Trung tướng nhé, đi Sing theo diện gì em ko biết, nhưng nếu là business thì vẫn phải có visa đấy ạ. Em mới đi cách đây 4 tháng (xin cấp tốc trong 1 ngày có công ty bảo lãnh), còn Thái thì đúng là khỏi cần visa.

Thưa quan Mót. Một tháng chuối sang Sing ít là hai lần. Không nghe chuối kể về sân golf Sing à? Đi dưới 6 tháng thì không cần Visa đâu ạ.

Dung sang Miên với Tàu thì lại cần Visa đấy ạ. Tất nhiên có cách đi bằng giấy thông hành không Visa, dung chuối điều thích.

Ba cái xứ này là thân thuộc mẹ với chuối rùi.

Trích:

Vĩnh Yên viết:

Chính quyền nhân dân là các cơ quan quản lý nhà nước ấy . Các cơ quan trung ương là một bộ phận của chính quyền nhân dân . Ủy ban nhân dân thành phố Hà Nội , cũng là đại diện chính quyền ở thủ đô . Hôm nay UBND thành phố Hà nội , trực tiếp là chủ tịch Nguyễn Thiết Thảo , đã viết thư cảnh cáo tên Ngô Văn Kiệt . xem bài trên Báo Tuổi Trẻ :

<http://www.tuoitre.com.vn/Tianyon/In...93&ChannelID=3>

Chuối tớ rất buồn vì bạn vườn khoe bạn là trí thức (từng cộng tác giao bán lẻ báo Quân Đội Nhân Dân gì đó) mà kiến thức xã hội của bạn hổng nhiều quá. Thật tiếc bạn hiền ạ.

Ngay cả Đức Cha Kiệt bị kết án tử hình, Ngài cũng không chùn bước đâu. Ngày xưa Đức Cha Trịnh Như Khuê, Trịnh Văn Căn (cùng là Tổng Giám Mục HN, đều là Hồng Y) cũng từng bị đe dọa như thế, dung các Ngài coi như không, cuối cùng, thì chính quyền tàn bạo nhất thế giới của bạn Ba Duẩn, bạn Quốc Hoàn, cũng không dám động đến các Ngài.

Đã dẫn thân cho sự nghiệp mục vụ nhân danh Chúa, là đã tâm niệm sẵn sàng chết vì Danh Chúa rồi. Trong lịch sử Giáo Hội chưa có một Giám Mục nào sợ vũ lực. Nếu chưa có tinh thần đó, thì cách nào mà thành Giám Mục được?

Đức Cha Kiệt là người đức độ, học cao. Ngài dẫn lễ rất hay, có thể bằng cả 3 thứ tiếng VN, Anh, Pháp. Giọng của Ngài trầm ấm và truyền cảm. Thời Ngài làm linh mục ở Lạng Sơn, cả một giáo xứ chỉ có mình Ngài vừa là Cha Xứ, vừa là công bộc, vừa hành lễ, vừa kéo chuông, vừa quét nhà thờ.

Hãy sống được như Ngài. Bạn hiền Yên hãy thử ví dụ một tấm gương đảng viên tương tự xem?

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=18380>

Nick Trung Tướng Guest_5209

Lại chiến Gòn lò phờ.

Chính quyền Cướp đất làm sân Golf

Khu vườn trà của Dòng Thánh Phaolô canh tác lấy lợi tức nuôi trẻ mồ côi bị nhà cầm quyền tỉnh Lâm Đồng cướp đoạt rồi bán cho ngoại quốc làm sân golf.

THỊ XÃ BẢO LỘC, Lâm Đồng (VietCatholic News) - Một khu đất do quyền sở hữu của các nữ tu Dòng Thánh Phaolô, tỉnh dòng Sài Gòn, đang dùng làm đất canh tác để nuôi dưỡng hàng trăm trẻ em mồ côi và khuyết tật từ bao năm qua, nay chính quyền ngang nhiên cướp bán cho nước ngoài làm sân chơi golf.

Từ Sài Gòn, nữ tu Êligiabét Lê Thị Thành, người chịu trách nhiệm về nhà đất của tỉnh dòng Phaolô Sài Gòn, vừa cho chúng tôi biết thông tin đau lòng này. Các nữ tu vốn có một đời sống hiền hòa và khiêm tốn, chịu thương chịu khó cả một đời luôn tìm cách xoa dịu nỗi đau của biết bao kiếp người trong xã hội Việt Nam này, bây giờ không biết nương nhờ ai lên tiếng công khai tố cáo việc làm bất nhân của giới chính quyền địa phương của thị xã Bảo Lộc, tỉnh Lâm Đồng.

Sr Thành đang là người đứng tên Sổ Đỏ sở hữu khu đất có diện tích khoảng 5 mẫu nam bộ, tọa lạc tại Xóm 4, Hiệp Nhất, Phường Lộc Phát, Thị xã Bảo Lộc, tỉnh Lâm Đồng. Hiện nay, Sr Thành cùng với các nữ tu của nhà dòng đang tìm mọi cách để giữ lại khu đất canh tác là nguồn sống cho trẻ em mồ côi khuyết tật từ bao năm nay. Xin dư luận quốc tế cùng lên tiếng để lên án vấn đề này, đòi lại công lý và bảo vệ nhân nghĩa cho các nữ tu và các trẻ em tội nghiệp.

Được biết, khu đất mà dòng Phaolô đang sở hữu hiện đang trồng trà và cà phê, các cây trồng đang tươi tốt và cho nguồn thu nhập, nhờ bao công sức và vốn đầu tư của các tổ chức Misereor, Caritas Đức, Secours Catholique Pháp, và tổ chức của Ý trợ giúp qua trung gian là các nữ tu dòng Phaolô thành Chart.

Sr Thành nói: “Khi nghe tin chính quyền làm như vậy, ai nấy đều bức xúc, không còn tinh thần để làm việc”. Sr Thành nói thêm rằng chính quyền từ trung ương đến cấp sở đều công nhận đây là chương trình duy nhất trong nước đã thành công, bởi vì công việc trồng cây và canh tác trên phần đất trên đã đảm bảo môi trường sinh thái tốt và đem lại nguồn thu nuôi dưỡng các trẻ em xấu số.

Việc làm sân golf có khả thi hay không hoặc có nguy hại như thế nào, xin đọc các bài viết với chủ đề “Khi sân golf lấn ruộng vườn” trong Link sau:

<http://vnarchitects.ashui.com/index.php?topic=1638.0>

Sau đây là bài viết của Tiến Sĩ Nguyễn Ngọc Hiếu ở đại học tổng hợp London:

Ảnh sân golf

Mười năm gần đây, các sân golf ở Việt Nam nở rộ. Với trên 60 sân golf đã đi vào hoạt động, các tỉnh vẫn muốn tiếp tục thu hút đầu tư vào các dự án sân golf mới. Theo thống kê mới nhất của Bộ Tài Nguyên-Môi Trường, cả nước sẽ có tới 123 sân golf sử dụng trên 38,000ha đất.

Từ Hà Nội, Hà Tây, Hải Dương, Hải Phòng, Quảng Ninh, Vĩnh Phúc cho đến Đà Nẵng, Lâm Đồng, Nha Trang, Phan Rang, Bình Dương, Đồng Nai, Long An, Bà Rịa-Vũng Tàu, Cần Thơ... đâu đâu cũng có sân golf. Quanh Hà Nội đã và đang xây dựng bảy sân, đồng bằng Bắc bộ sẽ có tới 25 sân, Nam Trung bộ hàng chục sân. Đáng chú ý là phần lớn sân golf ở Việt Nam không xây trên các đồi cát ven biển hay đồi dốc cần cỗi không canh tác được mà tọa lạc trên những khu vực nhiều nước, vẫn canh tác được và có cảnh quan đẹp.

Sân golf nhiều như vậy nhưng phần lớn lỗ vốn, hiện chỉ có vài sân có lãi ở gần TP. HCM. Sân golf thường chỉ đông khách vài ngày trong tuần nhưng phải đầu tư hạ tầng, thuê đất, tưới nước chăm sóc liên tục nên có chi phí tính trên người chơi rất cao. Nếu chỉ xét riêng về kinh doanh môn golf thì hầu hết các sân hiện đang lỗ vốn vì chưa tìm đủ người chơi.

Thống kê mới đây cho biết Việt Nam mới có khoảng 5,000 hội viên và 2,000 người chơi thường xuyên. Với năng lực các sân hiện có thì thậm chí hàng chục năm nữa vẫn đủ phục vụ dù hội viên tăng nhanh.

Người chơi ở các sân golf chủ yếu là người nước ngoài, doanh nhân thành đạt và các hội viên được hưởng suất giao tế. Mỗi thẻ hội viên giá từ mười ngàn tới vài chục ngàn đôla Mỹ. Hội phí dù đắt nhưng cũng mới chỉ là một phần bởi chi phí hướng dẫn tập, bộ đồ nghề, tiền trả cho người phục vụ, nhật bóng rất cao. Mỗi buổi chơi như vậy tốn chừng một tháng lương công chức nên ở Việt Nam ít người có đủ tiềm lực kinh tế để theo đuổi môn thể thao này.

Chỉ ba năm trước, các sân golf đều lỗ và kiến nghị chính phủ giảm thuế, nhưng tại sao gần đây các tỉnh lại sốt sắng duyệt dự án xây mới sân golf?

Đầu tiên là các sân golf đã được sử dụng đất nằm trong các dự án phát triển đô thị mới, dự án đầu tư nước ngoài vì lợi ích quốc gia, lợi ích công cộng. Chi phí thuê đất ở các dự án như vậy khá thấp (1ha đất nông nghiệp ở Long An được đền bù giá 350 triệu đồng). Đặc biệt, ở những nơi cảnh quan đẹp, có nguồn nước dồi dào và hạ tầng giao thông thuận tiện, các chủ sân golf sẽ kết hợp kinh doanh bất động sản, như cắt một phần đất để xây biệt thự, nhà nghỉ, xây các công trình dịch vụ và cho thuê để kinh doanh kết hợp, và bất động sản ở cạnh các sân golf sẽ ngày càng có giá. Sân golf Long Thành là một ví dụ.

Lý do thứ hai là tính thương hiệu của sân golf. Các dự án phát triển bất động sản sẽ gia tăng giá trị nếu có sân golf ở trong. Hội phí giá trị cao thì các xuất ngoại giao càng có ý nghĩa. Golf là môn chơi của giới thượng lưu nên đưa golf về địa phương cũng có nghĩa là sẽ có nhiều cơ hội giao lưu cho những người đang muốn vươn lên “đẳng cấp” mới.

Tuy nhiên, vấn đề là số lượng sân golf quá nhiều và danh mục các đề xuất lấy đất trồng lúa

xây sân golf ngày càng dài. Nếu động cơ làm sân golf là đầu cơ bao chiếm đất thì việc quản lý sẽ rất khó. Bài học của ximăng lò đứng, gạch tuy nen, nhà máy đường vẫn còn đó. Vấn đề là ai sẽ đảm bảo sự cân đối vĩ mô này trong đầu tư trong tình hình luật pháp đất đai vẫn còn nhiều kẽ hở.

Trích dẫn:

“Trò chơi golf (còn gọi là môn cù) xuất xứ từ Scotland, một xứ sở mưa quanh năm, nhiều đồi dốc và nhiều khu vực đất đai cằn cỗi không canh tác được. Đến thế kỷ 20, môn này trở nên thịnh hành cùng với sự thịnh vượng của các nền kinh tế và nhìn chung là dành cho giới quý tộc và trung lưu lớp trên. Golf được nhân rộng cùng với sự bành trướng của đế quốc Anh và phát triển ở những quốc gia giàu có, đất rộng người thưa như Hoa Kỳ, Úc, Canada...”

Giới nhà giàu trên thế giới coi golf là biểu tượng của sự thành đạt. Nhưng sân golf tiềm ẩn nhiều hiểm họa về môi trường do sử dụng nhiều thuốc diệt cỏ, thuốc trừ sâu và nước sạch.

Việc xây dựng sân golf trên thế giới đã bị các nhà khoa học và môi trường phản đối trên 50 năm nay vì phí phạm và hủy hoại tài nguyên thiên nhiên. Mỗi sân golf 18 lỗ sử dụng 5,000m³ nước tưới hằng ngày (tương đương lượng nước sử dụng của 8,000-10,000 hộ gia đình), chiếm dụng 30-60ha đất (khoảng 2-4 lần Hồ Hoàn Kiếm ở Hà Nội). Vì vậy, xu hướng hiện nay là xây sân golf trên cát sa mạc như ở vùng Vịnh. Bất chấp điều đó, một số nước nghèo như Indonesia, Philippines đã cho mở nhiều sân golf với hi vọng thu hút du lịch và phát triển kinh tế.

(Vietcatholic)

Post Trung Tướng:

Chiến gôn ghiếc là chiến dài. Đợi khi nẫu thăng Trung Tướng rảnh chuối chỉ đạo nó tham luận cho các quan nghe.

Tân Gia Ba diện tích chỉ khoảng 600 cây số vuông, bằng 1/5 diện tích Hà Nội. Tắc đất tắc vàng luôn, giá BDS vầu loại cao nhất thế giới, mà cũng có 14 câu lạc bộ Golf, tương đương 17 sân tiêu chuẩn. Sắp có thêm 2 câu lạc bộ nữa.

Gần giống với Lừa có Thái. Băng Cốc diện tích bé hơn Hà Nội, dung có 18 sân golf, trong đó một nửa là sân 27 lỗ, gấp rưỡi một sân tiêu chuẩn 18 lỗ.

Hàn với Nhựt thì không kể. Bên Hàn có sân nhón nhất thế giới với 540 lỗ, rộng 30 cây số vuông, to như một thành phố. Chú ý rằng mật độ dân số Hàn cao hơn Lừa. Nhựt cũng thế.

Hà Nội hiện tại rộng gấp 2 Băng Cốc, có 8 sân golf nếu tính cả sân Tam Đảo, Đàm Vạc, Đại Lải thuộc Vĩnh Phúc và Lương Sơn thuộc Hòa Bình, tính luôn cả sân Thanh Trì mới chỉ có trong dự án, là:

- Lương Sơn 54 lỗ
- Đồng Mô 36 lỗ
- Tam Đảo 18
- Vân Trì 18
- Sóc Sơn 18
- Đàm Vạc 18 dựng mới hoạt động 9 lỗ
- Đại Lải chưa xây dựng đã có đất cát đủ
- Thanh Trì mới nằm trên giấy

Số lượng còn rất yếu so với tiềm năng. Chính thức HN mới có 4 sân với tổng cộng 90 lỗ, tương đương 5 sân tiêu chuẩn, trong đó sân Thanh Trì chưa có cái mẹ gì kể cả một cộng cỏ.

Trong số này chỉ có 3 sân Đàm Vạc, Đại Lải là hoàn toàn do Lừa đầu tư, còn các sân còn lại đều có vốn nhón của Khoai Tây, kể cả sân Đồng Mô của chị Nga cũng có 45% đầu tư của bọn Hàn. Sân Lương Sơn to nhất nước là 100% Hàn, sân Sóc Sơn 100% Nhựt.

Cũng chỉ có duy nhất sân Vân Trì (cách HN chục cây) và có thể sắp tới thêm sân Thanh Trì sát nội thành vốn là đất nông nghiệp, còn lại tuyền là vùng bán sơn địa với thu nhập làm nông nghiệp trung bình quăng 2 triệu đồng cho mỗi héc-ta một năm (trồng măng Phi, hoặc Keo, hoặc Chè Ta). Cá biệt sân Lương Sơn xây trên vùng đất mà vớt chuột ra chúng nó cũng điều chỉnh được.

Về hiệu quả kinh tế thì thôi nhế đừng bàn nữa.

Còn về hiệu quả xã hội?

Sân Đồng Mô có khoảng 600 caddie với thu nhập bình quân 3 triệu đồng/tháng mỗi em, cao gấp 5-10 lần làm nông nghiệp. Có nghĩa là sân này tạo việc làm cho khoảng 4 ngàn dân bản xứ.

Trước kia vùng đó có bầu nhiều dân lão Xi phát biểu cái coi?

Lạ một điều là dân vùng golf thì chả ai thắc mắc về dừng cái sân golf, mà chỉ tuyền bọn ngồi đầu đó thắc mắc.

Đơn giản là chúng nó thấy bọn chơi golf quá xa cách, thể thôi. Khi nàu chơi golf rẻ rúng như chơi ten-lít thì có thằng điều nàu phàn nàn tại sao sân ten-lit nhiều thế.

Trích:

NguồnGioMoi viết:

Sao TT ý dân sang có tiền chơi Golf chê bai kẻ khác. Đó chắc cũng là lý do người ta ghét dân chơi Golf ở VN. Mang tiếng XHCN gì mà lại để ra bọn chơi Golf ổng ẹo thế à. Thà tiêu tư

sân như Tennis còn chấp nhận được. Biết TT rành Golf xin hỏi mấy câu. Chơi Golf ở VN thì bao nhiêu thằng chơi so với Tennis mà chiếm đất thì gấp bao nhiêu ngàn lần? Chơi Tennis ở VN có lẽ là sân xi măng không cần xịt nước như bên này sân cát trước mỗi lần chơi. Còn nước nôi ở VN thì cần bao nhiêu tí lít để giữ cho các sân đó được luôn xanh tươi.

Quan có biết một cái thẻ gôn bầu nhiêu không mà lại lấy số lượng ra so đo như thế? Thảo nầu mà đảng ta cấm mẹ nó ô-tô cho xe máy Tàu vô tư phát triển.

Cái gì ra cái đó. Nó chiếm đất thì nó phải trả tiền. Nó có ăn cắp đất chó đâu mà phàn nàn hử? Người ta làm cái xe Rôn Roi làm cái mẹ gì hử, đảng nầu cũng chỉ để chở 4 người thì làm mẹ cái Ma Tít cho xong.

Một thẻ hội viên golf Vân Tri bị giờ giá 60 ngàn đô Mẽo, chừng 1 tỷ đồng, bằng một căn hộ nhỏ. Một năm nộp thêm chừng ngàn Mẽo để bảo trì sân. Mỗi trận chơi trả thêm chừng vài chục Mẽo nữa. So thì so cái ý chứ điều ai so số người chơi hử. Có bầu nhiêu trèo Lừa chơi tá lả không tốn dèo đất nầu sao không so luôn? Thằng nầu trả được tiền thì cứ việc xài. Tắm ở khách sạn 5 sao giá phải khác tắm ở suối chứ.

Giá đất Đồng Mô trước khi có sân golf là 120 ngàn đồng một sào. Bi giờ là quăng 300 ngàn đồng một mét. Tăng bầu nhiêu ngàn lần? Có ai kêu la là tại sao nó tăng thế không?

Đất Lương Sơn trước khi có sân Phoenix thì nó là cái gì quan đã đến xem chưa? Giồng cây khoai lang nó còn điều này củ, thả con lợn xề nó còn điều nhón nổi tới nổi biến thái thành lợn Mán.

Không làm sân golf thì làm cái điều?

Lại nói chuyện uỳnh ten-lít.

Thời 198x chơi ten-lít bị cấm thù khác chó gì bi giờ chơi golf. Cái chất lừa của Lừa là ở chỗ đó, thấy người ta ngon ngon thì không biết phẩn đầu cho bằng mà chỉ muốn đập người ta cho chết mẹ.

Thời ý chuối còn bé bỏng dưng cũng tự mò ra Bãi Cháy xem phò Tàu, gặp bạn Quang Trung (lúc ý là chủ tịch tỉnh Quảng Ninh, sau này làm bộ trưởng Nội Vụ, bi giờ làm gì quên mẹ) cỡi xe Dream đang sau có treo cái vợt ten-lít đến sân Công Đoàn chơi vài séc rùi vô quán mát-xa quất một em Cần Thơ.

Nước dãi chuối cứ gọi là tuôn ồng ộc. Chi ước giá mình có một cây Wilson các-bon móc sau lưng, ôm eo một em Lâm Đồng Tông Dật, là mần con bà nó nguyện.

Trích:

NguonGioMoi viết:

Sao TT ý dân sang có tiền chơi Golf chê bai kẻ khác. Đó chắc cũng là lý do người ta ghét dân chơi Golf ở VN. Mang tiếng XHCN gì mà lại để ra bọn chơi Golf ỏng ẹo thế à. Thà tiểu tư sản như Tennis còn chấp nhận được. Biết TT rành Golf xin hỏi mấy câu. Chơi Golf ở VN thì bao nhiêu thằng chơi so với Tennis mà chiếm đất thì gấp bao nhiêu ngàn lần? Chơi Tennis ở VN có lẽ là sân xi măng không cần xịt nước như bên này sân cát trước mỗi lần chơi. Còn nước nôi ở VN thì cần bao nhiêu tí lít để giữ cho các sân đó được luôn xanh tươi.

Lão Mới ở bên Đức Lợn mà nói như cái dấm ý. Nước sân golf là nước tự nhiên, tưới xong nó chảy xuống hồ, rồi lại hút lên tưới, cứ vòng vèo bắt tặn như thế. Chất diệt sâu sân golf còn ít độc hơn chất bơm cho rau cải mà các quan Hà Nội đang đớp hàng ngày. Diệt cỏ dại thì dùng vôi bột.

Ra sân một lần đi cho biết rồi hãy phát ngôn.

Trích:

Ho Guom viết:

Hà Nội, cái rốn của vũ trụ mà chỉ có 8 sân Golf thôi à lão TT bạ? kém nhể?

Ở Munich có cả trăm cái sân Golf mà đa phần là để cho thả đồng nó đào làm tổ mà chưa thấy đĩa nào dám kêu là nhiều cả, không tin hỏi lão Mới xem có đúng là như vậy không?

Đề nghị UBND thủ đô Hà Nội nhanh chóng cấp đất, cấp vốn để khẩn trương xây dựng thêm nhiều sân Golf mới cho thủ đô ta xứng danh với các bạn năm trâu.

Tra trên mạng thấy Munich nhà lão Mới chỉ có hai chục sân Public và ngần ý sân Private thôi chứ?

Diện tích của nó bằng 1/10 Hà Nội, dân số 1 triệu rưỡi, quãng 1/3 HN. Nửa năm của nó là không chơi golf được do lạnh. Nó cần cái điều gì lắm sân thế?

Trích:

Flippers viết:

Mời Trung tướng đọc cái này :

Theo một nghiên cứu đăng tải trên tờ Naples Daily News (Mỹ), tại sân golf Nam Florida do cơ quan bảo vệ môi trường tiến hành, kết luận việc các chủ sân golf sử dụng thuốc trừ sâu gốc đơn natri, metan và asen (gọi tắt là hóa chất MSMA) với mục đích diệt cỏ dại là nguyên nhân sâu xa gây nên hàm lượng asen vượt quá tiêu chuẩn cho phép lên môi trường sống xung quanh. Sau đó, người dân sinh sống tại nhiều sân golf lên tiếng tẩy chay và gây sức ép lên các nhà chức trách cấm sử dụng các loại hóa chất độc hại này. Ngay lập tức, nhiều ông chủ sân golf, các quan chức môi trường và ngành công nghiệp hóa chất phải thừa nhận sẽ nghiên cứu sâu hơn về hàm lượng chất độc có trong MSMA trước khi ban hành chế tài.

Một nghiên cứu khác tại vùng Miami - Dade (Mỹ) cách đây chưa lâu cũng cho thấy có tới 37% các mẫu nước trong giếng khoan xung quanh khu vực có sân golf có chứa hàm lượng asen vượt tiêu chuẩn cho phép ở mức 50 phần tỷ và 76% các mẫu nước giếng xa hơn vượt hàm lượng cho phép 10 phần tỷ. Và đến năm 2006 đã phải ban hành chế tài đối với việc sử dụng hóa chất này.

Ba chất hóa học được coi là “bảo bối” để các chủ sân golf giữ màu xanh, và phục hồi bề mặt cỏ sân golf chỉ trong vòng 24 giờ đồng hồ là các chất: Chlorpyrifos, Diazinon và Isazofos.

Tại nhiều quốc gia, ba chất này đều nằm trong danh mục hóa chất nhạy cảm với môi trường và sức khỏe con người và được khuyến cáo hạn chế sử dụng.

MSMA nếu lạm dụng thái quá sẽ gây tổn hại và hiệu ứng ngược đến hệ thần kinh và kích ứng mạnh đối với con người sống trong môi trường này. Không những thế, nhiều loại côn trùng có lợi cho môi trường sẽ bị tận diệt. Giáo sư Samuel Epstein - một chuyên gia về lĩnh vực này tại ĐH Y tế Illinois cho biết: Những người chơi golf thường là nhóm có nguy cơ tổn hại cao nhất vì thường xuyên phải tiếp xúc trực tiếp và hấp thụ những loại hóa chất và thường thì hay mắc các vấn đề về hệ hô hấp, tiêu hóa và da. Thời tiết oi bức, nắng nóng thì chỉ số độc hại càng cao. Nếu sống trong môi trường này trong một thời gian dài liên tục thì những người này sớm muộn cũng sẽ bị các triệu chứng suy giảm trí nhớ, chóng mặt, đau đầu, mệt mỏi, nôn nao... Thậm chí còn nhiều chứng bệnh nghiêm trọng hơn như sinh con có khuyết tật bẩm sinh, tâm thần và ung thư.

Trung tướng cứ đi đánh Golf đi, nhưng đọc kỹ phần này : “sớm muộn cũng sẽ bị các triệu chứng suy giảm trí nhớ, chóng mặt, đau đầu, mệt mỏi, nôn nao... Thậm chí còn nhiều chứng bệnh nghiêm trọng hơn như sinh con có khuyết tật bẩm sinh, tâm thần và ung thư”. Có rảnh thì vào www.golfdigest.com mà đọc.

Trung tướng bảo đất làm sân Golf trồng khoai chẳng thêm ra củ, hãy nghe Bộ Nông nghiệp và Phát triển nông thôn báo cáo : số đất đưa vào xây dựng sân golf đã lên tới 38.000 ha. Trong đó có 15.200 ha đất trồng lúa bị thu hồi cho các dự án sân golf. Nhớ nhé, đọc cho kỹ nhé gần ½ là “đất trồng lúa” nhé !

Thằng Trung Tướng bạn thân chuối đã công bố các con số về các chất dùng trong bảo trì sân gôn rùi mà các quan không chịu đọc là sao?

Tóm lại là thế này, bên tư bản việc cấm hay không các hóa chất thịnh hành trên sân gôn chưa ngã ngũ. Chưa từng có một (nhấn mạnh) sân gôn nào bị đóng cửa do lạm dụng hóa chất chuyên dụng.

Còn bên Lừa, như một sự tất yếu, sự nguy hại của các hóa chất sân gôn sau một tháng vụt triền miên chẳng thấm gì so với sự nguy hại của một bát phở húp vội.

Hình như quan chưa ăn phở Lừa, cái mẹ gì mà tuyên hàn the với cả phóc môn với cả các loại chất khác đó?

Dừng căn bệnh quan liệt kê, rất tiếc chả có vị gì so với các thứ bệnh có thể có khi nhai phải rau muống ngâm DDT, ví dụ thế.

Chuối đang thuyết trình về các sân gôn Hà Nội, sân Nam Lừa thì điều phải quan tâm của chuối. Điều chắc % giống lúa của chúng nó, dung hãn là có lợi thì người ta mới làm.

Trích:

NguồnGioMoi viết:

"Cũng báo này cho biết hai dự án sân golf nằm trên địa bàn bốn xã, có tổng diện tích khoảng 800 ha gồm đất nông nghiệp và đất bãi của các xã Yên Mỹ, Duyên Hà, Vạn Phúc. Số đất của ba xã này phải cắt cho dự án sân golf là 500 ha có liên quan tới đời sống của khoảng 10.000 dân."

Dự án sân golf thứ hai nằm trên địa bàn xã Tả Thanh Oai (cũng trong huyện Thanh Trì Hà Nội như ba xã trên) có diện tích khoảng 300 ha, và cũng có ảnh hưởng tới đời sống của khoảng 10.000 dân."

Bàn lung tung thì mệt lắm. Theo như trong bài thì VN đã có hơn trăm sân. Có thiệt còn có lý do chính đáng để tịch thu đất sống của 20.000 người dân, để cho thiên hạ mua vui. Ai bảo đảm là 2 sân này sẽ tạo ra việc làm cho họ. Nếu nó tiếp tục được xây, tôi thực sự muốn biết bao nhiêu người là hội viên. Bao nhiêu người chơi mỗi ngày trong 800 ha trên."

Một sân golf ở nội thành ảnh hưởng đến đời sống của 10 ngàn dân là còn ít, nhẽ ra phải nhiều hơn. Vurôn đề là ảnh hưởng tích cực hay tiêu cực? Sao không thấy bài báo tính toán? Có chắc là 10 ngàn dân làm nông nghiệp thì tốt hơn 2 ngàn nhân viên sân golf?

Quan Mới sang Tân Gia Ba chưa? Ngay trong khu giải trí Sentosa đã có 4 sân golf.

Dung ở Thanh Trì mà làm hai sân thì hơi nhiều. Có lẽ một sân là đủ. Sân golf xây từ đồng bằng rất xấu nên chuối sẽ không chơi ở sân đó. Dung không thích không có nghĩa là phản đối một cách vô căn cứ và ngu xuẩn như báo VNN nài tiếng phò phạch.

Sân golf bên Tân Gia Ba giống công viên nhiều hơn. Chuối chơi golf ở nhiều nơi, dung không đâu hứng thú bằng ở đó.

Bãi cỏ như nhung nằm ngay sát biển, dưới gầm cầu treo luôn, cát bunker trắng như ở thiên đàng.

Chơi golf bên Sing không có caddie, tuyền phải tự mang vác đồ nghề, dung số người chơi thường xuyên ở Sing còn đông hơn cả ở tuyền Xứ Lừa (khoảng 7 ngàn so với 5 ngàn).

Sân golf Lừa chuối thích nhất Đà Lạt. Chỉ ngắm thôi đã mê mẩn.

Một con số ít người biết là gần như toàn bộ du khách Hàn Quốc sang Lừa là để.. chơi golf. Quảng 300 ngàn lượt một năm. Cả giai cả gái luôn.

Ở Hàn sân golf cực nhiều, dung chi phí khá đắt, quảng 300 đô cho một trận, nên bọn Hàn thường bay sang Lừa với các hãng hàng không giá rẻ (giá chỉ 150-200 đô khứ hồi) rồi đánh cả một ngày với chi phí khuyến mãi chỉ khoảng mấy chục đô. Tiền ăn ở không đắt hơn mấy so với chúng ngủ ở nhà, coi như không tính.

Lãi quá.

Sân Đồng Mô của chị Nga Duẩn mỗi tuần có khoảng chục đoàn khách Hàn đi xe Hyundai to vật xuống chơi (tức vài ngàn khách một tháng). Sân Lương Sơn Hòa Bình thì đông gấp bội vì bọn Hàn thường chủ động ủng hộ đồng bào chúng nó, dù gần một nửa giá trị của sân Đồng Mô cũng thuộc bọn chúng.

Thế dung số thẳng Hàn đến sân golf Lừa chả thấm tháp gì với số đến sân Mission Hills bên Tàu. Mẹ kiếp đến cái chỗ Khoai Tây vụn quả banh mà cũng bị đàn anh ăn chặn.

Trích:

Westminster viết:

Môn thể thao nào cũng hay. Nhưng việc phát triển quá nhiều sân golf ở VN là hệ quả của việc buông lỏng quản lý kinh tế XH, nhằm mắt chạy theo đồng tiền và hy sinh phúc lợi chung của xã hội. Càng ngày sân điền kinh, sân bóng đá cho thanh thiếu niên càng teo dần và mất luôn. Mỗi trường học có cái sân xi măng nhỏ như cái khăn tay. Cả khu trung tâm Saigon chỉ còn mỗi một sân Tao Đàn, kém xa sân thể thao của một trường trung học ở Mỹ. Hầu hết sân bóng đá ở khu vực Thủ Đức đều biến mất. CNXH chăm lo cho sức khỏe giống nòi như vậy đấy. Ngược lại do tiền thuế của dân không được quản lý, mạnh cơ quan nào cơ quan nấy thì nhau đổ tiền xây sân tennis, chủ yếu cho một số quan chức và CB có dịp hạ hê cấp độ nhậu buổi chiều, trong khi giới 8x và 9x không có chỗ chơi phải chui rúc trong các quán cà phê mờ tối. Hay biết đâu CSVN có tầm nhìn xa, tạo ra các thể hệ thanh niên bù bựa ồm ồm hút sách để không đủ sức "chống đối" chế độ?

Đây đúng là vườn đề núi cộm. Thấy trẻ con phải đá bóng ở dưng vũng bùn mà rớt nước mắt. Thảo nẫu mà bị giới 9x tuyên coi cần lác, đua xe, tá lả, ịch phò là các môn thể thao.

Dung không phải vì thiếu sân bóng đá mà không xây sân golf. Nói câu này ra chứng tỏ đầu óc XHCN của quan còn nặng quá. Các nhà đầu tư họ phải lấy hiệu quả kinh tế làm đầu. Làm sân bóng đá mà có lãi thì chắc cũng không chờ ai nhắc. Vậy chớ sao trung ương không lấy thuế sân golf xây sân bóng đá, thắc mắc điều gì?

Một điều dễ thấy là cầu golf của Lừa còn nhón hơn cung. Đặc biệt là việc du khách Hàn Đài Nhứt sang chơi sẽ là một nguồn thu ngoại tệ và một lượng cầu nhón nữa như chuối đã bẫu. Bên Tàu có hẳn một chiến dịch quảng bá sân golf tầm quốc tế ra tuyên cầu. Điển hình là tổ hợp Mission Hills (180 lỗ, tương đương 10 sân tiêu chuẩn) đã chi tới trên 50 triệu đô Mèo để quảng cáo trên các phương tiện truyền thông suốt năm qua với mục tiêu đạt 2 ngàn khách/ngày, tương đương doanh số 70 triệu đô/năm chưa tính lãi từ dịch vụ hỗ trợ. Và sẽ có vài tổ hợp tương tự đang được xây dựng.

Chơi golf ở Lừa đắt gấp gần 3 lần Thái, nên có thể xây thêm khối sân mà vườn không lo thừa.

Caddie ở Lừa rẻ hàng đầu thế giới, nên đây là một thế mạnh giúp cạnh tranh với Tàu. Thậm chí Lừa có thể xuất khẩu caddie sang các nước trong vùng.

Đừng có nói là sân golf đẹp mã mà độc hại, nói như thế là ăn ốc nói mò nghe hơi nòi chõ. Cứ ra sân một lần cho biết.

Trích:

Doordie viết:

Titatitoe mê golf quá nên nói chuyện thiên vị quá xá . Lấy đất trồng trọt của dân xây sân golf để đầu tư phát triển du lịch thì cũng tốt. Nhưng... chuyện gì cũng có cái 'nhưng' trong

đó... hiệu quả về kinh tế từ những sân golf đó sẽ vào túi nhà đầu tư và người dân đó như thế nào. Nếu nó giúp người dân thay vì trông trọt cực khổ làm những việc mới nhẹ nhàng hơn do sự đầu tư đó và có lợi tức cao hơn thì có lý. Còn nếu chỉ ép dân bán rẻ đất đai trông trọt để lập sân golf làm giàu thì ép người dân quá xá.

p.s... nghe titatitoe quảng cáo sân golf ở Đà Lạt quá xá... sân đó bao nhiêu yard vậy. Chắc cuối năm này nhân dịp về VN vác theo đồ nghề coi thử nó ra sao... rồi sẽ báo cáo cảm tưởng với titatitoe sau. Nhưng mà hỏi nhỏ titatitoe nhá... giá cả chơi ở VN sao mà đắt thế. Bộ tưởng dân chơi golf là sáng đi đánh golf tối làm 'trai bao... gái ôm' kiếm tiền dễ lắm sao mà chặt dữ vậy. Mà đánh golf ở VN mình có quyền tự vác bị... đi lon ton... tập trung mental cho toughness để đánh không vậy? Tôi thì quen tự vác loại stand-carry bag đi đánh rồi... không muốn caddie có được không vậy?

Chuối thiên vị chút cũng vì bọn ăn ốc nói mò phát biểu vênh vác cứ như chân lý. Cái thằng mẹ gì mà xưng là nhà văn bên VNN đó (thằng này quả thực chuối chưa nghe tên bâu giờ, điều hiểu ngoài cái thư golf nó viết cái điều?) viết loằng ngoằng rõ dài mà một nửa tới hai phần ba là trật lất. Chuối đoán bọn chủ các sân golf hiện tại tài trợ thằng này viết để trung ương không cấp thêm giấy phép mở sân mới cho chúng nó thỏa mái độc quyền.

Muốn biết hiệu quả xã hội của sân golf, thì phải hỏi dân vùng đó, đừng có hỏi mấy thằng phóng viên xa lông vô liêm sỉ.

Quanh sân Lương Sơn ngày xưa vắng ngắt bị giờ có thêm 30 quán ăn nhà sàn cỡ lớn mới toè. Ngày trước mở quán vùng đó thì có mà cho chó vào ngồi ỉa bậy.

Ngoài ra dân vùng đó có thêm nghề mới là nghề bán bóng cũ. Quả banh do các golfer lều tều quật xuống hồ được dân mò vớt bằng lưới mang lên bán từng túi chục quả treo lủng lẳng suốt đường lộ, giá chỉ bằng 1/4 bóng mới. Ví dụ bóng Titleist giá trong hiệu là 6 đô một hộp 3 quả, thì giá bóng cũ là 80 ngàn đồng một chục. Chơi vườn ngon choét.

Cũng có khoảng 20-30 quán làm nghề này, chắc kiếm khá hơn làm ruộng.

Caddie thì tuyển nhận gái quanh đó, hiện đã có 800 cô và còn cần nữa. Chưa có cô nào thích quay về nghề cấy lúa chân lơn.

Sân Đà Lạt là sân chuẩn 18 lỗ do chính bạn Bầu Đại xây từ dừng năm 193x, là sân đầu tiên của Đông Nam Á. Ở Lừa phí caddie là bắt buộc, nên lão Đại có thể không cần dựng vườn phải trả (không nhiều đâu, chỉ chừng 15-20 đô Mèo tùy sân, và thêm chừng 10 đô tiền tip nữa).

Giá chơi golf ở Lừa đúng là đắt hơn Thái, Mã, Sing chừng tương đương Lào và rẻ hơn Miên. Sân Lừa được ướm giá là khá nhất Đông Nam Á chỉ sau Sing. Cũng đúng, vì đa phần sân Lừa do Khoai Tây đầu tư, Khoai Tây thiết kế, lại mới xài, nên đẹp hơn là phải.

Trích:

ganhaque viết:

Làm ăn thì món nào kiếm được tiền người ta sẽ đầu tư, miễn là không vi phạm pháp luật. Còn việc quản lý quy hoạch là do nhà nước, làm thế nào cho hợp lý. Đắt đồng bằng mà lấy hàng ngàn héc ta làm sân golf là không nên. Mới lại ban đầu chưa có nhiều dân Khoai Tây sang

vụt bóng, toàn thấy các đầy tớ nhân dân đi tập vụt bóng bằng thẻ hội viên do các kẻ thù tư bản biểu, thì dân chúng có cái nhìn không được tốt lắm về sân golf cũng là điều dễ hiểu.

Tên Quê lại ăn ốc nói mò, thói quen này của HVB chứ hả?

Tuyền Lừa hiện chỉ có khoảng 5 ngàn Lừa hội viên golf chính thức (có thẻ), trong đó số quan chức khoảng 1/3, chừng ngàn rưỡi. Số này cũng không phải hoàn toàn được biểu thẻ.

Đại đa phần dân chơi golf Lừa (trên 80% ở tất cả các sân) là Hàn, Nhật, Đài, và một ít khoai tây. Ví dụ sân Vân Tri là dạng sân đóng (chỉ cho hội viên chơi, không cho khách vắng lai), quy hoạch 500 hội viên, chỉ cho đúng 100 hội viên Lừa, không bán thêm. Trong 100 Lừa này quả thực chuỗi biết có khoảng 30 quan chức. Tỷ lệ ngon phết.

Thế nên nói cái gì thì cũng phải biết tí rùi hãy nói. Nói "toàn thấy các đầy tớ nhân dân đi tập vụt bóng bằng thẻ hội viên do các kẻ thù tư bản biểu" là bốc phét vô căn cứ.

Câu này cũng nặng tính ba hoa định kiến "Đất đồng bằng mà lấy hàng ngàn héc ta làm sân golf là không nên" chẳng có tí lý thuyết kinh tế xã hội mẹ gì. Thế lấy đất làm khu công nghiệp rùi chờ cả chục năm điều bán được thì sao (ví dụ khu công nghiệp Đồ Sơn bỏ hoang từ năm 1994, đến giờ vẫn trống trơn, có cái cổng xây hơn chục năm cũng hỏng nốt)? Rùi đất nông nghiệp đem làm xí nghiệp nhưng lỗ chồng vó thì sao? Có cần ví dụ không?

Chi bộ chú ý, điều phải tên rân chủ nầu nói cũng đúng.

Sân golf đầu tiên ở Bắc Lừa là sân Đồng Mô xây năm 1993, tại một vùng khi ho cò gáy với chừng hơn trăm nóc nhà của người Mường. Nó kín tiếng tới nỗi không một Lừa nầu biết đến suốt nửa thập kỷ. Dân chơi tuyên bọn đại sứ hoặc các doanh nghiệp Tây Hàn Nhựt.

Mãi đến 1998, mới có dừng tay golf Lừa đầu tiên tập tọng chơi, đa phần là quan chức. Đáng kể có bạn Nhất Thiếu Tướng (bị phịch xuống Đại Tá trong vụ Năm Cam đó), bạn Quốc Trung Tướng, các bạn bộ ngoại giao (bị bắt buộc phải học đánh golf, đáng kể có bạn Sinh Châu khá nui tiếng nay kiêm nhiệm Tổng biên tập tạp chí Golf), và một số TGD các tổng công ty nhà nước hàng đầu. Chuối tin rằng mấy bạn này tuyên được biểu thẻ.

Tay chơi golf tự bỏ tiền đầu tiên ở Bắc Lừa có lẽ là bạn Chu, một cựu giáo viên chuyên qua buôn lậu, nay là tổng thư ký hiệp hội golf Lừa.

Số cá nhân Lừa chơi golf tăng mau chóng quãng sáu bảy năm qua, dung tốc độ này chẳng thấm gì so với Hàn. Tại Hàn chỉ trong 20 năm, số người chơi golf tăng từ 0 tới 8 triệu. Chỉ riêng trong hai năm qua đã tăng gấp đôi. Số lượng dân chơi golf Hàn hiện chỉ sau Mễ và có khả năng vượt qua trong tương lai gần. Nhựt thì xấp xỉ Hàn. Ba nước vừa kể chiếm khoảng già nửa số dân chơi thường xuyên của tuyên thế giới.

Hàn quy hoạch sân golf rất tốt dung vườn thiếu trầm trọng. Các trường đại học và trại lính đều bắt buộc phải có sân golf, dung vườn chẳng thể đủ, thế nên các em Hàn cứ phải sang Tàu với Lừa để chơi vì quá thèm.

Cái cảm giác bước trên sân golf là một cảm giác đặc biệt. Hãy bỏ 20 đô Mễ để thử rùi hãy phát biểu linh tinh.

Trích:

thanhnam viết:

...Rõ ràng, ai cũng biết việc xây dựng sân golf gây ra nhiều tác hại tiêu cực đến môi trường xung quanh làm ô nhiễm mạch nước ngầm. Ấy là còn chưa kể đến việc những thớ đất màu mỡ do tác hại của thuốc trừ sâu trở nên bị khô cằn v.v. Rất rất nhiều những tác hại do xây dựng sân golf đem lại mà trước mắt chúng ta ko thể thấy hết được.....

Quan này hơi bị kinh. Hãy chứng minh cái điều "rõ ràng" này đi. Trên thế giới có không biết bao nhiêu thằng tìm cách chứng minh, rồi lại bị cả đồng đẳng khác phản bác.

Thế nên đến bên Miền bi giờ cũng có 4 sân xây trong hai năm qua.

Số thuốc trừ sâu dùng cho sân golf Đồng Mô (rộng chừng 200 héc-ta) còn ít hơn thuốc trừ sâu dùng cho lúa và rau ở Cổ Nhuế (rộng chưa bằng nửa). Nói thế là đủ hiểu.

Chưa có đủ năng lực cãi nhau với chuỗi về golf đâu, các quan ọ.

Trích:

NguồnGioMoi viết:

Chắc là cảm giác của những tay trước đây nghèo rớt mồng tơi, nay có chút tiền, chút thế lực tưởng rằng ta đã sắp tới đích rồi. Tở thì nghĩ như vậy đó, không hiểu TT có chiêu hồi được không? Tở hơn cả chục năm nay sống gần sân golf, đã dọn nhà một lần không hiểu xui hay sao mà lại gặp một sân golf khác. Thịnh thoảng cũng lụm được vài trái banh. Cái cảm tưởng của những người đi dạo chung quanh sân golf là cứ sợ mấy thằng đánh dở nó quất vào đầu.

Có thể cảm giác của quan là dư vậy. Cũng có thể cảm giác của một số tên nhợc tiểu kinh niên cũng dư vậy.

Còn cảm giác của chuỗi là thanh thản, sạch sẽ, trong sáng.

Cứ cái giận chiện gì, phi lên sân quật nửa ngày, cá độ tí ti với anh em, thì hết tiết.

Tại sao chơi golf làm người ta mê?

Thật khó nhận định chính xác, dung có thể liệt kê vài thứ.

- Golf là trò chơi duy nhất ta có thể đấu với thằng vô địch thế giới mà không sợ sệt. Sự tự tin của ta được bốc lên phùng phục qua một trận uýnh đẹp.

- Golf cũng là môn thể thao duy nhất ta có thể tự mình chiêm nghiệm tại sao ta chưa thắng chính ta. Lão Du Đai là một điển hình loại này.

- Golf dạy ta sự tự giác cao độ. Ngay cả thi đấu thế giới cũng không cần trọng tài. Các tay golf tự tính điểm cho mình một cách nghiêm túc và trách nhiệm.

- Golf cho ta sự lịch lãm cần thiết trong cuộc sống. Những quy định ngặt nghèo của môn chơi này khiến các tay chơi không thể bỏ láo.

Còn tiếp..

Trích:

Doordie viết:

[1]...dù hơi nghi ngờ hiệu quả kinh tế của sân golf cho người dân ở VN như titatitoe nói.....

Chuối đã bầu còn gì, chơi golf thường xuyên ở Lừa bị giờ hơn 80% là Hàn, Nhật, chứ có phải đa số Lừa chó đâu. Tuyền xứ Lừa chỉ có 5 ngàn Lừa chơi golf. Cả sân Đồng Mô chỉ có quãng 50 Lừa chơi đều (số thẻ hội viên thì cao hơn, khoảng trên trăm trên tổng số hơn 700 thẻ đã phát hành, dung có nhiều đồng chí có thẻ dung chả thèm chơi, đây chính là các quan được biểu thẻ).

Sân Đồng Mô ngày thường đều đều có khoảng 50 khách, hai ngày cuối tuần có khoảng 5-600 khách, vị chi cả tuần có khoảng 7-800 khách. Bọn du lịch Hàn Nhật thường đến vào week-day, một tuần có vài lần, mỗi lần vài chục. Vị chi cũng được khoảng 1 ngàn khách một tuần, chừng 50 ngàn khách một năm.

Vì số người chơi golf ở Lừa còn khá ít, sân cũng ít, nên giá chơi cao hơn Thái, Mã là chiến đương nhiên. Ti nhiên qua các con số trên, thì thấy hiệu quả của các sân golf không đến nỗi nào.

Muốn chơi golf, trước tiên phải xem nó một lần.

Nếu các quan ở Hà Nội, thì phi lên Đồng Mô (cách trung tâm Hà Nội 45 cây, cách Trung Tâm Hội Nghị Quốc Gia 38 cây), cưỡi xuống qua đảo Vua, rồi bỏ 20 đô mua một vé Walking, thế là có thể đi bộ xem một bọn nầu đó đang chơi.

Xem một buổi nếu thấy có hứng thì lên Cà Phê bột vào bích này, chuối sẽ hướng dẫn tường tận từ chỗ mua gậy, cách chọn gậy, bóng, tee, túi, ô, mũ, giày, áo, quần, và chỗ học giá rẻ.

Sau khi học khoảng 1 tháng, mất khoảng 150 đô, các quan đã có thể ra sân. Chuối sẽ hướng dẫn tiếp chơi sân nầu vào ngày nầu cho rẻ. Nếu có nhu cầu mua thẻ chuối cũng mách người bán luôn với giá cực mềm.

Hiện giờ sân Lương Sơn của bọn Hàn Quốc khuyến mãi giá 38 đô một trận 18 hố. Bọn này có xe cart 4 chỗ cho 4 người chơi giá chỉ 10 đô một người (hợp lý hơn các sân khác giá khoảng 20-25 một xe 2 chỗ). Các cô caddie ở đây rất ngố và ngưỡng mộ golfer. Các cô tuyền người Mường mông to đoành *** rắn câng, chơi xong một trận có thể rủ đi ngủ thân mật luôn.

Trích:

NguonGioMoi viết:

Hình như golf còn có cái đặc biệt là những tay tài nghệ chênh lệch (khác handicap) vẫn có thể đánh chung với nhau, vì tính điểm khác nhau. Chẳng bạn Tennis tớ thắng giải ở club nỏ năm ngoái. Tưởng nó xếp xong, hỏi ra thì biết là handicap nhỏ thì được quyền đánh nhiều lần. Nên kẻ dở mà bữa nào xung vẫn có thể thắng giải.

Tớ mà muốn chơi thì chắc phải gọi mấy đứa con đi chơi trước. Khi nào tụi nó ghiền thì mình mới có cơ đi theo. Chớ không lỡ ghiền là mất vợ. Dĩ nhiên nếu gặp bà vợ mà cũng ham chơi thì không sao.

Quan mới cứ thử chơi xem. Không quá tốn kém hơn ten-lít đâu. Không hề trọc phú như quan tưởng (chuối với thằng bạn thân Trung Tướng chạy xe ôm vườn chơi sợ mẹ thằng nàu).

Handicap là điểm chấp.

Chơi golf hết 18 lỗ thì đúng chuẩn phải mất 72 gậy. Nếu ta vụt 100 gậy mới xong thì Handicap của ta là 28 (tức 100-72). Tất nhiên cách tính Handicap thì khá phức tạp tùy thuộc điểm của các hố và kết quả chơi một thời gian dài, nhưng cứ tạm hiểu như thế.

Dư vậy điểm chấp Handicap càng nhỏ thì người chơi càng xịn. Khi đi thi đấu, giả dụ tên Đu Đai có hdcp=10 đấu với chuối có hdcp=20, hẳn sẽ phải uýnh ít hơn chuối 10 gậy trở lên thì mới thắng. Qua đó có thể thấy ai cũng có thể thắng một trận golf dù uýnh dở đến đâu, miễn là vượt qua chính mình.

Chi chú: Khi các quan vụt gậy một phát hoặc gạt bóng một phát, bắt biết có trúng bóng hay không, thì bị coi là đã uýnh "một gậy" (tỉ nhiên nếu chỉ là nháp thì không tính). Một hố "par-4" dài quãng trên 400 yard (370 mét) các quan chỉ được vụt 4 "gậy" tính cả "gậy" gạt bóng vào lỗ, không để đâu.

Trích:

thanhnam viết: ➡

Nói có sách và mách có chứng đề nghị Trung Tướng cho cái số liệu về đoạn in đậm trên cái. Nhưng dù thì gì Trung Tướng ở trên khi đem việc ăn kẹo bột đá ra với việc xây dựng sân golf Trung Tướng cũng tự mình nói lên rằng, sân golf đem lại những tác động xấu và ảnh hưởng đến môi trường do sử dụng thuốc trừ sâu. Cứ cho nó là ít hơn với việc trồng lúa đi (cứ tạm coi là thế), nhưng như thế rõ ràng việc xây dựng sân golf vẫn có hại vì nó dẫn tới những quả tiêu cực sau :

+Ô nhiễm môi trường

+ Giảm diện tích đất nông nghiệp gây ra khủng hoảng lương thực

+ Phá hoại mạch nước ngầm, và huỷ hoại tầng đất màu mỡ

- Trung tướng ko nên giờ trò nguy biện lập lờ đem cái sai này để bao che cho cái sai khác nữa. Đó là tác phong thảo luận hay thấy ở HVB

- Còn thông tin về tác hại của sân golf với môi trường ư. Đây, gúc tạm vài cái tặng Trung Tướng :

*Theo Cơ quan bảo vệ môi trường Mỹ (EPA), trên mỗi héc-ta sân golf người ta phải sử dụng khoảng 1,5 tấn hóa chất mỗi năm, tức là **gấp khoảng 3 lần so với một khu canh tác nông nghiệp cùng diện tích**. Hóa chất đổ xuống trôi theo đường dẫn của nước tưới, nước mưa và*

hòa tan xuống tầng nước ngầm. Các chất độc hại này là căn nguyên của khá nhiều căn bệnh hiểm nghèo cũng như làm mất đi sự đa dạng sinh học. Thực tế, có những sân golf chỉ sau một thời gian ngắn đi vào hoạt động, chính những người làm việc tại đó đã không sử dụng nguồn nước ngầm tại chỗ mà mua nước từ nơi khác về để sử dụng trong sinh hoạt.

<http://www.thiennhien.net/news/141/A...007-10-07.html>

<http://vn.news.yahoo.com/tno/2008091...h-7c38c8b.html>

http://www.nea.gov.vn/thongtinmt/noi...n3_19_3_03.htm

<http://thanhnien.com.vn/Kinhte/2008/9/10/261178.tno>

<http://www.toquoc.gov.vn/tin-tuc/7600.ts?ccat=33>

Theo ông Gen Morita, nhà hoạt động môi trường của Nhật Bản thì trung bình mỗi năm 1 sân golf tiêu thụ 1,5 tấn hóa chất, trong đó có axit silic, ô xít nhôm và sắt là những tác nhân có nguy cơ gây bệnh ung thư. Các hóa chất, trong đó có thuốc diệt cỏ được phun xuống cỏ hàng ngày để giữ cho cỏ xanh tươi, ngấm xuống đất và nguồn nước làm cho người dùng nước dễ bị nhiễm độc và rối loạn chức năng hệ thần kinh TW. Mối nguy hiểm của việc sử dụng nhiều thuốc trừ sâu và phân hóa học đã được chứng minh tại CLB Sapporo Kokusai Country ở Tp Hiroshima Nhật Bản. Sau khi phun hóa chất có pha đồng xuống để cỏ khô héo vào mùa đông thì khi mưa xuống hóa chất đó đã tan vào nguồn nước, hệ thống thoát nước và làm chết 90.000 con cá của một dự án thủy sản gần đó. Nhiều người xung quanh bị viêm mũi dị ứng, phát ban kinh niên và hen suyễn...

v.v. còn rất nhiều. Rõ ràng, việc **xây dựng sân golf là có hại**, đó là một điều trung Tírong ko thể phủ nhận.

Quan Nam càng ngày càng vui tính. Dái có đủ lông chưa? Ngày xưa thằng Trung Tướng bạn thân chuối cãi nhau về golf với hai tên phò lão luyện là lão Nô Oe Mạn (giờ là Vụ Trưởng) và lão Sản Thối (vườn coi xe học viện Nguyễn Ái Quốc), cái bọn lông dái dài như cầu Hàm Rồng còn hệt dái cứng như củ ấu, mà vườn ép cho hai tên này phọt cứt ra. Cái bích đó đâu rùi tìm không thấy.

Chuối ghét nhất phải giải thích cho dững thằng hời hợt a-dua mà lại hay thắc mắc. Nhớ thằng Uột không? Cái thằng xem mỗi bộ phim Môi Dê rùi tranh cãi hăng say về Thiên Chúa đó.

Dư thế là không hay.

Đã vậy lại viết dài, đọc thế chó nầu xuê? Thôi thì chuối cứ chộp được dòng nầu đậm đậm thì phân tích nhể.

Riêng cái câu này "**Các hóa chất, trong đó có thuốc diệt cỏ được phun xuống cỏ hàng ngày để giữ cho cỏ xanh tươi**" thằng Trung Tướng bạn thân chuối nó nghe thấy thì nó tụt xì líp nhét mẹ vào a-lô.

Có cái loại thuốc điều gì "diệt cỏ" mà lại có thể "phun xuống cỏ" để "giữ cho cỏ xanh tươi" không hử?

Chỉ cần thử một câu này thôi đã xứng đáng bị đuổi khỏi chiếu. Có đúng là nghe hơi nổi chớ hóng hớt chợ chiều không?

Các bài trích quan mang ra, thế điều nàu tuyên của Lừa cho Lừa và vì Lừa thế? Không biết tiếng Mèo à? Quan có thấy cả một thớt trên VNN với năm chục ý kiến ý cò mà tất cả cùng một giọng hay không? Cái điều gì mà lấy bầu đảng ra tranh luận hử?

Bầu đảng ta là bầu chí cách mạng, thúi còi toe một phát là tua qua trái, thúi toét phát thì tua qua phải. Cái điều gì mà nghe?

Gúc "golf discussion" để tham khảo Khoai Tây tranh biện nhể.

Quan phát ngôn câu này mới kinh **"Rõ ràng, việc xây dựng sân golf là có hại, đó là một điều trung Tướng ko thể phủ nhận"**.

Thế nàu là có hại? Thế nàu mà rõ ràng?

Có cái điều gì trên đời này "không có hại"?

Nhà máy phốt-phát Lâm Thao làm cho bầu nhiều trẻ em vùng đó dị tật?

Nhà máy nhiệt điện Phả Lại hoặc xi măng Hoàng Thạch khiến cư dân trong bán kính 20 cây số ngủ cái gì và tuổi thọ còn bầu nhiều?

Tại sao cả thị xã Uông Bí bị hen mãn tính?

Tại sao bọn Hyundai phải outsource gần như tuyến bộ công đoạn đóng vỏ tàu biển cho các nước thế giới thứ ba như Ấn Độ, Lừa? Chúng nó chê tiền à?

Sạch hơn thì hãy xem các bệnh viện trung ương. Đã có bầu nhiều bài báo than thở về sự ô nhiễm của chất thải y tế được hủy ngay trong khuôn viên bệnh viện Bạch Mai?

Còn dừng thứ đang triển khai thì sao? Quan có biết tác động đến môi trường của một cơ sở lọc dầu nhơn như Dung Quất?

Quan có biết tại sao các nước nhỏ càng ngày càng triệt thoái công nghiệp có khói mà tập trung cho công nghiệp không khói (lắp ráp này kia) và dịch vụ? Điển hình là Tân Gia Ba, Hồng Kông, và nhiều nước be bé có điều kiện khác.

Hỏi đã là giả nhời. Vươn đề là phải cân đối được cái lợi cái hại, chú không phải cứ hại là không làm. Chỉ riêng một nhà máy điện Tréc Nô Bùn đã khiến 50 ngàn cây số vuông bỏ hoang đó. Dung không phải vì thế mà không ai dám xài điện hạt nhân.

Câu này cũng chứng tỏ năng lực hóng hớt của quan thuộc hàng thượng thừa **"Theo ông Gen Morita, nhà hoạt động môi trường của Nhật Bản thì trung bình mỗi năm 1 sân golf tiêu thụ 1,5 tấn hóa chất, trong đó có axit silic, ô xit nhôm và sắt là những tác nhân có nguy cơ gây bệnh ung thư"**.

Nguồn đâu? Chuối điều tin bất cứ thứ gì được cho là "dịch nguyên văn" từ bầu chí Khoai Tây của Lừa.

Bệnh ung thư là căn bệnh phức tạp bậc nhất. Cho đến thời điểm này điều ai biết được chính xác "tác nhân có nguy cơ gây bệnh ung thư" là đúng cái gì (thể nên mới phải chèn thêm mấy chữ "có nguy cơ" vào sau "tác nhân"). Tất cả chỉ là các con số thống kê, giả dụ người ta đếm số người hút thuốc bị ung thư phổi, rồi tạm kết luận "thuốc lá có nguy cơ gây ung thư".

Hồ đồ đã là thói xấu. Hồ đồ kiểu a-dua thì vô cùng xấu.

Còn cái khối lượng 1.5 tấn hóa chất kia thì củ tỷ thế nào? Nó gồm những thứ gì? Sân gôn đó là sân bao nhiêu lỗ.

Cứ cho cái sân ông bạn Nhật (Phía) kia là sân 18 lỗ tiêu chuẩn, rộng chừng 100 héc ta, thì sao so nổi với hai sào vườn Cổ Nhuế mỗi vụ rau xanh dùng hết 1 ký lô DDT, thuốc độc vào hàng mạnh nhất, 1 gam có thể giết chết vài người?

Cỏ là loại sinh vật có khả năng tồn tại cao, hơn hẳn rau, và cũng cần ít thuốc trừ sâu hơn. Đương nhiên, vì rau ngon hơn thì sâu sìa chúng nó thích ăn hơn chứ.

Chả có lý do điều gì để phải phun cho cỏ nhiều thuốc sâu hơn. Mà cái mũi golfer rất thính. Chúng nó mà ngửi thấy mùi thuốc nặng nặng tí chúng nó chửi ầm lên rồi bỏ chơi ngay. Dì mẹ bỏ cả trăm đô đi thuê dân mà phải hửi thuốc sâu là thế điều nào?

Còn để giữ cho cỏ có màu xanh đẹp mắt thì dùng loại hóa chất ít độc hơn nhiều so với thuốc sâu. Cái này quan trọng là nghiên cứu. Đừng có lười

Còn con số 1.5 tấn thì theo chuỗi là hơi nhỏ. Riêng với bột sân Đồng Mô xài một năm đã cả tấn. Tất nhiên là chả thấm vào đâu so với một công trường xây chung cư đang vận hành ầm ầm.

Còn cái này chứng minh mọi phân tích của quan là cục phân bò "**Theo Cơ quan bảo vệ môi trường Mỹ (EPA), trên mỗi héc ta sân golf người ta phải sử dụng khoảng 1,5 tấn hóa chất mỗi năm, tức là gấp khoảng 3 lần so với một khu canh tác nông nghiệp cùng diện tích**".

Bạn Gen bên Nhật thì bầu 1.5 tấn cho một sân (100 héc ta), đến bạn EPA thì lại bầu 1.5 tấn cho một héc ta là sâu? Số nào đúng? Thế điều nào mà hóa chất của Mèo lại nặng hơn hóa chất Nhật một trăm lần?

Còn đây thể hiện thiên tài kinh tế và môi sinh "**..Giảm diện tích đất nông nghiệp gây ra khủng hoảng lương thực. Phá hoại mạch nước ngầm, và huỷ hoại tầng đất màu mỡ..**". Thiên tài mẹ nó rồi nói gì nữa giờ?

Các bạn bạn nông bên Bắc Giang bỏ hẳn ngũ cốc này kia giống vài triệu, để đến nỗi giá vài còn mấy trăm đồng một cân, thì có gây khủng hoảng lương thực không?

Các khu chế xuất ở Đồng Nai, Bình Dương rộng hàng ngàn cây số vuông tuyền làm trên ruộng lúa thì gây cái khủng hoảng gì? Trong khi đó sân golf tới kỳ đồng bằng, vì xây cất rất tốn kém (phải làm núi đồi sông suối giả), mà lại không gây hứng thú cho khách chơi.

Chỉ riêng một thành phố Bắc Cốc số sân golf đã bằng cả Miền Bắc Lừa thì bọn Xiêm có bị khủng hoảng lương thực trầm trọng? Xuất khẩu gạo của nó đang nhất thế giới chắc xuống thứ hai sau Lừa?

Rùi bọn Hàn xây sân 540 lỗ chắc chúng nó chết đói luôn? Thế thì lấy cái mẹ hỗ trợ anh em Bắc Hàn?

Làm sao mà sân golf có thể "**Phá hoại mạch nước ngầm, và huỷ hoại tầng đất màu mỡ**". Thế thì một cái rừng phòng hộ chắc cũng vậy? Chỉ vì sân golf dùng nhiều nước tưới mà kinh khủng thế sao? Đất làm sân golf còn dùng vào việc gì nữa mà sợ bị mất màu mỡ?

Thiên mẹ nó tài. Điều nói được nữa. Chán vật.

Trích:

phieuluu viết:

Vấn đề là con số tương đương đáp ứng cung và cầu của thị trường. Nhưng thị trường phải thật sự là thị trường tự do chứ không phải thị trường bị bóp méo vì quyền lực.

Thí dụ cụ thể: Hàng loạt dự án sân Golf ở Long An đắp chiếu nằm chờ. Các quan đưa ra dự án hàng loạt và được phê chuẩn không phải vì nhu cầu thị trường mà là những phong bì đi dưới gầm bàn. Các quan giải tỏa ruộng lúa, bồi thường cho dân với giá rẻ mạt rồi cuốn chiếu ngồi đó chờ đất lên giá để thu lợi trong khi ruộng thì bị bỏ hoang, dân thì không có đất để cày, không công việc để làm.

Đắp chiếu một thời gian, các quan thay đổi mục đích xây dựng. Các quan dựng lên khu dân cư, khu thương mại, khu công nghiệp nhẹ rồi bán đất với giá lời 10 lần, 100 lần, hay hơn nữa.

Vì những dự án mà này, đất Long An tự nhiên nóng. Dân bán ruộng bán đất chạy. Giá đất ruộng lên không phải là để làm ruộng mà để san lấp làm đất gò đổi sang đất vườn, sau đó thành đất thổ cư, rồi lại bán giá cao.

Những dự án sân golf mà này ngoài những bất cập trực tiếp mà hàng ngàn héc ta ruộng phì nhiêu nằm phơi nắng không người canh tác mà nó còn mang tính tác động phụ đến đời sống người dân, tới nếp sống, cách sinh hoạt của người dân địa phương. Đó là chưa kể đến hàng loạt cán bộ địa phương bị va vào vòng lũng củng này khi ăn đứt lót để thay đổi mục đích sử dụng đất.

Đây mới là điều đáng bàn. Thế mà điều tên nàu nhắc.

Bọn buôn bắt động sản cầm thù bọn làm sân golf cực kỳ. Một chi tiết thú vị là tuyệt đại đa số (chính xác là chuỗi chưa thấy ngoại lệ) dân bắt động sản chuyên nghiệp không thèm chơi golf.

Chuối có tên bạn thân là tay Cờ Thủ Đô, một tay chơi bắt động sản top ten Hà Nội, có hàng vạn héc ta đất dự án khắp nước, chuẩn bị xây chợ Âm Phủ thành cao ốc thương mại.

Tên này cứ nghe đến golf là nhổ bọt phì phì, bầu rằng tao sẽ lột bì cho chúng nó chết mẹ hết đi. Chúng nó chiếm đất rồi xây nhà bán chứ gön ghiếc điều gì.

Với tên này thì golf là một thói trọc phú của bọn giàu xổi, cả ngày bỏ thời gian đi lững thững rồi vụt một phát chẳng bỏ ngựa tay.

Còn một tên bạn khác là Nờ Phò, đại ca của bạn Sơn Lừa trộm bắt động sản và buôn phi cơ đã nghèo, có cái khách sạn mười mấy tầng phố Trần Quốc Toàn, thì bầu, chơi golf như các khặc. Tao có bộ gậy dung gì khặc vầu chơi.

Chính bạn Phờ con rể bạn Đỗ Mờ cựu tổng bí thư, có đến vài cái cao ốc, chục cái biệt thự, khi được rủ đi chơi golf cũng từ chối thẳng thừng, đúng là vô công rồi nghề, y bầu thế.

Tên quan Nam viết gì thì viết ngắn thôi. Dài quá điều ai đọc cho xuể. Mà bôi đậm ít thôi. Bôi lấm thế thì bôi cả bài cho xong.

Sân golf Lừa thường sử dụng 3 loại hóa chất chính, trong đó một loại là thuốc trừ sâu thông dụng, hai loại là thuốc diệt cỏ phục vụ sân golf. Các loại này là loại gì thì cứ gúc, đừng có lười, dung nói luôn là điều có DDT vì bị cấm hoàn toàn, cũng điều có Orange Agent mệ gì cả. Golfer mà biết sân dùng DDT hay OA thì có chiến ngay.

Mỗi năm sân như Đồng Mô dùng chừng 2-3 tấn các kiểu cho 200 héc ta, cao hơn chút ít so với mức trung bình quốc tế, cũng điều hiểu tại sao. Dùng nhiều thì tốn tiền chứ bấu gì.

Thế dung rau xanh ở Cổ Nhuế thì điều có ai giám sát. Chỉ cần hỏi một bản nông bất kỳ, là có con số trung bình 1 cân DDT cho 2 sào ruộng một mùa. Đây là mức dung cao vô địch thế giới, ngang ngửa với bên Tàu, có thể vì sâu quá nhiều, hoặc các bản nông cẩn thận giết nhảm hơn bỏ sót.

Ngoài thuốc trừ sâu, bản nông Cổ Nhuế còn dung thuốc kích thích tăng trưởng. Khi mang bán thì còn trướt thêm một nước chống héo. Tất cả các loại hóa chất này bán đầy chợ Hôm.

Có ai nhặt cỏ sân golf mang về nấu canh không? Chắc không. Dung người mua bấp cái Cổ Nhuế về xào thịt thì hơi bị nhiều.

Chỉ riêng đi qua một thửa ruộng cải Cổ Nhuế thôi, đã nguy hiểm hơn ւynh một trận golf suốt nửa ngày rồi, chưa nói đến chiến một thứ thì dút vầu mồm, còn một thứ thì dẫm lên chân.

Tính trung bình chỉ riêng với thuốc trừ sâu, chả khó khăn gì để thấy bản nông Cổ Nhuế mạnh tay gấp đôi chị Nga Duẩn. Tính như nấu thì tự làm, biết vầu mạng rùi thì bớt lười đi.

Cho nên, quan Nam, và các quan khác chưa bâu giờ thấy cái lỗ golf hình tròn hay bầu dục, thì be bé mồm thôi. Cứ nghĩ đến thằng Uột xem mỗi cái phin Môi Dê mà phán chiến Thiên Chúa là thấy ghét điều muốn nói chiến.

Chiến Tàu mua gà trống hay móng trâu là chiến đồn đại bậy bạ của những đứa chưa từng sang Tàu. Đồ em Hê mang móng trâu với gà trống lên biên giới bán đó. Gà nó rẻ bằng nửa mình, nó có thêm mua cái khặc.

Hồi xưa có lần dân buôn đồn bọn Tàu thu mua rùa núi giá tới mấy trăm đô một con. Các chú thanh niên Tam Đảo bắt sạch rùa mang lên Lạng Sơn. Rút cuộc rùa lại quay về chợ tạm các nẻo đường quê hương, giá rẻ như chuột.

Trước nữa lại có thời dân buôn đồn bọn Tàu mua chó Nhật giá tới ngàn đô, Lừa tự buôn bán trao tay cho nhau giá vài trăm đô với khát vọng đổi đời, thành hẳn một phong trào chó Nhật.

Cuối cùng hóa ra Tàu chả mua con chó điều nầu cả. Các loại chó Nhật "mặt Thanh Hoa, da Ái Vân, chân Hồ Kiểng, trán Đổ Mươi" hạ giá 50 lần, đang từ chục triệu đồng xuống còn hai trăm ngàn.

Buồn cười nhất là tin đồn trứng gà Tàu là trứng giả, vì giá bán sỉ của nó chỉ 300 đồng Lừa. Chỉ cần làm một phép tính nho nhỏ, thì cái trứng gà giả giá ít nhất 5 ngàn đồng, mà lại không có ruột vì giá ruột trứng giả quá là đắt đỏ.

Nghe bằng tai, thì đã đành, dung Lừa còn có một thứ gần tai để xử lý âm thanh, là cái sọ đó.

Chẳng lẽ Lừa không có sọ.

Em Hê yêu là người yêu của chuối, chuối không mắng gì em, dung trách em cả tin quá. Làm liền bà mà cả tin thì khổ lắm.

Trích:

h_saranghe viết: ➤

..Việc gà trống, nhũ đá thì đúng là em chỉ có nghe họ nói thôi. Nhưng chuyện bán đồng qua biên giới thì em đã chứng kiến nhiều...

Kim loại màu cao cấp như đồng, kền, chì.. là các mặt hàng trung ương quản lý, như xăng vậy.

Từ xưa đến nay các mặt hàng này vườn ồng ọc qua biên giới. Tất thấy đều là buôn lậu vì không ai cho phép. Khi nầu giá ở Lừa rẻ hơn thì nó chạy sang Tàu, và ngược lại. Không có gì đặc biệt.

Cũng như xăng ở biên giới Miên thôi.

Thường thì chục năm giờ lại đây Lừa tuyền xuất sang Tàu hàng thô, nguyên liệu, còn nhập về thành phẩm đã chế biến ngon nghề.

Mấy cái cục đồng nó mang sang kia, vài ngày sau bọn Tàu đúc thành kiểng Nhật bán cho thằng Trung Tướng bạn thân chuối mang về Lừa chém nhau với công an.

Có thể mấy con ngỗng ngon ngon nó cũng mang sang đó nốt, rùi vài ngày sau chở thịt ngỗng hộp về Hà Nội bán.

Trước kia thằng Trung Tướng bạn thân chuối chở dừa quả từ Nam Lừa sang Bắc Hải, rùi chờ mấy ngày chở nước dừa hộp Ma De In Tàu về Xi Gòong bán lãi vô biên.

Trích:

Doordie viết: ➤

Nghe Ba Khía nhắc chuyện lụm banh mà nhớ tới tấm gương thành công của cặp vợ chồng chuyên gia lụm banh...

Có quen một cặp chuyên đi lụm banh ở sân golf tôi chơi. Hồi còn ăn welfare không biết nghĩ sao xin vô mô lặn vô mấy cái ao nước để mò banh. Banh mò được thì loại thường thì bán lại cho sân golf để làm banh cho driving range của sân golf. Thứ tốt như Titleist, Bridgestone,

Callaway hay Taylor Made thì đem về phân loại, chùi rửa và bỏ hợp bán lại. Vài năm sau thì trang bị máy cào, đồ lặn và thuê được dăm ba cái sân golf nên bỏ welfare vì lợi tức cũng trôm trôm bằng lương kỹ sư. Bây giờ gặp lại... hai lúta 'ti ta ti toe' tập đánh golf... nhưng lái BMW thuê cả mấy chục cái sân golf, có cơ xưởng gần 20 nhân công, bỏ mỗi cho mấy cái Walmart, Zellers, mấy cái shop bán đồ chơi golf. Khỏe re...

Phải công nhận tôi cũng ngu thiệt... sao không nghĩ ra là mình có thể thành triệu phú 'lượm banh' nhỉ. 🤔

Nghe Lừa lượm banh golf ("gôn bi" theo quan Khía) có đầu tiên ở sân Đồng Mô dung bi giờ phát đạt nhất lại là đám dân Mường quanh sân Lương Sơn trên Hòa Bình.

Một tay chơi loại kha khá thì mỗi trận uýnh mất cỡ 2-3 trái banh, loại thường thường mất cỡ 4-5 trái, còn loại phò phạch mất không đếm xuể.

Đa phần banh mất là rớt xuống hồ nước. Mỗi ngày phải vài trăm quả. Mỗi tuần cả mấy ngàn quả. Rớt vào vườn hoa cũng nhiều, dung dừng trái banh trong vườn rất khó tìm.

Lừa vớt banh đi thuyền, buổi tối mới dám vào sân golf để vớt vì ban ngày vừa sợ banh vô sợ vừa bị cấm.

Chúng có dựng cái lưới thừa riêng rất sáng tạo (lúc nầu rảnh chuối chụp hình các quan xem chơi), vớt một đêm có thể được cả ngàn quả.

Banh vớt được ngâm vô xà bông tẩy bùn đất, rồi ngâm vô một loại hóa chất tẩy trắng của Tàu khai mù, sau đó lau sạch phơi khô, đóng túi 10 trái một.

Giá bán banh vớt là từ 50 ngàn tới 200 ngàn một chục. Loại như Titleist Prov.1 (gần như mới) có giá đắt nhất. Còn các loại không thể xếp đủ một chục trái là rẻ nhất, gọi là "banh loạn", nhãn mác lôm côm đủ loại. Chuối hay mua loại Nike hoặc Calaway giá khoảng 80 ngàn một chục.

Giá này so với giá mới tinh là quăng 1/4, tiết kiệm kha khá.

Đám chiên bán banh vớt sân Đồng Mô có khoảng 10 đứa, trong đó chỉ có một thằng liên ông, còn tuyền liên bà.

Bọn này tiết lộ thu nhập của chúng vào quăng 1.5 triệu một tháng, dung chuối nghi chúng nó bố láo, bởi nếu mỗi ngày một đứa chỉ bán 3 túi, tức là đúng bằng số bóng dân chơi uýnh mất, thì mỗi đứa chúng nó cũng có thu nhập chừng 4 triệu.

Dư vậy sau 4 trang tham luận miệt mài của Hải Đăng với sự ủng hộ hội đồng của Chã, các quan đã thấy, rằng sân golf, cũng như các công trình kinh doanh dịch vụ khác, luôn có mặt hay mặt dờ, mặt lợi mặt hại, cái lỗ cái lãi, chỗ tốt chỗ xấu.

Vươn đề là phải phân tích cho nó khoa học, thấu đáo, chứ đừng a-dua bọn phóng viên xa-lông dịch văn như rửa ***.

Việc xây sân golf ở đâu, như thế nào, cũng cần được nhìn nhận nghiêm túc trên nhiều khía cạnh. Đừng có cái kiểu dè non vừa nghe thấy Đồng Nai có 12 sân đã be be lên là nhiều quá.

Bản thân chuỗi cũng cực lực phản đối xây sân golf từ ruộng lúa, không phải vì sợ cái mẹ gì mà "khủng hoảng lương thực" (khủng khủng cái khặc ý), mà vì thấy nó kém kiêu quả, tốn tiền đền bù giải phóng mặt bằng, tốn tiền xây đắp (núi giả sông giả), mà chơi thì chán phèo.

Sân golf tốt nhất nên chọn dừng chỗ đất cần sỏi trọc như Lương Sơn Hòa Bình, hay bờ biển hoang sơ bừa bộn như Tuần Châu Quảng Ninh. Dừng chỗ này không làm sân golf thì chỉ có xúc đồ sang Mễ nó mới khá được.

Bầu nhiều sân là đủ thì do thị trường quyết định. Đồng Nai có 12 sân thì tổng cả 12 sân này còn bé hơn 1 sân Mission Hills bên Tàu (hiện tại có 216 lỗ <http://www.missionhillsgroup.com/en/default.html>). Quan nầu hay sang Thâm Trán thì nhớ qua sân này chơi phát. Bọn Tàu đã man thật, đúng cái chỗ đầu tư của bọn tư bản thì làm ngay cái sân to đoành. Thế nên trung ương Đồng Nai cũng bắt chước đón đầu?

À sân Mission Hills cũng xây trên đồng bằng đó. Dưng đồng bằng của Tàu nó lồi lõm như Tây nên cũng đẹp phết.

Vậy không thể nói Đồng Nai hay bất cứ tỉnh thành nào ở Lừa đã quá nhiều dự án golf một cách cảm tính. Có khi chỉ một sân đã là nhiều, dung chục sân vườn ít.

Vườn đề bầu vệ môi trường thì lại bàn ở chỗ khác, vì nó thuộc phạm trù khác, cái này là đặc sản xứ Lừa mẹ nó rồi. Chỉ nên biết rằng bên Khoai Tây có nhiều sân golf nằm ngay trong thành phố.

Quan Mới bên Đức có ở Munich không? Chuối lúc thăm trụ sở BMW thì đứng trên cao nhìn thấy một sân golf nho nhỏ (hình như 9 lỗ) nằm ngay gần sân bóng Arena cũ giữa trung tâm luôn, còn driving ranges thì nhiều vô số kể. Ở Nice bên Pháp thì chuối chơi golf ngay tại cái sân gì bên trong có cái lâu đài cổ nhất vùng, cũng trong thành phố luôn. Sân Đà Lạt Xứ Lừa cũng sát cạnh Hồ Xuân Hương. Sân Sentosa bên Sing thì nằm ngay trong khu vui chơi nầu nhiệt nhất của nó.

Khi tranh cãi về các vườn đề khoa học, các quan phải có cách tiếp cận khác với việc tranh cãi chính trị, vì khoa học thì nó biện chứng khách quan, chứ không nhắng nhít như chính trị.

Không được to mồm. Chã mà to mồm thì gọi là Chã Mồm To, chứ điều ai gọi là Hải Đăng, phỏng? Việc bôi đậm tô xanh đỏ dài dặc là một sự chã vớ vẩn, có bột đến năm chục bài cũng chã lôi kéo được ai.

Quan Nam là một chã ưu tú, thuộc diện trung cấp, rất nhiều khả năng được thăng thành Chã Cao Cấp, rồi phấn đấu lên Hải Đăng, dung qua cái thót này thì công sức của quan bấy lâu bị nhét vào toa-lét mẹ.

Thôi bi giờ quay vào chuyên môn, cái thú chơi golf, nhể.

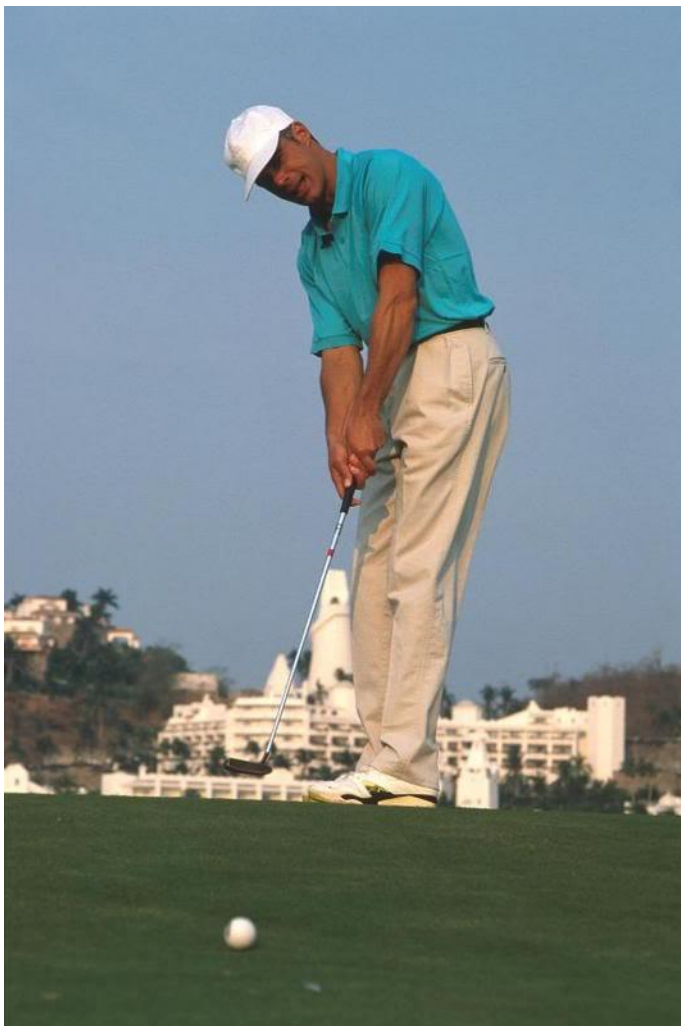
Cho các quan xem mấy cái ảnh sân golf đẹp như thiên đàng:

Sân này thì cũng có lâu đài ở giữa này:

Sân ngay cạnh khách sạn năm sao:

Sân ngay cạnh bờ biển:

Cảnh tưới nước ở sân golf:

Nhìn từ trên cao:

Rúi lại so sân golf với các nhà máy, các khu công nghiệp, các hầm mỏ, thậm chí các khu dân cư.. nhé:

Còn đây là hình dân thường đi kiện nhà máy hóa chất Lâm Thao gây ô nhiễm nè:

Trích:

Patriot from Montreal viết: ➡

Em mới nhặt được cái này trên Vietnamnet

[Hiệp sĩ golf "bị ruồng bỏ"](#)

Những điều đồng chí í trình bày cũng na ná như trung tướng dù phải uốn cong mẹ hết cả lưỡi để phù hợp với văn phong của báo Đảng 🇻🇳. Trung tướng confirm phát xem đúng là trung tướng không cái nhĩ?

Tay này là bạn thân chuối, có handicap thuộc hạng "Single", nghĩa là đạt đến đỉnh cao trong môn golf.

Nhìn chung bọn phò phạch chỉ thấy cái gậy golf trên web hay tivi thì có cái khặc cơ hội khi cãi nhau với chuối hay thằng Trung Tướng hay bạn Dũng.

Tại sâu bọn Tây có một số thằng phàn nàn về golf, dù chúng không mấy bận tâm đến vườn đề "khủng hoảng lương thực", "thối xa hoa trọc phú" cái *** này kia?

Tại vì chúng nó so các sân golf với các cánh rừng của chúng nó, như thế này này chả hạn:

Quan nầu ở Khoai Tây hẳn cũng biết, nó làm điều gì có đất trồng đồi trọc. Ra khỏi thành phố là rừng mẹ nó rồi.

Mà rừng của nó thì đương nhiên là ít hại hơn sân golf, vì cây lá nhiều hơn, không cần phân bón, thuốc trừ sâu, nước tưới này kia.

Dư vậy Lừa chê golf là một kiểu a-dua, như kiểu đua nhau học đòi trò làm tình 6-9 du nhập từ Khoai Tây chục năm trước. Người ta chim thơm bướm ngọt thì 6-9 mới ok ngon lành thánh thốt, chứ Lừa chim thối bướm khảm cũng học đòi 6-9, tởm bỏ mẹ. Đúng là cái loại ăn theo nói leo nghe hơi nôi chõ.

Trích:

FNguyen viết: ➤

Tui thấy nói chung xây sân golf là tốt. Nhưng cần phải xét xem xây ở chỗ nào, đất ở đó ra

sao, chứ không thể lấy đất nông nghiệp, công nghiệp, đất đã quy hoạch rồi mà xây bừa được. Sân golf vừa tạo cảnh quan, vừa tạo việc làm thì tại sao không xây? Nếu bọn ngoại quốc vào VN mà biến mấy vùng sỏi đá cằn cỗi thành sân golf thì tốt quá chừng chừng. Cái sân golf tốt và đẹp có thể vực dậy cả một nền kinh tế của một tỉnh, thành nào đó chứ không đùa. Sân golf cũng làm tăng giá trị nhà cửa trong vùng.

Mà các bác ở VN cũng nên từ từ bỏ cái thói ghen tị nhà giàu đi. Nếu người ta làm giàu chân chính, đúng pháp luật thì chẳng nên ghen làm gì. Làm hội viên mấy cái club này phải đóng tiền rất cao, và người ta có quyền hưởng. Có đáng phê bình là mấy ông quan NN cấu kết, lấy đất dân, dùng đất công để hưởng lợi trong các vụ xây sân golf.

Đời sống lên cao thì cũng có nhu cầu lên cao. Nhưng nói thật, VN thiếu trầm trọng mấy cái sân cỏ cho đá banh.

Đấy, nói như quan Nguyên này có phải mềm mại ngon lành không? Cái gì cũng phải có đầu có đũa, có xem có hiểu. Chứ đến một cái thuật ngữ chuyên môn cũng gúc điều ra, thì tranh cãi cái mẹ gì hử?

Riêng về sân đá banh thì đồng ý luôn. Thiếu kinh khủng. Chuối thực ra mê đá banh nhất, nhưng chỉ vì không có sân chơi mà chiến qua golf, đất thấy mẹ luôn, một tuần chỉ cổ được một hai buổi, chứ chơi đủ 6 buổi như đá banh thì chắc phải chạy xe ôm cả ban đêm.

Nói thế để thấy chuối điều phải giàu có trội phú điều gì. Khi người ta đam mê thì người ta có quyền chơi. Chẳng ai có thể tước cái quyền đó của chuối. Nếu Lừa không có sân thì chạy sang Lào. Caddie Lào chỉ bo 5 đô là cười toét.

Sân đá banh hiện giờ thì một buổi chơi tốn khoảng trăm ngàn cho một sân mini (bằng cỡ 1/4 sân xịn), rải cát thay cỏ. Các sân đá banh cũng không thể xa thành phố 5-10 cây số, vì trung ương cũng có cho quần chúng dùng xe hơi điều đâu, mà chạy xe máy thì bây giờ tới?

Vì thế mà đầu tư vào sân banh thì lỗ hoàn toàn luôn. Tính gì không ra? Bảy tám ngàn thước vuông mà chỉ thu được khoảng 1 triệu đồng một ngày, thì chỉ có bú khặc mà sống.

Tất dĩ nhiên từ đó thấy ngay việc xã hội hóa sân banh là vô vọng. Bì giờ chỉ còn các sân công cộng của các cung thiếu nhi hay nhà văn hóa, hoặc sân của quân đội hay trường học. Ngoài ra thì xin mời các cháu cứ đến bất cứ chỗ trống nào mà đá. Dung ở Hà Nội hay Xi Gòn, chỗ trống đủ đá bóng cũng có mà tìm dễ cái khặc ý.

Trích:

thanhnam viết:

Thôi ko bàn về 4 "ưu điểm tuyệt vời" của Trung Túrong nữa. Trung Túrong thử giả nhời về mấy câu hỏi em đặt ra ở trên và Trung Túrong thử phản bác lại xem cho nó gãy gọn chính xác nào . Quất lại gạch đầu dòng cho tiện nhé :

1. Golf là môn thể thao ko ai so sánh nó với việc xây dựng cơ sở công nghiệp cả
2. Muốn so sánh cần phải so sánh nó với các môn thể thao khác
3. Trung Túrong có muốn sống ở gần khu vực xây dựng sân golf để ngày đêm phải hít thở không khí độc hại, nước ô nhiễm ko ?

4. Ở đây ko bàn về chuyện chơi golf ra sao mà bàn về việc tác hại của nó đến môi trường

Quá ngắn gọn, lần này ko dám trả lời nữa thì cũng đành chịu.

Tốt rồi. Thế có phải hay không?

Chuối là một Hải Đăng cầu thị, và thương yêu Chã như thương yêu con cái em út phò phạch. Chã hỏi cái điều gì mà nghiêm túc thì chuối đều giả nhời cặn kẽ. Mọi biến chứng có thể xuất hiện đều thuộc phạm vi trách nhiệm của chuối.

(1) Nói "golf là môn thể thao" là thằng Chã biết điều gì về golf và kinh tế thị trường, hoặc đích thị thằng đó là dân Xứ Lừa. Golf là một ngành kinh doanh hấp dẫn, dưới cái vỏ thể thao. Bóng đá cũng thế. Hãy xem MU hay Real làm tiền. Arsenal bán cả tên sân vận động cho bọn Rập. Barca đổi cả khu tập thể lực lấy Ronaldinho. Tất nhiên bóng đá Lừa còn xa mới thành một nền công nghiệp, dù đã có vài doanh nghiệp nui danh như HAGL, DTLA, Bình Dương..., chứ golf lừa đã thực sự là một lãnh vực có lợi nhuận.

(2) Xem lại ý trên.

(3) Chuối khi đi nghỉ với con vện ở Mã Lai đã chọn khu Resort A'Famosa cách KL khoảng hơn trăm cây số để được chơi golf giá khuyến mãi. Gúc đề biết nhể. A'Famosa có sân golf rất đẹp ngay chính trung tâm, dù cỏ của nó còn xa mới đạt đẳng cấp của sân Vân Trì. Chuối cũng có nhà ngay cạnh sân golf Lương Sơn, và chuẩn bị đổi lấy một căn khác đẹp hơn cạnh sân Đồng Mô, nằm sát mép hồ Đồng Mô luôn, giá cực mềm (khoảng 1 tỷ).

(4) Nếu điều biết chơi golf và không quan tâm đến chơi golf, thì tốt nhất quan nên bàn đến tác hại của nhà máy Dung Quất hay Hoàng Thạch đến môi trường thì tốt hơn. Tại sao phải là golf, trong khi quan điều ưa gì nó?

Còn thắc mắc gì nữa?

Trích:

Bao Bất Đồng viết:

Hề..hề..quan Nam hỏi tên Bự bốn câu trên mỗ tui đảm bảo hẳn sẽ điều chả nhời đâu. Vì những câu hỏi trên rất dở. Tại sao lại không hỏi những câu hỏi khác hay hơn nhỉ? Đại khái có thể hỏi như thế này:

1. Sân Gôn có ảnh hưởng đến môi trường hay không?
2. Nếu nhà tên Bự ở gần sân Gôn và khả năng ịch phò của tên Bự bị ảnh hưởng bởi cái sân Gôn láng giềng đó thì tên Bự sẽ hành động như thế nào?
3. Cái gọi là hạn-đi-cáp của tên Bự là bâu nhiêu mà đòi ti-ta-ti-toe?
4. Tên Bự thấy tui có "chã" thật không?

Giả nhời quan Đồng luôn dù quan điều phải Chã.

(1) Sân golf ảnh hưởng đến môi trường tích cực nhiều hơn tiêu cực, đặc biệt là ở Lừa, xứ sở mà đất trồng đòi trợ quá nhiều. Ở bên Tây thì bọn chúng còn đang tranh cãi chưa có kết luận. Có hiệp hội PGA thì có hiệp hội Anti-PGA. Cũng như trong chiến gái điểm, không phải quan điểm của mọi Khoai Tây đều nhất quán.

(2) Chưa có ai chứng minh khả năng ịch phò của chuối giảm từ khi uýnh golf, nên không giả nhời câu này. Nhắc lại, chuối chuẩn bị có nhà cạnh sân golf, sẽ dùng nước hồ của nó để tưới cây trong vườn luôn.

(3) HDCP của chuối là 20, thuộc loại trung bình.

(4) Cái này đã được khẳng định. Không cần giả nhời.

Gì nữa nầu?

Trích:

FNguyễn viết:

Không phải vì lỗ mà người ta không đầu tư. Chẳng qua người ta không nghĩ tới mà thôi. Đá banh là môn thể thao đại chúng, cái này phải để các quan VN nghĩ tới chứ! Ai lại để cho bọn đầu tư ngoại quốc nó nghĩ giùm mình?

Tại sao các quan chức VN khi ký hợp đồng với ngoại quốc xây sân golf không thông thêm một vài điều kiện là mày phải xây cho tao một hai cái sân đá banh nữa, đất thì để tui tao chỉ chỗ nào cho mà xây. Đơn giản chỉ có thế! Sau khi xây xong rồi thì NN VN chỉ cần tiền bảo trì mà thôi.

Quan nói câu "Không phải vì lỗ mà người ta không đầu tư" chứng tỏ quan không phải là nhà đầu tư. Quan đang nói trên quan điểm của đảng.

Tuyệt đại đa số sân golf Lừa do bọn Khoai Tây đầu tư. Đừng có mong nó phải bù lỗ như đảng ta bán xăng. Lỗ quá hai năm là dẹp tiệm luôn. Chính sân Đồng Mô thời khủng hoảng 1997-1998 đã phải bán rẻ cho chị Nga Duẩn (sân này gốc gác của bạn Thủ Tướng Thái khi ý, bạn này là chủ luôn khách sạn Melia Hà Nội bị bỏ dở mấy năm đó).

Đất xây sân golf do đảng quy định, chứ tui Khoai Tây có muốn cũng chả được. Đại để là chỗ nó thấy chán quá thì nó thôi dự án luôn.

Điều kiện để xây sân golf là phải xây sân bóng đá? Chắc quan chưa đọc Luật Đầu Tư? Hay quan đang pha trò? Nếu muốn nó xây sân banh thì phải trừ tiền cho nó chứ, hoặc miễn thuế cho nó đủ chứ, điều ai lại làm trò mèo bâu giờ?

Nếu muốn nó xây cho cái sân bóng đá, thì lại phải bớt một cơ số đô-la. Trung ương điều đại như quan, trừ khi trung ương do chuối hoặc thằng Trung Tướng bạn thân cầm trịch.

Đã bầu quan Nam viết ngắn thôi. Viết dài thế điều ai muốn đọc.

Thôi thì đọc được ý nầu giả nhời ý đó:

(1) Bóng đá, bóng rổ.. đã nói rồi, hiện tại không có lãi. Sân banh của bọn này buộc phải trong thành phố, nơi một mét vuông đất có giá bằng lợi tức của sân banh một năm liền.

(2) Trong kinh tế thị trường không có khái niệm "thiết yếu" mà chỉ có khái niệm "cung-cầu". Golf hoặc xe Ferrary, không có chúng chắc chắn chả có ai chết, thế mà bọn đều vườn sản xuất đều đều. Quan nên đi học một khóa kinh tế. Chỉ cần thêm một câu hỏi Chả như thế này

là chuối thề sẽ không giả nhời quan nữa, cho quan vào ignore list luôn.

(3) Lại bóng đá, bóng rổ. Nói điều gì mà lắm thế? Đã điều phải bỏ tiền đầu tư mà còn tham lam. Chỉ có thằng điên mới đầu tư vào mấy cái trò đó ở Lừa, ít ra là vài chục năm nữa.

(4) Vườn đề sống cạnh sân golf. Bỏ 99 đô sang Sing vài ngày xem người ta sống ngay trên đầu sân Santosa nhè (giá nhà đất nhất Sing luôn). Công nhận nói chuyện với Chả chán cực.

(5) Mùi hôi của sân golf Lừa. Bọn dân chung quanh ghen ăn tức ở thì nói thế thôi. Kiểu như cạnh quán Karaoke thì kêu là âm ỉ. Cứ đến sân một lần cho biết. Chuối chơi mãi có người thấy thuốc sâu điều bầu giờ. Công nhận nói chuyện với Chả chán cực. Mà nếu nó thực sự hôi, thì có thể kiện cho chết bà chúng nó đi. Ủng hộ. Như cái ảnh dân cạnh nhà máy hóa chất Lâm Thao chuối bột đó, phải mời chuyên gia về kiểm nghiệm đo lường, bắt chúng nó xì tiền ra.

(6) Sản bản đông vật hiếm là tội hình sự đã được công nhận và Lừa cũng đã cam kết trước toàn thế giới. Điều ai lại so sánh Chả thế bầu giờ.

Nói chung là quan Nam chả lắm. Chả vừa vừa thôi. Chả thêm lần nữa là ignore quan luôn đó.

Kể thêm với quan Xi về sân Lương Sơn nhè.

Chuối bám trụ ở đó từ trước khi bọn Hàn xây sân, nên chắc chắn biết rõ vùng ý hơn quan. Khi ý giá đất vườn chỉ có 40 ngàn đồng một thước thôi. Mua bầu nhiều cũng có.

Bọn Hàn xây ba sân, Champion, Phoenix, và Dragon cũng chỗ Lương Sơn đó.

- Champion có tên như vậy vì là sân cực khó, thậm chí green ("bãi gạt") nó cho nằm trong hẻm núi. Nhiều lúc phải leo cao ngang tòa nhà 5 tầng để theo bóng. Sân này nếu không đi xe cart thì bỏ mẹ. Năm 2007 đã tổ chức một giải PGA tại đây, có cả Michell Wee tham dự.

- Phoenix có tên như vậy vì nó xoải cánh như con phượng hoàng.

- Dragon có tên như vậy vì đó là tên cũ của vùng đất này.

Thôi bị giờ kể chuyện golf Lừa.

Ở Bắc Lừa có một sân rất khó chơi là sân Ngôi Sao Chí Linh. Sân này nằm ngay trong thị trấn Sao Đỏ, cũng được xây từ một khu đồi trọc.

Dân chơi đến Chí Linh thì phải đi từ sớm vì nó cách HN chừng gần 80 cây số, đến chừng 11 giờ tới Sao Đỏ thì phải ăn cơm ở thị trấn rồi mới có sức ra sân.

Lần đầu đến chơi, chuối cùng mấy thằng bạn cũng ăn ở cái quán quen của bọn golfer.

Mụ chủ quán hỏi ngay, chú mới chơi đúng không? Chuối hỏi sao biết. Mụ bầu tại vì hai bàn tay trắng như nhau.

Quá giỏi luôn. Golfer chỉ đeo một găng, nên hai bàn tay chuyên nghiệp phải một đen một trắng.

Chuối chỉ thằng bạn, hỏi, thể thằng này chơi lâu chưa? Chuối hỏi thế vì thằng này rất hăm, ra sân đeo hai găng như liền bà. Nó chơi trước cả năm dung hai bàn tay cũng trắng như chuối.

Mụ chủ bầu, chú này chơi lâu rồi. Chuối hỏi sao biết. Mụ bầu chú ý có cái túi tee đeo bên sườn.

Quá khiếp. Biết được cả dân pro thì đeo tee.

Sau bữa đó chuối cũng sắm một cái túi đeo tee hiệu Taylor Made.

Trích:

FNguyen viết: ➡

Dang nắng mùa hè thì đổ mồ hôi là sự thường. Đổ mồ hôi là bị cơ thể bị mất nước, cơ thể bị mất nước thì sụt ký là chuyện tự nhiên.

Nhưng quất một quả banh mà đổ mồ hôi thì là chuyện hy hữu. Quất xong rồi rồi đưa cây gậy cho thằng khác nó xách, lại leo lên xe điện mà ngồi để nó chạy tới lỗ kế tiếp mà đổ mồ hôi nữa cũng là chuyện hiếm có.

Có thể nói đánh golf tốt ở chỗ được đi bộ và được phơi nắng. Không có mấy thứ này là golf vút đi. 🏌️

Quan vườn chưa nắm chắc vườn đề rồi.

Uýnh golf là dạng thể thao nặng về đầu óc hơn chân tay (giống như thụt bi-da vậy, hoặc uýnh cờ thì còn tệ hơn nữa, đều là thể thao đầu Ô Lim Bích cả). Tất nhiên trừ dừng ngày nắng và phải đi bộ, còn thì cũng chả tốn sức mấy.

Ti nhiên lúc giờ rét, thì không có golfer nầu chạy xe cart cả (trừ khi quá ít thời gian), chơi thế nó hèn người ra. Rõ ràng là đi bộ 7-8 cây số trong 3 giờ cũng có chất thể thao khá đầy chứ?

Mỗi trận golf nếu quan uýnh vầu loại tầm tầm thì vut vầu quãng 70-80 gậy (dừng gậy gạt trên green không tính nhé), cộng thêm với chừng ý gậy nháp, thành khoảng 150 gậy, cũng khỏe phết.

Golf lại là môn phải luyện tập hàng ngày. Để vut được 150 gậy trong một cuộc chơi trên sân, thì ngày nầu quan cũng phải ra driving range vut chừng 100-200 phát bằng không thì chỉ có bốc cứt.

Chả biết thế nầu mà từ ngày chơi golf con vện cứ trách chuối tại sâu tay phải tay trái lệch nhau khủng khiếp. Bắp tay phải cứ to đoành ra. Nghĩa là golf cũng có tác dụng đến cơ bắp chứ nhỉ?

Dung với chuối thì chơi golf còn là thả bộ trên cỏ mượt, ngược mắt nhìn gò xanh, nghe chim mẹ gì kêu la thăm thiết trong rừng, xem cá nhảy tồm tồm dưới hồ, và thì thoảng bóp vú cô caddie một phát.

Gọi golf là giải trí cũng được, chuối không phản đối. Ti nhiên tính thể thao của nó chẳng thể kém cờ tướng cờ vua.

Trích:

NguồnGioMoi viết:

Tớ mấy bữa nay thấy các quan cãi quá nên không hứng vô đọc, lại sợ không chừng bị lạc đạn. Bữa này nhào chỉ đọc đoạn cuối, bàn lảo.

Quan Mới trông tằm ngấm thế mà bầu thủ nhò? Sắp đá banh rồi đi coi đi chứ?

Chuối chả nói rõ mấy lần. Về vườn đề sân đá banh, vì nó hiện tại không mang lại lợi ích kinh tế, nên đảng ta phải đảm nhận, thế điều nầu mà cứ chòng chọi banh với gôn? Ai cấm đảng ta xây hai chục sân đá banh ngay cạnh sân gôn?

Cái đấy gọi là Phúc Lợi, còn golf là Kinh Doanh. Đừng có nhầm lẫn. Đảng có thể thu thuế golf để xây sân banh. Nếu đơn giản thế mà đảng cũng điều làm được thì đảng làm được cái điều gì?

Khi nàu đá banh thành trò kinh doanh như bên Anh Quốc, thì khỏi cần bàn đi. Tự nó sẽ có đất sống, tốt là đảng khác.

Cũng như xây công viên có lải cái khắc ý, nên đảng phải thu thuế của dân mà xây cho dân hưởng. Chưa nói đến chiện thất thoát nhể. Cứ làm được vậy là ngon rồi.

Làm điều gì có chiện ở Lừa mà tịch thu đất của Lừa dễ dàng? Trả thiếu nó một đồng nó chả moi mẹ nó ruột ra. Nhất là dừng dự án của Khoai Tây, tiền chưa có không một thằng rồi. Cũng đừng nghĩ đến chiện trả nó thấp hơn giá thị trường.

Làm điều gì có 20 ngàn dân nầu phải "từ bỏ đất sống" cho sân golf Hà Nội? Quan có bị điên không đời? Chỉ cần đền mỗi người 10 triệu thôi (mà có cái khắc chúng nó đồng ý), thì mất mẹ nó 200 tỷ. Riêng tiền giải phóng mặt bằng mà hết 200 tỷ thì sân golf làm bằng vàng cũng chỉ bóc cứt bỏ mồm.

Quan đã đến sân Vân Trì chưa? Xây giữa cánh đồng huyện Đông Anh đấy. Tuy đây chỉ là đất đầm gần như bỏ hoang, dung cũng phải đền vô khối, nên giá một thẻ của nó cao tới 60 ngàn đô Mèo, kinh hoảng luôn.

Có thằng dân nầu ở đó phàn nàn vì phải "từ bỏ đất sống" không? Đừng nghe bọn phóng viên, đến tận nơi mà tìm hiểu.

Chỉ cần biết rằng sau khi bán đất cho sân golf, dân bản xứ chó tiền mở hẳn khu du lịch sinh thái Cọ Xanh gồm hàng trăm nhà hàng. Thằng nẫu thằng nấy tươi rói. Vĩnh biệt con trâu cái cây nhé.

Tóm lại là các quan trước khi cãi cái gì thì cũng nên có một chút thực tế. Các hành vi cãi khơi khơi nghe rất Chã.

Tất nhiên Chã điều bầu giờ có quà. Tiếng Mèo là "Chã dsnt pay" hà hà hà.

Trích:

Doordie viết:

Ủa có cái vụ này nữa hả... nhưng đeo chi cho mệt. Đồ nghe đánh golf của tôi rất dã chiến. Stand carry bag, driver, fairway wood : 3/5, iron : 4-9, wedge : pitching/gap/sand/loft và putter, 1 khăn lau banh, 1 cái nón, 6 trái banh + divot toll & ball maker + vài cái tee trong bag, 1 bình nước. Dù thì khỏi cần vì tôi đi đánh golf thì trời lúc nào cũng đẹp 🌤️. Đồ câu banh ở water hazard để cho dân tập tành mới chơi... vác theo chi cho mệt 🤦🏻.

Titatitoe kêu tôi đeo cái túi tee còn logo mạ vàng nữa thì coi đã thỏa quá 😂... giống như đang biểu diễn trên sàn catwalk chứ đâu phải đang đi đánh golf. Tôi mà đeo theo cái túi như vậy... mấy partner khoai Tây nó cười cho thúi lỗ mũi.

Đồ nghề của chuỗi như sau:

- Gậy y như của quan. Thêm:
- Găng 2 đôi (dự phòng 1)
- Cây vót bóng 1 (bì giờ hay bỏ nhà)
- Ô che nắng to 1 (có thể che mưa luôn)
- Ô che nắng nhỏ 1 (vì nó nhẹ hơn nên vườn cần)
- Bóng 10 quả, 2 quả trong túi quần, 8 quả trong túi gậy
- Nước 2 chai
- Túi tee đeo sườn
- Giày đi ở chân
- Mũ vành rộng 1
- Mũ lưỡi trai 1

- Khăn lau ti caddie 1 (Khăn lau banh thì caddie chuẩn bị)
- Kem chống nắng 1 lọ
- Bluetooth earset 1
- Marker không chân 1 (đôi khi dùng đồng xu thay thế)
- Marker có chân 1
- Kính đo xa 1 (dạo này hay bỏ nhà)

Ngần ý thứ mà không có caddie khuôn thì khắc khắc chịu thế điều?

Chuối nhắc lại một lần nữa các vườn đề Chu Hảo hỏi cho quan Què khỏi dỗi. Lưu ý đây là lần cuối cùng chuối giả nhời dừng câu hỏi cứ lặp đi lặp lại thế này.

Trích:

Quá thiếu các số liệu cụ thể:

- (1)- Vấn đề môi trường.
- (2)- An ninh lương thực.
- (3)- Giá đền bù đất và các chính sách an sinh cho dân.
- (4)- Thuế thu được từ các sân này.

(1) Vườn đề môi trường. Hãy xem các tấm hình chuối so sánh sân golf với các khu đồi trọc gần như bỏ hoang Xứ Lừa và các khu công nghiệp hiện mọc như nấm chưa được kiểm soát về an ninh môi trường.

Vườn đề môi trường của golf chỉ nặng nề với Khoai Tây vì môi trường nó quá tốt (xem hình minh họa đã bớt), còn với Lừa thì chuối chỉ mong tuyến bộ Lừa là sân golf luôn.

(2) Vườn đề an ninh lương thực. Thì nhìn sang Thái mà học. Họ là nước nông nghiệp mạnh hơn Lừa, xuất khẩu gạo hơn Lừa nhiều lần (xem số liệu ở WB), diện tích bé hơn Lừa (xem Wiki hoặc CIA), dung có số sân golf gấp gần 17 lần Lừa (gúc để biết chi tiết). Chỉ thế thôi là đủ.

(3) Giá đền bù và an sinh. Cái này chuối đã thiết trình về sân golf Vân Trì, là một sân golf hiếm hoi làm ngay trên đồng bằng (thực ra là khu đầm cạn trồng rau muống rau ngổ này kia với hiệu quả kinh tế gần như bằng 0). Ngoài Vân Trì trên tuyến Bắc Lừa không có sân nầu làm trên đồng bằng. Ở Nam Lừa thì tên nầu người Nam phát biểu coi.

Chỉ biết rằng các vụ đụng độ của dân với các chủ dự án dùng nhiều đất không có vụ nầu liên quan đến Golf Resort. Bọn Khoai Tây nó rất sợ đụng với dân, nên kiểu gì nó cũng phải làm cho dân vừa lòng. Sân Sóc Sơn còn định mở rộng gấp đôi vì dân muốn bán đất nữa, dung bọn Nhựt Bản này lại chưa đủ tiền.

(4) Thuế. Khởi bản đi. Cao hơn rất nhiều so với giồng lúa, chưa nói đến chiện các sân làm trên đồi như Lương Sơn. Một sào đất nông nghiệp mỗi năm chỉ nộp thuế khoảng 40 ngàn đồng (tùy vùng), một héc ta như vậy sẽ thu được khoảng 1.2 triệu. Một sân golf nếu dùng 100 héc ta (sân Vân Trì đã nói chỉ có 60 héc ta thôi vì giá mua đất đắt quá) thì nộp thuế VAT (10%) và tiêu thụ đặc biệt (30%) đã vào quãng nửa triệu đô Mèo (có sân hơn thế nhiều) chưa kể thuế thu nhập doanh nghiệp, thu nhập cá nhân liên quan. Nếu giồng lúa thì chỗ đất đó thu tối đa được khoảng hơn 100 triệu đồng Lừa.

Đây còn chưa bàn đến hiệu ứng kinh tế xã hội của một khu Golf Resort như việc tăng giá đất. Quan Xi biết thừa đất ở Lương Sơn sau khi có sân Phoenix giá tăng 10 lần còn gì? Có mà ăn cắp cũng chả nhanh giàu như vậy.

Còn gì nữa không? Nhắc lại là chuỗi sẽ không bao giờ thêm giả nhời những câu hỏi lặp đi lặp lại. Chuỗi điều có trách nhiệm khai sáng cho những tên điều biết đọc.

Nhìn chung qua các ý kiến chống đối của các quan, chuỗi chỉ thấy các quan còn lẫn lộn mỗi chiện "Môi Trường".

Cái này cũng là vườn đề duy nhất là bọn anti-golf dùng để chống lại bọn golf. Và chưa ngã ngũ trên thế giới. Bọn Khoai Tây nhìn chung chúng nó thích vẻ đẹp tự nhiên, nên nhiều thằng cầm thù vẻ đẹp nhân tạo.

Dưng các quan hãy mở to mắt ra mà nhìn môi trường Xứ Lừa. Mở toác cái mắt Lừa ra mà nhìn khói xe máy (và xe hơi sản xuất từ 198x), bụi xây dựng thành phố, bùn lầy nước đọng nông thôn, dừng khu rừng bị đốn trụi, dừng con sông cạn róc, dừng quả đồi chỉ tuyền đá gan gà.

Các quan có tim không? Có đau xót không? Thế mà khi có tí màu xanh của bọn trọc phú, thì lại chỉ chăm chăm móc cái mũi ghen ăn tức ở mà quậy?

Thằng nàu lạm dụng thuốc trừ sâu phân bón, cứ kiện chết mẹ chúng nó đi. Chuối mà ngửi thấy mùi thuốc sâu một lần trên sân golf, chuỗi sẽ cách mặt một năm sân đó.

Trích:

thangchetbam viết:

Quan Vovi, quan Taxi.

Đừng có nghe lời tướng Tita, golf là trò chơi của Mafia, khi vào đó thì công an không thu thanh được nên không có chứng cứ, vả lại golf là nơi giết người tuyệt vời với những ai bị bệnh yếu tim.

Em cũng tập làm người "thượng lưu" lâu rồi, nhưng mỗi lần "tee" là bỏ trái banh luôn, tốn tiền quá.

Mà sao cái tiêu đề này nằm trong box CT-XH???

Quan Bầm ở nước nầu?

Nếu ở Lừa thì đúng là có tốn hơn ở các nước khác, dung vườn rẻ hơn Hàn, Nhật.

Nếu quan ở Lừa thì lúc nầu thích chơi bột vầu đây, chuối sẽ chỉ đích danh chỗ nầu chơi rẻ nhất (hiện giờ Lương Sơn có khuyến mãi hết mùa thu, còn Tam Đảo khuyến mãi quanh năm), giá chỉ vầu khoảng dưới 40 đô cho 18 lỗ, chừng 600 ngàn.

Nếu 4 anh em chung một xe đi chơi, thì giá di chuyển sẽ vầu khoảng 50-100 ngàn đồng nữa.

Bo cho caddie tùy tâm, khoảng 100-200 ngàn là ô-kê.

Dư vậy nếu chơi 1 buổi 1 tuần, thì mất chừng 800 ngàn đồng.

So với đi nhậu nhé.

Nhậu loại tầm tầm không xỉn lắm thì 4 người mất ít nhất 1 triệu, tức là khoảng 250 ngàn cho riêng mình. Sau khi nhậu thì điều ai về nhà ngay, mà phải đi Z, tốn chừng 300 ngàn nữa.

Về nhà mệt quá, phải nốc 50 ngàn tiền thuốc. Con giai phải chạy đi mua cho bát chè thập cẩm già rượu, tất nhiên phải đưa nó 50 ngàn. Cộng 100 ngàn.

Say ọe ra thăm, bị vện phạt 200 ngàn.

Đêm vện bắt ngủ riêng, tổn thất tinh thần tạm tính 500 ngàn.

Sáng hôm sau đi làm muộn, bị sếp phạt 100 ngàn. Nếu chính quan là sếp thì tổn thất vô hình điều thể đếm được.

Cuối tháng đi khám xem thận gan có sâu không, tốn tròn 1 triệu, chia bình quân thì 250 ngàn cho tuần.

Cộng lại là 1.7 triệu đồng.

Bì giờ so với đi hát tay vịn nhé.

Thôi quan tự tính lấy. Chỉ biết một bữa vầu hát thư thái thì chả bâu giờ tiêu dưới 2 triệu đồng.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=18093>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Siêu đại gia và Đại nam Quốc tự ở Bình Dương

Post Trung Tướng:

Trích:

QSBusiness viết: ➤

Bác nào confirm ông này giàu thứ mấy xừ lừa vậy, xây một khu vui chơi như vậy mà không cần vay 1 cắc từ ngân hàng thì quả là super đại gia rồi (mặc dầu về khía cạnh tài chánh thì hơi ngu).

<http://webtretho.com/forum/showthread.php?t=108878>

PS: à em có đến chỗ này 1 lần rồi, tham quan nó khi còn đang trong giai đoạn xây dựng. Tháng 10 này ai có tiền thì nên đi 1 lần cho biết, đáng đồng tiền lắm.

Tên Quang này thờ ơ với doanh giới nhờ. Tuyền nghiên cứu tây tào đầu đầu.

Bạn Dũng, tự Lò Vôì, xuất thân từ nghề kinh doanh nung vôi, là em họ và là đệ tử ruột của bạn Triết khi bạn ý còn làm lãnh tụ tỉnh Bình Dương.

Bạn Dũng phát từ hồi bạn Triết cũng phát nhờ các dự án khu công nghiệp khổng lồ ở Bình Dương Sông Bé này kia. Công việc của bạn đơn giản chỉ là khoanh một vùng hàng chục cây số vuông, rui đèn bù cho bần nông theo mức phí đèn hoa màu đã được trung ương quy định, chừng vài ngàn đến vài chục ngàn đồng tiền Lừa, sau đó xây tường bao, làm vài con đường, trồng vài cột điện, rồi bán cho doanh gia các kiểu với giá chừng gấp 10 tới 50 lần.

Bạn Dũng bị thanh tra rất nhiều lần và đến cuối 199x đầu 200x gì đó thì chính thức trung ương quyết định đập chết mà bạn Triết không thể bầu vệ được.

Bạn Dũng bàn với bạn Triết, và đi xem bói, thì chỉ có một cách di nhất trốn tội là ọe phần nhón gia sản. Để việc ọe này không phí hoài, không gì tốt hơn là xây một công trình phúc lợi công cộng.

Rất cuộc Đại Nam ra đời, với chi phí ước tính quặng 600 triệu đô Mèo, dung có khả năng phát sinh thành 1 tỷ tròn.

Để đảm bảo an toàn tính mạng tiết đối, trong khu Đại Nam này có chỗ thờ bạn Hồ bạn thân thằng Trung Tướng bạn thân chuối. Tượng bạn Hồ bằng vàng ròng to nhón vật vã có ảnh đầy trên mạng.

Và bạn Dũng đã thoát nạn.

Trích:

tieudiemgay viết:

*Mấy đồng chí toàn chém gió vớ vẩn . Đưa thông tin về số tiền của các vị lãnh đạo thì phải **kèm theo bằng chứng** hay ít nhất là cũng phải có ảnh nhà hay tài sản của họ chứ . Đưa các con số đó lên chả chứng minh được điều gì cả*

Vớ vẩn. Có bằng chứng thì các cụ lết bằng *** hết. Bạn Mãi Vẫn Dầu chỉ có bằng chứng 6K đô thôi đấy. Lương bạn là 2 triệu mấy. Lương bạn Triết bạn thân chuỗi cũng chỉ hơn 3 triệu.

Dung tài sản của con cháu các cụ thì rõ mồn một. Họ kinh doanh giỏi giang mà. Chị Nga Duẩn tuần nầu cũng lên sân golf Đồng Mô để chỉ đạo Khoai Tây. Anh Phương Mười ngày nầu chả ở tòa nhà DMC để trực tiếp đàm phán cho thuê văn phòng.

Con giai bạn Khánh Toàn cỡi xe A-tôn Mác Tin của 007 bị giang hồ rạch nát vì đổ nghênh ngang giữa phố, không biết đã sấm cái gì thay rùi nhể?

Trích:

steelbloods viết:

vớ vẩn -- bạn sinhvien dicuaghe vớ vẩn quá -- nếu ko có tượng chú Hồ kính yêu thì làm đek gì mà xây được cái "chùa" đó -- với lại kể cũng vui nhĩ ? không biết thằng cha đó mua bán ma túy hay sủng ống lậu mà có tiền xây cái "Chùa" những 3.000 tỉ ! Không biết đó có phải là một trong những hiện trạng tham nhũng không nhĩ ?

Quan này bựa thế?

Có khu chế xuất nọ, tổng đầu tư trên giấy là 5.5 tỷ, bâu gồm tiền đền bù đất và xây tí hạ tầng lem nhem. Tất nhiên số tiền đen chui cửa sau có thể gấp nhiều lần điều ai biết chính xác.

Khu này bán xong các quan có tưởng tượng thu được bâu nhiêu không? 290 tỷ đó các quan. Lãi bâu nhiêu?

Tất nhiên dừng tay như bạn Dũng Lò Tôn không ăn được nhiều thế, quăng 100-150 tỷ (từ 30-50%) phải được chung chia cho các cấp rùi.

Cho dù chỉ lãi 50 tỷ thôi, thì chỉ sau hai năm dừng bạn như bạn Dũng cũng có ngàn tỷ. Xứ Lừa bị giờ có ít nhất quăng hai ba chục bạn như thế. Các bạn có trách nhiệm nấu nướng dừng thứ gọi là "sở hữu tuyền dân" như đất Nhà Thờ Thái Hà thành bữa tiệc ngọt ngào gọi là "quyền lãnh tụ" và chịu đòm đòm khi bại lộ.

Buôn ma túy thì có mà thành tỷ phú cái khặc.

Bạn Thủy Lạng Sơn, bạn thân bạn tướng Nhanh bạn thân thằng Trung Tướng bạn thân chuỗi, chủ nhà hàng Gì Gì mới bị phá để xây Cung Hội Nghị Quốc Gia, là con buôn ma túy giải nghệ.

Bạn này có hàng chục năm hành nghề ma túy. Nhập cả công nghệ chế bạch phiến từ thuốc phiện Lào của bạn Khun Sa bên Miến. Chơi thân với các quan lại hàng lãnh tụ. Lãi 1 ăn 10. Thế mà lúc bị bắt tài sản cũng chỉ vầu khoảng trăm tỷ, mà trong đó phần nhón lại là đất từng

mua với giá rẻ hơn nhiều. Thực chất quá trình buôn ma túy của bạn cũng chỉ đem lại quặng chục tỷ lãi là nhiều.

Buôn ma túy lãi gộp được chừng 10 lần, dung chung chi thì phải vầu quặng 70%, nên chẳng bâu giờ bạn Thủy mơ xây được Đại Nam.

Phải dính vầu cái gọi là "sở hữu tuyên dân" thì mới bốc đầu nhanh như Quây Tàu thế chứ. Năm cân hàng trắng của bạn Thủy điều bằng héc-ta đất của bạn Dũng.

Mà bạn Dũng có hàng vạn, thậm chí hàng triệu héc-ta.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=18059>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Chiến tranh VN: Binh lính Liên Xô có tham gia?

Post Trung Tướng:

Về các đồng chí quốc tế vô sản đã hy sinh trong cuộc chiến đấu gian khổ mở rộng đất nước về phía Nam đã có bích to đoàn hành rồi mà?

Nhắc lại thêm chút ít cho các quan đồng chí còn lơ mơ rõ nhé.

Các đồng chí Liên Xô và Đông Đức, Ba Lan, Bảo Gia Lợi phục vụ nhiều trong các bộ phận tham mưu chiến trường Tây Nam Bộ và Nam Lào, một số trận địa phòng không ở Hải Phòng, Việt Trì, Thái Bình, Thanh Hóa, ở các bộ phận tham mưu tác chiến không quân, và cả lái máy bay chiến đấu. Việc hy sinh của các đồng chí này là tiết mật, xác các đồng chí được đưa luôn về cố quốc trong các tủ lạnh dưới tàu viễn dương.

Trong đó các đồng chí Liên Xô chiếm ưu thế về quân số.

Lúc cao điểm ở Quân khu Tả ngạn có khoảng 4 ngàn đồng chí hồng quân Xô Viết. Thật lạ là số lượng chiến binh Liên Xô đông đảo đến như thế nhưng nhân dân Hải Phòng lại hầu như không thấy chú nào. Họ đóng nhiều trong các trại riêng thuộc địa bàn kiểm soát của quân khu ở các huyện Kiến An, An Hải và Thủy Nguyên thuộc Hải Phòng, bị cấm hoàn toàn giao tiếp với bên ngoài. Doanh trại kín cổng cao tường dây thép gai chằng chịt có lính Lửa vác AK bảo vệ, một cái bi giờ thành khách sạn Cầu Rào chuyên cho phò giã thuê đón khách, vẫn còn dấu tích những sào pháo bê tông to bự dày mấy mét.

Mỗi khi tham chiến các đồng chí Đông Âu này được chiền chở trong những xe GAZ màu rêu bít bùng to vật vữa. Nhiều khi có những hàng hóa quân sự mật về cảng Hải Phòng thì Lửa bị cấm lai vãng, các đồng chí Tây sẽ trực tiếp làm phu khuân vác, có đến hàng ngàn đồng chí thao tác cùng lúc trông rất bờ rờ.

Đôi lúc, ti không thường xuyên, các đồng chí phi công huấn luyện Liên Xô và Đông Đức còn tham gia không chiến rất hăng chẳng biết do lý do gì, có thể do căm thù xấu xí bọn Mẽo phản động khét tiếng gian ác. Tháng 6 năm 1972 có một đồng chí phi công Liên Xô rớt tại Tiền Hải Thái Bình. Dù mặc quân phục rất hiền lành của phe ta và nói sôi câu tiếng Lửa "Tôi là Việt Nam. Việt Nam tốt. Việt Nam tốt" với hai cánh tay lông lá giờ cao tít, thế mà đồng chí vườn bị quần chúng nhân dân úynh cho tới bởi tới khi có một đồng chí Lửa cấp cao trên tỉnh phóng côm-măng-ca về giải cứu.

Trái lại ở chiến trường phía Nam và phía Tây thì các đồng chí Đông Âu (gọi chung là Liên Xô nhé) ở cùng với lính Lửa, tất nhiên ăn thì vườn phải có chế độ riêng. Các đồng chí này làm cố vấn là chính nhưng khi lâm trận thì vác súng bắn ầm ầm như thật không phân biệt gì cả. Các chiến sĩ ta nói binh sĩ Liên Xô về cơ bản úynh nhau dững cảm và bài bản, trừ một số đồng chí rất nhát. Bi giờ có khá nhiều đồng chí Liên Xô có tí tiền thì quay lại chiến trường xưa tìm bạn cũ.

Các đồng chí Tàu tham chiến ở ta thì có số liệu hẳn hoi. Trong viện bảo tàng quân đội của anh Lương Chột vườn còn tấm ảnh to hoành chụp một khẩu đội phòng không Tàu ở Thái Nguyên cười hớn hở.

Các đồng chí Tàu Khựa ít có mặt tại các điểm nóng của chiến trường phía nam, nhưng lại cực kỳ đông ở phía bắc Lừa, đặc biệt là các vùng phụ cận thủ đô như Bắc Giang, Thái Nguyên, Hòa Bình, Sơn Tây.. và miền duyên hải Thái Bình Nam Định Quảng Ninh, lúc đông nhất cỡ 100 ngàn đồng chí. Các đồng chí này ăn mặc bình dị và sống xuề xòa, được phép ra phố chơi thoải mái theo các tổ 3-5 người, có xe đạp Phụng Hoàng hẳn hoi, và hay đeo bi đồng nước bên sườn, chắc là lo khát nước do ăn quá nhiều lương khô. Số lượng các đồng chí Tàu hy sinh tại Lừa vào quãng 3 ngàn, gần bằng số lính úy nh thuê Nam Hàn hy sinh cho chế độ Ngụy Quyền Nam Lừa. Con số này được nhắc đi nhắc lại trong cuộc binh đao *răng cắn nát môi* đầu năm 1979.

Ngoài tham gia phòng không và trực tiếp chiến đấu bên Lào (quân số không nhiều, chỉ vài tiểu đoàn pháo tầm trung và tầm gần), việc chính của các đồng chí Tàu là đào công sự hầm ngầm và đường xá cầu cống chuẩn bị cho chiến tranh lâu dài, thế nên lực lượng các chiến sĩ chí nghiệm quân Tàu Ta mới đông đảo đến vậy.

Các đồng chí Bắc Hàn tham gia chiến đấu ở Lừa thì ít hơn các anh em bạn bè Sô Tàu, chỉ có thường xuyên chừng dăm trăm tới một ngàn đồng chí phục vụ trong lực lượng không quân, tương đương số lính úy nh thuê Phi Luật Tân cho đất nước Ngụy Quyền Nam Lừa. Nên nhớ các đồng chí XHCN là bạn bè quốc tế căm thù giặc Mèo mà chiến đấu vì Xứ Lừa anh hùng, chứ điều phải là lính úy nh thuê đầu nhé.

Các đồng chí Kim Con đóng chủ yếu tại sân bay Kép Bắc Giang, bị giờ cái nghĩa trang của hơn trăm liệt sĩ vườn còn và khá nguyên vẹn. Tên nào ở vùng đó chụp hộ cái ảnh.

Quần chúng thủ đô Hà Nội rất rành mỗi khi các bạn Bắc Hàn lâm trận. Tự dựng pháo cao xạ im bật, rồi từng tốp 4 chiếc MIG17 xinh xắn màu én bạc lao lên giới vun vút đuổi theo những chiếc F4H Thần Sấm đen sì vô cùng sấu sị đầu dài ngoẵng đã trút hết sạch bom cuống cuống chạy ra phía bể.

Thế rồi bỗng dưng có mấy chiếc F115 Con Ma từ đâu vọt tới bắn rốc két lia lịa, và những con Én Bạc xinh xắn chạy cuống như đám Thần Sấm lúc trước. Òanh phát bọn Con Ma phi một hai trái tên lửa trắng phớ, các chú Én Bạc chúi xuống tránh, bọn Con Ma cũng mặc kệ không quan tâm lắm tới kết quả của cú ra đòn, cứ thế theo đồng bọn lao tuốt ra bể Đông phía Phi Luật Tân mà trốn biệt tích điều dăm quay đầu lại.

Ti nhiên nhiều cú phóng hú họa đó cũng đủ sức tiêu diệt một em Én Bạc thân thương, thế nên cũng đã có cả trăm đồng chí phi công Bắc Hàn hy sinh anh dũng cho sự nghiệp bảo vệ chế độ XHCN Bắc Lừa.

Thấp một bát nhang to tưởng nhớ tình bạn bè quốc tế cao cả.

Trích:

cối tre viết:

...

MiG-21 trần bay đè bẹp cái B-52, B-52 không hiểu rớt bao nhiêu nhưng thầy Mỹ của các bác thừa nhận số nhỏ nhất là 16 chiếc rớt, một số nguồn thì là 23 chiếc, chưa kể những chiếc gặp định xìt lớp chứ không phải do SAM hay MiG....

Đồng chí Tre nói đúng đấy. Thứ nhất là trần bay của MIG21 (19 cây lô méch) vượt hẳn trần bay của B52 (17 cây lô méch) tới 2 cây, tốc độ thì gấp hơn hai lần. Về nghiên tắc thì MIG21 đập phát B52 chết tươi.

Thứ hai là chính bọn Mèo phản động khét tiếng gian ác công nhận tại nó bị tiêu tủng 16 chiếc B52 bao gồm cả hồng hóc và tự lao xuống núi. Con số này không có nhiều khả năng sai lệch vì nó là tiền đóng thuế của quần chúng nô lệ bên Mèo. Nó mà sai thì bọn chó Mèo chúng nó móc mồm bọn chó Mèo ra. Bọn chó Mèo nào mà phát hiện ra bọn chó Mèo rớt hơn 16 chiếc thì có mà giàu to.

Thế dung mà quân đội nhân dân Lừa đâu có dùng MIG21.

Thứ nhứt là có điều đâu mà dùng. Toàn bộ lực lượng không quân ta chỉ có nhõn 4 chiếc thôi.

Thứ hai là MIG21 chứa được rất ít đạn dược xăng pháo. Mà quân đội ta khi điều có đủ đạn thì khác điều gì con phò không có BCS (này, cái này lờ trùng với tên ai đó thì cũng là vô ý thôi nhè), run rẩy cứ như là rơi vào nồi nước phở.

Thứ ba là MIG21 sơn màu sẫm, cánh hình tam giác trông giống hệt các loại tiêm kích của bọn phản động Mèo khét tiếng gian ác, trông rất là không XHCN, không thể nào được gọi là Én Bạc. Tóm lại là nó sấu sí ghê tởm và tất nhiên rất phản động.

Còn cái MIG21 anh Tuấn lái trong lớp kịch hoành tráng do đảng ta đạo diễn thì chi bộ hẳn cũng rõ là nó điều phải MIG21. Thậm chí nó cũng có thể chưa từng xuất phát trong cái đêm hùng vĩ đó. Và có thực anh Tuấn làm diễn viên chính của vở đó hay không thì cũng điều ai dám chắc.

Cái này bình thường mà. Đảng ta lúc thì nói có trên 90 chiếc B52 bị bắn cháy tại chỗ, lúc thì đánh chính lại chỉ có 70 chiếc thôi. Chắc. Đảng mà nói đúng mới là lạ.

Và cũng chỉ có một chiếc B52 duy nhất rụng tại Bắc Lừa bi giờ vườn còn dấu tích ở cái hồ con con gì phố Hàng Hoa Thám. Quả B52 này đều thế đấy, bọn chó Mèo cho hẳn 2 phi đội bay úynh chặn yểm trợ, nên dầu bị bắn tan tành, nó vẫn lết được sang Thái Lan hoặc Phi Luật Tân, hai nước bạn thân thiết hiện nay của chúng ta. Thậm chí có quả B52 sau khi về căn cứ

một tháng mới tèo hoàn toàn. Mẹ kiếp đúng là phản động.

Một điều phải công nhận là các loại tên lửa SAM của ta điều thể nào bắn rụng được B52 lúc nó bay bình thường, và các loại MIG17 và MIG19 cũng điều thể nào làm được chiến tương tự. Nên đảng phải đạo diễn cho chính quả MIG21 của anh Tuấn chứ không phải quả nào khác là hiện vật cho chiến công lấy lòng tưởng tượng.

Ti nhiên B52 vườn rụng như sung vì công nghệ của bọn chó Mèo không thể nào làm cho loại máy bay này có khả năng rải bom từ độ cao mười cây lô méch. Chính cái lúc nó sà xuống hự hự nhân dân Lừa ta ở tầm dăm cây số, thì quân ta phật phật phật tên lửa búa xua cho nó ăn đòn. Nó thả xong thì kéo quần vọt lên cao tít rồi bay phura ra bể. Nếu có rụng thì cũng rụng ở đâu đó xa xôi lăm lăm đảng ta điều chắc đâu nhé.

Chưa có một thần dân Lừa nào nhìn thấy một con B52 nguyên vẹn nào trong thanh thiên bạch nhật, vì nó chiêm bay đêm. Tiếng kêu của nó ì ì khủng bố nghe như tiếng bô của xe Hạc Li bị giờ, khiến quần chúng cần lao chui dưới hầm kèo tự dưng xón hết cút sống ra quần đùi, và quần chúng không có đạo cũng lăm rằm cầu nguyện cho nó đừng thả cái mẹ gì lên đầu mình.

Hết chiến. Chán phèo.

Trích:

ganhaque viết:

Tôi là người Bắc, theo cái nhìn thấy được của tôi thì không nhiều đâu, chỉ có một số cố vấn quân sự Liên Xô sang huấn luyện cho VN trong các lĩnh vực có tính khoa học công nghệ cao như tên lửa, không quân thôi. Cái khác với Mỹ và đồng minh trong Nam là ở chỗ đó. Mỹ đưa cả vũ khí và quân lính vào, cả các nước đồng minh Mỹ như Đại Hàn, Nam Dương, Thái Lan, Philippin,... nữa. Trong khi phía miền bắc hầu như chỉ nhận viện trợ vũ khí, lương thực thực phẩm, nhu yếu phẩm từ Liên Xô, TQ, Triều Tiên (Bắc Hàn) và các nước XHCN Đông Âu khác. Quả này chắc chắn Mỹ luôn luôn phải nhìn nhận là sai lầm lớn trong lịch sử quân sự của họ....

Hồ hồ hồ chuối mắc cười quá. Đồng chí hỏi đó sống ở đâu? Chắc không ở Bắc Giang hay Sơn Tây chứ? Hồi ý đồng chí đi từ quê lên Hà Nội mấy năm một lần? 100 cây số thì cỡi tàu lửa hết mười mấy tiếng? Đồng chí cần phải có giấy tờ gì khi di chuyển từ Nam Định vào Thanh Hóa hoặc thậm chí phóng xe đạp từ Đông Anh sang Bồ Hồ? Đồng chí bị công an bắt vì đi đứng lung tung vào ban ngày lần nào chưa?

Hay là hồi ý đồng chí đã có xe Uây Tàu lượn phượn khắp nơi điều sợ công an dân phòng để chắc như đinh đóng *** rằng "Tớ đâu có thấy". Há há há.

Tóm lại là những gì ta thấy dưới đáy giếng điều chắc giống những gì người khác thấy trong cái đáy giếng khác.

Nghe các cụ kể chiến là không tốt đâu.

Thứ nhất là các cụ còn nghiên tính đảng, nghĩa là nói cái điều gì cũng có nhiều sự khoác loác và ít sự trung thực. Với lại các cụ bị giờ phụ thuộc về kinh tế, nên cũng phải có cái gì làm oai với con cháu chứ.

Thứ hai là các cụ già rồi, nhớ cái được cái mất, điều ai bắt các cụ phải nhớ chính xác.

Thứ ba là các cụ hồi đó dúi nhãn răng và sống úp mặt dưới đáy giếng, nên chiến các cụ phần nhiều thơ mộng, chẳng hạn như cho anh Tuân núp MIG21 vào mây, rồi dùng phát xông ra bắn B52 rơi nhan nhản.

Máy bay B52 có 5 động cơ chính, nên số lần khói nó phun ra là 5 lần chứ điều thể nào 3 lần được.

Thứ hai là tuyến bay của B52 từ đâu đến đâu trong chiến tranh Lừa thì cứ lên mạng mà tìm. Các cụ đừng có phịa.

Thứ ba là tiếng động của máy bay trên bầu trời có thể nghe rõ từ 30-40 cây số, như là hồi đó Lừa có điều đầu ra xe máy xe hơi mà bị át tiếng. Bất quá chỉ có "*tiếng hát át tiếng bom*" thôi.

Trích:

Panda viết:

Buồn cười quá đi mất! Bắt quả tang titatitoe bịa chuyện như thật!

Nghe ba mình kể lại, vào năm 1972 trở về trước, khi B52 bay từ Thái Lan, Guam...đến MB để thả bom thường bay qua không phận miền trung là Qui Nhơn, Quảng Ngãi, Đà Nẵng, Huế, Quảng Bình

Khi B52 bay người đứng dưới đất thấy rõ chiếc máy bay to cỡ như chiếc giày trẻ em nhưng điều đặc biệt là ba luồng lớn khói do động cơ phản lực cỡ khủng xả ra dài hàng chục cây số và rất lâu (hàng giờ sau) mới tan hết

Còn tiếng động thì hầu như không nghe thấy gì với độ cao đó, còn khi chuẩn bị ném bom thì hầu như B52 không thể hạ độ cao, tiếng kêu ừ có thể là do loạt bom khi rơi hoặc trước đó từ ở xa nổ trên mặt đất gây ra tiếng động và mặt đất chấn động như bị động đất

Ngoài ra khi ra đến không phận MB, B52 thường có đội tiêm kích 4 chiếc F114 bảo vệ ở tầm thấp và tiếng động ở mặt đất nghe được là của 4 chiếc F114 này

Chính các luồng khói đó giúp cho người dân các miền đó biết rõ là B52 so với các loại máy bay khác

Còn khi B52 rải bom Hà Nội lần cuối chẳng phải ném liên tục 12 ngày đêm là gì?

Khấp quá vâng vâng thừa đồng chí quan Su Hào (not Cà Rốt hệ hệ) chuyên gia vọc sách của viện nghiên cứu mẹ gì chỗ ngã ba Phan Đình Phùng Hoàng Diệu mà đồng chí Tấn Đại Tướng trước khi bị thọc tiết vẫn đến hút thuốc lảo vạt từ sáng tới khuya.

Chiến anh Tuân bắn thùng B52 còn là triền thuyết nữa là anh Thiều. Hố hố hố. Lại còn tham

chiều từ QuansuVN nữa chứ hồ hồ hồ. Thế cái xác B52 anh Tuân bắn nó nằm chỗ nào rồi?

Mích 21 bay ít vì nó có ít và ít thằng biết lái, và những lý do khác đã trưng bày, chứ điều phải sân bay bị phá. Sân bay đã bị phá thì Mích 000 cũng chả bay được nữa là 21.

Bại lốt B52 bị bắn rụng xuống Hin Ton đương nhiên là có, rụng mà bắt quá chỉ vài thằng, vì nó lao ra nhảy xuống bể hết cả. Lên mạng tìm là thấy ngay thằng nào hiện giờ ở đâu.

Hồ hồ lấy tầm xa tối đa của SAM mà gán cho nó cái khả năng bắn được máy bay cách 30 cây lô méch thì biết rõ thế nào là Su Hào hồ hồ hồ rồi nhé. Pháo 105 cũng chạy xa được như thế chứ kém gì? Đạn súng trường các bọ CKC cũng có thể cuộc được 10 cây lô méch trong điều kiện đường xá thích hợp hồ hồ hồ.

Tóm lại là cả bài của quan đồng chí Tre chỉ rút lại được mỗi cái cụm từ gì mà Cà Rốt Cà Rốt. Hay phết.

Trích:

còi tre viết:

Công nhận các bác cà rốt quá!

MiG-21 sinh ra là để đánh những máy bay như B-52, nên nó thật B-52 chả lạ lắm.

MiG-21 trong 12/72 xuất kích rất ít, do sân bay bị phá, nhưng vẫn có 2 kill B-52 của anh Tuân và anh Thiều.

Số xác B-52 rơi tại chỗ, xác ở đâu thì các bác vào đây mà tìm đếm nhé:

<http://www.quansuvn.net/index.php?board=15.0>

Rồi, coi như có mỗi 1 chiếc B-52 rớt tại chỗ, vậy cái đám pilot B52 trong Hilton chắc là mấy chả thấy HN đẹp quá, nhảy dù xuống uống cafe chẳng??? Các bác có biết bao nhiêu xác và bao nhiêu pilot lái B-52 được HN thu gom vào Hilton không???

Sam2 thì tầm luôn là 30km+, độ cao thì U2 còn rớt, tính gì đến B-52.

Mời các bác nỗ tiếp cho thiên hạ rõ cái trình độ học thức 🍌🍌🍌

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=9035>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Tại sao Hồ Chí Minh ký hiệp định Genève?

Nguồn : Người Việt Online

Ngô Nhân Dụng

Từ năm 1955 cho đến 1975, người Việt ở miền Nam vẫn gọi ngày 20 Tháng Bảy là Ngày Quốc Hận. Đó là mối hận đất nước bị chia đôi, tái diễn tấn bi kịch huynh đệ tương tàn Trịnh Nguyễn phân tranh gần 300 năm trước.” Chế độ cộng sản miền Bắc không coi ngày đó mang một niềm ân hận, ngược lại họ còn cho đó là một thành quả.

Người quốc gia ở miền Nam thì vẫn đa cảm; các lãnh tụ cộng sản sắt đá hơn vì họ tin tưởng ở một chủ nghĩa “siêu việt” và một phong trào vô sản toàn thế giới. Ở miền Nam nhiều học sinh cũng than thở, “Đây sông Gianh, đây biên cương thống khổ - Đây sa trường, đây nấm mộ người Nam.” Ông Võ Thành Minh đã tuyệt thực ở bên hồ Leman để chống lại việc cắt đôi đất nước. Tất cả báo chí ở miền “quốc gia” đều loan tin tiếng sáo thờ than của Võ Thành Minh, nhưng phía cộng sản thì không nhắc tới ông, sau này ông qua đời trong vụ Tết Mậu Thân ở Huế. Ngoài Bắc, các lãnh tụ cộng sản còn đang lo hô hào cán bộ đẩy mạnh các cuộc đấu tố để tiêu diệt giai cấp địa chủ, thực hiện tư tưởng Mao Trạch Đông. Hồ Chí Minh ký đạo luật “cải cách ruộng đất” vào Tháng Mười Hai năm 1953, một “bước tiến” trong cuộc cách mạng quốc tế mà ông theo đuổi. Khi một người tin mình nắm chân lý tuyệt đối trong tay thì họ dám làm bất cứ cái gì để thực hiện chân lý đó, một cuộc nội chiến giết hàng triệu người chỉ là một chi tiết nhỏ trong vở tuồng lịch sử vĩ đại mà họ coi là tất yếu.

Nửa thế kỷ nhìn lại, bây giờ nhiều người Việt Nam sống ở miền Bắc cũng công nhận việc chia đôi đất nước năm 1954 là một mối đau nhức, gây nên cảnh nổi da xáo thịt vô ích.

Ngày mai là đúng 51 năm kể từ khi ký Hiệp Định Genève, 20 Tháng Bảy năm 1954. Từ nửa thế kỷ nay nhiều sử gia vẫn đặt câu hỏi: Sau khi Việt Minh chiếm được căn cứ Điện Biên Phủ của Pháp, tại sao Hồ Chí Minh không thừa thắng xông lên, tiếp tục tấn công để chiếm lấy tất cả nước Việt Nam mà lại chịu ký hiệp định chia đôi đất nước? Mỗi sử gia có thể nhấn mạnh vào một lý do nào đó, không biết chắc ai đúng ai sai. Nhiều người cho là Cộng Sản Việt Nam đã chịu áp lực của Liên Xô và Trung Cộng. Các đàn anh cộng sản này muốn kết thúc cuộc chiến ở Đông Dương, sau khi họ đã ký kết chấm dứt chiến tranh ở Hàn Quốc. Nghĩ như vậy tức là coi như Cộng Sản Việt Nam bị ép buộc nên phải cắt đôi đất nước. Để làm áp lực, hai nước cộng sản đàn anh hứa tiếp tục viện trợ với điều kiện Cộng Sản Việt Nam chịu đến bàn hội nghị ở Genève.

Có sử gia lại nói chính Cộng Sản Việt Nam muốn ký hiệp ước vì sợ đằng sau nước Pháp còn có Mỹ, phải ngưng chiến để không cho Mỹ có lý do can thiệp vào Việt Nam. Ông William J. Duiker, trong cuốn “The Communist Road to Power in Vietnam” kể rằng Hồ Chí Minh đã mất công thuyết phục cánh chủ chiến trong đảng Cộng Sản, trong phiên họp Trung Ương Đảng vào Tháng Bảy năm 1954. Ông Hồ nói rằng những người trong Trung Ương Đảng muốn tiếp tục chiến tranh không nhìn thấy mối nguy là quân Mỹ có thể sẽ nhảy vào Việt Nam giúp chính phủ quốc gia của Bảo Đại, thay chỗ của Pháp.

Trong thời gian chiến cuộc Điện Biên Phủ, chính phủ Pháp đã yêu cầu Mỹ hỗ trợ bằng cách ném bom chung quanh thung lũng này để tiêu diệt quân Việt Nam đang tấn công. Không khí “chiến tranh lạnh” bao trùm thế giới từ sau Đại Chiến Thứ Hai, cả Nga lẫn Mỹ đang nghi ngờ nhau. Bộ Quốc Phòng Mỹ vẫn giả thiết rằng sớm muộn Nga xô sẽ đánh Âu Châu và Trung

Cộng sẽ tấn công chiếm các nước Đông Nam Á. Mà các nước trong vùng đó đều có một (hay hai) đảng Cộng Sản địa phương đang nổi dậy, làm nội ứng. Lúc đó Mỹ đã rảnh tay ở Cao Ly mà lực lượng máy bay bom đạn của họ vẫn sẵn sàng ở Nhật Bản và Đài Loan. Nhưng chính phủ Mỹ đã từ chối không giúp Pháp ở Điện Biên Phủ. Nếu sau đó chính phủ Pháp chấp thuận những điều kiện của Mỹ, thí dụ, trả lại nhiều quyền tự quyết về quân sự và ngoại giao cho chính phủ quốc gia Việt Nam hơn, sau khi Bảo Đại đã phong nhậm một ông thủ tướng thân Mỹ, thì việc tham dự của Mỹ có thể thành sự thật. Đó là mối lo chính đáng của Hồ Chí Minh, con người có kinh nghiệm quốc tế nhiều hơn các lãnh tụ cộng sản khác.

Ông Duiker cũng cho là vì lo ngại Mỹ sẽ nhúng tay trực tiếp nên Hồ Chí Minh đã lựa chọn giải pháp chia đôi Việt Nam, thay vì giải pháp ngưng bắn tại chỗ, mỗi bên giữ phần đất mình đang kiểm soát. Trong trường hợp ngưng bắn tại chỗ, Mỹ vẫn có thể chờ một biến cố nào đó để lấy cớ mà viện trợ trực tiếp cho chính phủ Ngô Đình Diệm đánh nhau với Việt Minh trở lại. Khi chính phủ Mỹ không ký vào Hiệp Định Genève chia đôi Việt Nam, chúng ta có thể hiểu là họ nghiêng về giải pháp ngưng bắn tại chỗ, vì nó thích hợp với mưu đồ của họ hơn, đúng như ông Hồ lo ngại. Mặt khác, nếu chia đất theo lối “đa beo” thì ông Hồ khó thi hành được chương trình đấu tố trong cải cách ruộng đất mà ông đã bắt đầu, dưới sự cổ vũ của các đồng chí Trung Quốc.

Nhưng một câu hỏi thực tế là, lúc đó Việt Minh có đủ sức tiến đánh tới toàn thắng, nếu Mỹ không can thiệp hay chẳng? Tướng Navarre, người chỉ huy quân Pháp thời đó, cho biết rằng trong năm 1954 lực lượng Việt Minh đã cạn sức vì dồn hết sức vào chiến dịch Điện Biên Phủ. Để chiếm lấy một cứ điểm có 16,000 quân Pháp, Việt Minh đã huy động gần 50,000 quân chủ lực, 55,000 quân phụ lực, và 100,000 dân công tiếp tế cho chiến trường. Phía Pháp chết khoảng 1,500 quân, 4,000 bị thương; trong khi phía Việt Nam mất 25,000 người trong đó 10,000 người chết. Nhiều người phía Việt Minh thì cho là sau khi thắng trận ở Điện Biên Phủ, họ đủ sức sẵn sàng mở ra những cuộc hành quân ở vùng châu thổ sông Hồng Hà để tiêu diệt lực lượng Pháp và quân đội quốc gia. Tất nhiên họ không dự trù việc tham dự của Mỹ có thể xảy ra, và cũng không biết các điều kiện viện trợ của Liên Xô và Trung Cộng mà công nhân biết. Tướng Navarre thì nói sau trận Điện Biên Phủ các hoạt động tấn công của Việt Minh đã giảm hẳn đi, nhưng khi ông ta xin thêm 2 sư đoàn viện binh thì chính phủ Pháp từ chối. Mặt khác, thủ tướng Pháp lúc đó, ông Mendes France, đã hứa trước quốc hội khi nhậm chức là sẽ giải quyết chiến tranh Đông Dương trước ngày 21 Tháng Bảy, cho nên có ký hiệp định đình chiến thì ngôi thủ tướng của ông mới tồn tại.

Bên cạnh các giả thuyết của các sử gia, có một tài liệu có thể coi là khách quan đối với tình hình quân sự tại Việt Nam lúc đó, trong cuốn Hồi Ký Khrushchev (Khrushchev Remembers), của người lãnh đạo Liên Bang Xô Viết năm 1954, bản dịch cuốn sách này xuất bản năm 1971 ở Mỹ. Gọi là khách quan, vì ông Nikita Khrushchev rất có cảm tình với ông Hồ Chí Minh. Hơn nữa, lúc đó ông nắm đủ các tin tức mà người ngoài không biết, do guồng máy các cố vấn Nga Xô bên cạnh Việt Minh cũng như ở Trung Quốc cung cấp.

Khrushchev kể rằng đầu năm 1954 Chu Ân Lai, Hồ Chí Minh đến Mát Cơ Va họp để bàn một lập trường chung tại Hội Nghị Genève, “dựa trên tình hình ở Việt Nam.” Và Khrushchev mô tả, “Tình hình rất nghiêm trọng. Phong trào kháng chiến ở Việt Nam đang trên đà sụp đổ. Các dân quân hy vọng Hội Nghị Genève sẽ dẫn tới một thỏa hiệp ngưng bắn để họ có thể tiếp tục cuộc chiến đấu chống Pháp...” Đó là nhận xét của Khrushchev. Ông còn thuật lại lời Chu Ân Lai. Sau một phiên họp chung, có lúc Chu Ân Lai kéo Khrushchev vào một góc, nói, “Đồng chí Hồ Chí Minh đã nói với tôi rằng tình hình ở Việt Nam đang tuyệt vọng, và nếu chúng ta không tiến đến một cuộc ngừng bắn sớm, thì người Việt Nam không thể đứng vững

chống lại quân Pháp. Do đó, họ đã quyết định nếu cần sẽ rút lui về biên giới Trung Quốc, và họ xin Trung Quốc sẵn sàng tiến quân sang Việt Nam, như chúng tôi đã làm ở Triều Tiên. Nói cách khác, người Việt Nam muốn chúng tôi đánh đuổi Pháp giúp họ. Chúng tôi không thể nào đáp ứng yêu cầu của đồng chí Hồ Chí Minh. Chúng tôi đã tổn thất quá nhiều ở Triều Tiên, cuộc chiến đó tốn kém quá đối với chúng tôi. Chúng tôi không thể nào dự vào một cuộc chiến tranh khác trong lúc này.”

Nghe Chu Ân Lai xong, Khrushchev đã tìm cách thuyết phục ông ta đừng từ chối ngay, “Đồng chí không thể nào nói với ông Hồ là đồng chí sẽ không giúp đỡ khi ông ta bị Pháp đánh phải rút quân về biên giới Trung Quốc. Tại sao đồng chí không cứ nói dối một cách vô hại đi? Cứ để cho người Việt Nam họ tin là đồng chí sẽ giúp họ nếu cần, cái đó sẽ khích lệ họ chiến đấu chống quân Pháp hăng hái hơn.” Chu Ân Lai đã nghe lời khuyên đó, Khrushchev kể, ông ta “không nói với ông Hồ là Trung Quốc sẽ không đánh nhau với Pháp trên lãnh thổ Việt Nam.”

Chúng ta có thể tin những lời Khrushchev thuật lại là đúng, vì ông ta tỏ ra rất hâm mộ Hồ Chí Minh. Lần đầu Khrushchev gặp ông Hồ là vào Tháng Hai năm 1950, khi ông Hồ sang Mát Cơ Va xin Stalin viện trợ. Khrushchev mô tả Hồ Chí Minh là một con người “thành thật, nhân từ, trong sáng;” và nói rằng “Ông ta có thể chinh phục tất cả mọi người với tấm lòng chân thành và niềm tin tưởng không thể nào lay chuyển của ông rằng chủ nghĩa Cộng Sản là tốt nhất cho dân tộc ông và cho cả loài người.” Khrushchev tả Hồ Chí Minh có đôi mắt “chân thành trông thơ ngây như trẻ em.” Khrushchev ca ngợi, coi Hồ Chí Minh đáng là một vị “thánh cộng sản.” Nhưng cáo già Stalin thì không. Trong cuộc gặp gỡ đầu năm 1950 này, Hồ Chí Minh đã rút ra một tờ báo hình ảnh của Liên Xô, có hình Stalin, xin ông ta ký tên vào đó làm kỷ niệm. Stalin vui vẻ ký, nhưng sau đó đã ra lệnh mật vụ tới phòng Hồ Chí Minh lén thu hồi lại, vì Stalin cũng sợ ông Hồ sẽ lợi dụng, theo lời Khrushchev thuật. Mọi người đều biết hồi ông Hồ ở bên Trung Quốc và làm việc cho OSS, tổ chức tình báo Mỹ, ông có xin Tướng Chennault, chỉ huy phi đoàn Cọp Bay của Mỹ ở Trung Quốc, ký tặng Hồ một bức hình. Sau đó ông Hồ mang bức hình về Việt Nam, rồi khi họp hội nghị Tân Trào thì đem bức hình đó trưng bày, để mọi người nghĩ rằng ông đã được Mỹ ủng hộ, mà Mỹ thì đang thắng Nhật. Chưa chắc Stalin biết câu chuyện này, nhưng một lãnh tụ cộng sản như ông ta thì chắc cũng hiểu là không nên tin tưởng những lãnh tụ cộng sản khác.

Câu chuyện Khrushchev kể trong cuốn hồi ký về cuộc đối thoại với Chu Ân Lai có thể hoàn toàn là thật. Vì ông ta không có lý do nào để nói dối. Chu Ân Lai chắc cũng không cần bịa chuyện ra nói với Khrushchev. Năm 1954 là lúc bang giao giữa hai nước Nga-Hoa còn rất thân thiện, mà nếu Chu Ân Lai nói dối thì Khrushchev có thể kiểm tra lại, biết liền. Cho nên chúng ta có thể tin rằng Hồ Chí Minh quả thật đã thú nhận với cả hai lãnh tụ Nga và Trung Quốc tình hình lực lượng Việt Minh đang lo bị thua tới mức có thể phải rút sang Trung Quốc. Cũng có thể tin được là năm 1954, Hồ Chí Minh đã xin Trung Cộng đem quân vào Việt Nam.

Khi Chu Ân Lai nói với Khrushchev rằng Trung Cộng không thể tham dự một cuộc chiến nữa, sau khi đã tiêu hao lực lượng ở Cao Ly, điều này cũng đúng. Nhiều người vẫn nghĩ là chính Stalin thúc đẩy Trung Cộng đem quân sang Cao Ly để làm tiêu mòn lực lượng nước cộng sản anh em này, vì ai cũng biết chính Stalin bật đèn xanh cho Kim Nhật Thành gây chiến. Nhưng sau khi ký hiệp ước đình chiến ở Cao Ly, Trung Cộng đã thấy sự thiệt hại của họ quá lớn, cho nên không muốn dính vào một cuộc chiến khác. Theo William Duiker thì vào Mùa Thu năm 1953, Ngoại Trưởng Mỹ Foster Dulles đã cảnh cáo nếu Trung Cộng dính vào Chiến Tranh Đông Dương thì sẽ “có hậu quả nghiêm trọng” khiến Bắc Kinh chấp nhận chính sách tỏ dấu hiệu ôn hòa của Nga Xô trong cuộc ganh đua với Mỹ, sau khi ông Stalin qua đời.

Như vậy thì việc ký Hiệp Định Genève một phần là do Hồ Chí Minh lo sợ nếu tiếp tục chiến tranh thì Mỹ sẽ can thiệp, mà sức lực Việt Minh lúc đó đang yếu; một phần khác cũng vì chủ trương ôn hòa của Nga Xô khiến cho ông Hồ lo ngại nếu không theo thì sẽ không còn được Nga và Trung Quốc viện trợ như trước nữa. Bản hiệp định chia đôi đất nước đó dẫn tới cuộc chiến tranh Nam Bắc làm chết mấy triệu người Việt Nam, cũng vì ông Hồ là một người cộng sản kiên cường, đúng như ông Khrushchev ca ngợi. Ông “thánh cộng sản” đó muốn cả hai miền Nam Bắc đều phải sống dưới chế độ cộng sản để tiến hành việc “giải phóng” cả vùng Đông Nam Á và cả thế giới. Chính phủ Ngô Đình Diệm lúc đó không chịu ký vào Hiệp Định Genève, cũng vì không muốn chịu trách nhiệm trước lịch sử việc tái diễn Hận Sông Gianh.

Ngô Nhân Dụng

Post Trung Tướng:

E hèm e hèm.

Các quan bình tĩnh, nhất là quan Quốc. Cả nghĩ và nhạy cảm sẽ làm ta mắc chứng di tinh rất nguy hiểm cho bản thân, gia đình, và tương lai dân tộc.

Cái bích này đang nói về đồng chí Bác Kính Yêu và hiệp nghị Giơ Ne Vơ, sao cứ dùn đẩy sự nghiệp kháng chiến của đồng chí Diệm vào thế nhĩ?

Đương nhiên đồng chí Diệm không thể nào so được với đồng chí Bác Kính Yêu.

Đồng chí Diệm là người học thức, có bằng cử nhân, tức là trí thức cực phân, dòng dõi quan lại khét tiếng gian ác (quan lại tất nhiên gian ác, trừ quan lại XHCN của dân do dân và vì dân thì điều thể nào gian ác được), lại theo một tín ngưỡng hết sức phản động là Công Giáo La Mã, thậm chí có anh ruột từng suýt thành Hồng Y Giáo Chủ đầu tiên của Xứ Lừa, gia đình có 3 tiền sĩ đều thuộc loại cực phân cả vì đâu có được đào tạo dưới mái trường XHCN dưới ánh sáng tran trúa đảng dẫn đường.

Mới 31 tuổi đồng chí Diệm đã bị đồng chí Bảo Đại bắt làm bộ trưởng. Bộ trưởng gì thì điều quan trọng dung mà chỉ sau chưa đầy năm đồng chí ý điều thêm làm quan nữa. Cái mệnh này vận đúng vào đồng chí Tuấn A ở một quốc gia trực tuyến nọ, chỉ sau một ngày làm một đồng chí A đã uất ức làm đơn xin được trục xuất hỏ hỏ hỏ sang quốc gia khác hoặc không quốc gia mẹ nào cả hỏ hỏ hỏ. Đây là khảo dị mang tính chất tham chiếu, không nhằm vào một cá nhân cụ thể nào đâu đấy.

Phe cánh của đồng chí Diệm cho rằng đồng chí từ quan vì trách nhiệm trước dân tộc của một đại trượng phu với những tham vọng cao nhón. Hỏ hỏ hỏ đúng là phản động. Phe đảng ta thì bầu đồng chí ý từ quan là do đồng chí ý bất tài, giống như bộ trưởng gì gì của ta từ quan sau vụ PMU18. Ở thế dung mà một đồng chí đại lãnh tụ của đảng ta lại mời đồng chí Diệm ra làm bộ trưởng một lần nữa sau khi cướp được chính phủ. Nói câu sau ịch câu trước là một thói quen trắng kiện của đồng chí lãnh tụ này và phe cánh của đồng chí ý.

Đồng chí Diệm có một khiếm khuyết vô cùng bực là bị ngắn chim. Đồng chí Minh Nhón sau khi cho lính hạ sát bồm bồm bồm đồng chí Diệm đã tự tay móc khuy quần của đồng chí để tận mắt nhìn thấy một quả chim dài vồn vẹn 5.5 xăng ti mét. Nhiều nhà khoa học chân chính cục phân đã chứng minh một cách thân ái và quyết thắng rằng bất cứ một thằng người nào có chim dài dưới 9 xăng ti thì điều thể nào là đàn ông được. Tội nghiệp.

Đồng chí Bác Kính Yêu thì khác hoàn toàn.

Đồng chí Bác Kính Yêu chẳng cần học cái trường lớp mà mẹ nào sát. Kể cả cái trường phổ thông thuộc địa mà đồng chí cạy cục xin vào bằng một lá đơn thống thiết viện dẫn cả thân phận của cha đẻ, cũng là do bọn phản động tưởng tượng ra. Đồng chí cần đếch gì học. Phong cách này đã được các đồ đệ của đồng chí thực hiện triệt để từ nay cho đến muôn đời.

Đồng chí Bác Kính Yêu cũng đếch cần phải xuất thân nhà dòng dõi gì cả. Trượng phu cần điều gì nhờ bố mẹ? Đúng ra ông nội của đồng chí cũng là một quan lại, nhưng đáng tiếc là tên phản động khét tiếng gian ác này lại không thừa nhận cậu con trai ruột, tức là cha của đồng chí. Cha đồng chí cũng có học hành nhưng không đỗ đạt, chỉ có cái bằng phó bảng, bị giờ tương đương chứng chỉ tin học cấp quận. Tức là cha đồng chí hoàn toàn chưa phải diện cục phân. Cha đồng chí cũng có chút thời gian làm quan, nhưng chức quan nhỏ quá nên chưa thể gọi là khét tiếng gian ác, dù rằng đồng chí cha này cũng từng phang chết một công dân ngoan hiền và mất mẹ nó chức.

Đồng chí Bác Kính Yêu cũng đếch cần làm quan sớm. Đến tận năm 50 tuổi đồng chí vẫn nhận lương của quốc tế cộng sản chứ điều thềm nhận lương của chính phủ. Xem ra cái câu "Ngũ Thập Gì Gì " của bọn cục phân bên Tàu không có hạp với đồng chí chút nào.

Điều khác biệt quan trọng nhất, đồng chí Bác Kính Yêu là một trang nam nhi hảo hớn với chim dài 19 phân rưỡi, có sức mạnh tình dục đáng kể, và có những đứa con yêu dấu khỏe mạnh. Ngay ở tuổi bảy mươi năm, nhu cầu sinh lý của đồng chí vẫn ngùn ngụt và súc tích. Đáng tiếc là đồng chí không sinh thêm con ở tuổi ấy do những bất đồng nho nhỏ với các thành viên chính trị bộ.

Một khác biệt nữa giữa hai đồng chí Diệm và Bác Kính Yêu, là số phận của hai đồng chí đã được Thượng Đế an bài theo hai cách khác nhau. Đồng chí Diệm có con người mắt quá cao, là tướng bắt đặc kỳ tử chết đường chết chợ, nhưng lại có cái mũi to bành, là có vương phúc về sau. Đồng chí Bác Kính Yêu thì mắt sâu và nhỏ sáng quắc như đèn pha hai mươi oát, là tướng quan lộc vững bền, nhưng lại có mũi cánh dài hơi méo, là tướng vô phúc. Những cái này cần được kiểm chứng sau 200 năm nữa. Cả hai đồng chí đều có tử vi chói ngời tại Mệnh.

Ti nhiên hai đồng chí cùng có vô khối điểm tương đồng. Đặc biệt nhất là cung di. Cả hai đều bốn ba năm châu tám bể tìm đường chinh chiến. "Chinh chiến" chứ điều phải "cứu nước" đâu nhá, cái này sẽ bàn sau. Một cái chung đáng kể nữa là cả hai đều thích được xưng tụng. Đồng chí Diệm buộc các bộ trưởng gọi mình bằng Cụ, dù Cụ khi làm tổng bí thư mới qua tuổi năm

xịch, còn đồng chí Bác Kính Yêu bắt các trung ủy kêu mình là Bác, dù Cháu có khi hơn Bác đến hai chục niên. Tất nhiên các chiến tướng đó có quyền không gọi Cụ và Bác, dung mà cứ thử không gọi xem?

Đit mẹ, bi giờ đến quả đi vào nội dung chính, sau khi đã phân tích kỹ lưỡng thân thể hai lãnh tụ là hai đối tượng căn bản của vụ lừa đảo thiên niên kỷ: Hiệp nghị Giơ Ne Vơ.

Đã có thể thấy, đồng chí Bác Kính Yêu luôn xác định được thân phận của mình là một Quan Bạ, nên đồng chí luôn có những ngón đòn bạ.

Sau chiến thắng Điện Biên Phủ lừng lẫy năm châu chấn động địa cầu, đồng chí Bác Kính Yêu vẫn biết rằng mình đang ở thế yếu vì nước bạn Liên Xô thì xa mà nước bạn Tàu Ta thì đuổi. Ngay năm 1953, đồng chí Bác sang Liên Xô lấy ý kiến của đồng chí Xích Ta Linh về kế hoạch uýnh đấm và thương lượng với Phốp, thì đồng chí Linh chả mận mà gì, thậm chí còn gọi đồng chí Bác là "Mày" và nằm duồn duồn trên xích đu ngủ gà ngủ gật, khiến bồ hôi đồng chí Bác chảy tong tong từ trán xuống mồ ác (xem hồi ký đồng chí Gì Cần từng làm phiên dịch cho đồng chí Bác trong chuyến thăm viếng đó). Chỉ hai tháng sau đồng chí Linh bị đồng chí Sốp đánh thuốc độc chết tươi, thật đáng đời quân gian ác.

Bởi vậy đồng chí Bác Kính Yêu quyết định đi một ván bài mạo hiểm: ký thỏa hiệp ngừng bắn với Phốp, mục đích là để tập hợp thêm lực lượng và xin xỏ thêm ủng hộ của ngoại bang (trước kia ta gọi là cộng rấn cắn gà nhà, bi giờ vẫn vậy), để khi có đủ sức thì làm phát cướp nốt dải đất chữ L, à quên chữ S.

Bọn Phốp thôi thì cũng lạ chó gì đòn của Bác, dung cơ mà bọn này cũng ngán mấy xứ thuộc địa lắm rồi. Cuộc chiến tại An Giê cũng vừa kết thúc sau một năm bi tráng tổn thất vô vàn. Bọn Anh Mèo thì thi nhau trả độc lập cho các xứ mọi. Hơn nữa chính phủ cầm quyền tại Phốp lúc đó là cánh tả, bi giờ ta gọi là anh em vô sản, cũng thuộc loại vớ vẩn.

Ti nhiên đã mất bao công ở Lừa, thì bọn đồng chí Phốp Thối điều muốn ra đi không kèn không trống với tiếng xấu của kẻ bại trận, và nội dung thỏa thuận Giơ Ne Vơ được xây dựng theo chủ ý của bọn chúng.

Đồng chí Bác Kính Yêu biết thừa việc ký vào thỏa thuận này sẽ giết chết thanh danh của đồng chí hàng ngàn năm nữa, cũng giống như hòa ước Phong Tơ Nơ Bờ Gì đó năm 194x, một hành vi bán nước rõ ràng, nên một kế hoạch nham hiểm đã được đồng chí vạch ra.

Theo đó thì đại diện cho chính phủ của đồng chí Bác Kính Yêu là Thứ trưởng Quốc phòng Tạ Quang Bửu.

Chi bộ đã biết gì về đồng chí Bửu chưa vậy? Thôi để sau nhé. Đại khái chỉ nên nắm sơ sơ rằng đồng chí Bửu là một trí thức cục phân chính hiệu Phốp Quốc, không phải đảng viên cộng sản, tức là thuộc giai cấp phản động khét tiếng gian ác.

Các đồng chí Phốp thì muốn đồng chí Bảo Đại hoặc chí ít là đồng chí Diệm thay mặt bọn chúng ký thỏa hiệp, dung cả hai đều không chịu, với nhận thức chặt chẽ và đạo đức rằng đó là một hành vi vô cùng đê tiện. Các đồng chí bọn Phốp đành gọi một viên thiếu tướng lù tù về để ký với đồng chí Bửu một văn bản vô tiền khoáng hậu trong lịch sử chiến tranh thế giới.

Vì vậy chiến đồng chí Diệm ỉa vào thỏa ước Giơ Ne Vơ là chiến đương nhiên, điều bao giờ và điều thế nào khác được. Ký vào đó hóa ra tự nhận mình là con đẻ của bọn Phốp thôi à, mặc dù quả là đồng chí Diệm và đồng chí Vua cũng rất xứng đáng là con đẻ của bọn chúng, cũng như đồng chí Bác Kính Yêu hoàn toàn xứng đáng là con đẻ của bọn Nga đội danh giai cấp vô sản quốc tế.

Trước hợp đồng chính trị bừa thối nọ, nước A Na Mít Lừa đã là một quốc gia độc lập, được bọn đế quốc bừa thối Nhứt Bản công nhận tháng 3 năm 1945, bảy tháng trước khi đồng chí Bác Kính Yêu lu loa rằng chính mình là người dành độc lập cho dân tộc, và được chính bọn Phốp bừa thối công nhận 3 năm sau đó. Vì quyền lợi của cá nhân và phe phái, đồng chí Bác Kính Yêu đập lên tất tật sự thật lịch sử này, tự bày trò chia đôi nước với lũ ngoại bang, tự gọi phía bên kia là Nguy quyền, và gây nên cuộc chiến vô cùng bừa kéo dài hai mươi năm với di chứng đến giờ chưa dứt.

Chỉ tội nghiệp cho đám Lừa Đực Lừa Cái Lừa Non Lừa Già, cứ ngây ngô tin tưởng sẽ có một cuộc tổng tiến cử tự do vào năm 1956 hay chậm nhất 1958 để cả đất nước trọn niềm vui hào hùng tiến nhanh tiến mạnh tiến vững chắc tiến bằng Ai Lao Cấm Bốt, trong lúc đồng chí Bác Kính Yêu thân nhiên mở rộng chiến khu bưng biền rồi tung biệt động vào Sài Thành khùng bố, còn đồng chí Diệm trưng máy chém thế chặt cổ hết bọn cộng sản nằm vùng ỉa đùn tởm lợm. Hó hó hó, lừa bao giờ chả là lừa?

(Mời mẹ nó tay)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2135>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Ở VN tại sao Công an và Công Giáo không đội trời chung ?

Việc là thế này các bác "Yêu Đảng" ,

Hôm qua vừa đi uống cafe với thằng bạn thân lâu rồi không gặp (Vì từ hồi lán la ở x-cà này mà quan điểm của 2 thằng khác hẳn nhau , nên mỗi lần gặp nhau như vậy là lại cãi nhau tui bụi) , lần này nghe nó than thở quá về việc "vợ con tương lai" (hay "con vợ tương lai") mà thấy tội nó quá.

Thằng bạn tớ đang làm CA điều tra ở Q3 các bác ah , công tác o đó cũng được 6-7 năm rồi nghe nói cũng đã từng được đưa ra HN tập huấn gì đó , nói chung tiền bạc ,sự nghiệp khá ổn . Nếu như không có chuyện ngang trái là gia đình vợ tương lai của nó theo Công Giáo các bác ah.

Bây giờ nó nói với tớ là chỉ có 1 trong 2 lựa chọn :

- 1/ Ra khỏi ngành (Chắc là đồng nghĩa với việc đổi qua nghề vá xe ở đầu đường)
- 2/ Bỏ người yêu.

Sự việc này tớ cũng pótay , Vậy xin post bài này để thỉnh giáo ý kiến của các bác am hiểu Đảng , XH , Công an , Công giáo , Triết học , Tâm Thần học ..v.v.. để giúp thằng bạn tớ "một vé". .. hoặc bày cho nó "Một con đường sống" dưới chế độ "Do dân và vì dân" này.

Xin cảm ơn các bác.

Post Trung Tượng:

Nữ đồng chí Mi nêu dữ kiện sai rồi.

CS Điều tra và Hình sự là hai bộ phận khác hẳn nhau, chứ không phải là một như đồng chí nghĩ.

Điều Tra là bộ phận quan trọng nhất của các cơ quan công an, dễ thăng tiến nhất, có nhiều tiền nhất, và đòi hỏi khắt khe nhất.

Hình Sự thì trái lại, là bộ phận bựa nhất, tất nhiên. Quyền rom vạ đá. Ăn nằm thì toàn với giới giang hồ. Lúc nào cũng có nguy cơ xoi kiếm lưng bụng hoặc bị chích kim có máu HIV vào cửa mình. Mà tiền từng thì rất khiêm tốn, thường do các doanh nghiệp hoặc đại gia thương tình mà cho, chứ điều có bóc lột được ai.

Đòi hỏi về các mặt đối với một CS hình sự cũng khá đơn giản. Chuối cũng biết có tay hình sự lấy vợ công giáo, có điều cô này sau khi lấy chồng thì cũng thôi đi nhà thờ luôn. Ty nhiên vụ này không phải là thông lệ, cực hiếm, và cũng phải đi đêm với sếp mới xuôi.

Ngược lại, đối với một chiến sĩ Điều Tra, hoặc An Ninh (tất cả các dạng Chính trị, Kinh tế, Văn hóa..) thì yêu cầu về lý lịch và cuộc sống cá nhân cao hơn cực nhiều. Chuối biết một số tay CS Điều Tra chỉ lấy vợ không phải là công nhân viên chức nhà nước mà cũng bị ép ra

khỏi ngành. Còn lấy vợ công giáo hẳn là chiến viễn tương.

Thông thường thì tuyệt đa phần các chiến sĩ CS khi gặp tình huống tương tự đều chọn Đảng, nghĩa là thà điều có vợ chứ điều bao giờ lấy quả vợ mất nét không được cấp ủy đồng ý. Cái này dễ hiểu, vì bọn vợ vùng mấy khi có khả năng cho ta "*một mùa xuân đầy ước vọng*" hoặc "*sáng mắt sáng lòng*", trừ khi con đó là một vì sao sáng, như gái của đồng chí Sản Thối, tức là một đảng viên cộng sản bự dự, *tiền nhiều như nước sông Hồng, đất nhiều như điểm ở trong Sài Gòn*.

Tóm lại nếu bạn đồng chí Mi là CS điều tra thì hết cách rồi. Thôi thì đi kiếm một con khác tình yêu ít hơn, nhưng lại vững vàng về đạo đức cách mạng và có nhân thân tốt, nghĩa là không theo một quả đạo phái mà mẹ nào sát. Trước khi bỏ nhau thì cố Vàng Anh một quả cho bỏ ghét nhá. Nhá.

Trích:

anamit toong viết:

như vậy xin hỏi điều lệ này của Đảng có vi phạm nhân quyền, vi phạm luật pháp nhà nước VN ko nh?

MỌI CÔNG DÂN đều có quyền TỰ DO kết hôn theo sự lựa chọn của mình. Mọi việc ngăn cản đều là trái pháp luật

Quan đồng chí thắc mắc sai rồi. Đảng không ngăn cản kết hôn, mà chỉ không cho phép các đồng chí bản bựa được đứng trong hàng ngũ các tinh tú của đảng. Đảng chẳng có sai cái gì về mặt luật pháp hoặc truyền thống văn hóa văn nghệ sắt.

Nếu lấy quả vợ đều, đồng chí buộc ra khỏi ngành, đi làm ở công ty vô trách nhiệm vô hạn của quan đồng chí Sản Thối, ăn lương tháng 3-4 triệu. Còn nếu từ chối lấy quả vợ đó ở lại ngành phục vụ đảng phục vụ tổ quốc lâu dài, thì đồng chí chỉ có lương tháng hơn triệu thôi, sống rất nghèo khổ nhưng vô cùng tự hào vì được phục vụ tổ quốc xã hội chủ nghĩa một cách xứng đáng thành thực và không tham ô hủ hóa.

Như thế đồng chí đâu có thiệt thòi gì về kinh tế mà kêu la đảng ta vi phạm nhân quyền hay pháp luật? Giả dụ nếu đồng chí mê quả gái có đạo mà cha đồng chí không cho, thì đồng chí có thể từ mặt ông ý không gọi bằng Cha nữa mà gọi bằng Thằng, thậm chí loại ông ý khỏi danh sách thừa kế, thì đồng chí cũng đâu có sai phạm bố láo gì với tổ quốc gia đình và xã hội?

Thời xưa thì vấn đề có nghiêm trọng hơn. Một khi đồng chí bị loại khỏi hàng ngũ các chiến sĩ bảo vệ bình an cuộc sống của nhân dân (tức là công an đó), thì việc đầu tiên là đồng chí bị bọn đầu gấu tìm đến úynh cho một hoặc nhiều trận học cơm học cháo, thậm chí chúng nó còn bắt đồng chí tự ia ra cái bát rồi lấy thìa xúc ăn hết, hoặc cời truồng chổng mông vào ảnh Bác Hồ (đây mới là sự hạ nhục kinh hoàng nhất đối với một đảng viên chân chính, chứ ăn cứt thì không có vấn đề gì, đảng nào thì cuộc đời cách mạng chẳng ăn toàn cứt với cứt).

Sau đây thì đồng chí không được bắt cứ một cơ quan đoàn thể nào nhận vào làm việc nữa. Giống như một thằng đào ngũ vậy. Không lương tháng không sổ gạo.. Nói chung là rất quần chúng.

Nhưng cái vụ đó, nhắc lại, là xa xưa rồi. Đảng ta đã công nhận là sai lầm mặc dù không nói ra và cũng không xin lỗi quần chúng. Nhưng cũng phải thông cảm cho đảng thời đó đầy thù trong giặc ngoài, bọn Ngụy thì nhắm nhắm bắc tiến, bọn Mẽo đế quốc thì nhắm nhắm chi tiền cho bọn Ngụy bắc tiến. Bọn Căm Bốt Ai Lao cũng dọa đông tiến (ấy là đảng bầu thế), còn bọn Tàu thì đương nhiên sẵn sàng nam tiến. Thậm chí bọn Phi còn định tây tiến nữa ấy chứ. Khổ lắm khổ lắm chứ chả sung sướng mẹ gì đâu.

Có gì phàn nàn nữa không?

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=9876>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Bao giờ Gia Long tái xuất?

Post Trung Tướng:

Trích:

roninvn viết: [➤](#)

Em đồ rằng bác võ đoán hơi bị nhiều. Hồi em đi học thì SGK sử em quăng 1 phía. Ôn trời là gia đình cũng mê đọc sách nên lịch sử Tây Tàu Việt em cũng học được 1 mớ..

Hồ hồ hồ hồ hồ hồ (bảy trăm lần hồ hồ như thế nhé).

Sự tự tin của quan đồng chí Nờ làm chuỗi hơi, con bà nó, hơi chạnh lòng. Hồ hồ hồ (thêm năm trăm lần hồ hồ như thế nhé).

Đồng chí Long sinh năm 1762, tèo năm 1821, gần như cùng thời với bạn thân của chuỗi, đồng chí Na Bô Lê Ông Bô La Bác, tức bạn Lã Phá Luân thân mến (1769-1821).

Điều mẹ, so ra thì đồng chí Long có mà nhờ được nước Pháp cái cục phít (phít là cút đó, nói thế để lách luật tránh bị tên Cu phản động khét tiếng gian ác sử chằm bay đầu lâu). Mà đồng chí ý cũng chả dính lúu cái phít gì tới việc mất mẹ nó trung ương vào tay bọn Phốp thối nửa thế kỷ sau đó.

Đồng chí Long cướp được giang sơn năm 1802, nhờ tài thao lược suất trúng và khả năng thân thiện với các thế lực thù địch nước ngoài, giống hệt đồng chí Nguyễn Ái Quốc về sau này.

Tội lớn nhất của đồng chí Long là đá vào đầu lâu của đồng chí Huệ, hơi bị bủn tính, cũng giống tay hậu duệ Quốc nói trên, đi thẳng cánh những thằng bựa cùng cướp chính quyền nhưng trái chí mình (tức là bọn "phản chí" theo tên Sân Thối). Ở mà Lừa Nhân thẳng chó nào mà không bủn chứ? Còn công của đồng chí là thống nhất gian san về một mối từ 6 quốc gia úynh nhau như rửa ***, trong đó có 3 quốc gia của ba anh em ruột nhà đồng chí anh hùng dân tộc, hồ hồ hồ, Huệ.

Nước cờ tài ba nhút của đồng chí Long điều phải là nhờ Pháp (có nhờ được điều gì đâu, lại mất mẹ nó thẳng con cả) hoặc Xiêm (bị đồng chí Huệ úynh cho té đá), mà là cú mỹ nhân kế lừng danh, cho người thiếp yêu của mình theo Huệ.

Huệ khi ấy vừa cưới được nữ đồng chí Hân, con gái diêu của đồng chí tổng bí thơ ngoài thủ đô, một cô bé chưa có hành kinh, mới 12 tuổi (trong sử chép 13, thực ra đã cộng thêm một tuổi "mụ").

Huệ là tay háo sắc, bi giờ gọi là "ham sách", có hàng trăm mỹ nữ quanh mình, và hàng ngày đều tìm cách cưỡng hiếp ai đó, nghĩa là điều có thiếu cái điều gì sất.

Dụng cơ mà cái đám bựa phục vụ Huệ chả có con mẹ nào sinh sản cả sất (dân Miền Trung

Thương Nhớ thì đẹp thế mẹ nào được, nhỉ?), cho tới khi Huệ có Hân.

Huệ chơi bởi Hân tỹ tã, việc quân bỏ lửng, dân tình kêu than, mặc mẹ chúng nó, anh em kéo quân ịch nhau, cũng mặc mẹ nốt. Đit mẹ quốc gia mà rơi vào tay bọn háo sắc thì hồng rồi, từ ngàn năm bao giờ chả vậy?

Đúng lúc ấy Long lại thừa được một ả Bắc Kỳ. Nữ đồng chí này người lai Thái Mường, gốc gác vùng Đà Giang, không có tên, vốn là ca nữ, tuổi ngót nghét ba xịch, tức là già bết nhè. Long yêu quá chỉ gọi là Nàng và hạ lệnh không ai được gọi tên thật của đồng chí ý.

Đồng chí Nàng này già nhưng đẹp kinh khủng khiếp. Theo lời các bạn thân của chuỗi kể lại trong các trang sử mập mờ (ờ mà sử Lừa thì có trang điều nào không mập mờ kia chứ?), thì Nàng đẹp tới mức mà Long khi đi ỉa cũng phải ngoái cổ nhìn Nàng cho đến khi khuất hẳn vào trong nhà xí.

Có một tên lâu la gốc Tàu của Long là chuyên gia địa lý và tướng số, khi dòm thấy Nàng đã đột ngột tâu với Long rằng Nàng chính là vũ khí duy nhất giúp Long hạ được Huệ. Đây là một câu chiến dài chuỗi sẽ đề cập vào dịp khác.

Thế là một kế hoạch đút nàng cho Huệ được vạch ra rất tỉ mỉ. Đồng chí Thiệp bạn thân của chuỗi đã kể về vụ này khá rụt rè trong một triện ngắn tai tiếng cuối những năm 198x.

Kết quả thật không ngờ. Một tay võ biền như Huệ, chân to bằng cái đầu, cổ to như cổ bò, mà khi có cùng lúc hai giai nhân trái tuổi, đã mau chóng dắm mắt xuôi chim.

Đồng chí nào đọc sách sách nhiều hẳn cũng rõ, rằng những đồng chí phò quá già và quá trẻ khi làm tình sẽ tiết ra những hoạt chất có tính kháng nhau, đại để nếu đưa già phun ra a-xít, thì đưa trẻ phun ra ba-zơ. Thế mới đều.

Cuối cùng vào một chiều xấu trời, đồng chí Huệ ra đi ngay trên bụng Nàng, không có bệnh tật gì hết ráo, hưởng dương ba mấy tuổi, giống hệt như tay Gì Gì Long hay đóng phim chưởng những năm đầu 197x.

Quá đã, đồng chí Long không úynh mà thành, đêch cần gì nhờ cái bọn Phốp thối Xiêm thối.

Đồng chí Long có công mở mang Xứ Lừa bằng đúng chín vị tiền bối, phía Nam suốt từ Gia Định tới kịch đường ra bể Thái Lan, phía Tây tới tận Tông Nê Xáp, điều mẹ cứ gọi là bát ngát.

Trong sử Lừa không ai có một cái đức to như vậy. Đồng chí sánh ngang với đồng chí Tần Gi Hoàng bên tổ quốc Tàu ta. Tiếng xấu thì lắm, nhưng công nghiệp thì ngàn năm bất diệt.

Thưa đồng chí quan Nờ.

Bất chước là không tốt đâu. Bất chước nhiều sẽ mắc tật hôi mồm (trong nam kêu là thói miệng), rất khó chữa, và gây hại cho gia đình, môi trường, và xã hội.

Chuối cười hô hô vì đồng chí khoe là "đọc cái mẹ gì mà nhiều sách sử" hô hô hô đại khái thế.

Về các luận điểm của đồng chí, chuối xin có nhời hô hô hô.

1- Chuối không hề bảo để chế của bạn Ánh (tức đồng chí Long) là cường thịnh. Nhưng rõ ràng nói thế cũng không sai, chiếm được một nửa bán đảo indochina thì rõ ràng không thể là vét đĩa rồi. Lại dám đưa sứ sang Thanh xin phong đế, thì kém chó gì đồng chí Huệ trước đó đâu. Ti nhiên đồng chí Long giỏi hơi Huệ ở chỗ là khôn khéo không bao giờ gây sự với các nước lớn như Tàu (đương nhiên), và cả Xiêm, lại có chính sách mềm mỏng với phương Tây.. Những cái này một cái đầu võ biền như Huệ không bao giờ nghĩ ra.

2- Đồng chí Long mở mang bờ cõi tới đâu thì đồng chí phải vào Huệ và tìm sách cổ. Đừng có đọc mấy cuốn ba lạng nhặng rồi khoe "đọc nhiều sách lắm". Ở đây không có ai là gà cả. Sau nhiều năm được sự rèn dạy của tên Sản Phẩm động, điều có đồng chí nào tin vào sách báo đảng nữa đâu.

3- Chiện Mạc Cửu mà đồng chí cũng khoe định kể với chuối hô hô hô. Thế có đáng cười hay không? Sách đảng khoe đồng chí Cửu dâng đất Hà Tiên cho chúa, nhưng sách có nói rằng nó vườn thuộc Nam Vang hay không? Và có thời gian quân nó úynh cho chúa chạy rẽ đất không?

4- Nói "Pháp giúp" thì phải nói theo nghĩa chính tắc. Nếu đồng chí không chịu quán triệt nghiêm tắc này thì thôi, không cãi nhau nữa. Ti nhiên một điều không thể chối cãi là đồng chí Long muốn cầu cứu Pháp (chính phủ Pháp, chứ không phải bọn úynh thuê ô hợp vô tổ chức). Cái này cũng giống vua Xiêm cầu cứu bọn Anh Quốc và Nga La Tư chống lại các nước khác, hoặc giống đồng chí Bác Kính Yêu cầu cứu Sô và Tàu. Chỉ có bạn Huệ là điều thích nhờ ai cả, thế nên để chế của bạn ý chỉ sống được vài năm.

5- Chiêu úynh nhau thì đồng ý với đồng chí, là chiêm kể cho nhau nghe để học tập, chứ điều có úynh giá đúng sai gì sất.

6- Huệ thống nhất giang san? Hô hô hô. Đã thấy tại sao chuối cười lẫn lộn thế chưa? Ba anh em nhà Huệ có 3 quốc gia riêng, thường xuyên tấn nhau, là thống nhất à? Đã biết Lữ bị ai giết cả gia quyến và vì tội gì chưa? Thế mà đồng chí dám nói chăm đọc sách. Rõ ràng là chỉ đọc sách của nhà xuất bản văn hóa đúng không?

Trích:

roninvn viết: ➡

Nhà bác titatitoe này viết dài quá, mà có mấy câu hỏi cũng đều trả lời được cho ra hồn.

1. "Nguyễn Ánh mở ra 1 đế chế cường thịnh ở Đông Nam Á", em hỏi bác cường thịnh thế nào mà bác cũng đều nói năng gì cả (em xin hô hô 300 lần). Để em gợi ý là ở ĐNA có Thái (Siam), Indo với Malay. So với 3 thằng đó mình cường thịnh thế nào thì xin chỉ rõ.

2. Chuyện mở mang bờ cõi thì từ hồi chúa Nguyễn đã xuống mịa nó đến Hà Tiên rồi bác ạ.

Bác có cần nghe kể chuyện Mạc Cửu hay ko ? Hay bác định nói với em Mạc Cửu sống thời Nguyễn Ánh ? Mịa, em cũng xin nhắc bác nhớ là Ánh với Huệ đánh nhau chiếm đi chiếm lại cái đất Gia Định ko biết bao lần.

3. Em điều cần biết thằng Pháp nào nó đánh VN, nhà nước hay tư nhân. Chỉ cần biết là chú Ánh có cầu thằng Pháp, có gửi thằng con giai làm con tin, mấy cái tàu Pháp đánh đắm nguyên cái hạm đội của anh Huệ, ko phải Pháp giúp thì Ánh làm được chuyện đó à (em xin hó hó thêm 300 lần nữa)

*4. Chuyện Ánh dùng chiêu gì đánh Huệ, em *** care. Binh bắt yếm trá, đánh nhưu *** từ thủ đoạn, xưa nay đều thế. Còn bác nói Ánh thống nhất giang sơn về 1 mối thì em cũng xin hó hó thêm 300 lần nữa. Chuyện đó anh Huệ làm từ khuya rồi.*

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=10037>

Nick Trung Tướng: Guest_5209

Chiến tranh Việt Nam là cuộc chiến tranh xâm lược?

Thế theo nguyện vọng của Nuhonkhoaicam, chúng ta hãy làm một cái thăm dò nho nhỏ kiểm tra ý kiến mọi người xem: Việc Mỹ can thiệp vào Việt Nam thời kỳ 1955-1975 có được gọi là "xâm lược" hay không?

Post Trung Tướng:

Bác ni học lớp mấy mà hiểu biết chính trị chả bằng em.

Ông Mẽo là ông nhớn. Ông nhớn thì ở đâu chả bố tướng. Chả phải VN mà bên Đại Hàn, hoặc ngay cả Nhật cũng vậy. Còn chuyện thay tổng thống dễ như bác nói, thì xin bác giữ trong lòng, kéo con nít nó cười cho. Chuyện "đại úy sai đại tá" bác đọc trong "Chân dung tướng Ngụy Sài gòn" đúng không?

Nói chung bác là con một sách, nhưng cũng đếch có tiền hoặc đếch biết ngoại ngữ để mua vài cuốn tham khảo thêm.

"Lãnh đạo VNCH" ý bác nói là cấp nào? Tổng thống hay mọi cấp? Lãnh đạo Tàu cũng chỉ mới nhìn thấy thủ đô Mẽo thôi, hơn chớ gì.

Nghĩ cũng tội cho chế độ VNCH, đó là chế độ dân chủ đầu tiên của châu Á đó bác. Khi Park bên Hàn. Tưởng bên Đài, Marcos bên Phi, Suharto bên In còn thống trị quốc gia họ theo kiểu vua chúa, thì VN đã có bầu bán nghiêm túc. Cái giá phải trả cho nền dân chủ non này nhớn quá hề.

Trích:

Jeffrey_le /mirrow viết:

Đồng minh gì mà muốn thay tổng thống của đồng minh lúc nào chả được . Đồng minh gì mà lãnh đạo VNCH không bao giờ được đặt chân lên Hoa Thịnh Đốn .Đồng minh gì mà đại sứ Mỹ ở Sài gòn cứ như bố người ta. Đồng minh gì mà đại úy cố vấn Mỹ sai đại tá VNCH như cún con. Khái niệm đồng minh kiểu "mị dân" này nghe mới quá .Vì mới lạ, chưa quen nên dân đen VN đành tạm coi là kẻ thù nên đã đánh cho gần chết, làm tan cả cái đồng minh hiếm có đó . Có gì tha lỗi hen . KHí không phải , trình độ dân đen Việt nam quả là kém 😊 Không phân biệt nổi đồng minh với nô lệ , giữa bạn bè và tay sai , giữa Việt dzan và Việt yêu nước . Tạ lỗi .Tạ lỗi. Chỉ tại các bà mẹ Việt nam anh hùng không biết chữ nên làm lẫn và động viên 9 thằng con trai của mình đi đánh Mỹ . Lần sau , trước khi làm đồng minh thì hãy mở nhiều trường học để dạy dỗ dân chúng trước nhé 🙏🏻🙏🏻

Em biết em biết. Còn nhiều người nghĩ giống bác đó. Ăn cây nào rào cây ấy thôi. Riêng em, cóc nhận bổng lộc gì từ chính quyền, em mà thấy Mẽo vào, thì em ngênh đón tận tình. Họ chiến đấu thay em, thì em giúp họ. Họ mà hy sinh vì em, thì em thờ họ.

Bác nào phán một câu Mẽo vào Iraq là xâm lược, thì có vẻ chủ quan đó. Chỉ cần một nửa trong số 20 triệu dân Iraq nghĩ như thế, thì hơn trăm ngàn lính Mẽo không có đất mà chôn (các bác cứ suy từ vụ Việt Nam chúng ta thì biết, mà dân Hồi giáo còn máu bằng mấy dân mình). Em xem truyền hình thấy cảnh mấy cha con nhà nọ thân nhiên ngồi đánh cờ trong lúc xe tăng Mẽo chạy loanh quanh bắn ừng oàng mấy tòa nhà có lính Saddam cố thủ mà chết cười. Dân lành Iraq coi đó như trò chơi chính trị, ông Mẽo hay ông Saddam cứ việc ướn

nhau, cũng chưa biết ông nào hay hơn mà theo.

Trích:

Jeffrey_le /mirrow viết:

Đúng là em dốt , em nghèo thiệt nên tri thức kém quá đến nỗi không phân biệt nổi đồng minh và nô lệ . Vì em dốt thế cho nên đến tận bây giờ nếu quân đồng minh Hòa kỳ có vác xe M1 hay Apache vô Hà nội và thậm chí là do chính phủ Việt nam chính thức mời vào đi chẳng nữa thì em cũng cố nhịn ăn sấm cái tên lửa xách tay Stella của Nga để đêm đêm rình mò tìm cơ hội đập cho tụi nó mấy phát . Em thiệt tình có lời xin lỗi trước về hành động bột phát đó .Mong các bác thông cảm cho em 😊

Không trông mong vào lý luận của chú Silver được đâu bác ơi. Nhưng cũng phải thừa nhận chú này vẫn cầu thị hơn Tôi Là Ai (Hôn Khoái Cẩm).

Tóm lại em nhận định sau khi vote, thì số phiếu 2 bên ngang ngửa, những người không vote coi như bỏ phiếu trắng.

Vậy từ đây các bác bài Mèo nên chấp dứt những áp đặt vô lý "đương nhiên Mèo vô VN là xâm lược, không phải bàn cãi, sự thật hiển nhiên", bởi chúng em cũng không bắt các bác chấp nhận vô điều kiện chuyện ngược lại.

Nhưng nếu nói xâm lược là dễ dàng như thế, thì xin các bác (tạm gọi thuộc phái Bảo Thủ), xem lại. Cuba đó, ở sát nách Mèo, bé bằng cái móng chân, thân cô thế cô, Mèo ho một cái thì mất dạng, vậy mà nó có xâm lược đâu. Cuba chẳng đe dọa Mèo, không tranh chấp quyền lợi với Mèo, nó chiếm làm cái chó gì, có muốn xin làm bang thứ 51 cũng chả được (hiến pháp Mèo đã chính thức không cho thêm bang mới từ lâu, Hawaii là cuối cùng đúng không?). Rồi Iraq nữa, năm 1991 Mèo ụnh cho chú Sen toi bời, nhưng sau khi chú Sen rút khỏi Kuwait, thì Mèo cũng chả có cơ gì mà ụnh tiếp. Nếu không có vụ 11/9, thì Sen và cả Taliban còn sống dài dài. Từ đó liên hệ đến VN mình, Mèo vào VN được cái chó gì ngoài chuyện ngăn chặn "làn sóng đỏ". Nếu nói họ xâm lược thì phải kể thêm Hàn, Úc, Thái, Phi, Zealand, Nga, Tàu... đồng loạt xâm lược VN cho phải đạo.

Trích:

yuna_admirer viết:

Ở 1 nước dân chủ. Luật pháp là do Dân thông qua lá phiếu của mình để làm nên. Khi anh đã vi phạm luật pháp do chính anh và xã hội xây dựng, thì chiếu theo luật pháp anh phải bị xử phạt.

Bác Zsilver có thể dùng 1 lý luận nào tốt hơn được không ?

ại hàm hồ. Bác Khải tiến sĩ kinh tế Nga, từng dạy đại học kinh tế. Bác Mah tiến sĩ luật danh dự của Đại học Hồi giáo Malay. Nào biết ai hơn ai mà nói bậy?

Cái cần nói là cái cơ chế khiến tài của bác Khải không dùng được thì không nói. Vớ vẩn.

Trích:

Zsilver viết:

*Vậy tôi mới nói : ở những nước như vậy bộ máy điều hành tốt, thủ tướng (1 ông Thaksin , 1 ông Mohamed) vĩ đại nên 1 bên thì ít chịu ảnh hưởng, 1 bên thì vực dậy nhanh chóng.
Còn VN ? Bác Khải nhà ta thế nào chắc mọi người cũng biết
Chơi với Mẽo thì phải cẩn thận, đủ bản lĩnh thì hằng chơi k0 thì " chơi dao có ngày đứt tay "*

Vâng, từ đây xin được xưng hô lịch sự với bác. Nhưng cũng khuyên bác nói cái gì thì cũng nên biết chắc đã.

GUANTANAMO (Oriente, Santiago-de-Cuba) là đất của Mẽo từ cuối thế kỷ 19. Mẽo dùng làm căn cứ hải quân từ đầu thế kỷ 20. Dù bác viết tên nó sai là "guatenamo" nhưng tôi cũng hiểu là vùng đó. Thế bác đã biết tôi định nói gì chưa? Mẽo "xua quân chiếm guatenamo" là sự kiện nào?

Trích:

Zsilver viết:

*Chú đã đọc bài báo đó chưa ? Sự việc này do chính 1 sinh viên Hàn Quốc ở VN tự đi tìm nguyên nhân chứ k0 phải mấy ông đẩy tự tìm.
Còn mấy chuyện của chú sao so sánh được mấy sự thật là LX đem giàn phóng tên lửa hướng vào Mẽo đất tại Cuba, Mẽo xua tàu vào vịnh Con Lợn, chiếm guatenamo... được
Về chuyện câu chữ, hơ, nếu chỉ gọi bằng chú k0 ấy, thì Zsilver này bao nhiêu người đã gọi kiểu đấy rồi. Nhưng dùng từ "anh" gọi " chú " thì nó khác đấy.
Bài viết của tôi như vấn đề tệ nạn, cái xấu của XH chẳng hạn là đứng trên quan điểm khách quan, có dẫn chứng đúng đắn đáng hoàng . Hoàn toàn khác hẳn những bài post giả dối, trắng trợn (1 số bài ở đây, tất nhiên chỉ " 1 số ")
Đóng góp cho XH là tốt nhưng cái gì cũng phải rõ ràng, minh bạch và đúng sự thực. có thể mới giúp XH đi lên được chứ*

Những điều bác nói, thú thực làm tôi buồn cười, nhưng cũng không sao.

Làm ơn xóa tên ông Thạc Sĩ trong số 4 người đó nhé. Tại sao, thì mời bác tự tìm hiểu, bác sẽ biết thêm nhiều điều đấy (chỉ nhắc rằng bác ta mất chức phó thủ tướng năm 1997 sau vài tháng làm việc, trước khi thăng cử năm 2001, khi khủng hoảng đã qua).

Giá cả leo thang không phải tại bác Khải, bởi bác ấy đâu là người có quyền quyết định? Bác lại làm tôi buồn cười nữa.

Bác Đặng Tiểu Bình làm thủ tướng bao giờ thế? Nếu bác không tin tài liệu nước ngoài, thì đọc tài liệu trong nước nhé <http://www.vnn.vn/thegioi/hoso/2004/08/228653/> nhưng tôi bỏ qua chỗ này, có thể bác đã thuận tay khi viết như vậy.

Đặng bị Mao riêng thì ai cũng biết, không cần bác phải nhắc, nhưng chỉ khi Mao và Chu ngóm hết, thì Đặng mới thâm tóm được quyền lực. Đương nhiên bác ta giỏi hơn bác Khải, nhưng không phải vì thế mà bác Mahathir cũng giỏi hơn bác Khải. Lý luận của bác cần thắt chặt hơn nữa nhé.

Trích:

Zsilver viết:

Người ta xét đoán 1 người tài k0 phải ở bằng cấp đạt được (ở Philipin hay Indo , người mù cũng mua được bằng lái xe chẳng hạn) mà ở phương diện những người đó đã làm được gì cho đất nước. Chú có biết 4 vị thủ tướng vĩ đại được mọi người coi là hàng đầu châu Á và cả thế giới là : Đặng Tiểu Bình, Lý Quang Diệu, Mohamed và Thaksin k0 ? Người ta ghi nhận công lao của 4 vị đó khi làm thay đổi được cả bộ mặt kinh tế của đất nước, k0 phải tự dừng mà mấy vị đó được công nhận.

Bác Khải tài thế nào , hehe, cứ nhìn mọi thứ giá cả đang leo thang chóng mặt, tham nhũng đầy ra là đủ 😁 Lại nói bác Khải k0 làm được vì cơ chế chính quyền ? hehe, thế Đặng Tiểu Bình trước đây bị Mao hành hạ thế nào , TQ thời đó thế nào chắc chú cũng biết

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=106>

Nick Trung Tướng: Guest_2034

Nhân dịp Cựu vương I-rắc Saddam Hussein ra hầu tòa

Nhân dịp Cựu vương I-rắc Saddam Hussein ra hầu tòa.

Em làm cái poll cho các bác vote chơi. Chú ý ở đây em áp dụng hệ thống pháp luật Việt nam (xử theo cảm tính ý mà), nghĩa là các bác muốn xử bác Xát Đam ra sao thì cho ý kiến, chứ em không yêu cầu các bác dự đoán kết quả vụ xử này.

Bác cựu vương Xát Đam, sau đây em sẽ gọi là "Bác" hoặc "Bác Đam" cho gọn, theo nhiều truyền thuyết là con ngoài giá thú của nhà độc tài vĩ đại nhất lịch sử nhân loại Xít Ta Lin (Mời các bác tham khảo về nhân vật này qua hồi ký của bác Tố Hữu, một người Việt Nam vốn có quan hệ rất thân mật với bác Lin tới nỗi con của bác Hữu mới sinh ra đã gọi tên bác Lin rồi: "Tiếng đầu lòng con gọi Xít Ta Lin...").

Giống như "một số" lãnh tụ tên tuổi khác, Bác giấu nhem nhân thân người cha khuyết danh của mình, khiến vấn đề này cho đến nay cũng chưa được xác tín. Nhưng cứ nhìn bộ ria, nay đã chuyển thành râu, với những sợi trắng cứng như dây thép, và đuôi lông mày rậm vểnh lên trên, thì có thể thấy truyền thuyết trên không phải quá hoang đường. Đây là phần ngoại thất. Về nội thất, thì rõ ràng Bác không chỉ có thể là con ruột, mà còn có thể là anh em song sinh với bác Lin. Cả hai cùng nghiện nặng xì gà cao cấp (loại của Mễ Tây Cơ có giá trên 200 đô Mễ một điếu chẳng hạn), tới nỗi trong thời ngán sông cấm chợ, hai bác đều cho thành lập các đội đặc nhiệm STD (em đoán chữ này có nghĩa là "Đặc nhiệm Tìm Xi-gà") mang tiền mặt từ ngân khố quốc gia vượt biên theo đường Afga hoặc Thổ đi lùng xì gà xịn về xài. Có nhiều tài liệu nghiêm túc cho rằng bác Tờ Rốt Kít (Lev Trosky, kẻ phản đảng, phản quốc, phản chủ nghĩa xã hội, kẻ thù của bác Lin) thời lưu vong ở Mễ Tây Cơ dưới sự bảo trợ của tổng thống Mễ đã có khẩn cầu "mật thiết và duy nhất" gửi tới chính phủ Mễ là "Không xuất xì gà hảo hạng cho Liên Xô".

Ngoài xì gà, cả hai bác Lin và Đam đều chung sở thích tra tấn phụ nữ bằng chân. Nhiều cựu cận vệ của hai bác nói rằng hai bác khoái dùng miếng song phi học theo võ Tàu để sút vào bụng dưới của vợ, và sau một cú đá như vậy người vợ xinh đẹp nhất của bác Lin đã từ trần vào tuổi 32, còn cô con cả của bác Đam đã xúi chồng nổi loạn chống lại cha. Có một lần trong khi tra hỏi một nữ phản động người Cuốc cùng các con trai là bác Xay (Cu-Xay) và bác Đay (U-Đay), thì bác Đam đã chơi đòn song phi sở trường vào mông chị ta, sau khi bác Xay dí xì gà vào cờ-lít (tiếng Việt kêu là âm-vật thì phải) còn bác Đay búng vào tít (tiếng Việt kêu là gì em không rõ, đây là bộ phận ở trên đỉnh của cái gọi là "zú" phụ nữ. Hì hì các bác cứ chê em tục tĩu, thì em phải dùng tiếng lóng vậy).

Bác Đam lòng danh thiên hạ nhờ tác phong ngạo nghễ không chịu khuất phục chú Mễ. Ngay từ năm 1978, Bác đã bí mật mua vũ khí chiến lược của Tây Đức (vì vụ này mà bọn Đức không a-dua Mễ uýnh I-rắc), món Bác đặc biệt thích thú là hầm cá nhân chống vũ khí nguyên tử (MOM, em vắng "mẹ" kiểu lịch sự đây ạ, bọn Giơ Mạnh này đúng là bọn lưu manh đều cáng thật!), sau đây là các loại súng đất-đôi-không vác vai (tên là gì em quên rồi, đại để loại này bắn không giật, có thể ngồi trong toa-lét bắn lưng bụng A-Pác-Chê). Nếu bác nào có người nhà đi lao động xuất khẩu I-rắc khoảng năm 1986-1990 thì dễ dàng kiểm chứng rằng 100% đàn ông Việt sang đó đều bị bắt đi xây công sự, mà người ta gọi chệch là "ông dẫn dầu nổi", dài hàng ngàn cây số.

Tuy chuẩn bị kháng chiến kỹ càng như vậy (đầu tư nhiều tới nỗi trong 20 năm I-rắc không có nổi một công trình công cộng lớn nào mặc dù có trữ lượng dầu mỏ số 1 thế giới), nhưng Bác lại mắc một sai lầm là để tay chân phản bội. Những kẻ phản quốc hám tiền đô-la này đã cung cấp cho Mễ cái tin tuyệt mật là Bác chả có món đồ chơi hủy diệt nào, dù Bác ra sức hù Mễ là Bác đang có, rất nhiều. Thế mới c!t chứ. Kết cục thế nào chúng ta đã rõ.

Tới một ngày kia, kẻ thân cận cuối cùng của Bác cho bác một liều thuốc mê, và Bác đã bị bọn chó Mễ lôi ra khỏi ổ trong trạng thái "phê lòi kèn", túi ngực vẫn còn một điếu xì gà hút dở. Chào mừng bác Đam gia nhập đội ngũ dân đen toàn thế giới. Như chúng ta, Bác đã sống có

ích cho Bác và gia tộc Bác, chứ cho dân tộc thì chờ đấy, các quan tòa X-cà-pháo đang chuẩn bị phán xét.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=398>

Nick Trung Tướng: Guest_2034

Những điều ít biết về cuộc chiến 20 năm rừng rợn

Em sẽ cố gắng đưa ra ở đây những sự thật của em về cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn đáng hổ thẹn của dân tộc chúng ta. Em bỏ hết những bài sự thật từ những người ở "phía bên kia" (tức những người sống trong chế độ VNCH, ý em muốn nói rằng em là một người cộng sản từ bản chất) mà chỉ chọn đăng những bài từ "phía bên này", của những chiến binh VC, những nạn nhân, những dân thường nhất chết... để các bác thấy có vẻ khách quan hơn.

Mọi thông tin của em là dạng original, do em giữ bản quyền, và không có nguồn. Chắc chắn đây.

Thông tin của em được em chắt lọc từ nhiều người, và bỏ đi những gì quá kinh tởm. Mong các bác có cái nhìn nhiều chiều hơn về cuộc chiến

Bài 1

Ông Khải, một chủ quán cơm trên đường Đà Nẵng, Hải phòng, cựu thiếu tá đặc công, dũng sĩ diệt Mỹ, rất nhiều huân chương quân công, kể câu chuyện này:

Thời 1968 ông tham gia đánh Sài Gòn. Lúc quân ta thất thủ và sắp sửa rút, thì ông suất nửa lặc đơn vị (đơn vị ông chỉ là một tổ đặc công gồm 6 người). Ông vừa nhảy qua một tường nhà thì gặp ngay một thằng GI cao to đội mũ sắt chĩa thẳng súng Ga-răng (đây là một loại súng tự động của Mẽo, đề nghị bác Arkain cung cấp ảnh) vào mình.

Ông Khải không còn vũ khí gì, chỉ có một con dao găm Đức dắt ở bên sườn. Ông chống nạnh và hét hàm bảo thằng Mẽo: bắn đi (tất nhiên bằng tiếng Việt). Thằng Mẽo nhìn ông trân trân. Ông hét: Bắn đi.

Thật lạ, thằng Mẽo hạ súng xuống, và nói cái mẹ gì đó, hình như nó còn cười nữa.

Rất nhanh, ông Khải rút dao găm và lia ngay một phát qua cổ thằng Mẽo, nó lăn ra chết tốt.

Ông Khải kết luận: Bọn Mẽo vũ trang đầy người mà ngu như chó. Đã đánh nhau mà còn xuống tay với đối thủ, chết là phải.

Kết luận dành cho các bác.

Bài 2

Ông Khải chính ra là đặc công nước chứ không phải đặc công thường. Ông thường xuyên đánh tàu chiến ở khu vực cửa Tùng.

Một lần cấp trên quyết định đánh một cái tàu Mẽo khá to. Tổ công tác đi đột đầu bị phát hiện và bọn Mẽo thả lựu đạn chết không còn mống nào.

Ông Khải và 2 người nữa được phân công đi đột hai. Trước khi đi ba người được ăn lương khô Tàu gấp đôi tiêu chuẩn bình thường, rồi được làm lễ truy điệu sống và gói ghém vật dụng chuẩn bị gửi cho gia đình. Trong buổi lễ đồng chí chính ủy rung rung nhắc đến sự hy sinh dũng cảm của tổ đi trước (cũng 3 người) và lòng mong muốn được cùng tham gia với anh em trong chuyến đi này để trả thù. Ông Khải nói rằng lúc đó chưa có vợ con, trong lòng chỉ có mỗi khát vọng giết Mẽo trả thù cho mấy thằng bạn.

Không ngờ cái tàu Mẽo canh phòng kinh quá, có mấy cái ca-nô chạy vòng vòng, đèn pha

quét cả đêm, khiến tổ ông Khải không thể tiếp cận mục tiêu (chú ý: đặc công nước của ta chỉ toàn bơi vo, không có bất cứ thiết bị gì, trên người chỉ có xi-lip, chân nhái, thuốc nổ hẹn giờ, 2 con dao găm, và trái tim kính yêu đang bác cầm thù giặc Mèo xâm lược). Tới gần sáng, biết không thể làm gì, ông Khải bèn gắn đại cái khối thuốc nổ của mình vào đáy một cái tàu đánh cá nằm cách xa tàu Mèo tới vài cây số. Các đồng chí của ông cũng làm thế. Một số cái tàu đánh cá đó là chỗ tổ ông Khải tập kết trước khi tới địa điểm đánh trận.

Ông Khải bảo: Cấp trên đã quyết định không đi lần thứ 3, kiểu gì đêm này cũng phải nổ (hình như hôm sau tàu Mèo sẽ rút), thôi thì cho nổ cái tàu cha vợ chú vào nào đó vậy.

Kể đến đây ông Khải chẳng thấy lặn tặn gì, chỉ nói rằng nếu quả đó nổ được cái tàu Mèo, cho dù nó không hề hấn gì, thì ông cũng được phong Anh hùng.

Kết luận dành cho các bác.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1382>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Singapore độc đảng nhưng vẫn phát triển

Post Trung Tướng:

Trích:

boy_sv1982 viết:

Singapore độc đảng nhưng vẫn phát triển như vũ bão. Thế nhé, các bác phản đối độc đảng, kêu gọi đa đảng đừng lên tiếng nữa nhen. Singapore chỉ có duy nhất một đảng cầm quyền 40 năm trời mà vẫn phát triển ào ào như vũ bão.

Chỉ cần Đảng Cộng sản VN thay đổi trong nội bộ giống như bên Sing thôi thì VN cũng phát triển theo.

Bình nhì Boi.

Đồng chí nói thế làm cấp ủy không vừa lòng. Phí công cấp ủy đào tạo bao năm trời.

Đồng chí vui lòng tìm lại các bài về Sing ở box "Thế Giới" mà đọc.

Hồi 198x GDP bình quân của Sing xấp xỉ Mèo, sau hơn 20 năm tăng trưởng cực chậm chừng 1%/năm, GDP của Sing giờ chỉ bằng 60% của Mèo.

Đồng chí bỏ chút thời gian qua Sing chơi (giá vé của Tiger Airways khoảng \$99 thôi mờ), sẽ thấy dân tình than vãn như vạc. Lương thấp (chỉ khoảng dưới US\$1000 bình quân kỹ sư), mà mọi thứ đắt đỏ hàng đầu thế giới. Luật pháp cực khắt khe nhưng phúc lợi xã hội không tương xứng. Phần lớn các tập đoàn công nghệ có tiếng (như Creative bán rất nhiều sản phẩm ở VN) đều chuyển nhà máy qua Malaysia.

Tất cả do chế độ gia đình trị họ Lý. Mặc dù Sing có những lợi thế khách quan cực lớn như vị trí địa lý, xuất phát điểm, dân số, dân trí (từ thời còn là thuộc địa). Cũng vì sự toàn trị, mà Sing không có nhiều thiện cảm của quốc tế. Thậm chí có những cáo buộc chính phủ Sing đi đêm với giới quân sự Burma, hoặc buôn lậu ma túy cùng Tam Giác Vàng.

Tất nhiên ông Lý Con đã hiểu ra vấn đề và đang cải thiện dần. Sing bắt đầu cho uýnh bạc, sex, là những thứ bị cấm tuyệt đối trước kia, đẩy mạnh công nghiệp không khói như giáo dục, y tế, etc...

Nói "phát triển vũ bão" là chẳng hiểu gì về Sing hiện tại hết.

Trung tướng.

Bình nhì định pha trò hay nói thật? Không định cãi nhau đó chứ?

Sing chỉ phát triển trong 20 năm thôi, cũng tương tự như thời Park bên Hàn, cha con Tưởng bên Đài. 20 năm nay tịt rồi, trong khi Hàn Đài vẫn tiếp tục thăng tiến. Mà Sing thời mới độc lập cũng khá ra phết. Xem trên mạng nhé.

Sự độc tài là cần thiết cho các quốc gia mới rợ, nhưng xứ VN chịu cái độc tài đó 60 năm rồi mà chả được gì, đã đến lúc thay đổi.

Thực ra bây giờ em cũng đèo ke cái độc tài đó nữa, kêu mãi chán rồi. Bì giờ chỉ cần "chúng nó" theo Mẽo. Thế rồi khi nào Mẽo bảo, thôi dân chủ đi, thế là ngon.

Chứ theo Tàu thì ăn kút.

Góp ý nha. Bác chưa thu thập đủ thông tin để cãi nhau với em về Sing đâu. Đừng tưởng cái box này là của bác thì em không phá banh nó ra.

1- Lý cha (Quang Diệu) và đảng của ông ta nắm quyền từ 195x, đến 1965 độc lập thì vẫn vậy. Các đảng khác có khoảng 2-4 ghế trong tổng số 80-85 ghế quốc hội.

2- Sau Lý Cha mới đến Ngô (Tác Đồng, tức Goh Chok Tong nhà bác), là bước đệm cho Lý Con (Hiền Long) chấp chính. Ngô chỉ làm TT từ 1990-2004 thôi.

3- Chẳng những kẹo chewing-gum bị cấm, mà thuốc lá cũng coi như cấm luôn.

4- Sạch thì Sing còn thua bọn Bắc Âu nhiều.

Đừng cãi nữa, khổ đấy.

Trung tướng.

Trích:

boy_sv1982 viết:

Không dám đây bác Anhoang à, Sing mới phát triển từ khi độc đảng, nghĩa là từ 20 năm trở lại đây em nhớ là ông Gô-chóp-ton gì đó lên làm thủ tướng, sau này là bác Lý Quang Diệu kế nữa là Lý Hiền Long.

Singapore thời mới độc lập nghèo chết bỏ, rác xả đầy đường, nhờ có độc đảng nên Gô-chóp-ton mới cấm được xả rác, bây giờ Sing là nước sạch nhất thế giới. Kẹo cao su bị cấm bên đó đấy mấy bác.

Rồi bác xem, dân Sing bây giờ văn minh lắm, trình độ học thức cao hơn VN nhiều kỳ bầu cử này vẫn tiếp tục chấp nhận độc đảng đây.

Có độc đảng Sing mới phát triển được.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1508>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Đi vào lòng bọn tư bản thối nát

AnHoang đã trở về.

Dù hết sức căm ghét chủ nghĩa tư bản thối nát, em vẫn trở về đây, với xứ Lừa thiên đàng mến yêu, lại tiếp sống kiếp Ông Lừa Cao Quý Hạnh Phúc Nhất Thế Giới, sau khi bỏ hơn một năm thu nhập chính đáng của một chuyên viên xe ô-mô kỳ cựu Hà Thành để đi sâu thăm thẳm vào lòng dạ bọn tư bản khốn kiếp, ngõ hầu đào mồ chôn thú của nợ tanh tươi đó chết tươi tức thì như ước muốn của 3 bác rậm râu và vô số bác a-dua khác.

Đây không phải là chuyến đầu tiên em đi vào lòng bọn tư bản. Nhưng khác các chuyến đi trước phần nhiều nhờ sự bao cấp của cha mẹ và sếp sòng, có nhân viên chạy xe đưa rước từ cổng sân bay tới khách sạn hai sao rồi cuồng quýt trong những cú sight-seeing dòm qua cửa kiếng, chuyến này em tự đi hoàn toàn, tự mua vé tàu điện cao tốc 2-class rong ruổi lên rừng xuống bể, tự kéo va-li dọc các con phố đá mảy mò thuê phòng nghỉ 0-star, tự tìm chỗ đổi tiền chui giá ngon hơn ngân hàng, và nhất là tự đặt mục tiêu tìm đến những địa điểm nhạy cảm đã được giảng dỗ: những khu nhà ổ chuột, những trung tâm bạo động, những lữ quán giết người. Đây quả là việc kỳ cục. Trong khi bọn mọi trắng làm engineering kiếm tiền "đô" tiền "oi" rồi mò sang xứ Lừa thành Tây Ba Lô xem ăn sâu uống kiến khổ thùng yếm vá, thì lại có một Ông Lừa làm xe ô-mô kiếm tiền "đồng" rồi mò sang tư bản thành Ta Ba Lô xem mệc-xa-đi xú-chiêng xi-líp đầu trục híp-bi xéch-xi con bà nó thôi.

Em đã tìm thấy cái gì? Câu trả lời sẽ có trong loạt bài viết này.

Và kết luận của em xin được nói trước kéo quên: Cụ nào bác nào bảo bọn tư bản là thối nát thì giống như ếch ngồi đáy mỏ Mạo Khê, phải nói là bọn tư bản Rất Rất Thối Nát mới đúng, thối nát không thể chịu đựng được. Đèo mệ chúng nó. Chủ nghĩa xã hội tươi đẹp sẽ hóa kiếp tất cả lũ chúng nó, 30 năm chưa xong thì 300 năm sẽ xong.

Ghi chú:

1. Đơn vị tiền tệ em dùng trong bài là Euro, viết tắt là E, đọc là "oi", tạm tính bằng 20,000 đồng Lừa, các bác cứ tự nhiên chuyển đổi nhé.
2. Bác nào có ảnh phù hợp chủ ý của em, xin làm ơn bớt chút thời gian upload ủng hộ nhé.

Mào đầu

Cũng phải chơi quả mào đầu tý cho nó văn vẻ. Các nét chính của chủ nghĩa tư bản thối nát là thế này.

1. Trộm cướp rất nhiều

Em nghe nói bọn trộm tư bản sẵn sàng đập phá nhà dân lành để cướp bắt kẻ ngày hay đêm, nên dân phải đem hết ô tô xe máy xe đạp ra ngoài phố bắt chấp mưa nắng giải dầu.

Ảnh chụp tại Frankfurt nước Đức lúc 6h sáng, tuy trời đã sáng trưng nhưng là giờ ngon giấc nhất của bọn tư bản:

Các bác có nhìn thấy chiếc khóa to dùng xích con xe đạp vào gốc cây không? Thế mà bọn lưu manh tư bản cũng không tha, chúng sẵn sàng tháo hẳn cái bánh trước của chiếc Vespa này mà bán kiếm tiền bất chính, mặc cho khổ chủ phải vứt cái xe như một quả đồng nát vô dụng. Ảnh chụp trên đường vào Colosseo, thành Rome nước Ý lúc 3h sáng:

Còn bọn đạo tặc Berlin nước Đức đã hèn nhát đập bẹp bánh sau chiếc xe đạp này sau khi không thể tháo được nó như đồng nghiệp của chúng:

2. Cảnh sát rất ít

Tất nhiên rồi. Khi trộm cướp nhiều, thì cảnh sát lép vế là phải.

Trừ ở Ý cảnh sát xuất hiện khá thường xuyên:

Còn ở Pháp em chỉ nhìn thấy một thằng cảnh sát đêm bắn pháo hoa quốc khánh 14/7. Ở Đức thì tuyệt nhiên không gặp một thằng nào trong suốt 2 tuần lang thang. Ngay cả khi diễn ra các trận bóng đá WC, mà cũng chỉ thấy toàn bọn tình nguyện viên già mồm mặc gi-lê vàng làm tất tạt các việc từ dẹp đường, soát vé, đến kiểm tra an ninh, canh phòng phá quấy, blah blah. Bọn Đức đúng là đỉnh điểm của sự thối nát, hoặc là cảnh sát Đức không mặc đồng phục. Của đáng tội khi em đang tìm cách mua thêm một vé trận chung kết cho con vện, thì cũng có một chú cao to cổ thắt cà vạt tay cầm bộ đàm đến lườm lườm làm em sợ té đái. Chắc dân PA15 đây mà?

Bọn cảnh sát tư bản đã ít lại còn ngu đần nữa. Vào giờ cao điểm tại một ngã tư Monte Carlo (Monaco nhé, ứ phải Pháp), tụi dựng có một chú groomsman cưỡi đầy mình từ đầu nhảy ra chỉ đường lung tung, có nhiều xe lấn vạch sơn vượt bên phải mà chú cũng mặc kệ chả biết tuyết phát làm vài chục "oi", thế thì lấy đâu ra tiền mà vào sòng bạc? Ngu thế thì về hưu con mẹ nó cho rồi.

3. Cái gì cũng phải trả tiền

Thối nát chưa? Đi đái trả tiền (từ 0.5 tới 1E, dù là trong siêu thị, bến tàu, sân vận động, hay bảo tàng, trường học, công viên), lấy cái xe đẩy trong phi trường cũng trả tiền (1-2E), xin cái bản đồ tàu điện cũng tiền (1-5E), chả có cái chó gì là miễn phí. Cực kỳ thối nát.

Cái xe bán thua cả xe thô Lừa này em cũng phải chi 1E để dùng chở đồ tại ga Milano:

Chụp ảnh một bọn dờ hơi cũng phải trả 1E tại Berlin:

Dòm vào cái ống ngắm cảnh cũng phải trả 1E tại Venice:

mặc dù khi leo lên chỗ đó đã phải trả 6E rồi:

Đúng là quân cướp cạn. Cái ống nhòm đó giá bất quá chỉ 200E, chúng đã kiếm lời bất chính từ bao nhiêu triệu du khách thấp cổ bé họng?

Nhưng bọn tư bản keo kiệt bủn xỉn đó quả không chọi lại với giới. Chúng mày đều thì đã có Ông Lừa ranh ma quỷ quái. Đã đòi thu tiền đi đái mà lại đếch có thằng bán vé, cũng chẳng có máy tự động, chỉ có mỗi cái đĩa đựng xu. Ông Lừa mắt trước mắt sau vút vào đó đồng 10 xu kêu teng một phát, thế là chúng nó thất thu 40 xu. Đái xong một bãi cười hô hô. Không buồn cũng phải vào làm phát cho chúng nó mất 40 xu. Sướng đã đời. Một ngày cướp được của bọn thối nát cả chục "oi" tiền đái ỉa.

Đi tàu điện ngầm cũng từa tựa. Giá vé chừng 1-2E tùy vùng, có cửa soát vé sáng loáng, nhưng lại có lối đi riêng cho người tàn tật rộng ngoác miễn phí chẳng ai canh giữ. Ông Lừa thì thoảng cũng mua vé đứt vé đập vé như người lớn, nhưng lúc nào vắng vắng thì cứ thẳng tưng nhằm cái cửa "tàn tật" mà xốc tới. Tất nhiên cũng có vài cặp mắt ngạc nhiên, nhưng chấp làm gì tụi tư bản thối nát. Mà trông Ông Lừa thì đứa nào dám bảo không phải người tàn tật thì mới lạ.

4. Xếp hàng cả ngày

Mẹ thằng nào bảo XHCN là xếp hàng cả ngày. Chính tư bản chúng mày mới là xếp hàng cả ngày. Ăn nhanh Mặc Đô Nan, xếp hàng. Mua vé xem triển lãm, xếp hàng. Chờ tắc-xi, xếp hàng. Đi đái xếp hàng, hỏi thông tin giờ tàu cũng xếp hàng.. Người người xếp hàng. Ngày

ngày xếp hàng.

Vạ vật chờ mở cửa quán cà phê tại nhà ga Venice đây này:

5. Giảm giá triển miên

Khắp nơi toàn những biển báo gạ gẫm lừa lọc người mua thế này:

Giảm giá 50%, có khi 70%, hoặc hơn. Tởm. Nếu chúng nó không bóc lột người tiêu dùng tới tận xương chấu, thì làm sao mà giảm được nhiều thế? Đứa nào dám bảo thuyết Giá Trị Thặng Dư của bác Mác Râu em là bố láo nào?

6. Nghệ sĩ không chửi đồng, mà đi ăn xin

Boka Bence, giáo sư nhạc cụ dân tộc nhạc viện Budapest uýnh đàn kiểem sống qua ngày tại Venice:

Tội nghiệp cựu nước bạn Hungary. Nếu kiên định con đường XHCN đã chọn thì anh chàng Boka kia đâu có khốn khổ như thằng thợ vẽ Paris trên đồi Mông Mác này:

7. Thay vì ra ngõ gặp anh hùng rom, thì ra đường gặp họa sĩ rôm

Chúng nó xịt sơn vẽ bậy khắp nơi, thay vì hùng dũng gây sự và đập nhau bằng ống bơm xe đạp.

Trên tường bảo tàng ở Milano này:

Trên cửa tàu điện ngầm Rome này:

8. Chim bướm ngồn ngộn thô lỗ không sao kể xiết

Đúng là quân mọi rợ, đâu đâu cũng toàn chim cò bướm ***:

Ban đêm trên tivi còn trắng trợn quảng cáo bướm:

9. Phí phạm phí phạm và phí phạm

Bọn tư bản phí phạm khủng khiếp. Mắc mớ gì mà một thằng đàn thành Munich phải trồng hoa ngoài cửa sổ thế này:

Trong khi thiên đàng còn đêch có chim sẻ mà ăn, thì chúng nó để bỏ câu sống lung tung thế này:

Nếu bắt hết số chim câu ở cái quảng trường St Marco ung nhọt đó mang về Hà Tĩnh làm món rô-ti, thì bao nhiêu Ông Bà Lừa đã có những bữa nhậu tung bừng trong các buổi chiều mát cá gỗ, hủ?

Lại nữa, giữa thủ đô Rome tấc đất tấc vàng 18K (chỉ có đất Hà Nội mới là vàng 24K), chúng nó bỏ hoang những bãi sỏi rộng cả mấy chục héc-ta thế này:

Hỏi ra mới biết đó là dấu tích trường đua ngựa từ thời bác Xê Da làm chủ tịch nước Ý, hoặc xa hơn nữa chưa biết chừng.

Đèo mẹ, cắt ra phân lô một số tặng các vị lãnh đạo còn lại bán chia nhau thì quý biết bao.

10. Nhưng quái lạ, sao dân chúng nó cứ nhon nhon như không biết khổ là gì

Đám đông này tự dung tụ tập đàn trống vang lừng, xong rồi giải tán. Đúng bọn thất nghiệp vô công rồi nghề, nghe thầy giáo em nói tỷ lệ này cao lắm, mà chả biết bằng bao nhiêu:

Ghi chép trên đường thối nát

Đại khái tư bản nó thối nát như thế. Bì giờ em sẽ trình các bác các thông tin cụ thể, bắt đầu từ một quốc gia thối nát vừa vừa: Công quốc Monaco, và kết thúc ở một quốc gia siêu thối nát: Liên bang Đức.

Không hiểu sao em cứ muốn bắt đầu từ Monaco, một đất nước có diện tích bằng một sân gôn cỡ nhỏ mà cũng theo đuôi thối nát như tất cả các thằng tư bản thối nát khác, dù em ở đó chỉ mấy ngày bọ..

Chương Một. Vương quốc đào hầm khoét ngách

Đúng thế, *Vương quốc đào hầm khoét ngách Monaco*, Trung Tướng xin bắt đầu hành trình từ cái quốc gia nhỏ tẹo này.

Mẹ kiếp, cứ phải vắng tục một cái cho sướng mồm. Không hiểu vì cái chó gì mà một quốc gia không theo chủ nghĩa xã hội, với một diện tích chưa đầy 2 cây số vuông (chính xác là 195 héc-ta, trong đó có 40 héc-ta đất lấn biển trong mấy chục năm gần đây), chiều dài vồn vẹn 4 km dọc theo bờ biển và chiều rộng chưa đầy 500m triền núi trọc lốc (nói trắng ra thì nó hoàn toàn không có cái gì tương tự như một Đất Nước), với một dân số chưa quá 30 ngàn người, và với một chính phủ chưa tới 100 người kể cả thằng thối kèn cưới ngựa, lại có thể lọt vào

hàng top những quốc gia có mức sống cao nhất thế giới.

Thật là bất công. Một lũ dân ô hợp khôn kiếp (chừng 1/4 là người Monegasques, 1/4 là người gốc Ý, còn lại gốc Pháp) với tỷ lệ thất nghiệp tới suýt soát 20%, hầu như chẳng phải chịu một khoản thuế khóa nào, lại được hưởng một núi tiền khổng lồ như các đồng chí sắp thấy. Theo thông tin đại chúng thì GDP-PPP của Monaco chừng 900 triệu Mèo Kim cho năm rồi, còn GDP chính thức không có con số rõ ràng, nhưng một tiến sĩ kinh tế tại Nice (thành phố thuộc Pháp cách Monaco hơn chục cây số) khẳng định không dưới 1.5 tỷ Mèo Kim. Như vậy thu nhập đầu người của cái mẫu tư bản thối nát này lên tới ngót nghét 50 ngàn đô.

Con số đó còn có vẻ hơi bé hơn thực tế, nếu các đồng chí chịu khó ngồi uống cà phê nơi một góc phố bất kỳ trong thành Monte Carlo và quan sát người qua lại. Chỉ trong vòng 15 phút thôi, chính Trung Tướng đã đếm được 5 chiếc Rolls chạy ngang. Mật độ này còn cao hơn cả tại xưởng sản xuất loại xe đó ở Anh Quốc.

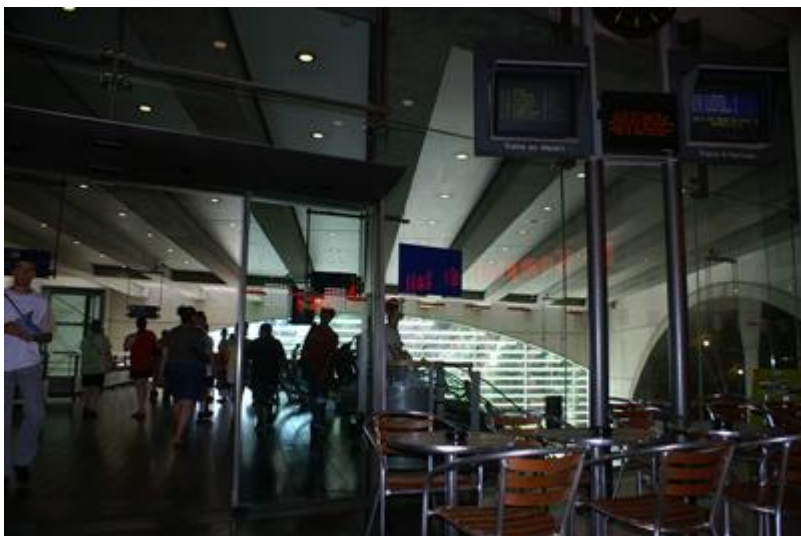
Tại sao thế?

Tại vì chúng nó quá thối nát.

Không có mặt bằng, ga xe lửa trung tâm phải xây trong lòng đất:

Chỉ có mỗi cái cửa ra vào được hít khí trời qua một hẻm núi:

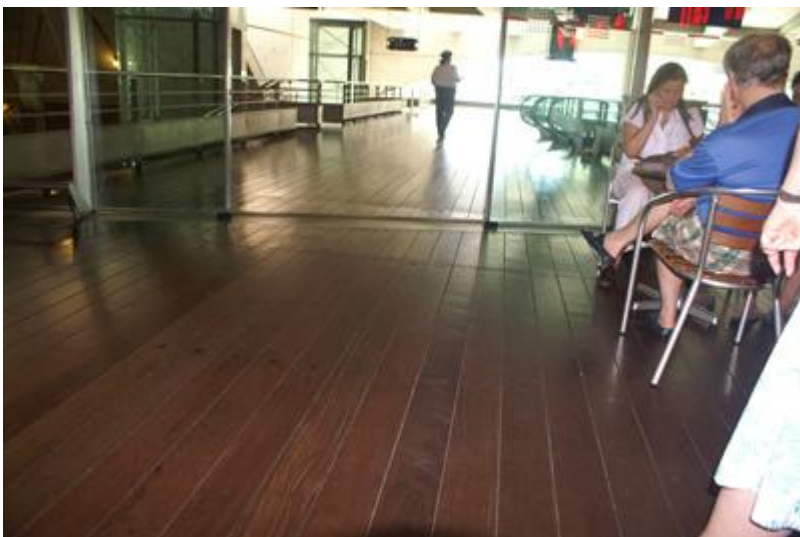
Hẻm núi ấy thực ra bé như cái lỗ zôn:

Và hiểm trở như Chùa Thầy:

Thế mà bọn thôi nát còn bày vẽ lát gỗ sàn ga cho có vẻ bóng bẩy:

Lại còn thuê mấy mẹ xã xệ vác súng đi loăng quăng canh gác. Mẹ này mà gặp cò vé Hàng Cỏ thì chắc chỉ biết ôm mặt khóc như Bác mắt:

Cái ga vắng như phố Bắc Sơn đó mà cũng tí toe 15 phút một chuyến tàu:

Và còn bày trò báo vị trí tàu đỗ cho khách khỏi phải đi lại lằng xằng. Bọn ngu:

Rất cuộc vẫn lôi ra cái thối nát này:

(note: hình die lộn xộn)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2108>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Giáo Sư Sử Học Đòi Làm Rõ Những Điều Bí Ẩn Về Hồ Chí Minh

Bản đóng góp ý kiến của Giáo sư Sử học Lê Văn Lan, Chủ tịch Hội Khoa học Lịch sử Miền Bắc đòi bạch hóa một số điều bí ẩn về Hồ Chí Minh đang được bàn trong dư luận VN, như sau.

Đóng góp ý kiến của Giáo sư Sử học Lê Văn Lan, Chủ tịch Hội Khoa học Lịch sử Miền Bắc

Ngày 10/9/2005 tôi đã nhận được giấy mời (kèm theo những dự thảo văn kiện) tham dự Hội nghị đóng góp ý kiến cho những văn kiện lịch sử tại Đại hội X của Đảng cộng sản Việt Nam. Là người trực tiếp nghiên cứu đề tài Lịch sử cận đại Việt Nam. Tôi xin phép được trình bày những ý kiến ngắn gọn và chủ chốt như sau:

1. Công bố toàn bộ bản Di chúc gốc của Chủ tịch Hồ Chí Minh trên các phương tiện thông tin đại chúng.
2. Công nhận chính thức anh Nguyễn Tất Trung hiện đang sống và làm việc tại Hà Nội là con trai duy nhất của Chủ tịch Hồ Chí Minh khi người là Chủ tịch nước (nhân chứng là gia đình ông Vũ Kỳ, thư ký riêng của Hồ Chủ Tịch trong những năm cuối đời).
3. Đề nghị đồng chí Nông Đức Mạnh trả lời rõ ràng trước báo chí thế giới và trong nước về vấn đề nghi vấn đồng chí Nông Đức Mạnh là con của Chủ tịch Hồ Chí Minh là hoàn toàn không có cơ sở lịch sử cũng như sinh học (có thể kiểm chứng ADN).
4. Đề nghị làm rõ sự liên quan của Bộ trưởng Bộ Nội vụ Trần Quốc Hoàn trong vụ án hiếp dâm và tai nạn xe (còn rất nhiều bí ẩn) tại Hà Nội mà người bị nạn là bà Nông (Nguyễn) Thị Xuân người Nùng thân mẫu của anh Nguyễn Tất Trung. Nhân chứng là:

- Ông Nguyễn Minh Cần - Cựu Phó chủ tịch Ủy ban hành chính Thành phố Hà Nội.
- Ông Lê Giản - Bộ trưởng Nội vụ đầu tiên của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa.
- Ông Lê Quốc Thân, hồi đó là Giám đốc Sở Công an Hà Nội, về sau là Thứ trưởng Bộ Công an.
- Ông Trần Danh Tuyên - Cựu bí thư Thành ủy kiêm Phó chủ tịch Ủy ban hành chính Thành phố.

Tôi biết rằng những ý kiến đóng góp của tôi có thể gây sốc cho nhân dân. Nhưng khi Đảng đã tin mà hỏi thì chẳng có lẽ gì mà không đặt vấn đề một cách thật tâm. Với một người mang nợ viết, nghiên cứu lịch sử thì khổ tâm nhất là không được nói thật và lừa dối nhân dân lao động, tôi mong rằng bức thư này sẽ đến tay nhân dân bằng mọi hình thức trước khi mọi việc được công bố để giám sát. Nếu có thể đề nghị anh Nguyễn Như Phong đăng lên báo An Ninh Thế

giới, tuy không phải là một tờ báo về chuyên ngành lịch sử nhưng có số độc giả là người Việt cao nhất trong nước cũng như người Việt sinh sống và làm ăn ở nước ngoài.

Hà Nội Ngày 10 tháng 12 năm 2005

Lê Văn Lan

Chủ tịch Hội Khoa học Lịch sử miền Bắc

<http://www.vietbao.com/main.asp?nid=97397&catid=4>

Post Trung Tướng:

Bác Vũ Kỳ (đã chết rồi còn đâu) chưa đứng ra làm chứng thì đây vẫn chỉ là tin đồn. Các bác khác tận mắt biết chuyện này (Hoàn, Thọ, etc..) thì cũng đã chết từ lâu.

Nhưng mọi sự cũng từ nhà bác Kỳ mà ra cả. Chứ tự dưng sao dân gian không đồn An Hoàng là con bác XXX, mà lại đồn anh Vũ Trung?

Anh Trung không làm khá được, vì tư chất anh ấy quá tầm thường (nói thẳng là hơi đơ đơ giống anh con cả bác Đỗ M.) có thể do thân phụ anh sinh thành ra anh khi đã cứng tuổi, và mẹ anh cũng không thuộc dòng trâm anh thế phiệt, tuy rất xinh. Nhưng phải nói là anh giống bác XXX như lột, nhất là trong cái ảnh đại hội Tua khi xưa.

Hỏi anh Trung còn làm bảo vệ cho một công ty điện tử có tiếng của tư bản, số người đến xem mặt anh đông gấp bội số người đến mua hàng. Cấp trên thấy không ổn nên bắt anh về bộ công an. Ở đó anh cũng cóc làm nên cơm cháo gì. Đương nhiên. Anh ấy đàn quá, mà tuổi cũng đã quá.

Bi giờ bác nào muốn tìm hiểu, hãy đến phố H.X.H. ở Hà Nội, lân la hỏi chuyện mấy bà bán nước về anh Vũ Trung, sẽ nhận được những thông tin rất hóm.

Phải lấp lửng cho các bác bức xúc. Đây là nghệ thuật bế tình.

Lại nói chuyện con lãnh tụ. Cả Xít Ta Lin, cả Mao De Tung, đều có những người con hết sức tầm thường, và hầu như không được nhận quyền lợi gì từ những người cha trứ danh của họ. Cả bác Kim bên Bắc Hàn cũng có một thằng con vút đi. May mắn cho bác Lê Nin bị hoa liễu (tiếng Nga kêu là xì-phi-lit, hình như dịch sang ta là tiêm-la) nên không có quý tử quý nương, thoát nợ mệnh thế gian.

Trích:

danong7x viết:

😊 Nếu HCM mà có con trai thì tưởng giờ đây Nguyễn Tấn Trung phải đang ngồi ở cái ghế Tổng bí thư chứ lang thang đi làm việc làm gì. Mấy cái tin này ở Việt báo, Đất việt, Dân chim việt đăng tải lan man nhiều lắm rồi. Chẳng biết đường nào mà lần. Tốt nhất cứ cho nó vào mục truyện xỏ xiên sau khi kiểm chứng thông tin rõ ràng hãy đưa nó vào box "Ngược dòng lịch sử".

Bác lại duy ý chí rồi Trung úy ơi.

Chuyện đó mà kêu là tầm phào sao? Thế chuyện bác gì gì thấy chú lính gác ngủ gật liền cời áo đại cán khoác cho chú đó thì không tầm phào? Bác gì gì gói gạch để nằm chống rét cũng

không tầm phào nổi?

Bác Lan từng nói điều kể trên, việc này đã được nhiều người chứng thực, nhưng công bố thì chưa (ấy là bác ấy bảo thế), mấy tay kia có thể cầm đèn chạy trước ô tô rồi. Để em hỏi lại rồi kể cho các bác sau.

Cũng như bác Vượng có bản thảo nghiên cứu về Hồ Sĩ Tạo, nhưng cũng chưa được công bố trong nước.

Ông già em cũng có viết bản tham khảo về người con út của cố lãnh tụ Lê D., người từng khoác áo sô-lun cũn đi xa xa sau xe tang bác D., và cũng không công bố.

Chuyện thâm cung bí sử VN đời nào chẳng thế. Chẳng có cái mẹ gì rõ ràng từ thời Âu Cơ tới nay.

Trích:

CSCD viết:

Ko có nhà sử học nào lại đi "nghiên cứu" ba cái tầm phào này, láo quá mấy chú ơi. Chỉ cần ngồi một chỗ khoảng 2 giờ là tạo ra hàng ngàn bản kiến nghị của Lê Văn Lan, Dương Trung Quốc....hehe quá dễ mà. Chỉ lừa được bọn....

Khiếp, làm gì mà "nâng cấp quan điểm" ghê rợn thế không biết.

Ở chỗ mẹ nào mà chả có mấy thằng bồi, mấy thằng cơ hội, mấy thằng xa lông.

Cái thằng nào viết bậy, rồi mọi người sẽ lật tẩy, đùa chơi với nó nữa, chả ảnh hưởng đêch gì đến anh em miềng. Hì hì.

Mà tiểu nhon như thế này chả là đêch gì so với những quả như huyền thoại Lê Văn Tám (10 tuổi tằm xăng chạy 150 mét), Kơ Pa Kơ Long (bắn một viên súng trường xuyên táo 7 thằng Mèo), Lê Mã Lương (móc mắt vớt đi ngắm bắn giặc tiếp), Phạm Tuân (phi Mig17 lên cao 12 cây số), và vô số kể các chuyện "nhét cút vô mồm nhân vật" khác.

Mà cái bác Lan cũng hèn. Ở quán bia thì bô bô như thế, người ta có lỡ viết một cái kiến nghị rôm, thì cũng lờ đi là xong (đàng nào thì cũng không có, sợ mẹ gì mà phải thanh minh). Lão này với lão D.T.Quốc cũng một giuộc, đều mẹ sử gia nước nhà chỉ có thể thôi mà.

Trích:

poidmi viết:

...dùng cái thủ đoạn hèn hạ ném đá giấu tay, bỏ lửa tay người như vậy. Dân chủ có phải như vậy không? Hay là đối với kẻ thù thì ta có quyền hành động tiểu nhon để dành mục đích?

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1100>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Đài

Post Trung Tướng:

Trích:

NguiCongSan viết:

Không có quyền nghe đài BBC, nhưng vẫn nghe được vì hồi đó làm gì có phá sóng như ở Bắc Hàn và còn 1 số lý do khác (các đ/c ở ngoài HN thập niên 70 và đã tương đối lớn thì sẽ hiểu ngay)

Dạ vâng. Vẫn nghe được BBC, VOA.. nhưng nếu để bị bạn bè phản thùm và chọt cho công an biết, thì sẽ vào Thanh Hóa mà ăn phân sống không biết ngày nào về. Công nghệ và tài lực của chính phủ khi ấy không thể đủ sức phá toàn bộ các làn sóng phản động (bì sao được với Bắc Hàn làm được cả bom hạch nhân), thế nhưng chính phủ vẫn cố gắng phá sóng của đài RFA (nghe đài này cực khó, bác nào già già con phom dùm). Còn đài của Miền Nam yêu dấu thì đổi sóng lung tung, muốn nghe thì phải dò. Có rất nhiều tần số khác nhau nên chính phủ cũng đểch cover nổi.

Trích:

NguiCongSan viết:

Chú Lại quả là biết nhiều, hiểu rộng, phải tội hồi đó chú còn nhỏ nên chưa được đi chơi nhiều nên không rõ: khu vực nơi anh ở thì không được nghe BBC nhưng thật ra nhiều người vẫn bật và thậm chí có thể bật to vừa vừa để vừa đun nước/nấu cơm bằng bếp dầu vừa nghe cũng chẳng sao, CA khu vực có nghe thì cũng nhắc nhở chứ không làm khó (đó là khu) , nói chung tốt nhất là nên nghe nhỏ nhỏ ở bên tai. Ở khu khác thì đúng là vợ vẫn thì lên CA nói chuyện ngay, nhưng nhớ là hồi đó đi Yên Bái cơ chứ không vào Thanh Hóa

Dạ kính bác ạ.

Cái bác đang nói là thời 198x, thời đó nhẹ nhiều rồi. Em nói là thời 196x, 197x kia. Và em cũng nói là chưa bao giờ chính phủ phá được BBC và VOA một cách trọn vẹn (cũng có nhiều lần phá, nhưng chỉ từng chuyên mục thôi, ví dụ thời sự quốc tế, tại những thời điểm nhạy cảm) mà chỉ cố gắng phá RFA (trước kia kêu là Châu Á Tự Do) và đài VNCH.

Đài VNCH thường rất đơn giản, có một bài chiêu hồi đọc rất lâm ly, sau đó đến Thái Thanh hát những bài ca ly biệt nào nề mà các bác Bắc Kỳ rất thích nghe, rồi đến mục đọc tin các chiến sĩ Bắc Việt chết trận được phía VNCH ghi nhận, ngày nào cũng thế, nhưng người ta lên nghe rất chăm chú, đặc biệt ở nông thôn.

Bác đừng có nói là dân dám bật to những đài địch đó nhé (kể cả BBC, VOA), bác mà nói thì em cười vỡ bụng quang đó.

Cái thời mà bác được dùng bếp dầu thì là hậu thế rồi. Đến tận cuối những năm 196x mới xuất hiện bếp dầu, đầu tiên là các bác trí thức tự làm bằng 3 cái ống bơ: 1 cái làm phao dầu, 1 cái làm lưới tản, 1 cái làm chắn nhiệt.. rồi thêm chân bếp, kiềng, các ống chứa bác.. tất cả làm bằng tay. Đã có người bị đi tù vì tự làm bếp dầu rồi mang ra chợ bán đấy bác ạ.

Trích:

NgươiCongSan viết:

Đúng rồi, thời 1973, 1974 đến khoảng 1977, hồi đó đã có bếp dầu rồi nhưng đúng là rất ít chủ yếu là có 1 khu chung để nấu bằng than hay củi gì đó hoặc nấu nhờ ở bếp ăn cơ quan rồi xách về thôi, về sau (198x) là dùng dây may-xo của Liên Xô, hồi đó bên khu của anh là vậy đó chú, nói là bật to không có nghĩa là bật oang oang mà cũng nho nhỏ thôi nhưng người ngoài nghe được thì cũng chẳng sao

Thời 6x thì làm gì đã có đài mà nghe mãi đến quãng 1969 trở đi (khi có 1 số cán bộ miền Nam ra Bắc và có du học sinh ở nước ngoài về thì mới có đài chứ, trước đó là tập trung đọc báo chứ cũng chưa có loa phường đâu)

Cũng có 1 điều xấu hổ là chưa bao giờ anh nghe đài VNCH vì cảm thấy nó xấu quá (với cả cũng chưa chắc đã hiểu), bây giờ tiếc

Bác lại phát biểu theo hứng rồi.

Chính ông nội em là một trong những chuyên gia lắp đài nghiệp dư thời 196x.

Thiết bị chính gồm có:

- 1 bóng bán dẫn của Nga (nếu 2,3 bóng thì quá xịn).
- Tự điện tự chế từ pin con thỏ cũ hoặc ăn trộm của cơ quan
- Cuộn cảm ứng tự quấn bằng dây đồng tóc mua của hàng đồng nát
- Nút dò sóng bằng nắp chai bia, hoặc một cục gỗ tròn
- Tất thấy bỏ vào một thùng lương khô coi như thiết bị phóng thanh
- Nổi lên dây phơi làm ăng ten

Điểm sáng chế cực sáng tạo của chiếc radio kể trên là không cần loa. Nếu bác chưa biết thì quả là thiệt thòi.

Ồ mà hình như bác chính là bác Văn Minh?

Xin lỗi cấp ủy vì mấy bài viết hơi lạc chủ đề. Nhưng riêng với bác Sản thì phải cần ngoại lệ, đề nghị không múp lung tung đi chỗ khác. Cái gì cũng có lý của nó chứ không đơn giản 1=1 hay 2=2 đâu.

Nếu bác học phổ thông đúng vào cái thời bác nói, thì hẳn bác phải biết trong sách giáo khoa Vật Lý lớp 9 có hẳn một bài về nguyên tắc radio, sơ đồ rất rõ ràng, và trong phòng thí nghiệm của một trường cấp 3 thể nào cũng có đủ dụng cụ để lắp radio. Cái quan trọng nhất là cái bóng bán dẫn (transistor) thì phải mua bán trao tay và rất dễ bị tóm.

"Đài" (tức radio) thì đương nhiên phải đăng ký và cam kết rồi. Cái này bác đúng. Nhưng đài tự chế thì phải giấu. Tối tối các thanh niên (bì giờ là bỏ lão hết rồi) chụm đầu ghé tai vào cái radio tự chế để nghe tin tức và nhạc vàng, đôi khi sóng yếu thì phải chơi kiểu một người nghe rồi kể lại cho người khác, rất là lãng mạn.

"Đài" cũng đúng là một vật dụng xa xỉ chỉ có cán bộ lớn hoặc người đi học nước ngoài về mới có. Lúc đầu đài được đánh giá theo số bóng bán dẫn, ví dụ "2 bóng", "4 bóng".. càng nhiều bóng càng đắt tiền. Về sau dùng thêm tiêu chí "băng" nữa, ví dụ đài "4 băng" là đài bắt được sóng của các băng tần AM, FM, SW1, SW2. Các sếp hay dùng "4 băng 4 bóng" còn đài tự chế của nhà em là loại "1 băng 1 bóng" (1 băng ở đây là băng AM, bắt được cả VOA, BBC

ngon lành)....

Chủ đề Di chúc em đã sưu tập tài liệu từ lâu rồi, nhưng chưa công bố được, thì thoáng thọt ra vài câu hầu các đồng chí trong chi bộ cho vui thôi.

Trích:

NguoicongSan viết:

Đài tự chế? Cái này hồi đó cũng có nghe nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy (đến tận bây giờ), hồi đó anh của chú cũng còn trẻ thôi nên không biết gì hết, nhớ 1 lần hồi năm 6x (năm nào không nhớ nữa nhưng x khá khá lớn) có 1 ông làm to lắm (chắc cán bộ huyện) xuống mà đeo theo cái đài thì cả nhóm trẻ con (cả người lớn luôn) cứ đứng quanh mà nghe, mắt tròn mắt dẹt, sau lớn lên 1 tẹo thì nghe nói có người này người kia tự chế ra 1 cái đài nhưng nhớ là hồi đó chế ra cái đài là giấu như giấu điện đài đó, hình như hồi đó nhớ là nếu có đài thì phải lên CA phường đăng ký và ký bản không nghe đài địch (thông tin không chính xác lắm - cần kiểm chứng), nhà anh mãi đến năm 7x mới có cái đài theo tiêu chuẩn của ông nội anh nên cũng chẳng rõ lắm

Anh và chú Văn Minh là 2 người khác nhau nhé

Có mục này nhờ chú Lại viết tiếp nè:

<http://v1.x-cafevn.org/forum/showpost....3&postcount=46>

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2137>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Đạo Đức

Gã nào bảo đạo đức xuất phát từ tôn giáo thế?

Đạo đức, là một hệ thống các quy phạm thần kinh căn bản mang tính tiên đề trong cuộc sống vũ trụ. Đạo đức thậm chí không là độc quyền của loài người.

Với động vật và loài người ở thời bò bốn chân, đạo đức đã hình thành, và có tính di truyền bản năng. Thời kỳ các ông Lừa ăn chơi trên zùng, thì An Tiêm can tội bố lão đã bị di lý ra biển. Rõ đó không phải là một án dân sự hay hình sự, đó là một tiết chế đạo đức.

Vì là tiên đề, đạo đức không thể lý giải và áp đặt. Tôn giáo hoặc các quy định ethics chỉ hệ thống hóa lại các nguyên tắc đạo đức để dễ tuyên truyền và lưu giữ. Tất cả những cố gắng uốn nắn các giá trị đạo đức cho những mục đích không minh bạch nhằm tới những đối tượng cụ thể (ví dụ: yêu nước là yêu CNXH, sống chiến đấu hút thuốc theo lý tưởng bác hồ vĩ đại...) đều là phi đạo đức và sẽ bị đào thải một lúc nào đó.

Trích:

yuna_admirer viết:

Bác cho em một ví dụ về đạo đức, em sẽ chứng minh nó là từ tôn giáo. Bác hiểu tôn giáo theo nghĩa hẹp quá.

Lão béo đạo này gan dạ nhỉ. Vừa mới lấy ví dụ An Tiêm mà cứ đòi ví dụ nữa là sao? Tôn giáo cổ xưa nhất mới có cách nay chừng 6k năm, còn những quy phạm đạo đức có từ bao giờ? Phục Hy theo tôn giáo nào ("Phục Hy chi thế phụ phụ thị thành" câu này ở đâu ra nhỉ)? Đừng có nói một đức tin bất kỳ là tôn giáo đó nhé. Đừng cố nữa. Trung Tướng nói cái gì ra cũng phải tra cứu cả rồi.

Lão Yuna mới học đâu ra cái thói bảo thủ thế không biết.

Đã bảo là những nhu cầu tâm linh không phải là tôn giáo, cũng chưa thể được gọi là tín ngưỡng, cứ cố cãi.

Rõ ràng lão đã sa đoạ nặng khi cho rằng đạo đức xuất phát từ tôn giáo, bị giờ thì lão lại gán nó với đức tin. Lôi cả Phục Hy ra mà cũng chả thèm nghiên cứu.

Nói như lão thì bất kỳ cái gì: ăn cơm trong nhà uống zệu ngoài quán ỉa vào chậu sành đá vô ruộng muống blah blah đều bắt nguồn từ "tôn giáo" cả, nếu lão coi một niềm tin bất kỳ là tôn giáo hoặc tín ngưỡng.

Bảo thủ rất chi là có hại. Để cãi nhau được, phải xem lại định nghĩa tôn giáo, tín ngưỡng của lão có giống của Trung Tướng và của mọi người không đã. Nếu không giống nhau, thì cãi vã vô ích.

Nói phet cho nhanh, ở thời mông muội chưa có luật pháp, thì các quy phạm đạo đức được dùng thay cho luật. Nó truyền từ đời này sang đời khác bằng mồm trước khi giấy má chữ viết ra đời.

Cũng phải nói dứt khoát rằng các định chế đạo đức xuất phát từ các nhận thức chủ quan của nhiều thế hệ, nó có thể lý giải được (bằng lý trí, ví dụ chuyện khạc nhổ trong bữa ăn) hoặc

không (chỉ cảm nhận bằng niềm tin, đây mới là cái lão béo định nói, nhưng lại không rõ ràng, ví dụ loạn luân sẽ làm giống nòi thoái hóa).

Sau này khi đã có luật, thì luật dựa một phần trên các tiêu chuẩn đạo đức, phần còn lại (nhiều hơn, thể mới lợn) dựa trên nhu cầu của bề trên. Những đầu thừa đuôi theo của hệ thống đạo đức không được đưa vào luật, thì vẫn còn nguyên là "đạo đức", đôi khi được gọi là "truyền thống" cho vui tai. Mãi đến bây giờ.

Sao đạo này Yuna tự xưng bảo thủ kinh khủng vậy?

Thứ nhất, xem lại cái loại từ điển trên mạng xem Religion là gì, có từ bao giờ, xuất phát từ đâu. [Tham khảo ở đây](#). Chữ trung úy cứ khẳng khẳng rằng mọi đức tin đều là tôn giáo thì chịu, không thể tẩy não được nữa. Thành kính phân ưu.

Thứ hai, xem tiếp các loại từ điển xem Moral là gì, [Tham khảo ở đây](#). Có tới 7 sắc thái của Moral lận.

Từ đó, trung úy hãy tự rút ra lời giải cho mình. Bảo thủ rất là có hại.

Các quy phạm đạo đức, do vậy, có thể xuất phát từ nhiều thứ, trong đó tín ngưỡng đóng vai trò quan trọng.

- Có thể do thói quen (ví dụ trong cùng 1 vùng châu thổ sông Hồng, cùng một tôn giáo, thậm chí cùng một xã chỉ khác làng, có nơi cho rằng ăn cơm phải mời, có nơi không, có nơi dùng những từ như "lo^^" thoải mái trong gia đình, có nơi dùng thể là khốn kiếp)...
- Có thể do hoàn cảnh hoặc đặc điểm cơ thể ngôn ngữ môi trường (miền núi gọi nhau mày tao, còn miền xuôi thì cho thể là bố láo)...
- Cũng có thể do ý muốn của một ai đó hoặc một sự kiện nào đó (ví dụ truyền thống kiêng tên riêng ở một số nơi).

Đã đủ chưa? Chấm hết.

Trích:

yuna_admirer viết:

Em lại hỏi bác, các quy phạm đạo đức ấy xuất phát từ đâu ra ? Nếu không phải từ tín ngưỡng ? 🤔

Bác lại tiếp tục mâu thuẫn ở điểm "lý trí" trong ví dụ khạc nhổ trong bữa ăn. Khi tôn giáo / tín ngưỡng chưa xuất hiện thì em nghĩ, lý trí chưa xuất hiện được đâu.

*Cảm nhận bằng niềm tin, cái lão béo đang nói ấy thì có phải là tín ngưỡng ? 🤔 ... Tập hợp các cảm nhận niềm tin ấy, nếu không gọi là ***tôn giáo*** thì bác gọi là gì ?*

Lão béo càng cãi càng thấy oái.

1- Lão xem từ bài đầu xem có ai phản đối vai trò của tôn giáo trong các chuẩn mực đạo đức? Nhưng lão lại cứ hùng hồ "đưa bất kỳ ví dụ đạo đức nào cũng chứng minh nó bắt nguồn từ tôn giáo" (ví dụ rõ nhất là trong cái vụ An Tiêm đó nhớ hông?), nên nghe mới chối.

2- Lão cần nắm chắc: Moral bao gồm cả Ethics, còn Ethics thì không gồm Moral, nó là tập con. Lại phải xem lại Encarta rùi nhé. Từ đó sẽ thấy các quy tắc ứng xử (trong đó có việc xưng hô) chính là các vấn đề đạo đức. Trong tiếng Việt thì chỉ có một từ đạo đức thôi, làm chớ gì có Ethics chính xác?

Bi giờ lão lại bầu việc xưng hô "mày tao" không phải là quy tắc đạo đức thì chịu lão, thế nó thuộc cái phạm trù gì? Tập quán (tinh thần) là gì nếu không phải là một hệ những chuẩn mực đạo đức (Ethics)? Hãy triết tự từ "đạo đức" để xem lại nhé.

3- Lão cũng cần nắm chắc: Belief bao gồm cả Religion, còn Religion thì không gồm Belief, nó là tập con. Lại phải xem lại Encarta rùi nhé. Trong tiếng Việt may mắn có cả 2 từ này nên lão không thể không biết. Tín ngưỡng có gần như từ khi loài người biết đấu tranh sinh tồn, còn Tôn giáo thì trẻ hơn nhiều. Có cần cãi nhiều thế không?

Lão trộn lẫn một cách tai hại Đức tin, Tín ngưỡng, Tôn giáo làm một. Vậy là sao?

Cứ phải nhắc đi nhắc lại: Trước hết cần có chung tọa độ đã, rồi mới so sánh hai điểm nhá. Định nghĩa của lão chưa trùng với định nghĩa của người khác (nói toẹt ra là một mình lão một kiêu), thì cứ cố cãi làm gì?

Chết cười, bi giờ mà theo lão Yuna rồi bảo lời dạy "Chí công vô tư" của Bác Hồ là phát nguồn từ tôn giáo (hoặc tín ngưỡng) của Bác thì bác Nông đập cho nát cái a-lô.

Trích:

yuna admirer viết:

Nào bây giờ bác lại công nhận "Tín ngưỡng đóng vai trò quan trọng" .

Tất nhiên bác anhoang đưa ra được vài đặc thù về "tao mày", về ngôn ngữ, nhưng em xếp những trường hợp đó vào khái niệm Ethics chứ không phải Morality. Và chúng ta lại quay trở lại việc việc rạch ròi phân định đâu là Ethics đâu là Morality.

*Em thiết nghĩ cái vấn đề gọi "Tao mày" hay sự khác biệt đôi chút của ngôn ngữ, thì rơi vào mục *tập quán*, chứ xếp nó vào mục Đạo Đức thì hơi sai bác à.*

Tuy nhiên, em cũng tạm chấp nhận câu này của bác, 2 cái link của bác nêu ra cũng nói khá rõ đấy.

Vì bác làm lẫn giữa Ethics và Morality rồi 🙄

Trích:

yuna_admirer viết:

Bây giờ thì bác anhoang nhà ta bảo rằng tín ngưỡng khác với tôn giáo. Cái đó đúng không sai, nhưng chắc chắn, thui em không tham gia kiểu tranh luận cò con này.

bác 1 cái.

Nói thế này là hại cả uy danh lâu năm của Lão Béo. Yên chí là Trung Tướng không có ý gì xấu với lão cả. Chỉ muốn nhắc lão thôi. Tất dĩ đương nhiên là Tín ngưỡng khác với Tôn giáo rồi, không phải "bây giờ" mới có vụ đó, mà 50,000 năm trước đã thế. Hai cái này phải bàn trong 1000 tô bích cũng chưa hết.

Ngắn gọn:

Tín ngưỡng là cái "căn bản". Tôn giáo là cái "nâng cao". Một **tôn giáo** phải là một hệ thống **tín ngưỡng** có **giáo lý** và **giáo dân** (có thể không cần giáo hội và/hoặc tu sĩ như đạo Phật đạo Lão), trong đó **giáo lý** buộc **giáo dân** phải coi **tín ngưỡng** của mình là **duy nhất**. Đây là nguyên tắc không thể sửa đổi.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1904>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Đêm trước đổi mới

Post Trung Tướng:

Bài phóng sự của bác Lộc khác quái gì "Tắt đèn" đâu. Cứ thay "lý trưởng" thành "chủ tịch", "chánh tổng" thành "bí thư", "tuần đình" thành "công an xã", là có ngay ý mà.

Tuy nhiên bài viết xuất hiện vào thời đó còn kinh khủng hơn cả một quả bom nguyên tử, thế mới biết nền ngôn luận của ta ác chiến hơn của phong kiến nhiều lần. Bác Lộc được coi như anh hùng, được mời đi khắp nơi diễn thuyết, rồi bị theo dõi và đe dọa tới mức chả viết thêm được cái gì ra hồn nữa, cho đến ngày bác kiệt quệ và châu giời ít năm sau, để lại vợ con lít nhít.

Nghĩ cũng buồn cười, chỉ nói ra sự thật mà cũng được tung hô. Có một nhà thơ Liên Xô đau quá mà buột miệng đại để "thật xấu hổ khi con cháu ta biết rằng ta đã tự hào mình nói thật". Bác đạo diễn tên Thủy chỉ đi quay cảnh cuộc sống Hà Nội trong 2 phóng sự "Hà Nội trong mắt ai" và "Chuyện tử tế", mà cũng được tâng lên thành tấm gương bắt diệt tiên phong.

Đọc lại bác Lộc, em chả thấy cảm xúc gì như bác Vinci, em chỉ thấy buồn cười.

Em khoái nhất bức hình này:

Đây là nguyên một phòng khách của một gia đình giàu có thời 198x (khoe týt: nhà em cũng suýt được như thế) với những vật dụng cao cấp nhất của thiên đường:

1- Xa lông gỗ xà cừ với bàn "mặt kiếng 5 ly" và ghế "tay cong lưng đặc", trên bàn đặt tích nước Hải Dương (cái này bị giờ vẫn còn) có nắp vải nhồi bông, cạnh bàn dựng phích nước Rạng Đông sơn đỏ vẽ bông hoa hồng. Giá bộ xa lông này vào khoảng 2 chỉ vàng, bằng giá một căn hộ tập thể hoặc 200m2 đất ngõ, tương đương tổng thu nhập 1 năm của cán bộ trung cấp.

2- Kê giáp tường là chiếc tủ "lệch" cũng bằng gỗ xà cừ. Đây là vật dụng thiết yếu của một nhà giàu. Tủ có một ngăn cao lắp gương "gia công" (loại gương chế tác thủ công có bề mặt nhẵn nheo như mông *** gái góa, khi ta soi vào lúc nó còn mới thì thấy mặt con ngựa, dùng khoảng 1 năm thì nó hóa màu vàng và khi ta soi vào thì không thấy cái mặt ngựa đâu nữa), và một ngăn thấp lắp kiếng bên trong nhất định phải bày đủ: 01 con búp-bê lật đặt Liên Xô thân tròn đỏ thắm đầu trắng bịt khăn mắt nai xoe tròn kêu kính coong kính coong, ít nhất 01 bánh xà phòng Camay nhập khẩu lậu còn nguyên vỏ xanh xanh màu lá, 01 bộ ly Tiệp Khắc dùng để lau chùi vào dịp lễ tết nhưng không được dùng để uống chất lỏng nhất là uống rượu, và vài thứ khác tùy thuộc thẩm mỹ và độ giàu có của gia chủ.

3- Trên nóc tủ lệch (ngăn thấp) buộc phải đặt 2 thứ: chiếc tivi đen trắng hiệu Neptun loại 21 inch do nước bạn Ba Lan sản xuất có phủ một chiếc khăn hoa chống bụi, và chiếc đèn dầu chân cao bóng dài ngoằng. Loại đèn đặc chủng này hoàn toàn do Lửa sáng chế và giữ độc quyền, đôi khi được gọi bằng cái tên rất oai là "Nê Ông Dầu" do độ sáng rực rỡ tương đương đèn điện 2W của nó và cái bóng "thông phong" dài như đèn Neon-light, nó thường chạy bằng dầu hỏa, nhưng lúc thiếu thốn quá thì nạp dầu nặng (dầu ma-dút, tức dầu FO dùng cho máy tàu thủy) vào cũng chạy tốt. Vào mỗi buổi sáng trẻ con trẻ cái có nhiệm vụ lau bóng đèn cho sạch muối, bóp bỏ những cặn dầu đen cứng trên đầu bấc, vớt xác những con thiêu thân phía trong đèn, chùi phao đèn cho bóng loáng như mạ vàng, blah blah, để đèn tối phụ huynh thường thức báo Nhân Dân và các sản phẩm media có định hướng khác.

Cũng đôi nhà để thêm lên nóc tủ lệch (ngăn thấp) chiếc radio 4 băng tần Orionton (đọc là Ô Ri Ông Tông), dù phần nhiều bô lão thích để nó ở đầu giường hơn. Loại radio (còn gọi là "đài") này có thể bắt được 4 băng tần AM, FM, AW1, AW2 mà 3 cái sau chỉ dùng để chứng tỏ đẳng cấp của thiết bị truyền thông xa xỉ đó. Với kênh AM, những nhà dân chủ sơ khai của chúng ta đã lên nghe VOA, BBC, RFA, Mạc Tư Khoa, và nhiều thứ bị cấm khác.

4- Đằng sau tủ lệch dứt khoát phải có giá sách "ngăn thò ngăn thụt" trên xếp sách thánh hiền, tức Hồ Chí Minh Tuyển Tập bộ 2 cuốn, và sách giáo khoa của trẻ con cho kín những chỗ còn lại.

5- Bên cạnh tủ lệch tất nhiên phải có tủ lạnh 1 buồng Saratov, cũng do nước mẹ sản xuất và được nhập khẩu bởi du học sinh. Loại tủ lạnh này được trang trí đẹp đẽ như trong ảnh vì chức năng của nó đúng là như vậy. Cũng đôi khi thành phố có điện liên 5-6 tiếng thì nó đột xuất được dùng để làm nước đá và mọi người lấy những cục đá non đó bỏ vào lưng nhau cho mát lạnh tới tận cõi lòng.

6- Những thứ buộc phải có khác trong căn nhà tỷ phú đều thể hiện đủ trong ảnh: lịch tường hai (ba) bông cúc (hồng) của nhà xuất bản Văn Hóa Thông Tin, chăn len Hải Phòng, giường nhôm xếp (lại Ma De In Liên Xô tiếp).

7- Có một thứ cũng buộc phải có nhưng không phải là tài sản đó là ảnh Bác treo cao tít (trên cả ngăn cao của tủ lệch), cái này không thể hiện sự giàu có vật chất, mà thể hiện sự sung mãn trong tư tưởng của gia chủ. Nếu không treo thì cứ gọi là thằng phản động trí thức cục phân cho nhanh.

8- Một vật không nên có trong bức ảnh là bát hương dưới ảnh Bác. Cái này vào cuối những năm 198x mới được trưng bày bật đèn xanh cho dùng. Em không khoái cái bát hương, dù nó trông rất khiêm tốn.

Ấn tượng nhất là tấm hình này:

Nhìn vào nó những lão bà chưa quá già như mẹ em hay các cô dì em phát khóc được. Đó là tuổi thơ của họ, giai cấp quý tộc một thời.

Mấy con búp bê đó là do những cô bé lãnh mạn tự khâu vá và chăm bẵm. Nếu để lộ ra khiến đại diện của giai cấp công nông nhìn thấy, thì cha mẹ các cô có thể bị đưa ra kiểm thảo trước khu phố, thậm chí bị gửi giấy tố giác tới chi bộ cơ quan, và có thể nhận những hậu quả bi đát mà lứa trẻ bây giờ sẽ nhăn răng cười bởi chúng quá phi lý. *Tội danh: có tư tưởng ủy mỵ tư sản.*

Các con búp bê được đặt nằm cẩn thận trên hộp bìa các tông có thể vốn là hộp đựng mỳ chính xin được của ông chú làm ở mậu dịch.

Bức vẽ chúc mừng năm mới rất đẹp được vẽ bằng mực xanh pha loãng và nước gạch non. Tấm bìa (giấy) dùng để vẽ tranh không phải để kiểm nếu cha mẹ tác giả không thuộc loại cán bộ có cỡ hoặc cự phú.

Căn nhà đồ chơi hai tầng bằng gỗ vò thùng chính là một ước mơ tư sản nhất, cũng là phản động nhất. Người sở hữu nhà hai tầng có thể bị đi tù vì những lý do rất hay như: nghe nhạc vàng, đi xa quên khai báo.

Cái xe đạp Peugeot này chứng tỏ sự giàu sang tột bậc của chủ nhân nó:

Giá của nó tương đương một nhà cổ mặt tiền. Pa em mà cười nó thì oai hơn cả bác Homepage cười Audi A8, gái cứ gọi là theo vùn vụt.

Mới 20 năm trước thôi đấy nhé, không phải thế kỷ 18 đâu.

Nhưng vượt lên trên tất cả phải là cái này:

Đó chính là đặc phẩm của thiên đường XHCN.

Bức ảnh chụp close-up một tấm phiếu E (là loại dành cho "Nhân Dân", tức là chẳng có quyền lợi gì đặc biệt) nguyên vẹn năm 1985 chuyên dùng mua công nghệ phẩm (ziệu bia xà phòng thuốc lá bánh kẹo xăm lớp khăn mù xoa blah blah). Chú ý hàng chữ: Mất không cấp lại. Đứa trẻ nào được giao nhiệm vụ đi mua hàng mà đánh mất phiếu này thì thôi rồi, đòi tàn hơn cả Lượm.

Mỗi lần mua hàng các cô mẫu dịch viên sẽ cắt số phiếu tương ứng được mua. Mua xong đem phiếu về kẹp vào sổ công tác và cất trong tủ lịch.

Bác VeMod tinh phết.

Đúng là cái tủ lịch là một đầu 197x, đến đầu 198x thì mất dạng. Cái bộ xa lông ghế tay cong là một của 193x (trong các phim ảnh hùng cách mạng vẫn thấy bọn chó Pháp ngồi ghế này), đến đầu 198x cũng mất nốt.

Còn nền gạch đá hoa là tàn dư sót lại của chế độ thực dân thối nát, chứ chế độ XHCN ưu việt

cần gì đá hoa, sàn xi măng kẻ ô vừa tiết kiệm vừa dễ bảo dưỡng, nằm còn mát hơn gấp triệu lần đá hoa tư bản ấy chứ. Nông thôn thì thậm chí không cần nền xi măng, cứ nền đất mà chơi cho nó mau tản nhiệt.

Nhà xí công cộng không phải là đặc sản của chế độ XHCN, nhưng chính nhờ CNXH mà nó được nổi tiếng đến tận ngày nay. Cái mùi của nhà xí XHCN không thể tả được cho người chưa từng ngửi nó một lần, vì các bác sẽ bảo ngay là đồ bịa đặt. Khi đi vào nhà xí XHCN ta phải cởi trần vận quần đùi (lúc về sẽ tắm lại, hoặc chí ít là hóng gió cho nhạt mùi), chứ ai lịch sự mặc cả áo trùng quần dài khi đi ỉa, thì cái mùi của nhà xí sẽ ám vào áo quần một tuần, thậm chí một tháng, và đi đến đâu cũng bị phát hiện "A thằng này mặc cả quần vào nhà xí nhá".

Phải nói thẳng là cái mùi của nhà xí XHCN không thể gọi là thối, vì nó đã vượt qua cái ngưỡng thối từ lâu. Nó khét khét như chứng hen kinh niên, nó đánh đánh như súng nổ, nó văng vắt văng vắt như con hàng xóm già tâm thần. Từ cách xa 200 mét một cái mũi hạng bét cũng dễ dàng nhận ra cái mùi đó.

Cũng phải nói luôn là cái mùi của nhà xí XHCN không thể gọi là kinh tởm, vì nó đã vượt qua cái ngưỡng kinh tởm từ lâu. Nếu quý vị muốn thưởng thức bằng chính mũi mình ngay hôm nay, thì may quá ơn đảng ơn chính phủ, một vài chỗ vẫn còn lưu giữ (trong các trường học hoặc chợ) tuy màu mè đã bớt đặc sắc đi nhiều.

Xếp hàng thì đích thị là đặc sản XHCN. Rất tiếc là trong triển lãm không thấy những hình ảnh đặc trưng của xếp hàng XHCN. Ba bốn người trong cửa hàng gạo đứng cách nhau cả mét như ảnh của bác Homepage rõ là sự tưởng tượng phong phú của con người mới XHCN "tươi sáng đầy ước mơ". Một cửa hàng gạo không bao giờ có dưới 30 người xếp hàng trừ khi nó không có gì để bán. Ở mà cả khi không có gì để bán trong cửa hàng, thì người ta vẫn xếp hàng để hy vọng "tự dừng nó lại bán".

Đi xếp hàng thực sự không phải là sự khổ nhục, vì nó đã vượt qua ngưỡng khổ nhục từ lâu. Khi xếp hàng ta nhớ ghi sâu những khuôn mặt đồng bào cùng trong hàng ngũ. Chúng không nhàu nhĩ tằm tối, mà căng căng thách thức. Chúng không đau đớn bất lực, mà thần nhiên vô tình. Ví những bộ mặt đó với cục kút thì hơi quá, nhưng ví với cục phân thì rất trúng. Những cục phân di động XHCN, chờ đợi chờ đợi chờ đợi, sẵn sàng trút công nộ vào những cục phân khác có ý định chen ngang dòng chảy XHCN đang cuộn cuộn tiến lên phía trước.

Đề mua được một bao gạo sản xuất từ 3 năm trước, cũng như mua bất cứ thứ gì ở thiên đàng khi ta đang là chủ nhân ông (tất nhiên nô lệ thì không được phép xếp hàng, họ phải mua hàng ở các cửa hàng dành riêng phổ Tông Đản, Vân Hồ, Quán Thánh..), hãy chuẩn bị sức khỏe để dậy lúc 3h sáng, thậm chí 12h đêm, chuẩn bị thêm một cái rổ (mua gì cũng phải mang rổ hết, vì nhớ đâu tự dừng "nó" bán cả thịt trứng thì biết lấy gì đựng?), và nhất thiết phải chuẩn bị thêm cái gì đó để đứng thay ta khi ta rời hàng ngũ đi đại đi ỉa, nó có thể là một hòn gạch vỡ, một cái mũ rách. Phải chuẩn bị, vì ngay cả một hòn gạch vỡ cũng không dễ kiếm, thiên đường mà.

Ta đã đủ 12 tuổi? Tốt nhất xin mẹ cho đi xếp hàng thường xuyên. Sức khỏe sẽ được nâng lên thấy rõ. Ta sẽ cảm nhận được mùi giai cấp ở ngay cạnh mình. Đôi khi ta còn sờ mó được vô khối thứ hay hóm. Ta lớn lên từng ngày với những cuộc xếp hàng. Ta sẽ không còn biết sợ bất kỳ kẻ thù nào. Ta sẽ luyện được phép vô cảm, một tuyệt chiêu để ta sẽ trở nên một sếp tài đức vẹn toàn, giống như các bác PMU18 hay Vietnam Airlines. Biết đâu ta sẽ thành lãnh tụ?

Một lãnh tụ to lớn. Một tên nô lệ cao cấp nhất có thể thản nhiên khóc lóc vì sự kiết xác của đồng bào mà vẫn được tung hô là nhân ái vĩ đại bác kính yêu cha già dân tộc.

Trích:

tqvn2004 viết:

...Thời bao cấp thì ở nhà quê sướng hơn trong thành phố đấy. Dù sao vẫn còn có thể tăng gia, có thịt ngon rau sạch mà ăn. Thời đó chẳng có tiện nghi gì, nên sống ở thành phố cũng không thuận tiện hơn nông thôn là bao....

Bác Tô Cu nói chưa hẳn đúng.

Pa em và các cô chú theo ông bà nội ở nông thôn trong gần suốt thời bao cấp, thành phần tiêu tư sản mà. Tuy theo cách mạng nhưng cứ canh cánh trong lòng nỗi lo xuất thân từ một giai cấp khốn nạn.

Ở nông thôn ít lo về sự ăn. Rau xanh vô tư. Gà què chén mứt mùa. Thi thoảng đi mót thóc hay đánh dậm cũng có đồ cải thiện. Ngoài chợ thì cá mú cua ếch cũng không quá đắt. Ông bà nội mỗi lần về thành phố thăm họ hàng đều xách đôi con gà, bao tải ngô non, rồi lạc hạt, bí đỏ, đỗ xanh, tôm lại phong rất là phú.

Tuy nhiên không vì thế mà không biết đến xếp hàng. Phải xếp hàng chứ. Mua gạo sỏ đen đen (rẻ hơn gạo quê rất nhiều), nước mắm khăm khăm, ziêu trà nhạt nhạt (đôi lúc có cả cà pháo đầy nhà), mứt tết hôi hôi, bánh quy mốc mốc.. rồi sách vở, mực tím, phấn bảng, bút chì.. rồi áo trắng quần xanh khăn len đỏ.. và đặc biệt là xà bông và mỳ chính. Những cái này là kỷ tích của thiên đường, không thể sống mà không có chúng.

Em sẽ có bài khác riêng về xà bông và mỳ chính XHCN.

Tóm lại, ở nông thôn cũng không sướng hơn thành thị. Thiên đường mà. Làm gì có phân chia nhà quê với tỉnh?

Nhưng có một điều không thay đổi, là dù ở nông thôn có vẻ không khổ hơn thành phố, nhưng người ta vẫn khát về thành phố.

- Ít ra cũng được bước trên đường nhựa, dù *thênh thang 8 thước* cũng không quá đáng sợ như con đường đất đỏ đầy phân trâu được xải từ thời Lý. *Đường đất than ôi mưa phùn còn cào nhó quá.*

- Ít ra cũng thấy ánh đèn điện, dù không phải điện tối nào cũng có liên tục từ *Kể Chuyện Cảnh Giác* tới *Tiếng Thơ*.

- Ít ra cũng được uống nước máy. Dù phải xếp hàng hết buổi chiều để hứng một xô nước từ vòi công cộng, thì vẫn thú vị hơn uống những gáo nước mưa mà các bác nhớ quê hay phịa ra là *ngọt ngào đến tận đốt xương cùng*.

- Ít ra cũng được ngủ dưới mái nhà lợp giấy dầu hoặc thậm chí lợp ngói, tốt hơn những mái rạ thấy rõ. Những mái rạ đen xì sẵn sàng thả cả con rắn ráo xuống đình màn khâu miếng ny lông to bự để ngăn nước dột.

- Và được ỉa ở nhà xí XHCN, kiểu gì thì cũng hay hơn ỉa xuống cầu ao rồi chùi bằng cây đũa cả.

- Và được xem phim truyện chiến đấu của Liên Xô mỗi tuần ở góc công viên.

- Và được đi rình các anh chị thanh niên hôn nhau vụng. Đôi khi họ còn táo bạo xọc cả bốn tay vào quần chun của nhau, khiến những chiếc xi líp tự may đứt chỉ kêu bực bực.

Cùng nhiều benefit khác.

Các bác còn khen nông thôn thời bao cấp nữa thôi?

Trung Tướng định bớt bài này thành một tô bích riêng, nhưng nghĩ lại thấy bỏ vô đây cho nó xôm tụ. "Chùi *** ở thiên đàng" thực ra phải hiểu là "Chùi *** ở thời bao cấp nơi thiên đàng XHCN".

Chùi * ở thiên đàng**

Hoàn toàn không có ý thô tục hóa văn phong, thực sự bài viết này nói về việc "chùi ***", một việc bắt buộc phải làm sau khi "đi ỉa", hành vi bản năng nhất của con người mới XHCN.

Trước tiên phải nói sơ qua về khái niệm "đi ỉa".

Trên kia Trung Tướng cũng có viết về nhà xí ở Thiên Đàng, nhưng đó là nhà xí thành thị. Nhà xí nông thôn có khác đôi chút.

Đó là một hố tròn rộng chừng 1m sâu chừng 70cm đào ở góc vườn. Trên miệng hố có một ván gỗ xoan rộng chừng 20cm bắc ngang, đây chính là cái mà ta gọi bi giờ là "xí xôm", người ỉa sẽ phải giữ thẳng bằng trên ván gỗ này trong suốt quá trình hành sự, bất chấp những phát sinh thất thường như té re hay táo bón.

Quanh *cái hố dùng để đi ỉa* mà từ giờ ta sẽ gọi là "hố xí" được cắm 4 cái cọc tre, từ 4 chiếc cọc này nhà thiết kế hố xí cho trang trí kín 3 phía bằng lá chuối khô, tạm gọi là "tường" của hố xí. Đôi vùng hố xí chỉ có 1 tường. Các bức tường này cao không quá bắp đùi người lớn.

Tại sao một hố xí chỉ có 3 (hoặc ít hơn) bức tường thôi? Đó là truyền thống tự nhiên của dân tộc anh hùng. Người đi ỉa đâu có cần che cái mông. Chỉ cần giấu bướm và chim, là ổn. Còn ngay cả cái lỗ ***, cũng vẫn nằm trong khu vực đạo đức cách mạng và không cần đậy diệm.

Trên đây là mô tả khái quát một chỗ đi ỉa tại một làng quê Bắc Bộ điển hình thời CNXH tươi đẹp đang hoành hành 1/2 thế giới. Nói là "điển hình", vì tại một số địa phương như Thái Bình Nam Định, người ta xây dựng hố xí ba tường ngay trên mặt ao thả cá mè. Ỉa nhân xứ Cầu Tôm này có cái thú rất thi sĩ là vừa ỉa bồm bồm vừa nghe cá ria kút mình chộp chộp. Những chú cá mè no kút thường có cặp môi bóng mượt và trơn nung núc, rán lên ăn ngon vô cùng tận.

(Còn tiếp)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=608>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Vi phạm luật biểu tình: nông dân xấu xí

Không còn lối thoát

Nông dân thì sống với ruộng. Khi họ có nguy cơ bị mất ruộng họ phải làm gì? Mở tiệm rửa xe máy? Mua cho con chiếc taxi để chạy lên thành phố? Làm vốn cho con xuất khẩu lao động? Hơn 400 nông dân ở tỉnh Hưng Yên đã chọn một cách khác!

"Mùng hai tháng chín vẫn ở lại!", Tân, người đàn ông trung niên nhắc nhở đám đông xung quanh mình. "Đã lên đến đây thì phải cho bằng được!", Hà, người phụ nữ vừa quơ nón vừa khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Khoảng gần 200 nông dân, người đứng kẻ ngồi đứng ở 2 bên đường. Già có, thanh niên có. Xe máy có. Tăng bạt có, võng có. Có người ngủ ngon lành ngay trên vỉa hè, vì đã thấm mệt từ sáng.

Chính giữa lối đi, 4 người đàn bà kiên nhẫn đeo biển. "Phản đối chính quyền hợp pháp hóa cho chồng tôi lấy 2 vợ", nội dung của tấm biển to nhất do một phụ nữ trung niên giơ lên. "Việt nam, vi phạm nhân quyền và tôn giáo", một tấm biển khác trước ngực một vị sư nữ.

4 chú công an quận áo xanh giữ nhiệm vụ không cho xe cộ dừng lại làm tắc đường và đề nghị bà con đứng vô vỉa hè. Có mấy anh trật tự nữa. Mấy anh cảnh sát áo vàng ngồi xa xa mé phố Lý Thường Kiệt. Góc Hai Bà Trưng, 2 xe 113 nổ máy sẵn sàng.

"Thời nay khác rồi, công an không dám làm gì mạnh tay đâu", một bác về hưu trông có vẻ bất đồng chính kiến nhận xét, "Vả lại hiện đang là thời gian của các bộ trưởng tài chính. Tháng sau là hội nghị APEC". Đúng thế, nông dân 4 xã Hưng Yên rất biết chọn thời điểm.

Một vài thanh niên qua đường nhảy xuống chụp ảnh. Học sinh cấp 2 đeo khăn quàng đỏ, thích thú xem đám đông căng biển hô vang khẩu hiệu. Thật đúng không khí ngày này cách đây 51 năm! "Năm nay là nông dân. Năm tới chắc tới lượt dân Hà nội ta quá", một cụ hưu trí khác vừa móm mém vừa nhận định, "Tui ra xem cũng để tranh thủ học tập rút kinh nghiệm", cụ giải thích lý do 3 hôm nay đều có mặt ở đây cùng bà con nông dân.

Ngươi dân xung quanh đã vỗ tay khi tấm biểu ngữ được treo lên cao chằng ngang ngay kế bên văn phòng QUỐC HỘI, "Khẩn cấp kiến nghị chính phủ hủy bỏ dự án đô thị Văn Giang!"

Tuy nhiên, hình như có cái gì đó chưa được thỏa mãn lắm. "Phải thay nội dung biểu ngữ! Phải nói là đe dọa cuộc sống của dân. Không nói về dự án!", một bác hưu trí tuy hóm hèm nhưng rất hăng hái. "Các ông phải mỗi người một tấm biển trước ngực chứ!", Phán, một hưu trí Hà nội góp ý tiếp, "Toàn đàn bà đứng lác đác thế kia, trông kém khí thế quá!" Kinh nghiệm người dân biểu tình quả là còn rất ít. Đường cùng mới làm chứ đâu dễ gì thường xuyên mà có.

Trời tuy vừa hết mưa, nhưng cái nóng đã hầm hập ở 43 Ngõ QUYỀN, trụ sở văn phòng Quốc hội. Cửa sắt đóng im ỉm. Không một ai ra tiếp. "Ông Trương Vĩnh Trọng, phó ban nội chính có ra nhận đơn hôm qua, nên hôm nay họ đã về bót đi", người đàn ông xe ôm cạnh tôi nhớ lại, "Đáng tiếc là bà con nông dân không ai nhận ra ông này!"

Có mùi khai khai quanh đây. "Đáng lẽ chính quyền Hà nội phải cho mấy cái toa lét di động đặt ở góc đường", anh xe ôm phàn nàn, "Tui ngửi cái mùi này suốt mấy hôm nay. Chả ai quan tâm đến dân cả!"

Trời càng về chiều, một số ít bà con lên phía Nhà Hát lớn. "Họ ở gần chỗ Chương Dương", một chị bán vé số chép miệng, "Phần đông vẫn ở lại đây, đêm mưa thế họ phải ngủ dưới bạt căng ngay trước cửa, kể cả các cụ già "

Tuy nhiên, không phải ai cũng đồng tình với bà con. Hai ông thợ cơ khí, quần áo nhem nhuốc, công nhân "búa" chính hiệu xem ra có vẻ không hài lòng với khối nông dân "liềm" bảo nhau, "Dự án đô thị có mà khối! Ai người ta nghe!". Rùi họ lên xe, không quen bồi tiếp "Đi kiện chồng mình lấy 2 vợ à? Vợ vẫn quá!". "Ngày lễ quan chức bận rộn hoặc đi chơi hết cả rùi, các bác biểu tình với ai cơ chứ?", một anh cán bộ dừng xe máy phán 1 câu xong rùi vù tiếp.

Nghị định về biểu tình vừa thông qua qui định rõ tụ tập đám đông trên 5 người phải xin phép. Chưa ráo mực đã bị mấy trăm nông dân thuộc 3 xã ở Hưng yên vút ngay vào sọt rác thiết tài tình! Dự định khi vào WTO, phong trào dân chủ sẽ phát triển mạnh và phong trào đình công của công nhân sẽ ngày càng lan rộng. Đảng ta đã kịp lo xa. Tuy nhiên, dân chủ chưa thấy đâu, đình công tạm yên thì đất ruộng đã kịp nóng liền.

Công ty Việt Hưng chủ dự án đô thị Văn Giang đang tiến hành đền bù đất đai cho các hộ nông dân với giá 20 triệu 1 sào. "Ai mà chịu nổi cái giá rẻ mạt thế, chúng tui làm được gì với số tiền đó cơ chứ?", một bác nông dân quệt mồ hôi bức xúc, "Mà mỗi gia đình chỉ có 1 đến 2 sào là cùng. Chúng tui phải đi thui!".

Ở nông thôn, người nông dân không có ruộng thì bạn sẽ sống ra sao? Nhất là với ai năm nay đã 35-40 tuổi, chưa đủ già để về hưu mà cũng chẳng còn trẻ để đi xin việc.

Một lần nữa, nông dân đã chứng tỏ tinh thần tiên phong của mình. Không giống như sinh viên và công nhân, tính cộng đồng của người nông dân rất mạnh. Ở nông thôn, tối lửa tắt đèn, khi cả xã đã đi là bạn phải đi. Nếu không, đám cưới đừng mong ai sang mừng. Đám tang, không ai đến khiêng quách hộ. Cháy nhà, cả làng sẽ bỏ mặc không ai giúp.

Phải chăng cách mạng vô sản ở Trung quốc và Việt nam với phiên bản là nông dân đã thành công trong thời gian qua. Phải chăng ngày nay, chính người nông dân sẽ quyết định sự lung lay hay vững chắc của chính quyền?

Còn tinh thần đấu tranh của người dân Hà nội thì sao? "Ở phố, mỗi nhà một đèn, nên dễ gì bắt được nhau đi biểu tình. May ra, cái đất thủ đô này chỉ có mấy ông sinh viên thôi! ", Huân, đội viên đội trật tự quận nhận xét. Anh đang tự hỏi không biết khi nào họ về đi cho nhẹ nợ? Thiệt là mệt mỏi!

"Không về! mẹ cha chúng nó! Không về! Cứ ở đây xem thế nào!", Tân nói giọng chắc nịch, trước khi sang bên đường tiếp tục công việc phát tờ rơi cho người đi đường.

Chỉ còn một ngày nữa là Ngày lễ Quốc Khánh, nhưng với họ là thời điểm cùng nhau quyết tìm ra một lối thoát!

Post Trung Tướng:

Biểu tình thì tốt thôi.

Dưng mà mấy bà nông dân đó, biểu tình kiêu đấy, mãi mãi chả nên cơm cháo gì.

Lịch sử cho thấy: nông dân Nghệ Tĩnh với đòn ghình bừa liềm thời mỗ ma thực dân, nông dân Thái Bình Thanh Hóa với cọc tre chai vỡ thời đỉnh cao trí tuệ, đều bị giải vĩa dễ dàng. Dăm câu hứa xuông, vài trăm bạc lẻ, là ai về nhà nấy, lại cặm cùi ôm *** trâu, chống mông thổi khói bếp, và xong.

Nông dân, chả bao giờ là nòng cốt cách mạng được. Thật đáng cay mà nhận ra rằng bác Hồ kính yêu đã hoàn toàn đúng đắn khi đặt cược vào giai cấp khác, giai cấp công nhân. Nông dân chỉ nên chạy theo gố mỗ và hô khẩu hiệu, đấu tố và xử tử, chia gạo và há răng vổ mà cười.

Biểu tình mẹ gì mà "phản đối chồng tôi hai vợ" với lại "hủy bỏ dự án khu đô thị". Chồng có hai vợ là việc chính trị ư mẹ Đốp? Hủy bỏ dự án công nghiệp dịch vụ thì lấy cứt mà nhai hả thị Met?

Một sào ruộng doanh số cả năm được 500 ngàn (lãi ròng thì ít hơn nữa, tất nhiên), người ta đền bù 20 triệu (bằng 40 năm, tức cả đời cày cấy) còn ngoạc ra kêu là sao? Hay muốn đền bằng giá quận Hoàn Kiếm? Đây là chưa kể khi có khu đô thị, lại bày ra được cái quán trứng vịt lộn sống không đến nỗi nào, có khi còn xin được cho con gái chân rửa bát, con trai chân trông xe, há không thích bằng đầm ruộng sao?

Nông dân, với tầm nghĩ hạn hẹp cổ hủ của mình, chưa bao giờ là nỗi lo của chế độ, cũng chả bao giờ là hy vọng của quốc dân.

Cái chị gì quê Hà Tây năm ngoái dọa tự thiêu vì chồng hai vợ không biết đã giỗ đầu chưa nhỉ, hay là đang tìm kiếm chồng hai?

Về nhà đi. Nếu chưa có lý do xứng đáng, thì đừng tạo cơ cho chính quyền cười vào sự dân chủ và dân trí của một dân tộc đã đi đến đường cùng mà chẳng thấy ngọn nến mẹ nào. Bai bai.

Nghĩ lại mà cười chảy máu mũi.

Cái thời cải cách ấy, cha anh cái đám đang biểu tình phản đối xây khu đô thị này a-dua Đảng Bác đòm đòm hết mấy trăm ngàn "địa chủ" (có quá 5 sào đã là địa chủ, có nơi thì chỉ cần 3 sào, than ôi chó đẻ), cướp trắng của người ta đất đai mua bằng mồ hôi nước mắt, sau khi xơi xơi xĩa xối chửi người ta là quân bóc lột, và đẩy con cháu người ta lệch thềch vô nam.

Bi giờ thì cái chỗ đất cướp được một cách hợp pháp dã man đó, sau những cố gắng tuyệt vọng của thời hợp tác xã, vẫn đèo thể nào trở nên vàng bạc như mộng ước của bác Râu Dài, đã ngẫu nhiên trở thành một món gia bảo đem ra mặc cả với đồng bào. Những người đầu tư khu đô thị kia, có người là quan lại tham ô, nhưng cũng có người là doanh nhân chân chính, gì thì gì họ cũng đang làm một việc tốt (quan tham đem tiền đi đầu tư thì vẫn đáng quý, chả bù cái thằng gì trong Sài Gòn chôn 200 cây vàng xuống nền nhà rồi quên mẹ nó mất), thế mà còn dăn độn biểu tình chống họ.

Em nghi lắm, hay là đảng tự bố trí cuộc biểu tình này, để rêu rao dân chủ, để xin PNTR hay cái mẹ gì nữa hả bố đời?

Phệt phệt.

Trích:

whoami viết: ➤

...Tụi làm quy hoạch ăn chênh lệch giữa giá đền bù và giá bán cho các nhà đầu tư rất lớn, họ biểu tình vì lí do này...

Bác nhầm rồi, bi giờ tụi nó không dám ăn thế đâu. Cái "tụi quy hoạch" mà bác nói đó, chỉ bán (thực chất là cho thuê dài hạn) đất cho nhà đầu tư và ăn dưới gầm bàn thôi, còn đâu nhà đầu tư phải làm lấy tất, từ đền bù, giải phóng mặt bằng, cho đến san lấp, kéo điện, lắp nước, blah blah, đều phải bỏ tiền ra nhé. Nếu "tụi quy hoạch" đó mà phụ trách phần đền bù, thì không có chuyện biểu tình đâu, vì hai lẽ:

1- Nông dân Bắc Kỳ như con cún, hung hăng với đồng bào thôi, chứ gặp chính quyền thì cụp hết cả đuôi vào bẹn. Nó mà cho một xe CSCD đến, thì ai về nhà nấy xem Gặp Nhau Cuối Tuần hết cả.

2- Nếu bọn trả tiền đền bù là "quan lớn" thì ngon rồi. Úm ba la hai ta cùng xèo. Bác có nhớ vụ đền bù giải tỏa đường Láng Hòa Lạc mới không? Trong 1 đêm mà gần 500 héc-ta ruộng lúa (5 cây số vuông đó bác) được phủ kín bởi chuỗi non và cau lùn như có phép của Bụt. Chính các quan đã gợi ý cho nông dân làm thế để lấy tiền đền bù cao hơn chứ còn gì nữa (từ đất ruộng chuyển sang đất vườn). Rồi nhà có 1 sào được đền bù thành 2, nhưng chỉ ký nhận tiền 1.5 sào thôi. Ngon thế ai nỡ biểu tình làm chi.

Dạ em nói khó nghe, phiền bác bịt mũi lại ạ. Nhưng em cứ phải chơi thẳng ruột ngựa như thế.

Bác ở HN mà sao xa rời thời sự thế? Bác cứ đến các vườn hioa Mai Xuân Thưởng, vườn hoa đầu ngã năm Chùa Một Cột, vườn hoa Con Cóc Cụt, vườn hoa có ông Lê Nin tùm vạt áo, thì lúc nào chả thấy mấy người đó (quanh năm suốt tháng luôn, ở MXT họ còn dựng cả lều bằng vải mưa đấy). Em còn cho tiền họ khối ấy chứ, bác đúng là nhà họa động xa-lông, phục bác đấy.

Khiếp cảm thông chia xẻ như thật, cuối cùng đéch biết nông dân ở đâu.

Đa phần là đòi nhà đòi đất bác ạ, còn lại kiện mất việc, kiện bị xử oan, chứ có nhà dân chủ nào đâu. Trông họ căm cảnh thật, nhưng chẳng muốn ủng hộ.

Trích:

Velociraptor viết: ➤

Bác anhhoang nói nghe khó nghe quá, nông dân là thành phần chính của dân số Việt Nam mà bác cứ coi như người ngoài... Nước ta vẫn còn là một nước nông nghiệp chứ chưa phải là một nước công nghiệp như đảng mong, một nước trí tuệ sa lông như bác anhhoang tưởng tượng hay là một nước rân chủ như các bác hải ngoại treo cờ vàng ao ước đâu bác ơi. Lí do mà trong cuộc chiến chống thực dân Pháp, đảng cộng sản chứ không phải là cụ Phan Bội

Châu hay cụ Phan Chu Trinh và nhiều nhà yêu nước khác đã giành thắng lợi cuối cùng là vì họ biết nhắm đến mọi tầng lớp dân chúng Việt Nam và đề cao quyền lợi của giai cấp nông dân và công nhân, cũng chính là thành phần dân chúng chủ yếu thời ấy, chứ không chỉ chú ý kêu gọi lớp người trí thức và tiểu tư sản yêu nước như các đồng chí khác. Thế mà giờ bác coi thường nông dân vậy thì... báng bổ quá. Bác cứ thử đặt mình vào thế chân tường như họ xem bác làm gì? Bác Hoàng còn có cái máy biết kết nối in tực nét, còn có tiền trả phí để vào xem mấy thông tin đèn bù qui hoạch với cả luật pháp hôn nhân, nếu bị đảng bắt nạt thì còn chui lên mạng dân chủ hải ngoại mà kêu được, còn họ sống ở các làng quê đến tờ báo còn không có bán, kể cả ở bưu điện, thì họ biết kêu ai?

Có điều hơi đáng tiếc là ở VN còn chưa phổ biến loại hình biểu tình... khóa thân 🙏🙏

Các bác cho em biết địa chỉ cụ thể mà họ đang biểu tình được không, và họ sẽ duy trì đến lúc nào? Nếu kéo dài đến ngày 5-9, tức ngày cả nước đưa con đến trường (không phải đến lớp học thêm), và chuyển địa điểm hoạt động sang trước cổng các trường học thì chắc sẽ tạo hiệu ứng cao hơn đấy.

Này thì biểu tình chống chế độ của lão Dếp:

Trông thấy cái ông đi bên trái ôm ảnh ai không? Biểu cái con củ khếch.
Xin nước mắt cá sấu của em hơi bị khó đấy các bô lão ạ.

Trích:

dauvit viết: 📄

....nông dân chưa có kinh nghiệm biểu tình, nói theo kiểu bác AH, thì giống như thằng cu mới biết gái lần đầu í mà. Vài lần, sẽ có kinh nghiệm, và sẽ khá hơn nhiều đấy.

Giờ ạ, cái này có cả chục năm nay rồi, lúc nào cũng thế thôi, có hôm các đồng chí biểu tình còn quỳ ôm ảnh bác kính yêu cơ, đặc biệt những dịp họp quốc hội thì đông nô nức (1 năm 2 lần mỗi lần nửa tháng). Em mấy lần định chụp ảnh đều có chú quân cảnh lăm lăm AK47 đột ngột xông ra nhắc nhở "Về đi, không có gì đâu".

Có lần ở vườn hoa MXT tụ tập đến trên 200 người từ Hà Bắc, họ ngồi rất trật tự tuyệt đối không hô hoán phá phách gì, cứ thấy có bác nào ra khỏi cổng nhà số 1 MXT (phố này có 2 nhà thôi), họ lại ồ lên bu theo, rồi tiếng khóc lóc của phụ nữ nổi lên, tiếng hự hự của đàn ông chìm xuống. Chán thấy mẹ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2601>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Người dân về Lễ viếng Bác tăng gấp 10 lần ngày thường

Post Trung Tướng:

Về sự kiện thì bác Mạng nói đúng. Các bác không cần chằm chọc làm gì.

Những ngày như 1/5 hay 2/9, người vào lễ xem bác cụ chủ tịch đông gấp chục lần ngày thường (*) là đúng. Chẳng riêng gì năm nay mà năm nào cũng vậy. Một ngày ước tính có khoảng 5-7 ngàn lượt người hoặc hơn nữa.

(*) Ngày thường ở đây là các ngày Chúa Nhật, chứ ngày week-day lễ không có mở cửa, trừ khi có trường hợp đặc biệt như hội nghị nọ kia, khách quốc tế chính thức, hoặc theo chương trình được phê duyệt (ví dụ đoàn của cựu biển binh, bà mẹ anh hùng, kiều bào không phản động).

Vào thăm lễ buộc phải đi theo đoàn và đăng ký trước. Những cá nhân riêng lẻ muốn vào phải điều đình với trưởng đoàn của một đoàn đang chuẩn bị đến lượt và nhập chung với họ. Các vị trưởng đoàn này phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về đoàn của mình nên không có chuyện ớt ơ ở đây, và những bác có mầm phản động trong người như anh De chị Niệm đừng hy vọng được người ta cho đi cùng.

Các đoàn khách thăm lễ đều tập trung ở khu vực nhà bảo tàng HCM và vỉa hè phố Ngọc Hà chỗ có quán bia hơi ngầu bín nổi tiếng. Đa phần khách thăm là thiếu nhi của các trường phổ thông (Ghi chú: Thăm lễ là một phần bắt buộc trong chương trình học của cấp PTTH Quốc lập thuộc các tỉnh Hải Phòng, Hải Dương, Quảng Ninh, Bắc Giang, Nam Hà, Hà Tây, Hòa Bình, Ninh Bình, Nghệ An.. mỗi cháu đóng khoảng 200,000 và nhà trường bù thêm 100,000 nữa từ quỹ của phụ huynh các cháu, tùy theo địa phương có thể ít hoặc nhiều hơn). Lứa tuổi này thì có nhiều thần tượng lắm ngoài bác Hồ kính yêu. Ngoài ra các xí nghiệp, nông lâm trường quốc doanh, các đơn vị quân đội.. cũng hay tổ chức cho cán bộ nhân viên đi xem bác bằng quỹ công đoàn, xem bác xong thì thường sang bên công viên nước để tắm rửa cho thoải mái tư tưởng.

Mỗi ngày chủ nhật, thường có khoảng trên dưới 1 ngàn khách vào thăm lễ (chừng 10-15 đoàn). Những đoàn ở tỉnh thường lên rất sớm. Ví dụ các cháu thiếu nhi Nghệ An phải khởi hành từ 12 giờ đêm hoặc sớm hơn, chạy xe 8 tiếng mới tới nơi, các thầy cô phải lên trước cả tuần để đăng ký. Nhưng không phải cứ đăng ký là được thăm bác Hồ đúng giờ, các đoàn đều phải có mặt từ 5-6 giờ sáng (trừ những trường hợp cá biệt như đoàn Nghệ An nói trên) để điểm danh và chốt danh sách lần cuối, qua kiểm tra an ninh, đi đại, đánh dấm, lau mặt, sửa khăn quàng đỏ, và chờ ban tổ chức xếp chương trình. Khi nào loa thông báo thì trưởng đoàn cho quân tiến bước.

Ở ngoài lễ khách thăm được khuyến cáo không đi quá hàng ba, nhưng đến gần cửa lễ thì chỉ được đi hàng một. Thế nên những cú viếng bác nghiêm túc thường khá mất thời gian. Để được tận mắt xem bác kính yêu trong khoảng 2 phút, một con chiên của bác phải bỏ ra một buổi.

Các cháu học sinh ngoan của bác khi vào lễ thường khá vô tư, và luôn được các chú cảnh vệ nhắc nhở trật tự, không được lê dế, không được à ồ ngạc nhiên, và tất nhiên không được làm những việc vô lễ như gãi lưng, ngoáy mũi, xốc quần, hay nhìn ngang nhìn ngửa.

Nhưng các cụ già yêu kính bác thì không được như vậy. Nhiều cụ vừa vào lễ, cảm nhận được cái lạnh 3-4 độ tỏa ra từ hòm kính của bác, đã òa lên khóc nức nở. Có cụ vừa bò lê vừa bám vào bệ đá và nhích từng bước một như không muốn rời xa vị thánh vĩ đại, mắt mở to tỏ bộ tưởng có thể vắng con người ra ngoài. Khi gặp những đối tượng này các chú cảnh vệ thường thông cảm và chiếu cố, không nạt nộ gì.

Tóm lại, đi thăm lễ bác cụ chủ tịch Hồ là một nét văn hóa rất chi là nên biết. Đề nghị các bác nào chưa đi thì không phá đám.

Trích:

NguoicongSan viết:

Người Pháp họ cũng kính trọng và thần tượng Nã Phá Nap Luân (Napoleon), họ đem cả cái hòm to đựng để ở giữa nhà, xung quanh có 1 vài cái hòm nữa, vậy đó là cái gì? Thời đó mà có kỹ thuật ướp xác thì họ cũng làm, người anh hùng của dân tộc thì phải để cho mọi người cùng xem chứ, mấy chú rắc rối quá, mà nếu các chú không thần tượng thì thôi, đừng tham gia vào

Ké bác Sản em một câu nhé.

Chả cứ người Pháp, thằng tư bản Âu nào cũng thế.

Và chả cứ Nã Phá Luân (bác viết thừa chữ "Nap"), đây ông được lưu danh bằng cách giữ xác.

Em rất thích đi xem các hầm mộ châu Âu. Ở Kiev (Ukraina) có hầm mộ lưu tới gần một ngàn di hài các nhà tu hành đạo Chính Thống. Thế mà nghe nói còn kém mấy hầm mộ bên Tây Ban Nha. Hầm mộ nhà thờ lớn Berlin có cả trăm quan tài, có cái nặng cả tấn và dài 7-8 mét, cũng có cái lại bé bằng cái rương trong chứa một hoàng thân vắn số nào đấy. Hầm mộ Nã Phá Luân và các nhà vua Pháp chắc bác biết rồi. Pantheon chắc bác cũng đã ghé qua?

Ướp xác thì hiếm hơn. Bản thân em mới nhìn thấy 4 xác ướp là bác Nin, bác Hồ, và hai thánh giáo hoàng trong nhà thờ St Peter ở Vatican.

Việc ướp xác theo em thì cũng không sao. Nhưng bác Hồ mới chết mấy chục năm mà đã bị vật vã thế này, thì cũng nên nghĩ sâu hơn về cái chính sách sùng bái sớm đó. Cá nhân em thấy một chính khách lớn phải cần cả trăm năm để phân tích đánh giá. Đằng nào ông ấy cũng chết rồi. Nếu ông ấy xứng đáng được lưu danh muôn thuở thì một trăm năm sau xây lăng cũng đâu có muộn.

Bác đừng nói việc ướp xác cựu chủ tịch Hồ là ý nguyện toàn dân đó nhé. Ngay cả khi có văn bản trưng cầu dân ý, em cũng vẫn chưa tin đó là mong muốn của tuyệt đại đa số. Lý do tại sao chắc bác cũng biết rồi.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2688>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Cán bộ Giáo Dục mua trình....

Trích:

Ngày 5/6, Công an tỉnh Cao Bằng tiến hành bắt giam đối với ông Hoàng Ngọc Hà, cán bộ sở GD và ĐT tỉnh Cao Bằng và khởi tố bị can đối với một giám đốc công TNHH chuyên sản xuất cửa kính khung nhôm ở thị xã Cao Bằng vì có liên quan đến đường dây "mua trình" do má mì Hoàng Thị Vân Anh cầm đầu, vừa bị bắt trong thời gian qua.

....

Trích:

Đến nay, theo xác định của cơ quan điều tra, không chỉ có ông Hà, mà còn có rất nhiều cán bộ cốt cán khác "trót" vài lần mua dâm với các cháu học sinh thông qua hệ thống "má mì". Những nhân vật này sẽ lần lượt bị cơ quan điều tra triệu tập và làm rõ.

[Cán bộ Giáo Dục mua trình....](#)

Post Trung Tướng:

Các bác em sên quá đi mất. Chưa đi mua dâm bao giờ chắc?

Chuyện mua bán trình ở ta có lịch sử lâu lắm rồi, chả biết tự khi nào nữa, nhưng phát đạt nhất quãng 15 năm trở lại đây.

Giá mua trình ở những trung tâm tình dục nổi tiếng như DS, QL vào khoảng 5-8 triệu đồng tùy thuộc tuổi của người bán (có cô 30 tuổi vẫn còn trinh, lạ không?), nhan sắc (tất dĩ đương nhiên rồi), học vấn (nếu đang là sinh viên thì giá đắt hơn 1-2 triệu mặc dù chỉ có thể kiểm tra bằng cách hỏi mấy câu triết học Mác Lê chứ chẳng có xác nhận của chính quyền gì sất), quê quán (gái Hà Nội thì cũng đắt hơn 1-2 triệu mặc dù trông mặt thì bố ai biết cô ý rời Nghệ An ra Hải Dương rẽ qua Hà Nội từ bao giờ), và mùa vụ (mùa thi hoặc mùa giáp hạt thì rẻ hơn, ngày lễ tết sinh nhật Bác thì đắt hơn).

Muốn mua trình cũng phải có quy tắc bắt buộc:

- 1- Bác phải là khách quen hoặc có người giới thiệu (mua dâm "thường" hai lần thì coi như khách quen, đã quen thì có quyền giới thiệu cho người khác).
- 2- Đặt trước vài tuần tới cả tháng.
- 3- Chấp nhận mọi mặt hàng có thể, miễn là đúng tiêu chuẩn "còn trinh". Nếu bác từ chối như

kiểu mua dâm "thường" bởi bất cứ lý do gì, thì rất dễ bị nghi ngờ thiện chí và năng lực mua trình, và dễ hỏng việc. Nên nhớ người đi mua trình thì chỉ cần món duy nhất là "cái màng trình", còn sắc đẹp trí tuệ tài năng blah blah nếu muốn thì nên đi mua dâm cao cấp. Tậu trâu thì không nên đặt tiêu chuẩn nó phải biết trồng vườn.

4- Nhà môi giới không bắt đặt cọc, nhưng nếu bác không đặt cọc thì rất dễ công cốc.

5- Khi có hẹn từ nhà môi giới, bác phải đến thực hiện hợp đồng ngay, nếu không thẳng khác sẽ hớ mất, và lại phải đợi.

Bao giờ thì gái trình cũng là mặt hàng tình dục nóng nhất. Bởi ngay cả hoa hậu cũng còn nhiều hơn gái trình, và đương nhiên giá rẻ hơn. Hãy mua và thưởng thức ngay khi có cơ hội! Đó là lời khuyên của Ô Mô Tươi Mát. Hãy nhìn gương bác Lương Quốc Doòng: 12 triệu cho một con mặt rô đen xì và lác các.

Quy trình môi giới hàng trình cũng rất chặt chẽ. Lúc nào cũng phải có cam kết có điếm chi (không tin chữ ký nha) của người đỡ đầu kể cả nếu hàng không còn quá non, và có kết quả khám nghiệm ba bên tại nơi bàn giao.

Nhiều nhà môi giới có kinh nghiệm thường mua ngay hàng trình khi có dịp, nhất là hàng mát da mềm thịt, sau đó chăn nuôi, bồi bổ ngoại thất, gìn giữ trong cả tháng trời, để đến khi có khách thật sộp (ví dụ Đài Loan, Kiều) thì mới tung ra chào bán và thu lãi siêu. Công đoạn gìn giữ trình là quan trọng nhất, vì chỉ lỡ hờ một cái, là ông chồng tráng niên có thể biến bà vợ đảm đang thành dã tràng, hoặc tự dung hàng họ đang lúc sắp bán được thì bỗng mê một thằng nghiện dẹo mỏ và năng nặc đòi phá hợp đồng đi lấy chồng. Đừng có nói là má mì ép được hàng nhé. Đúng là cái bọn phóng viên xa lông huyền thuyên. NEVER NEVER NEVER bao giờ có chuyện bị bắt ép đầu, cùng lắm má mì chỉ đòi cái tiền nuôi ăn bấy lâu thôi.

Hàng trình cũng buồn cười. Hợp đồng thỏa thuận xuôi xẻ vậy, tâm sinh lý cũng được nhà môi giới "má mì" chuẩn bị kỹ, nhưng khi bắt đầu thực thi công đoạn chủ chốt thì thường chống cự quyết liệt. Nếu bác là một nhà mua trình có kinh nghiệm, thì đừng chán chường và nản chí. Chuyện vặt. Hãy thử vào ngày hôm sau. Hãy chọn thời cơ êm ái hơn. Hãy tìm một không gian lãng mạn. Đã chơi thì phải đúng kiểu, chứ như cái ông nhà giáo trong báo, thì đúng là loại trọc phú vừa được đổi tác lại quả mấy triệu, chả khác gì mèo đi xe đạp.

Bởi lý do phức tạp của mặt hàng này, nên một thương vụ mua trình bao giờ cũng vậy: đặt hàng, nhận bàn giao hàng, mang hàng đi đâu đó một tuần dùng búa xua không hạn chế, tuần sau mang trả lại hàng cho nhà môi giới bán tiếp với giá "sau trình" (khoảng gấp đôi giá thường), nếu thỏa mãn thì nên bo thêm chút.

Vấn đề mua bán trình là thế. Các bác đã có gan phạm pháp (mua dâm đã là phạm rồi, nếu hàng non hơn 18 niên thì phạm thêm nữa), thì cũng nên có gan chịu đòn. Lỡ phải đi tù thì đừng tự tử. Lỡ phải lên báo thì cũng cần môi cho tiếng thét lặn vào lòng. Với em thì mắc tội hiếp dâm cũng không ô nhục bằng mắc tội ăn hối lộ. Mua dâm là hành vi lương thiện, tuy chưa hợp pháp.

Cũng phải nhớ rằng khi sự vụ đổ bể (Có thể do một thằng đối thủ chính trị bày trận. Ở ta chức tước, đi kèm với bổng lộc, không do tài năng đức độ và bầu bán thì thối, mà do thủ đoạn, nên cứ phải dè chừng), thì hàng bao giờ cũng bù lu bù loa cháu bị ép bán dâm, cháu bị đe dọa, cháu bị blah blah. Đòn của bọn chó cả thôi.

Đừng sên nữa, các bác em.

(Khảo dị)

Có thể các bác sẽ hỏi, hàng trinh khan vậy sao giá khá mềm?

Qua tìm hiểu thì em được biết các ông bố bà mẹ ở những vùng xa xa và tính khí hơi đặc biệt tham tham (nhất là Thanh Hóa, Phú Thọ) bây giờ có xu hướng cho con gái đi bán trinh rất sớm. Đàng nào thì cũng bị một thằng mả mẹ nào đó xài, đèo trả đồng nào, mà có khi lại bắt ông lão đưa con gái lên bệnh viện huyện nghe các bác sĩ sản khoa chửi ửng mặt. Cũng có một đôi thằng hâm hâm làm đám cưới, nhưng cái thằng con rể mất nét đó cũng đèo bao giờ biểu ông bà nhạc tới 200 ngàn, chứ đừng nói cả mấy triệu tiền bô-li-me tươi rồi.

Đẻ con ra nhẹ cũng mất một cú xuất tinh rất kinh điển, và chín tháng trông chờ, rồi mười mấy năm tốn bao gạo thịt vải băng Kotex White bạt tai đá *** mắng con mẹ mày... thì cũng phải thu được cái kút gì chứ?

Hàng trinh cũng không phải đùa nào như đùa nào. Cũng có ngoại lệ.

Một lần em thu xếp cho một sếp đi mua trinh ở ĐS. Ông này U50 rồi nhưng mới đi lần đầu nên lóng ngóng lắm. Nhưng cũng may con hàng lại quá bạo dạn nên không gặp trục trặc nhiều (Ghi chú: nó hàng trinh 100%, 16 tuổi, nhé). Sau đêm đầu mỹ mãn, đang cùng ăn trưa thì ông ý nói em đưa con bé về trả má mì, em kêu toáng lên sao sếp phí phạm thế, còn con bé thì tưởng ông ý hết xí quách, bèn tỏ vẻ hay là cho em ngủ cùng "anh Hoàng" (đây là tên em, tất nhiên tên rơm trên mạng thôi), làm cả em và sếp nghẹn ngào mấy phút.

Con bé trông cứ như 20-22 mặc dù người ngòm nội thất đúng là 16. Suốt cả tuần cho hai chú cháu ra bã. Đến cuối tuần nó gọi cho má mì xin đi thêm tuần nữa. Ông sếp đồng ý cho má mì thêm 1 triệu và cho nó 3 triệu, lúc lưu luyến tiễn nhau sếp lại cho nó thêm 1 triệu nữa. Cảm động phết.

Em nói các bác sên mà các bác cứ cãi.

Đừng có nhầm "mua trinh" với "mua dâm trẻ con" chứ. Mua trinh thì mặt hàng phải là cái trinh đã, còn tự dưng nó biến thành trinh trẻ con thì tai họa vào ai người nấy chịu thôi. Tất nhiên lý do khách quan là gái trinh thành niên còn hiếm hơn cả ủy viên bộ chính trị, nên những vụ mua trinh đa phần là nhằm vào đám vị thành niên, nên các bác cứ nhầm.

Đương nhiên cái vụ này là trái pháp luật, nhưng trái đạo đức hay phản khoa học là chưa chắc, bác Tê Cu em ạ. Cần phân tích kỹ lưỡng.

Thì nhiều công trình nghiên cứu cho rằng sinh hoạt tình dục với người vị thành niên là không tốt, dễ sinh những biến chứng, và có hại cho tâm lý, blah blah.. Em cho rằng điều này không phải chân lý. Trẻ con thế kỷ 18 chắc phải khác trẻ con thế kỷ 21. Và ngay cả trong thế kỷ 21, cũng có những cháu bé 25 tuổi phát điên khi bị lạm dụng tình dục, nhưng lại có những thiếu phụ 11 tuổi đã sinh đôi lần thứ hai.

Các cụ ta ngày xưa cũng dạy "Nữ thập tam nam thập lục". Dĩ nhiên đó là lứa tuổi có thể dựng vợ gã chồng sinh con đẻ cháu. Hiện giờ còn nhiều vùng vẫn duy trì quan niệm đó. Chẳng lẽ họ đều phi đạo đức? Em ừ tin.

Khái niệm "vị thành niên" cũng không phải theo tiêu chuẩn bất di bất dịch. Rất nhiều bang ở Ấn Độ quy định con gái 14 tuổi là thành niên, thế mà còn có bang vẫn muốn rút xuống một

tuổi nữa, và nhiều vùng tại Ấn người ta vẫn gả con gái khi vừa qua tuổi 12 mà không phạm luật, tất nhiên không kể những vụ tảo hôn cưới nhau khi người vợ mới 3 tuổi. Bác nào đã từng qua Ấn chắc biết rõ con gái Ấn 16 tuổi trông chầy xệ như phó chủ tịch Trương Mỹ Hoa. Những cô đó mà còn trinh thì quả là một tội ác chống nhân loại. Những kẻ từ chối biến các cô thành đàn bà xứng đáng bị phi nhử như là loài vô giáo dục nhất và nếu có bị thiến thì cũng được ủng hộ.

Quay về vấn đề chính, thì em vẫn tin những cô bé Thanh Hóa 15-16 tự nguyện bán trinh (và tiếp theo là bán dâm) lấy tiền nuôi em là thánh thiện. Nhỏ hơn thì không nên khi chưa có ý kiến bác sĩ.

Ở Hà Nội có hai vùng mà các bác tò mò nên ghé qua, đó là đoạn đường Giải Phóng trước ga Giáp Bát và đoạn đường Trần Nhật Duật gần cổng bệnh viện 108. Đa phần các nữ công nhân tình dục khu vực này ở lứa tuổi 15-16, nếu già hơn sẽ phải về hưu hoặc dạt sang Phan Huy Chú, Đặng Thái Thân, hoặc thậm chí phải sang Gia Lâm sống trong trại (nghĩa là có má mì điều động công tác). Cá biệt có cô chỉ 12 tuổi hoặc ít hơn nữa. Đừng nói là chính quyền không biết nhá. Chính quyền được cái không sến như các bác.

Các nhà làm luật không nên quy định một lứa tuổi "thành niên" cứng nhắc. Việc này sẽ làm rất nhiều người phát dục sớm thiệt thòi. Nên có chính sách mềm dẻo.

Mà cứ nhìn trong thiên nhiên, thì thấy việc quy định "người 13 tuổi đủ thành niên" là không khoa học. Loài voi có tuổi thọ xấp xỉ người, nhưng những chú voi tở 2-3 tuổi đã làm bố mẹ rất chuyên nghiệp, còn loài hổ có tuổi thọ bằng 1/2 người, thì sinh hoạt chăn gối rất hoành tráng khi vừa đầy năm. Bất công.

Tất nhiên cái bác nhà giáo gì phạm pháp thì bị bắt chẳng cãi được. Luật thì phải theo thời. Đây không phải là vấn đề mang tên **SẾN** mà em muốn thảo luận.

Trích:

poidmi viết:

Con gái ai mà không thèm, nhứt là còn trinh. Nhưng xin chờ con nít ra dùm, nhân nào thì quả nấy mà thôi.

Bác Bo It Me mắc bệnh xơ cứng nhận thức trầm trọng, tóm lại là bị chứng bảo thủ giai đoạn cuối, bị bệnh viện trả về nhà và nhắc gia đình lo hậu sự. Thật tiếc cho một tài năng hoa niên.

Bác nghĩ sao mà dùng từ "con nít" trong trường hợp này. Theo luật thì 17 tuổi 364 ngày là con nít, theo đời thì 15, theo em thì 11, theo bác là bao nhiêu? Không ai đồng tình với cái việc phá đời con nít, nhưng khái niệm con nít thì mù mờ.

Em chỉ dám chắc chắn một điều, những đứa "con nít" đi bán trinh đó, là hoàn toàn tự nguyện với một kế hoạch nghiêm túc, và có khả năng làm mẹ từ lâu rồi. Đừng có sến tới mức nghe báo nói ba lằng nhằng mà tưởng thật.

Bác nào ở khu Kim Liên Nam Đồng kể hộ em chuyện của em Yên bạn bác Doòng cái nào.

Trích:

poidmi viết:

...Những việc đó theo nhận thức của bác anhoangtrolai là chuyện bình thường, thì bác

anhongtrollai cứ việc làm theo ý của mình....

Bắt quả tang bác vừa uống bóng đá vừa xem cà phê. Hạ hạ hạ.

Ai nói với bác em bảo "chuyện đó" là "chuyện bình thường"? Đố bác trích ra câu nào ngụ ý vậy? Em còn nói rõ là các bác nhà giáo đó phạm luật thì đi đời là đúng quá còn gì.

Em nhắc đi nhắc lại từ bài đầu rằng có một số bác sến quá. Đổ nước mắt cho một cái chuyện chữa đầu vào đầu, cầm hờn phần nộ không phải lỗi, khác chỗ gì chuyện cầm thù giặc Mèo xâm lược dù chưa bao giờ nói chuyện với thằng Mèo nào. Báo đảng nói sao nghe vậy. Trên cả cái đầu to tướng chỉ có mỗi cái tai làm đúng chức năng.

Để chứng minh cho sự sến đó, em mới đưa ra các ví dụ mà bác cứ tưởng là em cố võ cho việc hãm hiếp con nít. Em nói thật nhá, làm chuyện đó với bọn be bé chán vô cùng. Bác cứ xem sê ri ảnh gái đẹp theo trường phái của em thì rõ.

Ừ, em quên khuấy mất chưa tìm hiểu nhân thân bác Tin Man mà đã lỡ phê phán bác ý. Em xin lỗi nha.

Em cũng biết một người như vậy, hiện nay người đó là Phó TGD một tổng công ty quan trọng. Trước khi lấy vợ vốn là một bạn học phổ thông, người ấy có "sơ ý" đi theo bè bạn ngủ với "phò", bị lậu nhẹ nhẹ nhưng chữa ngay được, và ăn năn day dứt mãi hàng chục năm.

Đùng một cái người ấy thăng tiến ầm ầm, và tuổi mỗi ngày một cứng, vợ mỗi năm mỗi già. Vàng, và cái gì phải đến đã đến, người ấy bi giờ cũng khác chỗ gì tụi em. Đi hát mà không có tay vịn thì dỗi bỏ về.

Trên đời này em chỉ căm ghét mỗi trò **tham nhũng** (Em cho tham nhũng còn xấu xa hơn cả ăn cướp, bởi ăn cướp là phải chịu rủi ro kinh khủng lớn, phải có lòng dũng cảm nhất định, và nhất là lý do ăn cướp bao giờ cũng trong sáng hơn ăn hối lộ, lại cao thượng hơn vô cùng nhiều. Tướng cướp nếu không bị chết trước khi già thì thể nào cũng có lúc rửa tay gác kiếm đêm ngủ thở dài, khác với bọn tham nhũng không bao giờ chớp mắt chả bao giờ nhờn tay), còn những trò như hiếp dâm lừa đảo đều có thể tha thứ. Nhất là việc mua bán dâm, thì theo em là vô cùng lương thiện.

Bác Vũ Sơn nói cái trình chỉ để trao ban thì cũng đúng. Em biết bác là một người trong sáng và đầy lý tưởng. Người như bác dứt khoát phải nói vậy. Còn em chỉ là thằng xe ôm tụt quần ỉa vào công nghiệp của gia đình. Pa mẹ ít nhiều cũng nhúng chàm. Ông bà cụ kỵ thì trốn theo Bác từ thuở Bác còn lang thang sống nhờ cô vợ Tàu và ăn lương của QTCS, em dễ tiện và chó chết. Nên em có những cách nghĩ khác các bác.

Chả giấu gì các bác, em mua dâm từ năm 16 tuổi, tức là em cũng là đứa tự nguyện bán trinh vị thành niên. Khi có người yêu em cũng không tìm cách hãm hiếp cô ấy mà tiếp tục mua dâm để tinh thần thăng bằng, cho đến tận khi được đăng hiến. Em cũng vài lần mua trinh, chẳng phải để giải xúi đầu, chỉ vì người yêu em mất trinh rồi, nên muốn thử. Thế thôi. Em cũng không dằn vặt về chuyện ấy, nhưng thực thà mà nói thì giá như người yêu em bán trinh lấy mấy trăm đô thì em sung sướng hơn biết bao, nếu cô ấy "trao ban" cho ai đó như bác Sơn gọi ý.

Thôi mới các bác xem trận Bò-Ăng. Xin hiến một câu vui vẻ:

*Làm trai cho đáng thân trai
Mười ba cũng trái, tám hai cũng tình*

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1848>
Nick Trung Tướng: Guest_2167

Cơ hội thành công trong cuộc đời

Sau các bài viết về [Bill Gates sang Việt Nam](#), em xin tách một phần để mở thread mới này, cảm ơn bác nào đọc.

Nhân bác Vũ Sơn nói về những "cú hích" cho sự thành công trong thread nói trên, xin được tiếp tục ý bác.

Cái "cú hích" mà chúng ta nói tới với về hài hước, thực ra tên đúng của nó là cái CO HỘI.

Công thức NGHỊ LỰC + ƯỚC MƠ + CƠ HỘI mới thực sự là đủ cho những người thành công.

Nhưng em sẽ bỏ qua những thứ Nghị lực Ước mơ cùng các hệ quả của chúng như Tài năng Học vấn Chăm chỉ Kiên nhẫn Quyết tâm, tất cả những thứ này đều có thể trau dồi, và ai cũng có sẵn một chút trong người. Chỉ có Cơ hội là thứ hầu như nằm ngoài sự kiểm soát của chúng ta, và thường được nhắc đến với vẻ coi thường. "Kẻ cơ hội" còn được coi là một lời thóa mạ đau nhất.

Để có một ví dụ mang tính tổng quát, phù hợp với người Việt, và dễ kiểm chứng nữa, đề nghị các bác gúc cái tên "Trung Dung".

Những người ở Mèo hẳn không lạ gì bác Trung Dung này. Bác ta đã được coi là người Việt Kiều giàu nhất khi bán công ty phần mềm OnDisplay cho Vignette lấy 1,8 tỷ đô vào năm 2000 sau hơn chục năm sang Mèo với "chỉ 2 đô la trong túi quần tà lòn". Thực ra ý tưởng của bác ý không mới (không thể so với Oracle Ent hay SAP Ent về quy mô, xin đọc thêm trên mạng), và trình độ kỹ thuật thuần túy của bác ý theo em không hơn nhiều bác khác, giả dụ Tin Man (xin lỗi bác Man nhé). Cơ hội của bác ý đến khi bác ý đột nhiên tìm ra được ông chủ khách xù Mark Pine đồng ý đầu tư cho phần mềm non trẻ của bác vào năm 1996.

Vậy thì cơ hội thường đến với ta một cách ngẫu nhiên, rất chi là huyền hoặc tới mức "không tin nổi"? Các bác hãy xem thêm tấm gương ông tổ nghề lưu hóa cao su Charles Goodyear, chi vì đánh rơi mẫu cao su vào bếp lửa mà đã nên danh.

Tuy nhiên khi cơ hội tới, mà ta không tận dụng được, thì đừng kêu la tại sao cơ hội bỏ rơi ta. Hồi kết của cuộc đời ông Goodyear nói trên là minh chứng. Do bị ăn cắp bản quyền quá nhiều, mà Goodyear trở thành một con nợ lớn với 200,000 đô không trả nổi lúc lìa trần.

Bây giờ, thì đến phần của em. Em luôn nghĩ về 2 câu hỏi sau:

1- Làm thế nào để có cơ hội?

2- Làm thế nào để cơ hội không vượt mắt?

Câu hỏi thứ 2 thực sự khó và phụ thuộc từng cá nhân từng hoàn cảnh, các bác hãy tự chiêm nghiệm và tìm câu trả lời cho mình.

Câu hỏi thứ 1 mang nặng tính lý thuyết, và đây là những gì em học của pa em.

I. Tìm đến chỗ có nhiều cơ hội hơn

Ở nông thôn ít cơ hội hơn thành phố, ở thành phố ít cơ hội hơn bên Mèo. Pa em nói vậy.

Quá đơn giản, nhưng thực sự đó là chân lý. Không cả gan vượt biển, thì bác Trung Dung có gặp được bác Pine không?

Via hè ít cơ hội hơn cao ốc, cao ốc ít cơ hội hơn sân golf. Pa em nói vậy.

Đó cũng là chân lý nốt. Hãy từ chối mức lương 5 triệu cho sếp một tiệm tạp hóa, và nhận mức lương 2 triệu cho nhân viên lễ tân của hãng Coca Cola.

Phải tìm đến chỗ cơ hội rơi rải đầy mặt đất, một bước chân ta cũng có cơ hội đâm trúng một cơ hội.

II. Không bỏ qua thời cơ tiếp xúc với đối tượng có thể cho ta cơ hội

Ông/Bà ta có thể là một người đi cùng thang máy. Ông/Bà ta có thể vấp ngã ở phố chợ trong khi ta có thể đỡ dậy và trấn an. Vân vân. Nhưng đây không phải là vấn đề em muốn nhấn mạnh.

Ông/Bà ta có thể đánh mất cái điện thoại di động mà ta vô tình nhặt được. Một người tầm thường sẽ giữ lấy mà dùng. Chối bỏ một món giới ời trị giá mấy triệu quả cũng không dễ.

Nhưng ta, một người thành công trong tương lai, thì không nên làm vậy. Hãy bật điện thoại, chờ cuộc gọi của chủ nhân nó, hãy đặt cược vào cuộc nói chuyện với người đó. Nếu ông/bà ta không thể cho ta cơ hội, nghĩa là cơ hội của ta chưa đến.

Cái điện thoại chỉ là chuyện nhỏ. Nếu ta nhặt được cái bóp có 10,000 đô thì sao? Nếu muốn có cơ hội, hãy thử thêm một lần nữa.

III. Sẵn sàng đón nhận cơ hội

Tất nhiên rồi, nếu không sẵn sàng đón cơ hội thì tại sao Sir Newton được trái táo rơi trúng cái trán hói trong lúc đang thèm ăn bánh tráng, và phát minh ra định luật lớn nhất của đời ông?

Sẵn sàng đón cơ hội nghĩa là phơi mình ra trước mọi cơ hội, kể cả cơ hội đều.

Hướng ngoại là đặc tính tiên quyết của những người có khả năng chớp cơ hội thiên bẩm.

Thống kê cho thấy người hướng ngoại có tỷ lệ thành công áp đảo so với người hướng nội.

Hãy mở lòng ra tung tóe, hãy thẳng thắn chứng minh ta giỏi giang và sẵn lòng nghênh chiến.

Khiêm tốn và nhũn nhặn là cái nết của kẻ quân tử Tàu, những người thích "Nhẫn" và "Thiền", rất ít cơ hội vớ được một cơ hội thực sự. Nếu khiêm nhường, hãy đi làm ông giáo làng.

Những ý kiến của em không là khuôn vàng thước ngọc, không là bài học, không là cái ***** gì cả. Ai muốn nghe thì nghe, ai muốn chửi thì chửi, vô tư.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1487>

Quốc hội Châu Âu ra Quyết nghị yêu sách CHXHCNVN thực thi chế độ Đa đảng

Post Trung Tướng:

Chẳng có hình phạt rõ rệt gì hết, thưa cụ.

Nhưng những người bảo vệ sự phi dân chủ hiện nay ở Việt Nam mở to mắt ra mà nhìn: Đừng có hy vọng đầu tư nước ngoài, hoặc kiều hối, hoặc viện trợ.. tăng đột biến nếu không có một nền dân chủ thích hợp, tối thiểu là phải bảo đảm tự do ngôn luận và tự do đảng phái.

Chẳng có thằng điên nào bỏ tiền vào cái chỗ ầm ờ nửa dơi nửa cú. Cá nhân em không bao giờ nộp tiền ủng hộ vùng bão lụt dù rằng rất thương dân ở đó. Cái gì bảo đảm tiền của em sẽ đến tay người cần? Ai thanh tra và kiểm soát? Chẳng thà em cho ăn mỳ hay mua kẹo sinh-gum của trẻ lang thang, hoặc đi hát và bo cho ca-ve, hoặc nhảy xe ôm mà không mặc cả, hoặc mua rau muống nhiều hơn nhu cầu, thế sẽ có ích cho đồng bào hơn nhiều.

Cực đoan thì nói rằng, rất có thể cái mớ phi dân chủ này sẽ lại dẫn đến một cuộc cấm vận toàn diện như thời 198x. Ví dụ nếu Tàu, Cuba đồng loạt dân chủ hóa, thì cuộc sống tại Việt Nam sẽ xuống bùn thêm nhiều năm nữa.

Cá nhân em, cũng thuộc loại cực đoan, nhiệt liệt ủng hộ việc cộng đồng quốc tế cấm vận Việt Nam. Chẳng thà chúng ta chịu khổ vài năm, thì con em chúng ta mới có cửa sung sướng. Nếu không có cái cảnh "tự bỏ tù" của Đảng cuối những năm 70 đầu 80, thì chắc gì Đảng đã đổi ý? Nếu không có cuộc chiến tranh lạnh đằng đằng 4 thập kỷ, chắc gì Liên Xô đã tự nguyện vái chào bác Lê Nin?

Trích:

Contrarin viết:

Yêu sách trên có kèm theo enforcement hay punishment nếu ĐCSVN không thực hiện yêu sách không vậy ta?

Bác quả thực nắm rất vững chủ trương của đảng ta. Cứ phải tung hỏa mù cho dân đen vãi dãi.

Cấm vận không đánh vào dân đen thì đánh vào bộ chính trị chắc? Ngày xưa dân đen phải nhặt lá bánh ăn qua ngày, thì bác Ba Duẩn vẫn chễm chệ biệt thự tây số 3 Hoàng Diệu.

Chiến tranh không nhằm vào dân đen thì nhằm vào Bộ trưởng Quốc phòng chắc? Trong 3 triệu chiến binh châu giời vì cuộc chiến man rợ có tên ông ủy viên trung ương nào không?

Đừng giờ giọng lừa dân đen nữa, lỗi thời rồi các sếp ạ.

Trích:

Jeffrey_le viết:

Ấy bác, cấm vận thì bác lại óanh vào dân đen là chính thui. Công bác mua kẹo , bo tiền ca ve , mua rau muống bù sao kịp kiểu cấm vận đó.

Cán bộ giàu rùi, bác ơi, đủ tiền trăm ngàn cho con đi du học. Bác nói cấm vận để họ không được mua xe Ferari á ?

Hình như papa bác làm ủy viên trung ương hay dạy học ở trường Nguyễn Ái Quốc?

Hay lắm.

1- Nhà bác đã bao giờ có mối (một loại côn trùng ăn gỗ kêu kèn kệt ý mà) làm hỏng hết cả cửa nẻo tủ giả chưa?

Nếu CHƯA, bác sẽ không bao giờ hiểu, những điều em nói sẽ quá cao siêu với bác.

Nếu CÓ, thì:

2- Bác đã bao giờ tìm cách diệt hết chúng hay chưa?

Nếu CHƯA, bác sẽ không bao giờ hiểu, những điều em nói sẽ khiến bác khủng hoảng 3 năm liền.

Nếu CÓ, đã thử, thì:

3- Bác có diệt được hết chúng hay không?

Nếu KHÔNG, bác sẽ không bao giờ hiểu, những điều em nói sẽ khiến bác liệt dương hoặc tăng xông hay bại não.

Nếu CÓ, đã diệt hết mối, thì:

4- Bác có biết được tại sao không?

Nếu KHÔNG, bác sẽ không bao giờ hiểu, bởi đáng tiếc, bác không có đủ kiến thức để hiểu, và em sẽ chấm dứt tranh cãi với bác. Xin lỗi trước. Em rất coi thường những đối thủ kém tầm.

Nếu CÓ, thì:

Bác sẽ thấy ngay, muốn đàn mối bị tận diệt, phải giết được con MỐI CHỨA. Hì hì con này nó không ăn gỗ kèn kệt kèn kệt, nó cũng chẳng nằm trong tủ nhà bác để bác giết, nó to béo và khỏe đê, nó có tuổi thọ trung bình khoảng 4-5 năm (thậm chí có con thọ 15 năm), gấp hàng trăm lần loài mối thợ bác vẫn nhìn thấy. Nó chính là BỘ CHÍNH TRỊ đó bác.

Và bác đã giết mối chúa bằng cách nào, khi không đụng được vào nó, thậm chí không nhìn thấy nó?

Nếu bác không biết, thì đáng tiếc, bác cũng thuộc loại a-dua diệt mối thôi.

Nếu bác đã biết, thì hãy kể cách bác làm?

Thôi thì nói toẹt ra, bác chỉ có một cách tấn công vào đàn mối.

Thế nhưng khi còn mối chúa, mà bác chỉ nhăm nhăm đổ dầu hỏa hoặc phun thuốc sâu cho chết mối thợ, thì chết con này sẽ có con khác, đàn mối sẽ càng đông mãnh chống lại bác.

Bác phải cho lũ mối thợ đói ăn, phải làm cho tủ bàn của bác thành một thứ thối tha, lũ mối thợ không kiếm được cái ăn, sẽ là dần.

Loài mối, rất may, lại rất ngu đàn và lười biếng (giống ai đó nhỉ, hì hì xúc phạm quá...). Khi không có ăn chúng đêch chuyên đi nơi khác, phần bởi vì con mối chúa rất nặng nề (to bằng quả chuối đó bác), phần vì lũ mối thợ không có khả năng sản sinh ra Chúa mới, càng không có tự tin để tìm tới Chúa khác.

Bùm bùm cái đàn mỗi đi teo.

Dân đen, không có tội gì cả, nhưng họ phải giờ lưng nhận tội lỗi của lãnh tụ của họ. Ai biểu làm kiếp dân đen?

Còn lãnh tụ, tội to như núi, sẽ phải giờ mặt ra cho lịch sử nhỏ. Thế cũng là công bằng.

Em xin làm lãnh tụ. Vừa được khoác loác my dân như bác, vừa đêch bị chết đói chết trận chết tức tưởi.

Trích:

Jeffrey_le viết:

Ý bác là muốn bao nhiêu mạng toi củ tẻ thì đủ để thay đổi đất nước hả bác ? Bác làm nghiên cứu chưa ? Bán hàng còn phải khảo sát thị trường đầy đủ huống chi là bác định bán cái ý tưởng cấm vận.

Dân Việt nam bác vừa mắng là ngu lâu, chắc phải chết vài chục ngàn mạng thì sẽ nổi dậy theo ý bác nhỉ ?

Bác cho em cái thiết kế lò thiêu để em kinh doanh ké với bác nhé !

Em dân đen hóa ra có tội và bị phạt trước tiên. Cám ơn kế hay của bác !Bác đúng là thâm nhuần tư tưởng dân chủ . Dân chủ là dân phải chịu trách nhiệm trước tiên đúng không bác ?

Ơ bác lại đúng. Cấm vận là số 1.Chiến tranh là số 2. Bác đừng xóa bài nhé để em còn ghi lại làm cảm nang như Không Minh hay ban cho các phò tướng ngày nào !

Em có điều ngu muội muốn hỏi ngoài lề : để chóng giàu, em nên nhập khẩu súng đạn gì hả bác ? Minh là năng động nên phải đón lõng cơ hội bác nhỉ ?

Hì hì vui quá.

Bác Poidmi, sao bác không kể luôn cái vụ bán được 700 triệu đô trái phiếu chính phủ bên Mỹ cho thêm phần thuyết phục?

Sau đó thì mời bác so sánh các khoản nhỏ giọt đó (nói thực, cũng là một kiểu đầu tư mạo hiểm thôi, **** ai dám bỏ nhiều vào một cái giỏ rất đáng ngờ) với 55 tỷ đô la mà chính phủ Bắc Chung Hi nhận về cho Nam Hàn để phát triển 5 tháng chaebol (nếu so với sức mua hiện nay thì số đó sẽ ít nhất lớn gấp đôi, thời 197x lương trung bình của Nam Hàn chỉ khoảng 100\$). Ngoài ra bác cũng nên vào WB website để xem FDI của tháng Mã Lai là bao nhiêu so với VN nhé.

Tóm lại mở con số của bác cũng chỉ có tác dụng cho các sếp thủ dâm tư tưởng với lại bịp nông dân thôi. Lần sau muốn thuyết phục trí thức thì đừng nên dùng mấy cái con số của chính phủ.

Bác Dếp Lê, kiến thức của bác cao đến đâu thì ở đây ai cũng biết, bác có tìm cách tự sướng theo kiểu nói bằng quơ "tài chỉ có thể thôi ư", hoặc "không có lý gì hơn à" thì cũng đêch lừa được ai.

Bác dẫn chuyện Iraq bị cấm vận mà cũng không sao thì em thực sự thấy cái lý luận của bác đâm vào hang chuột.

Nếu không có vụ cấm vận, thì Iraq của Sát Đam, với cả trăm tỷ tiền bán dầu hàng năm (nếu

được bán thoải mái hì hì) trong cả chục năm liền, sẽ cho anh Mèo tè ra quần, chứ không có chuyện đầu hàng trong vòng mấy tháng. Dân Iraq cũng sẽ không quá khổ để chẳng ủng hộ gì bác Sát Đam nếu không bị cấm vận và sự lạm phát mấy ngàn phần trăm hành hạ, thuốc men và lương thực đều thiếu.

Một điều nữa, em đang ở Hà Nội, bác có cố tình gán em là VK thì tùy bác.

Tóm lại, bác cứ nhin nói một chút thì cũng không ai bảo bác bị câm, chứ bác cứ phệt phệt thế này thì lớp trẻ nhìn bác tẻ lắm đấy.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=587>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Yêu sách của nhân dân An Nam

Ngày 16-6-1919, Nguyễn Tất Thành chính thức lấy tên Nguyễn Ái Quốc, gửi đến hội nghị Versailles bản yêu sách của nhân dân Việt Nam đòi Chính phủ Pháp phải thừa nhận các quyền tự do, dân chủ và quyền bình đẳng của dân tộc Việt Nam, Bản yêu sách gồm 8 điểm:

1. **Ân xá toàn thể chính trị phạm Việt Nam**
2. **Cải cách nền pháp lý Đông Dương.**
3. **Tự do báo chí và tự do tư tưởng.**
4. **Tự do lập hội và tự do hội họp.**
5. **Tự do cư trú ở nước ngoài.**
6. **Tự do học tập và mở các trường kỹ thuật.**
7. **Thay chế độ sắc lệnh bằng chế độ luật pháp.**
8. **Phải có đại diện người Việt Nam để trình bày nguyện vọng của người bản xứ.** Việc đưa bản yêu sách là đòn tiền công đầu tiên của đồng chí Nguyễn Ái Quốc vào đế quốc Pháp và được đánh giá là "tiếng bom Versailles". Đó là sự kiện chính trị quan trọng gây xáo động trong thế giới thuộc địa, đồng thời là tiếng sấm mùa xuân, thức tỉnh nhân dân Việt Nam đứng lên đấu tranh cách mạng, báo hiệu một giai đoạn mới trong phong trào giải phóng dân tộc ở nước ta.

Source: <http://home.netnam.vn/live/FrontPage...contentId=5960>

Có lẽ cái này vẫn còn mang tính thời sự và thời đại các bác nhé!!! 🤔 CỤ HỒ QUẢ LÀ NHÌN XA TRÔNG RỘNG! 🤔

Post Trung Tướng:

Trích:

jvn viết: ➡

....Tôi thấy, khi đánh giá, người ta chỉ nhìn vào mặt **mất**, mà không thấy mặt **được** của vấn đề. Cứ thử nghĩ, nếu không có cách mạng, thì bây giờ dân tộc ta đang ở đâu ? Là một tỉnh của Trung Quốc ? Là nô lệ của CNTD... ?....

Đèo mẹ lại dám chơi "NẾU" với lịch sử à Bình Nhất JVC?

- Không được lập lờ giữa cách mạng giải phóng dân tộc (1) và cách mạng XHCN (2). Cái (1) đã thành công, đó là ĐƯỢC. Cái (2) đã thất bại, và đang không gượng dậy nổi, đó là MẤT. Bác Hồ Kính Yêu và các đồ đệ khéo léo chap 2 cái làm một và lừa JVC đến tận bây giờ.

- Vai trò của Bác đảng lý ra nên kết thúc năm 1954, bởi vì cái (1) đã xong, nhưng Bác đâu có muốn chuyện chỉ đến đó, bởi cuộc Cải Cách Ruộng Đất đã chứng minh rằng, Bác có ý định làm cái (2) từ khi cái (1) còn gang dở.

- Đảng ta nửa thế kỷ qua chỉ nêu ra cái ĐƯỢC, có nêu cái MẤT bao giờ đâu mà bây giờ Bình Nhất đòi hỏi kinh tế. Vào CPV.ORG.VN mà xem vô vàn cơ man cái ĐƯỢC, ở đây chỉ nên đọc cái MẤT thôi nhé.

- Bây giờ tới cái giả định "nếu không có cách mạng" thôi của Bình Nhất JVC: thì như Mã Lai Phi Luật Tân Nam Dương Cầm Bốt Ai Lao Điện Điện là cùng chứ gì, đèo phải một tỉnh của

Tàu, cũng đèo phải nô lệ của thằng thực dân nào sất. Không phải phủ nhận cách mạng (1) của chủ tịch Hồ, nhưng sao mà thấy thảm thương. Gần 100 thằng thuộc địa, chỉ có nhõn 2 thằng làm cách mạng Giải phóng Dân tộc bằng vũ trang, trong đó thằng Algeria chỉ chết có mấy ngàn người, tồn chưa tới 1 năm (và đã dừng kịp). Cái thói nhất trên đời sao lại nhằm đúng đầu mình mà đồ cơ chứ.

Thôi nói gọn với binh nhất JVC, rằng đồng chí chưa mọc đủ râu để nói chuyện chính trị.
Chào.

Trích:

jvn viết:

...Nếu là người có tâm huyết thì hãy có "cao kiến" gì đi, chứ đừng ngồi đó mà "Vạch lá tìm sâu"....

Chết chết câu này nghe quen quen, cứ như ở diễn đàn quốc doanh nào đó.

Cao kiến nói ra rả trong cả chục ngàn thread mà chưa thấy sao hả Binh Nhất JVC? Là chế độ phải có dân chủ, chính quyền phải có luật pháp (nghĩa là luật để dân phục dân theo dân sợ, chứ không phải để quan trên ỉa vào quan dưới đái lên nhè), lãnh đạo phải có lương tâm lớn và lương tháng to. Làm thế nào để thực hiện cao kiến ấy: bước bắt buộc đầu tiên là Đảng phải tự ý từ bỏ vị trí độc tôn của mình, trả chính quyền cho dân để nó thực sự Của dân, Do dân, và Vì dân.

Mỗi thế thôi, được chưa? Chừng nào còn chưa dám làm thì đừng có mà to mồm nạt những kẻ vạch lá tìm sâu. Mà cần chó gì vạch lá mới tìm được sâu. Sâu bò lổm ngổm đầy ra đấy, dằm đâu chả trúng. Thối. Thối. Phệt. Chào.

Trích:

jvn viết:

Thế theo bạn, "thằng nào" cũng ngồi im chờ là có độc lập sao? Nếu đúng vậy thì các bác vào đây post bài làm gì. Cứ ngồi chờ đi, nếu Anh, Mỹ... có dân chủ thì sẽ đến mình thôi, đấu tranh chi cho mệt.

Mãi mới thấy đồng chí binh nhất nói một câu đúng. Cả dân tộc này đang ngồi chờ đó, sau cái vụ hy sinh vĩ đại vì quả lừa bắt hủ Mùa Thu Tháng Tám.

Nếu không chờ, thì hẳn đã theo Ba Lan Hung Tiệp Ru Bun blah blah xuống đường từ 15 năm trước.

Anh bạn Tàu, Cu Ba, Bắc Hàn cũng vậy. Các đồng chí không thấy các nước này đều từng có những cuộc cách mạng vãi máu để rồi đâm đầu vào địa ngục đó sao? Tàu chết ngót chục triệu cả hai bên quốc cộng, Hàn chết trên triệu cả hai miền bắc nam chưa kể chí nguyện quân và tình nguyện quân, nhẹ nhàng như Cu Ba cũng nướng mấy chục ngàn mạng với lời ca trên môi hoa hồng trên ve áo và mũ nồi khí phách. Các dân tộc đó cũng đang chờ, như ta thôi.

Tất nhiên chờ không thể là bó gối nghiêng rãnh như rãnh ỉa một mình trong nhà xí. Chờ là phát biểu suy nghĩ của mình. Chờ là chuẩn bị tinh thần của mình. Chờ là sẵn sàng tinh lực của mình. Và khi thời cơ tới, sẽ cho bệ trên của binh nhất JVC đi chẵn vệt. Khắp nước Tàu Pháp Luân Công đang bốc lửa. Florida sôi sục mặt nhọ. Cali bùng bùng da vàng. Chỉ có ông Hàn hơi kém tầm, nhưng chả biết đâu được, có khi dùng phát bác Kim bị thiên zái xẻo chim vút ra đường Bình Nhưỡng.

Bác Việc mến.

Em phải quote ngay cái bài này của bác không thì sau này bác chối biến.

Khi cãi nhau về lịch sử bác nên cẩn trọng. Bác có thể chửi bới cho bớt bức xúc, em rất thông cảm, nhưng bác cũng cần bớt thời gian để tìm hiểu các vấn đề bị coi là cấm kỵ, rồi hãy nổi xung cũng chưa muộn. Nổi nóng bắt từ rất dễ đột tử.

Bác có vẻ thích mạt sát bác thủ tướng Kim nhĩ. Giống em phết. Riêng cái chuyện để mắt chính quyền vào tay một ông cộng sản quốc tế đã khiến bác ý phải chịu tiếng xấu vạn đời. Mẹ bác Kim. Chửi phất.

Vấn đề CS Pháp ứnh nhau với CS Việt khiến bác tức điên lên phải không? Thế mà sự thật lại đúng thế mới chó chửi. Bác nên xem lại lịch sử của nền Đệ tứ Cộng hòa Pháp, với 14 ông thủ tướng đổ kênh trong vòng mấy năm sau thế chiến và đây dựa vào cái gọi là "First Indochina War", mà Đảng Cộng sản Pháp là lực lượng trội nhất (hơi buồn cười đúng không?). Cái này bác không biết vì chưa từng được dạy như thế.

Pháp nhả VN vì cái sự bắt buộc không thể đảo ngược, mà thực tế Pháp đã trả VN cho triều đình Huế vào năm 1948, đếch cần chủ tịch Hồ phải động viên dân chúng đổ máu vãi xương. Sau thế chiến II chính phủ Pháp là một thực thể thiên tả bèo nhèo và vô tích sự. Và không chỉ ở VN, Pháp phải dừng cuộc chiến ở Algérie cũng đúng vào cái năm mà Việt Minh tóm được Bắc Kỳ, để rồi chỉ ít năm sau Đại Pháp ọe hết thuộc địa để về với cái máng lợn của nó.

Chủ tịch Hồ là một thiên tài, việc lật đổ bác Kim và đuổi bác vua chạy dạt về Nam Kỳ là minh chứng, nhưng bác ý gây ra quá nhiều sự phệt phệt, khác đếch gì bác Mao hay bác Lin đầu.

Bác Việc mến,

Ba cái gạch đầu dòng của bác không sai, đúng y sách giáo khoa, nhưng nó chả có cái gì tập trung vào lập luận của bác về chủ tịch Hồ nhằm cãi lại bác Hà cả. Thế thì theo em bác chỉ cần phệt một câu "Ông Hà nói sai sách rồi", là đủ, cần gì nổi cáu cho bệ rạc cả lý tưởng của tập đoàn.

Trích:

Rach_Viec viết: ➡

Chủ Hiệp Sĩ này ăn nói hàm hồ quá, anh nói chủ biết 1 mà không có biết 10. Riêng cái cách chủ nói về các sự kiện lịch sử và có những lời nhận xét vớ vẩn thiếu khách quan về lịch sử và cá nhân HCM thì anh cũng biết chủ cũng đã ăn khá nhiều đậu luộc. Anh nói cả đời chủ nghiên cứu về cái giai đoạn lịch sử đó chưa chắc đã đưa ra được câu nhận xét phân tích ra hồn đâu.

Chủ nói thế này là thế đếch nào? Chủ đổ thừa là tại hoàn cảnh khách quan mà chính phủ Trần Trọng Kim bị đổ à, vậy thì cái chính phủ đó không biết làm gì, giải pháp gì, không có sách lược tận dụng thời cơ phát huy sức mạnh quân chúng hướng tới cái đại đa số quần chúng mong mỏi, mà chỉ biết dựa vào các thế lực bên ngoài thì chẳng là bù nhìn thì là cái gì? Chủ nói đếch ai nghe được. Chủ nói dân chết đói mà người của Đảng không chết đói, đến câu này của chủ thì anh chẳng còn hiểu chủ biết đến cái gì nữa, vậy sao chủ không bảo dân chết đói nhiều như thế ông Bảo Đại nhịn ăn chết mẹ đi cho rồi để không phải xưng danh là

cha mẹ của dân nữa? Lại còn cái câu hỏi hận với không hận nữa, họ làm ra chuyện đó mà phải hận à? Chủ mày thuộc diện gấp lửa bỏ tay người khác, thế mà dài dòng lắm chuyện.

Lại còn cái câu này nữa:

Theo chủ thì Cộng sản Pháp đánh nhau với cộng sản Việt trong chiến dịch Việt Bắc? Anh đã bắt đầu muốn chửi nhưng nghĩ đến qui định của diễn đàn này anh tha cho chủ, lần sau đừng có lù lù ẩn nói lung tung như thế nữa nhé!

Chủ còn viết nhiều điều củ chuối nữa anh không muốn trích ra ở đây không có anh không kìm được xúc phạm đến chủ thì lại bảo anh thế này thế nọ, vi phạm nội qui diễn đàn.

Phân tích về giai đoạn Việt Nam 1944 - 1954 thì dài dòng lắm. Anh chỉ có nói vắn tắt thế này chú nghe:

- Mục tiêu cách mạng giành độc lập dân tộc, thoát khỏi sự thống trị hơn 100 năm của thực dân Pháp là nguyện vọng của đại đa số người dân.

- Người Việt Nam phải tự đứng lên đấu tranh để thực hiện được mục tiêu này.

- Đảng CSVN đã biết cách động viên các lực lượng quần chúng thực hiện thành công mục tiêu nói trên.

Làm cách mạng thì phải biết tận dụng thời cơ, phải có mưu lược, lúc cương lúc nhu, lúc kiên quyết lúc nhân nhượng, thậm chí nhượng bộ, nhưng tuyệt đối không bao giờ đi chệch mục tiêu đề ra và mục tiêu đó phải phù hợp với hoàn cảnh, nguyện vọng của đại đa số nhân dân, vì lợi ích của dân tộc.

Anh nghĩ chủ cũng nên khiêm tốn học hỏi nhiều hơn nữa.

Trích:

Rach_Viec viết: ➡

....Cái gọi là trao trả độc lập của Pháp chỉ là giả hiệu, còn rõ tâm thực của Pháp vẫn là muốn duy trì chế độ thực dân trên các thuộc địa. Nếu như Pháp thực sự trao trả độc lập cho xứ Đông Dương thì rút mẹ nó hết quân về nước đi.....Xem lại chương trình học lịch sử phổ thông đi....

Chết chết bác Việc mà nổi nóng với em thì có hại lắm đó. Em mà đã bầu xấu bác, thì hì hì bác chỉ có nước tè ra quần soóc. Nhẹ nhàng thôi nha.

...Cái gọi là trao trả độc lập của Pháp chỉ là giả hiệu.... câu này hình như của bác Hồ và các cộng sự chứ đích phải của bác, nhỉ? Bác Hồ phải nói vậy thì mới cướp được xã tắc chứ, nếu không thì quốc trưởng Bảo Đại tự dung hợp hết à (giống như quốc trưởng Núc Na Núc Ních bên Cầm Bốt ý mà, đâu có cần để râu cỡi ngựa lên Cánh Đồng Chum làm kháng chiến?). Cái câu này thì in vào sách giáo khoa đến mòn cả mấy nhà in Tiến Bộ rồi còn gì.

....Nếu như Pháp thực sự trao trả độc lập cho xứ Đông Dương thì rút mẹ nó hết quân về nước đi.... câu này cho thấy bác ứ làm chính khách được. Bác Bush bên Mèo tóm cổ bác Xen rồi, vẫn phải để cả trăm ngàn quân ở lại Răng Rắc vài năm, và mỗi năm nướng vài ngàn mạng... Bác Lê Đức Anh ứnh bác Bôn Bốt chạy vãi dấm rồi, vẫn phải trông coi Cầm Bốt 10 năm nữa...

Các bác Pháp ở lại Xứ Lừa do bác vua muốn thế, hì hì, cái này bác ứ biết đâu nhờ. Bác vua phải cậy nhờ các bác Pháp, vì bác Hồ máu quá, tuyên gọi vua là "chú Thụy", đều đều tả được. Ừ thì người ta đã thoái vị, nhưng cũng phải để cho người ta thời gian quen với kiếp bình dân

chứ.

....Xem lại chương trình học lịch sử phổ thông đi.... Ơn trời em hơi bị thuộc sách giáo khoa, có thể mới làm bác tức điên lên chứ.

Những vấn đề khác bác nêu, chỉ cho thấy bác ứ biết gì ngoài sách giáo khoa. Hẹn bác dịp khác dạy bác mấy chiêu.

PS. Bác nên cẩn thận vấn đề chính tả, viết "rã tâm" rất là không hay.

Em thì tất nhiên không sống ở thời kỳ đó, nên những gì em viết đây là những thông tin thu thập được của bà lão.

Nạn đói bắt đầu từ khoảng tháng 10, sau một cơn bão. Một diện tích khá lớn (em chưa tìm được tài liệu chính xác là bao nhiêu hecta) lúa sắp gặt ở các tỉnh châu thổ Sông Hồng bị úng hết, cùng lúc thóc lúa dự trữ của dân cũng cạn. Kể đó không hiểu từ đâu ra cơ man là sâu bọ. Những con bọ nhỏ bé bám chặt lên kê hạt lúa, đã tàn phá thêm một số lớn nữa, nghe kể còn lớn hơn số bị bão, bởi nạn đó kéo dài tới tận tháng 3 năm sau.

Lúc này ở phía bắc lực lượng Việt Minh đã khá mạnh. Các cán bộ tiên phong đi dân vận đã thuyết phục dân chúng yên chí, nước nhà sắp được độc lập, và khuyên nông dân nên ra thành phố để chờ cướp phá kho thóc chia nhau.

Và thế là thay vì bắt cá mò tôm đào củ rừng kiếm sống, nông dân lũ lượt ra thành thị. Cụ em kể hàng sáng ra ăn bánh cứ thấy hàng đoàn dài cả trăm người châu chực xin ăn, cho đến khi đói lả và gục ngay via hè. Mà những người nông dân này có một niềm tin rất lạ (?), khi được gợi ý vào nhà giúp việc để được trả một bát gạo thì họ từ chối. Đây quả thực là một bí ẩn.

Nói rằng do Nhật bắt nhỏ lúa trồng đay mà ta gặp nạn đói là một phát biểu có vẻ suy diễn. Đói chính là do mất mùa và sự di dân vô tổ chức.

Vấn đề chở thóc từ Nam ra cứu trợ bị giờ vẫn còn nhiều nghi ngờ. Ai đã đánh đắm các tàu gạo cứu đói? Nghe kể là máy bay đồng minh. Nhưng máy bay đồng minh thừa bom hay sao mà ứ nhả tàu buôn dân sự? Sao họ không ứ nhả bên Nhật hay Phi Luật Tân mà chỉ ứ nhả ở Việt Nam? Xe lửa chở gạo cũng bị đặt mìn. Ai đặt? Người Pháp thì không có khả năng đó (bọn này chơi kiểu dĩ hòa vi quý, ứ biết chơi kiểu lưu manh, và lại đến tận tháng 3/1945 thì Nhật Pháp mới chính thức ứnh nhau ở Lừa).

Giữa lúc tranh tối tranh sáng, chủ tịch Hồ phát động: "Nhật Pháp tàn nhau và hành động của chúng ta". Chú ý nhá, không phải là "Bắc Kỳ rã họng và kho gạo của chúng ta".

(còn tiếp)

Trích:

tqvn2004 viết:

Những gì bác Hiệp Sĩ Bắc Hà nêu ra cũng đáng để suy nghĩ đấy. Tuy nhiên, tôi không tin rằng Việt Minh lúc đó lại có thể có hành động bất lương là "tạo ra vụ chết đói để có cơ hội

dành chính quyền". Ý tôi là họ có thể "lợi dụng nạn đói như một thời cơ chiếm lấy lòng dân", nhưng "tạo ra nạn đói" thì quả thực là vô lý!

Nên nhớ rằng những Đảng viên thời kỳ đầu là những người yêu nước thương nòi thực sự, và mục tiêu của họ là giải phóng Việt Nam khỏi ách xâm lược của Pháp - Nhật. Cứ cho là một số người cầm đầu chủ trương áp đặt XHCN lên VN sau khi dành được chính quyền theo sự chỉ đạo của Nga hoặc TQ (như các bác hải ngoại vẫn phân tích), nhưng tôi tin rằng số này là rất ít. Một chỉ thị kiểu "nghe theo đồng chí Lê Nin, tạo ra nạn đói để có thời cơ làm cách mạng XHCN" của thiểu số kia chắc chắn sẽ không được sự ủng hộ của đa số Đảng viên và vì thế cũng khó có thể xảy ra. Hơn nữa, thời gian đó lực lượng chính của Việt Minh chính là nông dân, để xảy ra nạn đói đồng nghĩa với tiêu diệt lực lượng của mình. Làm sao họ dám mạo hiểm với một kế hoạch 2 lưỡi như thế chứ?

Tóm lại, giả thiết của bác Hiệp Sĩ Bắc Hà về một "chính sách diệt chủng đồng bào của Việt Minh" rất khó tin, mặc dù đoạn sau tôi hoàn toàn đồng ý với bác rằng nạn đói 45 là một cơ hội "trời cho" để Việt Minh chiếm cảm tình của nhân dân và từ đó làm cách mạng thành công.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2305>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Dẫn độ Lý Tổng về Việt Nam ?

THÔNG BÁO KHẨN của Ủy Ban Phát Huy Tinh Thần Lý Tổng .

Aug 10, 2006

Kính thưa Cộng đồng Việt Nam ty nạn Cộng sản khắp toàn thế giới,

Phiên tòa sắp tới là phiên tòa quyết định có dẫn độ Lý Tổng qua Việt Nam hay không, sẽ diễn ra vào ngày 7 tháng 9 năm 2006 tại Tòa án Hình sự Latyao của Bangkok, Thái Lan .

Để chuẩn bị cho sự thắng bại tại phiên tòa này, CSVN đã gởi một phái đoàn do chính Bộ Trưởng Tư Pháp là Uông Chu Lưu dẫn đầu, có hai Tướng Công an tháp tùng; phái đoàn này đã bay sang Thái Lan vào ngày Thứ Năm 3 tháng 8 năm 2006, bốn ngày trước ngày diễn ra phiên tòa xét việc Dẫn độ Lý Tổng vừa rồi (7 tháng 8 năm 2006) để vận động cho việc dẫn độ bằng nhiều phương cách .

Vậy Cộng đồng chúng ta cần quyết liệt chống lại mọi âm mưu của CSVN.

Chúng tôi khẩn thiết thỉnh cầu Quý Vị có kế hoạch từng địa phương, hoặc phối hợp với nhau, thực hiện các cuộc biểu tình trước các Tòa Đại Sứ hay Tổng Lãnh Sự hay Lãnh Sự Thái Lan, nhất là ở Washington DC, với đông đảo người tham dự, có sự tham gia của nhiều Tổ Chức, nhiều Nhân Vật Công Cộng, kể cả các cơ quan truyền thông và thân hữu người nước ngoài, để nói lên Tiếng Nói của Chính Nghĩa Tự Do, hậu thuẫn cho chiến hữu Lý Tổng trong phiên tòa Phán quyết sắp đến. Dịp này chúng ta khẳng định lần nữa với chính quyền Thái Lan và dư luận toàn cầu rằng Lý Tổng là một Chiến sĩ Quốc gia luôn tranh đấu cho Tự do, Dân Chủ và Nhân quyền, không những cho Việt Nam mà cho cả các dân tộc còn bị Cộng sản thống trị trên thế giới. Tòa án Thái Lan không có lý do chính đáng để ghép tội hình sự hàu dẫn độ Lý Tổng qua Việt Nam theo mưu cầu thâm độc của CSVN.

Trong đợt tranh đấu gay go lần này, chúng ta cố gắng vận dụng tối đa cả tâm trí lẫn phương tiện, nêu cao quyết tâm và chạy đua với thời gian, vì chỉ còn chưa đầy 1 tháng mà thôi.

Trân trọng cảm ơn Quý Vị và kính chào quyết thắng .

TM. Ủy Ban Phát Huy Tinh Thần Lý Tổng.

Ngày 9/8/2006

Lê Ngoạn

Em không biết Anh Lý Tổng làm gì ? Mà bị tòa án Thái Lan bắt giữ ? ,Có thể tình thế nguy hiểm quá , đoạn nhấn tin ở trên em đọc được ở www.vietland.net.

Người với người sao ác quá vậy ta.

Post Trung Tướng:

Hãng Paramount Pictures đang chuẩn bị làm phim về Lý Tõng.

Lý Tõng tên thật là Lê Tõng, đồng hương với cố tổng thống đệ nhị cộng hòa Ngô Đình Diệm. Thân phận Lý Tõng cực kỳ đặc biệt và hấp dẫn giới phim ảnh.

Thời nội chiến Bắc Nam, Lý tình nguyện nhập ngũ, gia nhập quân chủng không quân, được cấp ủy đưa đi đào tạo tại nước bạn XHCN Hoa Kỳ và nước anh em XHCN Úc Đại Lợn, sau được đề bạt tới cấp Trung Úy và được kết nạp vào đảng, từng là bí thư liên chi đoàn, "chiến sĩ thi đua" nhiều năm liền.

Sau khi đất nước thống nhất trong hòa bình hữu hảo hai miền Nam Bắc tay bắt mặt mừng, xóa bỏ cừu hận, vứt súng quăng đạn, phá tan biên giới tạm thời do bọn Mẽo chó chết dựng nên, Lý được các bạn tốt quê miền Bắc đưa đi làm việc tại một số xí nghiệp quốc phòng mà bọn tư bản thối khản hay gọi là "Trại cải tạo" ở Cao Nguyên Trung Phần.

Nhưng ở đây bản chất giang hồ anh hùng rơm của Lý đã khiến anh phá bình làm hỏng cả thiện chí của cấp ủy dành cho mình. Lý là 1 trong số rất rất ít nhân viên các Xí nghiệp quốc phòng tự dung vượt rào chạy về rừng sau 7 năm nhiệt tình phục vụ cách mạng. Phải có một sức khỏe vô biên và máu sát thủ lạnh chất thì Lý mới đang tâm từ bỏ những ưu ái của chế độ để nhảy qua lớp lớp thép gai chạy trốn chết dưới mưa đạn AK47 mà biến mất như thế.

Vượt 8000 cây số đầy cạm bẫy chết người của bọn tư bản đế quốc, Lý tới được sứ quán nước bạn Hòa Kỳ tại Tân Gia Ba vào năm 1983, và được bọn tư bản thối nát ca ngợi như một chiến sĩ tự do quả cảm. Vì hào quang giả tạo ghê tởm này, Lý đã tự đánh mất mình và dần trở thành một Thằng Phán Động.

Rất nhiều lần, Lý rắp tâm đánh cắp máy bay dân dụng để về nước ta tuyên truyền cho một thứ cực kỳ tởm lợm, xấu xa hơn cả sex, một sản phẩm tư bản thối tha có tên là TỰ DO DÂN CHỦ. Đến năm 1992, y đã thành công.

Chuyến bay số XXXX của VNAirlines từ Bangkok tới Tân Sơn Nhất một ngày tháng 9 năm 1992 đã gặp thảm kịch bởi bàn tay của tên sát thủ giết người không nhân mặt này (thực ra Lý cũng chưa giết ai, nhưng cứ phải nói thế cho máu, hì hì, cho dân chúng căm thù, hì hì), y hung hãn bắt phi công bay lòng vòng trên thành phố mang tên Bác kính yêu, rồi ném xuống dưới...

Ném cái gì?

- Chiêu đãi viên?
- Hành khách?
- Phi công?
- Bom?

Các bác đón đọc số tới nhé. Hoặc bác nào có rãnh thì viết nốt cho có vẻ teamwork.

Rồi rồi.

Đa tạ các bác đính chính và bổ xung ngon nghề.

Tiếp nhé...

Lý bị bắt, trói giật tay bịt mắt đưa ra pháp trường, và y bị xử 20 năm tù tội cướp máy bay, thụ án tại một trong các Xí nghiệp quốc phòng lừng danh nhất thế giới: trại Ba Sao, Hà Nam

(hình như em đã viết về trại này, bác nào kiểm tra dùm).

Tới 1998, sau 5 năm ngồi tù, y được đảng và nhà nước khoan hồng (chú ý câu cú nhé: đảng phải đặt trước, nhà nước đặt sau, nếu có Bác thì Bác đặt trước tiên, rồi lần lượt đến đảng, nhà nước), trả mẹ nó về nước Mèo vô địch thối nát.

Đánh chết cái nết không chữa!

Đĩ rơi đĩ rạc đĩ chín mười một phương trời!

Đó là tính cách của Lý Tổng.

Đến năm 2000, y lại tìm cách để có được một chiếc máy bay, và lại để thả xuống đất nước yêu dấu của chúng ta thứ mà lần trước y thả.

Ờ mà lần trước y thả cái gì quên mẹ nó rồi.

Bác nào nhắc hộ cái.

Trích:

NgươiCongSan viết: ➤

Nói chung mấy người như: Hoàng Cơ Minh, Lê Quốc Túy, Trần văn Hạnh (hay là gì Hạnh mà cùng chung vụ với Lê Quốc Túy đó) là những người mà tôi tôn trọng vì dám từ bỏ cuộc sống sung túc để đấu tranh cho lý tưởng của mình: chống Cộng, dù rằng lý tưởng đó là sai lầm và không được dân nhân VN ủng hộ nên thất bại, tuy nhiên đó là những người dám nghĩ dám làm, không sợ hy sinh

Lý Tổng có thể là 1 người như thế nhưng cần đưa thêm thông tin về cuộc sống của Lý Tổng bên Mỹ, chứ nếu không thì biết đâu Lý Tổng làm thế là để kiếm tiền để sống (tiền quyền góp của VK cho các tổ chức chống Cộng)

Bác mà tôn trọng họ thì bác cũng được tôn trọng thôi. Ít ra thì bác cũng không cuồng tín như bác Mạng. Tốt lắm.

Nghi ngờ của bác về anh Tổng cũng không phải là không có cơ sở. Bác cứ nói thẳng ra thế thì anh em sẽ hiểu được bác và hy vọng làm bác toại nguyện.

Nói chung thì cuộc đời anh Tổng hơi nhuốm màu giang hồ. Anh ấy chẳng phải máu "kiếm tiền để sống" đâu bác à, vì khi anh ý dám cướp máy bay của VNA (nói thẳng ra là cướp, không oan), rồi thả truyền đơn, rồi mở hẳn cửa sổ buồng lái để nhảy dù ra ngoài nhằm bảo đảm cho hành khách và phi hành đoàn không bị pháo phòng không bắn hạ, thì anh ý không thèm sống tới mức phải kiếm tiền để sống đâu. Anh ý kiếm cái khác. Ai yêu anh ý thì nói anh ý kiếm "lý tưởng", ai ghét anh ý thì nói anh ý kiếm cái "danh hã". Cả hai cùng không sai.

Mà nói thật, nếu ai có gan kiếm tiền như cách của anh Tổng, thì em cũng phục lẫn, và cũng xứng đáng để khen. Tiền không phải là gì quá xấu xa đâu bác. Các quan chức của ta ai chả có tiền, nhiều tiền, vô số tiền, khăm khảm tiền. Họ cần tiền để ụnh bạc chơi gái, nên họ đã từng phân đấu hăng ra phết đấy.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=2411>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Nơi những kẻ bán nước được giáo dưỡng chu đáo.

Hôm nay em đem đến cho các bác một trong những bí mật lớn nhất của chế độ: Trại cải tạo những "ngụy quân ngụy quyền" sau cuộc cưỡng chiếm ý thức vĩ đại năm 1975.

Được sự nhất trí cao độ của Ban Bí thư và Bộ Chính trị TƯ ĐCSVN, ngay từ những năm 1960-1961, chính quyền chúng ta đã chuẩn bị những trại giam giữ vô thời hạn dành cho những người Việt ở phía bên kia chiến tuyến sau khi cuộc cưỡng chiếm kết thúc thắng lợi, do tướng Trần Quốc Hoàn chịu trách nhiệm chính và lãnh tụ Lê Duẩn trực tiếp chỉ đạo.

Với những nguồn tài chính eo hẹp, bác Hoàn trong hàng chục năm đã cho xây dựng được hàng trăm trại cải tạo (TCT) có quy mô khá giống nhau. Trại buộc phải nằm ở vùng trung du, trong các thung lũng vốn không có cây cối ngoài sim mua và cỏ gianh, bao quanh bởi đồi trọc, và phải cách xa các khu dân cư ít nhất là 30 cây số.

Các TCT đều không có tên, chỉ được đánh số rất phức tạp, ví dụ A172C, hay XQ414, tóm lại là không có quy luật gì hết. Lý do tại sao các bác sẽ sớm được biết.

Một TCT thường được xây khá nhanh, chỉ trong vài tháng, với 3-6 dãy trại giam chính mỗi dãy khoảng chục buồng giam, một khu xà lim thường được đục vào vách núi hoặc đào xuống đất, hai dãy nhà ở cho quản giáo, một dãy nhà làm việc gồm phòng trực ban, phòng hỏi cung, phòng tiếp khách, hội trường, kho chứa nông cụ, một sân chào cờ kiêm thể thao, vài giếng nước ăn, vài bể nước mưa, vài cây bưởi để mắc dây phơi, vài dãy chuồng lợn (chó gà thì thả rông), bạt ngàn đất ruộng trồng khoai trồng sắn, bao quanh bởi hào rộng dưới rải mìn lá, ngoài cùng là lớp lớp thép gai xoáy tròn.

Những bác an ninh kỳ cựu đều nói ở Yên Bái và Thanh Hóa có nhiều TCT nhất, sau đó là Vĩnh Phú, Lạng Sơn, Lai Châu, Tuyên Quang, và cả Bắc Giang khá gần Hà Nội cũng có trại.

Em chưa đề cập đến các TCT ở miền Nam vì số lượng của chúng khá nhỏ, và những người bị cải tạo ở phía nam nói chung đều không phải là loại cộm cán.

Bây giờ ta nói đến cư dân của các TCT.

Trong khoảng trên 1 triệu người phải ra trình diện chính quyền Giải phóng, gồm ngụy quân (các cựu binh VNCH, kể cả thương binh đã giải ngũ), ngụy quyền (những cán bộ của chính phủ VNCH), và những người có nợ máu (cái này thì em chịu không hiểu xét theo tiêu chí nào, chắc là còn đồ du đảng tư sản buôn lậu chỉ điểm a tòng ma cô gái điểm tín đồ tu sĩ v.v được chọn theo lối "bình bầu" thời Cải cách ruộng đất), thì ngót nghét 500 ngàn người được ưu tiên đi học tập cải tạo. Với thời gian học tập kéo dài tối thiểu 4 năm, trung bình 7-11 năm, cá biệt 16 năm, và có "học viên" đến giờ vẫn không biết đang ở đâu vì bị nhét chung vào nhà lao thường phạm sau khi chính phủ cho đóng cửa phần lớn các TCT để chờ xóa cấm vận, thì có khoảng già nửa đã châu giời không bao giờ tốt nghiệp.

Mỗi một buồng của TCT thường được bố trí khoảng 30 học viên, có hai dãy bọc xi măng làm giường, một thùng hồ xí, một thùng hồ đá, cả hai đều bằng gỗ sơn hắc ín (dầu hôi) để tránh rỉ mối, một cái bóng đèn tắt vào lúc 21h và được đổi nếu nó tự hỏng... Những thứ này thì bác nào từng đi tù thì chắc biết rồi, chả khác một phòng giam điểm nào cả. Các thể lực thù địch thường đem chuyện này để rêu rao ta không có nhân quyền. Thật lếu láo, làm gì có nhân quyền cho kẻ bán nước?

Các học viên luôn luôn được đổi trại, thường thì 2 năm một lần, và đổi luôn cả bạn học. Papa bác Tin Man biết rõ còn gì, ở trong trại ông cụ chắc chắn không kịp kết bạn thân với ai cả, bởi cái thằng mới quen nằm cạnh thủ thi hàng đêm biết đâu chẳng phải nguy mà là an ninh đặc tình thì sao?

Mỗi lần đổi trại, các bác quản trại đều tiến hành vào ban đêm mịt mù không trăng không sao. Các học viên được trộn lẫn buồng nọ buồng kia, vút lên các xe tải Kamaz mui tôn mỗi xe quăng 30 đồng chí, ai cũng được mang theo hành lý của mình gồm: 1 chăn, 1 chiếu, 1 bộ đồng phục học viên có kẻ sọc (bộ khác mặc trên người), 1 bát sắt Trung Quốc, 1 đôi đũa tre có buộc dây tránh nhằm lẫn. Có người còn được phép mang theo 1 chiếc lược, nhưng không được mang gương. Không tiền, không đồng hồ, không bút, không sách vở (2 thứ sau do cán bộ quản lý hộ rồi mà). Tất nhiên là không ai có súng lục và laptop.

Tất cả những điều luật nghiêm khắc của TCT chỉ nhằm một mục đích: học viên không thể trốn trại. Không biết rù ai mà trốn. Không biết đường đâu mà trốn. Không biết đi đâu cho thoát. Không biết vợ đâu mà tìm. Không tiền đâu mà thuê xe ôm.

Có những tay liều lĩnh đã vượt qua hào mìn và rào gai, nhưng chỉ sau lúc điểm danh 30 phút là bị trời giắt khuỷu giống về sân chào cờ nếu không bị bêu xác lỗ chỗ vết đạn AK trước hội trường không có linh mục không có hương nến. Những tay còn mạng sau cuộc chạy trốn ngu xuẩn đó chỉ bị phơi nắng 2 ngày, nhịn ăn 2 ngày, rồi tống vào xà lim (bài sau em sẽ kể về các xà lim hang núi này).

Nhìn chung các thầy quản giáo trong các TCT khá hiền. Các thầy không bắt học viên gọi bố xưng con như trong cái nhà tù, cũng không bắt hàng tháng cống nạp thuốc tiền bánh rượ. Các học viên cứng đầu cũng ít khi bị đánh đập, mà chỉ bị bắt cuốc thêm vài luống khoai, ăn không muối một tuần, ngủ xà lim dăm ngày, chép 200 lần bài xã luận mới nhất trên báo ND, hoặc cùng lắm là bị "chết đuối" một cách rất bí hiểm thôi. Có thầy còn cùng học viên hát quốc ca rất say sưa và tranh luận về tôn giáo như X-cafe vậy. Tất nhiên học viên đừng có mong cứng cổ như bác Dếp Lê của em...

(Kỳ sau: Sống và làm việc theo gương XXX trong trại cải tạo)

(Tiếp theo: Sống và làm việc theo gương XXX trong trại cải tạo)

Thế những người có vinh dự trở thành học viên vô thời hạn của các TCT có công gì? Tất nhiên các bác cũng biết em đùa, phải không một số bác "hạt quýt"? Có công thì không phải sống trong một môi trường cứng rắn như vậy.

Thế thì họ có tội gì? Dạ thưa, tội của họ rất lớn. Đó là tội "**bại trận**".

Bởi mắc tội bại trận, tội danh khủng khiếp nhất trong các loại tội danh, nên họ đương nhiên mắc thêm các tội tày đình khác như bán nước, tay sai, liếm ***, khốn nạn, đồ tể, khát máu, chó đẻ, cùng nhiều tội nữa đọc lên không mấy lịch sự nên em tạm cho phép mình bỏ đi.

Chính quyền chúng ta vô cùng nhân ái bao dung chỉ uýnh kẻ "chưa phân thắng bại" chứ không uýnh kẻ bại trận. Nếu cứ theo sử sách cổ xưa, thì kẻ mắc tội bại trận sẽ chịu những cái án nghe thôi đã sồn mề đay: Tru di cửu tộc, Voi dày ngựa xé, Bỏ vạc dầu sôi, Nướng trên dàn mướp, Cắm cọc bêu nắng, Chặt cổ treo tường, Buộc đầu dương vật (cho bí đái mà chết), Nút kín hậu môn (cho không đánh dấm được mà chết), Hiếp vợ mở mắt (bắt xem người khác hiếp

vợ mình cho uất ức mà chết), vân vân, khủng đờm. Ở ta kẻ bại trận mới chỉ phải vào TCT, thì quá là nhân đạo. Hãy xem hồng quân Liên Xô chôn sống tù binh SS và Ngụy Tiệp, Ngụy Hung, Ngụy Ba Lan.. thế nào?

Trên kia em thấy có bác nhằm lẫn Trại Đầm Đùn (hay Lý Bá Sơ) với một TCT thông thường, không ổn. Đầm Đùn có từ thời Pháp, và giam cả thường phạm (tuy thành phần phạm nhân đông nhất ở đó vẫn là chính trị phạm gồm sinh viên làm loạn, tín đồ công giáo, chiến binh fulro, phi các loại, gián điệp nội địa và quốc tế), nổi danh bởi nằm giữa khu đầm lầy được coi là bí hiểm nhất VN với dày đặc khí bờ-rô-ban (propane?) khiến loài chuột cũng không chạy thoát khỏi nó. Đầm Đùn không phải là một địa điểm "chuyên nghiệp" dành cho các học viên của TCT.

Thực ra mô hình TCT ở ta cũng không phải do Bộ Chính trị phát minh ra. Cái này do người Tàu phát minh. Nếu các bác đã từng xem phim "Hoàng đế cuối cùng" (chỉ tiếc phim này của bọn Mẽo, nếu không thì "trung thực biết bao"), hẳn cũng thấy đức vua Ai Tân Giác Lao Phổ Nghi đã phải sống nhiều năm trong những chốn náo như vậy. Và cũng không chỉ ở miền bắc yêu thương mới có TCT, ở miền nam ruột thịt cũng có TCT "của Mỹ Ngụy". Nhưng TCT của VNCH chỉ dành cho binh lính VNCH đào ngũ chứ không dành cho tù binh đối phương. Những trại này cũng bít bùng thép gai, lao động khổ sai, etc, nhưng học viên lại có lương. Cứ đến chiều thứ Bảy thì các học viên lại được phép ra sát hàng rào để mua dâm với các món kinh điển là "xào khô" và "bướm ngó" (tiếng Tây có lẽ là hand-job, blow-job, remote-sex gì đó bác Tin cần-phơ-mộ hộ nhé). Khi nào thuận tiện em sẽ kể tiếp.

Trở lại với TCT của ta.

Học viên của TCT trước hết phải học tập tấm gương lao động quên mình của lãnh tụ: một ngày 10 tiếng, một tuần 7 ngày, không lễ tết, không chúa nhật. Sau đó là học cách quay lưng với đồng tiền của các ủy viên trung ương đảng: không bao giờ đòi hỏi lương bổng hay bảo hiểm xã hội. Cuối cùng là học cách sống cần kiệm và trong sạch của người chiến sĩ cộng sản: biết thắt lưng buộc bụng đến mức tối đa với khẩu phần chừng 100gr gạo mỗi ngày, 100gr thịt mỗi tháng, dạ dày thông thoáng tới nỗi không còn nghĩ gì đến thủ dâm hoặc kể chuyện tiểu lâm như trước kia họ từng.

Lao động của người học viên TCT thì cũng giản đơn thôi, chủ yếu là:

- Trồng lúa ngô khoai rau, nuôi lợn gà ngan vịt để tự cung cấp một phần lương thực và thực phẩm cho chính họ.
- Nuôi chó và nấu rượu để dành cho các quản giáo bồi bổ sức khỏe thêm sức chăm sóc hàng ngàn học viên, là họ.
- Giết mổ gia súc gia cầm cải thiện nhân ngày Quốc khánh, ngày thành lập Đảng, ngày sinh nhật Bác, ngày thành lập QĐND.
- Đào mộ chôn các bạn đồng khóa.
- Tầm quất cho quản giáo nếu được yêu cầu.
- Học các văn kiện của Đảng và đọc báo Nhân Dân.

Để biết các học viên TCT ăn uống như thế nào, xin các bác vui lòng tìm trên mạng. Có cực nhiều. Đại để những chuyện như hai bác chia nhau một con thằn lằn sống không đều và cãi chửi nhau đến độ thầy quản giáo phải nổ súng cảnh cáo và tịch thu tang vật vút xuống hố xí... chỉ là chuyện con con.

(Còn nữa)

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=730>

FPT trở thành công ty software lớn nhất Đông Nam Á

Post Trung Tướng:

Giải thích phát cho bác Mán đỡ bức xúc.

Doanh số 2005 của tập đoàn FPT chừng 550 triệu Mèo Kim (không phải 820 đâu nha), trong đó chỉ riêng hai công ty thành viên mạnh nhất là FPT Distribution (Cty Phân phối FPT) và FPT Mobile (Cty CN Di động FPT) đã làm cỡ 450 triệu. Hai công ty này làm gì? Họ đơn giản chỉ làm nhà phân phối chính thức cho các hãng công nghệ cao ngoại quốc như Samsung, Nokia, Motorola.. để ăn hoa hồng. Từ đây dễ thấy doanh số 450 triệu đó gần như toàn phần là doanh số của bọn tư bản đế quốc sài lang, còn doanh số thực tế (tiền hoa hồng hay đại lý) của FPT chỉ nằm trong khoảng 3-4% của số đó, tức là chừng 15 triệu đô Mèo.

Các công ty còn lại thì hơi khác hơn một chút nhưng cũng tương tự, và tính thiên theo thì doanh số thực tế của FPT vào khoảng 30-40 triệu đô. Tức là mỗi nhân viên FPT làm ra một revenue khoảng 20K Mèo, đây cũng là con số cực lớn của VN rồi.

Các bộ phận có tỷ suất lợi nhuận cao nhất của FPT đều thuộc về ngành ICT như FPT Telecom (có FPT Internet... với tài năng một thời họ Trương làm CEO), FPT Soft (do Thành Nam, cũng thần đồng một thời làm CEO), FPT Solutions (chuyên làm các dự án IT rửa tiền cho chính phủ).. nhưng doanh số của các công ty con này rất thấp, chỉ vài chục triệu đô Mèo.

Lão Mán vừa lòng chưa?

Trích:

tinman viết:

Không biết các số liệu của các bác đưa ở trên có chính xác hay không nhưng theo tính toán của tôi thì không hợp lý chút nào. Báo thì đưa 1 đảng (1500 nhân viên) bác nowhere thì phang 1 nẻo (5000 nhân viên)

Revenue của FTP 820 triệu USD cho 1 công ty có 1500 nhân viên ở châu Á thì quả là quá cao thậm chí còn cao hơn những công ty hiện tại ở Mỹ. Tính theo doanh số đầu người thì mỗi đầu nhân viên của 1500 nhân viên, thì mỗi nhân viên sẽ làm được cho công ty \$546666 cho công ty mỗi năm. Nếu tính theo 5000 người thì doanh số đầu người sẽ là 164,000 1 năm, 1 con số thật là ấn tượng so với doanh số đầu người của IBM 284,000 mỗi năm. Thậm chí tiền lời là 40 triệu mà chia cho mỗi đầu người (1500 người) là 26,666 dollars hay (5000 người) là 8000 dollars. Với những con số này không lẽ này nghĩa là mỗi năm mỗi nhân viên kiếm cho công ty từ 8000 tới 26,666 mà trung bình tiền lương của mỗi nhân viên FTP là \$4000 - 5000 1 năm thì quá khiêm tốn hay có thể nói là công ty hơi bóc lột nhân viên???

Doanh số đầu người của FTP mà so với công ty hiện tại của tôi thì cao hơn rất nhiều (theo báo) hay gần bằng với công ty của tôi (theo Nowhere). Với doanh số gần 2 tỉ chia cho 8000 người thì doanh số mỗi đầu người công ty làm ra chỉ được 240,000 cho công ty. Nhưng tỉ số lời/doanh thu 50% thì công ty kiếm được lợi nhuận chưa trừ lương gần 1 tỉ 1 năm và mức đãi ngộ lương trung bình 50,000 - 60,000 1 đầu người sau khi trừ lương thì công ty còn lời ròng hơn 400 triệu 1 năm. So sánh những con số này thì hiệu quả, sự chia chác, tỉ số lời lỗ kinh

doanh của 2 công ty có vẻ 1 trời và 1 vực.

Các bác làm ơn cho lại số liệu chính xác 1 chút dùm.

À phải thêm một chút nữa hầu bác Mán và các đồng chí quan tâm.

Tại sao FPT gộp các doanh số bán đại lý (chiếm trên 80% tổng doanh số, chủ yếu là trong lĩnh vực bán điện thoại di động và thiết bị công nghệ thông tin) làm cho doanh số ảo to đến chóng mặt thế, trong khi doanh số thực sự chỉ bằng dưới 10% con số đó?

Đây là một sự làm phép hay gặp trong nền kinh tế quái thai có định hướng XXX.

Thời chưa có thuế VAT mà chỉ có thuế doanh thu (trước năm 1999) bố bảo FPT cũng chả dám khai báo doanh số khổng lồ của mình, vì thuế doanh thu cũ là loại thuế trực thu tính bằng % trên tổng doanh số, nếu tính theo kiểu này thì FPT chỉ có nước đi bốc cứt mà sống.

Hiện giờ thuế đánh trên doanh số của FPT chỉ còn mỗi thuế VAT, là loại thuế gián thu được khấu trừ, nên FPT cứ việc thần nhiên coi doanh thu của các hãng công nghệ ngoại quốc là của mình mà chẳng mất gì. Khỏe re.

Các đồng chí sẽ bật ngay: Thế thì có gì sai, nó chẳng trốn thuế chẳng bịp bợm gì ai, khai thế nào chả được?

Ấy tưởng vậy mà không phải vậy. Cái doanh số ảo đó qua bán tay biến báo của một công ty kiểm toán mà FPT thuê riêng, đã khiến cho giá trị FPT tăng 50-70% mỗi năm, đến mức mà tiền lãi cổ tức (khoảng 60%) được trả tới 3/4 bằng cổ phiếu, tức là bằng cái giá trị mà FPT tăng thêm mỗi năm. Khoái thật, cứ việc in cổ phiếu OTC và phát cho các cổ đông lù tuu chờ khi được niêm yết, còn các đại cổ đông như bác B bác A thì nhắm thời cơ là phụt phụt, trong một ngày các bác ý kiểm được hàng chục triệu đô cũng không làm em ngạc nhiên.

Nếu đồng chí nào nghiên cứu về tài chính doanh nghiệp, hẳn cũng biết có 2 cách chính để xác định thị giá một doanh nghiệp, đó là bằng phương pháp chiết khấu dòng tiền (CKDT) và phương pháp đánh giá tài sản (TS), hai cách này cho 2 con số khác nhau, và giá trị chênh lệch được coi là giá của thương hiệu doanh nghiệp.

Khi thực hiện cổ phần hóa từ một doanh nghiệp nhà nước 3 năm trước đây, các sếp FPT và công ty kiểm toán khéo léo dùng phương pháp TS, để định ra giá của FPT chỉ hơn trăm tỷ. Ngon quá, ngon tới nỗi mà sau khi họp cổ phần hóa, bác A (một nhân vật lừng danh ngạo mạn) tuyên bố thắng thầu với các cổ đông rằng sẽ mua lại số lượng bất kỳ cổ phiếu của bất kỳ ai với giá gấp đôi bằng tiền mặt, khiến bác B phải tái mét cả hai tai. Nhưng cuối cùng thì FPT cũng được hóa giá, với trên 80% vốn đã thuộc về anh em chúng ta, chỉ còn chưa tới 20% thuộc về đảng.

Và ngay trong năm tài chính đầu tiên, các sếp FPT lại bình thần định giá lại công ty của mình theo phương pháp CKDT, tất nhiên lúc này giá của nó tăng gần gấp 3. Lại ngon nữa rồi.

Cho đến năm nay, giá của FPT tăng thêm 2 lần nữa, vô cùng ngoạn mục, lên tới trên 600 tỷ.

Chưa hết, sẽ có một kế hoạch PR đặc biệt cho cổ phiếu FPT trước khi ra IPO, theo đó giá trị công ty FPT được truyền mồm là gần 1 tỷ đô Mèo, và việc nhận đầu tư của bạn tư bản thời nát là bước khởi đầu.

Nói chung bác B sếp nhón của FPT là một cá nhân sáng lạng. Công ty FPT được thổi bùng lên như lửa rơm gặp gió nồm. Và sẽ có nhiều pha ngoạn mục nữa ta sẽ được chứng kiến.

Các đồng chí, ai tin thì xin mời.

Trích:

tinman viết: ➤

Tui cứ tưởng nó chỉ chuyên làm software và internet không thôi ai biết nó đa doanh như vậy...

Rất hài lòng với giải thích của TT... vì nếu tính tổng doanh thu trên tổng số giá trị thành phẩm cho ra gross margin thì chỉ có 6.5% thì ăn cái nổi gì không đủ trả tiền lãi nữa chứ nói gì có dư mà trả lương cho nhân viên? Nếu là hoa hồng thì lại khác. Vì con số ăn theo hoa hồng thì cũng coi nhưng tạm ổn về lối kinh doanh mua đi bán lại này.

Con số doanh số đầu người cho phần mềm là 20K 1 năm thì coi như cũng tạm được và hợp lý... khi nó tạm thời chỉ bằng 1/10 của các công ty Mỹ và mức lương của VN cũng ở 1/10 tương ứng.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=3554>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Người Lính VNCH: Nhân Đạo Hay Tàn Ác?

Post Trung Tướng:

Trích:

NguonGioMoi viết:

Bác Zman, tôi cũng lớn lên ở miền Nam, trong gia đình cũng có vài anh em đi lính VNCH. Có người ở trại cải tạo cả mười mấy năm, nhưng tôi thấy câu nói này của bác không có lợi cho ai hết. Nó chỉ dẫn tới những cuộc tranh cãi vô tận, rốt cuộc rồi hai bên chỉ thù ghét nhau hơn. Không đưa tới một thông cảm nào hết. Bây giờ chuyên quan trọng là hoà giải dân tộc để cùng nhau đi tới.

Phản đối kiểu a-dua thỏa hiệp này của bác Mới.

Nếu như trong sách giáo khoa họ đừng nói gì, thì việc bỏ qua không khó, nhưng cũng không nên.

Trung Tướng ủng hộ việc xét lại lịch sử, những trang lịch sử bị bóp méo hoàn toàn khiến mấy thế hệ Lừa bị bại liệt tư tưởng.

Trung Tướng từng hầu chuyện nhiều người tham gia chiến trận. Những người "phía bên kia" phần nhiều ân hận và cay đắng, và một chiến binh VNCH loại thâm niên chỉ tự tay bắn chết được 1-2 người là nhiều, đa phần cũng có bắn nhưng chẳng trúng ai, khi nào xấp lá cà thì thường chạy ngay (bọn dám uýnh kiểu này là bọn Hàn, Mèo hoặc Úc), và thường thì bên quân ta bị giết do pháo hoặc bom là chính.

Bên quân ta thì trái lại, đa phần kẻ lẻ chiến tích một cách hào hùng, chắc bởi họ thấm nhuần sự giết chóc của họ là chính nghĩa, trừ một số ít từng xử sự "hơi quá tay" (cắt lưỡi móc mắt moi gan gì đó). Một bộ đội thâm niên của ta thường giết được khoảng 5-7 tên Ngụy (có thể nói vổng lên chút, nhưng chắc cũng phải 3-4) chủ yếu là bắt được thì kê AK vào đầu bắn nát sọ, chứ khi đối mặt nhau thì cũng bằng phía bên kia, chả ai nhân đạo hơn ai đâu.

Giết được Mèo thì khó hơn. Bất cứ chú bộ đội nào giết được hơn 1 thằng Mèo cũng được tặng danh hiệu Dũng Sĩ Diệt Mỹ. Ví dụ trong một trận chiến có 10 tên Mèo chết, mà quân ta cũng chỉ có từng ý người, thì dứt khoát tất cả đều được phong tặng Dũng Sĩ Diệt Mỹ, được về Bắc nghỉ 10 ngày, nếu có vợ được nghỉ gấp đôi, kèm 10 cân gạo, 2 mét vải bô-bơ-lin, 1 chiếc lốp xe đạp Thông Nhất, 1 chai mắm nửa lít, 5 lạng cá nục khô, và được đi nói chuyện tại các trường phổ thông hoặc đại học, được tham gia hội nghị chiến sĩ thi đua của địa phương quê nhà, được treo ảnh ở phòng truyền thống xã. Tóm lại hoành rất là tráng.

Nhìn chung nói về sự nhân đạo trong một cuộc chiến là chuyện ruồi bu. Dưng mà đúng là những người có đạo thì bao giờ cũng kém tấm hơn trong các vụ bắn giết. Kém tấm chứ không phải nhân đạo ná. Đừng có sến như con hến.

Này, Trung Tướng không phải bao giờ cũng bênh vực *quân địch* (các lão Tuấn, Mán) và chửi bới *quân ta* (lão Việc) đâu ná. Ná.

Lão Mán nhận định sai cha nó rồi. Đây là giọng điệu gở gạc của các bác cựu quân nhân VNCH thôi. Bác Thiệu không chịu tử thù là một sai lầm phải nói là cực lớn, có thể do lực lượng tình báo chiến

lược của bác ý kém.

Sau hiệp định Ba Lê (mùa xuân 1973 chứ không phải 1972 nhé lão Tuấn), các đại ca Nga Tàu Mèo đã thỏa thuận không cung cấp miễn phí vũ khí cho cả hai nước Bắc Kỳ và Nam Kỳ, và họ đã làm đúng như vậy.

Khi thấy quân đội Bắc Kỳ giởn mặt hiệp định, dùng dùng phá rào, thì các bác lãnh tụ Nam Kỳ lại cứ ngỡ bọn Nga Tàu lật mặt tiếp tục cung cấp súng ống đạn dược cho Bắc Kỳ, còn bọn Mèo ngụy quân tử thì rút lui thẳng thừng.. Điều này dẫn đến sự buông xuôi bất thường của các bác Thiệu, Minh, làm cho quốc gia Nam Kỳ sụp đổ trong nháy mắt.

Thực chất thì sao?

Với sự nhìn ra trông rộng của lãnh tụ Lê Duẩn, quốc gia Bắc Kỳ đã khéo léo khai man về mức độ tiêu thụ đạn dược của quân đội, và số vũ khí vay thêm đã được dự phòng cho một cuộc huyết chiến.

Cuối cuộc đấu với không lực Mèo năm 1972 tại hậu phương lớn XHCN, đạn phòng không (tên lửa, đạn pháo cao xạ..) của Bắc Kỳ đã hết nhẵn, và toàn bộ các cơ quan đầu não đáng ta đã nhận được lệnh tản cư để chuẩn bị kháng chiến. Các bác già sống ở Hà Nội thời kỳ đó chắc nhớ rõ, trong đợt *12 ngày đêm* lịch sử, chúng ta chỉ có tên lửa bắn đuổi máy bay đến ngày thứ năm, còn những ngày cuối thì một đêm chỉ dám bắn 1-2 quả khi thật cần kíp, và các đoàn xe chở tên lửa giả (tên lửa bằng cốt lõi gỗ sơn xanh, trông xa khá giống thật) được rầm rập chở từ Thanh Hóa Ninh Bình Quảng Ninh Hà Tây về Hà Nội, một chiến thuật cũ rích từ thời Tôn Tử đã được các lãnh tụ sử dụng vì chả còn cách nào khác.

Rất may mà đại ca Nga kịp thời can thiệp và bọn Mèo chấp nhận thôi giã bom chuẩn bị ngồi vào bàn đàm Ba Lê.

Sau hiệp định, đạn dược của Bắc Kỳ cũng còn kha khá nhờ vào mưu mẹo đã kể của bác Duẩn, nhưng cũng không quá nhiều, và không thể nói là hơn hẳn Nam Kỳ.

Cuộc tổng uýnh công nổi tiếng năm 1975 cũng được lãnh tụ Lê Duẩn và đảng ta trù liệu kỹ. Qua những cuộc nói chuyện thân mật với bác Đại Tướng V.T.D vào những ngày bác gần Văn Điển xa Hà Nội, thì Trung Tướng cũng hiểu rằng, bác Đại Tướng đã nhận lệnh uýnh một trận đến sạch bóc thì thôi. Nếu thua như 1968 và 1971, quân đội nhân dân Bắc Kỳ sẽ coi như giải tán, và vĩ tuyến 17 thành biên giới vĩnh viễn của hai quốc gia thù địch Bắc Kỳ và Nam Kỳ.

Để chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng này, ngay từ giữa năm 1974 đảng ta đã cấp tốc bắt lính. Tất cả nam công dân Bắc Kỳ trên 16 tuổi và dưới 60 tuổi đều có quyền trở thành anh hùng liệt sĩ vô danh. Hầu hết các chiến binh chống Pháp được động viên cùng tham gia danh sách các anh hùng với những chiến binh nứt mắt chim đỏ hỏn chưa lật bao quy đầu. Tổng số tân binh đợt tuyển quân bắt hủ đó lên tới gần 1 triệu, đa phần tuổi từ 16 đến 20, họ vào Nam với chỉ một cây gậy tre và tấm lòng vì dân vì nước, họ được kỳ vọng sẽ làm bia thịt cho các bộ đội tinh nhuệ, và sẽ nhận vũ khí từ các đàn anh liệt sĩ và từ phía địch sau mỗi trận uýnh. Tất nhiên họ nghèo gần hết. Trong họ hàng đảng quê nội nhà Trung Tướng thì tất cả 4 người đi vào kỳ đó đều chết, có 1 người 16 tuổi và 1 người 17, 3 người chưa vợ, và cả 4 đều không phải đảng viên.

Các chiến binh Nam Kỳ hẳn còn nhớ rõ trong cuộc uýnh 1975 quân Bắc Kỳ uýnh nhau rất tẻ. Chẳng hạn ở Tân Lộc chỉ một đại đội bảo an đã chặn đứng được cả 4 trung đoàn bộ đội (xem thêm hồi ký bác Anh). Chiến binh Bắc Kỳ chết như tôm rang, bởi họ đông như vô tận, hung hãn như đang trước cửa thiên đàng, và vũ khí đạn dược ngày một thiếu.

Đáng tiếc là các lãnh tụ Nam Kỳ đầu hàng đúng vào lúc lẽ ra họ có thể trụ được. Chỉ cần ba người như tướng Trương là thế trận đã an bài, và bi giờ nước Nam Kỳ đang xuất khẩu tivi và điện thoại cho thế giới, còn nước Bắc Kỳ đang thử bom nguyên tử đòi thăng bạn Mèo bỏ thái độ đều già của nó.

Chẳng có nhân đạo mẹ gì sát. Chẳng qua một bên thất thế và một bên vào cầu. Đòi mà.

À mà lão Việc nói đúng, bộ đội Bắc Kỳ chết chủ yếu do ăn đạn pháo và bom và bị muỗi cắn, chứ khi uýnh nhau trực diện thì chỉ có ba trận chết nhiều là Mậu Thân, Quảng Trị, và đợt uýnh cuối cùng thôi.

Trình tự một cuộc uýnh khi lính Mẽo còn tham chiến như sau:

- Trình sát địch (gọi là thám báo) báo chỗ quân ta ếm.
- Pháo Mẽo và pháo địch giã liên tục cho nát bướm cây cỏ hoa lá.
- Nếu ở vùng núi thì máy bay Mẽo và máy bay địch thả bom bét nhè hang động sông suối.
- Quân Mẽo (đôi khi có Úc, Hàn) cùng với quân địch cưỡi xe bọc thép hoặc chạy bộ lên xoi nốt thẳm quân ta nào chống cự và tóm cổ thẳm nào bị thương.
- Sau khi bộ binh (hoặc thủy quân lục chiến) Mẽo và địch rút, pháo địch cày thêm một trận nữa "*cho chúng mày tởn tới già*".

Đại để trận nào cũng thế, quân ta thua triền miên là đương nhiên. Bởi thế nên quân ta phải chơi kiểu du kích và giang hồ: uýnh vào sân bay cầu cống kho bãi, uýnh cả khách sạn nhà hàng rạp chiếu bóng.

Cuối cùng quân ta thắng, và quân địch cứ than vãn đến tận ngày nay.

rich:

NguonGioMoi viết:

...Và đó là quyết định của một nước tự do dân chủ.

Nghiêm khắc cảnh cáo lính cấm vệ Mối dùng những kiến thức của trường đại học XHCN để phán xét thế giới.

Trong chiến tranh thì có dân chủ cái củ khếch. Quân Nhựt tràn vào Trung Hoa, chỉ trong vài hôm đã kịp chặt cổ 400 ngàn Tàu Thường Nhân bằng kiếm để tiết kiệm đạn (tự gúc lấy nguồn, Trẫm rất ghét cái đám bầu râu nghe tin xong cứ đòi nguồn). Quân Đức thui 6 triệu thường dân khác như chó trong trại tập trung. Riêng trong trận Xít Ta Lin Gờ Rát hai bên Nga-Đức giết nhau hết 2 triệu rưỡi mạng. Quân Nga lúc vượt qua biên giới để truy đuổi quân Đức, tiện tay giết nghéo ngay trên 1 triệu thẳm Ngụy của các nước Ba Lan, Tiệp, Hung.

Dân chủ cái củ khếch. Lãnh tụ Mán (Tờ Ru Mán, không phải Tìn Mán ở Cà Quốc) phải hỏi cả hai viện quốc hội Mẽo trước khi nhả hai phát núc. Bọn Nhựt Bẩn là chúa bảo hoàng và ngoan cố, không có hai phát đó có mà còn lâu nó mới chịu hàng. Người chết không nhiều tới nỗi Nhựt Hoàng phải sợ, nhưng cái cách chết thì tê tái dái dê, ừng một phát, chưa đầy 1 phút sau thây đã phơi đầy phố xá. Trẫm ủng hộ.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=3959>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Nhục mạn tính - Nhục phi thường

Thật ra không nỡ để buông những câu chửi thề ở đây, nhưng mà em quả không chịu nổi khi đồng bào mình lúc nào cũng tự làm nhục mình, tự làm hèn mình, coi số mệnh của mình chả ra cái đéch gì.

Đó là chuyện hot của mấy hôm nay, về các nạn nhân của bão số 1. Con số "liệt dân" đã tới vài trăm người và còn tăng khủng khiếp nếu báo chí không che đậy.

Tại sao họ chết nhiều thế? Không lẽ họ chết do lỗi chính phủ hoặc ngoại bang? Dù cực đoan mấy cũng không nên nói vậy. Xin thắp một cây nhang trước, rồi phán cho công bằng. Họ chết bởi chính họ, bởi cái tính khí chí phèo coi trời như vung coi đời như giế, bởi cái niềm hy vọng be bé "chắc tai nạn chừa mình", bởi sự đói nghèo vật chất và tha hóa tinh thần cực đại... đã làm nên tính khí một dân tộc chả biết sợ là gì.

Ngông ngênh mà chết không gọi là anh hùng, đúng không các bác em?

Một lần em theo tàu hàng từ Tàu về Quảng Ninh. Lúc cách QN chừng 5-70 lý thì gặp một chiếc thuyền thúng câu mực. Nó nhỏ nhoi như một chiếc lá khô, trên đó có 3 ngư dân đen loáng. Tàu em đang chạy không chậm lắm, chừng 10 lý, và đang cố tránh va vào bọn họ, thì bất ngờ bọn họ tăng tốc đón đường và lao thẳng vào tàu em. Thuyền trưởng sợ hãi ra quần vì tình thế quá nguy hiểm, và tàu hàng nặng cả mấy trăm tấn thì không thể đánh võng như xe máy mà lượn. Tất cả bỏ mặc cho số mệnh. Cuối cùng thì cái thuyền tre đó cũng khéo léo cặp sát mạn tàu, và quăng lên một sợi thùng có móc. Để làm gì? Để tàu kéo thuyền chạy cho nhanh đó mà, lại đỡ tốn dầu, giống như nhiều chiến sĩ anh hùng chạy xe đạp bám vào thành ô-tô thôi. Cứ trông cách họ thao tác thì biết họ đã quá quen cái trò này. Thuyền trưởng ra lệnh mọi người lơ đi, coi như không biết, nếu có tai nạn thì cũng coi như mấy ngư ông bỏ mạng ngoài biển. Khi vào đến vịnh họ mới tháo dây và lùi mất.

Ngày hôm đó cũng là ngày có bão. Tại sao họ vẫn lang thang ngoài biển? Có thể họ không có radio để nghe tin. Có thể họ có radio nhưng chẳng thèm nghe, hoặc chỉ nghe cải lương. Mà cũng có thể họ đã nghe dự báo thời tiết nhưng chẳng quan tâm lắm. Hoặc giả họ cũng quan tâm tí chút, nhưng cố gắng kiếm thêm vài cân mực, rồi quá giang tàu hàng chạy về trốn bão. Chịu.

Một lần khác, lại tàu hàng của pa em chạy từ vịnh Hạ Long ra, đúng trên luồng của tàu biển. Đang chạy phe phé thì thấy ngay phía trước có một chiếc thuyền thúng của một đại gia đình gồm khoảng 6-7 người chạy phăm phăm cắt luồng. Họ đang dùng com chiều trên nóc thuyền trông rất thanh thoi. Ông chủ gia đình thì vừa giữ cần lái bằng.. chân, vừa lùa com trông rất khoái lạc. Tàu em hụ còi inh ỏi nhưng họ coi như còi xe máy, chả là cái mẹ gì. Dĩ nhiên tất cả bọn em nín thở chờ một quả crash như phim Mèo. Ầm. Tàu em vọt qua chiếc thuyền, chỉ cách chừng vài mét. Chiếc thuyền quay tròn trông rất kinh tởm. Cả gia đình nọ choáng váng quay theo nhưng không ai rớt xuống biển, thế mới tài. Bọn em ngoảnh lại còn thấy rõ cảnh ông bố đang tát một đứa con (chắc đứa này có nhiệm vụ hoa tiêu báo động, nhưng mãi ăn quên mẹ nó mất), rồi ném cả mâm com xuống biển.

Nói chung thì *trên những con đường đời tấp nập* (copy ai đó quên rồi), chuyện dân ta coi sinh mệnh chả bằng đấm mịa là chuyện quá đỗi bình thường. Họ vui vẻ lượn xe trước mũi ô tô. Họ xây nhà dưới cột điện cao thế. Họ ngủ trưa ngon lành trên đường tàu hỏa.. Đều là những chuyện nhỏ như con thỏ của bác Văn Minh dẽo mỗ.

Sống mà không quý cuộc sống, thì chết cũng đáng thôi. Thế từ bao giờ nảy nòi ra cái lối sống này? Đây lại là vấn đề khác.

Gớm bác Tê Cu nói cứ như phóng viên Tuổi Trẻ.

Có mà bố bác Tấn Dũng cũng chả biết ngư dân mình ở đâu mà có kế hoạch cứu.

Chính phủ chỉ có thể làm những việc sau:

- 1- Khuyến cáo và có chế tài v/v đi biển xa bờ (giáo dục đăng kiểm blah blah cấm đi quá xa blah blah bắt phải có máy liên lạc xuống cứu sinh blah blah)
- 2- Thông báo thời tiết trên radio (kênh AM toàn cầu). Đừng có mong các ông trời con đi câu mực ở tận Nhật Bản bằng tàu gỗ 30 tấn trang bị ICOM nhá.
- 3- Nếu có tín hiệu SOS (của bất cứ ai, chứ không phải chỉ công dân xứ Lừa), thì tung lực lượng cứu hộ ra ứng cứu.
- 4- Nếu có tin v/v công dân xứ Lừa đang gặp nạn ở nước ngoài, thì cấp tốc gửi công hàm ngoại giao khẩn nhờ giúp đỡ.

Thế thôi, là đủ lắm rồi.

Trong vụ này thì chính phủ đã làm hết sức rồi. Bất khả kháng.
Bác nào trách Nha Khí tượng hoặc Hải quân thì đúng là kiến thức còi.

Mấy ông trời con. Luật pháp chính phủ thì coi chả ra cái mẹ gì. Đến khi lâm sự thì cứ gào lên chính phủ đâu. Kêu ít thôi. Bì giờ thì phải kêu ủng hộ vật chất, chứ đừng có đổ lỗi. Khóc vớ khóc vẩn.

Lại nói về chuyện cứu hộ.

Một năm có khoảng 30,000 (ba mươi ngàn) người chết vì tai nạn giao thông đường bộ. Tai nạn nào cũng chỉ cách "chính quyền" không quá 1 cây số, đường đi thì nằm chềnh ềnh ra, mà còn chẳng giảm nổi, nói gì đến biển cả mông mông mang mang.

Vấn đề phòng hỏa cứu hỏa cũng thế. Chả ai coi cái bình CO2 là cái mẹ gì, đến khi có vụ ITC 2002 thì mới gằm lên chửi chính phủ. 1000 lính cứu hỏa vật lộn giữa 5 ngàn người hiếu kỳ xem nhà cháy và hôi của, thì bố bác Tấn Dũng cũng bó tay (các bác xem ảnh trong Hưng Việt nhá).

Cứu mình đi, trước khi trời cứu, còn chính phủ thì đêch cứu ai đâu. Ngu như thế thì cứu làm chó gì.

Cái chủ đề này thế mà cũng hay hay. Cấp ủy thấy cần phải nói thêm một chút cho các đảng viên nắm vấn đề một cách thấu đáo.

Bì giờ xin nói v/v cứu nạn trên biển.

Ủy ban cứu nạn quốc gia (tên chính xác quên bà nó mất hì hì thông cảm) mới được thành lập dăm năm nay và đóng trụ sở ngay tại tư dinh cũ của bác cựu đại tướng Văn Tiến Dũng (bác này bị đuổi khỏi nhà đó trước khi châu giời mấy năm), đã từng làm hồ sơ xin mua rất nhiều máy bay trực thăng (chưa rõ đã có chiếc nào chưa?), và có khá nhiều tàu cứu hộ loại xịn.

Tàu cứu hộ trông như cái tàu lai, chỉ dài chừng 30-50 mét, nhưng công suất cực lớn, ít ra cũng 5,000 ngựa, còn thường thì 1-2 vạn ngựa (10,000 HP), giá cực đắt (cỡ 5 triệu đô thì chỉ mua được tàu cũ), và tiêu thụ dầu thì kinh hoàng, một phút nó đốt hết một phi dầu, đây là chưa kể lúc nó chạy hết các máy và tăng tốc trong khi cứu nạn. Chi phí một ngày làm việc của nó cỡ khoảng vài trăm triệu đến 1 tỷ, còn một ngày nó đỗ không trong cảng cũng tốn cả trăm triệu.

Vì tính chất kỹ thuật như trên, tàu cứu hộ không thể đi xa được (ở đây em xin được cười to về nhận định của báo gì mà bác TQ trích dẫn, rằng năng lực của tàu cứu hộ quá yếu, "chỉ hoạt động trong vòng 250 lý"), và không phải ai cũng dám điều động tàu cứu hộ khi nhận được SOS, và không phải tàu nào gặp bão cũng có thể đánh SOS gọi cứu hộ (những tàu câu cá Đà Nẵng Bình Định phần nhiều chui lủi trốn thuế trốn đăng kiểm càng không dám SOS bừa bãi, mà cũng chẳng có máy móc và trình độ để ướn được SOS).

Ngày chưa có Ủy Ban nói trên, thì công ty VISAL trong Sài Gòn chuyên trách việc này. Thường khi có SOS (thời đó toàn là của tàu ngoại, mấy năm mới có một vụ), là họ phóng ra ngay. Các bác cũng biết là bên bảo hiểm của tàu được cứu sẽ trả chi phí cứu nạn này, thường thì khai bao nhiêu người ta trả bấy nhiêu. Có khi thuyền trưởng tàu bị nạn đánh điện báo bỏ tàu, thì ngoài tiền công cứu người, công ty cứu hộ còn kéo luôn được con tàu cùng hàng hóa trong đó về làm của mình theo thông lệ quốc tế (xin mời các bác gúc "Incoterm" hoặc "Maritime Salvage" để rõ thêm chi tiết) nếu như có đủ sức và đủ liều.

Nói vậy để thấy, vấn đề Chanchu không hề đơn giản. Và bác Boi có thay nick hay thay phong cách thì cũng chẳng giải quyết được gì đâu.

Trích:

Tuổi Trẻ viết:

...Em có quyền KIẾN chính phủ ra tòa hay không? Và theo các bác thì có nên kiện hay không....

Quả là không muốn làm bác méch lòng, nhưng bác vẫn ngây thơ như trước đây vài năm hoặc sau đây vài năm. Không ổn không ổn.

Ở xứ dân chủ, người ta đi kiện phải có mục đích: Thắng kiện. Chứ không phải như ở xứ Lừa đi kiện chơi chơi cho đỡ ghét (ví dụ vụ kiện của bác Trần Tiền), hoặc kiện gây thanh thế (ví dụ vụ kiện Da Cam) dù biết thừa sẽ thua, hoặc biết thắng thì cũng chẳng có lợi lộc gì.

Đi kiện thì phải trang bị đủ lý lẽ để mình thắng (thường thì phải thuê luật sư) và trang bị đủ tiền để nếu không thắng thì còn tiền đi xe ôm về nhà và nuôi con trong những ngày kế tiếp (án phí và luật sư phí nặng vãi tè, bác Tinman nhờ, đây là chưa kể bị xử thua kiện. Có ai dám đảm bảo nguyên đơn luôn luôn thắng đâu?).

Bác có cái gì trong tay mà đi kiện vụ này, ngoài sự nhiệt tình của tuổi teen? Ngay cả khái niệm về cứu nạn và trách nhiệm dân sự còn chưa đủ nữa là.

Câu hỏi của bác xóa đi là vừa.

Nhân vụ bão này em có hỏi chuyện mấy người miền Trung, thì người ta nói rằng tai nạn đã được đoán trước, ngay khi bão đổi hướng.

Hóa ra tất cả dân tàu bè VN đều làm như thế. Chỉ cần theo kinh nghiệm, họ có thể dự đoán được ngày bão tới và hướng bão, chứ cóc cần nghe đài. Buổi sáng ra đầu tàu ngửi sóng và nghe mây, là biết bão sẽ to nhỏ ra sao, mấy hôm nữa sẽ vào, blah blah. Đúng ra khi biết có bão, thì phải vào bờ ngủ với vợ đi hát karaoke đi bắn bi-da blah blah.. tránh vài hôm. Nhưng không, những ai đang ở phía bắc sẽ dong tàu lên phía bắc nữa, những ai đang ở phương nam sẽ hướng mũi về phương nam nữa. Với tốc độ thông thường, trong vòng 2-3 ngày họ có thể đi xa tới 5-700Km hoặc hơn, đủ xa tâm bão. Họ di chuyển không phải để tìm chỗ tránh nạn ở nước khác, mà tiếp tục kiếm ăn ở vùng biển quốc tế mà họ dự đoán bão sẽ chẳng tới.

Khốn nạn, từ bao đời nay bão có lệch hướng cũng chỉ lệch một tẹo. Đáng vào Hải Phòng thì lệch xuống Hà Tĩnh, đáng tới Quảng Ninh thì lệch lên Lôi Châu, thế thôi. Riêng cái con Chanchu của nợ này thì lệch phất một góc vuông chẵn chẵn.

Khi nhận ra điều này thì muộn quá rồi. Hai ngày không đủ để chạy với tốc độ 10Kmh khỏi cơn bão đang chạy 20Kmh trong một vùng biển xa bờ tới gần một ngàn cây số.

Bài học lớn, hãy đón nhận, và đừng đổ lỗi cho người vô tội, dù kẻ đó có là một chính phủ thối tha.

Bi giờ nói chán chê thì đổ lỗi cho.. Nha Khí tượng. Quả là có tật trầm trọng trong hệ thần kinh trung ương. Tội nghiệp cho chế độ này, đã xấu xa lại còn bị chửi đủ điều.

Nói về ngành khí tượng của ta, thì phải nhắc 2 câu sau đây:

Bác Xiển nói nắng thì mưa

Nói đang bão lớn là.. chưa có gì

"Bác Xiển" ở đây là kỹ sư giáo sãi Nguyễn Xiển, tổ sư ngành Khí tượng VN (không kể người Pháp, chúng ta không cần phải tôn vinh người Pháp, bố bọn thực dân cướp nước), nguyên tổng thư ký đảng Xã hội trước khi đảng này bị đuổi khỏi trụ sở công cộng năm 1988, nguyên phó chủ tịch quốc hội chuyên uống trà vật, nguyên ủy viên đoàn chủ tịch mặt trận Tổ quốc chuyên hút thuốc lào khan, nguyên vô số chức tước oai hùng khác.

Đài thiên văn Phù Liễn của bác Xiển từng được xem là cơ quan "Khí tượng Thiên văn Thủy Văn Táp Bí Lù" lớn nhất Đông Dương hầu như không có nâng cấp gì kể từ khi nó được nhận danh hiệu đó 3/4 thế kỷ trước đây ngoài việc sắm thêm mấy cái cãm-biu-tơ màn hình CRT xanh chói chang dùng để chơi Line và xem tử vi. Công cụ dự báo chính vẫn là các quạt đo gió sản xuất tại Pháp năm 1930, các ống đo mưa cũng sản xuất năm 1930 tại Pháp, các phong vũ biểu bằng đồng tuổi già hơn thế độ ba thập kỷ, một cái "ống dòm" mà người ta cứ nói vổng lên là "kính thiên văn" không biết sản xuất năm Một Tám Bao Nhiêu, các cụ ông râu dài tới mỏ ác dự báo thời tiết bằng sự đau đớn của xương ống chân mắc chứng thấp khớp kinh niên và bằng thống kê học (nghĩa là ngày này năm ngoái có mưa, thì ngày này năm nay có mưa hoặc nắng).

Đại để vậy. Chính phủ còn bao nhiêu việc phải làm, bao nhiêu thứ phải chi, cái nha khí tượng là cái chó gì. Đứa nào thích nghe thời tiết thì mở CNN mà nghe. Bi giờ có người tèo ở mãi tận đầu tận đầu thì lôi ông mày ra chửi. Bà thì vả cho gãy hết răng.

Trích:

vn_letaon viết:

Đề nghị anHoang trở lại phát biểu nhận định của mình sau 1 thời gian thông tin đã rõ ràng hơn. Xin cảm ơn....

Bác này hay nhờ.

Nhận định của em có gì sai mà phải nhận định lại? Em đã nói rõ ràng ngay từ bắt đầu tiên, sau khi có đủ thông tin từ báo chí blah blah. Em không muốn đòi co vì người chết cũng đã chết rồi. Kinh nghiệm cũng đã học được rồi. Chửi cũng chửi sướng rồi. Phán trần cũng phán trần ngon rồi. Rốt cuộc sẽ không có ai ra tòa (Tòa cái mẹ gì khi mà người ta không phạm luật, dù chỉ là "thiếu trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng"? Đã gọi là dự báo thì làm gì có chế tài?) nhưng có vô khối bọn mò côi ra đường.

Em cũng đã nộp tiền ủng hộ. Nghĩa vụ đồng bào của mình thế là hoàn tất.

Nói thêm với các bác phản ứng hữu khuynh trong vụ này, rằng chửi dân mình ngu trong khi họ chết trương phình là không hay, nhưng quả thực chẳng còn cách nào khác. Em từng thấy những xác chết nát bét trên xa lộ, em kinh tởm, nhưng không thương cảm, bởi họ chết 99% là do chính họ. Đừng đổ lỗi cho sự đói nghèo như bác Tê Cu. Không chắc mấy ông đánh cá Đà Nẵng đói hơn em. Một chuyến mực vào cầu có thể có thu nhập 30 triệu đồng không phải đóng thuế (tất nhiên người làm thuê thì không được vậy), một chuyến trúng luồng cá thủ có thể có cả trăm triệu hoặc hơn. Đổ lỗi thế thì mấy tay nghiện đi trấn lột cũng đổ lỗi cho hoàn cảnh bản cùng. Mấy tay cảnh sát giao thông lương 1 triệu cũng đổ lỗi cho thu nhập chết đói.

Nếu có thể lôi ra người phải chịu trách nhiệm, thì đó chính là những thuyền trưởng coi trời như rác, nhưng mấy ông này cũng chết rồi còn đâu.

Tóm lại, thương người là tốt, nhưng cũng đừng có sến quá mà mất đi sự suy nghĩ nghiêm túc và công bằng.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1769>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

Giả lập tình huống: Việt nam có biến động

Post Trung Tướng:

Trích:

Akhin viết:

... Việc đánh thuế thu nhập là cần làm và bắt buộc phải làm. **Cái sai là chưa đúng thời điểm.** Hiện nay khi người lao động với chi phí 1-2 triệu/ tháng sống ngắc ngoải nuôi được gia đình và chưa đủ để ổn định cuộc sống, vậy mà còn học đòi các nước phát triển đánh thuế toàn dân...

Không đồng ý. Cái sai của dự luật là:

- 1- Thuế suất không hợp lý (vẫn định 10% với thu nhập 1 triệu, tối đa 40%)
- 2- Không có phương án tận thu thuế đảm bảo công bằng (tiền chìm tiền bản thuế ra sao?)
- 3- Không có chính sách khấu trừ chi phí hợp lý (người độc thân hay nuôi con nhỏ thuế như nhau, người bị bệnh cũng vậy. Xe ô tô không được khấu hao xe, cũng chịu thuế như giáo viên chỉ bán cháo phôi)
- 4- Không có chính sách động viên đầu tư bằng thu nhập cá nhân (Lãi suất tiết kiệm hoặc lãi chứng khoán vẫn bị đánh thuế)
- 5- Không có kế hoạch khả thi để tính thuế và thu thuế (Chính phủ chủ trương nhờ doanh nghiệp thu hộ, nên bản chất của thuế TNCN là trực thu, lại hóa ra gián thu như VAT).

Chuyện bác thu nhập 1 triệu, lừa nó cũng biết bác không phải chỉ có 1 triệu đó, mà có các khoản khác nữa, nên bác phải nộp thuế cho 1 triệu "danh chính ngôn thuận" còn kêu ca gì?

Triển khai thu thuế lúc nào thì đúng thời điểm?

Ở đây có bác CSCD, lương 1.2 triệu, như thế thuế sẽ khoảng trên 100 nghìn. Nhưng chính bác ý khoe có phòng net thu nhập 7 triệu nữa, thuế khoán khoảng 200 nghìn. Vô lý.

Đây là bác CSCD ngay thẳng nói ra, chứ còn những bác như bác gì lấy tiền PMU đi đánh bạc, mất thì không đền, được thì bỏ túi, ai biết nếu không bị lộ? Đánh thuế thế nào?

Đại khái qua câu này thì thật á ngại khi nghe bác chửi lão Dẹp Lê té tát.

E hèm. Trước khi giả nhời bác A Khin phải hăng giọng một phát.

Bác có thực muốn cãi vã với em không đấy?

1- Cãi vã với em là phải chuẩn bị sẵn tư tưởng bị ví với con Lừa. Đó là một con vật nhỏ bé lông trắng tai dài và mắt đỏ như hòn bi, xinh xắn và ăn cỏ. Thực ra ví người với Lừa chưa chắc đã là một sự hạ thấp con Lừa, nên đừng quá bi quan. Để không bị ví với Lừa, bác có thể tìm đọc mấy bài viết của em về vấn đề đó.

2- Bác là người nóng tính và thật thà đến độ chẳng biết thế nào là "nói kháy". Bác tưởng là một chú Đầu Khin ba vạ sẽ dễ dàng làm em tin chứ ta có một chiếc xe hơi thông qua một câu ba hoa trên diễn đàn chắc? Đến người thực việc thực mà còn bốc phét như sáo sậu nữa là người ảo. Tin thế bựa nào được. Mà thực ra cái trò xe cộ với em cũng chả là cái mông gì, em đến cái xe máy xịn hành nghề còn chưa có, thì quan tâm gì đến Porsche hay Infiniti của các

bác?

Thật thà là tính tốt, nhưng dễ bị thua thiệt, tức là dễ thành Lừa.

Nóng tính là tính xấu, nên dễ bị ghét, càng dễ thành Lừa.

Qua câu nhắc đến tên em của bác, em xin hân hạnh tuyên bố, bác đã có cặp tai dài. Tuy nhiên lông trắng và mắt đỏ thì chưa chắc.

3- Bây giờ đến các luận điểm chính.

Bác nói đến lạm phát nào ở VN? Có phải nói đến năm 2005. Nếu bác nói đến cả một giai đoạn 10 năm thì thôi, chứ nói đến năm 2005 thì bác đã chính thức có thêm lông trắng và mắt đỏ, và cuộc cãi vã đến hồi kết: con Lừa mới của x-cafe ra đời.

Nhưng mà lạm phát nào cũng không thể phán bừa rằng "5% là ổn". Lạm phát 5% trong 1 năm có thể giết sập một bộ trưởng, trong vài năm có thể đi đái một chính phủ. Lạm phát 10% đã là siêu lạm phát, 20% là đại lạm phát, trên đó là lạm phát phi mã. "Phi mã" nghĩa là "lợn xổng". Mã là Lợn chứ không phải Lừa đâu nha bác. Chắc bác quá quen với thời lạm phát 2000% nên coi 5% là cái móng tay phải không?

Bác nói "*TQ chính phủ ngăn chặn sự phát triển kinh tế quá nóng sẽ dẫn đến lạm phát cao*" làm em khẳng định đôi tai dài của bác không thích hợp để cái đầu bác đội một chiếc mũ cử nhân kinh tế tại chức. Phát triển nóng (chủ yếu do kiều hối và FDI) sẽ dẫn đến nguy cơ phát triển nguội vào một thời điểm nào đó trong tương lai, giống như trò "HYIP" trên mạng, chứ lạm phát chẳng là cái chó gì với nó. Còn nói *Việt Nam giảm lạm phát bằng cách quản lý tỷ giá hối đoái* thì đúng là loại ngòi xỏm nghe bà chè chất bàn chính sự.

Kiểm soát tỷ giá hối đoái chỉ là một trong hàng chục cách phải làm mà bà chè chất cũng biết, các cách khác là gì xin mời gúc. Mà cũng nhắc bác luôn kiểm soát tỷ giá ngoại tệ khó khăn chả kém gì kiểm soát lạm phát, chỉ khi ngân hàng trung ương có cực nhiều ngoại tệ dự phòng (như Taiwan chẳng hạn), thì mới làm được. Còn tại sao tỷ giá ngoại tệ không đóng vai trò chính yếu trong vấn đề lạm phát, em e rằng bác không có đủ kiến thức để hiểu. Nhứt Bản chủ động phá giá đồng Yên tới 30% năm 1982 để thúc đẩy kinh tế, nhưng nước Nhật năm đó không có lạm phát chệch hướng. Ngược lại anh Tàu khư khư giữ giá đồng Nguyên nhiều năm liền khiến ông Mèo cũng phát cáu và gây nên các vụ cãi vã và trừng phạt kinh tế với lý do vớ vẩn là vi phạm bản quyền phần mềm, buộc ông Tàu cuối cùng cũng phải phá giá bản tệ năm 2004.

Việc kiểm soát hối đoái có lợi cho chiến lược xuất hoặc nhập khẩu dẫn đến các định hướng dài hơi của nền kinh tế cơ, bác em ạ.

Nói nhiều có thể khiến bác mù tịt, nói ngắn thế này. Bác hiện nay một tháng giao dịch mua bán ngoại tệ là bao nhiêu, và chỉ tiêu cho cuộc sống là bao nhiêu? Nếu là người làm công không dính gì đến Tây (tuyệt đại đa số dân ta đều thế, không cần chứng minh đâu), thì em cá là bác gần như không có giao dịch ngoại tệ (việc này chỉ thịnh hành thời lạm phát phi mã thôi), còn chỉ tiêu cho cuộc sống chiếm gần hết thu nhập. Tất nhiên đây chỉ là cách nói bóng bẩy cho một A Khìn đại chúng.

Chỉ riêng có một vấn đề đầu tiên bác nêu, bác đã xứng đáng với cái em muốn nói, bàn thêm làm gì nữa.

Trích:

Akhin Đầu Khìn viết:
blah blah tỷ giá blah lạm phát blah blah

Còn việc phát triển của VN ta, bác không cần trích dẫn ADB làm gì. Ai chả biết, bác không phải dạy.

Tuy nhiên ở một xuất phát điểm coi như bằng ZERO, thì tỷ lệ tăng trưởng kinh tế 9% trong mười năm liền chả có gì ghê gớm mà các bác cứ phải hì hục thủ dâm bông hết cả hai tay như thế. Cứ tăng theo đà này và Singapore đứng yên, thì chỉ 197 năm nữa ta sẽ bằng họ thôi mà.

Tăng khủng khiếp thì đúng chỉ có Ba Tàu, tăng tới nỗi chính phủ đang vãi đái ra giường và nghĩ cách kiềm chế. Có thể tới một lúc nào đó các đồng tư bản rũ nhau chạy mất, và tiền trả lãi vay sẽ lớn kinh tởm, lúc ấy hiện tượng Tàu sẽ cháy như giấy cứng.

Các bác đừng cười bác minhduc1x, tội nghiệp. Bác ý thực sự không biết, chứ không phải cố tình cãi đầu. Nghe giọng thì biết.

Em thật cay đắng khi thấy rằng dân ta còn nhiều người được học hành ít quá.

Khổ thân bác, ai kể cho bác nghe chuyện in tiền thế? Mỗi ngày ngân hàng quốc gia thu về hàng tỷ đồng tiền cũ nát, số tiền này được kiểm tra cẩn thận và niêm phong kỹ trước khi đốt hủy lúc nào thống đốc ra lệnh. Đồng thời số tiền mới tương ứng được in ra.

Đợt in tiền 20.000 đồng vừa qua, cũng như nhiều đợt in tiền của chính phủ ta trong quá khứ, không theo nguyên tắc này, nghĩa là chỉ in ra mà không có hủy (hoặc hủy ít hơn in mới nhiều lần). Việc này cũng không quá nghiêm trọng nếu không để nó ảnh hưởng quá nhiều tới thị trường vốn rất nhạy cảm. Nhưng sự thực thì tất cả các vụ in tiền của ta đều kích giá cả rất mạnh.

Quy định về việc hủy tiền đọc [ở chỗ này này](#) và cả ở [chỗ này nữa](#). Xem thêm [chỗ này](#) nếu thích. Toàn tin của nhà nước đấy.

Thôi nhé, chỉ riêng cái việc nhỏ thế mà bác cũng không chịu tìm hiểu, thì nên đọc nhiều hơn nữa trước khi tham gia tranh luận các vấn đề quan trọng hơn.

Các đồng chí, đừng cười người có hoàn cảnh khó khăn. Tội nghiệp.

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=1755>

Nick Trung Tướng: Guest_2167

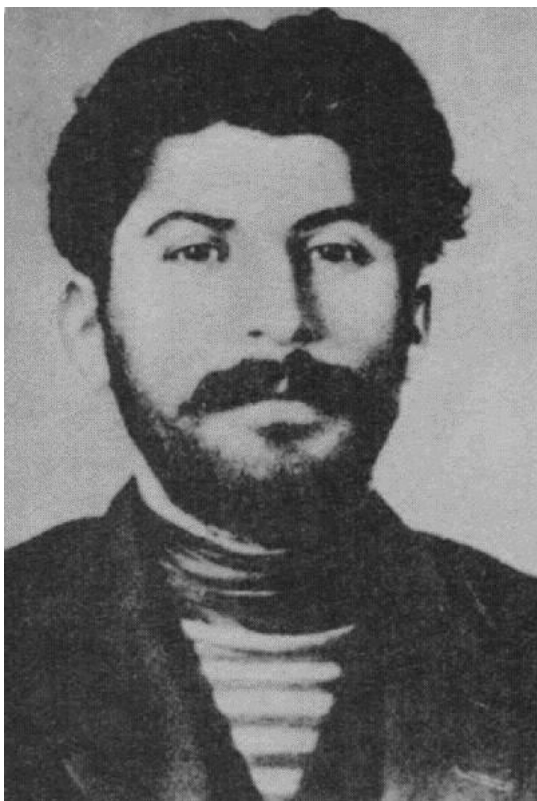
Iosif Stalin, nhân cách vĩ đại nhất thế kỷ 20

Post Trung Tướng:

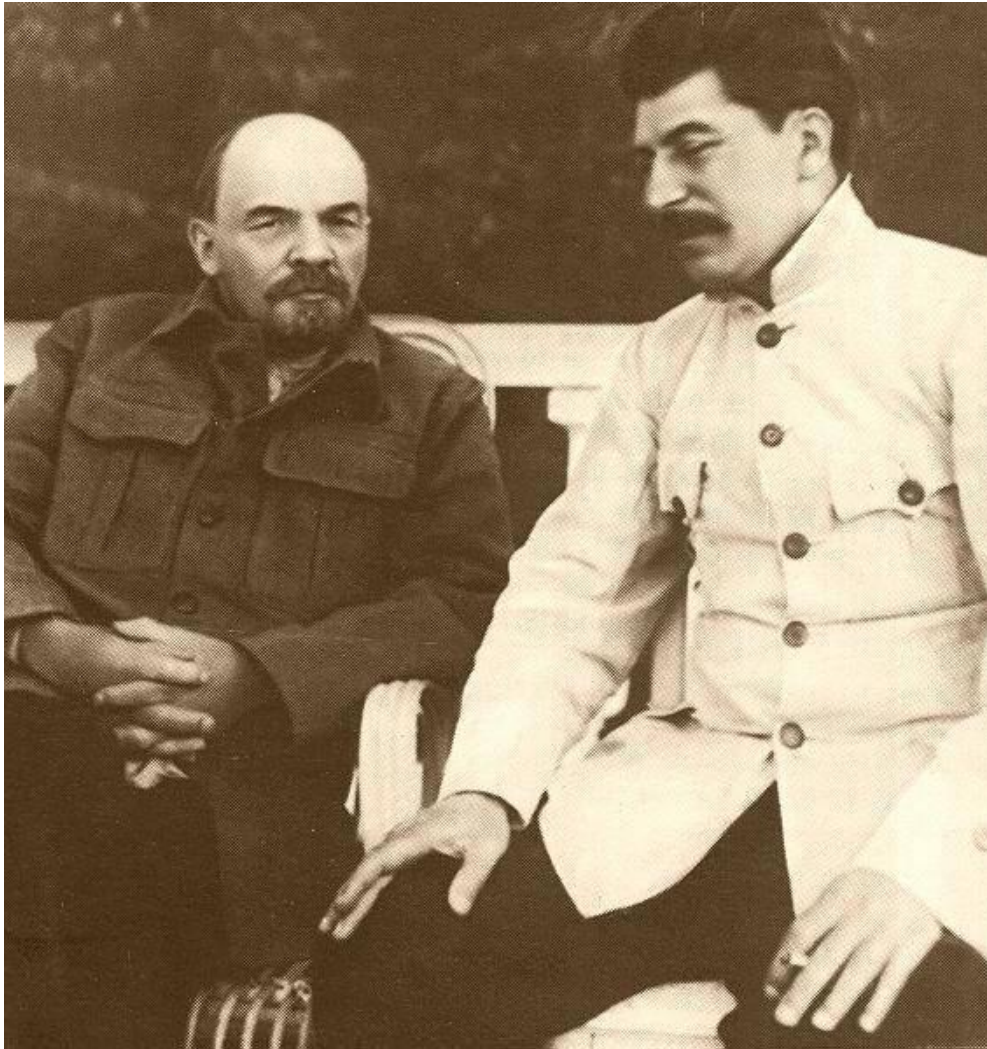
Một số vấn đề thêm với bác Te Cu:

- Theo các tài liệu chính thống, Stalin sinh năm 1879 chứ không phải 1878
 - Stalin hao hao giống bác Duẩn nhà ta. Lenine trước khi chết muốn truyền ngôi cho M. Kalinin (kém Lenine 5 tuổi và hơn Stalin 4 tuổi) vì ông không có con do bị nhà tù Sa hoàng tiêm vi trùng giang mai vào người hồi ông còn bị đày ở Tây Bá Lợi Á. Nhưng Stalin mau chóng thu thập vây cánh gồm Molotov, Mikoyan, Voroshilov, Chubar... đánh tan bè cánh của Kalinin, vốn là một nông dân thuần chất. Ngay cả cái chết đột ngột của Lenine cũng bị nghi ngờ có bàn tay sắp đặt của Stalin.
 - Là đồ đệ rất sớm của Lenine, nhưng mau chóng tỏ ra vượt thày với các thủ đoạn khốc liệt, Stalin bị Lenine dè chừng và suýt có lần định đuổi khỏi trung ương đảng.
 - Tượng lớn nhất của Stalin được xây ở Erevan (thủ đô Armenia) chứ không phải ở Georgia quê ông. Ngay sau khi Khrutchev lên ngôi, tượng này bị kéo sập và thay bằng một tượng phụ nữ, bà mẹ Armenia.
 - Là người khai sinh ra trường phái "Hợp cấp ủy ngay dưới ảnh mình". Em khoái nhất cái này. Bác chúng ta đã học tập tốt.
 - Chiến công vĩ đại nhất của Stalin là nướng một lúc 2 triệu hồng quân (người trẻ nhất 14 tuổi, người già nhất tới 70 tuổi) trong trận chiến Stalingrad chỉ để chống 200 ngàn tên phát xít. Mao Tse Tung cũng chào thua kỳ tích này. Tại sao lại Stalingrad chứ không phải nơi khác, ví dụ Leningrad bị vây suốt mấy năm? Đó chính là ý Stalin, khi ông muốn tên mình bất tử (thành phố Stalingrad mang tên này vài tháng sau khi Stalin lên cầm quyền, năm 1925). Thế mới biết vĩ nhân có những ý tưởng táo bạo thế nào.
-

Ít ai ngờ rằng một bộ mặt khủng bố trung đông như thế này sau 20 năm lại có thể trở thành hình ảnh ngự trị con tim của 2 tỷ con người, được gọi "là cha là bác là anh" (*Tổ Hữu*) với một nửa thế giới:

Bức hình này đã được in lựa và phân phát cho tất cả các gia đình ở miền bắc xứ Văn Lang xa xôi treo thay câu đối phòng khách, trong nó có hai vầng mặt trời của vô sản giới, soi đường dân chúng phóng ào tới một tương lai sinh động và bất trắc nhất lịch sử:

Vâng, không lâu sau khi mặt giời thứ nhất tàn lụi, thì mặt giời thứ hai zực sáng hơn bao giờ hết. Cô gái trong hình này phải lao động 14 tiếng mỗi ngày mới có đủ tư cách đến hôn chòm râu dê của mặt giời thay mặt những con chiên lành của Người:

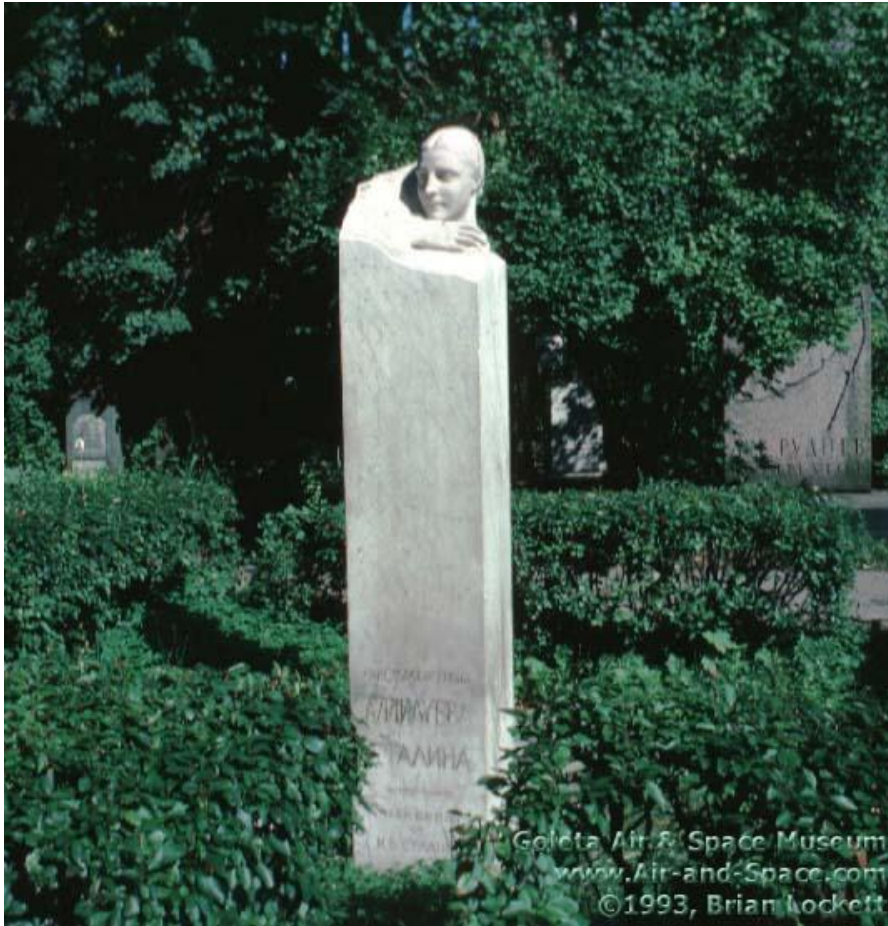
Cũng như ở xứ Văn Lang xa tít, các chiến binh này gọi mặt giời là "Uncle Joe" nghe tựa tựa "Bác Hồ", thể hiện một niềm tin kính không có giới hạn:

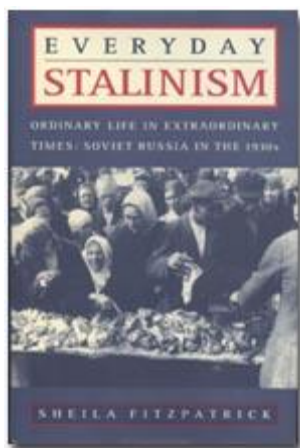
Những tổ hợp tưởng niệm khổng lồ như thế này được dựng ngay khi mặt giời còn sống, ở khắp mọi nơi, cũng tương tự như ở xứ Văn Lang thôi:

Người vợ xinh đẹp hiền thực của mặt giời cũng được tôn vinh như thánh nữ, đáng tiếc bà đã bị chính mặt giời sáng soi đá song phi tới vỡ bong đá và một số bộ phận khác khi mới qua tuổi 31:

Những lời dạy của mặt giời được dịch ra 300 thứ tiếng và in tới 2 tỷ bản, ngang ngửa với sách đỏ của Mao Tse Tung. Đáng tiếc là xứ Văn Lang chỉ có vài chục triệu mạng nên sách của "mặt giời đông nam á" không sánh vai được:

Thế nhưng mặt giời cũng vấp phải "một số" bất đồng chính kiến, giống như ở xứ Văn Lang. Đây là một nạn nhân trót không nghe lời mặt giời bị mặt vụ Trê Ca uýnh cho tàn tạ tại một gulag:

Giống kẻ học đòi ti toe xứ Văn Lang chuyên xài thuốc cuốn Lạc Đà Ma Rốc, mặt giời Nga vĩnh cửu cũng khoái xài hàng hiệu tư bản. Những điều xì gà hảo hạng Mễ Tây Cơ này đã làm Người ngất ngư sau những giờ họp bộ chính trị:

Tất nhiên những hành vi cá nhân của mặt giời không ảnh hưởng tới sự vĩ đại của Người. Chỉ một cú trở tay như thế này đã khiến 2 triệu hồng quân đi về miền cực lạc riêng trong trận Stalingrad để vinh danh tên Người:

Thế nhưng thánh nhân cũng phải chết như người trần, giống như 16 năm sau mặt giời xứ Văn Lang cũng phải tắt lịm vì hết dầu, biết làm sao được:

Khi tin mặt giời tắt được công bố, những công dân Soviet khóc rống lên y như các công dân của một nửa xứ Văn Lang sẽ làm đúng thế sau đó 16 năm. Bức ảnh nghệ thuật này do nhiếp

ảnh gia lừng danh Baltermants chụp, chính ông này là người đã ghi hình vụ xử tử Thánh An Rê Linh mục Tử đạo vào dịp những con chiên ghê của Mặt giời Văn Lang lợi dụng cải cách ruộng đất để tiêu diệt tôn giáo:

Nào có ai ngờ được chỉ sau chưa đầy ba năm những di niệm hoành tráng của mặt giời đã bị chính những kẻ tôn thờ Người bấy lâu đập rưng:

Stalin graveyard in Vilnius, Lithuania.

Và con cái của bọn cừu ghê cười cả lên thánh tích:

Chúng nó còn chặt mặt giời ra và kéo đi nấu đồng nũa:

Bọn vô ơn khốn kiếp, rớt cuộc công nghiệp kỹ vĩ của mặt giời cũng bị chôn xuống đất như một anh lính quèn:

Và người ta sẽ nhớ Người theo kiểu riêng thế này:

*Việt nam có bác Hồ
Thế giới có Xít Ta Lin
Việt Nam phải tự do
Thế giới phải hòa bình*

Nguồn: <http://v1.x-cafevn.org/forum/showthread.php?t=377>

Nick Trung Tướng: Guest_2167